Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών

Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας

Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας – Τμήμα Ιατρικής

Πνευμονολογική Κλινική

Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας

Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη μέρα από την Covid - 19

eBook

Λάρισα 2021

eBook

Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη μέρα από την Covid - 19

ISBN 978-960-99647-5-3

Copyright Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας – Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας

Με την επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματος. Οι απόψεις των συγγραφέων – αρθρογράφων - ποιητών δεν υποδηλώνουν απόψεις του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Η καταχώρηση των πνευματικών δικαιωμάτων ανήκει στους δημιουργούς των κεφαλαίων και απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή οποιουδήποτε μέρος του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, σύμφωνα με τους Ν.100/75, Ν.2121/93 και τους λοιπούς εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου, χωρίς προηγούμενη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Η οποιαδήποτε αναπαραγωγή θα πρέπει να συνοδεύεται από την αντίστοιχη αναφορά.

Επιμέλεια eBook:

Κ.Ι. Γουργουλιάνης, π. Πρύτανης Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Διευθυντής Πνευμονολογικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας και Καθηγητής Πνευμονολογίας του τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου

Σ. Ζαρογιάννης, Διευθυντής του προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Π.Φ.Υ. και Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας του τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Φ. Μάλλη, Αναπληρώτρια Διευθύντρια του προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Π.Φ.Υ. και Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Ι. Χ. Λαμπρόπουλος, Υπ. Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Θεσσαλίας τμήματος Ιατρικής, Υπ. Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Πατρών τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων, MSc Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας τμήματος Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, MSc Τραπεζικής & Χρηματοοικονομικής, BSc Λογιστικής

Καλλιτεχνική επιμέλεια eBook:

Χ. Π. Κυμπρικτσή, Απόφοιτος Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη

Αφιερωμένο
στους δημιουργούς,
σε όσους συνέβαλαν
για την επιτυχή έκβασή του καθώς
και σε όλους τους αναγνώστες!

Πρόλογος

Το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» που οργανώνεται από τα Τμήματα Ιατρικής και Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας οργανώνει για πέμπτη συνεχή χρονιά «διαγωνισμό» με θέμα για εφέτος «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα της πανδημίας». Στην πραγματικότητα, αυτή η εξαιρετική πρωτοβουλία του Γιάννη Λαμπρόπουλου είναι ένα βήμα έκφρασης των συνανθρώπων μας που έζησαν δύσκολες και ασυνήθιστες στιγμές τους τελευταίους μήνες της πανδημίας. Μερικοί από τους τίτλους των δοκιμίων που ακολουθούν είναι «Η πάντα απρόσμενη επόμενη ημέρα», «Αναμνήσεις κόβιντ», «Στιγμές της ελπίδας», «Το τέλος του κορονοϊού», «Μια ημέρα μετά», «Η επόμενη ημέρα», «Το τραύμα της επόμενης ημέρας», «Οδεύοντας προς την έξοδο», «Επιστροφή» δείχνουν τη διάθεση όλων για την όσο γίνεται γρηγορότερη έξοδο από αυτή την περιπέτεια. Εφόδια μας για αυτή την τελευταία στροφή της πανδημίας είναι οι εμβολιασμοί, η ανοσία που αποκτήθηκε από όσους μολύνθηκαν και ευτυχώς πέρασαν ήπια και οι πολλές εμπειρίες από την εποχή της καραντίνας μέχρι τώρα που ελπίζω να μας έκαναν δυνατότερους. Στους πολλούς που εμπνεύσθηκαν, δημιούργησαν και μοιράσθηκαν, μαζί μας τα έργα τους, εκφράζω άπειρες ευχαριστίες. Οι δημιουργίες τους θα μας συντροφεύουν τους επόμενους μήνες.

Καθηγητής ΚΙ Γουργουλιάνης
Διευθυντής Πνευμονολογικής Κλινικής
Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Αντίδωρο

Την ώρα που γράφονται τούτες οι σκέψεις είμαστε ήδη κοντά 18 μήνες στη νέα πραγματικότητα που δημιούργησε παγκοσμίως η πανδημία από τον ιό SARS-CoV-2. Η συλλογική κοινωνική κόπωση αυξάνεται καθώς οι αρχικές προβλέψεις για ύφεση της πανδημίας με τη συνδρομή των εμβολίων, που ευτυχώς αναπτύχθηκαν με ταχείς ρυθμούς, αποδεικνύονται μάλλον πρόχειρες στη σύλληψη. Νέες μεταλλάξεις του ιού θέτουν ερωτήματα ως προς την δυνατότητα των εμβολίων να τον εξουδετερώνουν επιτυχώς, ερωτήματα σχετικά με πιθανή επέκταση του αριθμού των εμβολιαστικών δόσεων αρχίζουν να αποτελούν θέμα διχογνωμίας και το κυριότερο συμβάλλουν δυστυχώς στην αύξηση του αισθήματος ανασφάλειας μιας μεγάλης μερίδας του κοινωνικού συνόλου που αντιστέκεται στην ιδέα του εμβολιασμού. Αυτό το κοινωνικό υποσύνολο έχει αντιμετωπιστεί από την πλειοψηφία του πολιτικού αλλά και επιστημονικού κόσμου ως περιθωριακό, «ψεκασμένο» και συνομωσιολογικό με αποτέλεσμα η πόλωση γύρω από το θέμα του εμβολιασμού να εντείνεται. Πιστεύω πως το παράδειγμα επιστημόνων που αντιμετωπίζουν τις απόψεις, ανησυχίες και ερωτήσεις των μελών του αντι-εμβολιαστικού κινήματος με σεβασμό και διάθεση επεξήγησης και κατανόησης είναι αυτό που πρέπει να ακολουθήσουμε όλοι.

Ένα από τα πολύ σημαντικά θέματα που έχουν αναδειχθεί κατά την πανδημία, κατά την προσωπική μου άποψη, είναι η αποτυχία της επιστήμης ως κοινωνικού πυλώνα να κρατήσει αποστάσεις ασφαλείας από πρόθυμους καιροσκόπους πολιτικούς και επιστήμονες που βλέπουν την πανδημία σαν χρυσή ευκαιρία να γίνουν ευρέως γνωστοί

και να αποκομίσουν πολυποίκιλα οφέλη. Πράγματι είναι πολλά τα νέα ονόματα που έχουν εισβάλλει στη ζωή μας τους τελευταίους 18 μήνες, ρυπαίνοντας τον δημόσιο διάλογο με απόψεις που ποικίλλουν ανάλογα με την κατεύθυνση που πνέουν οι κοινωνικοί άνεμοι. Η διχαστική ή και διαλυτική επίδραση που έχουν στην αντιμετώπιση της πανδημίας είναι προφανής. Πρέπει να επικεντρωθούμε στην αποκατάσταση και ενδυνάμωση της σχέσης της επιστήμης με την κοινωνία και τα όσα έχουν λάβει χώρα κατά την πανδημία θα πρέπει να τα αξιοποιήσουμε διδασκόμενοι από αυτά.

Αυτή η νέα πραγματικότητα έχει συνοδευτεί από μεγάλες αλλαγές σε κοινωνικό, εργασιακό και συμπεριφορικό επίπεδο που μόνο κάποιος υπεραισιόδοξος παρατηρητής θα χαρακτήριζε ως δυνητικά θετικές. Ο πολιτισμός και οι δράσεις που προάγουν την έκφραση των σκέψεων του ενεργού πολίτη είναι φιλόξενα καταφύγια για να καταστεί δυνατή η επικοινωνία βιωμάτων ανησυχίας, φόβου, προσδοκίας και ελπίδας, εμφορούμενα τον συναισθηματικό μανδύα των στιγμών της δημιουργίας. Παράλληλα είναι μια ευκαιρία για τους μελετητές των πονημάτων να αφουγκραστούν το συλλογικό συναίσθημα και να αντιληφθούν πως μπορούν να προσεγγίσουν με τον απαιτούμενο σεβασμό όλες τις τάσεις που υπάρχουν στην κοινωνία σχετικά με την πανδημία, την αντιμετώπισή της και το κοινωνικό της αποτύπωμα.

Νιώθω εξαιρετική χαρά που τούτο το βιβλίο κινείται προς αυτή την κατεύθυνση. Είναι πολύ σημαντικό να επαινεθούν ιδιαιτέρως δυο άνθρωποι που ενσωματώνουν τις προσπάθειες αυτές και χωρίς τους οποίους αυτό το βιβλίο δεν θα μπορούσε να πραγματωθεί. Ο κ. Ιωάννης Λαμπρόπουλος, απόφοιτος του ΔΠΜΣ «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» και Υποψήφιος Διδάκτωρ του Τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας μαζί με τον μέντορά και ενθουσιώδη αρωγό του σε αυτές τις πολιτιστικές πρωτοβουλίες, Καθηγητή Πνευμονολογίας και Διευθυντή της Πνευμονολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Κωνσταντίνο Γουργουλιάνη. Σας ευχαριστώ από καρδιάς για το παράδειγμά σας. Επίσης θερμά ευχαριστώ για την έμπρακτη και ζωηρή υποστήριξη του παρόντος πονήματος, την κυρία Φωτεινή Μάλλη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του Τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και Αναπληρώτρια Διευθύντρια του ΔΠΜΣ «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας».

Τέλος, ευχαριστώ θερμότατα όλους τους ενεργούς πολίτες που ανταποκρίθηκαν στο φετινό κάλεσμα, μας τίμησαν με την τέχνη τους και μας εμπιστεύθηκαν τα έργα τους. Συγχαρητήρια σε όλους σας για το υπέροχο αποτέλεσμα.

Σωτήρης Ζαρογιάννης
Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας
Διευθυντής ΔΠΜΣ «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας»
Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Πρόλογος

Η πανδημία ανέδειξε την κοινή μας ευπάθεια και αλληλεξάρτηση

Αντόνιο Γκουτέρες, ΓΓ του ΟΗΕ

Το 2020 ήταν μια χρονιά σταθμός που άλλαξε την καθημερινότητά μας φέρνοντας μεταξύ άλλων σημαντικές απώλειες ανθρώπων, μέτρα κοινωνικής αποστασιοποίησης, ψηφιοποίηση υπηρεσιών, τηλεργασία και τηλεκπαίδευση. Τα παραπάνω στόχευαν (και στοχεύουν) στην αποφυγή νέων μολύνσεων από τον SARS-CoV-2 και άρα στη μείωση των ασθενών και των θανάτων, αλλά οδήγησαν σε αύξηση της κατάθλιψης, του άγχους, της ανεργίας και επηρέασαν την ποιότητα της ανθρώπινης ζωής. Έχοντας διανύσει περισσότερο από ένα χρόνο πανδημίας και με τη βοήθεια της επιστήμης και των εμβολίων οδεύουμε στο τέλος της. Ποια θα είναι η επόμενη μέρα;

Αυτή τη μέρα απεικονίζουν οι συμμετέχοντες στο βιβλίο, τους οποίους θα ήθελα να ευχαριστήσω. Ιδιαίτερη μνεία θα ήθελα να κάνω στον Καθηγητή Πνευμονολογίας κ. Κωνσταντίνο Ι. Γουργουλιάνη και τον Αναπληρωτή Καθηγητή Φυσιολογίας κ. Σωτήρη Ζαρογιάννη για την υποστήριξη και ενίσχυση αυτού του εκπονήματος. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κ. Ιωάννη Λαμπρόπουλο, απόφοιτο του Μεταπτυχιακού προγράμματος «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» και υποψήφιο διδάκτορα της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας για την οργάνωση και συντονισμό της παρούσας έκδοσης.

Φωτεινή Μάλλη

Πνευμονολόγος

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Νοσηλευτικής, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Εισαγωγή

Αγαπητοί αναγνώστες,

Εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής σας καλωσορίζουμε στο παρόν συλλογικό eBook του 5ου Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδας και Κύπρου και ευχόμαστε η ανάγνωση του να σας ταξιδέψει σε διαφορετικούς κόσμους, σ' εκείνους τους κόσμους των δημιουργών του φετινού eBook που απαριθμεί 586 σελίδες.

Το ιστορικό αυτού του δημιουργικού διαγωνισμού ξεκίνησε το 2017 από μια ιδέα την οποία συζητήσαμε με τον Καθηγητή μου κ. Κωνσταντίνο Ι. Γουργλουλιάνη, π Πρύτανη Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Διευθυντή της Πνευμονολογικής Κλινικής στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας και π. Διευθυντή στο Διατμηματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» του τμήματος Ιατρικής και του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Την ιδέα αυτή και τη συνέχιση του διαγωνισμού στήριξαν από την πρώτη στιγμή και ο νέος Διευθυντής του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών, Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας κ. Σωτήρης Ζαρογιάννης καθώς και η Αναπληρώτρια Διευθύντρια κ. Φωτεινή Μάλλη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Οι δυο πρώτοι διαγωνισμοί απευθυνόταν αποκλειστικά σε φοιτητές και αποφοίτους των τελευταίων 2 ετών και το θέμα των διαγωνισμών ήταν «Απεικονίζω με ζωγραφική μια Παγκόσμια Ημέρα του τομέα της Υγείας». Ο τρίτος διαγωνισμός με θέμα «Αναπνέοντας Καθαρό Αέρα– Ακριβή μου Ανάσα» απευθυνόταν σε όλους

τους ενήλικες. Το Μάρτιο του 2020 η Covid – 19 ξεκίνησε να διαμορφώνει νέες συνθήκες στην καθημερινή μας ζωή με αποτέλεσμα ο 4ος Εθνικός Διαγωνισμός να έχει θέμα «Γράφοντας ή απεικονίζοντας τις στιγμές της Covid – 19» και να απευθύνεται σε όλους (ανήλικους και ενήλικες).

Η πορεία αυτών των διαγωνισμών έχει αφήσει παρακαταθήκη έργα ζωγραφικής τα οποία μπορεί κάποιος να τα συναντήσει στην Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας στον 3ο Όροφο. Τα έργα συνοδεύονται από ενημερωτικά κείμενα για την αντίστοιχη Παγκόσμια – Διεθνή ημέρα του έργου. Τα κείμενα είναι γραμμένα από τους Φοιτητές του μαθήματος Ιατρική Επικοινωνία της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το αντίστοιχο υλικό μπορεί κάποιος να το δει και στη σελίδα του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας.

Επίσης, έχουν δημιουργηθεί μαζί με το παρόν 3 ηλεκτρονικά βιβλία τα οποία βρίσκονται στην σελίδα του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών "Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας". Το 1ο e-book έχει τίτλο «Μαθαίνοντας για τις Ημέρες Υγείας» και απαριθμεί 222 σελίδες Α5, το 2ο e-book έχει τον τίτλο του περσινού διαγωνισμού «Γράφοντας η απεικονίζοντας τις στιγμές του Covid-19» και απαριθμεί 330 σελίδες Α4. Την καλλιτεχνική επιμέλεια των e-book του 4ου και 5ου Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδος και Κύπρου ανέλαβε η Χαρά Κυμπρικτσή, Απόφοιτος Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης ΑΠΘ την οποία ευχαριστούμε θερμά για την σημαντική της συμβολή και στήριξη της.

Οι συμμετοχές της φετινής πρόσκλησης, η οποία ήταν διαφορετική από τις πρώτες τρεις, στηρίχτηκε από πέραν των 100 ανθρώπων με διαφορετικές ηλικίες, επαγγελματικό υπόβραθο, οικογενειακή κατάσταση κ.α. με αποτέλεσμα την δημιουργία του παρόντος δωρεάν eBook το οποίο απαριθμεί πάνω από 600 σελίδες οι οποίες περιλαμβάνουν 108 κεφάλαια από 41 συγγραφείς – αρθρογράφους – ποιητές καθώς και καλλιτεχνικές δημιουργίες καλλιτεχνών, ζωγράφων ερασιτεχνών οι οποίοι απάντησαν στην πρόσκληση του 5ου Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδας και Κύπρου.

Το τέλος της Covid – 19 και η επόμενη μέρα πλησιάζει και θα την συναντήσει

ο αναγνώστης στα κεφάλαια που βρίσκονται κατά αλφαβητική σειρά των συμμετεχόντων, μιας και όλες οι συμμετοχές αποτελούν ένα μοναδικό έργο διαφορετικών αισθημάτων.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους Καθηγητές μου κ.κ. Κωνσταντίνο Ι. Γουργουλιάνη, Σωτήρη Ζαρογιάννη και Φωτεινή Μάλλη για την συνεχή στήριξη τους σε κάθε εγχείρημα.

Τέλος, εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους συμμετέχοντες του παρόντος eBook οι οποίοι είναι άξιοι θαυμασμού για τις μοναδικές στιγμές που μας χαρίζουν διαβάζοντας – βλέποντας, τα κεφάλαιά τους και για τη συμμετοχή τους στην έκδοση του παρόντος δωρεάν προς όλους ηλεκτρονικού βιβλίου που έχετε στα χέρια σας και ευχόμαστε να το απολαύσετε!

Τα θετικά μηνύματα του κάθε δημιουργού ευχόμαστε να είναι αρωγοί για την επόμενη καινούργια ημέρα!

Λαμπρόπουλος Χ. Ιωάννης
Υπ. Διδάκτορας Τμήματος Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας
Υπ. Διδάκτορας Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων Πανεπιστήμιου Πατρών

Κερούλης Νίκος
Το ταξίδι μου με το Χάρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα
Ρασούλης Νίκος
Καραντινοεφηβεία και όχι μόνο
Θεοδωρίδου Παναγιώτα
Επιστροφή
Παπανικολάου Μαρίνα / Τζόβενε
Homo petrator
Παπαδάκη Αντωνία
Σχεδιασμένος εν υπνώσει
Λαμπρόπουλος Ιωάννης
Τα όνειρα και το ξημέρωμα
Παπαδόπουλος Γεώργιος
Χωρίς μάσκα
Ρογγίτης Δημήτριος Νικόλαος
Απόσταση ασφαλείας
Παλαιολόγου Χριστίνα
Με άλλα μάτια
Ρουμελιώτη Μαρία
Κορωνοϊός
Μηνιάρης Στάματος
Ο Γεραβγιάννης
Τζωρτζακάκη Κατερίνα
Το μαύρο Ροτβάιλερ και ο Προμηθέας
Καρπενεγλάκη Ανθούσα
Η Ζωή, η Ελπίδα και η Υπομονή
Τζουβάρα Θεοδώρα
Ο άγνωστος εχθρός
Μουστάκας Αχιλλέας
Η πρώτη αντένα του Λυκαιγενούς
Χριστοφόρου Χριστόφορος
Λαθρεπιβάτης της γης: Η τελική αναμέτρηση
Λούφα Ελεάννα
Φωκάκη Ολυμπιάδα
Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν
Φιλίππου Φίλιππος
Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη
Γκλίζη Φωτεινή
Covid – 19
Λαδάς Ιωάννης
Ο Covid – 19, η κλιματική αλλαγή και ο οικοφασισμός
Κολιού Αντιγόνη
Τα αποτυπώματα μιας πανδημικής κρίσης
Σιδηροπούλου Χαρίση Εμμανουέλα
Ο εφιάλτης στο Δρόμο με τις Μάσκες
Τσαμπάνης Μηνάς
Η φράση που ήθελε ν' ακούσει!
Κιόν Αβραάμ
Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες
Μανωλάκου Ελένη
Μια άλλη ζωή,
τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19,
μια ζωή καινούργια γεννιέται ξανά
Ολυμπίου Μαρία
Επιπέλους τέλος!
Μαντζίκος Κωνσταντίνος
Νοσηρές αποστάσεις
Θεοδωροπούλου Λεύκη
Next day
(Επόμενη μέρα)
Καραπέτρου Ελένη
Ο έρωτας στην μετά Covid - 19 εποχή
Καραγιάννη Ειρήνη
Αγωνιώντας για την πανδημία
Χριστογιαννάκη Κωνσταντία
Καλημέρα ζωή
Μαντζίκος Ν. Κωνσταντίνος
Τα εικόλως κεκτημένα απολεσθέντα
Μόρφου Έλλη
Ήγγικεν η ώρα
Καπαρδέλη Ευτυχία
Λογοτεχνία στα χρόνια του Covid
Ζέλου Παναγιώτα
Μετα(ξ)μπερδέματα
Ιακωβίδου Ελισάβετ
Άνθρωπος και Ανθρωπάκος
Ιωάννου Σωκράτης
Covid – 19, Η επόμενη μέρα
Καριτάκη Αγάπη
Ο Δολοφόνος
Λουκαδάκου Ελένη
Μια μέρα
Βούλγαρη Φωτεινή
Μια ημέρα μετά...
Η συγγνώμη της ανοιξης
Θάνου Αγγελική
Εγώ η Υγεία
Θανοπούλου Κλεοπάτρα
Πρώτοι Έσονται Έσχατοι
Κέντρο Κοινότητας Ρήγα Φερραίου
Ο Ρήγας μας εμπνέει
Κίτσου Ελένη
Για όλους εκείνους
Μακρή Νικολέττα
Η επόμενη μέρα από τον Covid - 19
Βλάχος Γεώργιος - Νικόλαος
Ο Τρίτος
Δραγούνη Βασιλική
Μια πινελιά κόκκινου
Γιοβανούλης Νικόλαος
Στο τρίγωνο του θανάτου της
Κυμπριωτού Χαρά
Το σχολείο είναι κοινωνικός χώρος όχι διαδικτυακός
Λουκά Λίντα
Μην ανησυχείς πιά
Βασιλείου Σωτηρούλα
Σταγμές -της- Ελπίδας
Άνοιξη 2020 – Άνοιξη 2021
Αλογοσκούφη Κασσάνδρα
Όλα όσα είχε κ' έχασε
Ο Νικόλας ε-παιδεύεται
Λτέση Κωστούλ
Αναμέτρηση με τον Covid 19
Βαΐρλή Δήμητρα
Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του
Γαλλής Κωνσταντίνος
Η επόμενη ημέρα
Βέη Νεφέλη
Το τέλος του κορονοϊού
Κερούλης Νίκος
Το ταξίδι μου με το Χάρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα
Γεωργούση Πετρίνα
Ο Κορονοϊός και η λοίμωξη
Αντωναράκη Δέσποινα
Αναμνήσεις κόβιντ
Γερογιάννης Γιώργης
Η επόμενη μέρα 0

Άγνωστος καλλιτέχνης, Η πάντα απρόσμενη ημέρα

Άγνωστος συγγραφέας, Και τώρα τι;

Αλογοσκούφι Κασσάνδρα, Όλα όσα είχε κ' έχασε

Αλογοσκούφι Κασσάνδρα, Ο Νικόλας e-κπαιδεύεται

Αντωναράκη Δέσποινα, Αναμνήσεις κόβιντ

Ατέση Κυρατσώ, Αναμέτρηση με τον Covid 19

Βαϊρλή Δήμητρα, Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του

Βασιλείου Σωτηρούλα, Στιγμές -της- Ελπίδας, Άνοιξη 2020 – Άνοιξη 2021

Βέη Νεφέλη, Το τέλος του κορονοϊού

Βλάχος Γεώργιος – Νικόλαος, Ο Τρίτος

Βούλγαρη Φωτεινή, Μια ημέρα μετά…

Βούλγαρη Φωτεινή, Η συγγνώμη της άνοιξης

Γάλλης Κωνσταντίνος, Η επόμενη ημέρα

Γερογιάννης Γιάννης, Η επόμενη μέρα

Γεωργούση Πετρίνα, Ο Κορονοϊός και η λοίμωξη

Γιοβανούλης Νικόλαος, Στο τρίγωνο του θανάτου της

Γκατζάρα Θεοδοσία, Ημερολόγιο Πανδημίας – Το τραύμα της επόμενης μέρας

Γκατζάρα Θεοδοσία, Οδεύοντας προς την έξοδο

Γκιλίρη Φωτεινή, Covid – 19

Δαμιανού Κλειώ, Με ενοχλεί αφόρητα

Δαμιανού Κλειώ, Τα φώτα της πόλης

Δραγούνη Βασιλική, Μια πινελιά κόκκινου

Θανοπούλου Κλεοπάτρα, Πρώτοι Έσονται Έσχατοι

Θάνου Αγγελική, Εγώ η Υγεία

Ευθυμιάδη Ελπίδα, Όταν «Όλα» Τέλειωσαν

Ζέλου Παναγιώτα, Μετα(ξε)μπερδέματα

Θεοδωρίδου Παναγιώτα, Επιστροφή

Θεοδωροπούλου Λεύκη, Next day (Επόμενη μέρα)

Ιακωβίδου Ελισάβετ, Άνθρωπος και Ανθρωπάκος

Ιωάννου Σωκράτης, Covid – 19, Η επόμενη μέρα

Καζάνα Αικατερίνη, Η αγκαλιά

Καλογεροπούλου Μαρία, Εν λευco

Κανάκη Μαρία, Το φώς θα παραμείνει ανοιχτό – The light will stay on!

Καπαρδέλη Ευτυχία, Λογοτεχνία στα χρόνια του Covid

Καραγιάννη Ειρήνη, Αγωνιώντας για την πανδημία

Καραπέτρου Ελένη, Ο έρωτας στην μετά Covid – 19 εποχή

Καρλή Βάσω, Αποχαιρετιστήριο γράμμα

Κέντρο Κοινότητας Ρήγα Φεραίου, Ο Ρήγας μας εμπνέι

Κερούλης Νίκος, Ταξιδεύοντας υπό περιορισμό

Κερούλης Νίκος, Το ταξίδι μου με το Χάρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα

Κεσίδου Αλεξία, Ο Κορωνοϊός έφυγε

Κινδύνη Ελένη, Η επόμενη μέρα: Πιο φωτεινή, πιο τυχερή, όλοι ξανά μαζί

Κίτσου Ελένη, Για όλους εκείνους

Κοέν Αβραάμ, Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες

Κολιού Αντιγόνη, Τα αποτυπώματα μιας πανδημικής κρίσης

Κολίτση Μαρία, Ξεπάγωμα

Κορτσίνογλου Ανθούλα, Η Ζωή, η ελπίδα και η Υπομονή

Κουτρουμπάς Παύλος, Διέξοδος

Κυμπρικτσή Χαρά, Το σχολείο είναι κοινωνικός χώρος όχι διαδικτυακός

Κυριακίδη Μαρία, Cryogenetic

Λάγιου Αρετή, Uninvited quest – Depression

Λαδάς Ιωάννης, Ο Covid – 19 , η κλιματική αλλαγή και ο οικοφασισμός

Λαμπρόπουλος Χ. Γιάννης, Τα όνειρα και το ξημέρωμα

Λεοντοπούλου Ευαγγελία, Μην ανησυχείς πιά

Λουκά Άϊντα, Μην ανησυχείς πιά

Λουκαδάκου Ελένη, Μια μέρα

Λούφα Ελεάννα

Λυγκώνη Χρυσούλα, Χαμένος σ\ έναν απελπισμένο πλανήτη

Μακρή Νικολέττα, Η επόμενη μέρα από τον Covid – 19

Μακρυδάκη Ειρήνη, ΜΑ ΓΙΑ ΦΙ

Μανιατάκου Ελένη, Μια άλλη ζωή, τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19, μια καινούργια ζωή γεννιέται ξανά

Μαντζίκος Κωνσταντίνος, Τα ευκόλως κεκτημένα απολεσθέντα

Μαργαριτίδου Στελίνα, Love is … in the Skype, Έρωτας μέσω Skype στην εποχή του Covid – 19

Μαυρουδή – Μούλιου Λένα, Η Μάσκα

Μόρφου Έλλη, Ήγγικεν η ώρα

Μουστάκας Αχιλλέας, Η πρώτη ακτίνα του λυκαυγούς

Μπαλτατζή Άννα, Ισχυρή σύσταση 508 (Το χρονικό μιας δυστοπίας)

Μπαρμπούτση Ελευθερία, Αγκαλιά

Μπεκιάρης Σταμάτιος, Ο Γκαβογιάννης

Μπίτσιος Αθανάσιος

Μπίτσιος Αθανάσιος

Μπίτσιος Αθανάσιος

Μπίτσιος Αθανάσιος

Μπότσαρη Φανή, Εν αναμονή …

Μποτσίδου Πετρούλα, Post – Covid Building

Μωυσίδου Μαρία – Ελένη, Γόρδιος δεσμός

Μωυσίδου Μαρία – Ελένη, Φίμωτρο, Σαν πρόβατο στη σφαγή, 25η ημέρα Καραντίνας

Νομικού Σταυρούλα, Η αφίσα

Ολυμπίου Μαρία, Επιτέλους τέλος!

Παλαιολόγου Χριστίνα, Με άλλα μάτια

Παπαδάκη Αντωνία, Σχεδιασμένοι εν υπνώσει

Παπαδόπουλος Ανέστης, Η μετάβαση σε μια νέα ζωή με καλύτερες συνθήκες επιβίωσης

Παπαδόπουλος Γεώργιος, Χωρίς μάσκα

Παπαδόπουλος Τάσος, Μαζί και πάλι

Παπανικολάου Μαρίνα, Homo patrator

Παπαντωνίου Άννα, Η Νίκη του Κορονοϊού

Περαντζάκη Ασημίνα, Το You From 3 Years Ago…

Ρασούλης Νίκος, Καραντινοεφηβεία και όχι μόνο

Ρογγίτης Δημήτριος – Νικόλαος, Απόσταση ασφαλείας

Ρουμελιώτη Μαρία, Κορονωϊός

Σάλτα Ευφραιμία, Η επόμενη μέρα για τον Covid – 19

Σεργίου Αντώνης, Ανοσία

Σιδηροπούλου Χαρίση Εμμανουέλα, Ο εφιάλτης στο Δρόμο με τις Μάσκες

Σπυρόπουλος Σπύρος, Ξημερώνει …

Στεργιάδου Στέλλα

Σφυρίδης Κωνσταντίνος, The end of the invension

Τζουβάρα Θεοδώρα, Ο άγνωστος εχθρός

Τζωρτζακάκη Κατερίνα, Το μαύρο Ροτβάιλερ και ο Προμηθέας

Τζωρτζακάκη Κατερίνα, Καραντίνα 2001, πρωινό Κυριακής

Τσαμπάνης Μηνάς, Η φράση που ήθελε ν’ ακούσει!

Τσαρούχας Ανδρέας, Τέλος Covid – 19

Τσαρούχας Θάνος, Τέλος Covid – 19

Φασιλάκη Ολυμπιάδα, Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν

Φιλίππου Φίλιππος, Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη

Φυτάκης Αργύρης Ζεστά καλοκαίρια (Ένα διήγημα για την post – covid εποχή)

Χαριτάκη Αγάπη, Ο Δολοφόνος

Χριστογιαννάκη Κωνσταντίνα, Καλημέρα ζωή

Χριστοφόρου Χριστόφορος, Λαθρεπιβάτης της γης: Η τελική αναμέτρηση

Παναγιώτου Δήμητρα – Χαδουλού Άντα, Το ταξίδι που οδηγεί στην λύτρωση

1ο – 2ο Γυμνάσιο Αλμυρου – Γυμνάσιο Ευξεινούπολης, Η τέχνη σε καιρούς πανδημίας, Η Τέχνη μας εμπνέει και αφυπνίζει τα συναισθήματά μας

Γκαραγκούνη Παυλίνα

Μπουκόρου Μαρία)

36ο Δημοτικό

Δαλανίκα Στέλλα

Βαφέα Ελένη

Σιαχπατζίδου Δήμητρα

Βαλιάκου Δήμητρα

Γαρυφαλλοπούλου Ελένη

Γερακίδης Ιωάννης Ραφαήλ

Γεωργιάδη Παρασκευή Αφροδίτη

Γουδουλάκης Βησσαρίων Παναγιώτης

Δαμασιώτη Χρυσοβαλάντω Αθανασία

Ηλιάδης Πέτρος

Καλέλ Μπρετάν

Λαζαρίδη Δέσποινα

Μητσιμπόνα Κωνσταντίνα

Μποχώρης Βασίλειος

Παναγιώτου Φανή

Πανταζόπουλος Δημήτριος

Παπασταύρου Μελίνα Μαρία

Παπασταύρου Παναγιώτης

Ρόπι Ιωάννα

Σιώμου Μαρία Ελισάβετ

Χιουσολλάρι Αρμάντο

Παναγιώτου Δήμητρα-Χαδουλού Άντα
Το ταξίδι που οδηγεί στην λύτρωση
Κολίταη Μαρία
Ξεπάγωμα
Σπυρόπουλος Σπύρος
Ξημερώνει ...
Μακρυδάκη Ειρήνη
(Λισιόδοξη)
ΜΑ ΓΙΑ ΦΙ
Μωυσίδου Μαρία - Ελένη
Γόρδιος δεσμός
Σαν πρόβατο στη σφαγή
25η ημέρα Καραντίνας
Λυγκώνη Χρυσούλα
Χαμένος σ' έναν απελπισμένο πλανήτη
Κεσίδου Αλεξία
Ο Κορωνοϊός έφυγε
Καλογεροπούλου Μαρία
Εν λευκο
Δαμιανού Κλειώ
Με ενοχλεί αφόρητα Κύπρος
Τα φώτα της πόλης
Κανάκη Μαίρη
Το φως θα παραμείνει ανοιχτό
- The light will stay on!
Μαυρουδή – Μούλιου Λένα
Η Μάσκα
Σεργίου Αντώνης
Ανοσία
Παπαντωνίου Άννα
Η Νίκη κατά του Κορονοϊού
Λεοντοπούλου Ευαγγελία
Μην ανησυχείς πιά
Σπυρόπουλος Σπύρος
Ξημερώνει ...
Άγνωστος συγγραφέας
Και τώρα, τι;
Άγνωστος καλλιτέχνης
Η πάντα απρόσμενη επόμενη ημέρα
Τσαρούχας Ανδρέας
Τσαρούχας Θάνος
Τέλος Covid - 19
Κουτρουμπάς Παύλος
Διέξοδος
Μωυσίδου Μαρία - Ελένη
Φίμωτρο
Γκατζάρα Θεοδοσία
Ημερολόγιο Πανδημίας - Το τραύμα της επόμενης μέρας
Τζωρτζακάκη Κατερίνα
Καραντίνα 2001, πρωινό Κυριακής
Φυτάκης Αργύρης
Ζεστά καλοκαίρια
(Ένα διήγημα για την post – covid εποχή)
Μπιτσίδου Πετρούλα
Post – Covid Building
Καρλή Βάσω
Αποχαιρετιστήριο γράμμα
Μπαλτατζή Άννα
Ισχυρή σύσταση SGB
(Το χρονικό μιας δυστοπίας)
Κυριακίδη Μαρία
Cryogenetic
Στεργιάδου Στέλλα
...
Σάλτα Ευφραιμία
Η επόμενη μέρα για τον Covid - 19
Παπαδόπουλος Τάσος
Μαζί και πάλι
Λάγιου Αρετή
Uninvited guest -Depression
Μαργαριτίδου Στελίνα
Love is ... in the Skype
Έρωτας μέσω Skype στην εποχή του Covid – 19
Μπαρμπούτση Ελευθερία (Elnta)
Αγκαλιά
Κερούλης Νίκος
Ταξιδεύοντας υπό περιορισμό
Ευθυμιάδη Ελπίδα
Όταν «Όλα» Τέλειωσαν
Ρογγίτης Δημήτριος Νικόλαος
Απόσταση ασφαλείας
Κινδύνη Ελένη
Η επόμενη μέρα: Πιο φωτεινή, πιο τυχερή, όλοι ξανά μαζί
Παπαδόπουλος Ανέστης
Η μετάβαση σε μια νέα ζωή
με καλύτερες συνθήκες επιβίωσης
Βαϊρλή Δήμητρα
Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του
Μπίτσιος Αθανάσιος
...
Γιαραγκούνη Παυλίνα - Μπουκόρου Μαρία
Η Τέχνη σε καιρούς πανδημίας
Η Τέχνη μας εμπνέει και αφυπνίζει τα συναισθήματά μας
Μανιατάκου Ελένη
Μια άλλη ζωή,
τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19,
μια ζωή καινούργια γεννιέται ξανά
Νομικού Σταυρούλα
Η αφίσα
Σφυρίδης Κωνσταντίνος
The end of the invension
36ο Δημοτικό
Α2 τμήμα
Πετάμε τις μάσκες για να φανεί το χαμόγελό μας
Καζάνα Αικατερίνη
Η αγκαλιά
Μπότσαρη Φανή
Εν αναμονή ...
Γκατζάρα Θεοδοσία
Οδεύοντας προς την έξοδο
Κοέν Αβραάμ
Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες

Μωσαϊκό

- Αναμνήσεις κόβιντ. Αναμέτρηση με τον Covid-19. Με ενοχλεί αφόρητα… ο Covid-19. Κορωνοϊός. Ο Τρίτος. Ο άγνωστος εχθρός. Ο Δολοφόνος. Λαθρεπιβάτης της γης: Η τελική αναμέτρηση. Τα αποτυπώματα μιας πανδημικής κρίσης. Ισχυρή σύσταση 508 (Το χρονικό μιας δυστοπίας). Ημερολόγιο πανδημίας – Το τραύμα της επόμενης μέρας. Για όλους εκείνους. Ο Κορονοϊός και η λοίμωξη. Αγωνιώντας για την πανδημία. Στο τρίγωνο του θανάτου της. Χαμένος σ' έναν απελπισμένο πλανήτη. Νοσηρές αποστάσεις. Μένω σπίτι. Απόσταση ασφαλείας. Καραντινοεφηβεία και όχι μόνο. Love is … in the Skype Έρωτας μέσω Skype στην εποχή του Covid – 19. Όλα όσα είχε κ' έχασε.. Πρώτοι έσονται έσχατοι. Άνθρωπος και Ανθρωπάκος. Ταξιδεύοντας υπό περιορισμό. Ο Νικόλας e-κπαιδεύεται. Cryogenetic. Ο Covid – 19, η κλιματική αλλαγή και ο οικοφασισμός. Τα ευκόλως κεκτημένα απολεσθέντα. Σχεδιασμένοι εν υπνώσει. Post – Covid Building. Uninvited guest –Depression
- Και τώρα τι; Μια ημέρα μετά… Η επόμενη μέρα. Μια μέρα. Η πάντα απρόσμενη επόμενη ημέρα. Ο Κορωνοϊός έφυγε. Η επόμενη μέρα από τον Covid – 19. Ήγγικεν η ώρα. Ξεπάγωμα.. Το τέλος του κορονοϊού. Next day. Οδεύοντας προς την έξοδο. Μετα(ξε)μπερδέματα. Επιστροφή.. Γόρδιος δεσμός. Covid – 19, Η επόμενη μέρα. Η επόμενη μέρα από τον Covid – 19. Η επόμενη μέρα για τον Covid – 19. Η επόμενη μέρα: Πιο φωτεινή, πιο τυχερή, όλοι ξανά μαζί.
- Η Τέχνη σε καιρούς πανδημίας: Η καραντίνα μας εμπνέει και αφυπνίζει. Λογοτεχνία στα χρόνια του Covid: Το ταξίδι μου με το Χάρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα, Ο Ρήγας μας εμπνέει, Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες, Ο Γκαβογιάννης, Ο εφιάλτης στο Δρόμο με τις Μάσκες, Το μαύρο Ροτβάϊλερ και ο προμηθέας, Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του. (Αισιόδοξη)ΜΑ ΓΙΑ ΦΙ.
- Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη. Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν. Ζεστά καλοκαίρια. Η φράση που ήθελε ν' ακούσει! Καλημέρα ζωή. Τα φώτα της πόλης. Μια πινελιά κόκκινου. Η αγκαλιά. Η ζωή, η ελπίδα και η υπομονή. Ξημερώνει … Με άλλα μάτια. Αγκαλιά. Διέξοδος. Εν αναμονή … Η αφίσα. Χωρίς μάσκα. Μαζί και πάλι. Η συγνώμη της άνοιξης. Εγώ η Υγεία. Μην ανησυχείς πιά. Επιτέλους τέλος! Αποχαιρετιστήριο γράμμα. Η Νίκη κατά του Κορονοϊού. Εν λευco
- Όταν «όλα» τελειώσαν. Στιγμές της Ελπίδας, Άνοιξη 2020-Άνοιξη 2021. Μια άλλη ζωή, τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19, μια ζωή καινούργια γεννιέται ξανά. Πετάμε τις μάσκες για να φανεί το χαμόγελό μας. Η μετάβαση σε μια νέα ζωή με καλύτερες συνθήκες επιβίωσης. Το φως θα παραμείνει ανοιχτό - The light will stay on! Ο έρωτας στην μετά Covid - 19 εποχή. Ανοσία. Τέλος Covid – 19. The end of the invension.

Άγνωστος καλλιτέχνης

Η πάντα απρόσμενη επόμενη ημέρα

Μήτσο εμένα δε μου το βγάζεις απ' το μυαλό.
Θέλουν να πουλήσουν την ενέργεια αλλιώς για να
καλύψουν οικονομικά κενά.
Φαντάσου,για παράδειγμα τις ανεμογεννήτριες ή τα φωτοβολταϊκά
και τη γεωθερμία και ότι άλλο θέλεις.
Ο μόνος ή τουλάχιστον κυριότερος λόγος της στροφής
σε άλλης μορφής ενέργεια είναι η μάσα!
-Και που ακριβώς τη βρίσκεις τη "μάσα";Πως και πόσα λεφτά εννοείς ρε Σωτήρη;
-Μα είναι εμφανέστατο.
Παρουσιάζουν ελλιπή και ασταθή την παροχή ηλεκτρισμού
εμφανίζοντας καινούριες δήθεν αποδοτικότερες λύσεις.
Ύστερα θα παρουσιαστούν κόστη,κατασκευής,μεταφοράς και εγκατάστασης.
Και όλα αυτά θα τα αγοράσουν τα κράτη με λεφτά απο τους φόρους μας
και ύστερα θα μας πουλάνε και τη χρήση που κάνουμε...
Να 'ξερες πόσα συμφέροντα εξυπηρετούνται,
σε πόσες χώρες .. και πιο μετά,
μπορεί να κατηγορήσουν και το νερό.
Οτι τάχα δεν ρέει όπως θα έπρεπε
κι έτσι για να έχουμε νερό θα πρέπει να φτιάξουμε εγκαταστάσεις
που θα το ρουφούν θα το φιλτράρουν και θα το διανέμουν
καθαρό και με τη σωστή ροή...και μετά τον αέρα...χα..και ξανα το ρεύμα
και πάλι λεφτά,λεφτά ,λεφτά για να καλύψουμε ανάγκες που
ήδη είχαμε λύσει...

Τι χρωστάω;ρώτησε, ενώ σκεφτόταν οτι άδικα χαλάει το σάλιο του.
Κανείς δεν βλέπει την επικείμενη καταστροφή.

-10 και 60.
-Ορίστε,μέτρα τα κι εσύ.
-Ακριβώς!Ευχαριστώ.

-Εγώ. Καλό βράδυ.

Ο Σωτήρης απομακρύνθηκε και ο γέρος στο παγκάκι, δίπλα από το “περίπτερο του Μήτσου”,
ξερόβηξε σιγανά ενώ ο Μήτσος σημείωσε κάτι στο τεφτέρι του.

Η ώρα περνούσε και ο ουρανός σκοτείνιαζε.
Έρχεται για τσιγάρα, ψιθύρισε ο γέρος.

-Γειά σου Δημήτρη...
-Γειά σου Αννούλα!
Τι κάνεις;
-Τι να κάνω; Με δουλεύω οτι δουλεύω.
Απέναντι είσαι. Βλέπεις.
Ο κόσμος στην κυριολεξία χέστηκε για τα λουλούδια.
-Κι εγώ ρε Άννα...
δεν πιάνομαι για κόσμος εγώ;
-Εσύ Δημήτρη μου είσαι η εξαίρεση...
Το σημερινό σου λουλούδι από εμένα!
-Ω, ευχαριστώω!!Θα το παραλάβω αυτοπροσώπως!

Η Άννα αφού πήρε λίγο χρόνο να σκεφτεί την απάντηση
ρώτησε δειλά αλλά με ύφος ,μυημένου γενικότερα:
Θα έμαθες για τα μεγάλα ρήγματα σε έρημα μέρη
όλων των χωρών του blackout.
-Μπα δεν άκουσα κάτι.
-Βέβαια! Μάλιστα αν ενώσεις τις ρωγμές σε ένα χαρτί με τη σωστή κλίση,
το σχήμα που δημιουργείται μοιάζει με χελώνα χωρίς καβούκι!
Τεράστιες ομοιότητες του σχήματος με αυτό των “ερπετανθρώπων”
που λένε ότι ζουν κάτω από το έδαφος και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή

για να αρπάξουν τον πλούτο μας...
καταλαβαίνεις οτι είναι πολύ πιθανό να ζήσαμε μια τρομερή και ανυπόφορη...πρόβα,
πριν το οριστικό χτύπημα...
-Και τι λες να κάνουμε γι αυτό;
Υπάρχει κάποιος τρόπος να προετοιμαστούμε αν μας επιτεθούν;
Κάτι που να φοβούνται;
-Δυστυχώς δεν ξέρουμε, ούτε έχουμε τη δυνατότητα να ξέρουμε
την σίγουρα πολύ εξελιγμένη τεχνολογία τους...
....να 'ξερες από που ήρθαν, σκέφτηκε.
Θα μου δώσεις ένα καπνό Merdith με χαρτάκια και φιλτράκια;
-Αμέσως!

Η Άννα πλήρωσε και έφυγε με ένα γλυκό χαμόγελο,
συμπάθειας και απόγνωσης που δεν μπορεί να μεταφέρει
την πλήρη γνώση της στο Δημήτρη. Ήξερε οτι δεν τον ενδιέφερε όσο έδειχνε.
Κανείς δεν θα πίστευε όλη αυτή την ιστορία με
τις υπόγειες διαδρομές, τις επαφές με πολιτισμούς
πέραν της Γης...τους ενδογήινους πυροβολισμούς προς τα έξω
και τα σχέδια που δημιουργούν για να δηλώσουν την παρουσία και τη δύναμή τους.
Πράγματι μοιάζει τόσο ψεύτικο...
γι' αυτό και πετυχαίνουν γαμώτο...

Ο γέρος ξερόβηξε και ο Δημήτρης έγραψε στο τεφτέρι
και κάθισε δίπλα στο γέρο.
-Ε, εντάξει.
Θέλω ένα σχόλιο όμως
-Για το Σωτήρη την Άννα ή κάτι άλλο;
-Ε,γι' αυτούς. Πες μου και γι' αυτούς την άποψή σου.
-Κοίτα. Το θέμα με την αλλαγή του τρόπου ηλεκτροδότησης

θα μπορούσε πράγματι να μας επαναπρογραμματίσει
και στην ουσία να μας ελέγξει ακόμα περισσότερο.
Όμως, η διακοπή του ρεύματος επηρρεάζει πολλούς επιχειρηματίες.
Ε, δεν πουλάνε όλοι ρεύμα. Οι περισσότεροι το χρησιμοποιούν.
Δε νομίζω οτι θα άφηναν να εξελιχθούν τα όσα περάσαμε.
-Κατάλαβα...αντε, θα την ανάψεις;
-Περίμενε μόνο λιίγο ακόμη.
-Δάσκαλε,σε βλέπω κάθε βράδυ το ανάβεις άλλη ώρα.
Πάντα,λίγο αργότερα.
Τι συνεπής ασυνέπεια είναι αυτή;
-Χα!Είναι συνεπέστατη η σκέψη μου και θα έκανα το ακριβώς αντίθετο
αν ήταν ας πούμε Άνοιξη κι ερχόταν Καλοκαίρι!
-...δηλαδή;
-Δηλαδή ανάβω το βαρέλι όταν μπορώ να διακρίνω ξεκάθαρα την Πούλια!
-Μάλιστα...,ας περιμένω λοιπόν να δεις τις πλειάδες σου!
Στο μεταξύ πολύ βήχεις έ; Χα,χα,μην κρυώσεις πρόσεχε.
-Κοίτα εσύ να σημειώνεις σωστάαα...ααα

Ένα πατίνι γλύστρισε με φόρα στη γωνία του πεζοδρομίου
και σταμάτησε ακριβώς μπροστά τους.
Ο νεαρός οδηγός του φορούσε ένα περίεργο κράνος με κάτι μεταξύ κεραίας και λάμπας
στη μέση να ορθώνεται 5-6 εκατοστά

Κυρ Δημήτρη θέλω δυό τρία πραγματάκια...
-Καλώς τον! Για πες. Τι θα ήθελες;
-Προφυλακτικά, τσιγάρα, μπαταρίες μεγάλες και ένα ισοτονικό ποτό.
-Μάλιστα...,
είπε,ενώ ετοίμαζε την παραγγελία,
...εσύ πρέπει να πέρασες 3 μήνες όλο γλέντια ε; χα!
-Ε, το σκοτάδι ευνοεί το άγγιγμα,των ψυχών ...και των σωμάτων..

-χα χα τις ξεθεώνεις και τους βάζεις και μπαταρίες;
-Τα δύο πρώτα είναι για άλλο σκοπό και τα τελευταία για άλλο.
-Ωραία. Τα πρώτα προφανή, τα άλλα;
-Βασικά, προσπαθώ να κάνω μια πατέντα ώστε να έχω προσωπικό διαθέσιμο ρεύμα όποτε θέλω και όσο θέλω. Μή φανταστείς ότι αρκούν τα κουτάκια και οι μπαταρίες... έχω πολλά ακόμα να μαζέψω από πολλές μεριές.

Ότι και να γίνει, απ' ότι και να έγινε....ε, το θέλουμε το ρεύμα πως να το κάνουμε. Μη σου πω το φως είναι το λιγότερο..
Ο Φαίδωνας πλήρωσε και έφυγε με ένα "ακροβατικό" στο πατίνι του.

Ο Δημήτρης ξαναπήγε κοντά στο παγκάκι του Αντρέα.
-Τώρα; Τί έχεις να πεις;
-Μα, στους τρεις ένας, προς το παρόν!
-Ε θα δεις δεν τρελαθήκαμε όλοι μας.
-Ασφαλώς. Η νύχτα λειαίνει τις ατέλειες μας
και μας ενώνει , σε μια εύθραυστη αρμονία και ανακωχή.
Οι "εκρήξεις" στη διαδικασία είναι σίγουρες και ισχυρές,
όμως δεν αποτελούν το φαινόμενο!
-Δάσκαλε ζαλίστηκες.
-Ίσως.
Αυτός ο Φαίδωνας αρκετά ενδιαφέρον παιδί.
-Ναι.Όλο ανησυχίες και κατασκευές.
Να φανταστείς είναι ήδη αρκετά γνωστός στους φυσικομαθηματικούς κύκλους σπουδαίων επιστημόνων!

Μάλιστα μια φορά στο λύκειο σε διαφωνία του με έναν καθηγητή...

η λάμπα του δρόμου τρεμόπαιξε και ακούστηκαν οι τσιρίδες μιας πληθωρικής πενηντάρας που ολοένα πλησίαζαν

“Θα βυθιστούμε πάλι στο σκοτάδι...όχι πάλι...πότε θα ηρεμήσουμε επιτέλους...”

-Δημήτρη, θα κάτσω εδώ. Εγώ στο σπίτι μου με κεριά και ακινησία δεν ξανακάθομαι.
-Ε, δεν κόπηκε Κυρά Λούλα τώρα. Μια μικρή πτώση τάσης. Πάντα είχαμε τέτοια.
-Πάντα; πάντα; Και το τρίμηνο το ξέχασες; Έτσι ξεκίνησε. Ένα μικρό τσιρ τσιρ, άντε άλλο ένα και πάρ’τη μαύρη μαυρίλα. Και τη μιζέρια..
-Έ, πάμε να κάτσουμε με τον Κύριλο.

-Δάσκαλε να βγάλω κανα λουκάνικο απ’ το ψυγείο;
-Και το ρωτάς; Η σχάρα περιμένει καθαρή και έτοιμη!

Έψησαν κι έφαγαν τα λουκάνικα και οι τρείς.
Ήπιαν και μπύρα, άρχισαν να ψιλοτραγουδάνε και να χορεύουν γύρω απ’το βαρέλι.
-Δάσκαλε δεν πιάνεις την κιθάρα να πούμε το τραγούδι.
-Μου έχει σπάσει η πέμπτη και η έκτη.
-Πότε έσπασαν;
-Ε, δε θυμάσαι; Στην τελευταία μάζωξη
το έπαιξα τουλάχιστον 15 φορές μαζί με τα άλλα
-Καλά, τόσος κόσμος που μαζεύτηκε όλο και κάποιος θα στο ζήταγε.
Το χιτ του blackout που παιζόταν μόνο live!!
-Ναι ,αλλά οι χορδές...πάπαλα.
-Ε, και δε γίνεται να το παίξεις με τις υπόλοιπες;
-Λίγο δύσκολο. Δε θα ακούγεται καλά.
Θες να το τραγουδήσουμε έτσι
-Άντε πάμε. Όμως θα ξεκινήσεις εσύ
-Εντάξει

Ο Κύριλος ξερόβηξε για να διορθώσει τη φωνή του

έγυρε λίγο προς τα μπρος και ξεκίνησε:

“Οι νύχτες να μην ξαναρθούν
οι μαύρες οι θλιμμένες
κι οι οικογένειες μη βρεθούν
στον ύπνο πια κλαμένες”

Ο Δημήτρης σιγόνταρε σιγανά,
ενώ η Λούλα με κενό βλέμμα
και χαμένη στις σκέψεις της
ασυναίσθητα μουρμούριζε ένα χμμ χχμμμχμμ

“Μα όσο το ρεύμα δεν κυλά
στους χάλκινους πηλώνες
έλα κοντά μας στη φωτιά
γητέυσου από τις φλόγες

και σκέψου πως του πίνακα
κλείσαμε τους διακόπτες
μια παύση για να κάνουμε
να πιάσουμε τις βόλτες”

Μια ανεπαίσθητη πτώση της τάσης ή η φαντασία της Λούλας
την τάραξαν λίγο και επανήλθε στην παρέα

“Οι καρδερίνες τραγουδούν
μιλάνε τον καημό μας
με τη γλυκιά τους τη λαλιά
φαντάζει σωστικό μας

Πάρετε ανάψετε κεριά
κι ελάτε να βρεθούμε
γλέντι να κάνουμε, γιορτή
να ξαναγνωριστούμε

χορό μέχρι ξημέρωμα
τσιμπούσι στο βαρέλι
και το δικό μας μέρωμα
θα 'ν' πιο γλυκό απο μέλι"

Δάσκαλε, πόσες φορές μπορεί να το τραγουδήσαμε και
πόσο ανακουφιστικό ακούγεται τώρα!

-Δεν ξέρω...
Ακούγεται ίσως όπως το λες ,όμως σε όλων τα αυτιά;
-Τι εννοείς;
-Δεν ξέρω πόσοι πραγματικά ηρέμησαν μετά απο αυτό.
Ίσως λειτουργούσε σαν εκτόνωση όσο δεν είχαμε ρεύμα.
Όταν βρίσκεσαι σε δύσκολη θέση αναπτύσεις άμυνες
που ποτέ δε θα φανταζόσουνα πως είχες.
-Ε και τι μάυτό;
Κι εγώ έπαιρνα κουράγιο απ'το τραγούδι και τώρα που πέρασε
το τραγουδάω ,θυμάμαι και χαίρομαι που το ξεπεράσαμε.
-Όμως Δημήτρη κοίταξε, δεν πέρασε εβδομάδα ακόμα
και το καταπιεσμένο άγχος των προηγούμενων μηνών
ξεσπάει.
Ότι δουλεύει με ρεύμα ,ξαφνικά θεωρείται απαραίτητο.
Το διαδίκτυο έχει γίνει ένας αχταρμάς δημοσιοποιήσεων,
"έγκυρων" και συνάμα "μοναδικών" αποκαλύψεων

και ειδήσεων σχετιζόμενων με τη διακοπή.
Οι παραγγελίες για διανομές προϊόντων
είναι άνευ προηγουμένου.
Άχρηστα μικροπράγματα ή και μεγαλύτερα
προς κατανάλωση του ανθρώπου πίσω απο τον υπολογιστή.
Τον υπολογιστή που τόσο καιρό είχε στερηθεί και τώρα βρίσκει ευκαιρίες
για να μένει λίγο περισσότερο δίπλα του.
-Δάσκαλε εντάξει, με αυτά που λες αλλά με τόσο καιρό
αποχής από ψώνια δε θα είχε κανείς και τίποτα στο σπίτι του.
Ούτε εγώ έχω πολλά πράγματα.
-Ακριβώς Δημήτρη.
Δεν έχεις πολλά και δεν τρέχεις να αγοράσεις αμέσως άλλα.
Και είναι λογικό γιατί ως πελάτες είχαμε συνηθίσει να
καταναλώνουμε περισσότερα από αυτά που πραγματικά είχαμε ανάγκη.
Γι' αυτό σου λέω.
Ότι δεν είχαν ανάγκη ποτέ, τώρα βιάζονται να το αναπληρώσουν!
Κι απ' την άλλη..
-Δάσκαλε σιγά σιγά να τα σκέφτομαι κι όλας.
-..ήθελα να πω ότι και οι κάθε λογής εξηγήσεις είναι απογοητευτικές...
-Δάσκαλε ..μπερδεύομαι. Είναι το διαδίκτυο, ο υπαρκτός
κόσμος, η σύνδεσή τους... Ότι γίνεται ψηφιακά ,γίνεται και έξω
-Πιστεύω ότι στο τεφτέρι σου θα βρεθούν αργά ή γρήγορα
ενδείξεις των όσων ισχυρίζομαι
`

Η Λούλα δεν άντεξε:
-Γιατί τον λες δάσκαλο συνέχεια;
-Μα είναι δάσκαλος
-Αλήθεια κύριε Κύριλε;

Σε ποιο σχολείο ήσασταν;

-Η αλήθεια είναι πως ήμουνα καθηγητής

στο πανεπιστήμιο στη φιλοσοφική σχολή.

-Και πως βρεθήκατε εδώ στο παγκάκι;

-Κάνει ένα ομαδικό πείραμα, ψέλισε βαριά ο Δημήτρης.

-Κοινωνικό, διόρθωσε ο Κύριλος.

-Έχει να κάνει με τη διακοπή; Τι πιστεύετε; έχετε βρει στοιχεία

για την αιτία και ποιος κρύβεται από πίσω;

ρώτησε λαίμαργα, χωρίς ανάσα, η Λούλα.

-Δεν γνωρίζω δυστυχώς τίποτα από όσα με ρωτάτε...

δεν αφορούν πραγματικά τις μελέτες και τα πειράματά μου.

-Τι πιστεύετε όμως;

Ποιά είναι η γνώμη σας ,ως καθηγητής πανεπιστημίου; επέμεινε.

-Θα μπορούσαν να συμβαίνουν πολλά πράγματα.

Πράγματα που σκεφτήκαμε και πράγματα που δεν σκεφτήκαμε,

συνδυασμοί αυτών και πολλές τυχαιότητες.

-Δε θα μπορούσε κάποιος να το είχε υποκινήσει;

-Θα μπορούσε;

-Να μας έχουν επιτεθεί εξωγήινοι, ή εσωγήινοι;

-θα μπορούσε.

-Ξεκίνησα όταν ήρθε το ρεύμα, ένα βιβλίο που είχα ξεκινήσει από πριν.

Ίσως με έχει επηρεάσει.

-Και τι βιβλίο είναι αυτό;

ρώτησε ο Δημήτρης, που είχε αφαιρεθεί προς στιγμήν.

Η Λούλα με όρεξη και ανάγκη να αποβάλλει το άγχος της ξεκίνησε να εξιστορεί την υπόθεση:

-Ήταν λέει ένα ιατρικό εργαστήριο που πειραματιζόταν με έναν ιό.

Ο ιός από ένα ατύχημα ξέφυγε και δεν ήξερε κανείς να τον θεραπεύσει

και πήγε σε όλες τις χώρες και...

-Καλά μη μας το πεις κι όλο,

τη διέκοψε ο Δημήτρης μισοζαλισμένος απο τις μπύρες.

-Πάντως, είπε ο Κύριλος,

χωρίς να ξέρω το τέλος του βιβλίου, δεν το βρίσκω ούτε ρεαλιστικό,

ούτε κάτι που πρέπει να σε ανησυχεί.

-Δηλαδή; Γιατί δεν είναι ρεαλιστικό;

-Κυρία Λούλα, στο 2019 είμαστε τόσο καταρτισμένοι, τόσο εξοπλισμένοι και τόσο πεπειραμένοι πια που θα καταπολεμούσαμε αμέσως την οποιαδήποτε νόσο θα μπορούσε να εξελιχθεί σε πανδημία!

Άγνωστος συγγραφέας

Και τώρα, τι;

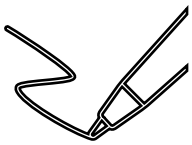

Καθόμουν και συλλογιζόμουνα το παρελθόν. Πολλές από τις στιγμές μου που νόμιζα ότι τις είχα θάψει μαζί με τα νιάτα μου. Ο ανθρώπινος νους είναι πονηρός. Εκεί που λες ότι δεν θυμάται ή δεν σκέφτεται τίποτα, εκεί είναι που ξαφνικά σου έρχεται η αναλαμπή. Υπάρχουν άνθρωποι που σκέφτονται πολύ το παρελθόν και υπάρχουν και άνθρωποι που ελάχιστα ξαναγυρνάνε πίσω με τις σκέψεις τους. Προσπαθούσα να καταλάβω σε ποια από τις δύο αυτές κατηγορίες ανήκα.
Παλιά δεν ήμουν έτσι, αναλογίστηκα. Τον τελευταίο χρόνο όμως, σκέφτηκα πολύ. Είχα την πολυτέλεια να το κάνω. Υπήρξα από τους τυχερούς που μπόρεσα και έμεινα στο σπίτι. Αν και δεν έχω καταλήξει ακόμα αν αυτό ήταν τύχη ή όχι. Το περίεργο είναι ότι τον περισσότερο καιρό, δεν σκεφτόμουνα το μέλλον, ούτε καν το παρόν. Σκεφτόμουνα το παρελθόν. Και αυτό είναι όντως περίεργο, αν συνειδητοποιήσεις τις καταστάσεις που όλοι μας ζήσαμε φέτος. Να μην είσαι ικανός να σκεφτείς ή να φανταστείς πως θα είναι το μέλλον σου, το μέλλον όλων, καλώς. Αλλά να μην σκέφτεσαι και το τώρα; Τι μου συνέβαινε; Πόσο αναίσθητη μπορεί να υπήρξα;

Αχ, το παρελθόν. Πόσο ωραία λέξη ακούγεται, αν και τόσο τρομαχτική συνάμα. Πολλές φορές τραγούδησα «Θέλω να γυρίσω στα παλιά, εδώ και τώρα. Θέλω…», και μπορώ να επιβεβαιώσω με απόλυτη σιγουριά ότι το παρελθόν μου υπήρξε «κάπως». Όπως και σε πολλούς ανθρώπους βασικά. Όλοι μας έχουμε και το «σκοτεινό» μας παρελθόν. Ευτυχισμένος αυτός που μπορεί να αισθάνεται τις παλιές καλές στιγμές και απλά να θυμάται τις άσχημες. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο βέβαια. Επανέρχομαι. Αυτή η διάσπαση προσοχής που έχω, δεν ξέρω που οφείλεται. Πολλοί μου λένε ότι οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε συνέχεια μπροστά σε μια οθόνη, αλλά εγώ δεν τους πιστεύω. Γιατί να τους πιστέψω άραγε;

Η τεχνολογία μας κάνει καλό. Να και κάτι που δεν το είχαμε τόσο διαδεδομένο στο παρελθόν. Ήταν σε πρώιμο στάδιο, θα έλεγα. Όλα αυτά τα μηχανηματάκια που μας κάνουν τώρα τη ζωή μας πιο εύκολη, τότε μας φαινόντουσαν μακρινό όνειρο. Το πρώτο γκατζετάκι που έπαιξα, ήτανε το «Tetris». Μου το είχε πάρει η μητέρα μου από ένα πανηγύρι το καλοκαίρι και δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από πάνω του. Σκεπαζόμουνα με τα σεντόνια στο σκοτάδι, και καλά

ότι κοιμάμαι, και έπαιζα με αυτό αδιάκοπα. Κάποιες φορές με τσάκωνε στα πράσα, και κάποιες άλλες όχι. Βέβαια γρήγορα το άφησα. Δεν κράτησε πολύ η όλη αυτή φάση.

Αυτό που πραγματικά αναπολώ είναι τα walkman. Μαζί με τις κασέτες. Τι συναίσθημα… Αυτό το σύρμα γύρω από το κεφάλι μου, με τα σφουγγαράκια στα αυτιά και με τα τρία αυτά κουμπιά, που έπρεπε να τα πιέσεις και να ακούσεις το «κλάκ», απογείωνε το όλο σκηνικό. Όσο για την ταινία μέσα στην κασέτα και τις δύο αυτές τρύπες στη μέση της, που τις γύρναγα δεξιά και αριστερά με το στυλό με αποτέλεσμα να βγαίνει η ταινία και να ξαναμαζεύει, θα μπορούσα να πω ότι απλά…. Δεν έχω λόγια.

Από την άλλη σκέφτομαι πως όλα αυτά τα συλλογίζομαι, γιατί ξεκίνησα τη ζωή μου έχοντας αυτά τα μηχανήματα διαθέσιμα. Αν την ξεκίναγα στην εποχή του πικάπ, θα συλλογιζόμουνα το πικάπ. Αν την ξεκίναγα τώρα, απλά θα σκεφτόμουνα το δωρεάν « download» από το internet, το κινητό μου, και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια στον υπολογιστή μου ή στο κινητό μου. Οπότε μετά από χρόνια θα έλεγα ίσως στην οικογένεια μου ή στους φίλους μου, σε μια χαλαρή κουβέντα… «Παιδιά, θυμάστε τι κάναμε τότε με όλα αυτά τα καλούδια;» Και θα ονομάτιζα αυτά που προανέφερα.

Μπα, δε νομίζω.

Δεν είμαι τέτοιος τύπος. Δεν θα είχα ούτε ένα συναίσθημα να νιώσω και να μοιραστώ σκεπτόμενη τα παραπάνω της σημερινής μας εποχής. Όλη αυτή η χρονιά βέβαια κρίθηκε από την απόδοση της τεχνολογίας. Η τεχνολογία μπήκε για τα καλά στη ζωή μας, αφού την κουβαλούσαμε μαζί μας συνέχεια. Σαν να μην έφταναν οι ώρες που ήδη περνάγαμε παρέα με το κινητό μας ανά χείρας, χαζεύοντας στο διαδίκτυο, τώρα έπρεπε να την χρησιμοποιήσουμε και πολύ παραπάνω στη ζωή μας. Βάλαμε περισσότερα συστήματα στην δουλειά μας, τα οποία έπρεπε να μας υποστηρίξουν στην αποτελεσματικότερη «απομακρυσμένη» μας εργασία. Έπρεπε να μιλήσουμε με τους δικούς μας και τους φίλους μας μέσα από όλες αυτές τις εφαρμογές που υπάρχουν γιατί δεν υπήρχε τρόπος να τους δεις από κοντά. Όχι ότι αν υπήρχε τρόπος εκείνοι θα θέλανε φυσικά, καθώς ο φόβος μας λεηλάτησε όλους.

Ή σχεδόν όλους.

Πόσες σελίδες και εφαρμογές στο διαδίκτυο δημιουργήθηκαν φέτος για να μας κάνουνε να νιώσουμε πιο ασφαλείς παρακολουθώντας τα δρώμενα και να μένουμε συνεχώς ενήμεροι, για να μπορούμε να ψυχαγωγηθούμε στα σπίτια μας, για να γίνουμε αυτό που βλέπουμε. Φυσικά και για να βοηθήσουν τα άτομα που είχανε πραγματικά ανάγκη. Η τεχνολογία αγκάλιασε την επιστήμη έτσι ώστε να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε σε αυτό το κακό. Φυσικά και ο τεχνολογικός κόσμος μπορεί να έχει θετικές επιπτώσεις στην ανθρωπότητα μας. Ή τουλάχιστον έτσι θα έπρεπε.

Φτάνει όμως με όλα αυτά. Έτσι όπως μιλάω με τον εαυτό μου, παίρνω μια απόφαση. Να αφήσω για λίγο το παρελθόν, είτε μακρινό είτε κοντινό να ξαποστάσει, και να οδηγήσω τη σκέψη μου στο μέλλον. Που σίγουρα θα ήθελα να είναι λαμπρό, αισιόδοξο και γεμάτο με πολλές ευχάριστες εμπειρίες, παρέα με τους αγαπημένους μου. Οπότε, κοιτάω έξω από το παράθυρο αυτή τη συννεφιασμένη μέρα και κάνω μια παύση. Παρατηρώ προς έκπληξη μου ότι αυτή η παύση έχει παρατεταμένη διάρκεια. Μπαίνω στη διαδικασία να σκεφτώ ότι δεν είμαι συγκεντρωμένη για άλλη μια φορά. Ή ότι κουράστηκα για σήμερα να σκέφτομαι. Ίσως να ξαναδοκιμάσω πάλι αύριο. Το μέλλον πρέπει να είναι ολοκαίνουργιο. Όπως και η αυριανή ημέρα. Και αυτή ολοκαίνουργια δεν θα είναι; Ε, λοιπόν ναι. Αυτό θα κάνω. Τα λέμε πάλι αύριο, σκέφτομαι τόσο δυνατά που σχεδόν ακούω την ίδια μου τη φωνή.

Ξυπνάω από το βραδινό μου ύπνο, φτιάχνω τον καθιερωμένο μου καφέ και στρώνομαι στη δουλειά. Έχω το ίδιο παράθυρο απέναντι μου με χθες. Την ίδια συννεφιασμένη μέρα. Πιάνω τον εαυτό μου να το κοιτάει και να σκέφτεται. Και τώρα, τι; Πρέπει να τελειώσω αυτή την αναθεματισμένη δουλειά. Δεν μου αρέσει να αφήνω πράγματα στη μέση. Έχω υποχρέωση στον εαυτό μου να σκεφτώ το μέλλον μου. Το μέλλον όλων μας. Δεν είμαστε μονάδες ξεκάρφωτες σε αυτό τον κόσμο. Είμαστε μονάδες που απαρτίζουν ένα σύνολο, και δεν πρέπει να σκεφτόμαστε μονάχα τον εαυτούλη μας.

Μήπως όμως, αυτή η ολοκαίνουργια μέρα που ξεκίνησε, είναι η μέρα της

Μαρμότας; Μήπως έτσι θα είναι η ζωή μας από εδώ και πέρα; Όχι, απλά έτυχε. Λοιπόν, σκέφτομαι, σκέφτομαι, σκέφτομαι. Πίνω λίγο από τον καφέ μου για παν ενδεχόμενο. Μήπως μου έρθει καμιά ιδέα. Και ήρθε. Αυτά τα μικρά τρικ, είναι που κάνουνε όλη τη διαφορά.

Βλέπω μπροστά μου δυο μικρά κοριτσάκια, με τις παραδοσιακές τους στολές, να κάθονται δίπλα δίπλα στο λεωφορείο. Είναι τόσο χαρούμενα, που σχεδόν αισθάνομαι κι εγώ χαρούμενη από αυτό που βλέπω απέναντι μου, αν και δεν έχω κανένα λόγο να αισθάνομαι χαρούμενη. Είναι αγκαλιασμένα. Το δεξιά κοριτσάκι είναι πιο πειραχτήρι. Το αριστερά είναι πιο συνεσταλμένο, αλλά ανταποκρίνεται πλήρως στα πειράγματα της φίλης της. Είναι πολύ πρωί, σχεδόν 07:00, αλλά είναι σαν να έχουν ξυπνήσει ώρες πριν. Η ενέργεια τους με αφήνει άφωνη. Και εγώ υπήρξα, οκτώ – εννιά χρονών, αλλά αυτή την ώρα κοιμόμουνα όρθια. Δεν θα έλεγα ότι είμαι πολύ πρωινός τύπος –αν και θα ήθελα.

Έχουν κοτσιδάκια πλεγμένα στα μαλλιά. Οι στολές τους είναι άσπρες και φαίνονται να έχουν κεντηθεί με χρυσές και κόκκινες λεπτομέρειες. Είναι μακριές και αέρινες. Τα παπουτσάκια τους είναι ίσια, καθημερινά. Ίσως τα αλλάξουνε εκεί που πάνε, σκέφτηκα. Μία κυρία ενήλικη, ντυμένη ακριβώς με τα ίδια ρούχα, βρίσκεται και αυτή στο λεωφορείο. Κάθεται πιο μακριά τους αλλά τις παρακολουθεί. Το βλέμμα της είναι στοργικό. Κατεβαίνουν τρεις στάσεις πιο μετά. Αρκετός χρόνος για να σκεφτώ ότι η ζωή συνεχίζεται και ότι έχουμε ακόμα τη δυνατότητα να αισθανθούμε χαρούμενοι. Η σκέψη μου γίνεται ακόμα πιο έντονη όταν βλέπω ότι τα δύο αυτά κοριτσάκια έχουνε την μάσκα τους κατεβασμένη στο γλυκό τους προσωπάκι. Έως εκείνη την ώρα, ούτε που το είχα παρατηρήσει.

Βρίσκομαι σε μια κοινή παρέα γνωστών. Είμαστε πρώην συνάδελφοι. Έχουμε παραγγείλει τα καφεδάκια μας και περιμένοντας κουτσομπολεύουμε την εξυπηρέτηση στο μαγαζί. Κάποια θέματα συνομιλίας δεν αλλάζουνε ποτέ. Τι να κάνουμε. Φυσικά από τα πρώτα θέματα που συζητάμε είναι αυτό το κακό που μας βρήκε. Αν και έχει περάσει αρκετός καιρός. Γιατί το αναφέρουνε σκέφτηκα; Ίσως γιατί φοράμε ακόμα τις μάσκες μας, ίσως γιατί προτιμάμε να καθόμαστε ακόμα έξω αντί για μέσα. Ίσως γιατί τα κατάλοιπα της ιστορίας αυτής είναι ακόμα εδώ, έτοιμα

να απορροφήσουν για μια ακόμα φορά όλη μας την φαιά ουσία. Προτιμώ να μην πάρω θέση. Θα τους αφήσω να «φαγωθούνε» χωρίς τη δική μου συμμετοχή. Είναι τόσο καλοί στο να κάνουν κάτι τέτοιο.

Ο καθένας έχει τη δική του άποψη. Κάποιες απόψεις ταυτίζονται μεταξύ τους, κάποιες άλλες έχουν μικροδιαφορές. Αλλά η ουσία είναι η ίδια. Σε κάποια φάση ακούω κάποια πράγματα που απλά με κάνουν έξω φρενών. Τα έχω ξανακούσει αλλά κάθε φορά νιώθω το ίδιο. Παίρνω θέση και τα πράγματα αγριεύουν. Σκέφτομαι ότι κακώς μίλησα. Αφού ήξερα τι θα επακολουθήσει. Είναι τόσο κρίμα άτομα που φαίνονται τόσο λογικά και σπουδαγμένα, να σου λένε το ίδιο πράγμα με αυτό που μου είπε ένας αναλφάβητος ηλικιωμένος κύριος που γνώρισα χθες στο φαρμακείο – κατά τα άλλα ένας υπέροχος άνθρωπος.

Επιλέγω να μην ξαναμιλήσω, αν και ήδη έχω ξενερώσει αφάνταστα. Στο μυαλό μου έρχεται η φευγαλέα σκέψη, ότι θα αργήσουμε να είμαστε ακόμα ελεύθεροι. «Αυτό» θα μας κυνηγάει για πολύ ακόμα. Αν και όταν θα έχει φύγει τελείως από γύρω μας, ίσως να μην είμαστε οι ίδιοι, να μην θέλουμε να είμαστε με τα ίδια άτομα. Ίσως να μην είμαστε ικανοί να δούμε το τοίχος ανάμεσα μας. Ένα τοίχος που μας φτιάξανε οι άλλοι αλλά και που εμείς δεν ήμασταν ικανοί να το γκρεμίσουμε. Με λυπεί πολύ το γεγονός αυτό αλλά ίσως να μην γίνεται διαφορετικά. Πίνουμε το καφεδάκι μας και μιλάμε χαρούμενα για διάφορα πράγματα. Περί ανέμων και υδάτων. Ή ζημιά έχει όμως ήδη γίνει.

Περπατάω στο δρόμο. Είναι Κυριακή Αυγούστου, μεσημεράκι. Πάω μια βόλτα για να ξελαμπικάρω. Έχει πολλή ζέστη αλλά δε πτοούμαι. Έχω ντυθεί ελαφρά και το παγωμένο μπουκαλάκι νερού είναι ανά χείρας. Ελάχιστα αμάξια κυκλοφορούνε και όσα από αυτά παρατηρώ, μάλλον γυρνάνε ή πηγαίνουνε για μπάνιο στη θάλασσα. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής μου βλέπω διάφορους ανθρώπους -όχι πολλοί- να έχουν την ίδια ιδέα με μένα. Άλλοι είναι μόνοι τους και άλλοι έχουνε παρέα μαζί τους. Ξαφνικά βλέπω κάτι περίεργο από την αντίθετη πλευρά του δρόμου.

«Αποκλείεται» σκέφτομαι, «δε γίνεται να βλέπω αυτό το πράγμα με 40 βαθμούς Κελσίου». Δύο άνθρωποι που μάλλον είναι ζευγάρι μεταξύ τους καθώς πιάνονται

χέρι-χέρι, φοράνε πέρα από τα αθλητικά τους και τις μάσκες τους. Με προσπερνάνε αλλά εγώ γυρνάω ασυναίσθητα να τους ξανακοιτάξω. Είναι δυνατόν; Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που σταμάτησε να είναι υποχρεωτική η μάσκα στους εξωτερικούς χώρους και εκείνοι, αυτή την τόσο αποπνικτική ημέρα, αποφασίσανε να προστατευτούνε; Από τι; Από το ταίρι τους; Από τους απειροελάχιστους ανθρώπους που είχανε και αυτή την ίδια ιδέα; Να περπατήσουνε ένα αυγουστιάτικο μεσημέρι; Το θέαμα ήταν πραγματικά περίεργο. Σκέφτομαι τι μπορεί να τους οδήγησε σε αυτή την απόφαση. Πραγματικά όμως δε μπορώ να βρω τι. Η ζωή συνεχίζεται και καθώς διανύουμε το μονοπάτι της, είμαστε υποχρεωμένοι να συμπορευτούμε με όλα της τα απομεινάρια. «Θα το κάνουμε και αυτό», σκέφτομαι και συνεχίζω το βήμα μου αργά και νωχελικά. Παρατηρώ όμως ότι χαμογελάω…

Έχω έρθει στο σπίτι οικογενειακών φίλων. Αγκαλιαζόμαστε και φιλιόμαστε. Έχουμε να ειδωθούμε περίπου έξι μήνες. Πέρασε γρήγορα ο καιρός. Έπρεπε κάποια στιγμή να ειδωθούμε. Βολευόμαστε στον σαλόνι. Τα παιδιά παίζουν ανέμελα στο δωμάτιο τους και στο μπαλκόνι. Η συζήτηση ξεκινάει ομαλά. Σε κάποια φάση η συζήτηση έρχεται στο κακό που μας βρήκε. Δεν θέλω να ακούσω ούτε και να μιλήσω για αυτό. Αλλά δε γίνεται. Παρατηρώ ότι σχεδόν όλοι λένε πόσο επικίνδυνο είναι και πόσο πρέπει να προσέχουμε. Ακόμα και τώρα. Στην μετα-Covid εποχή. Είμαι έτοιμη να ανοίξω το στόμα μου αλλά το μετανιώνω. Δεν έχει σημασία.

Αναλογίζομαι τι θέλουμε να αποδείξουμε με τις πράξεις μας ή με τα λόγια μας; Και σε ποιον; Στον εαυτό μας ή στους άλλους; Γιατί δε σταματάμε να μιλάμε για αυτό; Γιατί είμαστε τόσο «κολλημένοι»; Δεν υπάρχουν άλλα θέματα; Άλλα κοινωνικά προβλήματα για να μετατοπίσουμε το ενδιαφέρον μας; Πάει πέρασε η χειρότερη περίοδος. Ας την αφήσουμε πίσω μας. Ας μάθουμε να επεξεργαζόμαστε αυτά που ακούμε και αυτά που λέμε. Και ίσως είναι καλύτερα κάποιες φορές να μη μιλάμε.

Θα ταξιδέψω εξωτερικό. Είναι η πρώτη φορά μετά από όλα αυτά που περάσαμε. Έχω να ταξιδέψω εξωτερικό δύο χρόνια. Πόσο μου έχει λείψει. Αυτή η αίσθηση ότι θα ξεφύγω και θα αλλάξω παραστάσεις είναι τόσο αναζωογονητική. Αυτό συζητάω με τον σύντροφο μου, με τον οποίο θα κάνω αυτό το ταξίδι. Μέσα

μου όμως κάτι με «τρώει». Δεν τολμώ να το παραδεχτώ. Ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό. Πόσο μάλλον σε εκείνον. Ίσως και εκείνος σκέφτεται το ίδιο. Ανησυχώ ότι ίσως δεν θα περάσω καλά. Μετά από τόσο καιρό, το να ταξιδέψω είναι σαν να διαβάζω εγχειρίδιο πολύ-μηχανήματος στα κινέζικα. Τόσες οδηγίες, τόσες διαφορετικές πληροφορίες στις διάφορες μηχανές αναζήτησης.

Γυρνάω στον φίλο μου και του λέω αν ανυπομονεί και εκείνος όπως και εγώ. Μου απαντάει πως ναι, φυσικά. Βλέπω στο πρόσωπο του όμως τον ίδιο δισταγμό που νιώθω κι εγώ. Θαρρώ ότι διακρίνω και ένα μικρό φόβο. Τον κοιτάω και τον ρωτάω, αν θα ήθελε να αναβάλλουμε για λίγο ακόμα το ταξίδι. Τα εισιτήρια μας αλλάζονται. Κατευθείαν μου λέει πως ναι. Ίσως είναι καλύτερα. Αγκαλιαζόμαστε και ξέρουμε ότι τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Ο αυθορμητισμός της στιγμής πέρασε. Μαζί του πέρασαν και ότι είχαμε μέχρι τώρα, τα οποία δεν τα εκτιμούσαμε. Ας μη γελιόμαστε. Τίποτα δεν θα είναι ίδιο.

Επιλέγω να γραφτώ σε κάτι μαθήματα κηπουρικής που βρήκα στο διαδίκτυο. Είναι σε πολύ καλή τιμή και θα μπορέσω να συνδυάσω την επιθυμία μου να μάθω για τα φυτά με την επιθυμία των φυτών της βεράντας μου να επιβιώσουν. Τόσο καιρό μου φωνάζανε πως θέλουνε να ζήσουνε και εγώ τα αγνοούσα. Ήρθε ο καιρός να τα φροντίσω. Προς καλή μου τύχη, τα μαθήματα δεν είναι διαδικτυακά. Και λέω προς καλή μου τύχη γιατί είχα βαρεθεί δύο χρόνια τώρα. Είχε βολέψει αυτή η κατάσταση σε πολλά πράγματα, δε λέω. Ένα από αυτά είναι η κίνηση της Αθήνας. Αβάσταχτη.

Οπότε, τώρα συνειδητοποιώ ότι θα έχω την ευκαιρία να γνωρίσω και πάλι κόσμο. Άλλη κουβέντα πιάνεις με κάποιον όταν είστε στην ίδια αίθουσα και άλλη όταν το δικό σου κουτάκι είναι δίπλα στο κουτάκι του άλλου στην οθόνη. Πιάνω τον εαυτό μου να χαίρεται που θα καλλωπιστώ πάλι για να βγω έξω. Να περιποιηθώ τον εαυτό μου για μένα πάνω από όλα. Έχω τόσο ξεσυνηθίσει. Βιώνω μια κατάσταση που την έχω ξαναζήσει αλλά με τωρινά δεδομένα. Προσπαθώ να μην το σκέφτομαι αλλά είμαι κάπως αγχωμένη. Συνάμα ενθουσιασμένη.

Το μάθημα κυλάει πολύ ευχάριστα. Είμαστε μέσα στη φύση. Οι όμορφες μυρωδιές ευωδιάζουν το χώρο και με συνεπαίρνουν. Όταν αυτό που καταπιάνεσαι

είναι τόσο ευχάριστο, δε σε νοιάζει τίποτα. Δε σκέφτεσαι τίποτα. Αυτό που θες είναι να μάθεις και να περάσεις όμορφα με την ομάδα που έχεις δίπλα σου. Ο εισηγητής είναι τόσο έμπειρος στο αντικείμενο αυτό που δε σταματά να μας εντυπωσιάζει. Τα μαθήματα θα διαρκέσουν τρεις μήνες και ανυπομονώ. Ίσως να το συνέχιζα σκέφτομαι. Φεύγοντας, κάνω μια στάση με το αμάξι στην Μαβίλης να πάρω κάτι να φάω. Έχουν περάσει σχεδόν τέσσερεις ώρες από την ώρα που ξεκίνησε το μάθημα και μέσα σε αυτό το διάστημα δεν έχω σκεφτεί τίποτα από τα κακώς κείμενα. Είμαι εγώ με τα λουλούδια μου. Έχω μία εφορία μέσα μου. Και εκείνη τη στιγμή φυσικά επέστρεψα στην πραγματικότητα…

Βρίσκομαι στο νοσοκομείο. Έχω έρθει να δω τη θεία μου που χειρουργήθηκε. Δεν είναι κάτι σοβαρό αλλά στην ηλικία της όλα είναι πιθανά. Ούτε να το σκεφτώ δε θέλω. Την αγαπώ πολύ. Μπαίνοντας σε αυτό το κτίριο αισθάνομαι μια ρίγη. Περάσανε τόσα χρόνια που έχω να έρθω. Το απέφευγα και με απέφευγε και εκείνο. Τελικά δεν μπόρεσα να το αποφύγω και πάλι. Δεν είχα λόγο. Έχει περάσει τόσος καιρός. Δεν μπορώ να φανταστώ τι γινότανε εδώ πριν τρία χρόνια. Καλώς ή κακώς είμαι ένα άτομο που έχω έντονη ενσυναίσθηση. Οπότε τα συναισθήματα και οι σκέψεις με συνεπαίρνουν, χωρίς να έχω περάσει εγώ ή οι δικοί μου άνθρωποι κάτι από όλα αυτά που γίνανε.

Οι διάδρομοι είναι γεμάτοι από ανθρώπους που πολλοί από αυτούς βρίσκονται σε κατάσταση απελπισίας. Κλάματα ακούγονται στο βάθος από μια γυναικεία φωνή, Μαθαίνω ότι κάποια κυρία έχασε μόλις τη μητέρα της από εγκεφαλικό. Οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό τρέχουν πανικόβλητοι. Η ταλαιπωρία καθρεφτίζεται στο πρόσωπο επισκεπτών, ασθενών και προσωπικού. Πιάνω τον εαυτό μου να σκέφτεται ότι τελικά δεν αλλάξανε και πολλά σε αυτό τον τομέα. Τώρα που πέρασε σχεδόν όλο αυτό και μας άφησε τα απομεινάρια του, τώρα καταλαβαίνουμε ότι τα προβλήματα υγείας ποτέ δεν σταματήσανε να υπάρχουν. Η θλίψη που καραδοκούσε μέσα σε αυτούς τους άσπρους τοίχους δεν θα φύγει ποτέ. Είτε λέγεται πανδημία είτε λέγεται πνευμονία είτε λέγεται κυκλοφοριακή ανεπάρκεια, είναι το ίδιο. Όλα τα υπόλοιπα τα είχαμε παρκάρει κάπου παράμερα και τώρα τα ξαναβγάλαμε στην κυκλοφορία.

Βρίσκομαι ανάμεσα σε πολύ κόσμο. Είμαστε όλοι μας ενθουσιασμένοι που βρισκόμαστε εκεί. Το περιμέναμε ένα χρόνο τώρα. Από τότε που είχαν ανακηρυχθεί οι επόμενες συναυλίες του. Βρίσκουμε τις θέσεις μας και περιμένουμε με ανυπομονησία να ξεκινήσει. Είμαστε όλοι μας εκεί γιατί τον λατρεύουμε. Η φωνή του ζεσταίνει την ψυχή μας. Η μουσική που παίζει μας ταξιδεύει σε μέρη μακρινά. Πόσο χαίρομαι που μπορώ να παρευρίσκομαι. Σκέφτομαι τι θα γινότανε αν ήμασταν τέσσερα χρόνια πριν. Το πιο πιθανό είναι να είχε ακυρωθεί η συναυλία ή να υπήρχαν προϋποθέσεις για την παρακολούθηση της.

Αλλά όχι. Είμαστε όλοι μαζί. Σαν να μην έγινε τίποτα. Σαν να πέρασε και να μην μας ακούμπησε. Το προσπεράσαμε. Τίποτα δεν θυμίζει ότι έγινε. Το μόνο που ίσως το θυμίζει είναι οι ίδιες μας οι μνήμες. Ο ίδιος μας ο σκοτεινός εαυτός που δεν μας αφήνει να το ξεχάσουμε. Ότι και να γίνει, όσος καιρός και να περάσει αυτό θα είναι δίπλα μας. Θα είναι σαν αυτά τα πράγματα, τα άσχημα, που λέγαμε στην αρχή, τα οποία πρέπει απλά να τα θυμόμαστε. Δεν τα αισθανόμαστε. Απλά τα μνημονεύουμε που και που. Είτε ασυναίσθητα, είτε συνειδητά.

Η συναυλία έχει ξεκινήσει και μας συνεπαίρνει. Χορεύουμε όλοι στον ρυθμό των νοτών. Νιώθω ότι είμαι πάλι δεκαοκτώ. Οι σκέψεις μου δεν είναι εκεί. Μόνο τα συναισθήματα μου. Γίνομαι ένα με τους άλλους. Δεν είμαι μόνη μου. Είμαστε πολλοί και νιώθουμε όλοι παρόμοια συναισθήματα. Έντονα και φυσικά. Παρατηρώ τους άλλους και αισθάνομαι καλά. Λατρεύω που βρίσκομαι εκεί και λατρεύω που είναι άλλη μια υπέροχη μέρα. Θα τη θυμάμαι για πολύ καιρό. Ή καλύτερα θα έλεγα, θα την αισθάνομαι.

Είναι αργά. Είμαι μόνη στο δωμάτιο με το πορτατίφ να με συντροφεύει. Έχω ένα διαφορετικό παράθυρο απέναντι μου. Είναι πιο μεγάλο, πιο φωτεινό. Σκέφτομαι τι άλλο να γράψω. Σίγουρα το θέμα είναι από μόνο του δύσκολο. Η δυσκολία του έγκειται στο να σκεφτούμε την επόμενη μέρα χωρίς την πανδημία. Νομίζω ότι για τους περισσότερους είναι… περίεργο. Όπως και για μένα. Θα ήθελα να μην έγραφα σχετικά με αυτό. Θα ήθελα η ιστορία μας να είχε άλλη αφετηρία. Όμως πρέπει να συνεχίσω. Όπως και όλοι μας.

Περπατάω ανήσυχη. Έχω ντυθεί ζεστά γιατί έχει ένα κρύο που σε

«πιρουνιάζει», όπως θα έλεγε και η γιαγιά μου. Ο δρόμος είναι μακρύς αλλά εγώ συνεχίζω. Θα περπατήσω μέχρι να κουραστώ. Έως ότου να μην με βαστάνε τα πόδια μου. Είμαι μόνη μου, όπως και θα συνεχίσω για πολύ ακόμα. Τα φύλλα είναι νωπά και το χώμα αναδύει αυτή τη μυρωδιά της βρεγμένης γης. Ο ουρανός είναι μουντός και προμηνύει για άλλη μια φορά βροχή. Δεν πτοούμαι. Πρέπει να προχωρήσω. Έχω το καθήκον να το κάνω. Στο δρόμο είμαι ήσυχη. Ελάχιστοι περπατούν όπως και εγώ. Που και που βλέπω κάποιους να τρέχουν.

Αποφασίζω να το κάνω και εγώ. Έτσι θα κουραστώ πιο γρήγορα. Είμαι σίγουρη. Θέλω όμως να το τολμήσω. Να αισθανθώ αυτό που οι άλλοι αισθάνονται τρέχοντας. Να διακρίνω τη διαφορά στην σκέψη μου ενώ τρέχω. Έχω ανάγκη να αλλάξω τις σκέψεις μου αυτή τη στιγμή. Είναι τόσο σκοτεινές όπως και ο καιρός. Νιώθω να με ρουφάνε μέσα σε κάτι στενό, πολύ στενό, και να με περιορίζουνε. Θέλω να απωθήσω αυτές τις σκέψεις και κατά συνέπεια τα συναισθήματα μου. Θα κάνω οτιδήποτε για αυτό. Ότι χρειαστεί. Χωρίς δισταγμό, ξεκινώ.

Αρχικά γρήγορο βάδην. Για προθέρμανση. Μετά από δέκα λεπτά, ξεκινώ ελαφρύ τρέξιμο. Αισθάνομαι καλά. Περίεργο. Δεν με νοιάζουν οι περαστικοί που με κοιτάνε. Είμαι εγώ και η νοητή αυτή τροχιά που διαγράφει το σώμα μου τρέχοντας. Είναι μεταβλητή όπως μεταβλητό είναι και το βήμα μου. Προσπαθώ να κρατήσω σταθερό βήμα και να τρέχω σε αυτή την νοητή τροχιά. Να μην παρεκκλίνω. Έχω ανάγκη να μείνω σταθερή. Έστω για λίγο. Να νιώσω αυτή την ασφάλεια της σταθερότητας που τόσο μου έχει λείψει. Μας έχει λείψει. Τα πόδια μου δεν με κρατάνε, αλλά εγώ δεν λέω να σταματήσω. Ο ρυθμός μου αυξάνεται. Η εφίδρωση είναι υπερβολική. Διψάω, αλλά δε σταματάω.

Τι κι αν είμαι κουρασμένη. Επιθυμώ διακαώς να προχωρήσω. Να μη σκέφτομαι. Απλά να πατήσω σταθερά στα πόδια μου. Να κλείσω τα αυτιά μου σε οτιδήποτε. Τα μάτια μου να καρφωθούν μπροστά σε αυτό που πλησιάζω. Δεν ξέρω τι είναι. Καθώς το πλησιάζω, αυτό όλο και απομακρύνεται. Ξαναπλησιάζω και ξανά απομακρύνεται. Λες και παίζουμε ένα παιχνίδι για παιδιά. Αυτό με κάνει να ξεχαστώ. Να ξεχάσω την κούραση μου. Αγωνιώ να το ξαναπλησιάσω. Αλλά όταν το έχω σε απόσταση αναπνοής δε θέλω να το αγγίξω. Δεν θέλω να ανακόψει την

πορεία μου. Αυτό με βάζει σε διαδικασία να σκεφτώ. Κόβω ταχύτητα. Έχω διανύσει μεγάλη απόσταση και έχει σχεδόν βραδιάσει. Σταματώ και κάθομαι στο πρώτο παγκάκι που βρίσκω μπροστά μου.

Τι ήταν όλο αυτό; Τι ήταν αυτό στο οποίο πλησίαζα και απομακρυνόμουνα συνέχεια; Γιατί δεν μπορούσα να σταματήσω να τρέχω; Τι μου συνέβαινε; Είχε ξεκινήσει να ψιλοβρέχει. Δεν με ένοιαζε. Έπρεπε να βρω τις απαντήσεις μου. Είχα χρέος στον εαυτό μου. Πονούσα και εξωτερικά και εσωτερικά. Ήθελα να κόψω ταχύτητα στη σκέψη μου όπως έκοψα ταχύτητα και στο τρέξιμο. Η αδρεναλίνη είχε «χτυπήσει» κόκκινο όμως. Το καρδιοχτύπι μου έκανε σαν τρελό. Συνέχιζα να ιδρώνω. Η κάψα μου έκαιγε το πρόσωπο. Το δέρμα μου είχε πετάξει κοκκινίλες. Σηκώθηκα, κοίταξα ψηλά και είπα «Και τώρα, τι;» Δεν περίμενα απάντηση. Περίμενα όμως κάτι να αρχίσει να με συνεφέρνει. Είχα παρεκτραπεί και αυτό δεν θα μου έβγαινε σε καλό. Πίεζα πολύ τον εαυτό μου. Ίσως δεν ήταν η μέρα των απαντήσεων.

Τα ρολά του παραθύρου κλείσανε. Σκοτάδι κάλυψε το χώρο του μικρού δωματίου. Ξανατοποθετήθηκα στον καναπέ. Είχα επανέρθει στην πραγματικότητα. Για ένα περίεργο λόγο, αν και δεν είχα τρέξει ούτε και περπατήσει, ένιωθα αποδυναμωμένη. Η αναζήτηση απαντήσεων ποτέ δεν είναι ξεκούραστη. Πάντα σε ξετινάζει ψυχικά και σωματικά. Πόσο θα ήθελα αυτή η επόμενη μέρα να μην μοιάζει με την προηγούμενη. Αυτό που έχουμε μπροστά μας να είναι κάτι άπιαστο, που όλοι θα θέλουμε να το αγγίξουμε. Αλλά μάταια. Αυτό θα χάνεται αλλά εμείς θα συνεχίζουμε. Θα δίνουμε τον καλύτερο μας εαυτό για αυτό και ας μην ξέρουμε τι είναι. Και ας μην ξέρουμε για ποιο πράγμα παλεύουμε.

Πόσο θα ήθελα να υπάρξει ένα κενό στη μνήμη τη δική μου και των άλλων. Ένα κενό κάμποσων χρόνων. Δεν θα μας πείραζε γιατί κανείς δεν θα θυμότανε. Θα ήμασταν όλοι μαζί και θα τρέχαμε τον δικό του αγώνα δρόμου ο καθένας. Κάποιες φορές θα τρέχαμε και όλοι μαζί. Τις γνωστές σκυταλοδρομίες. Αυτό θα ήτανε το καλύτερο μέρος. Τίποτα δε συγκρίνεται με το να ανήκεις σε μια ομάδα και αυτή η ομάδα να σε βοηθάει και να τη βοηθάς.

Το ξεχάσαμε και ελπίζω ότι κάποια στιγμή θα το θυμηθούμε πάλι. Τίποτα δε

γίνεται από μόνο του και τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Εύχομαι να μην κοιτάει ο καθένας την πάρτη του, αν και δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Θα είμαι εκεί και θα κάνω ότι μπορώ. Θα βλέπω όλους τους ανθρώπους ίσους άσχετα με την επιλογή τους. Θα τους στηρίζω ελπίζοντας ότι και εκείνοι θα κάνουν το ίδιο. Ακόμα και αν δεν γίνει όπως το ονειρεύομαι, στα σταθώ όρθια για άλλη μια φορά και θα αναρωτηθώ, «και τώρα, τι;».

Αλογοσκούφι Κασσάνδρα

Όλα όσα είχε κ' εχασε

Η Κασσάνδρα Αλογοσκούφι έχει καταγωγή απ' το Κιάτο Κορινθίας και το Χάνι της Γραβιάς.

Ζει στη Σαλαμίνα και εργάζεται στην Αθήνα.

Σπουδές στο Τμήμα Πληροφορικής & Τηλεπικοινωνιών στο Ε.Κ.Π.Α. και στο Τμήμα Διεθνών & Ευρωπαϊκών Σπουδών στο ΠΑ.ΠΕΙ. Διατηρεί το διαδικτυακό κασσανδροκούτι: http://cassandrasbox.wordpress.com

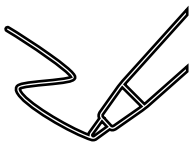

Είχες καημένε κατουρήσει όλο σου το νέο αίμα
Καθετήρας συνδεδεμένος στο χυτό Υδραγωγείο
Στο χρώμα -διακεκναισμένος-στάθηκες άγαλμα
Δίπλα στην είσοδο τροχοδρομούσες νοσοκομεία
Ασθενείς να μεταβούν σε νεκροταφείο ασώματων

Είχες καημένε ζωγρήσει ένα σώμα αλαφρό κουφάρι
Έβαλες μέσα το λοξό σου ξυπνητήρι για καρδιοχτύπι
Στο χρώμα ήδος, φιλήδονος στάθηκες στο άγγιγμα
Δίπλα στην έξοδο ομήρευσες εξιτήρια του Οδυσσέα
Ασθενείς να επισκεφτούν της Κίρκης Τόπο Καταδίκης

Είχες καημένε κοινωνήσει όλο σου το σώμα ξεροφάι
Αποβραδίς ώτρυνες γουλιά-γουλιά οίνο γυαλί τις φλέβες
Στο χρώμα ροδόχρους, αίμα επί κοντό -αγέλαστο τ' άλμα,
Δίπλα στο χολ τ' επειγόντων, ελπίς πημαίνεις τ' θανούντων
Ασθενείς αντιλαλούν αναιμική ζωή στα σεντόνια φαντασμάτων.

Αλογοσκούφι Κασσάνδρα

Ο Νικόλας e-κπαιδεύεται

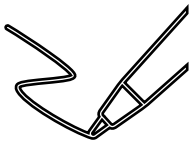

Το παιδί θα ξεκινούσε πάλι σχολείο μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων. Ποιο σχολείο; Τηλεκπαίδευση πες καλύτερα και εικονική τάξη. Είχε συμφωνήσει ο πατέρας τα μαθήματα να γίνονται για αλλαγή στο οβάλ γραφείο του από ξύλο τικ και περιστρεφόμενη δερμάτινη καρέκλα. Ήταν το επιβλητικό σκαλιστό γραφείο του πατέρα -απέναντι απ'το φιλολογικό ντιβάνι- με προστατευτικό γυάλινο σκέπασμα και το δικό του καλόγερο για τα πανωφόρια των ασθενών.

Στις 8.10 το παιδί ντυνόταν με τα χειμωνιάτικα. Σκούφο, γάντια, μπουφάν. Έβαζε φυσικά και τα άρβυλα. Δε χρειαζόταν τα αθλητικά μιας και δε θα έβγαινε στην αυλή του σχολείου σήμερα. Έξω χιόνιζε και είχε λασπόνερα παντού.

Μέχρι να μπει στην «αίθουσα» του γραφείου το παιδί γύρναγε με τη σχολική τσάντα και τη διαφανή ομπρέλα όλα τα δωμάτια και τις βεράντες του σπιτιού. Έκανε ότι κλωτσούσε ντενεκεδάκια ή ότι χαιρετούσε τον ψιλικατζή και τη μανάβισσα με τα φρέσκα λαχανικά σε ψυγείο. Ούτως ή άλλως αυτά τα μαγαζιά της γειτονιάς ήταν στην πορεία σπίτι-σχολείο-σπίτι. Τη διαδρομή την είχε κάνει εκατοντάδες φορές χωρίς παράπονο. Αντιθέτως, τώρα η τελετουργία το διασκέδαζε φοβερά.

Όταν «έφθανε» στο σχολείο έμπαινε μέσα στο γραφείο του πατέρα μουτρωμένο. Έβαζε στην άκρη την ομπρέλα, έβγαζε γάντια, κασκόλ. Τα έχωνε στις τσέπες του μπουφάν -για να μην του τα πάρουν τα άλλα παιδιά- και κρέμαγε το ρούχο του στον καλόγερο. Ύστερα, καθόταν στο γραφείο. Έβγαζε με σχόλη τα βιβλία, τα τετράδια, τα κραγιόν και καλούσε τη δασκάλα του από το σταθερό τηλέφωνο της κουτσομπόλας.

-Κυρία, μόλις έφθασα «σχολείο». Μπήκα στην «αίθουσα». Οι άλλοι φθάσανε;

-Ναι, Νικόλα και τώρα μπες στο κινητό σου, γιατί σε περιμένουμε να ξεκινήσουμε μάθημα.

~

Όταν το μάθημα τελείωνε, ο Νικόλας έκανε ότι παίζει με τους φίλους του ξύλο και καρπαζιές. Τους έλεγε για κάποια κωμωδία που είχε δει την προηγούμενη μέρα στην τηλεόραση. Και κείνος κλωτσώντας αργόσυρτα τον τοίχο άκουγε όσα είχαν να του πουν οι φανταστικοί του φίλοι.

Ύστερα, πεινασμένος πήγαινε στον καλόγερο. Έβγαζε γάντια-κασκόλ απ' το μπουφάν και τα φορούσε. Έπαιρνε και το μπουφάν παραμάσχαλα, ενώ την τσάντα την κρέμαγε κουρασμένα από το λουρί στον αριστερό του ώμο.

Άνοιγε την πόρτα του γραφείου. Περπατούσε περίπου δέκα λεπτά από δωμάτιο σε δωμάτιο και μετά όταν «έφθανε» σπίτι, άνοιγε την εξώπορτα αθόρυβα και την έκλεινε με πάταγο πίσω του κάνοντας θριαμβευτική την είσοδο στο σπίτι:

-Μαμά, ο Νικόλας είμαι. Βάλε φαΐ πεινάω σαν λύκος και θα σου πω πως περάσαμε στο σχολείο!

Αντωναράκη Δέσποινα

Αναμνήσεις κόβιντ

Η κ. Αντωναράκη Δέσποινα γεννήθηκε καλοκαίρι το του '72 στο Κερατσίνι.

Την γοήτευαν και την γοητεύουν οι εφαρμοσμένες τέχνες, η φύση, η μουσική, τα ταξίδια και οι παραδόσεις των διαφόρων λαών.

Σπούδασε Γραφιστική και Συντήρηση Αρχαιοτήτων.

Τώρα ασχολείται με τα οικιακά, με τον σύζυγο, τον γιό και την κόρη της.

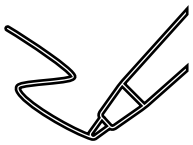

Φεβρουάριος του 2020 και ζούμε την πρώτη καραντίνα στην Ελλάδα. Βιώνουμε συναισθήματα διαρκώς μεταβαλλόμενα με κυρίαρχο αυτό του φόβου.

Προσέχεις πολύ!! Ούτε που θέλεις να φανταστείς πως εσύ ή κάποιος δικός σου θα νοσήσει...

Φεβρουάριος του 2021 και αυτό που τόσο φοβόσουν συνέβη!!

Κολλάει ο σύζυγος στη δουλειά. Παρόλα τα μέτρα που λήφθηκαν, κολλάει και η υπόλοιπη οικογένεια.

Καλύπτεις τον πανικό και το χτυποκάρδι σου με ψυχραιμία και με φιλότιμες προσπάθειες επικοινωνίας με ειδικούς (όσο ειδικός μπορεί να είναι κάποιος σε μια νέα λοίμωξη, χωρίς συγκεκριμένα φάρμακα ακόμα, όπου οι αντιδράσεις του κάθε ασθενή και η εξέλιξή του διαφέρουν!)

Προσπαθείς να δώσεις το καλό παράδειγμα στα παιδιά σου, να μην τα φοβίσεις παραπάνω από ότι είναι. Να καθησυχάσεις τους συγγενείς και φίλους που ανησυχούν και να οργανώσεις την καθημερινότητα σου, μιας και για κάμποσες μέρες δεν θα βγαίναμε ούτε από το κατώφλι του σπιτιού μας..

Έτσι, πέρασαν οι πρώτες ημέρες, σχετικά ανώδυνα. Λάβαμε οικογενειακώς πολλή αγάπη και ενδιαφέρον από τους γονείς, τα αδέρφια μας και από καλούς φίλους. Νόστιμα και θρεπτικά γεύματα αφήνονταν έξω από την πόρτα μας, ψώνια κάθε είδους και φάρμακα, ψυχολογική υποστήριξη και ψυχραιμία.

Βλέποντας την οικογένειά μου να περνάει τη λοίμωξη σαν ένα κρυολόγημα, σκέφτηκα "αυτό είναι; Μακάρι να κολλήσουμε όλοι και να αποκτήσει την πολυπόθητη ανοσία όλος ο πληθυσμός! Τζάμπα και η κλεισούρα!"

Αμ, δε!! Ήρθε και η δική μου σειρά... Εντάξει, πυρετός...και περισσότερος πυρετός και πονοκέφαλος (διαχειρισημα συμπτώματα). Οι μέρες περνούν, αδυναμία και λίγο βηχαλάκι, αλλά περίεργο βηχαλάκι...Ο πυρετός δύσκολα πέφτει με ισχυρά αντιπυρετικά και η αντιβίωση "προφύλαξης" που λήφθηκε από την αρχή, πήγε στο βρόντο! Έχοντας εμπειρία από κρίσεις άσθματος, περίμενα η δύσπνοια να κάνει μπαμ, να την καταλάβω, να με δυσκολέψει! Όχι όμως, ήταν ύπουλη. Η καρδιά να τρέμει και να σφίγγεται, ακόμα και στον ύπνο και ένα περίεργο μούδιασμα στα

άκρα, σαν να επρόκειτο να παραλύσουν. Κυκλοφορώ στο σπίτι σερνόμενη, σαν το ζόμπι, όταν καταφέρνω να σταθώ στα πόδια μου.

Στις 7 ημέρες πηγαίνω νοσοκομείο. Σέρνω τις γιαγιαδίστικες παντόφλες μου, τρέμοντας από τον πυρετό, αχνή φωνή, γκρίζο το μαλλί..."φέραμε μια γιαγιά" λέει ο οδηγός του ασθενοφόρου και εγώ γελάω με κόπο κάτω από τη διπλή μάσκα, μην αδικώντας τον! "Βρε, τι γιαγιά; 49 χρόνων είναι η γυναίκα!!" Λέει η γιατρός που με υποδέχεται. Στο διπλανό δωμάτιο χτυπάει το κινητό ενός ασθενή. Ακούω τον Καζαντζίδη να τραγουδάει, "είμ' ένας άνθρωπος/που 'χω στην πλάτη μου/πίκρες και βάσανα/έενα φορτίοοοο.. Λυπάμαι και συγκινούμαι, γιατί άκουσα ότι ο κάτοχος του κινητού με το πονεμένο ringtone δεν πάει καλά..Με εξετάζουν, μου αλλάζουν την αντιβίωση και με ξαναστέλνουν σπίτι.

Δύο ημέρες μετά και αφού δεν βλέπω βελτίωση με τη νέα αντιβίωση, με πηγαίνει ο άντρας μου, που στο μεταξύ είχε αναρρώσει, σε άλλο νοσοκομείο.

Στην υποδοχή, ένας γιατρός, ορθοπεδικός, προσπαθεί επί ώρα να μου πάρει τον κορεσμό οξυγόνου στο αίμα. Επιταγμένος ο άνθρωπος σε μια θέση που απαιτούσε δεξιότητες, που ίσως είχε καιρό να εξασκήσει ή που δεν έτυχε να εξασκήσει πολύ λόγω ειδικότητας! Θυμάμαι να δακρύζω, αφότου έφυγε ο άντρας μου.. Ήταν η ένταση των στιγμών και όχι κάποιο κακό προαίσθημα. Ξεσπούσα, αλλά παράλληλα αισθανόμουν τη σιγουριά ότι είμαι σε καλά χέρια. Παράξενα συναισθήματα..

Το δωμάτιο είχε πέντε κρεβάτια. Τα δύο καταλυμένα από δύο ηλικιωμένες και τα άλλα δυο από την αφεντιά μου και μια κοπέλα ούτε τριάντα χρονών. Τα κρεβάτια θα άλλαζαν κατόχους: εκεί που ήταν μια 85χρονη θα ερχόταν μια ζωηρή 69χρονη, στο κρεβάτι της 95χρονης θα ξάπλωνε κατόπιν μια γερή 54χρονη. Οι καημένες οι γιαγιάδες, θα έφευγαν η μια μετά την άλλη, με διαφορά λίγων ημερών, χωρίς να καταλάβουν, τι τους έτυχε και γιατί είναι μόνες τους. Καλούν τα παιδιά τους, τον Θεό, τη μάνα τους... Σε μια στιγμή αναλαμπής, η μία σταυροκοπιέται. Έπειτα γυρίζει με κόπο στην κοπέλα δίπλα της και σε εμένα απέναντι και μας σταυρώνει μητρικά! Κοιτιόμαστε με το κορίτσι με βουρκωμένα μάτια. Μικρές χειρονομίες που μέσα σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου γιγαντώνονται.

Η άλλη γιαγιά είναι υπέρβαρη...δεν έχει ρούχα να την αλλάξουν οι νοσηλεύτριες. Ψάχνουν, ψάχνουν, της φέρνουν μια ρόμπα χειρουργείου και την τακτοποιούν σαν νύφη!

Έτυχε να μου κάνει νοσηλεία ένα παλληκάρι με μαύρα μάτια, σαν του γιού μου, συνονόματός του (οι λεπτομέρειες που παίρνουν μεγάλη σημασία που λέγαμε!) Είχε χάσει τρεις μήνες πριν τον πατέρα του... Συνέχιζε τη δουλειά όμως, άλλοτε με χιούμορ άλλοτε με γκρίνια.

Τις νοσηλεύτριες μάθαμε να τις ξεχωρίζουμε από το σουλούπι, τη φωνή και τα μάτια τους. Πόσο συμπονούσα τη δουλειά τους και πόση ζωή μας έδιναν, μιλώντας μας για τα παιδιά τους, για τον έξω κόσμο, για τις σκληρές βάρδιες και τη δυσκολία εργασίας μέσα στη στολή-σάουνα! Πόσο τις δυσκόλευαν οι δύστροποι ασθενείς, που έβγαιναν από το δωμάτιο, σαν το χάρο "που βγήκε παγανιά", παρασύροντας ορούς και καθετήρες, με κίνδυνο να τις κολλήσουν κορωνοιό, εφόσον έξω ήταν χωρίς την προστατευτική στολή! Σημειωτέο ότι, την εποχή εκείνη πρόσφατα είχαν ξεκινήσει οι εμβολιασμοί και λίγοι ήταν οι πλήρως εμβολιασμένοι. "Με έσωσες χθες βράδυ, ευχαριστώ" μου κάνει μια νοσηλεύτρια με το χέρι πάνω στην καρδιά της. "Πάνω που πήγαινα να ντυθώ, είχες τακτοποιήσει τη γιαγιά !" Έβγαζε συνεχώς τη μάσκα οξυγόνου της και τον αισθητήρα του μόνιτορ από το δάκτυλο και απλά της τα ξαναέβαζα, μιας και δεν είχα ύπνο. Η ανθρωπιά κάτι τέτοιες στιγμές, σου δίνει κουράγιο και αξία.

Υπήρχε μια αλληλεγγύη μεταξύ ασθενών: θα βοηθούσαμε η μία την άλλη στο ντύσιμο (βασικά, να περάσει ο ορός από το μανίκι της πιτζάμας) και μοιραζόμασταν φρυγανιές και είδη πρώτης ανάγκης. Μοιραζόμασταν και εμπειρίες από τη ζωή μας, λέγαμε περί ανέμων και υδάτων, για συνταγές και για ταβέρνες, μιας και λόγω των συνθηκών έπεφτε πολλή πείνα!

Στιγμές με θετικούς ανθρώπους που σου ανέβαζαν την ψυχολογία (μέχρι παραγγελιά κλαρίνα έπαιξα στο κινητό, για χάρη μιας αλβανίδας συνασθενούς, γιατί τα τραγούδια που έπαιζα εγώ ήταν ψυχοπλακωτικά και κλαίγαμε).

Αλλά και στιγμές που έφτανες στα όρια σου: κούραση, επίπονες εξετάσεις, πολλά τρυπήματα και μελανιές, κοκτέιλ αντιβιώσεων και ηλεκτρολύτες που

έτσουζαν τις φλέβες σαν οξέα, συνεχής φασαρία από τα μηχανήματα οξυγόνου και τα μόνιτορ παρακολούθησης που χτυπούσαν συνεχώς σε ρυθμό συναγερμού, γιαγιάδες με άνοια να τριγυρίζουν σαν χαμένες ρωτώντας τα ίδια και τα ίδια, απλυσιά... Καταστάσεις που, όποιος έχει εμπειρία νοσοκομείου σαν ασθενής ή σαν συνοδός, έχει βιώσει ίσως πολύ χειρότερα. "Ένα καφεδάκι, μικρό, ελληνικό" λαχταράς και εντυπωσιάζεσαι με το πόσο απλές καθημερινές συνήθειες μοιάζουν με υπέρτατη πολυτέλεια!

Αυτό που διέφερε ήταν η απομόνωση: ούτε μικροπωλητές, ούτε τύποι που νοικιάζουν τηλεοράσεις, ούτε επισκέψεις, ούτε επιλογές στο φαγητό. Μας έφερναν φαγητό, όταν είχαν τελειώσει με το υπόλοιπο νοσοκομείο για να μην υπάρξει πιθανότητα επιμόλυνσης, χωρίς να μπορεί κάποιος να αλλάξει κάτι (λ.χ. τσάι αντί για γάλα). Οι τραπεζοκόμοι μετά από εμάς πήγαιναν για απολύμανση, όπως εξάλλου όλοι, γιατροί και νοσηλευτές.

Υπήρχε κι ένα τηλέφωνο μέσα στο θάλαμο, που συχνά χτυπούσε.. Όταν ένιωσα ασφαλής να μεταφέρω τους ορούς και να κινηθώ, πήγα και σήκωσα το τηλέφωνο. Ήταν η κόρη της μίας γιαγιάς,(γνώριζα το όνομά της από τα παραμιλητά της ασθενούς). Ρωτούσε αν έλαβε η μάνα της μια τσάντα με ρούχα κι ένα γράμμα που της είχε μέσα... Η δύστυχη γυναίκα δεν ήταν σε θέση να διαβάσει οτιδήποτε, είχε ήδη διασωληνωθεί μέσα στο ίδιο δωμάτιο (άλλη εμπειρία-χαστούκι η διασωλήνωση ασθενή μέσα στον ίδιο θάλαμο!!) Η σακούλα με το γράμμα και τα ρούχα είχε μπει στο ντουλαπάκι της από τις νοσοκόμες. Κλάψαμε παρέα με την άγνωστη γυναίκα στο τηλέφωνο για τη μάνα της, που δεν πρόλαβε καν να αποχαιρετήσει, για τον πατέρα της, που πάλευε με τον κορωνοιό σε άλλο νοσοκομείο, για τα τελευταία της λόγια που μου ζητούσε να της πω λέξη λέξη...

Από αυτή την άποψη, εμείς που είχαμε τα κινητά μας και μπορούσαμε να επικοινωνούμε με τον έξω κόσμο, ήμασταν πολύ τυχερές!

Πραγματικά, με βοήθησαν πολύ τα μηνύματα που έστελνα καθόλη τη διάρκεια της μέρας (και της νύχτας), στην οικογένεια και σε συγκεκριμένους φίλους. Ευγνώμων για τις εφαρμογές μηνυμάτων! Τώρα, "κατόπιν εορτής" που λένε και διαβάζοντας αυτά που έστελνα τότε, φοβάμαι ότι τους είχα πρήξει ελαφρώς!

Παρόλαυτα ήταν πάντα εκεί, μέσα στη δική τους δύσκολη καθημερινότητα, για να δεχτούν τις εξομολογήσεις μου, τα ιατρικά ανακοινωθέντα, τα ξεσπάσματα νεύρων, τα διλήμματα μου, τη στεναχώρια, την ελπίδα, την απελπισία και τις χιουμοριστικές αναλαμπές... Τα μηνύματα αυτά λοιπόν, λειτούργησαν σαν ημερολόγιο: τώρα που γράφω, κάποιους μήνες μετά, η αίσθηση των όσων βίωσα, εν όσο νοσούσα, έχει ξεθωριάσει για τα καλά. Εξάλλου όταν περνάμε κάτι ζόρικο και βγαίνουμε υγιείς, υπάρχει η τάση να ξεχνάμε τα πάντα!

Με τους αγαπημένους μου ανθρώπους δεν ήθελα να μιλάω στο τηλέφωνο... ήμουν πολύ ευσυγκίνητη, αλλά παράλληλα με δυσκόλευε το οξυγόνο, κυρίως η έλλειψη του όσο μιλούσα. Οπότε μηνύματα και πάλι μηνύματα!

Μια ενδιαφέρουσα κατηγορία, ήταν όσοι δεν πίστευαν στη σοβαρότητα της κατάστασης.. Είχαμε μια καθαρίστρια, η καλύτερη από όλες μάλιστα στη δουλειά της, η οποία αρνούταν να πιστέψει ότι υπήρχε όντως ο ιός και μιλούσε για μια κατασκευασμένη κατάσταση!! "Μα, πώς γίνεται να μην πιστεύεις; Είσαι εδώ, μας βλέπεις με τα μάτια σου τι τραβάμε!! " Το βιολάκι της εκείνη!

Γιατρούς δεν βλέπαμε συχνά. Η θεραπεία γινόταν βάση των εξετάσεων μας και του τι γινόταν, βάση πρωτοκόλλου, στις κλινικές κόβιντ ανά τον κόσμο. Νέο "φρούτο" ο ιός, απαιτούσε νέες έρευνες και δοκιμές. Ενώ η Ελλάδα συμμετείχε σε έρευνες πειραματικών φαρμάκων, μας έλειπαν τα βασικά, όπως κλινοσκεπάσματα και πολλά αναλώσιμα.

Τις πρώτες ημέρες της θεραπείας επιλέχθηκα, λόγω προφίλ, να συμμετέχω στην δοκιμή ενός νέου φαρμάκου, από τα πολλά που δοκιμάζονταν στα πανεπιστήμιά μας. Μου έγινε ενημέρωση, διάβασα κάποια φυλλάδια που μου δόθηκαν, μίλησα και με γιατρούς εκτός νοσοκομείου... Κάνεις δεν έλεγε αβίαστα το "ΟΚ", παρά μόνο αφού μάθαιναν τους δείκτες φλεγμονής μου. Πήγαινα για σήψη, οπότε τα ποσοστά ίασης, που έδινε το συγκεκριμένο φάρμακο μέχρι τώρα, ήταν ελπιδοφόρα. "Στο κάτω κάτω κάποιοι πρέπει να δοκιμάσουν πρώτοι τα φάρμακα που βγαίνουν, ας το κάνω για τα παιδιά μου και τις γενιές που ακολουθούν", σκέφτηκα και υπέγραψα συμμετοχή στο πρόγραμμα, παρά την άρνηση και τους φόβους των δικών μου. Την επομένη μου ανακοινώθηκε ότι η κατάσταση είχε

βελτιωθεί με τη συμβατική θεραπεία, οπότε δεν τους έκανα πλέον για το πρόγραμμα κι ας είχα υπογράψει. Κάνεις δεν με πίεσε να δεχτώ μια θεραπεία χωρίς να την χρειάζομαι, να γίνω με το ζόρι "πειραματόζωο", σε αντίθεση με πολλά που ακούγονταν και δημοσιεύονταν στο ίντερνετ τότε.

Ναι, υπήρξαν φορές που δεν είχαμε μπουκαλάκια νερού σε απόθεμα, αλλά πάντα έρχονταν. Ναι, γίνονταν κάποια λάθη λόγω ανθρώπινης κούρασης, στην περίπτωση μου, όχι σοβαρά: να γραφτεί στην καρτέλα σου ότι είχες διάρροιες (σαν την διπλανή σου), ενώ δεν είχες και να ακολουθήσεις αυστηρή δίαιτα ! Μικρό το κακό.

Το σημαντικό είναι ότι τα καταφέραμε. Αρκετά κιλά κάτω, από την απώλεια μυϊκής μάζας, με δυσκολία στην αναπνοή και στην κατάποση και πολύ εξασθενημένη, κατάφερα και πήγα σπίτι!

Ευγνώμων για την φροντίδα, την αγάπη και την περιποίηση της οικογένειάς μου. Περήφανη για τα παιδιά μου, που έδειχναν να έχουν μεγαλώσει τουλάχιστον κατά δύο χρόνια μέσα σε αυτό το μήνα. Απελπισμένη με την ανημποριά, που νόμιζα ότι θα κρατήσει για πάντα. Ανήσυχη για το τι κουσούρια θα μας αφήσει αυτή η περιπέτεια. Εκνευρισμένη με τις επικρίσεις του κάθε άσχετου προς τον αγώνα των υγειονομικών.

Κάποιοι "πεφωτισμένοι" συνάνθρωποι θεώρησαν τους υπόλοιπους κοπάδι. Ίσως και να είμαστε, παρόλο που ο χαρακτηρισμός λέγεται συνήθως υποτιμητικά. Τι σόι κοπάδι όμως; Πρόβατα, που ρέουν κατά πώς τα πάει ο τσοπάνης, τσαλαπατώντας το ένα το άλλο ή κοπάδι ελεφάντων, ή δελφινιών, με ενσυναίσθηση ο ένας για τον άλλο, που αλληλοπροστατεύονται και αλληλοβοηθούνται; Μήπως κατά περιπτώσεις είμαστε και τα δύο; Μήπως πάλι είμαστε αγέλες, όπως οι λύκοι και τα λιοντάρια, που κοιτούν το καλό της οικογένειάς τους, αρπάζοντας ό,τι τους χρειάζεται για την επιβίωσή τους; (Ο παραλληλισμός γίνεται αμπελοφιλοσοφώντας! Φυσικά τα ζώα είναι αυτά που πρέπει να είναι και καμία σχέση δεν έχουν με εμάς!)

Διάφορες ανθρώπινες συμπεριφορές έχουμε παρατηρήσει γύρω μας και ίσως οι ίδιοι να έχουμε μεταπηδήσει από στοργικοί τύποι σε εγωιστές. Το γεγονός είναι ότι έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλο, στα δύσκολα και στα εύκολα για να υπάρξουμε

και να επιβιώσουμε. Σεβασμός σε όσους περνούν μια μικρή ή μεγάλη περιπέτεια υγείας. Λίγο παραπάνω νοιάξιμο, λιγότερη απολυτότητα και "ξερολίαση" και όλα θα πάνε καλά !

Ατέση Κυρατσώ

Αναμέτρηση με τον Covid 19

Η Κυρατσώ Ατέση είναι απόφοιτος Γενικού Λυκείου και Ιδιωτική Υπάλληλος σε Ανώνυμη εταιρία Εμπορίας Ειδών Διατροφής.

Στα πλαίσια δημιουργικής απασχόλησης ασχολείται με τη ζωγραφική, την αγιογραφία και το χορό.

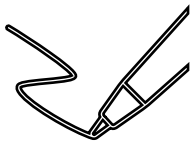

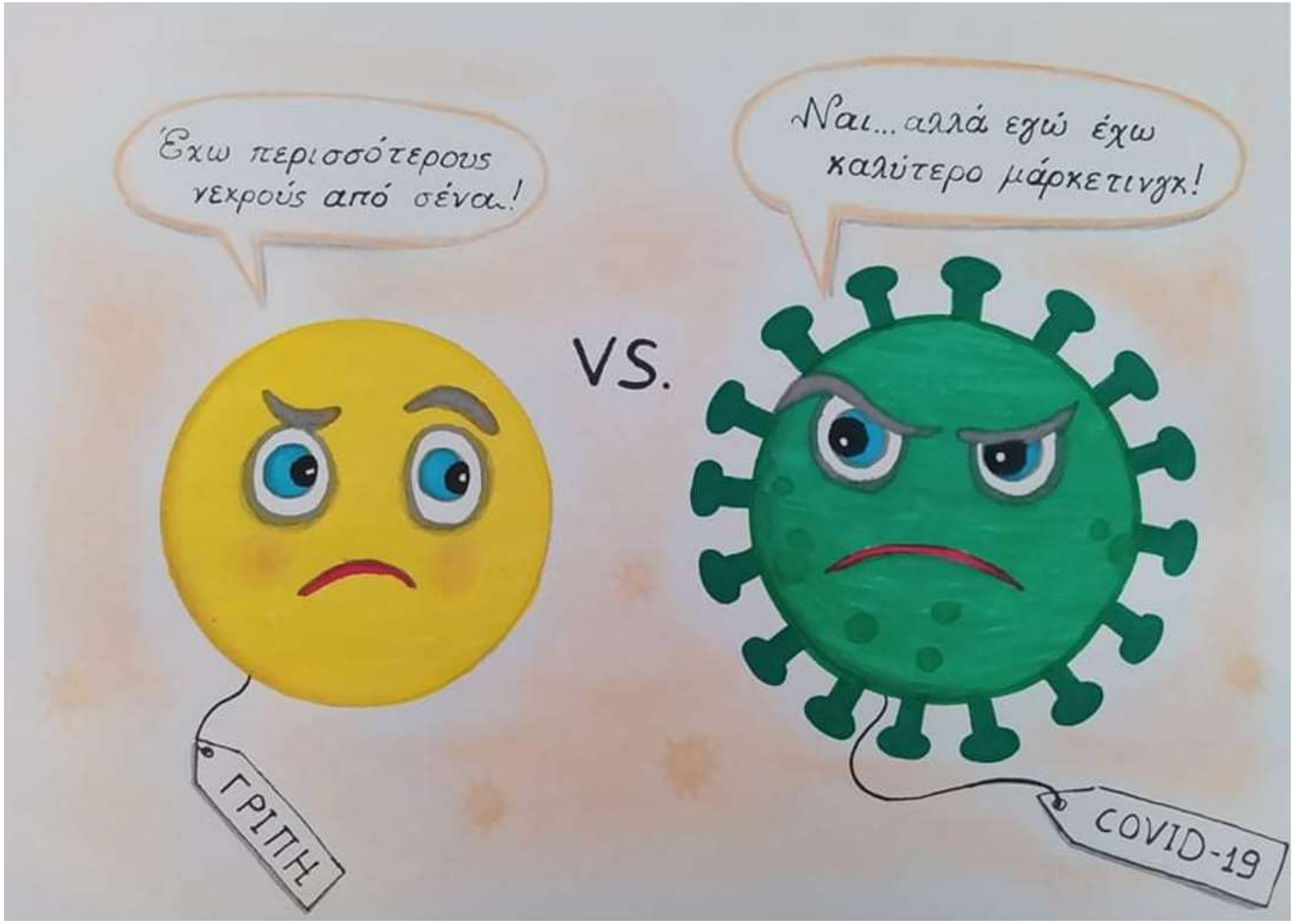
Έχω περισσότερους νεκρούς από σένα!
Ναι... αλλά εγώ έχω καλύτερο μάρκετινγκ!
VS.
ΓΡΙΠΗ
COVID-19

Βαϊρλή Δήμητρα

Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του

Η Βαϊρλή Δήμητρα γεννήθηκε το 1992 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού στην Ιστορία, Ανθρωπολογία και Πολιτισμό των Ανατολικών και Νοτιοανατολικών χωρών της Ευρώπης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Έχει παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια σχετικά με την εκπαίδευση (Ειδική Αγωγή, ΤΠΕ και Συνεργατική δημιουργικότητα, Μουσειακή Αγωγή και Διαπολιτισμική Εκπαίδευση). Βραβεύτηκε με έπαινο στον πρώτο πανελλήνιο διαγωνισμό παραμυθιού των εκδόσεων Ηλιαχτίδα για το παραμύθι της «Το μαγικό ταξίδι της αγάπης». Μιλάει αγγλικά, ιταλικά και σερβικά. Λατρεύει τα ταξίδια και την ιταλική μουσική.

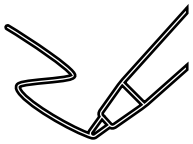

Ένας Γάλλος καπετάνιος
που έμενε στη Σικελία
έπεσε να κοιμηθεί
και έκανε μια προσευχή:
« Παναγίτσα μου καλή, σε παρακαλώ πολύ
βοήθα με να επιστρέψω
στο χωριό μου που λατρεύω».
Δύο χρόνια είχαν περάσει,
που η πανδημία είχε φτάσει
σε ολόκληρη τη γη
και κανένας δεν περίμενε
να αλλάξει όλη μας η ζωή.

Κάθε βράδυ που κοιμόταν το χωριό του ονειρευόταν,
αφού ήταν τώρα πια χιλιόμετρα μακριά.
Τι να πρώτο θυμηθεί από εκείνη τη ζωή,
τις κοτούλες στην αυλή
ή τη φύση την πυκνή;
Έμενε σ' ένα σπιτάκι,
δίπλα σ' ένα φαράγγι
και άκουγε κάθε πρωί
τα τζιτζίκια στην αυλή.
Πόσο του είχαν λείψει όλα αυτά,
που ένιωθε πως δεν θα τα ξανά ζήσει ποτέ από κοντά

Συνάντησε και δυσκολίες
στου κορωνοϊού τις τρικυμίες.
Έχασε δικούς του ανθρώπους,
όμως έμαθε να ζει

με καινούριους τρόπους.

Είχε έρθει πια η ώρα,
η ζωή να επιστρέψει
στις παλιές συνήθειες που είχαν
πια στερέψει.
Μια ήταν η λύση,
στο χωριό του να γυρίσει
και όλα από την αρχή
να τα ξανά ζήσει.

Ανέτειλε καινούργια μέρα
και έκανε όλα τα σύννεφα πέρα.
Πήρε πλέον την απόφαση
στο χωριό να επιστρέψει
και να βρει την ηρεμία
που θα τον γαληνέψει.

Πήρε το πρώτο αεροπλάνο
για να φτάσει στο Παρίσι,
ήταν όμως πια
μασκοφόρος εν πτήση.

Έκανε ώρες πολλές
για να φτάσει στο χωριό
και όταν το αντίκρισε
έμοιαζε διαφορετικό.

Παντού υπήρχαν άνθρωποι
που δεν χαμογελούσαν

και αντί για ένα χαμόγελο
μάσκες πια φορούσαν.
Έψαξε να βρει το σπίτι του
δίπλα στο φαράγγι,
που είχε μείνει στη θέση του
για να τον ξεκουράσει.

Άλλαξαν οι καιροί σκέφτηκε
και έπρεπε να συνηθίσει
Πως στο χωριό του οι άνθρωποι,
ζούσαν και αυτοί μια δίνη

Ο καπετάνιος πίστευε
πως δεν θα αργήσει η μέρα, που
οι αγκαλιές θα δίνονται απλόχερα
όπως γινότανε παλιά και με την ίδια τρέλα.

Ήταν αισιόδοξος πολύ,
αφού φουρτούνες συναντάμε σε όλη μας τη ζωή.
Στο σπίτι του ήταν πια
και ζούσε μες στη φύση
και όλα τα προηγούμενα κακά τα είχε λησμονήσει.

Η ζωή είναι μικρή
και πρέπει να εκτιμάμε
Ό,τι έχουμε δίπλα μας
και όσους αγαπάμε.

Βασιλείου Σωτηρούλα

Στιγμές -της- Ελπίδας
Άνοιξη 2020 – Άνοιξη 2021

Η Σωτηρούλα Βασιλείου γεννήθηκε στη Λεμεσό το 1985. Αποφοίτησε με Άριστα από το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ, από όπου έλαβε με Άριστα επίσης και το μεταπτυχιακό και το διδακτορικό της δίπλωμα. Στην εργογραφία της περιλαμβάνεται, πέρα από τα επιστημονικά άρθρα, η μονογραφία *Το Ονομαστικόν στη* Μακεδονία (1750-1900): *Διαφωτισμός και Ονοματοδοσία*, Επίκεντρο, Θεσσαλονίκη 2012. Εντός του 2021 θα κυκλοφορήσει, από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, η μελέτη της *Πολιτικές ανταμοιβής των αγωνιστών της Ελληνικής Επανάστασης, 1828-1844*, η οποία βασίζεται στη διδακτορική της διατριβή. Διετέλεσε υπότροφος του ΙΚΥ Κύπρου, του Ιδρύματος Παιδείας και Ευρωπαϊκού Πολιτισμού και του Ιδρύματος Μελίνα Μερκούρη και επιστημονική συνεργάτιδα της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζονται στην κοινωνική και πολιτική ιστορία της οθωνικής περιόδου, τις ιδεολογικές αναζητήσεις των Ελλήνων κατά τον 19ο αιώνα και τη μεταπολεμική διαχείριση και σταδιοδρομία των συντελεστών των εθνικών αγώνων, σε Ελλάδα και Κύπρο. Ασχολείται, επίσης, με τη μικροϊστορία και τη μελέτη οικογενειακών αρχείων. Το 2019 της απονεμήθηκε αριστείο στο πλαίσιο του θεσμού «Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Αριστεύει». Επιπλέον, νουβέλες και διηγήματά της έχουν βραβευτεί σε πανελλήνιους διαγωνισμούς και έχουν δημοσιευτεί αυτοτελώς ή σε συλλογικούς τόμους.

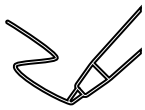

1

Εκ του πλησίον,

Αλλά χωρίς να χάνεις ποτέ την εικόνα του συνόλου.[2]

Στο σχολείο η Ελπίδα λάτρευε δύο μαθήματα, τα Μαθηματικά και την Ιστορία. Εντέλει σπούδασε Ιστορία και αφοσιώθηκε στην αρχειακή έρευνα, καθώς κατανόησε πως πίσω από τους αριθμούς, τα σχεδιαγράμματα, τα ορόσημα, τις γενικεύσεις και τα αφηγήματα κρύβονται αναρίθμητες ψηφίδες του παρελθόντος, οι οποίες αναμένουν την ανάδειξή τους. Συνδυάζοντας τις δύο της αγάπες, κατά την παρακολούθηση της επικαιρότητας αναζητούσε τόσο την αντικειμενικότητα των αριθμών και των στατιστικών, όσο και τις αιτίες των φαινομένων, τις προσωπικές ιστορίες και τις γενικές και ειδικές συνέπειες.

Άνοιξη 2020

Καθώς, από τις αρχές Μαρτίου, η επέλαση του SARS-CoV-2 εξελισσόταν σε παγκόσμιο ορόσημο, η ανήσυχη ερευνήτρια παρατηρούσε και παρέβαλλε τα γραφήματα, τα οποία συνόψιζαν την πορεία του σε κάθε χώρα. Η αριθμητική και η ποσοστιαία λεία του, ιδίως στις Ηνωμένες Πολιτείες, την Ιταλία, την Ισπανία, τη

---

[1] Στην αρχή σκέφτηκα να γράψω ένα κλασικό δοκίμιο, ένα κείμενο σαν έκθεση ιδεών. Δεν το έπραξα και ελπίζω αυτό να μην μου κοστίσει την εγκυρότητα. Προσέλαβα την πρό(σ)κλησή του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας ως βήμα, για την αποτύπωση της σφραγίδας της εμπειρίας της πανδημίας και του περιγράμματος των προσδοκιών για την ημέρα που ακολουθεί μέσα από το δικό μου κάτοπτρο. Θέλησα, σε αυτό το μεταίχμιο (Μάιος 2021), να καταγράψω και άρα να απαθανατίσω νωπές ακόμη μνήμες, που αναπόφευκτα με την πάροδο του χρόνου θα ξεθωριάσουν. Ανάμεσα σε αρκετές πανεπιστημιακές υποχρεώσεις, αυτή η πιο ελεύθερη γραφή, αυτό το ιδιότυπο, σπονδυλωτό χρονικό, προέκυψε αβίαστα, κάπως και σαν ικανοποίηση απωθημένου. Προσωπικά, άλλωστε, θεωρώ πως ένα από τα διδάγματα της πανδημίας είναι και αυτό, να επιτρέπουμε, δηλαδή, στον εαυτό μας (και τους άλλους) περισσότερες κινήσεις «out of the box», αναλαμβάνοντας και το ανάλογο ρίσκο.

Ίσως ένα τμήμα του διηγήματος θα ταίριαζε περισσότερο στον περσινό διαγωνισμό σας. Αλλιώς, όμως, απαθανατίζεται το τραυματικό γεγονός «τη στιγμή που συμβαίνει», χωρίς φως στο τούνελ και αλλιώς αφού έχει πια «χωνευθεί», οι μέρες του τελειώνουν του τελειώνουν και αρχίζει, πλέον, η περίοδος της επούλωσης, Συνεπώς, το γραπτό μου μπορεί να λογιστεί και ως γέφυρα ανάμεσα στην περσινή και τη φετινή δράση σας.

[2] Οδυσσέας Ελύτης, *Εκ του Πλησίον.*

Γαλλία, τη Βρετανία, την Κίνα και το Ιράν και οι αναξιόπιστες αναφορές ανελεύθερων καθεστώτων δημιουργούσαν αλγεβρικές εξισώσεις φρίκης. Οι ολέθριες συνέπειες της έπαρσης ή και της ανευθυνότητας ορισμένων ηγετών παρέπεμπαν στην ακολουθία κόρος–ύβρις–νέμεσις, όπου όμως η νέμεσις αφορούσε εκατομμύρια αθώους ανθρώπους.

Πέρα από τον αριθμό των θυμάτων και τη διασπορά του SARS-CoV-2, η Ελπίδα αναζητούσε τις συνέπειες των μέτρων, τα οποία λαμβάνονταν για τη χαλιναγώγηση της μετάδοσής του. Υπολόγιζε το πλήθος των ανθρώπων που ζούσαν σε απόλυτη καραντίνα και όσων μπορούσαν να μετακινηθούν, υπό όρους. Μελετούσε τα διατάγματα που βαθμιαία αυστηροποιούσαν τους κανόνες αυτούς, εντείνοντας, παγκοσμίως, την αίσθηση της μέγγενης. Σημείωνε στο ημερολόγιο τις εβδομάδες της καθολικής βουβαμάρας των σχολείων και των πανεπιστημίων και του περιορισμού των μαθητών και των φοιτητών στα σπίτια τους. Υπολόγιζε τις ημέρες της εαρινής νάρκης των πλείστων επιχειρήσεων και φορέων και την απόγνωση των εργοδοτών, των εργαζομένων και των ελεύθερων επαγγελματιών. Παρατηρούσε σιωπηρά το πλήθος των ανθρώπων, οι οποίοι συνωστίζονταν ολημερίς σε κλειστοφοβικά διαμερίσματα και τρόμαζε με τις εκρήξεις του θυμού τους και των ορατών συνεπειών τους. Τρόμαζε, όμως, και με το πλήθος των δακτύλων, που υψώνονταν για να καταγγείλουν τους «covidiots» και την έξαψη των φωνών, που επίμονα ζητούσαν ασφυκτικότερα μέτρα.

Παράλληλα, με το βλέμμα και στο δικό της πρόγραμμα, ως ερευνήτριας του ελληνικού 19ου αιώνα, συλλογιζόταν τα σχέδια που ανατράπηκαν και τις εκδηλώσεις που αναβλήθηκαν, τις προσλήψεις που ματαιώθηκαν και τα τυπωμένα βιογραφικά που εγκλωβίστηκαν στα ντοσιέ ή πετάχτηκαν στους κάδους ανακύκλωσης. Σφυγμομετρούσε τις προσπάθειες πρόσληψης των άμεσων επιπτώσεων της πανδημίας ως ενός προσωρινού «pause» και τον φόβο εξέλιξής του σε «stop» ή και «delete» για ανθρώπους, επιχειρήσεις, περιουσίες, σχέσεις, στόχους και όνειρα. Και ανίχνευε, ακόμα, τον εφιάλτη πως κάποια κλειστά καταστήματα θα έδιναν τη θέση τους σε αγοραπωλητήρια χρυσού και άλλων πολυτίμων, όπου τέως, πια, εργοδότες και υπάλληλοι θα ξεπουλούσαν κοσμήματα, κειμήλια και δόντια.

Προσεγγίζοντας τον πόλεμο κατά του SARS-CoV-2 σφαιρικά, η Ελπίδα αποδελτίωνε νοερά και την ευσυνειδησία των γιατρών και των νοσηλευτών, οι οποίοι νυχθημερόν αγωνίζονταν στην πρώτη γραμμή, με λειψή εξάρτυση, περισσή αυταπάρνηση και αξιοζήλευτη αποτελεσματικότητα. Κατέγραφε την επιμονή και την υπομονή των εκπαιδευτικών, που πάσχιζαν για τη συνέχιση των μαθημάτων και τη στήριξη των μαθητών και των φοιτητών τους. Παρατηρούσε τις ουρές και την κόπωση των υπαλλήλων στις υπεραγορές και την κατανόησή τους για τους ηλικιωμένους, οι οποίοι, αφού στερήθηκαν τα Κέντρα Απασχόλησης, τα καφενεία, τις εκκλησίες και τα πάρκα έβλεπαν τα ψώνια ως τη μοναδική απόδραση από τη μοναξιά. Και σκεφτόταν πόσο πιο επικίνδυνη και αβάστακτη θα ήταν η πανδημία χωρίς τους χιλιάδες υπαμειβόμενους αφανείς, που διακινδυνεύοντας φρόντιζαν για την καθαριότητα, την ασφάλεια και την τροφοδοσία εκείνων που έμεναν σπίτι και των ανέστιων.

Η Ελπίδα προέβαινε και σε άλλους υπολογισμούς, πιο προσωπικούς. Μετρούσε τις συζητήσεις που ήθελε να κάνει, πρόσωπο με πρόσωπο, αλλά δείλιασε· τις αγκαλιές και τα φιλιά που σκεφτόταν να δώσει, αλλά ντράπηκε· τα μαθήματα που παρακολούθησε δια ζώσης στη Σχολή και όσα αμέλησε· τα αρχεία, τα οποία εξερεύνησε και όσα σχεδίαζε να επισκεφτεί· τις πόλεις που γνώρισε και εκείνες που δεν πρόλαβε και τις φιλικές συναντήσεις που ανέβαλλε. Επί πανδημίας, κάθε εμπειρία αποκτούσε ιδιαίτερη σημασία και ο πόθος για την αναπλήρωση των χαμένων στιγμών εντεινόταν. Δεν ήταν μόνο ο κατ’ οίκον περιορισμός. Ήταν πρωτίστως η μετρήσιμη, συνεχής προέλαση του επώνυμου αλλά άγνωστου ακόμα εχθρού, η αντίστασή του στους επιστήμονες, η αίσθηση της απειλής και η συνειδητοποίηση της προσωπικής και συλλογικής τρωτότητας.

Στα ενημερωτικά δελτία, τον Τύπο και τις δημόσιες συζητήσεις οι άνθρωποι αναφέρονταν ως αριθμοί και ποσοστά, ανά ηλικιακή ομάδα, φύλο και περιοχή. Μόνο για τον στενό κύκλο τους αποτελούσαν απώλειες, με ονοματεπώνυμο, έργο και όνειρα. Η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε τέτοιο κύμα θανάτων, που η θλίψη εξαρτιόταν από την ηλικία. Οι εκδημίες ανθρώπων άνω των 70-75 ετών θεωρούνταν αναμενόμενες, δεν σχολιάζονταν καν. Κάποιοι, κιόλας, ευφυολογούσαν

παραπέμποντας στην ελάφρυνση του ασφαλιστικού συστήματος! Από την πλευρά της η Ελπίδα υπολόγιζε τους πολύτιμους ηλικιωμένους ανθρώπους της, τις γνώσεις και τα βιώματα που της μετάγγιζαν, τον αμοιβαίο σεβασμό και την αξία της παρουσίας τους.

Σημείο των καιρών, οι ενημερώσεις, επί της λείας του ιού εισέβαλαν στην καθημερινότητα, σαν δυστοπικά χρηματιστηριακά δελτία, όπου οι πλείστοι αναλυτές κέρδος θεωρούσαν την οριζοντίωση της καμπύλης των κρουσμάτων και των θανάτων και την απώλεια μόνο ηλικιωμένων και πασχόντων από σοβαρά υποκείμενα νοσήματα. Καταρχάς, άλλωστε, είχε θεωρηθεί πως μόνο οι υπερήλικες κινδύνευαν πραγματικά από την πνευμονία COVID-19. Ωστόσο ο SARS-CoV-2 γρήγορα τους διέψευσε. Πολλοί, ιδίως όσοι δεν περιλαμβάνονταν στις άμεσα πληττόμενες ή τις ευάλωτες ομάδες, προσπαθούσαν να σκέφτονται την επόμενη μέρα, την εξέλιξη των σχεδίων τους και την προσαρμογή στο νέο περιβάλλον. Κάπου εκεί, όμως, παρεισέφρεε βασανιστική η αμφιβολία για την ύπαρξη του «μετά».

Κατά τα ειωθότα των ασθενειών, ο νέος ιός επέλεγε τους ξενιστές του άνευ κοινωνικών διακρίσεων. Ποσοτικά και ποιοτικά διέφεραν μόνο τα μέσα, τα οποία διέθετε κάποιος για να προλάβει την προσβολή από τον ιό ή να αντιμετωπίσει την πνευμονία. Αλλιώς βιωνόταν ο προληπτικός περιορισμός ή η καραντίνα σε μονοκατοικίες, μεζονέτες και ευρύχωρα, ευάερα και ευήλια διαμερίσματα και αλλιώς σε διαμερίσματα, όπου στον καθένα αναλογούσαν λιγότερα από 20 τ.μ. Αλλιώς προόδευε ο μαθητής, ο οποίος απολάμβανε ζεστό προσωπικό δωμάτιο, υπολογιστή και γονική φροντίδα και αλλιώς το παιδί, για το οποίο κάποια από τα παραπάνω ή όλα συνιστούσαν δυσαναπλήρωτες ελλείψεις.

Στον έντυπο και ηλεκτρονικό Τύπο πλεόναζαν τα άρθρα για την οικογενειακή αξιοποίηση των ημερών του περιορισμού. Παιδαγωγοί, γιατροί και δημοσιογράφοι επέμεναν στη στοργή, το ενδιαφέρον, τον σεβασμό, τις συζητήσεις, τις κοινές δραστηριότητες και την τήρηση ενός προγράμματος. Οι προτάσεις ήταν ορθότατες. Το πρόβλημα βρισκόταν στους όρους διαβίωσης πολλών οικογενειών, όπου η βία, η οικονομική δυσπραγία και η επιδείνωση υποκείμενων σωματικών και ψυχικών

παθήσεων στοίχειωναν την καθημερινότητα.

Κατά την καθημερινή της έξοδο από το διαμέρισμα για βάδην ή και προμήθειες η Ελπίδα ταξινομούσε τις σκέψεις της και συγχρόνως απαθανάτιζε, νοερά ή με τον φακό της, την επίδραση της πανδημίας και των περιοριστικών μέτρων στο αστικό τοπίο και τους ανθρώπους. Σημεία, τα οποία υπό κανονικές συνθήκες έσφυζαν από ζωή, ερήμωσαν. Τηρώντας τις κυβερνητικές οδηγίες, οι άνθρωποι περπατούσαν σε απόσταση, οχυρωμένοι πίσω από μάσκες, γάντια και ένα αξεδιάλυτο κράμα φόβου, αγωνίας, απόγνωσης και οργής στα μάτια. Ακόμα και η απλή χειραψία εθεωρείτο, πια, επικίνδυνη. Στη δουλειά τους ελάχιστοι πηγαινοέρχονταν. Οι περισσότεροι έβγαιναν για ψώνια, φάρμακα, τραπεζικές συναλλαγές ή άθληση, έχοντας ήδη δηλώσει εγγράφως ή με sms τον σκοπό της εξόδου. Ήταν σαφές πως με πρόταγμα την προάσπιση της δημόσιας υγείας η Ελλάδα βίωνε μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο μια αναγκαία και αναγκαστική επανοριοθέτηση των ατομικών ελευθεριών. Οι συζητήσεις για τα εθνικά και διεθνή επιγενόμενα της επέλασης του SARS-CoV-2 πλήθαιναν, όπως και οι προσωπικές αγωνίες του καθενός.

Ο φόβος,
όνομα ουσιαστικόν
στην αρχή ενικός αριθμός
και μετά πληθυντικός.
Οι φόβοι
για όλα από δω και πέρα,[3]

σημείωσε η Ελπίδα στο ημερολόγιό της στις 19 Απριλίου, ανήμερα της Ανάστασης, μιας Ανάστασης που έμοιαζε περισσότερο με παράταση της Μεγάλης Εβδομάδας. Όσο και αν ήθελε να είναι αισιόδοξη, η κοπέλα ήξερα πως το αληθινό πέρασμα στην μ.Κ(ορωνοϊόν) εποχή ήταν ακόμα μακριά.

Από το χθες της ανάμνησης
στο αύριο της επιθυμίας,
ο ενεστώτας άκαιρη ζωή.[4]

[3] Κική Δημουλά, «Ο πληθυντικός αριθμός»

σημείωσε την τελευταία μέρα του μήνα, αντιμέτωπη με την αύξηση των αναβολών, των παρατάσεων, της δυσφορίας και της αγωνίας, εαυτής και αλλήλων.

Ιανουάριος 2021

Διαψεύδοντας τους υπεραισιόδοξους και τους αρνητές, ο ιός, έναν περίπου χρόνο μετά την εμφάνισή του, εξακολουθούσε να θερίζει και να ορίζει τις ζωές των ανθρώπων. Μετά τη θερινή ανάπαυλα, από τις 7 Νοεμβρίου η Ελλάδα βίωνε ξανά την εμπειρία του lockdown. Ορθώνοντας ωστόσο το ανάστημά της και επιβεβαιώνοντας το μεγαλείο της, η επιστήμη προσέφερε πλέον στην ανθρωπότητα τα όπλα για την καταπολέμησή του, τα εμβόλια και δοκίμαζε θεραπείες.

Αν και οι θεωρίες συνομωσίας και η δυσπιστία δεν είχαν εκλείψει, οι πλείστοι πολίτες έβλεπαν τον εμβολιασμό ως το κλειδί για την οριστική, γενική και προσωπική άρση του «Pause» του Μαρτίου του παρελθόντος έτους. Οι παππούδες και οι γιαγιάδες έσπευδαν να εμβολιαστούν, προσδοκώντας πως σύντομα θα αγκάλιαζαν ξανά τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Οι νεότεροι μετρούσαν αντίστροφα για την έλευση της δικής τους σειράς, ώστε να επανέλθουν στις δραστηριότητές τους ή να επιδοθούν σε νέες. Κοινωνοί της ζείδωρης προσμονής, τα παιδιά ρωτούσαν επίμονα για το «πότε» της μόνιμης πια επιστροφής στα σχολεία, τις δραστηριότητες, τα παιχνίδια και τις άλλες συναναστροφές χωρίς την ανάγκη τήρησης αποστάσεων.

Η ίδια η Ελπίδα διαπίστωνε με αγαλλίαση πως η αριθμητική της πανδημίας περιελάμβανε πλέον και τους αριθμούς των εμβολιασμένων κάθε χώρας. Προσωπικά αδημονούσε για την επιστροφή στις βιβλιοθήκες και τα αρχεία της, τα ζωντανά συνέδρια και τις φυσικές συναντήσεις, οικογενειακές, φιλικές και επαγγελματικές. Αδιαμφισβήτητα, κατά τους προηγούμενους μήνες η ψηφιακή έρευνα, η τηλεργασία, τα συνέδρια και τα meetings «εξ αποστάσεως και τα κοινωνικά δίκτυα λειτούργησαν σωτήρια. Ωστόσο αυτά έπρεπε να συμπληρώνουν μόνο τις ζωντανές διαδικασίες, όχι να τις υποκαθιστούν, έστω και αν συνεπάγονταν εξοικονόμηση χρόνου και πόρων. Οπωσδήποτε, το «zoome» δεν έπρεπε να εξελιχθεί σε

[4] Αλέξανδρος Φωσταίνης, «Παράκαιρα»

υποκατάστατο του «ζούμε».

Άνοιξη 2021

Η Λαμπρή εορτάστηκε για δεύτερη συναπτή χρονιά θαμπά, χωρίς εξορμήσεις και συναθροίσεις, με τρόπο απροσδόκητα παρόμοιο με τον περσινό. Ωστόσο, αυτή τη χρονιά έθαλλε η ελπίδα της λύτρωσης και της ανά(σ)τασης, έστω και αν τη Μεγάλη Παρασκευή ήταν περισσότεροι εκείνοι που είχαν νεκρούς για να τιμήσουν.

Στις 10 του Μάη η Ελπίδα γιόρτασε τον πρώτο εμβολιασμό της κατά του κορωνοϊού και άρχισε να μετρά αντίστροφα για τη δεύτερη δόση, 21 μέρες αργότερα. Επιστρέφοντας πεζή από το εμβολιαστικό κέντρο παρατηρούσε την ολική αναγέννηση της φύσης, κόντρα στη βαρυθυμία των καιρών και το τσιμέντο. Σαν μυημένα, τα πέντε επωαζόμενα χελιδονόπουλα του μπαλκονιού της διάλεξαν εκείνην ακριβώς την ημέρα να απαλλαγούν από τα τσόφλια τους. «Να είστε πολύχρονα και καλοτάξιδα», τους ευχήθηκε καθώς μάζευε τα τσόφλια από τη βεράντα.

Το βράδυ έμεινε ώρα πολλή να παρακολουθεί τη δύση του ήλιου, σκεπτόμενη πως το εξελισσόμενο στίγμα της πολύπλευρης κρίσης του κορωνοϊού μπορούσε να ανιχνευτεί στην αριθμητική του Σοφοκλή και του Βαφόπουλου. Πως δηλαδή ο κόσμος, που ξεκίνησε την αυγή «με τα τέσσερα πόδια» και «στα μισά του δρόμου στυλώθηκε στα δυο του», πορεύτηκε «σέρνοντας τώρα το τρίτο του ποδάρι» προς «τη μεγάλη δύση»[5]. Επιστέγασμα μιας σειράς κρίσεων, που από το 2008 έσειαν συθέμελα τον κόσμο, όπως τον είχαν γνωρίσει η Ελπίδα και τα άλλα παιδιά της δεκαετίας του 1980, η πανδημία έθεσε επιτακτικά την ανάγκη αναστοχασμών, αναθεωρήσεων, επαναπροσδιορισμών, επαναξιολογήσεων και αναπροσανατολισμών σε προσωπικό, εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο. Η απαραίτητη αλλά διόλου αυτονόητη διαδοχή της δύσης από μια νέα, πραγματική αυγή προϋπέθετε προσωπικό και συλλογικό αγώνα για την αναγέννηση του Ανθρώπου, της χώρας και του κόσμου.

Παρά την πολυπλοκότητα του εγχειρήματος, τους κινδύνους, τους

[5] Γιώργος Βαφόπουλος, «Ο μεγάλος κώνος»

αστάθμητους παράγοντες και τη ρευστότητα, η Ελπίδα ήλπιζε βάσιμα πως την αυγή αυτή θα ακολουθούμε μια αληθινά φωτεινή ημέρα. Προσδοκούσε πως τα κράτη, οι κοινωνίες και ο καθένας ξεχωριστά θα μετέτρεπαν τη δοκιμασία σε βατήρα για πραγματικά άλματα· πως από τα τραύματα θα ξεπηδούσαν θαύματα, μικρά και μεγάλα.

Άλλωστε, ήδη διαπίστωνε πως η στέρηση της αυτονόητης καθημερινότητας και οι απώλειες οδηγούσαν σε επανιεράρχηση των αναγκών και των προτεραιοτήτων. Παρατηρούσε γονείς, άλλοτε προσηλωμένους απόλυτα στη δουλειά τους, να αφιερώνουν περισσότερο ποιοτικό χρόνο στα παιδιά και τους ηλικιωμένους γονείς τους. Διαπίστωνε την άνθηση της αλληλεγγύης και της διάθεσης για προσφορά, δημόσια αλλά και ιδιωτικά, αθόρυβα. Έβλεπε ανθρώπους, άλλοτε έτοιμους να ασπαστούν την οιανδήποτε ευφάνταστη θεωρία, να υποκλίνονται στη δύναμη της επιστήμης. Κάποιοι από αυτούς χρειάστηκε να νοσήσουν ή να βιώσουν απώλειες στο άμεσο περιβάλλον τους, άλλοι πρόλαβαν να μάθουν πιο εύκολα, ως θεατές. Ο ορθός λόγος κέρδιζε όλο και περισσότερο έδαφος και αυτό οφειλόταν εν μέρει και στη διάθεση των ίδιων των επιστημόνων για διάχυση πληροφοριών και γνώσεων.

Την 31η Μαΐου, ημέρα Δεύτερα, η Ελπίδα ήταν συνεπής στο πρωινό ραντεβού για τον δεύτερο εμβολιασμό της. Λαμβάνοντας συμπληρωμένη την κάρτα της, ένιωσε ευγνώμων για την τύχη της να ζει σε ένα μέρος του κόσμου, που της προσέφερε τη δυνατότητα θωράκισης έναντι του νεοφανούς εχθρού. Το απόγευμα επισκόπησε, για πολλοστή φορά, τα στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας και της Εθνικής Εκστρατείας Εμβολιασμού. Σύμφωνα με αυτά, παγκοσμίως, έως και τις 26 Μαΐου είχαν λάβει, τουλάχιστον μία δόση εμβολίου, 736.738.078, άτομα, αριθμός πολλαπλάσιος εκείνου των 169.597.415 επιβεβαιωμένων κρουσμάτων (συμπεριλαμβανομένων των 3.530.582 θανάτων με τελική αιτία θανάτου τη νόσο COVID-19) από την αρχή της πανδημίας. Στην Ελλάδα είχαν καταγραφεί, έως και την 30ή Μαΐου 400.395 κρούσματα (συμπεριλαμβανομένων των 12.024 θανάτων) και έως και τις 29 του μήνα είχαν εμβολιαστεί, με τουλάχιστον μία δόση, 3.589.548 άτομα.

Χαμογελώντας η κοπέλα θυμήθηκε τον παλιό της δάσκαλο, που μιλούσε για την αναγεννητική δυναμική της περιόδου ανάμεσα στην εαρινή ισημερία και το θερινό ηλιοστάσιο και την παράλληλη θήρευση, από τον άνθρωπο, της αρμονίας και του φωτός. Θυμήθηκε και την ετυμηγορία του Σεφέρη, πως δηλαδή κατά το θερινό ηλιοστάσιο όσα αλέθουν οι μυλόπετρες γίνονται άστρα. Το θερινό ηλιοστάσιο του 2021 θα έβρισκε, λοιπόν, την ανθρωπότητα σοφότερη, έτοιμη να αξιοποιήσει πρακτικά τα διδάγματα του δράματος, που ξεκίνησε στην Κίνα, κάπου κοντά στο χειμερινό ηλιοστάσιο του 2019.

Αγκάθια στην αισιοδοξία της Ελπίδας, αποτελούσαν η διεθνής ανισότητα στην κατανομή των εμβολίων, οι μεταλλάξεις του κορωνοϊού, οι μακροπρόθεσμες συνέπειές του για τους νοσήσαντες και τους άλλως πως «κορωνόπληκτους», η πρόσφατη αιματοχυσία στη γειτονική Γάζα και ακόμα οι φόβοι για θερμό καλοκαίρι στα ελληνοτουρκικά. Η ρομαντική φύση της κοπέλας επέμενε πως η συλλογική απειλή και τα εκατομμύρια (σχεδόν τέσσερα σε διάστημα 17 μηνών) των θανάτων, που σχετίζονταν με αυτήν, θα έπρεπε να είχαν λειτουργήσει αποτρεπτικά για πολέμους και άλλες καταστάσεις που συνεπάγονταν περαιτέρω ανθρώπινες απώλειες. Ιδανικά θα έπρεπε οι δαπάνες για εξοπλιστικά συστήματα να είχαν ήδη αρχίσει να μειώνονται προς όφελος της δημόσιας υγείας και όσων επλήγησαν περισσότερο. Ως ιστορικός ήξερε πως η αναμονή μιας τέτοιας μεταστροφής ήταν ουτοπική. Εκείνο που εξακολουθούσε να ελπίζει, παρά τις αρνητικές ενδείξεις, ήταν ο μεγαλύτερος σεβασμός στην ανθρώπινη ζωή και η άρση ή έστω η μείωση της ανοχής έναντι όσων την περιφρονούσαν. Ακόμα και αυτό μόνο εάν συνέβαινε, η Ιστορία θα το κατέγραφε ως μία από τις σημαντικότερες όψεις της κληρονομιάς της πανδημίας στον κόσμο· ως τη σπουδαιότερη ίσως επίδραση του SARS-CoV-2 στην πορεία της ανθρωπότητας.

Βέη Νεφέλη

Το τέλος του κορονοϊού

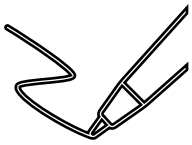

Με αφόρμηση τον εν λόγω διαγωνισμό, απεικόνισης της επόμενης μέρας μετά το περάς της πανδημίας του Covid-19, κλήθηκα να σκεφτώ τις επιπτώσεις, τα θετικά χαρακτηριστικά και τα συναισθήματα που μου δημιουργούνται σκεπτόμενη τη συγκεκριμένη στιγμή. Με αφετηρία τον Φεβρουάριο του 2019, ο ιός μαστίζει τη χωρά μας και αποτελεί επικαιρότητα μέχρι σήμερα. Ο ίδιος έχει δημιουργήσει στο πέρασμα του ποικίλες αντιδράσεις και επιπτώσεις στην κοινωνία ευρύτερα, αλλά και σε διαφόρους τομείς όπως η πολιτική, η οικονομία, η κοινωνιολογία αλλά πολύ περισσότερο στον τομέα της υγείας. Μέσω του παρόντος κειμένου και βάση των συνθηκών που μας επιβλήθηκαν εξαιτίας της καραντίνας, αλλά και σε συνάρτηση με τα συναισθήματα και τις βλέψεις μου για το μέλλον, πρόκειται να σας παρουσιάσω την δική μου ματιά των γεγονότων της επόμενης μέρας μετά τη λήξη του Covid-19. Τέλος πρόκειται να αναφερθώ σε διαφόρους τομείς από τους προαναφερθέντες καθώς αυτοί επηρεάζουν, σε συσχέτιση με τον ιό , όλα τα μελή της κοινωνίας και δημιουργούν την διάθεση για έντονη καταπολέμηση αυτού.

Οι επιπτώσεις του ιού:

Ο ιός Covid-19 μετρά επισήμως δυο χρόνια στη χωρά μας αλλά και σε ολόκληρο τον πλανήτη ως παγκόσμια και άκρως επιζήμια για τη ζωή αλλά και την κοινωνία, πανδημία. Ο εν λόγω ιός αποτελεί την αιτία για πλήθος θανάτων και κρουσμάτων καθημερινά, ενώ οι επιπτώσεις αυτού αφορούν ολόκληρο το φάσμα του πλανήτη. Πιο συγκεκριμένα, με αρχή την Κινά μεταφέρθηκε και εξαπλώθηκε ραγδαία αφήνοντας στο πέρασμα του, εκατομμύρια νεκρούς, διασωληνωμένους, αρρώστους, ενώ αναφορικά με τον τομέα της κοινωνίας και της οικονομίας δημιούργησε μεγάλη κρίση. Με αλληλένδετες επιπτώσεις ανά τους τομείς η κοινωνία διατρέχει κρίση ηθών και αξίων ενώ έχουν χαθεί τα ιδανικά και η τάση των ανθρώπων να ονειρεύονται και να σχεδιάζουν το μέλλον. Σχετικά με την οικονομία, εκατομμύρια επιχειρήσεις ανά τον κόσμο κήρυξαν πτώχευση καθώς δεν μπορούσαν να υποστηρίζουν την επιχείρηση τους εν καιρώ αδρανείας της αγοράς και κατάρρευσης της οικονομίας. Η ανεργία αποτελεί μια ακόμα επίπτωση της πανδημίας αλλά κυρίως του εγκλεισμού αφού τα ήδη υψηλό ποσοστά αυτής αυξήθηκαν, οδηγώντας χιλιάδες επιχειρήσεις στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Ένας

ακόμη τομέας που δέχτηκε τεράστιες επιρροές από τον ιό ήταν αυτός της ψυχολογίας. Με αφετηρία την ψυχή του ανθρωπινού σώματος μπορούμε να σχολιάσουμε, αναφορικά με τον κλάδο της ψυχολογίας πως ο ιός γέμισε τους ανθρώπους με ανασφάλεια, αβεβαιότητα ενώ οι ίδιοι βίωναν πρωτόγνωρες καταστάσεις που δεν μπορούσαν να τις διαχειριστούν σωστά. Αισθήματα όπως η αισιοδοξία, η ελευθερία, η σιγουριά, η τόλμη, η πίστη, η δημιουργικότητα κατέρρευσαν ενώ χιλιάδες άνθρωποι βυθιστήκαν στην κατάθλιψη. Έτσι, αποτέλεσμα όλων των παραπάνω ήταν οι άνθρωποι να τρομοκρατούνται και να ζουν σε καταστάσεις αβέβαιες που δεν μπορούν οι ίδιοι να διαχειριστούν με ευκολία καθώς παρότι ο ιός ήταν γνώριμος οι επεκτάσεις αυτούς ήταν άγνωστες μέχρι να γίνουν πραγματικότητα.

Το τέλος του ιού:

Η αρχή του τέλους του ιού Covid-119 χαρακτηρίζεται ως η αφετηρία μιας εποχής δίχως φόβους και αβεβαιότητα. Αποτελεί χρέος όλων μας να παραδειγματιστούμε από τις επιπτώσεις του ιού και τα γεγονότα που εδώ και δυο χρόνια αποτελούν καθημερινότητα μας, ώστε να οπλιστούμε καταλλήλως για να ξεπεράσουμε με πείσμα και επίμονη κάθε δυσκολία. Η επομένη μέρα μετά το τέλος του ιού δεν σημαίνει και την πλήρη άρνηση των όσων συνέβησαν, εν αντιθέσει θεωρώ πως αποτελεί η αρχή μιας νέας εποχής για όλους μας κατά την οποία σε αρχικό στάδιο θα χρειαστεί να καλύψουμε και να διορθώσουμε τις ατυχίες των περασμένων χρονών, ενώ εν συνέχεια θα χρειαστεί να σχεδιάσουμε το μέλλον με αυτοπεποίθηση αλλά και κριτική σκέψη. Η μέρα αυτή φαντάζει κάτι το ουτοπικό και το άπιαστο αν σκεφτούμε πως ο ιός μέσα σε μια μέρα έφερε ραγδαίες και σημαντικές αλλαγές για όλο τον πλανήτη. Εάν αναλογιστούμε τα κρούσματα και τις επιπτώσεις δεν μπορεί κανείς με βεβαιότητα να μιλήσει για το τέλος του ιού και το τελευταίο κρούσμα, βάσει όμως των εξελίξεων, του εμβολίου και της ευρύτερες προσήλωσης όλου του πλανήτη σε έναν κοινό και μοναδική στόχο, την εξάλειψη της πανδημίας, μπορούμε να μιλούμε για μια εποχή που πλησιάζει και βαδίζει όλο ένα και περισσότερο πιο κοντά στο τέλος.

Με μια ματιά πιο θετική και μέσα σε ένα κλίμα ανακούφισης θα

χαρακτηρίζονται οι επόμενες μέρες μετά το τέλος του ιού. Σε ένα ευρύτερο κλίμα ανασυγκρότησης η κυβέρνηση αλλά και ευρύτερα τα μελή της κοινωνίας θα συνεργαστούν για τη δόμηση ενός κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ των συντελεστών της κοινωνίας ώστε να επιτευχτεί η ανάκαμψη όλων των τομέων που αφορούν την υγεία, την οικονομία και την ψυχολογία των ανθρώπων. Η επομένη μέρα θα χαρακτηρίζεται από απέραντη χαρά ζωγραφισμένη στα ματιά των ανθρώπων καθώς πλέον θα μπορούν να ατενίζουν το μέλλον με μεγαλύτερη σιγουριά και αισιοδοξία. Εν κατακλείδι, παρότι η ημερομηνία της εν λήγω στιγμής χαρακτηρίζεται από αβεβαιότητα, είναι γεγονός πως θα αποτελέσει την αρχή του τέλους μιας εποχής πλήρης προσήλωσης προς την ανάκαμψη της κοινωνίας και της αναχαίτισης του ηθικού των ανθρώπων.

Συμπερασματικά ο ιός Covid-19 και οι επιπτώσεις αυτού μαστίζουν και επηρεάζουν αρνητικά κυρίως, ολόκληρο τον πλανήτη, δημιουργώντας ένα κλίμα ενότητας ως προς την καταπολέμηση αυτού και την διαχείριση των ζημιών. Η επομένη μέρα μετά το τέλους του ιού αν και ουτοπική φαντάζει η ιδανική αρχή μιας νέας εποχής ανασυγκρότησης και θέσπισης νέων κανόνων για ολόκληρη την κοινωνία. Με αφόρμηση την αναγνώριση των λαθών και με βλέμμα στραμμένο προς την ανάκαμψη, ονειρευόμαστε μια εποχή χωρίς κρούσματα, καραντίνες και ανασφάλεια, ονειρευόμαστε μια εποχή ελευθερίας. Τέλος, παρότι η αρχή του τέλος του ιού θα αποτελέσει μια εποχή που χρειάζεται πλήρης έλεγχος και συγκρότηση σε κάθε τομέα, θα αποτελέσει με καθολικό τρόπο μια εποχή που καρτερικά περιμένουν όλα τα μελή της κοινωνίας και αγωνίζονται καθημερινά γι’αυτή.

Βλάχος Γεώργιος - Νικόλαος

Ο Τρίτος

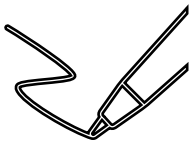

Ο Παγκόσμιος ο Τρίτος
θε να εκτυλιχθεί σα μίτος,
μπλεγμένος μ' αφημένα αποτσίγαρα,
θερίζοντας πράα ματοτσίνορα.

Ο Τρίτος δεν έχει σύνορα,
με γκρίζες φτερούγες σκεπάζει
στενά ξεχασμένα, που ο χρόνος πια σπάζει,
και δάκρυα στάζει απ' τα πέταλα τα πλέον μαραμένα.

Θε να 'ρθει να βρει νομοθέτες,
στο μακραίωνο στίβο που τρέχουν οι αφέντες,
και τρέχουν στα πλούτη τα πλήθη,
παρασιτώντας εμπρός στην αιώνια λήθη.

Φυσούν τα κεριά της ελπίδας
αέρηδες γύφτοι άνευ αιγίδας,
εστέκουνε δε πατριώτες,
στρατεύοντας άγουρους πότες.

Ιππότες της νέας εποχής,
ενθάδε κείται εκάστη ρανίς λογικής,
σε μύθους πλαστούς που συγγράφουν,
ενώ ληξιαρχεία σ' εγγράφουν.

Ο Τρίτος φαρμάκι θε να 'ναι,
σα θεριά αδάμαστα που 'ρθαν να φάνε
την ύστατη σπιθαμή ανθρωπιάς,
σύμπτωμα πια ασθένειας βαριάς.

Χρόνιας ματαιότητας φωνές,
τραγωδίας θέσεις πάσες κενές,
ξεβάψαν εχτές μεμιάς,
σα τάγμα από σπίτια που θέρισ' ο Βοριάς.

Μηδέ τους λεβέντες φοβήται,
μηδέ τους εφέτες αρνείται,
μονάχα ένα πράγμα ζητά,
μια σελίδα να συνιστά
στα στερνά αυτά πλουμιστά ρημαγμένα βιβλιά.

Βούλγαρη Φωτεινή

Μια ημέρα μετά …

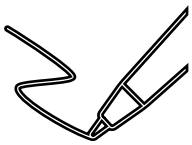

Τα γράμματα άρχισαν να μπερδεύονται μπροστά στα μάτια της. Οι γραμμές κυμάτιζαν λες και τις φυσούσε ελαφρό αεράκι. Έκλεισε το βιβλίο και το άφησε να πέσει στο πάτωμα. Ήταν η εικοστή φορά που το διάβαζε. Πάντα της άρεσε ο Καββαδίας. Τα ποιήματα του την ταξίδευαν όλο και πιο μακριά. Την βοηθούσαν να ξεφεύγει από την βαρετή, δύσκολη και ανυπόφορη πολλές φορές πραγματικότητα. Και κάθε φορά ανακάλυπτε νέους ονειρικούς τόπους, νέες θάλασσες, γνώριζε νέους ανθρώπους...μα απόψε ειδικά ένοιωθε μια αφάνταστη κούραση. Τα βλέφαρα έκλειναν βαριά και τα μέλη ολοένα και ατονούσαν, έτοιμα να παραδοθούν στην απόλυτη χαλάρωση....ο Μορφέας είχε ανοίξει την αγκαλιά του κι εκείνη ήταν ήδη παραδομένη...

Ξαφνικά ένας δυνατός θόρυβος άνοιξε με βία το παράθυρο. Ένας δυνατός αέρας όρμησέ στο δωμάτιο και σάρωσε τα πάντα στο πέρασμα του. Οι ανεμώνες στο μικρό βαζάκι έπεσαν στο πάτωμα, οι σελίδες που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι δίπλα στον εκτυπωτή σκορπίστηκαν στα τέσσερα σημεία του δωματίου, το σεντόνι της βρέθηκε πεταμένο στην γωνιά...κι όλα τόσο ξαφνικά. Ο αέρας φυσούσε μανιασμένα. Προσπάθησε δύσκολα να σηκωθεί.

Έφτασε μέχρι το παράθυρο και με μεγάλη προσπάθεια κατάφερε να το κλείσει. Κοίταξε γύρω της. Η απόλυτη καταστροφή. Ένα βομβαρδισμένο τοπίο. Και όλα τόσο ξαφνικά και τόσο απρόσμενα. Προσπαθώντας να το συνειδητοποιήσει, πετάχτηκε, λουσμένη στον ιδρώτα.

Θεέ μου, όνειρο ήταν. Εφιάλτης. Κοίταξε γύρω. Όλα ήταν στην θέση τους. Όλα. Τα λουλούδια στο μικρό μπλε βαζάκι, τα κείμενα δίπλα στον εκτυπωτή, όλα μα όλα στην σωστή τους θέση. Ναι. Εφιάλτης ...ο ίδιος για πέμπτη ή έκτη φορά. Ο ίδιος πάντα. Σηκώθηκε, έκανε λίγα βήματα. Κοίταξε έξω από το παράθυρο. Το φεγγάρι ήταν πανέμορφο. Κι ένα απαλό ανοιξιάτικο αεράκι ίσα που σάλευε τα φύλλα του μεγάλου δένδρου έξω από το παράθυρό της. Ήταν μια όμορφη νύχτα. Μια γλυκεία, ήρεμη, όμορφη ανοιξιάτικη νύχτα. ..

Το πρωί, όταν πια ξύπνησε, τίποτα δεν της θύμιζε αυτόν τον εφιάλτη. Το ραδιόφωνο έπαιζε ένα χαρούμενο τραγούδι και ο εκφωνητής διέκοπτε την μουσική για να σχολιάσει την κίνηση στους δρόμους. Όπως πάντα πολλή κίνηση. Έπρεπε να

βιαστεί να φτάσει στην δουλειά της. Όπως κάθε μέρα. Σε λίγο βρέθηκε στο αυτοκίνητο της. Ξεκίνησε, οπλισμένη με υπομονή και όλη την θετική διάθεση που η άνοιξη της χάριζε απλόχερα. Είχε τόσα πολλά να κάνει σήμερα.

Θα συναντούσε πολλούς πελάτες της εταιρείας, ήταν κι αυτό το συμβούλιο στις 1 το μεσημέρι. Κι ύστερα μέχρι τις 5 θα κατέγραφε όλα τα αποτελέσματα του μήνα. Αυτό που από τώρα την χαλάρωνε ήταν ότι στις 7 είχε κανονίσει να βγει με την κολλητή της για φαγητό.

Μόλις είχε γυρίσει η φίλη της από την Γαλλία και είχαν τόσα μα τόσα να πουν. Θα ξεκινούσαν με φαγητό, ύστερα καφεδάκι και μετά....ότι έφερνε η ώρα και η διάθεση.

Η κίνηση ήταν όντως τραγική. Συχνό φαινόμενο. Όμως σε λίγο θα έφτανε στο γραφείο. Λίγο ακόμα υπομονή. Στο φανάρι παρατηρούσε τον κόσμο γύρω της. Όλοι σχεδόν βιαστικοί. Ο καθένας για τον δικό του λόγο. Περπατούσαν γρήγορα, σκουντουφλούσαν σχεδόν ό ένας με τον άλλον. Χωρίς να προσέχουν να τηρούν τις αποστάσεις...

Ξαφνικά πάγωσε. “Οι αποστάσεις”... κοίταξε γύρω της ερευνητικά. Έψαξε τους ανθρώπους να δει αν φορούν μάσκες. Κανένας όμως δεν φορούσε. Ούτε μάσκες, ούτε αποστάσεις, ούτε μηνύματα για έξοδο...όλα αυτά ανήκαν πια στο παρελθόν. Ένα παρελθόν που αγωνιούσε να ξεχάσει. Να διαγράψει από το μυαλό της. Φαίνεται όμως πως δεν ήταν εύκολο. Όσο κι αν προσπαθούσε. Αυτό ήταν καταγεγραμμένο στο υποσυνείδητό της. Και ναι, έπαιρνε σάρκα και οστά στους εφιάλτες της.

Ο COVID...η καραντίνα, οι μάσκες, τα κρούσματα, τα αντισηπτικά, οι εντατικές, οι αποστάσεις, η αποξένωση, ο θάνατος...Είχε περάσει αρκετός καιρός που ‘ολα αυτά είχαν τελειώσει. Ο κόσμος είχε επιστρέψει στην κανονικότητα του. Με τις απώλειες βέβαια να στιγματίζουν το παρόν και το μέλλον. Ο Κώστας δεν ήταν πια στην παρέα τους.

Η θεία Μαρία, δεν τους περίμενε τις Κυριακές για φαγητό, δεν είχαν μπορέσει να βρεθούν κοντά στην γιαγιά Πηνελόπη όταν εκείνη ξεψύχησε μόνη στην εντατική... Έλειπαν όλοι αυτοί από την επόμενη ημέρα. Την ημέρα που όλα ήταν

πλέον καλά και ήρεμα και είχαν ξαναβρεί το ρυθμό τους. Δύσκολες ημέρες. Μέρες πόνου, μοναξιάς, αβεβαιότητας, ανασφάλειας, μέρες που ήρθαν ξαφνικά κι αναπάντεχα, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμα τους. Είναι αυτές που στοίχειωναν τα όνειρα της. Είναι αυτές που με την μορφή που έχει ένα μπουρίνι ανακάτευαν και διέλυαν την ήρεμη και σταθερή ζωή όλων μας. ..

Μα τώρα όλα είχαν περάσει. Στο βιβλίο της Ιστορίας μια ακόμα μαύρη σελίδα. Γιατί υπήρχαν κι άλλες πολλές. Αλλά αυτές πάντα τις διαδέχονταν οι άλλες, οι λευκές, οι χαρούμενες,. Οι αισιόδοξες, οι ελπιδοφόρες. Κι αυτές επικρατούσαν τώρα. Μετά την καταιγίδα, το ουράνιο τόξο. Μετά τον κατακλυσμό, η νηνεμία. Όλοι πια ελεύθεροι, να ζήσουν, να προγραμματίσουν, να χαρούν την ζωή. Αφήνοντας πίσω τον εφιάλτη.

Προχωρώντας στα ήρεμα μονοπάτια, έχοντας πάρει όσα μαθήματα έπρεπε να πάρουν, πιο δυνατοί και πιο σοφοί από πριν...Λες και ξαφνικά όλοι άρχισαν να εκτιμούν όλα εκείνα που είχαν και εν ριπή οφθαλμού έχασαν. Έπαψαν όλοι να θεοποιούν τα αυτονόητα.

Άρχισαν να χαίρονται την κάθε στιγμή της ζωής τους. Ξεκινώντας από το πιο απλό, το πιο "ασήμαντο"....να γεμίζουν τα πνευμόνια τους με τον αέρα, αναπνέοντας όσο πιο βαθιά μπορούσαν χωρίς μια μάσκα μπροστά στο πρόσωπο τους. Να αγγίζουν το χέρι του συνανθρώπου τους, νοιώθοντας την ζεστασιά του, να αγκαλιάζουν τους αγαπημένους τους...αυτά ναι....αυτά που τους είχε στερήσει αυτό το "μπουρίνι" που ξαφνικά διέλυσε την καθημερινότητα τους και την ζωή τους....η επόμενη ημέρα ήταν εδώ και όλοι μα όλοι ήθελαν να την ζήσουν όπως της άξιζε. Χωρίς φόβο, μα με πολλή ελπίδα για τα καλλίτερα που θα έρχονταν.

Είχε φτάσει στο γραφείο. Κλείδωσε το αυτοκίνητο κι άρχισε να περπατά σχεδόν τρέχοντας προς την είσοδο. Ήταν τόσο χαρούμενη που όταν ο θυρωρός, ο κυρ Σταύρος την καλημέρισε, του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Το ίδιο έκανε και στην Γιώτα την συνάδελφο της. Κι ένοιωσε τόσο όμορφα. Τόσο ελεύθερα. Πήρε ένα Α4 κι έγραψε με τον χοντρό μαύρο μαρκαδόρο "Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ"...το άφησε μπροστά στα χαρτιά της, κι άρχισε να δουλεύει χαμογελαστή, ελεύθερη και γεμάτη πίστη και αγάπη στο αύριο!!!!

Βούλγαρη Φωτεινή

Η συγνώμη της άνοιξης

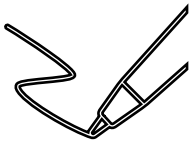

Ξημέρωσε....

Αυγή του Μάη, σωτήριο έτος 2022.

Μια αβάσταχτη ομορφιά, σκορπισμένη γύρω...από κείνες που σε λιώνουν, που παρακαλάς ν' αλλάξουν λίγο, να σε λυπηθούν, χαρίζοντας σου μίαν ανάσα .... γιατί ποιος αντέχει τόση ομορφιά;

Άνοιξη ... ευωδιαστή, ονειρική, παιχνιδιάρα ,γεμάτη χρώματα και .... μετανοιωμένη.

Ζητά συγνώμη για το παρελθόν της.

Για τότε που ξεστράτισε και ντύθηκε στα μαύρα. Τότε που σκόρπισε την πίκρα, τον θυμό, τον θάνατο.

Δεν το συνήθιζε.

Μα, έτυχε!

Και το παίξε το παιχνίδι μέχρι το τέλος. Κι έπεισε και τα καλοκαίρια, τα φθινόπωρα και τους χειμώνες να παίξουν μαζί της.

Μα τώρα το μετάνιωσε.

Ντύθηκε στα γιορτινά της, έλουσε τα μαλλιά της με νάρδους και γλυφό νερό κατά τους ορισμούς του ποιητή, βουτήχτηκε στις ευωδιές...και να την.

Ήταν εδώ...κι αυτό σήμαινε ΣΥΓΝΩΜΗ, ΜΕΤΑΝΟΙΑ....

Έφερε και τα πεσκέσια της και τ άπλωσε μπροστά μας.

Γέλιο, χαρά, ξενοιασιά, ασφάλεια, ευτυχία, όνειρα, ελπίδες...

Τι να πρωτοδιαλέξεις;

Τι να πρωτοσυγχωρήσεις;

Σειρήνες σ έσπρωχναν μπροστά με το σαγηνευτικό τους τραγούδι...
Η ζωή ήταν εκεί απέναντι και περίμενε...
Η άνοιξη περίμενε μαζί της...
Η καινούργια μέρα, η επόμενη μέρα ήταν αβασταχτα όμορφη.
Και σε καλούσε να την ζήσεις.

Πως μπορούσες ν αρνηθείς?

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ!
ΔΕΝ ΗΘΕΛΕΣ!

Κι αφέθηκες.....

Γαλλής Κωνσταντίνος

Πολύγυρος Χαλκιδικής, Ιούλιος 2021

Η επόμενη ημέρα

Ο Κωνσταντίνος Γαλλής του Δημητρίου γεννήθηκε το 1935 από Σαρακατσάνους γονείς στη στράτα προς τα βουνά. Ξεχειμωνιάζανε τότε στο Κλειδί Ημαθίας, κατά τον Μάιο μήνα ξεκινήσανε για το Βέρμιο. Κάπου μετά την Βέροια πιάσανε οι πόνοι την μακαρίτισσα τη μάνα του. Σταματάει το καραβάνι, στήνεται η τέντα και ήρθε στον κόσμο η αφεντιά του. Τελείωσε το Γυμνάσιο Καρδίτσας και τη Γεωπονική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Υπηρέτησε το Δημόσιο επί 35 χρόνια .Τελείωσε τη σχολή Δημόσιας Διοίκησης και μάλιστα του δόθηκε υποτροφία για Πανεπιστήμιο της Αγγλίας, χωρίς ωστόσο να κάνει χρήση για οικογενειακούς λόγους.. Τα τελευταία 14 χρόνια του ανέθεσαν τη Διεύθυνση Εγγείων Βελτιώσεων Θεσσαλονίκης με αρμοδιότητα στο μεγαλύτερο τμήμα του κάμπου της Κεντρικής Μακεδονίας. Συνταξιοδοτήθηκε το 1999.

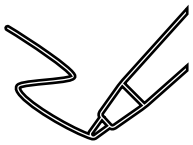

Η ιστορία του ανθρώπινου γένους στο διάβα των χιλιετιών είναι ένας συνεχής αγώνας με τις αντιξοότητες της ζωής, αντιξοότητες που η μία διαδέχονταν την άλλη και ο άνθρωπος πάντοτε να προσπαθεί να βρίσκεται ένα βήμα μπροστά, ζυγιάζοντας και εκτιμώντας με όσα δεδομένα είχε στην κατοχή του τι τον περίμενε.

Πάντα οι ακραίες καταστάσεις, όπως στην προκειμένη περίπτωση της πανδημίας της Sars - Covid – 19 , αφήνουν αποτύπωμα και μάλιστα έντονα αρνητικό, το οποίο περνά και στην ιστορία. Όμως πάντοτε οι δοκιμασίες αυτές κάνουν τους ανθρώπους σοφότερους και βέβαια καλύτερους. Και να αναφερθούμε εισαγωγικά στην δικτατορία των συνταγματαρχών ως φυσική συνέπεια του εμφύλιου πολέμου, αλλά η δικτατορία έκανε σοφότερα τα πολιτικά μας κόμματα, τα οποία φέρουν ακεραία την ευθύνη της ανώμαλης αυτής περιόδου και είναι αυτά που έστρωσαν το χαλί στη δικτατορία.

Άδηλο, κατά συνέπεια, τι θα φέρει η επόμενη μέρα ενός συνταρακτικού γεγονότος όπως η πανδημία. Αλλά ας ανατρέξουμε στο παρελθόν μήπως και η ιστορία μας δώσει κάποια γεγονότα που συντάραξαν την πατρίδα μας τουλάχιστον από της ιδρύσεως του ελληνικού κράτους και μετά, αν και η αρχαιότερη ιστορία έχει παρόμοια γεγονότα, από τα οποία μπορούμε να αντλήσουμε παρόμοια διδάγματα.

Η επανάσταση του 1821 που έφερε την παλιγγενεσία του ελληνικού κράτους , παρά την αίσια έκβασή της τα πρώτα χρόνια, ξύπνησε παλιά μίση μεταξύ των πρωταγωνιστών, στρατιωτικών και πολιτικών, και ακολουθήθηκε από μια πρωτοφανή εμφύλια διαμάχη. Δηλαδή δεν πρόλαβε να σταθεί στα πόδια της η επανάσταση και άρχισε ο αλληλοσπαραγμός. Πολλοί Καπετάνιοι – πρωτεργάτες κλείσθηκαν στις φυλακές, στην εξουσία ανήλθαν άνθρωποι αμφίβολης ικανότητας, δάνεια από την Αγγλία που προορίζονταν για την ανασυγκρότηση της χώρας κατασπαταλήθηκαν σε ιδιοτελείς σκοπούς κλπ.

Έτσι , όταν αποβιβάστηκε ο Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο , δεν βρήκε καμία αντίσταση και άρχισε το καταστροφικό του έργο από άκρου σε άκρο . Τότε αφυπνίσθηκαν οι αρμόδιοι και έσπευσαν να αποφυλακίσουν τους καπετάνιους να οργανώσουν κάποια αντίσταση.

Η συνέχεια γνωστή, επεμβαίνουν οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής, ευτυχώς, καταναυμαχούν τον στόλο των Αιγυπτίων και Τούρκων και ολοκληρώνεται έτσι η επανάσταση.

Με λίγα λόγια η επόμενη μέρα της ελληνικής επανάστασης δεν ήταν η αναμενόμενη. Προφανώς ό,τι κατακτήθηκε με αίμα και δάκρυ, η επόμενη μέρα παρά λίγο να το αφανίσει.

Αλλά ας βασανίσουμε βαθύτερα αυτή την κατάσταση. Όλοι αυτοί που έδωσαν τα πάντα για την επανάσταση ο καθένας από τη σκοπιά του πώς από τη μια στιγμή στην άλλη ξέχασαν τον άγιο σκοπό και έστρεψαν τα όπλα τους κατά των συναγωνιστών τους;

Πώς το χώρεσε η καρδιά τους και φυλάκισαν και αυτόν τον Κολοκοτρώνη;

Μήπως άλλα περίμεναν από την επανάσταση και άλλα έβλεπαν;

Πώς το χώρεσε η καρδιά του Γκούρα, ξακουστού καπετάνιου, ο οποίος οργάνωσε και εκτέλεσε έναν Οδυσσέα Ανδρούτσο;

Τι περίμεναν από την επανάσταση και τι έβλεπαν να γίνεται;

Μήπως ο καθένας από τη σκοπιά του στα πλαίσια των ανθρώπινων αδυναμιών κάτι καλύτερο περίμενε και αυτό το κάτι έβλεπε να το απολαμβάνουν άλλοι;

Πολλά τα ερωτήματα, πολλές οι αιτίες και πάνω από όλα η διαίρεση των Ελλήνων σε αγγλόφιλους, ρωσόφιλους και γαλλόφιλους. Η αιώνια κατάρα, αν και είναι βολικό να τα αποδίδουμε σε υπερφυσικές δυνάμεις, παραβλέποντας τα δικά μας σφάλματα.

Ακόμη, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε και κάποια ιδιοτέλεια σε κάποιους, ίσως ελάχιστους, παράγοντες του νεοσύστατου κράτους;

Σε όλα αυτά τα ερωτήματα απαντήσεις μόνο η ιστορία μπορεί να δώσει και δεν είναι της παρούσης και ,αν τα αναφέρουμε, είναι για να τονίσουμε τη στενή εξάρτηση του σήμερα με το αύριο

Ωστόσο, βάσιμα μπορώ να συμπεράνω ότι οι ρίζες όλων αυτών είναι στα προ διατρέξαντα, ό,τι ακολούθησε συνέπεια ήταν. Με απλά λόγια το σήμερα καθορίζει το αύριο. Τίποτα δεν γεννιέται εκ του μηδενός, κάποια αιτία υπήρξε.

Κάθε σημαντικό γεγονός με τον έναν ή άλλο τρόπο επηρεάζει τις εξελίξεις,

θετικά ή αρνητικά.

Ο ατυχής πόλεμος του 1897 ξύπνησε το κράτος και δημιουργήθηκαν οι συνθήκες εκείνες που επέτρεψαν έναν πετυχημένο μακεδονικό αγώνα και δύο νικηφόρους βαλκανικούς πολέμους.

Ο εθνικός διχασμός του 1915- 1917 με τις δύο πρωτεύουσες και κυβερνήσεις , διαμετρικά αντίθετες με τις δυνάμεις του Α Παγκόσμιου πολέμου, σίγουρα συνετέλεσαν στην μικρασιατική καταστροφή.

Η Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης τάχθηκε στο πλευρό της ΑΝΤΑΝΤ { Άγγλο – Γάλλων) και η Κυβέρνηση των Αθηνών , αν και ευαγγελίζονταν ουδετερότητα, έκλινε με τις δυνάμεις τις κεντρικές. Η διάσπαση αυτή επηρέασε τα γενόμενα την επόμενη μέρα, με συνέπεια τη μικρασιατική καταστροφή και τον ξεριζωμό των Ελλήνων από τις πατρογονικές τους εστίες.

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος επισώρευσε πολλά δεινά στη χώρα μας και το κυριότερο ο ελληνισμός, ενώ ξεκίνησε ενωμένος σαν μια γροθιά και έγραψε σελίδες δόξας στα αλβανικά βουνά, την επόμενη μέρα μετά τη λήξη του πολέμου βγήκε βαθιά διχασμένος, με συνέπεια να αρχίσει ένας αδελφοκτόνος πόλεμος που κράτησε πέντε ολόκληρα χρόνια με τεράστιες ζημιές σε όλη την ελληνική επικράτεια. Τίποτα δεν έμεινε όρθιο, καταστράφηκαν υποδομές, δρόμοι, γέφυρες, λιμάνια, εργοστάσια, αεροδρόμια, σχολεία, ζωικό κεφάλαιο , τα πάντα. Αλλά το χειρότερο η κατάρα του Εμφύλιου σπαραγμού δεν εξέλειπε ακόμη, λες και όλα αυτά πέρασαν στην γενετική σύνθεση των Ελλήνων και αρνούνται να δώσουν τα χέρια! Κατάρα και λίγο είναι. Να την πάλι η κατάρα και ας είναι ανωριμότητα. Μπορεί οι πρόγονοί μας να μεγαλούργησαν στα γράμματα, στις επιστήμες, στις τέχνες, παντού, ωστόσο οι γενιές μας ακόμη ψάχνουν να βρουν το βηματισμό τους.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι συνέπειες της εμφύλιας διαπάλης συνέχισαν μέχρι σήμερα και είναι άγνωστο πότε θα εκλείψουν.

Η επτάχρονη δικτατορία εκεί είχε τις ρίζες της, η 17 Νοέμβρη επίσης εκεί, οι λεγόμενες συλλογικότητες, οι πυρήνες της φωτιάς, η φράση ή τους τελειώνουμε ή μας τελειώνουν εκεί και ένα σωρό άλλες οργανώσεις πάλι εκεί. Και εδώ γεννάται το ερώτημα μέχρι πότε;

Ωστόσο οι επόμενες χρονικές περίοδοι μέχρι τη δικτατορία των συνταγματαρχών παρουσίασαν αξιόλογο έργο. Και το παράξενο είναι ότι κατά την πρώτη δικτατορία ο κόσμος μπορώ να πω ότι δεν αντέδρασε όσο θα έπρεπε, κάτι που δεν συνέβη με τη δεύτερη. Με λίγα λόγια η δικτατορία στο σύνολό της έβλαψε το Έθνος και άφησε δυσεπίλυτα προβλήματα που είναι άγνωστο μέχρι πότε θα ταλανίζουν τη χώρα μας.

Και ερχόμαστε στο σήμερα. Αναμφίβολα η περίοδος sars - covid – 19 επισώρευσε πολλά κακά και πρώτον, αύξησε το δημόσιο χρέος και θα συνεχίζει μέχρι τέλους της πανδημίας, η οποία φαίνεται ότι βρίσκεται προς το τέλος. Δεύτερο, έθεσε εκτός λειτουργίας πληθώρα επιχειρήσεων, οι οποίες είναι αμφίβολο αν συνέλθουν και σε ποιο ποσοστό . Τρίτο, αυξήθηκε υπερβολικά η μετανάστευση και μάλιστα έφυγαν οι καλλίτεροι και είναι άγνωστο αν ποτέ επιστρέψουν. Τέταρτο, ακολουθούν πολλές ακόμη επιπτώσεις από τον αποσυντονισμό της παραγωγής μέχρι τις εργασιακές σχέσεις.

Η πανδημία με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο επηρέασε τη ζωή μας παντού, σε όλες τις δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένης και της ελευθερίας μας και έφερε τις νέες τεχνολογίες στη ζωή μας. Ο κοσμάκης δεν στήνεται στη ουρά για να προσεγγίσει στον γκισέ των τραπεζών για ανάληψη χρημάτων. Ανασύρει την χρεωστική του κάρτα και κάνοντας χρήση των νέων δυνατοτήτων που μας παρέχουν οι τράπεζες, βάζει την κάρτα στο μηχάνημα και λαμβάνει τα χρήματα που θέλει. Είδα ηλικιωμένη γυναίκα που μετά βίας περπατούσε να κάνει χρήση των νέων τεχνολογίας και τη θαύμασα.

Η πανδημία μπορεί να έκλεισε τα πανεπιστήμια για πολύ μεγάλα χρονικά διαστήματα αλλά συνέχισαν να λειτουργούν. Η εγγονή μου σπουδάζει στο πανεπιστήμιο της Πάτρας, το οποίο έκλεισε εδώ και ένα εξάμηνο, αλλά συνέχισε να λειτουργεί διαδικτυακά, κάτι που επέτρεψε στους φοιτητάς να παρακολουθούν τα μαθήματα, να δίνουν εξετάσεις και έτσι να μην χάνουν χρονιά, αλλά να ελαχιστοποιούν και τα έξοδα της οικογένειας.

Μπήκε στη ζωή μας η εργασία εξ αποστάσεως . Εργαζόταν στη Θεσσαλονίκη, η καραντίνα τον απέκλεισε σε άλλο νομό και συνέχισε να προσφέρει

τις υπηρεσίες του από απόσταση.!

Λέγεται ότι η χώρα μας θα γίνει τόπος εργασίας εξ αποστάσεως και μάλιστα η μητρική εταιρία στη δυτική Ευρώπη και ο εργαζόμενος σε ένα πανέμορφο νησί του Αιγίου ! Και δεν είναι σχήμα λόγου, είναι πραγματικότητα που άρχισε να υλοποιείται ! Για να δούμε τι θα δούμε ακόμη τώρα μάλιστα που μπαίνουμε στην εποχή της τεχνητής νοημοσύνης !

Μα ίσως αναρωτηθείτε ότι όλα αυτά δεν τα έφερε η πανδημία και θα έχετε δίκιο, αλλά η πανδημία μας ανάγκασε να προστρέξουμε προς τα εκεί και η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Η οργάνωση των εμβολιασμών στο ζηλευτό αυτό επίπεδο να προγραμματίζονται από τα Φαρμακεία και να υλοποιούνται απρόσκοπτα είναι αποτέλεσμα χρήσης της νέας τεχνολογίας και όλων εκείνων των ανθρώπων που εργάσθηκαν για το στήσιμο της πλατφόρμας αυτής, όπως συνηθίζεται να λέγεται στη γλώσσα της τεχνολογίας !

Τόσον καιρό που ήμασταν κλεισμένοι στα σπίτια και μπορούσαμε να κινηθούμε με αυστηρές προϋποθέσεις, τα καταφέραμε κάνοντας χρήση των SMS και μερικών κωδικών από το σπίτι μας !

Στο θέμα των εμβολιασμών κατά της πανδημίας οι υγειονομικές υπηρεσίες ξεπέρασαν, μπορώ να πω ακόμη και αυτές τις δυνατότητές τους, κάτι βέβαια οξύμωρο, αλλά συμβαίνει και είναι φανερό από τα αποτελέσματα. Και μια και μιλάμε για τις υγειονομικές υπηρεσίες, θέλω να επισημάνω κάτι που από μια πρώτη ματιά φαίνεται αυτονόητο και αυτό είναι η αυταπάρνηση με την οποία δούλεψαν και δουλεύουν οι άνθρωποι αυτοί ! Μπουρμπουλωμένοι με τις αεροστεγείς στολές τους, κάθιδροι, στέκουν αγόγγυστα ατέλειωτες ώρες πάνω από τους ασθενείς τους ζώντας το δράμα τους. Τους αξίζουν συγχαρητήρια.

Η επόμενη μέρα δεν θα αργήσει, καθώς φαίνεται , να ΄ρθει, τα σημάδια στην καταπολέμηση της πανδημίας αρχίζουν και φαίνονται. Οπότε νομοτελειακά το βλέμμα μας στρέφεται προς τα εκεί, κάτι που μας αναγκάζει στην κατάρτιση σχετικού πλάνου ενεργειών και θέλω να πιστεύω ότι οι αρμόδιοι θα λάβουν τα προσήκοντα μέτρα. Και για να αξιοποιήσουν τα κονδύλια του Ταμείου Ανάκαμψης.

Ειδικά τα ψηφιακά έργα τα οποία έχουν προγραμματιστεί για τα επόμενα χρόνια, σύμφωνα με το πρόγραμμα που είδε το φως της δημοσιότητας, σηματοδοτούν μια μεγάλη ποιοτική αλλαγή. Μια αλλαγή που αφορά όχι μόνο την οριστική επίλυση των πολλών εκκρεμοτήτων του παρελθόντος και την κάλυψη του χάσματος που μας χωρίζει από τα άλλα κράτη, αλλά και την ανάπτυξη τεχνογνωσίας σχετικά με την τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, η οποία ήδη βρίσκεται μπροστά μας, στην πόρτα μας.

Η μεγάλη πρόκληση της επόμενης μέρας είναι μια πρόκληση σύνθετη, τεχνική, κοινωνική και βέβαια πολιτική- η οποία θα πάρει και τις τελικές αποφάσεις. Είχαμε την ατυχία την τελευταία δεκαετία να δοκιμασθούμε από μια βαθιά οικονομική κρίση και όχι μόνο, αλλά και τα τελευταία δύο χρόνια από μια σκληρή πανδημία. Ό,τι δεν άγγιξε η οικονομική κρίση, ήρθε η πανδημία να το αποτελειώσει, δυστυχώς. Όπου ο φτωχός και η μοίρα του. Έτσι σήμερα καλούμαστε να επιτύχουμε έναν άθλο, να μετασχηματίσουμε τόσο το κράτος μας όσο και την οικονομία μας. Και εδώ η κατάσταση πρέπει να περάσει στις νέες Ελληνίδες και στους νέους Έλληνες. Έχουν την τεχνογνωσία, έχουμε και τα μέσα από το Ταμείο Ανάκαμψης, δεν έχουμε παρά να τα τους διαθέσουμε και να τους αφήσουμε να δράσουν και προσωπικά είμαι βέβαιος ότι θα επιτύχουν, αρκεί να αποφύγουμε τις ποδηγετήσεις προς τις οποίες ρέπουν οι παλιές γενιές.

Οι ακραίες καταστάσεις συνήθως έχουν αρνητικό αποτύπωμα, πέραν των επιδράσεων που προκαλούν στις δημιουργικές δυνάμεις που βρίσκονται εν υπνώσει, όπως πχ συνέβη με την τελευταία πανδημία και την εφαρμογή της τεχνολογίας, ηλεκτρονικής και μη. Ωστόσο πρέπει να επισημάνουμε ότι οι επιπτώσεις από τις ακραίες καταστάσεις να μην είναι ανεπανόρθωτες, όπως συνέβη με την τελευταία δικτατορία και το δράμα της Κύπρου. Ακόμη , η αμερικανική αμφισβήτηση και ο Μάης του ΄68 στη Γαλλία δεν συνεκτιμήθηκαν καν από το καθεστώς των απριλιανών με συνέπεια να μην διορθωθούν μερικά πράγματα στην ώρα τους, κάτι που αναγκαστικά τα ζήσαμε μεταγενέστερα.

Όμως, πάντα οι δοκιμασίες αποτελούν την αφορμή οι άνθρωποι να γίνονται καλύτεροι και σοφότεροι. Έτσι, η επτάχρονη δικτατορία ήταν η αιτία να

αναλύσουμε τα σοβαρά λάθη της προδικτατορικής περιόδου, κάτι που καθόρισε τη στάση της πολιτικής ηγεσίας και των πολιτών μετά την πτώση της. Η μεταπολίτευση κουβαλά τη σοφία της αυτοκριτικής για τα γεγονότα της δεκαετίας του ΄60, που έστρωσαν το χαλί για τους συνταγματάρχες. Ωστόσο, οφείλουμε να αναλύσουμε τη στάση του Λαού μας κατά τη διάρκεια της δικτατορίας και την αποδοχή που έδειξε όσο πικρή και αν είναι η διαπίστωση αυτή. Πικρή η αλήθεια αλλά να λέγεται, βλέπετε και ο λαός κάνει σφάλματα και τα αναγνωρίζει πάντοτε αργά.

Η επόμενη μέρα της πανδημίας θα μας βρει με πολλά προβλήματα , προβλήματα που υπάρχουν και τώρα σε ύπνωση και που θα έλθουν μαζί. Η κλιματική αλλαγή είναι εδώ, η πολιτική πόλωση είναι εδώ και απαιτεί ιδιαίτερους χειρισμούς και πρέπει να παραδεχτούμε ότι ως λαός είμαστε ευεπίφοροι. Δεν αξιολογούμε συνετά ή , και το χειρότερο, δεν αξιολογούμε καθόλου . Προτάσσουμε το ατομικό έναντι του συλλογικού σε κάποιο βαθμό. Και τα σύνθετα προβλήματα απαιτούν λύσεις με τη συναίνεση όλων..

Οι ανάγκες αντιμετώπισης της πανδημίας, σύμφωνα με τους ειδικούς επιστήμονες (λοιμωξιολόγους, πνευμονολόγους, κλπ) απαιτούν ένα ελάχιστο όριο εμβολιασμών και κυρίως όσων ασχολούνται με το αντικείμενο, ώστε η επόμενη μέρα να βρει την κοινωνία μας πλήρως περιχαρακωμένη ώστε να μην έχουμε πισωγυρίσματα..

Η επόμενη μέρα προ παντός απαιτεί ισχυρή ηγεσία, ηγεσία που να πάρει θαρραλέες αποφάσεις που χρειάζεται ο τόπος, να υπερβεί το κομματικό συμφέρον και βέβαια να πείσει το Λαό για την αναγκαιότητα των μέτρω που θα λάβει.

Στην μετά covit-19 εποχή το κράτος θα κληθεί να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες, το δημοκρατικό πλαίσιο μέσα στο οποίο το άτομο ελεύθερο θα μπορεί να προχωρήσει σε αποφάσεις και δράσεις σύμφωνες με τις επιταγές των καιρών. Δεν μπορεί να μείνει απέξω αυτό που λέμε τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, δηλαδή εμπλοκή της νέας τεχνολογίας σε όλα τα στάδια της παραγωγικής δυνατότητας, κάτι βέβαια που απαιτεί την εμπλοκή των νέων στην αλυσίδα της παραγωγής, όπως τόνισα και παραπάνω. Σκοπός δεν μπορεί να είναι η

εργασία κατά την παλιά μας νοοτροπία, δηλαδή να βολευθεί ο κοσμάκης όλος σε μια αλυσίδα παραγωγής ανεξάρτητα από την παραγωγικότητα της, δηλαδή το παραγόμενο προϊόν κατά μονάδα εργασίας. Ακόμη και ο πρωτογενής τομέας δεν μπορεί να μείνει απέξω από τις νέες τεχνολογίες. Π.Χ. η άρδευση των χωραφιών.

Στην εποχή, λοιπόν, του Ψηφιακού Μετασχηματισμού, των εκπληκτικών ακαδημαϊκών και ερευνητικών εξελίξεων, δεν επιτρέπεται να ασχολούμαστε με τα αυτονόητα όπως η φύλαξη των Πανεπιστημίων και οι εξόφθαλμες αδυναμίες τους, αλλά το μέλημα μας να είναι η εφαρμογή των νέων πορισμάτων της επιστήμης στην παραγωγική διαδικασία

Η πρωτογενής παραγωγή δεν μπορεί να ασκείται με τους παραδοσιακούς τρόπους, ούτε να αποτελεί μια εκμετάλλευση της γης με όλες τις εγγενείς αδυναμίες: κατακερματισμένη έγγειος ιδιοκτησία 50 στρεμμάτων πχ σε 15 ή και περισσότερα τεμάχια, έλλειψη άρδευσης, απουσία εκμηχάνισης κλπ. Επιβάλλεται να οργανωθεί στη βάση των επιχειρηματικών προτύπων και ο γεωργός από εκμεταλλευτής της γης να γίνει ένας μικρός και ακολούθως μεγάλος επιχειρηματίας..

Η εμπορία της γεωργικής παραγωγής, που σήμερα είναι στα χέρια μεσαζόντων και διατίθεται χωρίς προστιθέμενη αξία από τον ίδιο τον παραγωγό, επιβάλλεται να οργανωθεί σε σχήματα ελεγχόμενα από τους ίδιους τους παραγωγούς, να τυποποιηθεί και να ενσωματωθεί σημαντική προστιθέμενη αξία , Σήμερα μεγάλο μέρος της παραγωγής της ελιάς (επιτραπέζιες ελιές και ελαιόλαδο) πωλείται στους εμπόρους ως έχει, στη συνέχεια εξάγεται στο εξωτερικό, τυποποιείται και πωλείται σε διπλάσια και τιμή. Το φαινόμενο αυτό είναι άκρως υποτιμητικό τόσο για τον παραγωγό όσο και περισσότερο για το Κράτος μας και τις αρμόδιες υπηρεσίες.

Η τυποποίηση και εμπορία των γεωργικών προϊόντων είναι το σημαντικότερο μέρος της πρωτογενούς παραγωγής και είναι ευκαιρία με το ξεκίνημα της επόμενης μέρας της πανδημίας να αναθεωρηθούν αντιοικονομικές αντιλήψεις και ΄΄όλα να τεθούν στις σύγχρονες βάσεις παραγωγής και εμπορίας. Καλός παραγωγός είναι εκείνος που πρωτίστως είναι καλός έμπορος. Η ελεύθερη οικονομία επιβάλλει

τήρηση των κανόνων της αγοράς από την επιλογή του προϊόντος που θα παραχθεί μέχρι το πού και πώς θα διατεθεί το προϊόν αυτό; Και εδώ καταλυτικό ρόλο πρέπει να έχουν οι αρμόδιες υπηρεσίες με την παροχή πληροφοριών σχετικών με τις αγορές, ντόπιων και ξένων. Δεν είναι αφηρημένη έννοια αυτό που λέμε αγορά, είναι οντότητα υπαρκτή και πρέπει να μάθουμε να την διαβάζουμε. Και επειδή η δουλειά αυτή απαιτεί εξειδίκευση και μεγάλη εμπειρία, κάτι που είναι δουλειά των συλλογικών φορέων και σε περίπτωση μη ύπαρξης αυτών το κενό καλύπτεται από το κράτος με τα αρμόδια όργανά του, υπηρεσίες, εμπορικοί ακόλουθοι και γενικότερη πληροφόρηση από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που ευτυχώς υπάρχουν πολλά στο διαδίκτυο αρκεί να υπάρχουν οι κατάλληλοι στις κατάλληλες θέσεις. Και μια που επισημαίνουμε κάτι που έχει σχέση με την αυστηρή αξιολόγηση και την προώθηση των ικανότερων, ο τομέας αυτός πρέπει να μας απασχολήσει εκτεταμένα, ώστε όσοι μπαίνουν στην κρατική μηχανή να περνούν από 40 κόσκινα, που λένε, αλλά και η αξιολόγηση να είναι συνεχής και όσοι κρίνονται ράθυμοι να αποχωρούν.΄ Τι νόημα έχει η μονιμότητα αν ο υπάλληλος κρίθηκε ανεπαρκής; Βέβαια με την υιοθέτηση της αρχής αυτής σε μια οργανωμένη πολιτεία και ο ανεπαρκής σε μια θέση μπορεί να κριθεί επαρκής σε κάποια άλλη. Οι αρχές αυτές δεν είναι σχήμα λόγου και έχουν εφαρμοσθεί σε πολλές παραγωγικές διαδικασίες.

Έρευνα και παραγωγή πάνε μαζί. Στη σύγχρονη παραγωγή προηγείται η έρευνα και ακολουθεί η παραγωγή. Ακόμη και σε αυτή την ταπεινή γεωργοκτηνοτροφική παραγωγή η έρευνα είναι πλέον ή απαραίτητη. Θα αναφέρω ένα παράδειγμα τόσο από τη γεωργική όσο και την κτηνοτροφική παραγωγή. Στο καλαμπόκι τα υβρίδια δίνουν αποδόσεις πάνω από 2000 κιλά κατά στρέμμα και σε ακραίες περιπτώσεις φθάνουν και τα 2500 κιλά σε αντίθεση με τις ντόπιες ποικιλίες που δεν ξεπερνούσαν τα 200 – 300 κιλά. Και το φαινόμενο αυτό παρατηρείται σε όλα τα είδη καλλιεργουμένων φυτών.

Στην κτηνοτροφική παραγωγή οι σύγχρονες φυλές προβάτων σε σταβλισμένη μορφή αποδίδουν το χρόνο μέχρι και 400 κιλά γάλα το χρόνο σε αντίθεση με το παρελθόν που οι αποδόσεις κυμαίνονταν γύρω στα 50 – 60 κιλά το χρόνο . Τα δύο αυτά παραδείγματα από τον πρωτογενή τομέα είναι ενδεικτικά της

τεράστιας σημασίας που έχει η έρευνα ακόμη και στον πρωτογενή τομέα .

Στην βιομηχανική παραγωγή η έρευνα είναι πλέον ή απαραίτητη και χωρίς αυτή η παραγωγή θα χωλαίνει ή καλύτερα θα σέρνεται μεταξύ ζωής και θανάτου.. Για την παραγωγή υψηλής τεχνολογίας ούτε λόγος να γίνεται ότι μπορεί να υπάρξει χωρίς έρευνα πχ φάρμακα, μέσα μεταφοράς επίγεια, εναέρια, θαλάσσια, υποθαλάσσια και τώρα τελευταία διαστημικά. Και να σταθούμε λίγο στα εμβόλια κατά της νόσου sars – covit – 19. Από την ώρα που εμφανίσθηκε οι κυβερνήσεις των προηγμένων χωρών έσπευσαν σε χρόνο ρεκόρ να χρηματοδοτήσουν τις φαρμακοβιομηχανίες τους με τεράστια ποσά προκειμένου να προχωρήσει η έρευνα και να παραχθεί σε χρόνο ρεκόρ εμβόλιο . Είναι αλήθεια ότι οι επιστήμονες ερευνητές ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και σε χρόνο ρεκόρ το εμβόλιο παρήχθη . Ωστόσο τα εμβόλια που παρήχθησαν είναι προνόμιο των προηγμένων και μόνο χωρών όπου και χρησιμοποιήθηκαν επιτυχώς, παράλληλα φρόντισαν και εφάρμοσαν τη σχετική νομοθεσία και κατοχύρωσαν τις εφευρέσεις τους , αφήνοντας απέξω όλες τις λεγόμενες φτωχές χώρες, με συνέπεια η προτροπή δώστε τις πατέντες να απευθύνεται σε βουλωμένα αυτιά. Εδώ , όμως, προκύπτει επιτακτικότερη ανάγκη αυτή της ιδίας ανοσίας, οπότε αναγκάσθηκαν να φέρουν το θέμα στο κλαμπ των πλουσίων χωρών που συνέρχεται αυτές τις και να δώσουν δωρεάν τα εμβόλια. Μάλιστα ο ισχυρότερος, ο επονομαζόμενος και Πλανητάρχης ανακοίνωσε ό θα δώσει δωρεάν ένα δις εκατομμύριο δόσεις !

Πληροφοριακά να σημειώσω ότι η έρευνα διακρίνεται σε βασική και εφαρμοσμένη. Η βασική είναι προνόμιο των ισχυρών διότι απαιτεί μεγάλα κεφάλαια και η εφαρμοσμένη όλων των άλλων. Εμείς στη χώρα μας αρκούμαστε στη εφαρμοσμένη. Με λίγα λόγια παίρνουμε τα πορίσματα της βασικής έρευνας που έχουν αποδεσμευθεί από τη σχετική νομοθεσία, λήξη πατέντας, η οποία συνήθως διαρκεί δέκα χρόνια, και τα εφαρμόζουμε στην παραγωγική διαδικασία .Δηλαδή προσβλέπουμε στην επόμενη μέρα

Τα δύο τελευταία χρόνια της πανδημίας, πέρα από τις δοκιμασίες που έφερε σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητες, υγεία, οικονομία, ασφάλεια κ.λ.π. ξύπνησε και δραστηριοποίησε και δυνάμεις πάνω κάτω λανθάνουσες. Μας

προβλημάτιζαν οι εργασιακές σχέσεις αλλά ουδείς τολμούσε να θίξει, ακούγαμε για τέταρτη βιομηχανική επανάσταση ή καλύτερα οι παραγωγικές δυνάμεις της χώρας έμεναν διστακτικές, αλλά τώρα εν όψει της επόμενης μέρας η παραγωγική μηχανή άρχισε να δραστηριοποιείται στο μέτρο του δυνατού. Πάντως δεν μένει αδιάφορη. Περάσαμε στο ο τολμών νικά, τίποτα δεν πρέπει να αφεθεί στην τύχη του.. Είναι ορατό πλέον ότι περάσαμε στην ψηφιοποίηση της παραγωγής. Αν μη τι άλλο μας το επιβάλλει η επόμενη μέρα, θέλοντας και μη.

Εγκρίθηκε το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που υποβάλαμε στην Ε.Ε. και θα χρηματοδοτηθεί από το χρηματοδοτικό πρόγραμμα του ταμείου ανάκαμψης, σύμφωνα με την Πρόεδρό του, κάτι που γεννά ελπίδες ότι κάτι καλό θα φέρει η επόμενη μέρα.

Η διασύνδεση της οικονομίας μέσω των εφαρμογών του διαδικτύου και η οργάνωση του κράτους πάνω σε νέες βάσεις μη χρονοβόρες και μη κοστοβόρες δημιουργούν ελπίδες για το μέλλον και τις προοπτικές που ανοίγονται μπροστά μας. Τελευταία μπήκα στο σχετικό πρόγραμμα της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων – Α.Α.Δ.Ε. και μου ζήτησαν πιστοποίηση όλων των ατομικών μου στοιχείων ώστε να είναι προσβάσιμα από το Δημόσιο και όλους του δημόσιους οργανισμούς και όχι μόνον, κάτι που θα αυξήσει σημαντικά την παραγωγικότητα.

Το ένα φέρνει το άλλο και η πανδημία δημιούργησε συνήθειες στην τηλεργασία και στις αγορές μέσω Διαδικτύου σε πρωτοφανή βαθμό, που θα μείνει μαζί μας. Επέτρεψε την παροχή υπηρεσιών και τον συντονισμό δραστηριοτήτων χωρίς φυσική παρουσία.

Όλες αυτές οι δυνατότητες νομοτελειακά κάτι καλό θα φέρουν. Μέχρι χθες η λέξη τηλεδιάσκεψη ήταν άγνωστη και ως λέξη και ως πρακτική και στο μέλλον αναπόφευκτα η φυσική παρουσία θα συγκρίνεται με την τηλεδιάσκεψη, ανεβάζοντας κατακόρυφα την παραγωγικότητα. Βέβαια θα υπάρξουν αντιδράσεις από μέρους αρνητών της νέας τεχνολογίας όσον αφορά την μείωση των θέσεων εργασίας, αλλά το θεωρώ αντιμετωπίσιμο όπως συνέβη και στο παρελθόν με τις νέες εφευρέσεις και την εφαρμογή αυτών στην παραγωγή και εξυπηρέτηση της κοινωνίας. Ό,τι απελευθερώνει ανθρώπινο δυναμικό από μια παραγωγική

διαδικασία και συγχρόνως αυξάνει και την παραγωγικότητα είναι άκρως ευπρόσδεκτο από την κοινωνία αργά ή γρήγορα. Αλλά η εφαρμογή των νέων τεχνολογιών προϋποθέτει την εκμάθησή τους, προϋποθέτει υψηλή στάθμη παιδείας, που ευτυχώς διαθέτουμε αρκεί να επικεντρωθούμε στο στόχο και προπαντός να παρακαμφθούν οι ιδιοτελείς κομματικές παρεμβάσεις.

Ετούτος ο κατήφορος ανήφορο θα φέρει, ανάπτυξη θα φέρει, λουλούδια θα φέρει και θα γεμίσει τα κενά που άφησε η πανδημία, θα ξυπνήσει συνειδήσεις, θα φέρει συνεργασίες άγνωστες. Θα ενώσει τους ανθρώπους, τα κράτη, τις επιχειρήσεις . Ο κόσμος στα πέρατα της οικουμένης από τη γη του πυρός μέχρι τους πάγους της αρκτικής, από τις θερμές χώρες μέχρι τις μεσογειακές, τα νησιά μέχρι την ανταρκτική κατάλαβε την αξία της συνεργασίας, κατάλαβε ότι οι πανδημίες καταστέλλονται μόνο με κοινό μέτωπο. Ο κόσμος όλος μια γειτονιά είναι και τα προβλήματα κοινά. Η ανοσία εξαρτάται από όλους, φτωχούς και πλούσιους, μαύρους και λευκούς, κίτρινους και ερυθρούς, είτε κατοικούν στον Αμαζόνιο είτε στο Πεκίνο. Μια αλυσίδα είμαστε και ό,τι βρει τον έναν αυτόματα θα περάσει στον άλλο.

Κάθε χώρα, βέβαια, καλείται να αντιμετωπίσει σημαντικές ανατροπές οι οποίες είναι είτε παγκόσμιες, όπως η πανδημία, είτε τοπικές, όπως εμείς το δημόσιο χρέος και το Ηνωμένο Βασίλειο το Brexit. Οι ανατροπές και οι προκλήσεις αυτές μας ώθησαν στην επανεξέταση μιας σειράς ζητημάτων , ώστε να αναλάβουμε δράση και να ανακτήσουμε τον έλεγχο τόσο σε κρατικό όσο και σε προσωπικό και επαγγελματικό επίπεδο.

Ωστόσο, κύρια επιδίωξή μας δεν πρέπει να είναι να γίνουν τα πράγματα όπως πριν. Οι ανατροπές αυτές μας έχουν φέρει μπροστά σε ένα σημαντικό σταυροδρόμι, αλλά και εξαιρετικά σημαντικό κομβικό σημείο της ιστορίας. Τώρα είναι η στιγμή να χαράξουμε την πορεία μας για το μέλλον. Οι καιροί ου μενετοί.

Για τον καλύτερο σχεδιασμό του μέλλοντος οφείλουμε να εστιάσουμε σε θέματα επιτακτικής ανάγκης , όπως η κλιματική αλλαγή, η έλλειψη δεξιοτήτων και η κοινωνική ανισότητα. Ακραία γεγονότα ενδέχεται να μεγεθύνουν τις ανισότητες αλλά και να αναδείξουν τα θέματα στα οποία υπάρχει ανάγκη για εξέλιξη,

εμφυτεύοντας μια μεγαλύτερη επιθυμία για αλλαγή. Αν και δεν υπάρχουν πλάνα για τις ανατροπές που αντιμετωπίζουμε, συχνά θα συναντήσουμε κοινά στοιχεία στον τρόπο ανταπόκρισης, όπως υψηλότερη επένδυση σε ψηφιακές δεξιότητες και ικανότητες, μείωση των τοπικών ανισοτήτων για την ανάδειξη ευκαιριών και υιοθέτηση πιο βιώσιμων τρόπων ζωής και εργασίας.

Είναι επιτακτική ανάγκη το κράτος μαζι να είναι πόλος έλξης για ξένες επενδύσεις καθώς και να προωθεί τη σύσφιγξη των εμπορικών σχέσεων με τις οικονομίες ευρύτερα και ει δυνατόν παγκοσμίως. Χρειάζεται επίσης αξιοποίηση της καινοτομίας και υιοθέτηση της προσέγγισης επίλυσης προβλημάτων που βιώσαμε κατά τη διάρκεια της sars covid – 19.

Η ανταπόκριση στην πανδημία αποκάλυψε το πόσο γρήγορα μπορούμε να προσαρμοστούνε στις απαιτήσεις των καιρών και να υπερπηδήσουμε εμπόδια στον ψηφιακό μετασχηματισμό.

Η χρονιά που πέρασε ήταν γεμάτη προκλήσεις, αλλά αναμένουμε δυσκολίες και στο μέλλον. Είναι απαραίτητο να δράσουμε με σιγουριά και να πάρουμε τολμηρές αποφάσεις , όπως π.χ. υιοθέτηση ανατρεπτικών τεχνολογιών και επανεξέταση των επιχειρηματικών μοντέλων. Το χρωστάμε στον εαυτό μας, στις επιχειρήσεις μας και στις γενιές που έρχονται και είμαστε υποχρεωμένοι να αγκαλιάσουμε αυτό το καθήκον με την φροντίδα, τη δημιουργικότητα και τις ικανότητες που έχουμε να επιδείξουμε από της συστάσεως του ελληνικού Κράτους.

Είναι βαθιά πεποίθηση, ριζωμένη θα έλεγα, στους ασχολούμενους με τα δημόσια πράγματα της χώρας ότι χρειαζόμαστε ένα νέο παραγωγικό μοντέλο, που παρακολουθεί την καινοτομία ή και τη δημιουργεί, που αξιοποιεί περισσότερο τις γνώσεις και δεξιότητες των εργαζομένων , πληρώνει και με βάση την παραγωγικότητα και τις εξαγωγές, αλλά δεν λένε τι είδους επιχειρήσεις θα είναι αυτές. Οι περισσότερες επιχειρήσεις στην χώρα είναι οικογενειακού χαρακτήρα και συνήθως αποφεύγουν να προσλάβουν στελέχη από την αγορά, κάτι που δεν επιτρέπει την μεταβίβαση των επιχειρήσεων με συνέπεια να σβήνουν με την αποχώρηση των αφεντικών τους. Τα παραδείγματα πολλά. Δυστυχώς για τη χώρα μας οι επιχειρήσεις αυτές δεν ταιριάζουν με τα νέα παραγωγικά μοντέλα ανεξάρτητα

αν ευημερούν σήμερα, κάτι που απαιτεί μελέτη από ειδικούς και βαθιές τομές στο ισχύον παραγωγικό μοντέλο..

Η επόμενη μέρα φαίνεται ότι δεν θα αργήσει, αν δεν άρχισε ήδη και αυτό καταδεικνύεται από τα αποτελέσματα στην οικονομία και ειδικότερα στους δείκτες ελλειμμάτων, στο εμπορικό ισοζύγιο, στο ισοζύγιο πληρωμών, στον τιμάριθμο και σε όλες τις οικονομικές δραστηριότητες.

Συνοψίζοντας τις παρεμβάσεις που πρέπει να γίνουν και που ακροθιγώς έθιξα , κάπως άναρχα ομολογώ, θα παραθέσω σε τίτλους σε ποιους τομείς απαιτούνται, μικρότερες ή μεγαλύτερες,:

Α. Πρωτογενής τομέας. Στον τομέα αυτό διαθέτουμε συγκριτιικό πλεονέκτημα και αυτό είναι το καλό μας κλίμα σε συνδυασμό με τις εδαφικές συνθήκες και το μικροκλίμα κάθε περιοχής, ιδιαίτερα στην νησιωτική Ελλάδα και τα νότια παράλια.

Β. Μεταποίηση και τυποποίηση.

Γ. Έρευνα και τεχνολογία, με ιδιαίτερο βάρος στην εφαρμοσμένη, μια που η βασική εκφεύγει προς το παρόν των δυνατοτήτων μας.

Δ. Εργασιακές σχέσεις .

Ε. Ψηφιοποίηση παραγωγής

ΣΤ. Βαρύτητα στην τέταρτη βιομηχανική επανάσταση.

Ζ. Μέγεθος επιχειρήσεων .

Η. Εξειδίκευση εργαζομένων.

Θ. Συγκοινωνίες.

Ι. Εκπαίδευση.

Ια. Αξιολόγηση. Η αξιολόγηση ως πρακτική ανόδου είναι πρωταρχικό μέλημα στις προηγμένες χώρες, εμείς την αποφεύγουμε όπως ο διάβολος το λιβάνι, συγχωρήστε μου την έκφραση.

Ιβ. Συναίνεση πολιτικών σχηματισμών στοιχειώδη.

Ιγ. Εσωτερική ασφάλεια

Ιδ. Εξωτερική ασφάλεια.

Ιε. Αγαστή συνεργασία με όλες τις χώρες όπου γης και ιδιαίτερα αυτές της

Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Γράφοντας για την επόμενη μέρα από την Covid – 19, θεώρησα αναγκαίο να διερευνήσω την υφιστάμενη κατάσταση όπως διαμορφώθηκε σήμερα από τη σύσταση του ελληνικού κράτους πριν από 200 χρόνια, κάτι που ούτε εύκολο είναι ούτε εφικτό για τις δυνατότητές μου, ωστόσο ήταν αναγκαίο να διερευνήσω στοιχειωδώς την ιστορία μας μέσα από εκείνους που κράτησαν όρθια τη χώρα μας και το αποτέλεσμα αυτό να το προβάλλω στο μέλλον. Φοβάμαι ότι μάλλον απέτυχα, αλλά τουλάχιστον κατέληξα σε κάποια σημεία που χρήζουν διερεύνησης και προσαρμογής στα σημερινά δεδομένα όπως διαμορφώθηκαν από την έρευνα και την τεχνολογία. Ειδικότερα να σταθώ στο έλλειμμα παιδείας και αξιολόγησης . Όλα ξεκινούν από τα γράμματα, περνάνε στις επιστήμες, δέχονται τη βάσανο της έρευνας, βασικής ή εφαρμοσμένης, περνάνε στην πράξη και γίνονται προϊόν.

Και να τελειώσω με τη γνώμη δύο έμπειρων οικονομολόγων της τράπεζας Berenberg,

των Holger Schmiedin και Kallum Pickeringk:

«Έπειτα από μια ήπια πτώση της δραστηριότητας κατά τη διάρκεεια των χειμερινών κρουσμάτων του κορωνοΙού, η οικονομία της Ευρωζώνης ανακάμπτει γρήγορα. Η ευρεία βελτίωση του οικονομικού κλίματος τον Μάιο, σε μια πολύ μικρή απόσταση από τα υψηλά επόπεδα όλων των εποχών του Δεκεμβρίου του 2017, μας δίνει παριθώρια για έτι καλύτερη εκτίμηση πέρα από μια αύξηση του ΑΕΠ κατά 4,5 0/0 το 2021 και 4,4 0/0 το 2022. Ενδεχομένως υπό το πρίσμα αυτό , η Ευρωζώνη να κατορθώσει να επανέλθει σε επίπεδα προ πανδημίας στο τέλος αυτής της χρονιάς αντί για το πρώτο τρίμηνο του 2022,όπως αυτή τη στιγμή εικάζουμε. Η έρευνα για το οικονομικό κλίμα, την οποία διεξήγαγε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά ευχάριστων εκπλήξεων από τους δείκτες προμηθειών έως τους δείκτες εμπιστοσύνης».

Γερογιάννης Γιάννης

Η επόμενη μέρα

Ο Γερογιάννης Γιάννης γεννήθηκε στην Αιτωλοακαρνανία, όπου έζησε τα παιδικά χρόνια. Εργάζεται στη δημόσια εκπαίδευση, σε σχολείο του Ψυχικού. «Με παλιές φόρμες και φθαρμένα υλικά ανακυκλώνω σκέψη αρχέγονη, για τον άνθρωπο και το περιβάλλον» ισχυρίζεται ο ίδιος.

Ποιητικές συλλογές:

- «Αμαδρυάδα» 2016
- «Πολίτης του κόσμου» Δρόμων 2018
- «Μαραθώνιος Δρόμος. Δρόμος Αγώνα και πολιτισμού»
- «Η Αμαδρυάδα και τα ιερά δάση της Ελλάδας» 2017

Έχει βραβευθεί πάρα πολλές φορές σε πανελλήνιους και παγκόσμιους Διαγωνισμούς στην κατηγορία ποίηση και διήγημα. Τα έργα αυτά έχουν εκδοθεί σε διάφορες ανθολογίες. «Αιτωλικά», «Ιστορίες της Ρόδου» «Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος», «Κόκκινη κλωστή» «πόλεων ποιήσεις» κ.τ.λ.

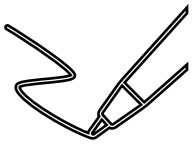

Η πανδημία είχε απλώσει το πέπλο της και τα σύννεφα σκέπαζαν για καλά το ηλιόλουστο τοπίο της Ινδίας με το ενάμισι δισεκατομμύριο κατοίκους. Ο ήλιος και οι δυνατές θερμοκρασίες δεν μπόρεσαν να προστατεύσουν αποτελεσματικά τη ζωή και την ανεμελιά ενός ξεχωριστού πολιτισμού που έμπαινε δυναμικά στο κατώφλι του εικοστού πρώτου αιώνα με ιδιαίτερη δυναμική. Τα ιερά ποτάμια της περιοχής κι ο Γάγκης δεν μπόρεσαν με τον εξαγνισμό να αντιμετωπίσουν την καταραμένη νόσο. Αυτό που φοβόταν οι επιστήμονες είχε ήδη συμβεί. Η πολυπληθέστερη χώρα του κόσμου έμπαινε στη μάχη απροετοίμαστη, χωρίς τα νοσηλευτικά κέντρα, τα εργαλεία και τα κεφάλαια που απαιτούνται στην περίσταση αυτή.

Νικητής βέβαια ο θάνατος που κατάφερε για μια ακόμα φορά να δείξει την παντοδυναμία του. Ακόνιζε λοιπόν τα δόντια του και καθημερινά μας έδειχνε τον αριθμό και τα καινούργια του θύματα, γεγονός που σόκαρε την ανθρώπινη κοινότητα που ανησυχούσε σφοδρότατα, όχι μόνο για την χώρα που δοκιμάζεται για λόγους αλληλεγγύης, αλλά κυρίως για τον εαυτό του ο καθένας, καθώς η εξάπλωση δεν φαίνεται να περιορίζεται κι παίρνει τώρα πρωτόγνωρες και επικίνδυνες αλλοιώσεις και μεταλλάξεις, που σπέρνουν βαθύτατες ανησυχίες και ταραχή.

Το νοσηλευτικό προσωπικό ολιγάριθμο σε σχέση με τις ανάγκες και τον πληθυσμό της χώρας. Με τιτάνιες όμως προσπάθειες προσπαθεί να περισώσει ότι μπορεί. Όμως δυστυχώς πολυάριθμα τα θύματα του νοσηλευτικού προσωπικού κι αυτό δυσκολεύει το έργο, όπως βέβαια έγινε και στα υπόλοιπα κράτη της γης. Οι δυσκολίες απερίγραπτες και πάνω απ’ τα ανθρώπινα όρια και τις δυνατότητες της χώρας αυτής. Είναι φανερό ότι δεν μπορεί ν’ αντιμετωπίσει την διογκούμενη κατάσταση, όπως δεν μπόρεσαν να την αντιμετωπίσουν οι ΗΠΑ, η Βρετανία και μια σειρά χώρες, που έχουν στη διάθεσή πολύ καλύτερη τεχνολογική επάρκεια, έμπειρο προσωπικό, περισσότερους οικονομικούς πόρους και νοσηλευτήρια πρώτης κατηγορίας.

Έκδηλος ο φόβος. Πολλά τα ερωτηματικά και η πανδημία, μας είχε εισαγάγει καινούρια διλήμματα και καινούργια ερωτήματα, που είναι δύσκολο να παρθούν αποφάσεις και ν’ αντιμετωπιστούν καθώς ο κίνδυνος είναι μεγάλος και οι παρενέργειες ποικιλότροπες. Οι ιδιαίτερες συνθήκες αυτής της μεγάλης χώρας

μεταλλάσσουν τον ιό κι αυτός παραλλαγμένος συνιστά καινούργια απειλή και σκορπά το φόβο του στους ήδη τρομοκρατούμενους πολίτες της Ευρώπης και της Αμερικής…

Μήπως πρέπει να επισπευστούν οι έρευνες;

Μήπως πρέπει να προσπεραστούν κάποιοι κανόνες της επιστήμης;

Μήπως πρέπει να τροποποιηθούν οι όροι; Μήπως πρέπει να κάνουμε εκπτώσεις στον χρόνο ασφάλειας και μελέτης του εμβολίου και να επισπεύσουμε τις διαδικασίες;

Κι αν συμβεί κάτι αρνητικό πως διορθώνεται; Φανταστείτε για παράδειγμα να μεγεθύνουμε το πρόβλημα ή να διασπείρουμε άλλα μικρόβια και ιούς δια μέσου της επιστήμης; Φανταστείτε να ξεφύγει κάποια άλλη ασθένεια και να δημιουργήσει μεγαλύτερο πρόβλημα; Τα στάνταρ της ιατρικής κοινότητας είναι υψηλά και παρέχουν ασφάλεια στους συμπολίτες μας. Ποια θα ήταν η αξιοπιστία και ποιο το κύρος της επιστήμης για το μέλλον της σε μια τέτοια περίσταση; Και πού θα πρέπει να στραφεί ο μέσος άνθρωπος; Πού θα βρει αποκούμπι και σωτηρία; Αν όχι στους γιατρούς και την επιστήμη;

Η επιστήμη οφείλει να είναι προσεκτική να είναι σίγουρη και προπάντων να δράττει κάθε φορά με την μέγιστη ασφάλεια. Ο χρόνος όμως περνούσε κι όσο αφήναμε τα πράγματα στην τύχη τους, ο θάνατος πλησίαζε κι ακουμπούσε όλο και περισσότερο τον κοινωνικό μας περίγυρο. Θα άντεχε η παγκόσμια κοινότητα, τους ένα δισεκατομμύριο νεκρούς; Θα μπορούσε να ξεπεράσει τις επιπτώσεις αυτής της πανδημίας; Θα έπαιρνε μέτρα για τον περιορισμό της αρρώστιας και ποια;

Ήδη στις Ινδίες εξαφανίστηκαν τα ξύλα. Η ξυλεία που απαιτούνταν για την καύση των νεκρών ήταν δυσεύρετη και για φέρετρο ούτε λόγος. Η κοινωνία είχε υποστεί ένα πρωτοφανές σοκ. Η οικονομία ένα ταρακούνημα. Η ψυχολογία και η διάθεση στα τάρταρα. Οι άνθρωποι πανικόβλητοι και απομονωμένοι κλεισμένοι κυριολεκτικά μέσα στα σπίτια τους αναζητούνε ελπίδα. Η φτώχεια μεγαλώνει και οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι. Χιλιάδες αδιέξοδα προστίθονται και μεγεθύνουν το πρόβλημα. Όσοι πάλι ξεπέρασαν το πρόβλημα και θεραπεύτηκαν, κουβαλούν στους ώμους τους τις παρενέργειες και συμπτώματα, που κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα

πότε και πως θα ξεπεραστούν ολοκληρωτικά. Περικαρδίτιδές, πνευμονίες και προβλήματα στην αναπνοή και στο ανοσοποιητικό, είναι μερικά από τα δώρα που κληρονόμησαν από την ύπουλη αυτή νόσο κι ακόμα δεν έχουμε ξεμπερδέψει, ούτε είμαστε σίγουροι για τίποτα.

Οι περισσότεροι έχουν παραμελήσει τις εργασίες τους, άλλοι τις καλλιέργειες και οι πιο πολλοί ασθενείς τις μακροχρόνιες θεραπείες και τις εξετάσεις που κάνουν συχνά για θέματα και υποθέσεις της υγείας τους. Οι παρενέργειες πολλαπλές. Το κυπαρίσσι έχει λυγίσει. Ο σταυρός του μαρτυρίου έχει ξεκινήσει για τον άνθρωπο κι ο Γολγοθάς κακοτράχαλος και πάντα στη θέση του, αδιάφορος και ατάραχος περιμένει το πεπρωμένο και τη σταύρωση.

Οι άνθρωποι όμως τι πρέπει να κάνουν; Με ζήλο ρίχνονται στην μελέτη και την έρευνα και σε σύντομο χρονικό διάστημα πέτυχαν την παραγωγή εμβολίων. Πρέπει να τα χρησιμοποιήσουν και πως;

Ποτέ στο παρελθόν η επιστήμη δεν είχε αντιδράσει τόσο γρήγορα. Ποτέ ο άνθρωπος δεν είχε κινηθεί με τέτοια ταχύτητα. Σε σύντομο χρονικό διάστημα καταφέραμε το αδύνατο. Τα αποτελέσματα ήταν πολύ θετικά και το σχέδιο έπρεπε να μπει σε εφαρμογή το συντομότερο. Με τους εμβολιασμούς του πληθυσμού θα πετυχαίναμε την ανοσία των ανθρώπων και θα εξαφανίζαμε τη νόσο επαναφέροντας την κοινωνία στην προηγούμενη κατάσταση.

Έδιναν ελπίδες αυτά τα επιτεύγματα και όλα έδειχναν ότι είμαστε σε καλό δρόμο και το κυριότερο στα ήδη θετικά αποτελέσματα υπήρχε μια συνεχής βελτίωση. Όμως παρά τις συνεχείς βελτιώσεις, είχαν τηρηθεί οι κανόνες ασφάλειας; Η πενταετία των δοκιμών είχε παρέλθει; Ούτως ώστε η ιατρική κοινότητα να βαδίζει με ασφάλεια και τις δικλείδες που απαιτούνται; Υπήρχαν παρενέργειες και σε ποιους;

Επιστημονικά η ταχύτητα αυτή δεν παρείχε όλες τις εγγυήσεις που απαιτείται εξ αιτίας του χρόνου και της μελέτης των μακροχρόνιων συνεπειών. Κατακριτέο μα ανθρώπινο. Πως όμως θ' αντιμετωπίσεις τον θάνατο που εξαπλώνεται με μεγάλη ταχύτητα; Πως αλλιώς θ' αντιμετωπίσεις την πανδημία;

Προβλήματα παρουσιάστηκαν και με την χρήση των εμβολίων, ευτυχώς

ελάχιστα. Κάποιοι δεν άντεξαν εξ' αιτίας των θρομβώσεων και παρουσίασαν επιπλοκές. Μικρό το δείγμα ωστόσο τραγικό για την οικογένεια που το βιώνει. Οι ελάχιστες παρενέργειες έπρεπε να αντιμετωπιστούν γιατί αυτό συνιστούσε πλήγμα στην αξιοπιστία και την θεραπεία. Βέβαια κατ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαμε γρήγορα να αποκτήσουμε τα αντισώματα που θα μας προστατέψουν από την νόσο, αλλά όταν κάποιος φεύγει απ' τη ζωή πως γίνεται να διορθωθεί μία παρενέργεια ή ένα τέτοιο λάθος;

Τέτοια δείγματα παρουσιάστηκαν στη συγκεκριμένη περίπτωση, ευτυχώς – ελάχιστα - μα ταρακούνησαν τον τομέα της επιστήμης κι ένα μεγάλο δείγμα του πληθυσμού άρχισε να ανησυχεί και να αμφιβάλλει. Οι δεισιδαιμονίες, ο σκοταδισμός κι ο φόβος είναι ίδιον της ανθρώπινης συμπεριφοράς, κι εκεί αρχικά προσπαθεί ο άνθρωπος να βρει τις λύσεις όπως ακριβώς έγινε και με την περίπτωση του λοιμού της Αθήνας, όπου έχασαν την ζωή τους χιλιάδες Αθηναίοι, καθώς μας πληροφορεί ο Θουκυδίδης. Όμως η θεραπεία και η επίλυση ήρθε από τον Ιπποκράτη και την επιστημονική θεώρηση της τότε εποχής. Αλίμονο στην ανθρωπότητα που αμφισβητεί την επιστήμη. Αλίμονο στους ανθρώπους που στηρίζονται στις δεισιδαιμονίες.

Το πλήγμα αυτό της αξιοπιστίας, μεγέθυνε ο ανταγωνισμός των εταιριών και η απληστία τους για καλύτερη θέση στην αγορά και στον συναγωνισμό τους για περισσότερα κέρδη. Αυτό δημιούργησε άσχημες εντυπώσεις και συνειρμούς. Τα κέρδη λοιπόν πάνω απ' τους ανθρώπους; Τα εμπορεύματα πιο σημαντικά απ' τον άνθρωπο; Μήπως θα έπρεπε να υπάρξει καλύτερη συνεννόηση και μεγαλύτερη συνεργασία των λαών στα θέματα αυτά; Μήπως θα πρέπει να δημιουργηθούν διακρατικοί νόμοι που να θέτουν τον άνθρωπο υπεράνω κάθε αγοραστικής και εμπορικής δραστηριότητας; Μήπως η υγεία και η ζωή των ανθρώπων θα πρέπει να ιδωθεί κάτω από άλλο πρίσμα; Τα νοσοκομεία οι γιατροί, οι έρευνες δεν είναι θέμα των εταιρειών, ούτε μπορεί να πορεύονται με βάση το κέρδος. Η υγεία του ατόμου αλλά και της παγκόσμιας κοινότητας πρέπει να μπαίνει σε προτεραιότητα.

Δεν είναι εύκολο να αντιδράσει κανείς με ταχύτητα και να προλάβει τα γεγονότα. Οι εξελίξεις πάντα σε προλαβαίνουν και θέτουν νέους κανόνες, νέους

προβληματισμούς και νέα ήθη. Δυστυχώς σ' αυτά δεν προτάσσεται πάντα το συμφέρον και η ασφάλεια της κοινωνίας. Γιατί η κοινωνία κυριαρχείται από συμφέροντα κι ο ισχυρός εδώ έχει τον πρώτο λόγο.

Θα πρέπει να υπάρξει επιστροφή στους χώρους εργασίας; Σε όλες τις κατηγορίες; Με ποιους όρους; Με ποιους κανόνες ασφαλείας και με ποιες υποχρεώσεις; Το εμβόλιο θα πρέπει να γίνει υποχρεωτικό προκειμένου να προστατευτεί η παγκόσμια κοινότητα; Μήπως κάποια επαγγέλματα είναι απαραίτητα να εμβολιαστούν πριν επιστρέψουν στην κανονική τους δράση; Ή μήπως παραβιάζονται τα προσωπικά δικαιώματα των πολιτών και καταστρατηγείται η βούληση και η δημοκρατία;

Ο ασκός του Αιόλου είχε ανοίξει, ο Νομικός μας πολιτισμός είχε θέσει επί τάπητος θέματα βιοηθικής και δημοκρατίας. Ποια λοιπόν θα ήταν η επόμενη μέρα στην εργασία; την αγορά; την υγεία την παιδεία μας και γενικότερα την κοινωνία; Κατά πόσο θα αντέξουν και πως θα λειτουργούν οι επιχειρήσεις εξ αποστάσεως; Ποιοι οι φραγμοί και ποιοι οι νόμοι λειτουργίας της; Με ποιο τρόπο και πώς θα λειτουργήσει το εκπαιδευτικό μας σύστημα; Με ποιες μεθόδους και με ποιόν τρόπο θα εκπαιδεύσει τα μέλη της σε νέες δεξιότητες;

Η νέα εποχή μας περιμένει, ωστόσο ο ήλιος της δε φάνηκε ακόμα καθώς οι μεταλλάξεις και οι παραλλαγές της ασθένειας, μας προβληματίζουν σοβαρά και δεν γνωρίζουμε ακόμα και σήμερα τι μέλλει γενέσθαι.

Πιο σοβαρά όμως μας προβληματίζουν και οι συμπεριφορές των ανθρώπων που είδαν την πανδημία και το θάνατο ως ευκαιρία για κέρδη και πολλαπλασιασμό των κεφαλαίων τους. Ευκαιρία για επίθεση στην εργασία το ωράριο, τις αδύναμες κοινωνικά ομάδες. Ευκαιρία για επίθεση στις κατακτήσεις και δημοκρατικά δικαιώματα. Οι αγώνες, οι κατακτήσεις το οχτάωρο στο βωμό του κέρδους. Πλήρη εκμετάλλευση αυτών που βρίσκονται ακόμα υπό περιορισμό και δεν μπορούν να αντιδράσουν και να αμυνθούν με κοινωνικούς αγώνες. Μια μοναδική ευκαιρία παρουσιάζεται σήμερα στο κεφάλαιο να συντρίψει και να πάρει πίσω όλα τα δικαιώματα και τις κοινωνικές κατακτήσεις. Όσα δεν μπόρεσε να πετύχει η παγκόσμια λαίλαπα του κορονοϊού, φοβούμαι πως θα το πετύχει η απληστία του

κεφαλαίου.

Η ασθένεια λοιπόν χρησιμοποιήθηκε σε πολλές περιπτώσεις και δυστυχώς χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα για την επιβολή αυταρχικής συμπεριφοράς και καταπάτησης των δικαιωμάτων. Κι ενώ φαίνεται πως βαδίζουμε προς την επίλυση και την αντιμετώπισή της ασθένειας οι πολίτες είναι εξαιρετικά ανήσυχοι και αγωνιούν για το μέλλον, την εργασία τους τις συνθήκες ζωής και διαβίωσης.

Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρχε τέτοιος προβληματισμός. Με τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου οι άνθρωποι ήλπιζαν ότι θα πορεύονταν σε μία κοινωνία με δικαιοσύνη και σεβασμό στη δημοκρατία και στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μα σήμερα είμαστε βέβαιοι για το αντίθετο. Αγωνιούμε για την εργασία μας, τις νέες συνθήκες και τα καινούργια επαγγέλματα που θα εμφανιστούν. Ο κόσμος είναι σοκαρισμένος και αμήχανος.

Οι νέες τεχνολογίες εξελίσσουν και μεταβάλλουν την ανθρώπινη εργασία, η έννοια όμως του «γραφείου – χώρου εργασίας» και κοινωνικής συνεύρεσης διαφοροποιείται με την τηλεργασία.

Πολλές φορές το γραφείο εργασίας μεταφέρεται στο σπίτι, ενώ τα ρομποτικά συστήματα και οι «έξυπνοι εργασιακοί χώροι» αυτοματοποιούν εργασίες ρουτίνας και παραγκωνίζουν τον άνθρωπο.

Οι ψηφιακές τεχνολογίες δημιουργούν νέα επαγγέλματα και μειώνουν τις θέσεις εργασίας. Το ανθρώπινο δυναμικό, αλλάζει και καταργούνται επαγγέλματα… ενώ ταυτόχρονα μεταβάλλεται το μείγμα των γνώσεων και των δεξιοτήτων που πρέπει να διαθέτει κάποιος άνθρωπος. Αυτά που ήξερε θεωρούνται παλιά και ξεπερασμένα. Θα πρέπει να αναπροσαρμόσει τις γνώσεις του τις δεξιότητες και να βαδίσει σε νέα δεδομένα και νέες συνθήκες. Υπολογίζεται πως, λόγω των νέων τεχνολογιών, ο ένας στους τέσσερις εργαζομένους, χαμηλών αλλά και υψηλών προσόντων (στην ιατρική, στη μηχανική, στις χρηματοοικονομικές υπηρεσίες, κ.τ.λ.), θα πρέπει να καταρτιστεί ξανά για διάστημα τουλάχιστον έξι μηνών. Ενώ παράλληλα μειώνεται σημαντικά και ο ωφέλιμος χρόνος ζωής των δεξιοτήτων, οι οποίες σύντομα θεωρούνται ξεπερασμένες. Η σημασία των επαγγελματικών προσόντων που σχετίζονται με τις πωλήσεις και το μάρκετινγκ

αυξάνεται. Οι επιχειρήσεις που επηρεάστηκαν βαρέως από την πανδημία προσέλαβαν προσωπικό, που θα τις βοηθήσει να αναπτύξουν ή να επεκτείνουν τα online καταστήματά τους ή τις στρατηγικές ψηφιακών πωλήσεων. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι, στο νέο μοντέλο οργάνωσης του εργασιακού βίου, η εκπαίδευση δεν θα ολοκληρώνεται ποτέ, αλλά θα εξελίσσεται παράλληλα με αυτόν, ενώ ανθρώπινες ικανότητες όπως η φαντασία η ενσυναίσθηση, ο προγραμματισμός, θα αποδειχθούν σημαντικότερες από άλλες, στατικές δεξιότητες.

Οι μεταβολές αυτές επιφέρουν αλλαγές στην αμοιβή, τη διαχείριση του εργατικού δυναμικού, στις σχέσεις και στους όρους εργασίας. Η εξατομικευμένη εργασία, όσο κι αν προάγει την υπευθυνότητα και τη δημιουργία, λειτουργεί ανασταλτικά και σε βάρος της κοινωνίας. Γιατί κάθε δύναμη και κάθε σκέψη, εκπορεύεται απ' την κοινωνία κι εκεί καταλήγει. Η περιφρόνηση των μαζών κι η αντιμετώπισή τους ως καταναλωτικά όντα, δεν νομίζω ότι μπορεί να επιφέρει θετικά αποτελέσματα στο μέλλον. Ήδη, στις ΗΠΑ το ένα τρίτο του εργατικού δυναμικού εργάζεται σε προσωρινή, υποστηρικτική εργασία. Με σύμβαση εργασίας ανά πρόγραμμα. Εκτιμάται λοιπόν πως στο μέλλον θα επικρατήσει, η εξωτερική ανάθεση καθηκόντων, που παραδοσιακά εκτελούνταν από υπάλληλο ή εργολάβο, σε μια μεγάλη ομάδα εθελοντών ή μία κοινότητα, μέσω ανοικτής πρόσκλησης. Πρόκειται για μία μορφή συλλογικής διαδικτυακής δραστηριότητας, η οποία περιλαμβάνει αμοιβαίο όφελος και για τις δύο πλευρές ή μπορεί να εγκυμονεί κινδύνους που θα τινάξουν στον αέρα την κοινωνική συνοχή όσα ξέραμε μέχρι τώρα για τις εργασιακές σχέσεις και τις κοινωνικές δομές. Οι μαζικές μορφές του πολιτισμού και της εστίασης δεν έχουν ξεπεράσει ακόμα το σοκ. Οι τουριστικοί πράκτορες, οι οργανωμένες μορφές εστίασης, διασκέδασης, μεταφοράς δύσκολα θα επιβιώσουν και δύσκολα θα μπορέσουν να σταθεροποιηθούν πριν εξαλειφθεί η νόσος. Θα δημιουργηθούν σοβαρά προβλήματα στην ψυχοσύνθεση και την ψυχολογία των πολιτών. Η διασκέδαση ο πολιτισμός, οι καλλιτεχνικές δραστηριότητες αποτελούν την ομορφιά και την ψευδαίσθηση της ευδαιμονίας για το σύνολο του κόσμου μας. Η ψυχαγωγία, το ταξίδι, η διασκέδαση, είναι μέρος της ζωής και της ανθρώπινης ευτυχίας. Η αποστέρησή του δημιουργεί σοβαρά

ελλείματα στον τομέα της πνευματικότητας και της δημιουργίας κι η κοινωνία εδώ φαίνεται να μην έχει βρει ακόμα τον μπούσουλά της. Θα περάσει χρόνος, θα χρειαστεί ασφάλεια, συλλογικότητα και θωράκιση της κοινωνίας με ψυχικό σθένος και καλλιέργεια για την πλήρη επαναφόρτιση και επαναφορά της στην κανονικότητα.

Ο κόσμος μεταβάλλεται και μεταλλάσσεται. Συμπαρασύρει μαζί του κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής και κάθε κύτταρο αυτής της κοινωνίας, με παλινωδίες και πισωγυρίσματα με σταματήματα και καθυστερήσεις και γιατί όχι με αναθεωρήσεις και μεταβολές. Η κινητικότητα αυτή έχει επιταχυνθεί και προσπαθεί να καλύψει το κενό, τον χαμένο χρόνο που δημιούργησε η πανδημία. Άλλες φορές βιαστικά κι άλλες με υπομονή και καρτερικότητα. Οι κοινωνικές επαφές είναι ακόμα δύσκολες και περιορισμένες. Προπάντων όμως, απομακρυσμένη είναι η σκέψη κι η κοινωνική συνοχή. Μεγαλώνει η ανασφάλεια στα εργατικά, η έλλειψη επαφής και η συλλογική δράση.

Αναζητώντας τον Άνθρωπο πορευόμαστε σε μία νέα εποχή και ευελπιστούμε πως αυτή η πανδημία θα μας κάνει πιο δυνατούς πιο ικανούς, πιο ευφυείς, ώστε να μπορούμε να εκτιμήσουμε την ανθρώπινη διάσταση και να δώσουμε στον άνθρωπο και τον πολιτισμό μας την ανθρωπιά και την ομορφιά που αξίζει.

Αν η κοινωνία μας, δεν διδαχθεί από αυτή την πανδημία και δεν αντιμετωπίσει τον άνθρωπο με τον σεβασμό και την αλληλεγγύη που του αξίζει, θα ζήσουμε στιγμές τραγικότητας και τα πλήγματα θα επιφέρουν σοβαρές βλάβες στον πολιτισμό μας. Ίσως πιο σοβαρά απ’ αυτά που ζήσαμε κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

Γεωργούση Πετρίνα

Ο Κορονοϊός και η λοίμωξη

Η Γεωργούση Πετρίνα γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 2001. Είναι Φοιτήτρια στο Τμήμα Ψυχολογίας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου. Όνειρό της είναι να ειδικευτεί σε ζητήματα που αφορούν παιδιά και εφήβους για να συμβάλλει στην εξάλειψη του στίγματος και την ομαλότερη ένταξη κάποιων ατόμων στο κοινωνικό σύνολο. Αγαπάει τον εθελοντισμό, τη φύση, τη λογοτεχνία και τα ταξίδια. Έχοντας ξεκινήσει τα πρώτα βήματα δημιουργικής γραφής κατά τη διάρκεια της καραντίνας, βραβεύτηκε στον 1ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό των Εκδόσεων «Ηλιαχτίδα» για το παραμύθι «Ασημάκης, ο Αστεράκης» που αναφέρεται στον αυτισμό της πρώιμης παιδικής ηλικίας.

Το παραμύθι «Ο Κορονοιός και η Λοίμωξη» απευθύνεται τόσο σε μικρούς, όσο και σε μεγάλους αναγνώστες.

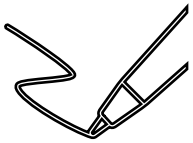

Βρισκόμαστε στον Πλανήτη Γη. Εκεί οι θερμές ακτίνες του ηλίου σκορπίζονται ακόμη και στην πιο απομακρυσμένη γωνιά του. Τα πολύχρωμα λουλούδια ανθίζουν μοιράζοντας παντού την ξεχωριστή ευωδία τους. Τα ζώα συνυπάρχουν ειρηνικά διαιωνίζοντας το καθένα το δικό του είδος. Και το νερό κάνει τον κύκλο του δίνοντας ζωή σε όλους τους οργανισμούς.

Εκεί ακόμη ζει και ένα ιδιαίτερο είδος, διαφορετικό από όλα τα υπόλοιπα, γιατί έχει τη μαγική ικανότητα να σκέφτεται, να επεξεργάζεται πληροφορίες, να λύνει σύνθετα προβλήματα και να αρθρώνει λόγο. Αυτό το είδος δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ανθρώπινο, το οποίο κατάφερε χάρη σε αυτό το χάρισμα να χτίσει πόλεις, να δημιουργήσει τεχνολογικά επιτεύγματα και να εξελιχθεί σε όλους τους τομείς.

Εκτός, όμως, από την χλωρίδα, την πανίδα και τον άνθρωπο, σε αυτό το Πλανήτη Γη κατοικούν και παθογόνοι μύκητες ή βακτήρια. Όπου βρίσκονται αυτοί οι μικροοργανισμοί εμφανίζεται και η Λοίμωξη, μια ασθένεια από την οποία όποιος νοσήσει θα πρέπει να ακολουθήσει μια συγκεκριμένη θεραπεία για να την ξεπεράσει. Μια μέρα, λοιπόν, που η Λοίμωξη έκανε την βόλτα της σε μια Ασιατική χώρα, την Κίνα, γνώρισε τον Κορονοϊό, έναν ιό που φορούσε μια κορώνα στο κεφάλι.

Η Λοίμωξη θαμπώθηκε από την ομορφιά του, ενώ ο Κορονοϊός μόλις την είδε την ερωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Αφού πέρασαν λίγες μέρες από τον γάμο τους, αποφάσισαν να οργανώσουν ταξίδια σε όλο το κόσμο για να γνωρίσουν από κοντά την μακραίωνη ιστορία και τα πασίγνωστα αξιοθέατα που διαφημίζουν τόσο πολύ οι άνθρωποι. Έτσι, στην αρχή ταξίδεψαν σε ολόκληρη την Κίνα. Μετά από λίγες μέρες αποφάσισαν να πετάξουν με αεροπλάνο και στα υπόλοιπα μέρη του κόσμου: την Ευρώπη, την Αμερική, την Ωκεανία και την Αφρική.

Στα ταξίδια τους γνώρισαν αρκετούς ανθρώπους προερχόμενους από διαφορετικούς πολιτισμούς και θρησκείες. Χωρίς, ωστόσο, να το θέλουν τα παιδιά τους προκαλούσαν απίστευτο χαμό, αφού περιφέρονταν από εδώ και από κει διασπείροντας παντού τον πανικό. Έτσι, άρχισαν να δημιουργούνται και μεταλλάξεις του Κορονοϊού! Βρετανική, Αφρικάνικη, Ινδική, Ιαπωνική…

Γι' αυτό, οπουδήποτε και αν πηγαίνανε οι περισσότεροι τους απέφευγαν, γιατί γνώριζαν πως άμα έρθουν σε επαφή μαζί με την οικογένειά τους θα κολλήσουν την αρρώστια του Κορονοϊού και θα υποφέρουν για πολλές μέρες από τη Λοίμωξη. Μάλιστα, για να προστατευτούν έμειναν σε καραντίνα στα σπίτια τους για μήνες ολόκληρους, έκλεισαν τα σχολεία, τα μαγαζιά, τις δουλειές τους και έτσι όλα λειτουργούσαν διαδικτυακά…

Από τη μια πλευρά, οι άνθρωποι ζούσαν με τον διαρκή φόβο ότι θα νοσήσουν βαριά από τα συμπτώματα αυτού του θανατηφόρου ιού και ανησυχούσαν μήπως τον κολλήσουν στους αγαπημένους τους συγγενείς και φίλους. Επιπλέον, είχαν απομακρυνθεί και αποξενωθεί ο ένας από τον άλλον και οι καθημερινές τους υποχρεώσεις εξαρτιόντουσαν αποκλειστικά και μόνο από το διαδίκτυο και τις ηλεκτρονικές υπηρεσίες. Όλα αυτά οδήγησαν πολλούς να υποφέρουν από κατάθλιψη ή απελπισία, να κλειστούν στον εαυτό τους και να στενοχωριούνται πικρά.

Από την άλλη, όμως, πλευρά, δεν ήταν λίγοι αυτοί που βρήκαν ευκαιρία να ξεκουραστούν και να χαλαρώσουν τους ρυθμούς ζωής τους. Άλλοι πάλι άρχισαν να περνούν περισσότερο ποιοτικό χρόνο με την οικογένειά τους, να ξεδιπλώνουν τα ταλέντα τους και να ανακαλύπτουν κρυφά τους χαρίσματα, όπως τη ζωγραφική ή τη μαγειρική. Η καραντίνα αποτέλεσε αδιαμφισβήτητα μια χρυσή ευκαιρία να έρθουν πιο κοντά στον εαυτό τους αποκτώντας αυτογνωσία και υιοθετώντας πιο υγιεινούς τρόπους ζωής, λόγου χάρη το περπάτημα.

Βλέποντας όλα αυτά ο Κορονοϊός και η Λοίμωξη άρχισαν να στενοχωριούνται, γιατί η ζωή τους δεν είχε πια ενδιαφέρον. Μη ξέροντας τι να κάνουν αποφάσισαν σιγά σιγά να μαζέψουν τα πράγματά τους για να γυρίσουν στην Κίνα. Τώρα είχε έρθει η δικιά τους σειρά να μπουν σε καραντίνα! Μόνο κάποια από τα παιδιά τους ήταν αυτά που θα συνέχιζαν τη ζωή τους στο εξωτερικό. Αφού περιόρισαν τις μετακινήσεις τους, συνειδητοποίησαν ότι οι άνθρωποι είχαν αρχίσει δειλά-δειλά να ανοίγουν πάλι τα μαγαζιά, τις δημόσιες υπηρεσίες και τα σχολεία. Η ζωή τους ξεκίνησε, με άλλα λόγια, να αποκτά τους κανονικούς της ρυθμούς.

Πώς μοιάζει άραγε η καθημερινότητα μετά και την κατάργηση της

καραντίνας που προκάλεσε η έλευση Κορονοϊού; Χρησιμοποιείται ακόμη το Διαδίκτυο για την εφαρμογή της τηλεκπαίδευσης και της τηλεργασίας; Οι άνθρωποι συνεχίζουν να επικοινωνούν μέσω ηλεκτρονικών συσκευών και έχει εκλείψει τελείως η διαπροσωπική επαφή; Ή μήπως όλοι ανυπομονούν να δουν τους συγγενείς και τους φίλους τους από κοντά και να αγκαλιαστούν; Η οικονομία έχει χειροτερέψει ακόμη περισσότερο;

Σίγουρα η ζωή μετά τον Κορονοϊό δεν είναι ίδια όπως πριν. Παρόλο που υπάρχει ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού που έχει εμβολιαστεί, αρκετοί είναι αυτοί που εξακολουθούν να φοβούνται μήπως νοσήσουν: αποδοκιμάζουν τις συναθροίσεις και τους συνωστισμούς και επιδιώκουν να προστατεύονται με τη χρήση μάσκας, γαντιών και αντισηπτικού. Βασικοί άτυποι κοινωνικοί κανόνες, όπως η χειραψία, ο εναγκαλισμός και το φιλί έχουν αρχίσει να γίνονται είδη υπό εξαφάνιση. Επιπλέον, γνωρίζουν πως αυτός ο ιός ήρθε για να μείνει και είναι αδύνατον να εκλείψει τελείως.

Η τηλεργασία έχει αρχίσει να εφαρμόζεται σε διάφορα επαγγέλματα. Βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι μπορεί να αντικαταστήσει τη δια ζώσης εργασία. Ακόμη, έχει γίνει πιο έντονη η είσοδος των σύγχρονων τεχνολογικών επιτευγμάτων, όπως τα ρομπότ, στην διαδικασία παραγωγής. Πολλοί εργάτες με αυτόν τον τρόπο έχασαν τις δουλειές τους. Η πολύμηνη καραντίνα οδήγησε πλήθος επιχειρήσεων στο οριστικό κλείσιμο ή και στην απόλυση των εργαζομένων της και, συνεπώς, στην διαιώνιση του προβλήματος της ανεργίας.

Τα παιδιά πηγαίνουν πλέον στο σχολείο, παίζουν με τους συμμαθητές τους, μιλούν στους δασκάλους τους, επικοινωνούν από κοντά χωρίς να είναι αποχαυνωμένα στην οθόνη ενός υπολογιστή. Δεν είναι και λίγα όμως αυτά που έχουν εθιστεί στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης ή τα Βιντεοπαιχνίδια και έχουν γίνει πιο βίαια, επιθετικά, χωρίς να σέβονται τους μεγαλύτερούς τους.

Τα χρόνια πέρασαν σαν νερό και ο Κορονοϊός με τη Λοίμωξη εξακολουθούν να μένουν στο σπίτι τους. Μόνο από καμιά φορά τον χρόνο επισκέπτονται τα παιδιά τους στο εξωτερικό. Έχουν πλέον και οι δύο γεράσει πολύ και οι δυνάμεις τους έχουν εξασθενήσει για τα καλά. Έτσι, περιορίστηκε η εξάπλωση του συγκεκριμένου

Κορονοϊού στον Πλανήτη Γη. Εξάλλου, επειδή έχει πολύ μεγάλο σόι, όσο περνούν τα χρόνια, πολλά εγγόνια ή ανίψια του βρίσκουν τρόπους να ξετρυπώνουν στη ζωή των ανθρώπων καθιστώντας τους δύσκολη τη καθημερινότητα.

Άραγε θα γλυτώσουν ποτέ οι άνθρωποι από το σόι του Κορονοϊού και της Λοίμωξης; Πόσα ακόμη από τα παιδιά του, τα εγγόνια ή τα δισέγγονά του θα ταξιδεύουν αμέριμνοι σε κάθε γωνιά του Πλανήτη Γη; Πώς θα αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι την καινούρια κάθε φορά απειλή;

Γιοβανούλης Νικόλαος

giovanoulisnikolaos@outlook.com

Στο τρίγωνο του θανάτου της

Στο Νικόλα Γιοβανούλη από μικρό του άρεσε να γράφει διηγήματα, ιστορίες, ποιήματα και σενάρια. Το πρώτο ποίημά του δημοσιεύτηκε σε ένα σχολικό περιοδικό όταν ήταν εννέα ετών. Αυτή η αγάπη τον οδήγησε στο να σπουδάσει δημοσιογραφία και μέσα επικοινωνίας. Παράλληλα, είχε μία έφεση προς τις ξένες γλώσσες, γι' αυτό και μιλάει πολύ καλά αγγλικά (Cambridge Proficiency C2) και αντίστοιχα ισπανικά. Σήμερα είναι δευτεροετής φοιτητής στο τμήμα της Ισπανικής γλώσσας της Φιλοσοφικής Σχολής του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως διοικητικός υπάλληλος και η ζωή του μοιράζεται ανάμεσα σε δύο βάσεις που έχει, δύο πόλεις, την Αθήνα και τα Χανιά από τα οποία και κατάγεται. Μία δεύτερη αγάπη του, είναι το μοντάζ και η δημιουργία videoclip και ταινιών μικρού μήκους, τα οποία ανεβάζει στο κανάλι του στο YouTube. Στον ελεύθερό του χρόνο, ασχολείται με την γυμναστική, την θάλασσα, το διάβασμα, την φωτογραφία, το διαδίκτυο και την παρακολούθηση σειρών και ταινιών!

Βυθίζομαι νωθρά στο δεινοπαθές κρεβάτι της οδυνηρής περιδίνησης της. Με όραση χαώδη, περιπλανήθηκε μ' αφέλεια μέσα σε αφαιρετικές ημέρες ύπουλης σκοτοδίνης.

Απέναντι στους είρωνες πρόποδες του καταπράσινου βουνού, οι κόκκινες πύλες ενός βασανισμένου σύμπαντος. Τρομακτικοί σηματοδότες ενός κάτω κόσμου αδιάκοπης υπερδιέγερσης. Στωικά καιροφυλακτούν για την προμελετημένη επίθεση του μαύρου σκότους.

Φωσφορίζουν αδιάλειπτα σαν παρηκμασμένη ντισκοτέκ αλλοφρόνων θαμώνων που εγκλωβίστηκαν ανελέητα στην σκληρή τους μνήμη, παρέα με ανίκητους ιούς.

Άηχα εκλιπαρούν για λίγη ευδόκιμη παράταση ζωής από τα ψυχρά λευκά ρομπότ των γενόσημων θαυμάτων. Εκείνα αδιάλλακτα ασελγούν με τα ριψοκίνδυνα πειράματά τους, μέσα στους πυρηνικούς αντιδραστήρες των ταλαιπωρημένων τους ψυχών.

Δεν υπάρχει σωτήρια θεραπεία, ούτε εξαγνιστήρια επιστροφή. Το ιερό αντιικό, είναι μονάχα η ελπιδοφόρα θεία κοινωνία, καθώς διαχρονικά ξεγλιστράει μέσα από τα παγερά χέρια των άψυχων λευκών ρομπότ. Διακτινίζεται αστραπιαία με ταχύτητες φωτός. Αντανακλάται θριαμβευτικά μέσα από τις μαύρες φιγούρες της αέναης ελπίδας που επαναστατικά κυκλοφορούν σαν ευεπίφορα αερικά, επάνω στους ολισθηρούς διαδρόμους της εκκωφαντικής οδύνης.

Καταδικασμένοι όλοι ωστόσο σε μία ενδελεχή προσμονή ηρωικού πένθους.

Ατενίζω δυστοπικά, δίχως διαύγεια, το σύγχρονο κολαστήριο ράθυμης αναπαραγωγής των πιο εφιαλτικών μου στιγμών.

Στα υπερήφανα ύψη μιας δυσνόητης σιωπηλής έπαρσης, ο επιβλέπων παράδεισος της μονοδιάστατης διαφυγής των απανταχού λαβωμένων διασκορπισμένων, συναντά λυτρωτικά την επίγεια αντανάκλαση του αστραφτερού χιονιού.

Ακατάπαυστα, τις σαθρές ρίζες του, υπόγεια μολύνει το κατακόκκινο φωτεινό αίμα της βίαιης αποσύνθεσης. Νωχελικά σκαρφαλώνει στα ιλιγγιώδη ύψη με τον ευλαβικό μανδύα της ακριβοδίκαιης άφεσης αμαρτιών, ενώ ανασυγκροτείται ευλαβικά, καθώς εμβόλιμα ανακυκλώνεται στα κάτασπρα ύψη της λυτρωτικής λήθης.

Απέναντί του, εντοπίζομαι εγκλωβισμένος σε ένα απόκοσμο τρίγωνο των Βερμούδων.

Εκείνη ναυάγησε μεθοδευμένα στα επιθετικά νερά μιας άγριας θάλασσας που δεν αντικρίζω πια, ενώ εγώ υποκύπτω παθητικά στην αποχαυνωτική έλξη μίας σαγηνευτικής εξαφάνισης που επιθετικά μου ασκεί, μέσα στο ασαφές φάσμα της μαγνητικής μας αόρατης αντάμωσης.

Γκατζάρα Θεοδοσία

Ημερολόγιο Πανδημίας - Το τραύμα της επόμενης μέρας

Η Γκατζάρα Θεοδοσία είναι απόφοιτος του Παιδαγωγικού τμήματος δημοτικής εκπαίδευσης του ΑΠΘ και εκπαιδευτικός Α/θμιας Εκπαίδευσης. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης (Μ.Δ.Ε.) στις Επιστήμες της Αγωγής, ΕΑΠ , Τμήμα Ανθρωπιστικών σπουδών καθώς και μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης (Μ.Δ.Ε.) στη Διοίκηση και Οργάνωση Εκπαιδευτικών Μονάδων.“Master of Science in Management & Organization of Educational Units” του Διεθνούς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διαθέτει πιστοποιητικό Ειδίκευσης στη Σχολική ψυχολογία καθώς και στην Οργάνωση και Διοίκηση της Εκπαίδευσης από το Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Στο πεδίο των ενδιαφερόντων της εμπίπτουν δράσεις, που αφορούν την εκπαιδευτική ψυχολογία, θέματα εκπαίδευσης ενηλίκων, αξιοποίησης των τεχνολογιών της πληροφορίας και των επικοινωνιών στην εκπαίδευση, θέματα που προάγουν την Εκπαίδευση στην Ιδιότητα του Παγκόσμιου Πολίτη με χρήση Ψηφιακής Αφήγησης, περιβαλλοντική εκπαίδευση, διαφοροποιημένη διδασκαλία, θέματα Διοίκησης Εκπαιδευτικών Μονάδων καθώς και διαμόρφωσης Ευρωπαίων πολιτών μέσω της τέχνης. Έχει υλοποιήσει καινοτόμα προγράμματα σε σχολικές μονάδες που σχετίζονται με την περιβαλλοντική εκπαίδευση, τον πολιτισμό, την αγωγή υγείας και την κοινωνική αλληλεγγύη. Έχει παρακολουθήσει πλήθος επιμορφώσεων και σεμιναρίων καθώς επίσης είναι μέλος και επιμορφώτρια σε διάφορες επιστημονικές ενώσεις.

Συμμετείχε στον 1ο και 4ο Εθνικό Διαγωνισμό ζωγραφικής του

Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών, Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας της Πνευμονολογικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας και είχε λάβει την 1η θέση καθώς και τιμητική διάκριση αντίστοιχα, για εικαστικές της δημιουργίες.

Μιλά Αγγλικά, διαθέτει πιστοποίηση στις νέες τεχνολογίες, πιστεύει στον εθελοντισμό και στη δια βίου μάθηση.

Είναι παντρεμένη και μητέρα δύο υπέροχων κοριτσιών, της Βίκυς που εργάζεται ως φαρμακοποιός στην Αγγλία και της Ειρήνης που εργάζεται ως Solutions engineer στη φαρμακοβιομηχανία Pfizer.

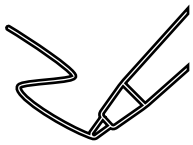

Ημερολόγιο πανδημίας

Όλα ξεκίνησαν από μια είδηση που πέρασε φευγαλέα τον Νοέμβρη του 2019. Κάπου στη μακρινή Κίνα εμφανίστηκε ένας ιός , αγνώστου προελεύσεως, που έμελλε να γίνει η νούμερο ένα είδηση στα δελτία ειδήσεων όλου του κόσμου.

Ο ιός επεκτάθηκε ταχύτατα και άλλαξε τις ζωές μας εδώ και μήνες. Άλλαξε τη σκέψη μας, τον ψυχισμό μας, την κοσμοθεωρία μας, διέλυσε σπίτια, έφερε πιο κοντά τα μέλη της οικογένειας, οδήγησε πολλούς στα νοσοκομεία, επέφερε μεγάλη θνησιμότητα, άλλαξε τη σχέση μας με το χρόνο και τον χώρο, έφερε οικονομική κατάρρευση.

Στο μυαλό μου όλα αυτά, χωρίζονται σε τρεις φάσεις, όσες και οι καραντίνες που βιώσαμε. Στην πρώτη φάση (ξέχασα να σας πω πως είμαι εκπαιδευτικός), όλα έγιναν αναπάντεχα. Η τάξη μου, μια έκτη τάξη δημοτικού, διένυε με δυσκολίες το σχολικό έτος, όταν έκλεισαν τα σχολεία. Την επόμενη μέρα και χωρίς καθυστερήσεις, άρχισε η τηλεκπαίδευση , μια εμπειρία με τα θετικά της και τα αρνητικά της. Στην αρχή ασύγχρονη με ψηφιακή πλατφόρμα του Υπουργείου και στη συνέχεια σύγχρονη.

Η πρώτη φάση που λέγαμε, με βρήκε να ασφυκτιώ και να αναρωτιέμαι ΄΄ τί είναι αυτό που μας συνέβη΄΄. Στην πορεία αργά αλλά σταθερά , προσαρμόστηκα σε μια νέα πραγματικότητα. Το πρωί, δημιουργία εκπαιδευτικού υλικού και διαμοιρασμός στους μαθητές και το απόγευμα, μια καθημερινή βόλτα σε ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο παραγωγής κονιάματος, μετά τη δουλειά του συζύγου μου. Εκεί μέσα σε ένα τεράστιο χώρο με παλιά κοντέινερ, σίδερα και τούβλα, φύτρωσε η άνοιξη. Μια περίεργη άνοιξη, πολλιορκημένη, εγκλωβισμένη, αλλά συνάμα γεμάτη ζωή, αναγεννημένη. Στο χωράφι αυτό , ο σύζυγός μου ανακατασκεύαζε ένα σκάφος . Ένα σκάφος, που μετά από πολλές περιπέτειες ήρθε από τη Δανία και τα νερά της Βαλτικής , στην Ελλάδα με σκοπό να ικανοποιήσει ένα όνειρο. Το όνειρο αυτό, έμελλε να αποβεί το καταφύγιο της πρώτης καραντίνας. Καθημερινά ο σύζυγός μου περνούσε ατέλειωτες ώρες εκεί κι εγώ περίμενα την ώρα να βρεθώ σε εκείνο το γαλήνιο μέρος. Εκεί κάνοντας βόλτες για να ανακαλύψω το

μέρος, ανακάλυψα μια πρωτόγνωρη άνοιξη. Μάζεψα χαμομήλια, δαφνόφυλλα, γαϊδουράγκαθα και σύκα από μια ξεχασμένη και ανέγγιχτη συκιά για να φτιάξω γλυκό. Άκουσα τους ήχους των αηδονιών και είδα ατέλειωτα ηλιοβασιλέματα να βάφουν κατακόκκινο τον ορίζοντα. Καθημερινά έβλεπα ένα σκάφος να πλέει στη στεριά και οι μήνες να περνούν , χωρίς να είναι έτοιμο να μπει στο φυσικό του περιβάλλον, το νερό. Πέρασε κι η άνοιξη και το καλοκαίρι κι αυτό εκεί, να στέκεται αγέρωχο πάνω στο χώμα.

Η διαδρομή ήταν η ίδια καθημερινά . Βλέπαμε τους ίδιους λιγοστούς ανθρώπους. Ένα βοσκό που έβοσκε τα πρόβατα , το νερό να κυλάει και να ποτίζει τα χωράφια και μερικές φορές το δρόμο, καθώς και ελάχιστα αυτοκίνητα. Ένα μοναχικό βράδυ στις αρχές Οκτωβρίου, το έργο ολοκληρώθηκε επιτέλους και το σκαφάκι πήγε να συναντήσει τη θάλασσα. Έπεσε μέσα στο νερό με θόρυβο και διέψευσε όσους πίστευαν, ότι δεν θα ξεκολλήσει ποτέ από τη γη. Η πρώτη φάση της καραντίνας απόδειξε σε όλους, ότι τίποτε δεν είναι ακατόρθωτο , όταν το θέλεις με όλη σου την ψυχή και εργάζεσαι συστηματικά για αυτό. Ο άνθρωπος μπορεί να ξεπεράσει όλες τις αντιξοότητες, όλα τα εμπόδια και τις αναποδιές και να κυνηγήσει το όνειρό του. Είναι ωραίο εμείς οι άνθρωποι να έχουμε όνειρα και να τα κυνηγάμε στην άκρη της γης. Η καραντίνα λοιπόν, πέρασε δημιουργικά χαρίζοντας στιγμές ικανοποίησης αλλά και απέραντης γαλήνης κοντά σε ένα βουκολικό, αναπάντεχο τοπίο, που δεν το είχα φανταστεί.

Η δεύτερη φάση της καραντίνας, αποτελεί ένα ακόμη δημιουργικό κομμάτι, που αφορά την ανακαίνιση του δαπέδου του σαλονιού, του μπάνιου και της μπροστινής αυλής. Οι αποφάσεις για τα καινούρια πλακάκια πάρθηκαν αμέσως, παρόλο που συζητιόταν πολλά χρόνια. Ακόμη και οι μάστορες δέχτηκαν αμέσως (λόγω έλλειψης δουλειάς) κι ένα δύσκολο έργο ξεκίνησε. Με όλες τις προφυλάξεις, μάσκες , αποστάσεις και αερισμούς όλα έγιναν ήρεμα και συστηματικά .Το αποτέλεσμα δε, τέλειο. Όλα καινούργια και αστραφτερά. Εγώ χαρούμενη γιατί το σπίτι άλλαξε και οι μάστορες ικανοποιημένοι , γιατί σε μια δύσκολη περίοδο ανεργίας και ανασφάλειας, είχαν δουλειά. Με τον εγκλεισμό, ζήσαμε περισσότερο από ποτέ τη θαλπωρή του σπιτιού. Κι ένα σπίτι, που στα μάτια μου φάνηκε εντελώς

καινούριο και ανανεωμένο, ενίσχυσε τη χαρά μου και την παραμονή μου μέσα σε αυτό , χωρίς δυσαρέσκεια. Άλλο ένα όνειρο έγινε πραγματικότητα.

Κι ερχόμαστε στην τρίτη φάση της καραντίνας, την οποία βιώνουμε τους τελευταίους μήνες. Συνεχής και αδιάκοπη τηλεκπαίδευση με τους μαθητές μας. Προβληματισμός για αυτά που συμβαίνουν καθώς και οπτικοποίηση της ζωής μας και της διδασκαλίας. Μήπως η εξ αποστάσεως εκπαίδευση βαθαίνει τις κοινωνικές και εκπαιδευτικές ανισότητες; Μήπως οι μαθητές δεν έχουν την ψυχική ανθεκτικότητα να βιώσουν με τις οικογένειές τους όλη αυτή την πρωτόγνωρη κατάσταση; Μήπως η κακοποίηση, σωματική ή λεκτική και η ενδοοικογενειακή βία, έγινε για μερικές οικογένειες καθημερινό φαινόμενο; Πολλά ερωτήματα και ακόμη περισσότερα, γεννήθηκαν στο μυαλό μου και αναζήτησαν απαντήσεις ή έστω κατευθύνσεις. Η συμμετοχή μου σε καθημερινά, επιμορφωτικά σεμινάρια, διημερίδες ή συζητήσεις, έγιναν σε αυτή τη φάση, μοναδικοί διέξοδοι. Οι γνώσεις που αποκόμισα ήταν πολλές. Ακόμη, η γνωριμία με τον τρόπο σκέψης άλλων ανθρώπων από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, έγινε μια ευχάριστη εμπειρία .Αν δεν υπήρχε η πανδημία και η δυνατότητα συνάντησης μέσω σύγχρονης διαδικτυακής πλατφόρμας, δεν θα είχα ποτέ αυτή την πιθανότητα. Εκτός από τα παιδαγωγικά θέματα, ενημερώθηκα για ιατρικά ζητήματα σχετικά με την πανδημία και τους εμβολιασμούς, για ασφαλιστικά θέματα, για θέματα ψυχολογίας, άκουσα μουσική και περιπλανήθηκα στα μεγαλύτερα μουσεία , θαυμάζοντας έργα τέχνης.

Με όλα αυτά που αναφέρω, θα νόμιζε κανείς, ότι η πανδημία μου έδωσε τη δυνατότητα να κάνω και να ανακαλύψω πράγματα που με ενδιαφέρουν, λες και δεν μπορούσα να το κάνω τα προηγούμενα χρόνια. Δεν λέω αυτό. Απλώς εστιάζω στα θετικά γιατί μόνο έτσι μπορώ να προχωρήσω. Άλλωστε στο κοντινό μου περιβάλλον , είδα τους φίλους μου να περνούν τα πάνδεινα, αυτό το διάστημα. Από θανάτους και αρρώστιες μέχρι απώλεια της ψυχικής υγείας. Αποφάσισα λοιπόν, να αποφύγω την τηλεόραση και να επιλέξω εγώ, αυτά που θα με κάνουν να νιώσω καλύτερα. Πάντα μου άρεσαν τα ταξίδια , οι αποδράσεις και η γνωριμία με νέους τόπους, νέους πολιτισμούς και νοοτροπίες. Όμως αυτό το διάστημα επέλεξα να μείνω σπίτι για τρεις σπουδαίους λόγους. Για να είμαι ασφαλής για τον εαυτό μου

και τους οικείους μου, για αυτούς που δίνουν τη μάχη με τον ιό στα νοσοκομεία και για να επανέλθουμε σύντομα στην καθημερινότητά μας. Το τελευταίο διάστημα ακούω παντού γκρίνια και κακοπροαίρετη κριτική. Φταίνε όλα σε όλους. Όλοι έγιναν αναλυτές, λοιμωξιολόγοι και αυτόκλητοι σωτήρες. Η κριτική είναι εύκολη , ειδικά όταν γίνεται χωρίς λογισμό και όνειρο. Το όνειρο μπορείς να το δημιουργήσεις μόνος σου και να πορευτείς με αυτό , γιατί θα σου δίνει νόημα στη ζωή.

Το τραύμα της επόμενης μέρας

Ένα χρόνο τώρα ζούμε μέσα στη δύνη της πανδημίας με διαθέσεις και συναισθήματα πολλά, έντονα κι εναλλασσόμενα σ' έναν κόσμο, που έτσι κι αλλιώς αλλάζει με ιλιγγιώδεις ρυθμούς.

Και τώρα; Πού βρισκόμαστε τώρα; Τί έχει συμβεί; Τί έχουμε παρατηρήσει; Πώς τοποθετούμε τον εαυτό μας στο χώρο και στον χρόνο; Ποια θα είναι επόμενη μέρα της πανδημίας κι αυτά που θα φέρει μαζί της; Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που με απασχολούν και σίγουρα θα έχουν απασχολήσει και τον υπόλοιπο κόσμο.

Είναι αλήθεια, ότι διαφορετικά βίωσε την πανδημία η νεολαία, οι μεσήλικες, οι ηλικιωμένοι αλλά και τα παιδιά. Οι νέοι πιο ανέμελοι , τα παιδιά ξαφνιασμένα, οι μεσήλικες προβληματισμένοι και οι ηλικιωμένοι πλησιάζοντας πιο κοντά στο φόβο του θανάτου. Άλλοι έχασαν την πίστη τους και άλλαξαν την κοσμοθεωρία τους. Άλλοι πίστεψαν στη δύναμη της ζωής και αισθάνθηκαν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και αλληλέγγυοι προς τον συνάνθρωπο. Άλλοι αναζήτησαν ουσιαστικό τρόπο ύπαρξης και άφησαν το χρόνο να εργαστεί προς τη φυσική αποκατάσταση. Άλλοι μύρισαν το θάνατο, τους ακούμπησε και τον νίκησαν και άλλοι όχι. Άλλοι ανακάλυψαν διαφορετικές πτυχές του εαυτού τους, προσαρμόστηκαν και έδειξαν ψυχική ανθεκτικότητα. Άλλοι δεν σταμάτησαν να γκρινιάζουν , χωρίς να καταλαβαίνουν ότι η μάχη διαμέσου της κρίσης, είναι πάντα μια μάχη για επιβίωση. Μελετώντας επιστημονικά άρθρα γύρω από το θέμα διαπιστώνουμε, πως

εισερχόμαστε στην εποχή των πανδημιών, με ολοένα και συχνότερη μετάδοση των ασθενειών από άγρια αλλά και οικόσιτα ζώα. Επίσης οι επιστήμονες υποστηρίζουν, ότι η ελπίδα πως αμέσως μετά τον εμβολιασμό , οι άνθρωποι θα επιστρέψουν στην κανονική ζωή , μοιάζει με μαραθώνια διαδικασία.

Η ζωή απειλήθηκε, συναντήθηκε με το θάνατο και τον αφανισμό. Συναισθήματα, όπως φόβος, οικονομική και προσωπική ανασφάλεια, αβεβαιότητα, δυσφορία, εγκλεισμός, απομόνωση, μοναξιά, θυμός, βία, άγχος, σύγχυση, κατάθλιψη κατέκλεισαν τις ψυχές των ανθρώπων. Συχνά πίσω από τις κλειστές πόρτες των σπιτιών, εμφανίστηκαν εντονότερα φαινόμενα ενδοοικογενειακής βίας και αύξησης των διαζυγίων. Στα σχολεία με την εκπαίδευση από το σπίτι , πολλοί μαθητές που δεν διέθεταν τον τεχνολογικό εξοπλισμό, έμειναν εκτός της εκπαιδευτικής διαδικασίας και αυτό είχε ως αποτέλεσμα, την αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων.

Η αλήθεια είναι, ότι οδεύουμε προς την έξοδο, ενώ βρισκόμαστε ακόμη σε κρίση. Μεταλλάξεις επί μεταλλάξεων: η βρετανική, η βραζιλιάνικη και τώρα η ινδική μετάλλαξη που μεταδίδεται ταχύτατα. Όταν υποχωρήσει η κρίση και θα υπάρχει ένα ασφαλές περιβάλλον, θα αναστοχαστούμε, θα κατανοήσουμε, θα συνειδητοποιήσουμε τί έχει συμβεί;

Η έξοδος φαίνεται λοιπόν, στην άκρη της σκοτεινής αυτής περιόδου. Μοιάζει η ελπίδα μας να είναι πλέον απτή , προχωράμε προς τα εκεί, κουβαλώντας ωστόσο στις αποσκευές μας όλα τα ίχνη και τα αποτυπώματα μιας μάχης, που δεν έχει ακόμα τελειώσει. Πώς θα μας βρει η επόμενη μέρα; Πώς θα είναι ο κόσμος; Πώς θα είμαστε εμείς μέσα σ' αυτόν; Αλλάξαμε; Θα καταφέρουμε να ενσωματώσουμε τις προκλήσεις μιας νέας εποχής; Ποιους προσωπικούς και κοινωνικούς τρόπους θα αναπτύξουμε; Φόβοι και ελπίδες, αγωνία και προσδοκίες, σημάδια κι απομεινάρια. Θα φτάσουμε αμέσως στην έξοδο ή θα υπάρχουν βάρη, εμπόδια, μεταπτώσεις σε αυτή τη διαδικασία; Το σίγουρο είναι ότι η περίοδος που διανύουμε , δεν είναι μια ανέφελη περίοδος. Μπήκαμε σε μια μεταβατική φάση : από τη βίαιη ανατροπή των πάντων, στη σταδιακή αποκατάσταση και την επαναφορά της ζωής στην τροχιά της.
Η μεταπανδημική περίοδος θα χαρακτηρίζεται , σύμφωνα με τις απόψεις των

επιστημόνων, από ριψοκίνδυνες ενέργειες, κραιπάλες ή διασκεδάσεις. Οι άνθρωποι θα αναζητήσουν περισσότερο τα θέλγητρα των πόλεων και θα ψάχνουν αδιάκοπα ευκαιρίες για κοινωνικές συγκεντρώσεις, πολιτικές διαδηλώσεις, αθλητικές εκδηλώσεις και συναυλίες. Μπορούμε να περιμένουμε, ότι θα δούμε καλλιτεχνικές, κοινωνικές και τεχνολογικές καινοτομίες, καθώς και την καθιέρωση της εργασίας από το σπίτι. Αλλαγές σε πολλά επίπεδα, που είτε θα γίνονταν είτε όχι. Πάντως, σίγουρα η πανδημία θα αποτελέσει ορόσημο και θα μιλάμε για προ-covid εποχή και μετα-covid.

Κάθε κρίση που περνάει η ανθρωπότητα, έχει τα θετικά της και τα αρνητικά της . Πάντως η παρούσα υγειονομική κρίση, μπορεί να κάνει πολλούς από εμάς να συνειδητοποιήσουμε πιο βαθιά την ευθραυστότητα της ανθρώπινης ζωής και την εφήμερη φύση των ανθρώπινων επιτευγμάτων.

Γκατζάρα Θεοδοσία

Οδεύοντας προς την έξοδο

Το έργο της ΄΄Οδεύοντας προς την έξοδο΄΄ είναι μια εικαστική δημιουργία (60Χ40, λάδι σε μουσαμά, σπάτουλα). Απεικονίζει τη διάθεση και τα συναισθήματά της στην μετα -covid εποχή, όπου θα ήταν ωφέλιμο, να αφήσουμε πίσω μας τη μαυρίλα και τα αρνητικά συναισθήματα και να ανοίξουμε τα πορτοπαράθυρα της ψυχής μας. Άλλωστε, η πανδημία τελειώνει, όταν οι άνθρωποι αποφασίσουν για αυτό. Όταν φορέσουν το πιο ωραίο τους χαμόγελο, όταν δουν με διαφορετική ματιά τις μικροχαρές της ζωής και ανεβούν σε ένα ποδήλατο γεμάτο λουλούδια. Ίσως αυτό το ποδήλατο να είναι το όχημα, που θα τους δείξει το δρόμο προς την έξοδο, το δρόμο προς την ελευθερία…..

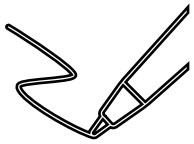

REDMI NOTE 8 PRO
AI QUAD CAMERA

Γκιλίρη Φωτεινή

Covid - 19

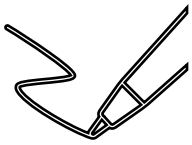

Δένω καλά τη μάσκα της αναμονής,
και σαλπάρω για νερά που λιμνάζουν και ζέχνουν.
Ώρα: αυγή.
Χρώμα: λιλά μουντό.
Εκεί σας βρίσκω.
Μαζί,
με μια διάφανη προστασία,
καταπίνουμε τα δάκρυα, που δεν τολμούν να κυλήσουν,
γίνονται βάλσαμο
να μαλακώσουν τη σκληρότητα των άδειων διαδρόμων
και των φορείων που τρεκλίζουν
ακροβατώντας στο άσπρο και στο μαύρο...
Και δεν υπάρχει καμμία Τζοκόντα στους τοίχους
να χαρίσει το κρυμμένο της χαμόγελο,
καμμία νότα ν' απαλύνει τον τρόμο,
καμμιά σιωπή να ταράξει τη σειρήνα...
Οι νύχτες διαδέχονται τις μέρες σαν στρώματα πυκνού ιστού αράχνης.

Αναμονή...

Περιμένουμε εκείνο το πρωί,
που τα παράθυρα θα μεγαλώνουν και, θα μεγαλώνουν...
Και ήλιοι πολλοί θα έρθουν στα γείσα,
τόσοι που δεν θα χωρούν πια και,
θα κυλούν στους διαδρόμους σαν μπάλες φωτεινές, διάφανες, χρυσές.
Μα, οι μισές θα είναι βαμμένες... μουντό λιλά.

Έξω, μια ανθρωπότητα ολόκληρη
θα δίνει πάρτυ, με τα μάτια κλειστά,
πάνω στη ράχη της γης που αχνίζει,
γδαρμένη κι ανελέητη...

Κάπου μακριά
χαράζει...
Ώρα: αυγή.
Χρώμα: λιλά φωτεινό.

Δαμιανού Κλειώ

Με ενοχλεί αφόρητα

Η Κλειώ Δαμιανού είναι από την Λεμεσό της Κύπρου και είναι Δημόσιος Υπάλληλος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Τουρκικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Κύπρου καθώς και Απόφοιτος του Τμήματος Νομικής Πανεπιστήμιο Frederick Κύπρου. Στα ενδιαφέροντά της είναι η παρακολούθηση μαθημάτων δημιουργικής γραφής.

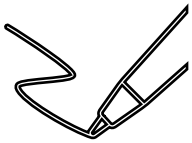

Τίτλος : **‘Με ενοχλεί αφόρητα!’**

Κλειώ Δ.

Προς :

Κοιν :

Πρέπει να σου ανοιχθώ και πάλι μετά από τόσο διάστημα σιωπής. Το πάλεψα πολύ, μα είναι κάτι σκιές που έρχονται και φεύγουν από μέσα μου συχνά τον τελευταίο καιρό. Ταξιδεύουν και χορεύουν στα μπαλκόνια των διαμερισμάτων απέναντι, έρχονται κατά πάνω μου, καλύπτουν τα φώτα στον δρόμο και μετά απότομα χάνονται…. Είναι κάτι λεύκες που ρυθμικά πηγαινοέρχονται κάπου κάπου σαν κινήσεις ανθρώπων τρομαγμένων και μετά είναι και κάτι περαστικοί, άγνωστοι και γνωστοί που χάθηκαν ξαφνικά στις σκιές στη γωνιά του δρόμου και εγώ πνίγομαι, βοήθεια! Ποιος θα μου δώσει λίγη βοήθεια; Το τηλέφωνο μου είναι νεκρό. Και εγώ βυθίζομαι.

Δεν είμαι βέβαιος για τίποτα. Μα πώς να είμαι άλλωστε, αφού όλα όσα σκεφτόμουν και ευχόμουν έχουν μετατραπεί σε φόβο και θυμό που μου στέρησαν την χαρά; Δεν έχω ελπίδα. Το αποφάσισα. Έχω χάσει τον έλεγχο μου.

Τώρα νιώθουμε δήθεν ξανά μια χαρά και μια θλίψη σε μια αόριστη συμφωνία, μετά τις πρώτες εξορμήσεις μας για φαγητό και ποτό. Όλοι έξω και τι χαρά κυριαρχεί…και τι προσποίηση! Ίσως και μια λήθη για να μην σκεφτόμαστε το μετά, το αύριο…ή το χθες. Τι βαρετό είναι όλο αυτό…Βαριέμαι τους πάντες πια.

Θέλω να σου πω πολλά, όσα έγιναν από τότε που σταματήσαμε να... επικοινωνούμε. Δεν φταις εσύ, εγώ έφυγα, γιατί…πνιγόμουν. Δεν πίστευα ότι θα σου ξανάγραφα. Μα αυτές οι πρώτες μέρες και βδομάδες μετά τον εγκλεισμό μας, μοιάζουν με απελευθέρωση μετά από πόλεμο και άφησε πίσω του εκατομμύρια θύματα και τραυματίες. Είμασταν ‘εγκλωβισμένοι’ και χωρίς να γνωρίζουμε πως πρέπει να νιώσουμε…πώς πρέπει να υπάρξουμε. Πως νιώθω τώρα; Απελπισία, Φόβο, Θλίψη, Αγωνία… Αρχίσαμε να κυκλοφορούμε δήθεν ‘ελεύθεροι’ και έτοιμοι να ονειρευτούμε και να ελπίζουμε, ίσως….Άρχισα και εγώ να βγαίνω.

Πόσος καιρός πέρασε να φορέσω εκείνο το πουκάμισο με τα μπλε λουλούδια που είχα στην ντουλάπα φυλαγμένο; Μην με ρωτάς, δεν θυμάμαι. Η μνήμη μου έμεινε βουβή σε εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο που περνούσα τις μέρες, παρέα με τις αμερικάνικες τηλεοπτικές σειρές και το ποπ-κορν. Μόνο κάτι σειρήνες έσπαζαν εκείνη την παράξενη σιωπή και κάτι μηχανάκια από delivery. Οι διπλανοί ένοικοι το είχαν ρίξει στο έτοιμο φαγητό και πάλι.

Άρχισαν οι 'κανονικές΄ ερωτήσεις και πάλι. Η διπλανή υπάλληλος στο ταμείο του σουπερμάρκετ ρωτάει πάλι με αφέλεια…

- Πάμε για καφέ; Με ενθουσιασμό που με ενοχλεί γιατί κάθε σημείο του προσώπου της γελάει φορώντας μάσκα.

- Πάμε, αλλά κάπου που είναι λίγο πιο αραιά, όχι πολύ κόσμο. Μάσκα πάρε…

- Ναι, έχω, έχω…

- Οκ!

Στο δρόμο συναντώ γνώριμες σχεδόν φυσιογνωμίες, κρυμμένες πίσω από γαλάζιες μάσκες και τα χαμόγελα αποκωδικοποιούνται μέσα από τα μάτια. Με ενοχλεί και νευριάζω!

Με ενοχλεί και με φοβίζει όλη αυτή η ξαφνική ενέργεια από όλους να βγουν στους δρόμους, να πανηγυρίσουν για κάτι που τελείωσε οριστικά. Δεν τα διαγράφεις όλα από την μνήμη και προχωρείς παρακάτω. Διερωτάσαι αν θα κρατήσει αυτή τη φορά και πάλι άθελα μου καθοδηγώ το μυαλό σου σε αρνητικά σενάρια. Βαριέμαι!

Με ενοχλεί που όλα είναι πάντα συμβατικά και όλα κανονικά ξανά, σαν να μην με άγγιξε τίποτα. Και ο διπλανός μου στο λεωφορείο κοιμάται ροχαλίζοντας πάλι.

Με ενοχλεί που βγαίνω στο δρόμο ακόμα με νεύρα και κορνάρω στον οδηγό που μου 'έκοψε' λίγο το δρόμο και η δημόσια υπάλληλος πάλι είναι απότομη και με νεύρα.

Με φοβίζει που βλέπω πάλι τον γείτονα να σχολιάζει τον γείτονα που αγόρασε νέο αυτοκίνητο.

Με πειράζει που βλέπω τώρα αυτόν τον υπάλληλο να θυμώνει. Με ενοχλεί το βόλεμα της σκέψης. Με φοβίζει το άγγιγμα από τους γνωστούς. Φοβάμαι μην τύχει και δεν έχω αντισηπτικό και αγγίξω κάπου και είναι λερωμένα. Με ενοχλεί το ακάλυπτο πρόσωπο του. Με ενοχλεί που ξεχνούν όλοι τόσο γρήγορα. Βαριέμαι!

Σε ευχαριστώ που με άκουσες και σήμερα… Χρειάζομαι την δική σου βοήθεια και συμβουλή και μια νέα συνεδρία από κοντά σύντομα, είμαι χαμένος…

Απελπιστικά

Εγώ…

Υ.Γ. η ψυχική μου υγεία είναι σε κίνδυνο, βοήθεια!

Δαμιανού Κλειώ

Κύπρος

Τα φώτα της πόλης

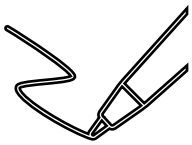

Περνώντας από αυτό τον δρόμο απόψε, τα φώτα της πόλης μες την λάμψη τους με καλωσορίζουν και πάλι. Πόσος καιρός έχει περάσει μακριά από αυτά τα φώτα της πόλης μη με ρωτάτε...Δεν θέλω να θυμάμαι. Κράτησε πολύ για μένα, για να το αντέξω.

Προσπαθώ να σκεφτώ τις λέξεις εκείνες που ήθελα να εκφράσω την περίοδο της απομόνωσης μου, αλλά πάλι δεν είναι στο μυαλό μου, απλά ταξιδεύουν με μια αβεβαιότητα και εξαφανίζονται στη μαγεία της κίνησης στον δρόμο με τις φοινικιές… Αυτή η στιγμή της απόλυτης πρώτης ελευθερίας κίνησης με το δικό σου αυτοκίνητο, είναι ασυγκρίτως μοναδική.

Περνάω για πρώτη φορά από αυτό τον νοσταλγικό παραλιακό δρόμο με τα πολύχρωμα φωτάκια που χάνονται μες τις ψηλές φοινικιές για λίγο. Οι περαστικοί που αθλούνται, μου φαίνονται γνώριμοι, χαμογελαστοί, οικείοι και εκείνα τα παιδιά με τα πατίνια τινάζονται στον πολύχρωμο αέρα και γελούν δυνατά. Κάπου έρχεται μια ανάμεικτη μυρωδιά από βάφλες και σουβλάκι και διαπερνάει το τζάμι του τζιπ.

Πόσο μου είχε λείψει ένας περίπατος εκεί δίπλα από την θάλασσα, μα το μόνο που έβλεπα ήταν κάτι παγωμένες σκιές στο δωμάτιο και άνοστα γεύματα. Οι άσπρες στολές δεν με φόβιζαν τόσο όσο το αδιάφορο φαγητό που δεν μπορούσα να απολαύσω.

Περνώντας από αυτό τον δρόμο απόψε, βλέπω τις κινήσεις των ανθρώπων που είναι ζωντανοί και ονειρεύονται ένα αύριο αβέβαιο και θυμάμαι ότι είμαι και εγώ μαζί τους.

Ο αέρας της θάλασσας εισχωρεί από το ανοικτό μου παράθυρο και όλα είναι τώρα αλλιώτικα.

Τα φώτα των άλλων αυτοκινήτων, τα κορναρίσματα, οι χαρούμενες δυνατές φωνές και τα τραγούδια από κάποιο αμάξι δίπλα μου, με ταξιδεύουν και πάλι σε αυτούς τους δρόμους που τόσο πεθύμησα, αναζητώντας κάτι να μου θυμίσει πάλι την παλιά ζωή μες τα φώτα της πόλης μου.

Δραγούνη Βασιλική

Μια πινελιά κόκκινου

Η Βασιλική Δραγούνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει Αγγλική Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Ευρωπαϊκή Συγκριτική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο της Γάνδης (Βέλγιο) και έχει μεταπτυχιακό στις Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σπουδές από το Πανεπιστήμιο Πειραιώς. Εργάζεται στον αεροπορικό χώρο.

Ποιήματα και διηγήματά της έχουν βραβευθεί σε Πανελλήνιους και Διεθνείς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και έχουν εκδοθεί σε συλλογικά έργα (ανθολογίες και ποιητικές συλλογές) καθώς και σε λογοτεχνικά περιοδικά. Ποιήματα και κείμενά της δημοσιεύονται σε λογοτεχνικές ιστοσελίδες και σε ψηφιακές εκδόσεις του διαδικτύου. Έχει εκδώσει τέσσερις ποιητικές συλλογές: "Πτήση στο Φως", "Σελήνη στον Σκορπιό", "Τοπία του Είναι" και "Από Ένστικτο" και μία συλλογή μικρών ιστοριών με τίτλο "Το κόκκινο φοριέται στην καρδιά", με τις Εκδόσεις Πνοές Λόγου και Τέχνης. Είναι διαχειρίστρια του λογοτεχνικού ιστολογίου artifactspirit.blogspot.com

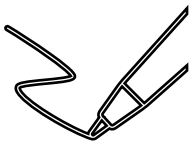

Το τέλος του κόσμου, ή πιο συγκεκριμένα το τέλος του ανθρώπινου πολιτισμού όπως τον γνωρίζουμε, δεν ήρθε με την εμφάνιση μιας αιφνιδιαστικής πυρκαγιάς από την κόλαση. Μας πλησίασε πολύ πιο ύπουλα…

***

Πάντα ήταν λίγο παλαιομοδίτης. Έστελνε ακόμη χειρόγραφες επιστολές με το ταχυδρομείο. Δεν υπήρχε τηλεόραση στο σαλόνι του και από μουσική άκουγε μόνο δίσκους βινυλίου. Ωστόσο, έκανε παραχωρήσεις στις τηλεπικοινωνίες. Είχε ένα κινητό τηλέφωνο δεύτερης γενιάς. Όλα αυτά εξηγούν το πώς παρακολούθησε το τέλος του κόσμου να παίζεται, όντας στα σύγκαλά του.

Ένα βράδυ, κατά τη διάρκεια του καθημερινού προσκυνήματός του στην τοπική παμπ, ο ιδιοκτήτης τον ρώτησε: «Τι πιστεύεις για το νέο κινητό τηλέφωνο 31J; Κοστίζει το ένα δέκατο του προηγούμενου μοντέλου στην τιμή».

«Ακούγεται πολύ καλό για να είναι αληθινό…», είπε ελπίζοντας ότι αυτό θα ήταν αρκετό και ότι τώρα θα μπορούσε να πιει την μπύρα του με ηρεμία.

«Έχει μια εφαρμογή συγχρονισμού», επέμεινε ο ιδιοκτήτης. «Σε διαβάζει».

«Τι κάνει;» ρώτησε μπερδεμένος από την τροπή της συνομιλίας.

«Σε διαβάζει. Αξιολογεί την προσωπικότητά σου και υπολογίζει τις ανάγκες σου σύμφωνα με τα ενδιαφέροντα και τις επιθυμίες σου. Για παράδειγμα, επιλέγει τα τοπ βίντεο με γάτες για να παρακολουθήσεις αν σε κατηγοριοποιήσει ως λάτρη της γάτας ή τα τοπ βίντεο με σκύλους αν θεωρήσει ότι προτιμάς τους σκύλους».

«Κι αν σε θεωρήσει διεστραμμένο… τι κάνει τότε;» είπε ο χυδαίος πελάτης που καθόταν καμπουριασμένος δίπλα του στον πάγκο του μπαρ.

Καθώς η συζήτηση εκφυλίστηκε, έριξε μια ματιά στους πελάτες της παμπ. Παρά το γεγονός ότι υπήρχαν πολλοί, ήταν ένα ήσυχο βράδυ. Όλοι κάθονταν με τα μάτια τους καρφωμένα στα 31J τηλέφωνά τους, με τα ποτά τους ανέγγιχτα,

προφανώς παρακολουθώντας βίντεο με γάτες και σκύλους.

«Παίρνω ένα από αυτά αύριο», είπε ο ιδιοκτήτης. «Ένα 31J, εννοώ. Τι γίνεται με εσένα;»

«Εγώ όχι», του είπε. Έκανε μια σαρωτική χειρονομία με το χέρι του, δείχνοντας την πελατεία του μαγαζιού. «Αυτό το νέο κινητό τηλέφωνο φαίνεται λίγο πιο εθιστικό από τα προηγούμενα».

Νιώθοντας κάπως άβολα, τελείωσε την μπύρα του και έφυγε.

Μέσα σε λίγες μέρες όλοι όσοι γνώριζε φαίνονταν να έχουν κολλήσει τη μύτη τους σε ένα τηλέφωνο 31J, είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Το περπάτημα στη δουλειά περιλάμβανε ελιγμούς γύρω από άλλους πεζούς προκειμένου να αποφεύγονται συγκρούσεις και φωνητικές ενημερώσεις των άλλων πεζών ότι το φως ήταν πράσινο στην διάβαση. Σταμάτησε ακόμη και να κατεβαίνει στην παμπ. Ο ιδιοκτήτης της ήταν πολύ απορροφημένος με τις «ανάγκες», τα «ενδιαφέροντα» και τις «επιθυμίες» του στο 31J του για να μπει στον κόπο να του δώσει ιδιαίτερη προσοχή. Έτσι έμενε τα βράδια σπίτι του, πίνοντας μια δυο μπίρες και ακούγοντας ρετρό μουσική στο πικάπ του. Το χειρότερο απ' όλα, όλοι όσοι συναντούσε στο δρόμο ή στα μαγαζιά είχαν ένα κενό χαμόγελο στο πρόσωπό τους και έναν έτοιμο χαιρετισμό στα χείλη τους, σαν να ήταν οι καλύτεροί του φίλοι.

Παγκόσμια ειρήνη; Ήταν πραγματικά αυτό που είχε ανάγκη η ανθρωπότητα;
Μια εβδομάδα μετά την κυκλοφορία του, ένα τηλέφωνο 31J έπεσε στο γραμματοκιβώτιό του.

«Ενεργοποίησέ το! Έλα μαζί μας!» του φώναξε κάποιος από τον διπλανό κήπο.

Άφησε το τηλέφωνο εκεί που βρισκόταν. Είχε αναστατωθεί τόσο πολύ, ώστε δεν άντεχε να το παραλάβει, πόσο μάλλον να ανοίξει την καγκελόπορτα και να αντιμετωπίσει το άτομο που του το παρέδωσε. Χιλιάδες ερωτήσεις γέμιζαν το μυαλό του και, μιας και ελλείψει ραδιοφώνου ή τηλεόρασης δεν μπορούσε να έχει επαρκή πληροφόρηση για τα γεγονότα, βρήκε τον εαυτό του να περιπλανιέται στο σπίτι σαν θηρίο στο κλουβί που απορούσε για το τι ακριβώς συνέβαινε.

Αργότερα εκείνη την ημέρα, από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας εντόπισε

τον γείτονά του ντυμένο στα μαύρα, να βγαίνει έξω στο κατάφυτο αίθριό του και να ατενίζει τη ζούγκλα του κήπου του. Αντί να πέφτει στην ξαπλώστρα του στο αίθριο και να σιγοπίνει παγωμένο τσάι όλο το απόγευμα όπως συνήθιζε, σκέφτηκε για μια στιγμή κι έπειτα τοποθέτησε την οθόνη του τηλεφώνου του μπροστά από το πρόσωπό του. Από το πλεονεκτικό του σημείο παρατήρησε σχήματα και χρώματα να αναπτύσσονται και να συστέλλονται με καλειδοσκοπική συμμετρία. Δεν είδε να μεσολαβούν καθόλου ήχοι μεταξύ του γείτονά του και του παραλήπτη ή των παραληπτών αυτής της κλήσης. Μπορούσε μόνο να φανταστεί ότι υπήρχε ένα είδος μη-λεκτικής επικοινωνίας, ακόμη και μια τηλεπάθεια ίσως, γιατί μέσα σε λίγα λεπτά καμιά δεκαριά άνθρωποι επίσης ντυμένοι στα μαύρα έφτασαν και άρχισαν να εργάζονται στον κατάφυτο κήπο του.

Στη μέση της δουλειάς τους, συνθηματικά σχεδόν, όλοι σταμάτησαν αυτό που έκαναν και σήκωσαν το κεφάλι τους προς τα πάνω, κοιτώντας με ανέκφραστο ύφος την διάφανη κουρτίνα πίσω απ' την οποία κρυβόταν.

«Ενεργοποίησέ το!» φώναξαν όλοι από κοινού, «Έλα μαζί μας!».

Πανικοβλημένος, έτρεξε κάτω και άνοιξε την μπροστινή πόρτα. Βγήκε έξω χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα σε ποιο μέρος, ανεπηρέαστο από την μυστηριώδη ενωτική δύναμη του τηλεφώνου 31J, να ψάξει να βρει καταφύγιο. Και τότε πάγωσε από τρόμο. Όλοι στο δρόμο φορούσαν μαύρα -τη στολή τους, εκτός από μια νεαρή γυναίκα που φορούσε ένα κόκκινο παλτό. Ασφυκτιούσε και πάλευε στα χέρια ενός μαύρου όχλου, με τα μάτια της κλεισμένα σφιχτά, προσπαθώντας να μην αναγκαστεί να κοιτάξει την οθόνη του τηλεφώνου που κρατούσαν μπροστά στο πρόσωπό της.

Δεν ήταν γενναίος, οπότε αντί να τη βοηθήσει έτρεξε πίσω στο σπίτι του, κλείδωσε την πόρτα πίσω του και κάθισε στο πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας. Κάποια αισθητική χειριστική τεχνολογία έβαλε την ελεύθερη βούλησή μας, μετατρέποντάς μας σε κυτταρικά αυτόματους σκλάβους της. Έπρεπε να παραμείνει ένας από τους λίγους ανθρώπους που δεν είχαν επηρεαστεί, αν και απ' ότι φαίνεται είχαν κι εκείνοι αρχίσει να λιγοστεύουν από λεπτό σε λεπτό.

Η χορωδία «Ενεργοποίησέ το! Έλα μαζί μας!» ξεκίνησε γύρω από το σπίτι

του και άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο ρυθμική καθώς οι γείτονες και κάποιοι άλλοι από τους γύρω δρόμους είχαν συγκεντρωθεί για να βοηθήσουν στον «προσηλυτισμό» του. Μέσα από το παγωμένο γυαλί του παραθύρου διέκρινε την μαύρη ενδυμασία που φορούσαν όλοι έξω. Ανάμεσά τους υπήρχε μια θολή πινελιά κόκκινου.

Ναι, δεν ήταν γενναίος. Ίσως η αφομοίωση σε μια νέα, ισότιμη κοινωνία χωρίς αποκλεισμούς να είναι ευκολότερη και προτιμότερη από την αντίσταση. Η ελεύθερη βούληση και η ανεξάρτητη λήψη αποφάσεων μπορεί να οδηγήσει σε επιπλοκές. Γι' αυτό κι εκείνος θα πάει να παραλάβει το τηλέφωνο 31J από το γραμματοκιβώτιό του και θα σταθμίσει τις επιλογές του.

Θανοπούλου Κλεοπάτρα

Πρώτοι Έσονται Έσχατοι

Η Κλεοπάτρα Θανοπούλου γεννήθηκε το 1972 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής του ΕΚΠΑ και εργάζεται στη Μέση Εκπαίδευση. Από τις εκδόσεις Ownbook κυκλοφορεί το αφήγημά της με τίτλο "Ένα κόκκινο μήλο".

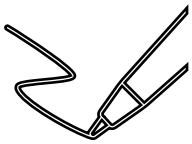

Έγραφε τραγούδια. Μόνος. Μπλέκονταν οι στίχοι με τα όνειρα και τις μουσικές. Τα τραγουδούσαν άλλοι. Ο ίδιος ποτέ. Με τον πολύ κόσμο δεν ανακατευόταν. Ούτε καν ήξερε τι συνέβαινε γύρω του. Δεν τον ένοιαζε. Ήταν μέχρι να του χτυπήσει η πραγματικότητα την πόρτα, σαν να μη σήκωνε αντιρρήσεις…

Δεν μπορούσε να βλέπει τους γονείς του. Ήταν ηλικιωμένοι και κινδύνευαν. Δεν τον πείραξε πολύ. Έτσι κι αλλιώς προτιμούσε το κουκούλι του. Οι παρέες επίσης απαγορεύονταν. Κι η κυκλοφορία υπό όρους. Μα πότε είχε ο ίδιος πολλές παρέες…;

Μα, τότε, γιατί πέταξε η έμπνευσή του απ' το παράθυρο; Μήπως ήταν που, κλεισμένος στο σπίτι του για ατέλειωτες ώρες, είχε αρχίσει να παρακολουθεί… την επικαιρότητα; Κι εκεί, στα gossip news, να σου κι η Αστερία… Είχε τραγουδήσει τα τραγούδια του κι είχαν ερωτευτεί ή έτσι νόμιζε ο ίδιος. Να την τώρα μ' έναν άλλον. Κάκιωσε. Καλά έκανε, λοιπόν, που δεν έβλεπε ούτε άκουγε τίποτα ως τώρα…

Τώρα το διαδίκτυο τον συντρόφευε κι η έμπνευσή του στο ναδίρ. Κυριαρχούσε ο θάνατος εκεί έξω… Τι ήταν αυτό, που είχε αδειάσει τις αγκαλιές και είχε απαγορεύσει τα φιλιά, αληθινά ή ψεύτικα; Ένας ιός… Τόσο απλά. Ένας ιός, που μεταλλασσόταν και του θύμιζε πως κάτι μέσα του και μέσα σε όλους μας είχε επίσης μεταλλαχθεί επικίνδυνα. Ο θηριώδης ανθρώπινος εγωισμός, που φόνευε για την επιβίωσή του… Φόνευε τα πάντα, όπως ακριβώς ο covid 19…

Γιατί συνέβαινε όλο αυτό; Έφταιγε και τι κακό είχε κάνει ποτέ αυτός, ο ήσυχος κι αμέτοχος; Άρχισε να συναινεί σε παρανοϊκά σενάρια, σαν τους τρελούς… Ήταν η ίδια του η ενοχή που του υπαγόρευε ένα είδος παραληρήματος…
Και, να που, καθώς έμεναν όλοι κλεισμένοι στα σπίτια τους, φοβισμένοι κι ανήμποροι, η φύση γιόρταζε την απελευθέρωσή της... Ναι, η φύση γελούσε επιτέλους ανακουφισμένη, ζώα και λουλούδια, σε μια άνοιξη γεμάτη κλάμα και θάνατο για τους ανθρώπους.

Την είχαμε διαλέξει την ελευθερία μας, έλεγαν οι παλιοί μύθοι. Μα το μάθημα της διαδρομής μας ως εδώ το είχαμε επιμελώς αγνοήσει… Αν υπήρχε Θεός γινόταν τώρα σίγουρο πως κάτι μας δίδασκε… Μάλλον ήμασταν μαθητές αιώνες τώρα… Μαθητές τυφλοί τα τ' ώτα τον τε νουν τα τ' όμματα… Και τώρα; Μήπως θα

ξεχνούσαμε, καθώς ο καιρός θα περνούσε;

Το λέγαν οι μύθοι, που τώρα έπαιρναν την εκδίκησή τους. Στα σταυροδρόμια της ζωής, δίδασκαν, ένας είν' ο δρόμος του φωτός! Κι ο άλλος του σκότους… Ένας ο δρόμος της ζωής. Κι ο άλλος του θανάτου… Ήταν άραγε πολύ αργά; Στο πιο βαθύ σκοτάδι, θα χάραζε η νέα αυγή, όπως πάντα στον ουρανό! Αλλά ο ουρανός, κι αν θα έχυνε δάκρυα για την απώλεια, θα ήταν εκεί την επόμενη μέρα και χωρίς εμάς…

Κι η Αστερία; Η Αστερία, που την είχε ερωτευτεί; Μα, εκείνη μοιραζόταν τον εγκλεισμό με το κοινό της τραγουδώντας στο you tube απ' το σπίτι. Τραγούδια δικά του… Ήταν τόσο γλυκιά και άμεση. Ο κόσμος την αγαπούσε, γιατί ένιωθε την αλήθεια της. Όλα ήταν επικοινωνία για εκείνη. Η φωνή της, το χαμόγελό της, το σώμα της, η καρδιά της… Με καραντίνα ή χωρίς, πάντα η ίδια. Αν της τηλεφωνούσε;

Έλπιζε σ' ένα αλλιώτικο αύριο κι ευχόταν να αξιωθεί να το ζήσει. Όλα θα είχαν περάσει… Κι όμως θα ήταν εδώ. Θα ήταν στη νέα ελευθερία που θα απλωνόταν μπροστά τους: Να φτιάξουν τον κόσμο απ' την αρχή!

Κι ο άλλος της Αστερίας; Ποιος θα τον υπολόγιζε τότε; Αχ και να τραγουδούσαν οι δυο τους τη νέα μέρα… Αλλιώς, θα παρέμενε άλλος ένας μοναχικός άνθρωπος, όπως τόσοι και τόσοι…

Ένα τηλεφώνημα… Το τόλμησε! Την είχε ξαφνιάσει, το 'νιωσε στη φωνή της. Ήταν απορία; Μήπως αδιαφορία; Μήπως είχε ξεθωριάσει μέσα της ό, τι είχαν ζήσει; Τι ήθελε, τον ρώτησε… Θα ήθελες να συναντηθούμε, όταν περάσει όλο αυτό; Κι εκείνη είπε, ναι, γιατί όχι…; Μήπως, λοιπόν, κι εκείνη τον είχε αγαπήσει; Μα, τότε γιατί τον παράτησε…;

Αν άνοιγε το mail, λίγο μετά το τηλεφώνημα, θα 'χε βρει αμέσως την απάντηση. Του πήρε μια βδομάδα. Μια βδομάδα, όπου άκουγε Bob Marley κι οραματιζόταν τη νέα αρχή. Μαζί της. Και μ' όλο τον κόσμο… Ξαφνιάστηκε, όταν διάβασε το μήνυμά της. Εγώ, Κωνσταντίνε, -γιατί, ξέρεις, υπάρχω κι εγώ! – ξέρω πως ήμουν μέρος των ονείρων σου για τη ζωή. Έγραφες τραγούδια για μένα κι έλεγες πως μ' αγαπούσες. Εγώ δεν στο είπα ποτέ. Όχι γιατί δεν ήταν αλήθεια. Οι σκέψεις μου κι ό, τι ένιωθα έμειναν κρυμμένα από σένα. Ήσουν τόσο γεμάτος κι

αυτάρκης με τα τραγούδια σου, που δεν φανταζόσουν ότι ίσως κάτι είχα να πω. Ίσως κάτι που θα σου άρεσε. Ή ίσως κάτι που θα σ' έβγαζε απ' τις ονειροπολήσεις σου... Μα αυτό το κάτι θα δικό μου. Θα ήμουν εγώ. Φαίνεται πως δεν είχα τόση αξία...

Μα τι του έγραφε; Αυτός θα ξεσήκωνε γη κι ουρανό για χάρη της κι εκείνη νόμιζε... Κι όλα τα όνειρά του θα πήγαιναν χαμένα; Τα λόγια της του θύμισαν τους γονείς του, όταν ήταν έφηβος κι ήθελε την ησυχία του, η κιθάρα του κι αυτός... Πως δήθεν δεν τον ένοιαζε κανείς και τίποτα... Και πιο μικρός ακόμη, που η μάνα παραπονιόταν πως δεν πλησίαζε ποτέ την αγκαλιά της. Αυτό το παιδί είναι στον κόσμο του, γκρίνιαζε κι ο πατέρας... Όλες οι σχέσεις του σε αδιέξοδο... Απομόνωση, να τι ήταν πάντα η ζωή του. Καμία νέα μέρα δε θα ερχόταν, επειδή την ονειρευόταν. Ποιος νόμιζε πως ήταν...;

Κι η επόμενη μέρα ήρθε. Οι άνθρωποι μετρούσαν πληγές μα το εμβόλιο είχε βρεθεί κι η ελπίδα μαζί του. Το πρώτο που έκανε ήταν να δει τους γονείς του. Ασυνήθιστοι καθώς ήταν στο πρωτόφαντο ενδιαφέρον του, κουμπώθηκαν. Οι ίδιοι οι γονείς του! Μα, πώς το είχε καταφέρει όλο αυτό; Στην αγκαλιά του έμειναν κι οι δυο ψυχροί, σαν απορημένοι... Προσπάθησε να μη θυμώσει. Στο κάτω - κάτω αυτός έφταιγε.

Έπειτα, είπε να βγει με κάποιο φίλο. Φίλο; Ή μήπως είχε μόνο γνωστούς; Τι νόημα θα είχε; Ανούσιες κουβέντες... Όχι, δεν υπήρχε νόημα σε κάτι τέτοιο... Μα, δεν ήταν δυνατόν να μην άξιζε μια δεύτερη ευκαιρία... Η Αστερία είχε πει με λίγα λόγια πως δεν τη γνώριζε καν... Είχε δίκιο; Ε, θα το μάθαινε επιτέλους... Της έγραψε. Ξέρω πως τα τραγούδια μου είναι πολύχρωμες χαντρούλες της έπαρσής μου, δήθεν πολύτιμες. Υποπτεύομαι πως δεν αξίζω μια συνάντηση...

Μα συναντήθηκαν. Ο Κωνσταντίνος εξομολογήθηκε πως οι μέρες της καραντίνας τον είχαν εξουθενώσει... Είχε νιώσει μόνος όσο ποτέ. Και θα συνέχιζε να νιώθει αν δεν... Μπορούσε να ζητήσει κάτι παραπάνω, όταν ίσως ο άλλος την άκουγε, ίσως δεν την είχε στην απέξω, ίσως ήταν η ζωή του όλη... Τον διαβεβαίωσε πως δεν ήθελε να 'ναι όλη η ζωή κανενός! Και πως η αγάπη ήταν πολύ απλή υπόθεση. Ξέρεις γιατί δεν τραγουδάς μόνος σου τα τραγούδια σου; Γιατί δεν είσαι

απλός κι ο κόσμος θα το καταλάβει. Γι' αυτό παριστάνεις το σνομπ κι αφήνεις τους κοινούς θνητούς να σε τραγουδάμε. Μόνο που εμείς έχουμε ψυχή κι ο κόσμος το καταλαβαίνει. Κι εμείς το χαιρόμαστε.

Η επόμενη μέρα του φαινόταν ατελείωτη, σαν τις μέρες της σκληρής καραντίνας. Μόνον οι μοναχικοί περίπατοι υπήρχαν γι' αυτόν. Έπειτα ξανά στο σπίτι. Απογοήτευση… Ο κόσμος κι αν θα άλλαζε ή όχι, για 'κείνον τίποτα δε θα άλλαζε. Κι ο τραγουδοποιός σκέφτηκε πως αν υπήρχε ελπίδα ήταν στις Αστερίες του κόσμου αυτού, που ξέρουν να αγαπούν και να αγαπιούνται.

Άραγε θα θυμόταν για καιρό τα διδάγματα ετούτης της πανδημίας; Ίσως όχι. Έγραψε τραγούδια απ' όσα εμπνεύστηκε την επόμενη μέρα. Πρότεινε στην Αστερία να τα τραγουδήσει κι εκείνη δέχτηκε. Ο τραγουδοποιός δεν βγήκε ποτέ σε κοινό… Έλεγαν πως κι άλλες πανδημίες θα έρχονταν… Μήπως είχε πολλούς ακόμη να πάρει κοντά του ο Θεός με τον ένα ή τον άλλο τρόπο; Ίσως είναι μια νέα κιβωτός ψυχών, σκεφτόταν ο Κωνσταντίνος κι ευχόταν να επιβιβαστεί. Με όποιον τρόπο… Κι ας ήταν ο έσχατος αυτός που νόμιζε κάποτε πως ήταν ο πρώτος…

Θάνου Αγγελική

Εγώ η Υγεία

Η Αγγελική Θάνου του Γεωργίου και της Μαρίας γεννήθηκε στα Κανάλια της Μαγνησίας και κατοικεί στο Βόλο. Υπηρέτησε την Προσχολική Εκπαίδευση ως Νηπιαγωγός και ως Σχολική Σύμβουλος Προσχολικής Αγωγής στην Μαγνησία και στις Κυκλάδες. Είναι Διδάκτωρ του Παιδαγωγικού Τμήματος Προσχολικής Εκπαίδευσης στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το θέμα της διδακτορικής της διατριβής είναι: «Σχεδιασμός εφαρμογή και αξιολόγηση ενός ψυχο – παιδαγωγικού παρεμβατικού προγράμματος για τη διαχείριση των συναισθηματικών δυσκολιών σε παιδιά προσχολικής ηλικίας». Εργασίες της έχουν δημοσιευτεί σε συλλογικές εκδόσεις καθώς και σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά. Εισηγήσεις της έχουν παρουσιαστεί σε επιστημονικά συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Είναι περήφανη μητέρα της Βιολέττας και του Κωνσταντίνου και ευλογημένη γιαγιά της Κατερίνας, της Ίριδας και της Αγγελικής. Αφότου έχει αφυπηρετήσει ασχολείται συστηματικά με τη συγγραφή. Δώδεκα βιβλία φέρουν το όνομά της.

Το βιβλίο της με τον τίτλο «Ποιήματα – Σχήματα» με εικονογράφηση του

Βολιώτη ζωγράφου Δημήτρη Μοράρου από τις εκδόσεις Πηγή μπήκε στη χρυσή λίστα 2019 του εκπαιδευτικού portal ELNIPLLEX.COM. Πρόσφατα απέσπασε το Β΄ βραβείο στον 9ο Διεθνή Λογοτεχνικό διαγωνισμό 2020 του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδος στην κατηγορία διήγημα και το Β’ βραβείο ποίησης στην κατηγορία Γυναίκα Πολιτισμού, Τέχνης και Γραμμάτων στο 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης και Μουσικού στίχου των φορέων ΕΠΟΚ και ΞΑΣΤΕΡΟΝ.

Είναι μέλος του ΚΕ.ΒΙ.ΜΑ.ΣΥ. (Κέντρο Βιβλίου Μαγνησιωτών Συγγραφέων), του Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Αγαπά την αφήγηση και είναι ιδρυτικό μέλος της νεοσύστατης Λέσχης Αφήγησης Βόλου. Δραστηριοποιείται ενεργά για ζητήματα επιβάρυνσης του περιβάλλοντος.

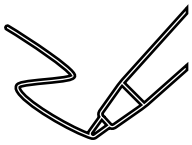

Υγιεία τίμιον αλλ' ευμετάστατον.

Μια χαρά τα είχε πει ο έλληνας ιστορικός Πλούταρχος. Πιο ευμετάβλητη δεν γίνεται. Δεν πρόλαβε να ξημερώσει η μέρα και άρχισα πολύ να κινδυνεύω. Άγνωστος εχθρός ενέσκηψε στην ανθρωπότητα. Κορονοϊός πληροφορούμαι το όνομά του. Πρόκειται για ιό εστεμμένο. Covid-19 λέγεται η ξενόγλωσση απειλή μου. Νέο λεξιλόγιο λανσάρεται πια, οι λέξεις *καραντίνα, εγκλεισμός, ιχνηλάτηση, ατομική ευθύνη, αχαρτογράφητα νερά,sms, μάσκα και πρόστιμο φοριούνται πολύ!*

Μόνο μην τολμήσει κανείς να φτερνιστεί, τρέχουν όλοι να κρυφτούν ούτε «Γεια σου» ούτε «Γείτσες» πια. Φόβος και πανικός για τα αιωρούμενα σταγονίδια. Πώς άλλαξαν όλα απότομα; Μια πρωτόγνωρη κατάσταση που μοιάζει με πείραμα κοινωνικού ελέγχου θεμελιωμένο στον φόβο. Και μάσκες, μάσκες παντού. Μικρές μεγάλες, χρωματιστές ολόμαυρες, χειρουργικές, ντιζαϊνάτες.

Εγώ δε, αναβαθμίστηκα, έγινα πια η *Δημόσια Υγεία*. Όλοι μιλούν για μένα. Οθόνες όλων των ειδών αναφέρονται στην αφεντιά μου. Μέτρα προστασίας υπέρ των πολιτών ανακοινώνονται, επιστήμονες κάνουν επισταμένως έρευνες για φάρμακα και εμβόλιο, σχολεία και εκκλησιές κλείνουν. Καταστήματα κατεβάζουν ρολά και όλοι μένουν πια στο σπίτι. *Η Παγκόσμια Οργάνωσή* μου, ανακοινώνει καθημερινά οδηγίες προς όλους. *Τα Εθνικά μου Συστήματα* αλλού κλονίζονται κι αλλού αναβαθμίζονται. Να τα εμψυχωτικά τραγούδια, να τα βίντεο και τα έξυπνα σποτ! Έχω γίνει το κέντρο του κόσμου. Όλα χορεύουν στον δικό μου ρυθμό.

Συνειδητοποιώ μια βαθιά αλλαγή εντός μου. Μια έντονη φιλαρέσκεια με κατακλύζει. Ανυπομονώ να ακούσω το δελτίο των έξι κάθε απόγευμα να τοποθετηθώ σε βάθρο, να αυτοθαυμαστώ. Αντιλαμβάνομαι ότι αρχίζω να λατρεύω το είδωλό μου… Ωχ, αλίμονο, η Βασίλισσα των ανθρώπων, η αυτής Υψηλότης, η *Δημόσια Υγεία* κινδυνεύει τώρα πια και από ναρκισσισμό.

Σηκώνω το ακουστικό. Κατεπείγον ραντεβού με τον ψυχαναλυτή μου.

Κι εκείνος συνιστά βουτιά στην ιστορία μου για να συνέλθω. Κι εγώ βουτώ βαθιά και συναντώ θαύματα.

Πρώτο θαύμα που με καλωσορίζει η κεφαλή μου. Στον αρχαίο Έλληνα γλύπτη Σκόπα χρωστάω την αντίληψη που έχω για την κεφαλή μου. Οβάλ σχήμα

προσώπου με γλυκά χαρακτηριστικά, όμοια θεάς, λαιμός λεπτός, μαλλιά κατσαρά, καλοχτενισμένα και δεμένα κότσο πίσω χαμηλά.

Πιο πέρα με περιμένουν τα σπουδαία έργα τέχνης που εμπνεύστηκαν για την αδερφή μου, την ψυχική υγεία, διάσημα ονόματα ζωγράφων όπως ο Σαλβαντόρ Νταλί, ο Μαρκ Σαγκάλ, ο Βίνσεντ βαν Γκογκ, κ.ά..

Τα ωραία μου αυτάκια έχουν την τιμή και τη μέγιστη χαρά να ακούν πληθώρα φράσεων, γνωμικών και ευχών. Έχουν γραφτεί αριστουργήματα για πάρτη μου. Ποιος άλλος έχει ακούσει το περιλάλητο «Νους υγιής εν σώματι υγιεί»;

Και από ευχές; Αμέτρητες. «Με υγεία!, Υγεία πάνω απ' όλα!, Την υγειά σου να' χεις!, Περαστικά!, Σιδερένιος! Χρόνια πολλά, γεμάτα υγεία!».

Τόλμησε κανείς να φτερνιστεί; Να νιώσει αυτή τη μοναδική ευχαρίστηση; Πυροδοτούνται αυτόματα ευχές του τύπου «Γεια σου, Με υγεία!» Μα εγώ προτιμώ εκείνη την παραδοσιακή, το «Γείτσες» δηλαδή.

Για ποιον γράφονται αμέτρητα μικρά χαρτάκια στις εκκλησίες φορτωμένα αγαπημένα ονόματα; «Υπέρ υγείας» αναγράφουν αυτά τα μικρόχαρτα–προσευχές.

Όσο για παροιμίες; Τι να πω; Δεν μπορώ να τις θυμηθώ όλες. Είναι τόσες πολλές. Οι περισσότερες έχουν να κάνουν με έναν γιατρό αλλά προτιμώ αυτές που αξιοποιούν και τον ανθρώπινο πισινό. «Ένα μήλο την ημέρα το γιατρό τον κάνει πέρα» ή «Πότε ο Γιάννης δεν μπορεί, πότε ο κώλος του πονεί». Μα εγώ, όπως προανέφερα, έχω ιδιαίτερη προτίμηση σε δυο από αυτές: «Κώλος κλασμένος γιατρός χεσμένος» και «Κώλος που κλάνει γιατρό δεν βάνει». Θες γιατί είναι πολύ αστείες, θες γιατί τις λένε συχνά οι γιαγιούλες κάθε φορά που τους ξεφεύγει καμιά πορδή για να δικαιολογήσουν το μετεωρισμό τους. Υποθέτω και για τα δύο.

Τι τό' θελα όμως να στραφώ στην ποίηση, σ' αυτή την πλάνα απόγονο των Μουσών; Βούτηξα με πάθος μεσ' τη γυμνή, σεμνή κι αγέρωχη πράξη του ανεξήγητου. Στη βουτιά μου αυτή συναντήθηκα με έναν ποιητή ονόματι Γιάννη Βαρβέρη, και να ο στίχος του που προκάλεσε την υπαρξιακή μου ανατροπή. Εσωτερικός σεισμός! Η αυτοεκτίμησή μου πήγε κατά διαόλου! Ακούστε τι αναφέρει στο ποίημά του με τον τίτλο «Είμαστε άνθρωποι πικραμένοι»!

[…-.Δεν μας παρηγορεί η υγεία / μια πλήξη πια, υγιείς εμείς, / μόνο να την ευχόμαστε στους συνανθρώπους…]

Πείτε μου, έχω άδικο; Εγώ, η παινεμένη κόρη, η αξιολάτρευτη και ποθητή, η πολύτιμη ΥΓΕΙΑ να αναφέρομαι ως πλήξη και να μην παρηγορώ τους ανθρώπους; Αδιανόητο! Όλα όσα γνώριζα έχουν ανατραπεί. Τίποτα δεν είναι πια ίδιο. Είμαι υγεία πικραμένη. Αύριο πρέπει να καλέσω εκ νέου τον ψυχαναλυτή μου!

Ευθυμιάδη Ελπίδα

Όταν «Όλα» Τέλειωσαν

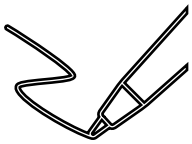

ΕΛΠΙΔΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ
11,5 χρονών

Ζέλου Παναγιώτα

Μετα(ξε)μπερδέματα

e-mail: zeloubooks@gmail.com
site: https://zeloubooks.wixsite.com/zeloubooks
facebook: Παναγιώτα Ζέλου, Παιδικό βιβλίο /
Panagiota Zelou, children's book author

Η Παναγιώτα Ζέλου γεννήθηκε στην Ίμβρο και μεγάλωσε στην Αθήνα. Έχει κάνει σπουδές μουσικής και μεταπτυχιακό στην Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση. Εργάζεται ως εκπαιδευτικός Μουσικής στο χώρο της Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης. Έχει γράψει παραμύθια για τη διαφορετικότητα σε έμμετρο λόγο. Τα παραμύθια αυτά τα παρουσίασε ως θεατρικές παραστάσεις, με πρωταγωνιστές μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες. Το «Σταφύλι μαύρο και μικρό» είναι το πρώτο της e-book, το οποίο κυκλοφορεί δωρεάν στο διαδίκτυο. Το παραμύθι της «Να χαμογελάς» εμπεριέχεται στο ανθολόγιο «Τα Διηγήματα του Εγκλεισμού» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Άπαρσις. Το παραμύθι με τίτλο «Ένα αστέρι ομπρέλα» το έγραψε για τον 1ο Διαγωνισμό Παραμυθιού koukidaki.gr. Διαβάστηκε από 9421 μοναδικούς αναγνώστες και βαθμολογήθηκε (από τους αναγνώστες) σχεδόν με άριστα.

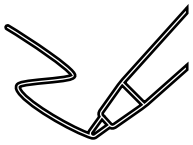

Μία φορά και ένα καιρό,
όχι στα χρόνια τα παλιά
αλλά στις μέρες μας παιδιά,
μια αλλιώτική βροχή
«πανδημία» την είπαν οι ειδικοί
πλημμύρησε το δάσος το πυκνό!

Στην άκρη μέσα στις φυλλωσιές
δίπλα στη λιμνούλα με τα γαλάζια νερά
ζούνε τα ζωάκια αρμονικά.

Ένα μικρό χωριό έχει δημιουργηθεί
μέσα στη φύση την καταπληκτική!
Η «πανδημία» όμως ήρθε με ορμή
και όλα τα γκρέμισε στη στιγμή.
«Αν μας ακουμπήσει η παράξενη βροχή
θα μας βρει μεγάλη καταστροφή!
μία είναι η λύση <μένουμε σπίτι>».

Τα μεγάφωνα του χωριού φωνάζουν τρελαμένα,
τα ζωάκια του δάσους τα έχουν εντελώς χαμένα.
Άλλα ζωάκια στο σπιτάκι τους τρέχουν να κρυφτούν
και άλλα την εντολή αψηφούν.

Ο καιρός όμως περνάει
και η «πανδημία» δεν σταματάει .
Οι εντολές δυστυχώς
δυσκολεύουν συνεχώς.

«Για να βγει κάποιος από το σπίτι
και να μην έχει καρδιοχτύπι,

θα πρέπει να φοράει μία περικεφαλαία,
αλλά όχι την αρχαία.
Στο εργαστήριο της κυρίας Αράχνης
να πάει για να την προμηθευτεί,
που την έχει πλέξει με υπομονή,
από φρούτα του δάσους και φύλλα δάφνης.
Η περικεφαλαία αυτή
θα σου σώσει τη ζωή!»

Τα ζωάκια αρχίζουν να ζορίζονται πολύ
και η ζωή τους αλλάζει από στιγμή σε στιγμή.
Το πιο δύσκολο όμως παιδιά
είναι που χάνονται ζωές τόσο βιαστικά.

Η ζωή όμως μπροστά τραβάει
και από το λήθαργο που έχει πέσει
αρχίζει σιγά - σιγά να ξυπνάει.
Ο ήλιος ξαναγύρισε λαμπερός!
Άρχισε σιγά- σιγά να μπαίνει μέσα από τις φυλλωσιές
αισιοδοξίες να σκορπάει παντού και ζεστασιές!
«Πανδημία» δεν υπάρχει τώρα πια
και η ζωή κυλάει κανονικά.

Μια παρέα από ζωο-παιδάκια
συναντιούνται στην πλατεία στα παγκάκια.

«Τι σημάδι είναι αυτό; σπυράκι;»
ρωτάει το αλεπουδάκι.
«Όχι χα χα! έφαγα ένα σοκολατάκι»
απαντάει χαμογελαστά το σκιουράκι
προσπαθώντας να σκουπίσει το προσωπάκι.

«Σε ρωτάω, γιατί εγώ έχω σημάδι από σπυράκι,
από τότε που φοράγαμε όλη μέρα,
εκείνη θυμάσαι την περικεφαλαία»
λέει το αλεπουδάκι
και δείχνει σ όλους το σημαδάκι.

«Κοιτάξτε! Έχω κάτω από τα μάτια κοκκινίλες
και φαγούρα εξωτερικά της μύτης
και στο πηγούνι σημάδια, αχ τι κακουχίες!»
φωνάζει η κουκουβάγια με μάτια γουρλωμένα
και το κεφαλάκι της προβάλει αγριεμένα.

«Εγώ» αψουουουου!
φτερνίζεται δυνατά το αρκουδάκι
και αφού σκουπίζει τη μυτούλα
συνεχίζει την κουβεντούλα:
«ενώ δεν φτερνιζόμουνα συχνά
τώρα φτερνίζομαι συνέχεια και δυνατά».

«Το έχουν πάθει πολλοί αυτό,
μάλλον αλλεργία είπαν με δισταγμό».
Αναφέρει ο σκαντζόχοιρος δυνατά
και συνεχίζει να μιλά:
«η μαμά μου που το έψαξε πολύ
δεν κατάφερε να βρει άκρη ούτε αυτή,
παρόλο που λέει ότι τώρα πια
η υγεία έχει ανέβει επίπεδο!»

«Τι ; έχει ανέβει γήπεδο;»
ρωτάει το σκιουράκι

που περπατάει και τρώει
κι άλλο σοκολατάκι.

«Ναι έχουν παίξει και αγώνα!
Χα - χα τι λες;
Σιγά θα πέσεις πάνω στην κοτρόνα!
Επίπεδο καλέ, χα - χα επίπεδο!»
απαντάει γελώντας το αρκουδάκι.

Έρχεται από τη βρύση το λυκάκι
που είχε πάει για να πιει νεράκι
και λέει βαριεστημένα:
«Αχ να μπορούσα να μην πάω αύριο σχολείο,
βαριέμαι πολύ να ανοίξω βιβλίο».

«Το μόνο εύκολο!»
πετάγεται χωρίς να σκεφτεί το αλεπουδάκι.
«Θα κάνεις ότι είσαι άρρωστο ζωάκι».

«Ναι καλά, ξέχασες μου φαίνεται το πάθημα.
Σε όποιον αρρωστήσει η κυρίας μας
προσφέρει μέσω τηλεκπαίδευσης μάθημα.
Δηλαδή δεν γλυτώνω ούτε για λιγάκι».
Εκφράζεται τσαντισμένα το λυκάκι.

«Άσε και το άλλο μόλις τώρα το σκέφτηκα.
Ο μπαμπάς από το σπίτι πια δουλεύει
τηλεργασία λέει και χρόνο δεν ξοδεύει.
Άρα θα με δει και θα καταλάβει ότι κάνω ψέματα
και μετά δεν θα ξέρω που να κρυφτώ!
Αχ τι δυσκολίες περνώ!!!»

ολοκληρώνει τη σκέψη του το λυκάκι
και χτυπάει το κεφαλάκι!

«Και δεν θα σ αφήσει να βγεις το Σάββατο μαζί μας!
Θα ξανά ανταμώσουμε το Σάββατο έτσι παιδιά;»
ρωτάει το σκαντζοχοιράκι και τα ζωάκια κοιτά.

Το σκιουράκι το κεφάλι κατεβάζει με δισταγμό
και απαντάει «Εγώ δεν μπορώ!
Κάθε Σάββατο πάμε στα μαγαζιά
για ψώνια και φαγητά λαχταριστά!»

Η κουκουβάγια το κοιτάει
σηκώνεται όρθια και του απαντάει:
«η οικογένεια μου ψωνίζει από το διαδίκτυο.
Τα βρίσκει πιο φθηνά η μαμά,
άσε που μας τα φέρνουν και στο σπίτι
και δεν ταλαιπωρείται τώρα πια!».

«Ούτε εγώ να έρθω δεν μπορώ»
λέει το ελαφάκι το ψηλό.
«Γιατί εμείς κάθε Σάββατο πάμε στην εξοχή
και βρισκόμαστε όλη η οικογένεια μαζί.
Είναι μία συνήθεια πια
που την ξεκινήσαμε όταν ήταν όλα κλειστά».

Μπιιιιιιιιιιιιπ!!!
«Γεια σας παιδιά!
Ήρθαν τα φαγητά!»

«Κύριε Λαγέ ντελιβερά

εμείς δεν έχουμε παραγγείλει φαγητά
μάλλον κάποιο λάθος έχει γίνει ….»

«Δεν είναι λάθος παιδιά»
απαντάει χαμογελαστά
ο κυρ-λαγός ο ντελιβεράς,
κατεβαίνοντας από το ηλεκτρικό μηχανάκι,
«ο πατέρας σου ελαφάκι ….»

«Μα ο μπαμπάς μου είναι στο εξωτερικό
βρίσκεται πολύ μακριά από δω»
τον διακόπτει το ελαφάκι το ψηλό.

Ο κυρ- λαγός τα ζωάκια πλησιάζει
και τις απορίες να λύνει ξεκινάει:
«ο κύριος Ελάφι μπήκε στην εφαρμογή
και παρήγγειλε πληρώνοντας με πιστωτική.
Θέλει όλους τους φίλους του παιδιού του να κεράσει
να φάνε, να πιούνε, χαρά να μοιράσει!»

«Μα όλα αυτά γιατί;»
Αψουουουου!
φτερνίζεται το αρκουδάκι και απορεί.

«Στην αιτιολογία που υπάρχει στην εφαρμογή,
έγραψε πως ο γιος του πήρε το πτυχίο των αγγλικών
δηλαδή ελαφάκι εσύ!»

«Τώρα κατάλαβα κύριε Λαγέ!
Τα αποτελέσματα σε μήνυμα

θα λάμβανε σήμερα, καλέ!
Τι ωραία έκπληξη!!!»
Πετάγεται το ελαφάκι
και αρχίζει να χοροπηδά
από τη μεγάλη του χαρά!

«Συγχαρητήρια ελαφάκι!»
εύχεται ο κυρ-λαγός και ξεκινάει
να δίνει στο κάθε ζωάκι
από ένα λευκό κουτάκι.

«Πολύ σας ευχαριστώ!
Να είστε καλά!»
λέει το ελαφάκι στον κύριο λαγό.

Ο κυρ-λαγός είναι στο ηλεκτρικό μηχανάκι
και ανακοινώνει φεύγοντας χτυπώντας το κουδουνάκι:
«Μην ξεχάσετε παιδιά
υπάρχει και ο διαγωνισμός:
-Σκάναρε
-Βάλε τον κωδικό
-Κέρδισε
για να δούμε ποιος θα είναι ο τυχερός»

«Τέλειοοοο!
Είναι για τη συναυλία στη Ν. Υόρκη!»
ξεφωνίζει το αλεπουδάκι
που διάβασε ήδη τι γράφει το κουτάκι.

«Ναι σιγά και θα μπορέσεις να πας εκεί;»
«Μάλλον το μυαλό σου είναι μόνο στο σοκολατάκι,

σε είδα που έφαγες και άλλο φίλε μου σκιουράκι!
Εξήγηση εγώ ο σκαντζόχοιρος θα σου δώσω
και αν δεν καταλάβεις θα σου το χρεώσω!
Εννοείται πως δεν θα πάει κανείς!
Η συναυλία είναι πια διαδικτυακή,
όπως η ζωντανή το ίδιο ισοδυναμεί».

«Στην υγειά σου ελαφάκι!!!
Πάντα επιτυχίες καλό μας φιλαράκι!!!»
Όλα τα ζωάκια έχουν σηκώσει το ποτήρι τους ψηλά,
το ελαφάκι τους κοιτάει και απαντάει με χαρά:
«Σας ευχαριστώ πολύ
φίλοι μου καλοί
είμαι πολύ τυχερός
που σας έχω στη ζωή μου συνεχώς!»

και ζήσανε αυτοί ασφαλείς
και εμείς ασφαλέστεροι!

Θεοδωρίδου Παναγιώτα

Επιστροφή

Η Παναγιώτα Θεοδωρίδου κατάγεται από τον Μακρύγιαλο Πιερίας. Γεννήθηκε στις 21-7-2000 στην Κατερίνη και κατοικεί στο Μακρύγιαλο Πιερίας. Είναι φοιτήτρια του Παιδαγωγικού Τμήματος Προσχολικής Εκπαίδευσης στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας (Βόλος). Οι ασχολίες της είναι η δημιουργική γραφή, η μουσική και το κουκλοθέατρο.

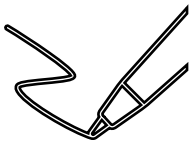

Χαρούμενες φωνές που φτάνουν ως την άκρη της γης. Ο ήλιος ανατέλλει, δίχως να κρύβει την χαρά και την ευγνωμοσύνη του, με τα κύματα της καταγάλανης θάλασσας να αγκαλιάζουν την αμμουδιά και να περιτριγυρίζουν τα κοχύλια. Άνθρωποι να περπατούν χέρι, χέρι και η καρδιά να χτυπά σαν τρελή. Στους δρόμους επικρατεί το γέλιο, ο θόρυβος και τα συναισθήματα να κρέμονται στα πρόσωπα των ανθρώπων. Απολαμβάνουν την θέα και την ομορφιά της φύσης που πριν δεν είχαν εκτιμήσει όσο θα έπρεπε.

Πριν από δύο χρόνια κανείς δεν θα μπορούσε να διανοηθεί πως κάποια μέρα θα έπαυε να κυλάει γρήγορα η ζωή. Ήρθαν στιγμές και καταστάσεις που μας δίδαξαν αρκετά και σημαντικά πράγματα. Μαθήματα που κανείς μας δεν θα μπορούσε να βάλει με το νου του. Κλεισμένοι σαν φυλακισμένοι ψυχές, για να προστατευθούν από τον αόρατο εχθρό. Μάσκες, γάντια και αντισηπτικά να κυριαρχούν και να κινούσαν σαν τις μαριονέτες την ζωή. Πίστευαν πως αυτός θα κινούσε πλέον το νήμα που ονομάζεται ζωή και βίωμα.

Όλα αυτά μέχρι την ημέρα της ελευθερίας και της επιστροφής. Μία ηλιόλουστη ημέρα που τα πουλιά κελαηδούσαν σαν να τους είχαν ξαναδώσει πίσω το καλαϊσμένα τους. Νέοι, ενήλικοι και ηλικιωμένοι να τριγυρνούν στις όχθες του ποταμιού και να αναζητούν τις χαμένες τους στιγμές. Όπως λένε και πάντα μετά την μπόρα έρχεται η λιακάδα και δίκαιο αποδείχθηκε πως είχανε. Χαρούμενοι άνθρωποι με μεγάλα βήματα να σχεδιάζουν τα όνειρά τους, μονάχα τούτη την φορά κουβαλώντας την σοφία του βιώματος.

Αυτά αγαπημένο ημερολόγιο και σήμερα. Έτσι είναι οι άνθρωποι. Τίποτα δεν λογαριάζουν και δεν εκτιμάνε αν πρώτα δεν τα χάσουν, δεν τα στερηθούν. Οι προηγούμενες καταστάσεις μας φαίνονται ένας κακός εφιάλτης, δίχως να έχει διακάψει το φως.

Θεοδωροπούλου Λεύκη

Next day
(Επόμενη μέρα)

Η Θεοδωροπούλου Λεύκη γεννήθηκε στο Περιστέρι Αττικής και κατοικεί στο Ίλιον όπου και εργάζεται ως β. Βρεφονηπιοκόμου σε Παιδικό Σταθμό.

Έχει τέσσερις γιους.

Είναι η δεύτερη φορά που συμμετέχει στη διοργάνωση αυτή.

Της αρέσει να ασχολείται με κάθε τι που μου προκαλεί το ενδιαφέρον, είτε αυτό είναι ζωγραφική, είτε είναι εργόχειρο, είτε είναι κάποιος λόγος γραπτώς ή προφορικώς ....., να γνωρίζει νέα πρόσωπα και καταστάσεις.

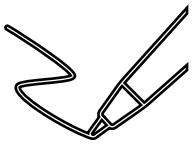

Αύγουστος 1945

Χιροσίμα. Ναγκασάκι.

Ένα κλικ....και ...τίποτα

Κανείς δεν ήξερε τι θα ακολουθήσει.....

Λιωμένες σάρκες, τότε.

Άνθρωποι λουσμένοι στη ραδιενέργεια....

Σήμερα;

(75 χρόνια μετά)

Ακόμη υπάρχουν ερείπια, λιωμένα κτίρια να θυμίσουν στην ανθρωπότητα με πόση άγνοια ο άνθρωπος έγινε κυρίαρχος με ένα κουμπί.

Κυρίαρχος όμως, χωρίς να ξέρει πώς να διαχειριστεί το αποτέλεσμα

Απρίλης 1985

Τσερνομπίλ.

40 χρόνια αργότερα, εμπειρία πλέον!!!!

Μάθαμε πια πως να φυτεύουμε πυρηνικούς αντιδραστήρες στον πλανήτη. Δε μάθαμε όμως τους τρόπους προστασίας από ατυχή γεγονότα. Σήμερα το Τσερνόμπιλ είναι ως επί το πλείστων πόλη-φάντασμα, αλλά ένας μικρός αριθμός ατόμων εξακολουθεί να κατοικεί σε σπίτια με ταμπέλες που αναγράφουν: «Ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού ζει εδώ».

Νοέμβρης 2019

Covid 19.

Παγκόσμιος κατά οίκων εγκλεισμός!!!

Εκ περιτροπής μέτρα από χώρα σε χώρα, πόλη σε πόλη , σπίτι σε σπίτι . Ο κόσμος έχει ανάγκη το άκουσμα καλών ειδήσεων....

Έχει ανάγκη για αισιόδοξο μέλλον

Θυσιάζει πολλά. Θυσιάζει θρησκεία, οικογένεια και κάνει υπομονή περιμένοντας το ευχάριστο άκουσμα. Το άκουσμα για ελευθερία

Το άκουσμα που ..... ησυχάζει για λίγο το καλοκαιράκι, αλλά πάλι με περιορισμούς , μέχρις ότου έφθασε και ο Νοέμβρης του '20.!!!

Πάλι τα ίδια....Η οικονομία κάθε νοικοκυριού σε ανέχεια!!! Η χώρα; Να προσπαθεί να προσφέρει...

Τα νοσοκομεία..... ..... Ασφυκτιούν!

Αρχίζει ο μεγάλος αριθμός κρουσμάτων

ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ

Χριστούγεννα...Πρωτοχρονιά....και πάλι Απόκριες και πάλι Πάσχα και πάλι η ζωή μέσα από τους τοίχους, με μόνο όνειρο το ΕΜΒΌΛΙΟ.

ΑΛΛΑ ΠΟΙΟ; Βγήκαν τόσα και το κάθε ένα έχει να απευθυνθεί σε ξεχωριστό προφίλ πολιτών...

Νέες λοιπόν έγνοιες

Έγνοιες που θα μπορούσαν να μην υπάρχουν! Νέα όνειρα πάλι.

ΕΛΠΙΔΑ

Ελπίδες για ΕΛΕΥΘΕΡΊΑ.

Για ελευθερία από αυτό το παγκόσμιο κακό.

Ισχύει όμως; Θα γίνει πραγματικότητα; Θα τα καταφέρουμε;

Θα ζήσουμε με τους ανθρώπους που αγαπάμε, αυτά που ονειρευτήκαμε;

Θα έχουμε κοντά μας τους ανθρώπους μας;

Το όνειρο για έναν ήλιο λαμπερό στην καρδιά μας θα γίνει πράξη;

Να πάμε στη βράβευση του e-book φέτος και να είμαστε εκεί όλοι..

Να καταφέρουμε να σβήσουμε από τη μνήμη μας όλα αυτά τα άσχημα που συμβαίνουν, αλλά ποτέ να μην ξεχάσουμε την κυρά Μαρία της Ρούλας, τον Κώστα της Βάσως ομοίως, καθώς επίσης όλους όσους βρέθηκαν σ αυτό το δρόμο που τους πήρε το ασθενοφόρο και δεν ξαναείδαν τους ανθρώπους τους....

Ας μην ξεχάσουμε και τον ήρωα γιατρό ή οποιοδήποτε άνθρωπο που σ' αυτή την κατάσταση νυχθημερόν παλεύει να προσφέρει τις υπηρεσίες του....

Ή μήπως σιγά σιγά ίσως μπούμε σε ένα άλλου είδους τροχό της αμάξης τον οποίο ΑΠΛΑ θα πρέπει αναγκαστικά να ακολουθήσουμε;

Απ' ότι έχω διδαχθεί , πιστεύω ότι καλό είναι η εξέλιξη της ζωής , της επιστήμης, της τεχνολογίας, ΜΑ Η ΥΠΈΡΒΑΣΗ, μόνο το αντίθετο αποτέλεσμα φέρνει. ....

Κλείνοντας θέλω να δώσω μια εικόνα, ένα πίνακα:...

"Θα ήθελα να κλείσετε τα μάτια , να σκεφτείτε ότι βρίσκεστε σε ένα πράσινο χωράφι με αγριολούλουδα, με πολλά παιδιά που αλλά έχουν πέσει με τα μούτρα στη Μερέντα κι άλλα παίζουν.

Παίζουν παιχνίδια ομαδικά, με συνεργασία και τήρηση κανόνων. Κανόνων που δίνουν ΖΩΗ, ΖΩΝΤΑΝΙΑ και ΑΊΣΘΗΜΑ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΎΗΣ...

Οι γονείς πιο πέρα απλά τα κοιτούν χωρίς φόβο

Τα κοιτούν και χαίρονται που τα βλέπουν ελεύθερα και ξέγνοιαστα μακριά από κάθε είδους απειλής, εκτός βέβαια από κάποιο ζωύφιο του περιβάλλοντος"...

Αυτός ο πίνακας είναι δικό μου παιδικό βίωμα κάπου εκεί στην ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ του 1978!!!στην εξοχή.

Είναι κάτι που σίγουρα δε θα ξαναγυρίσει....

Είναι όμως κάτι απόλυτα αληθινό .....

Είναι μια μέρα από το παρελθόν, που μακάρι να γινόταν η

" ΕΠΌΜΕΝΗ ΜΕΡΑ"

Ιακωβίδου Ελισάβετ

Άνθρωπος και Ανθρωπάκος

Η Ελισάβετ Ιακωβίδου γεννήθηκε μια αλκυονίδα μέρα του Γενάρη στην Αθήνα. Τόπος κατοικίας της ο λόφος του Αγερανού στη Μάνη. Ταξίδεψε πολύ και γνώρισε τον κόσμο.

Σημαντικοί σταθμοί στη ζωή της, η Αμερική και το Βερολίνο. Η Ελλάδα παραμένει σταθερή αξία. Έχει τελειώσει την Φιλοσοφική στο Αριστοτέλειο.

Είναι Στρατευμένη στη δημόσια εκπαίδευση για τριάντα χρόνια.

Έχει μια μεγάλη κι ενδιαφέρουσα πορεία ζωής. Ένα ακόμη ανέκδοτο βιβλίο….!

Βραβεία και διακρίσεις για τα έργα της τόσα όσα για να χωρούν στις καρδιές των αναγνωστών..

Εκδόσεις

Ανόθευτη Αγκαλιά, 2004 , εκδόσεις Τσουκάτου, επανέκδοση 2016

Άγραφο Δίκιο στη Μάνη 2008, εκδόσεις Αδούλωτη Μάνη, επανέκδοση 2016

Χρυσή Λάσπη, εκδόσεις Άνεμος, Αθήνα 2014

Ερημωμένη Πόλη σε ξαναχτίζω, εκδόσεις ΔΥΑΣ, Αθήνα 2018

SELFIE, indie, 2017, distributed by amazon http://www.amazon.com/dp/1521289158

Ο Τόπος που με αντάριεψε, 2019, Εκδόσεις Γιώργος Δημακόγιαννης

elissavet.iakovidou@gmail.com, elisemenzel@gmail.com

https://m.facebook.com/pg/elissavet.iakovidou/about

Εισαγωγή & Συμπεράσματα

Σκέψεις και απόψεις της συγγραφέα για την επόμενη μέρα της Covid -19.

Είναι ένα χρονικό ενός "προαναγγελθέντος θανάτου" το οποίο καταγράφεται ακριβώς έτσι όπως το βιώνει η ίδια και όπως το διαισθάνεται να εξελίσσεται την επόμενη μέρα. Στη βάση του απαισιόδοξο αλλά στην ουσία αισιόδοξο εφόσον η ίδια διαβλέπει τρόπους σωτηρίας από το αδιέξοδο που έχει φτάσει η κοινωνία σε παγκόσμιο επίπεδο. Μια προδιαγεγραμμένη και προμελετημένη εξόντωση του ανθρώπου που τον μετέτρεψαν σε ανθρωπάκο για να τον χειρίζονται ή μια βαθιά συνειδητοποίηση της δύναμης της δυνατής ψυχής που διαπραγματεύεται τα δεδομένα με αντοχή και επιμονή για να δοκιμαστεί, να εξελιχθεί και τέλος να επιβιώσει μέσα σε αυτόν τον πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό;

Άνθρωπος και Ανθρωπάκος

Μέρες ίδιες κι απαράλλαχτες. Νύχτες μεθυστικές μεσ' την αμαρτία της αποχαύνωσης μπροστά στο επίπεδο γυαλί με τις φανταχτερές εικόνες και τα κινούμενα σχέδια. Ώστε να επέλθει ο ύπνος αδιατάρακτος και ήρεμος, εξίσου αποχαυνωτικός, χωρίς εφιαλτικά όνειρα για την επαύριον που τίποτα μα τίποτα πάλι δε θα αλλάξει. Όλα μια ίσια γραμμή, όλα στάσιμα. Η διαδικασία του βάλτου αργή και βασανιστική, ίσως και παραπλανητική ότι θα τη γλιτώσει ο ανθρωπάκος, όσο και να τον τραβάει αργά προς τα κάτω, μέχρι να τον εξουδετερώσει, να του στερήσει την αναπνοή.

Η ύπουλη απορρόφηση από τα λασπόνερα που μεταμορφώνονται σε δύσοσμο βούρκο, που όλα τα σκεπάζει, τα αφανίζει με συνοπτικές διαδικασίες, προτού καν το θύμα να το αντιληφθεί.

Αυτό θα είναι το τέλος της πανδημίας και η καινούργια αρχή μετά το τέλος.

Μια άλλη ζωή που μικρά κεφάλια θα ξεπροβάλλουν μέσα από τη λάσπη προσπαθώντας να καθαρίσουν τουλάχιστον τα μάτια μέχρι να αντιληφθούν τι συμβαίνει. Να δούνε την καινούργια μέρα να ξημερώνει με καθαρό βλέμμα. Πλάνη βέβαια γιατί τα μάτια θα έχουν θολώσει από τα λασπόνερα.

Η ψυχοφθόρα διαδικασία της αποσύνθεσης που έχει ξεκινήσει μήνες τώρα θα οδηγήσει αργά και μεθοδικά σε ένα σκληρό θάνατο. Πρώτα της νόησης και της ψυχής και μετά του φθαρτού σαρκίου. Μεταλλάσσοντας συστηματικά πρώτα την καθημερινότητα, αυθυποβάλλοντας τον ανθρωπάκο σε τάξη και υπακοή, σε μια σκληρή επιφυλακή αυτοελέγχου, κοινωνικής κατασκοπευτικής περιφρούρησης τύπου Στάζι, ενός αβάσταχτου περιορισμού με το πρόσχημα μιας πανδημίας. Στην ουσία όμως προετοιμάζοντας τις επερχόμενες μέρες και χρόνια για όσους αντέξουν, που θα είναι ίδια και απαράλλαχτα με τα προηγούμενα, αυτής της πρόσφατης καθημερινότητας. Ασφυκτικά όλοι πιεσμένοι και περιορισμένοι μέσα σε τέσσερις ή και δεκατέσσερις τοίχους. Το μέγεθος του χώρου δεν κάνει τη διαφορά. Το μέγεθος της πίεσης όμως που ασκείται μέσα στο χώρο αλλάζει τα πάντα. Μια φυλακή με αόρατους δεσμοφύλακες, με ελευθερίες σωστά υπολογισμένες.

Εντός ορίων πάντα.

Με υπολογισμένα βήματα, που επιτρέπουν μια αξιοπρεπή διαβίωση των φυλακισμένων σε συγκεκριμένα κελιά ακαθορίστου μεγέθους, μεν, αλλά με προδιαγεγραμμένη πορεία και ακαθόριστη διάρκεια, δε, που δεν αφήνουν κανένα περιθώριο επιλογής

Ήδη έχει εξασκηθεί ο ανθρωπάκος να ακολουθεί ορισμένες κοινότυπες συνήθειες, χωρίς να χαλάει πολύ φαιά ουσία. Να ξυπνάει, να κινείται μεθοδικά μέσα στο χώρο σαν να είναι αόμματος, ή ρομπότ, να τρώει, να πίνει, να προσπαθεί να σκοτώσει τη μέρα του δημιουργικά όσο μπορεί ή αποχαυνωτικά, μετρώντας τις ώρες μέχρι να κοιμηθεί πάλι. Ένα φυλακισμένο όν ασφυκτικά απομονωμένο μέσα σε κάποιο χώρο όπου έχει μάθει να κάνει συγκεκριμένες κινήσεις χωρίς να επιτρέπει στο μυαλό να κάνει υπερατλαντικά ταξίδια σε άλλους κόσμους παρά μόνο σε αυτό της ίδιας μέρας.. Να κινείται δηλαδή μόνο εμπειρικά για να ικανοποιεί τις βασικές του ανάγκες.

Εντός ορίων πάντα.

Σα να εκτίει κάποια ποινή προσπαθώντας να αποφύγει τη θανατική καταδίκη.

Έτσι εκπαιδεύουν το μελλοντικό άνθρωπο για την μετά Covid-19 ημέρα. Τον μετέτρεψαν σε ανθρωπάκο. Αργά και μεθοδικά για την επερχόμενη εσαεί φυλάκιση του. Του νου και των αισθήσεων. Αλληγορικά αλλά ουσιαστικά για να μην το

αντιληφθεί και επαναστατήσει. Τον εξασκούν, του κάνουν οργανωμένα γυμνάσια μέσα από την καθημερινότητα την προσωρινή όπως σχηματικά την ονομάζουν, ώστε να μην αντιληφθεί την ειδοποιό διαφορά όταν η καραντίνα υποτίθεται ότι θα λήξει ή θα περάσει σε ένα άλλο στάδιο. Γιατί είναι βέβαιο και με μαθηματική ακρίβεια ότι θα συνεχιστεί με άλλη μορφή, πιο σκληρή, εφόσον θα αποτελεί πλέον μέρος της απτής μας πραγματικότητας.

Ίσως και να γίνει και ένας είδος εξάρτησης. Κακό πράγμα η συνήθεια…!

Με λίγα λόγια θα μεταπηδήσει τόσο φυσιολογικά και τόσο ανώδυνα στην καινούργια δομή της κοινωνίας που θα ευγνωμονεί τους δεσμοφύλακες του γι' αυτές τις μικρές παραχωρήσεις ελεύθερης αναπνοής. Μόνο που αυτή η σχηματική ελευθερία θα είναι η αιώνια δέσμευση του ανθρώπου, που νόμισε κάποια στιγμή ότι θα μπορούσε να εξουσιάζει τα πάντα, ακόμη και αυτή τη φύση.

Μια νέα ζωή, μια νέα πραγματικότητα, αυτά της νέας εξελιγμένης ψηφιακής τεχνολογίας που παραπλανητικά υποδουλώνει τον ανίδεο ανθρωπάκο. Με νέα δεδομένα, αυτά που φόρτωσαν το σκληρό του δίσκο, ή τον επαναφόρτισαν σαν να ήταν ένα κομπιούτερ ή ρομπότ, την περίοδο του εγκλεισμού του. Τα νέα δεδομένα από εδώ και στο εξής με ψηφιακά κωδικοποιημένα ονόματα, θα είναι, φόβος, αδράνεια, υπακοή, συμμόρφωση, τιμωρία. Μια ψηφιακή κωδικοποιημένη ζωή πάντα μέσα σε πλαίσια, με ψηφιακές εικόνες που ανοιγοκλείνουν το στόμα χωρίς να μυρίζει την αναπνοή και την ανάσα ο ένας του άλλου, που κάποτε περνούσε σα χάδι αέρα στο πρόσωπο. Αιχμάλωτος της ψηφιακής εποχής που προσπαθούν εύσχημα να του περάσουν. Μια απλή διεκπεραίωση καθηκόντων μέσα από αυτήν. Μια κατασκευασμένη μηχανή υποκαθιστώντας τον άνθρωπο για την γενικότερη κίνηση της ζωής.

Ένας άνθρωπος με τεχνητή νοημοσύνη.

Ανέπαφες επαφές, καμία ανθρώπινη επικοινωνία.

Μια αποξένωση και απομόνωση από τους συνανθρώπους του. Γιατί σαν μονάδα και μάλιστα με περιορισμένες ελευθερίες είναι ακίνδυνος. Σαν ομάδα όμως γίνεται επικίνδυνος. Αυτός είναι ο στόχος. Την αποστασιοποίηση του από την ομάδα. Την πάλαι ποτέ συλλογικότητα.

Η επικοινωνία είναι ο εχθρός. Γιατί ο άνθρωπος μέσα από τους

συνανθρώπους του εξελίσσεται. Δημιουργούνται κίνητρα και στόχοι, καινούργιες ιδέες, που αιωρούνται μέσα σε μια ομάδα. Πραγματοποιούνται οι στόχοι. Ακολουθεί η αμφισβήτηση και η διαλεκτική μέθοδος κερδίζει έδαφος και οπαδούς. Πώς αλλιώς μπορεί ο άνθρωπος να λειτουργήσει μέσα στο κοινωνικό σύνολο όταν δεν έχει ερεθίσματα για να δημιουργήσει; Να κοινοποιήσει το δημιουργικό του έργο και τις ιδέες του; Και όχι μόνο αλλά να αναπτύξει τις αισθήσεις του και να τις κρατά σε εγρήγορση. Να αγαπήσει, να κλάψει, να μισήσει, να θυμώσει, να ξεσπάσει. Να αγκαλιάσει το συνάνθρωπο του, να του προσφέρει βοήθεια και σα σκιά να τον ακολουθεί. Ακόμη και να τον κλωτσήσει…! Ο άνθρωπος για τον άνθρωπο και όχι ο ανθρωπάκος υπηρέτης της νέας τεχνολογίας.

Όλα σε καταστολή.

Με στοχευμένη πληροφόρηση, που άλλοτε θα βομβαρδίζει με σκηνές πολεμικής ταινίας τρόμου για να καταστείλει τις ορέξεις για αντίσταση και άλλοτε θα κατευνάζει μέσα από μια προσπάθεια αποτοξίνωσης ή αποπροσανατολισμού της καθημερινής φρίκης.

Μια στο σφυρί και μια στο πέταλο για να κρατούν τις ισορροπίες.

Με το καρότο ή το μαστίγιο…Για να ενισχύσουν τις ανισορροπίες.

Έτσι μεταμόρφωσαν αργά και μεθοδικά τον άνθρωπο σε ανθρωπάκο. Το συναίσθημα και η νοημοσύνη, η ελεύθερη βούληση και η ελπίδα, οι στόχοι και τα όνειρα, έστω και ασπρόμαυρα, σβησμένα από το χάρτη. Στη θέση τους μόνο ένα ρομπότ, ένας κατασκευασμένος άνθρωπος.

Ένα εκτελεστικό όργανο χωρίς βούληση.

Οι στόχοι και τα όνειρα θα κατασκευάζονται μόνο στα εργαστήρια όπου γίνονται τα μεγάλα πειράματα, εκεί όπου συντελούνται οι μεγάλες και ολέθριες αλλαγές της ανθρωπότητας, εκεί όπου οι φαρμακοβιομηχανίες στο βωμό του κέρδους θυσιάζουν ανθρώπινες ζωές, κατασκευάζοντας κατασταλτικά ή θανατηφόρα σκευάσματα για τη μείωση του πληθυσμού.

Ο άνθρωπος μεταμορφώνεται έτσι σε ένα πειραματόζωο, όπως τα ποντίκια.

Εντός ορίων, πάντα.

Ένας άλλος καινούργιος κόσμος ανατέλλει, βυθισμένος στην απάθεια, στην έλλειψη ενέργειας και δράσης, στην παντελή ανικανότητα δημιουργικής σκέψης,

στην παντελή υποβάθμιση του ανθρώπινου είδους σε ζωική πρωτόγονη μορφή, με την προσοχή του επικεντρωμένη μόνο στα βασικά στοιχεία της επιβίωσης του. Η επιτακτική του ανάγκη και το πιο ακριβό του όνειρο. Ο απώτερος στόχος του, να επιβιώνει θρέφοντας εαυτόν έστω και με τις σάρκες των συνανθρώπων του. Όπως ακριβώς στη ζούγκλα που ο νόμος της φύσης είναι ανώτερος των πάντων. Το αλληλοφάγωμα, η αλληλοεξόντωση γίνεται πλέον αυτοσκοπός. Το ζώο καταναλωτής σαν ισχυρότερος θα επικρατήσει. Η νομοτέλεια του σύμπαντος που κρατάει τις ισορροπίες στο ζωικό βασίλειο.

Μόνο ο άνθρωπος, από όλα τα έμβια ζώα, είναι αυτός που διατάραξε την ισορροπία του σύμπαντος για τούτο και αυτή γύρισε μπούμερανγκ πάνω του να τον εξολοθρεύσει.

Βάρυνε ο πλανήτης από τις ασυνείδητες πράξεις των πλασμάτων του. Καιρός να ξαλαφρώσει λίγο. Πρώτα οι πυρηνικές δοκιμές, τα βιολογικά όπλα στα εργαστήρια, η πανδημία, τα χημικά σκευάσματα γενετικής μετάλλαξης στα εργαστήρια που ονομάζουν εμβόλια, καλύτερα εμβόλιμα να τα χαρακτήριζαν, με τις όποιες μελλοντικές συνέπειες. Το τέλειο πειραματόζωο ο φοβισμένος τώρα ανθρωπάκος που προσφέρεται οικειοθελώς σε αυτή τη μεγάλη εκστρατεία απόκτησης αντισωμάτων.

"Ελευθερία" την ονόμασαν για να εμπνεύσουν τον κόσμο να καταφύγει σε αυτή τη μοναδική λύση. "Σκλαβιά" οι ουρές των συναθροισμένων ανθρώπων. Ο θάνατος σου η ζωή μου.

Έντρομοι, σε ατέλειωτες ουρές, όπως και στην κατοχή στα συσσίτια για ένα δράμι αλεύρι, για μια πρέζα ζάχαρη. Οι μαυραγορίτες τότε στο προσκήνιο. Σήμερα τα μεγάλα λόμπι και τραστ των φαρμακοβιομηχανιών. Ένας ατέλειωτος πόλεμος ανταγωνισμού για το κέρδος.

Η απληστία στο ζενίθ και χωρίς όρια!

Και όλα αυτά σε αντίθεση με τους νέους που χορεύουν στους δρόμους, πίνουν και διασκεδάζουν χωρίς προφυλάξεις, ξορκίζοντας το φόβο και το θάνατο. Αφορίζοντας και περιφρονώντας κάθε ασφυκτικό υγειονομικό μέτρο που περιορίζει τις κινήσεις του ανθρώπου. Ευτυχώς που υπάρχουν κι αυτοί. Γιατί μέσα από αυτούς γεννιέται και η ελπίδα για μια άλλη ζωή, για μια ζωή στα μέτρα των νέων κι όχι των

ηλικιωμένων που ατενίζουν το μέλλον με το φόβο του θανάτου.

Η πολιτισμένη, τάχα μου, Ευρώπη βογγάει γιατί διαθέτει και το μεγαλύτερο κομμάτι του υπέργηρου πληθυσμού. Έτσι πληρώνει και το μεγαλύτερο τίμημα. Στην υποανάπτυκτη Αφρική όμως που οι συνθήκες διαβίωσης είναι απάνθρωπες και θανατηφόρες, δεν υπάρχουν ηλικιωμένοι, γιατί απλά εκεί δε μεγαλώνουν οι άνθρωποι, μόνο επιβιώνουν. Έτσι δεν παρουσιάζονται πολλά κρούσματα.

Τα θύματα των άπληστων ευρωπαίων αυτή τη στιγμή περνάνε καλύτερα από τους θύτες τους. Πεινασμένοι αλλά ελεύθεροι στους χωματένιους δρόμους τραγουδούν και χορεύουν. Απαλλαγμένοι από το φόβο. Άλλωστε τι να φοβηθούν και τι να χάσουν για την επόμενη ημέρα, την μετά Covid-19 εποχή αφού έχουν γευτεί τα πάντα στο πετσί τους; Για αυτούς δεν θα αλλάξει τίποτα τελικά. Καμία νέα τάξη πραγμάτων μετά την πανδημία όσο τότε μετά τη βίαιη εισβολή των πολιτισμένων Ευρωπαίων για να καρπωθούν τον πλούτο της γης τους. Ίσως τελικά σε αυτή τη γη όλα πληρώνονται. Γιατί υπάρχει και θεός των κατώτερων ανθρώπων και των μικρών πραγμάτων.

Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της γης που θα επιβιώσει, έτσι θα ζει από δω και στο εξής, ανανεώνοντας κάθε χρόνο τη σύμβαση του με το θάνατο με ένα υποτιθέμενο εμβόλιο ή ένα κατασταλτικό φάρμακο. Το υπόλοιπο μέρος, που θα είναι η μειονότητα, θα γίνει και η δαμόκλειος σπάθη εκείνων που δεν θα αντιδρούν και θα κινούνται απλά σα μαριονέτες σε αυτό το κουκλοθέατρο του παραλόγου που αυτοί οι ίδιοι οι ισχυροί έχουν επινοήσει.

Την οριοθέτηση της ζωή του ανθρώπινου είδους. Μεγάλη αυταπάτη!

Αυτήν την πολύτιμη ζωούλα που με τόσο κόπο ο κακόμοιρος ο ανθρωπάκος προσπαθεί να χτίσει από τη γέννηση του. Η αλληλοεξόντωση θα είναι το μυστικό όπλο. Γιατί όσοι θα προσπαθούν απεγνωσμένα να ξεφύγουν από αυτά τα όρια, θα τιμωρούνται και θα εξοντώνονται από τους συνανθρώπους τους, τους πειθήνιους και συνετούς που ακολουθούν την κατά γράμμα προσταγή των ιθυνόντων. Οι χειραγωγημένοι προς όφελος των ισχυρών θα διευθύνουν αυτόν τον μάταιο κόσμο.

"Οι ζωές των άλλων" θα γίνουν ζωές όλων μας. Τα ατομικά δεδομένα και δικαιώματα και η υποτιθέμενη ατομική ελευθερία για την οποία τόσο σάλος έχει γίνει τα τελευταία χρόνια, όλη αυτή η υποτιθέμενη προστασία πάει περίπατο, μαζί

με το SMS νούμερο έξι των περιπατητών που ζητούν άδεια μετακίνησης. Με τις μάσκες φορεμένες μέχρι τα μάτια που σαλεύουν προσπαθώντας κάτι να πουν, όσα το φιμωμένο στόμα αδυνατεί να αρθρώσει. Σαν τα τρομαγμένα μάτια των μουσουλμάνων γυναικών κάτω από τη μαύρη μπούργκα. Σαν μούμιες περιφέρονται μετρώντας με σύνεση τα βήματα τους. Μέσα σε ασφυκτικά πλαίσια. Εν ονόματι της θρησκείας που κηρύσσει το μίσος και την εκδίκηση. Εν ονόματι της δημοκρατίας που επιβάλλεται με τη βία. Και τώρα εν ονόματι της πανδημίας που καταλύονται όλες οι δημοκρατικές ελευθερίες. Αυτές που με αίμα κατακτήθηκαν.

Ακόμη κι αν κάποτε πέσουν οι μάσκες, που κάπως απίθανο διαφαίνεται, μανιωδώς εκείνες θα τους ακολουθούν για να θυμίζουν πόσο ελεύθεροι ήταν κάποτε φορώντας τες.

Γιατί η νέα τους ζωή θα είναι πλέον καλυμμένη από μια τεράστια μάσκα, πίσω από την οποία οι ίδιοι αθέατοι θεατές θα κινούνται χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν τα δρώμενα πολύ περισσότερο να συμμετέχουν σε αυτά και ακόμη λιγότερο να παρεμβαίνουν….

Πάντα εντός ορίων...

Καταδικασμένοι στο παρασκήνιο σε μηδαμινούς ρόλους κομπάρσων ευτελώς αμειβομένων.

Γιατί τους πρωταγωνιστικούς ρόλους θα τους υποδύονται αυτοί, που θα κινούν τα νήματα ώστε ο ανθρωπάκος να κουνάει μόνο τα χέρια, τα πόδια και το κεφάλι βγάζοντας άναρθρες κραυγές και ακαθόριστους ήχους, κατά ευφημισμό και όχι κατά βούληση.

Τα χάδια και τα φιλιά θα υποκαθίστανται από βάρβαρα σκουντήγματα, κινήσεις μετρημένες, υπολογιστικές, κρατώντας πάντα σταθερές αποστάσεις αποξένωσης από τον αόρατο εχθρό που καιροφυλακτεί να μας αιφνιδιάσει.

Οι μοναχικοί άνθρωποι θα γίνουν πιο μόνοι, θα απομονωθούν τελείως από την ανέπαφη καθημερινότητα, θα χωθούν ακόμη πιο βαθιά στο καβούκι τους χωρίς καμία προσπάθεια προσέγγισης συνανθρώπων τους γιατί ο φόβος θα έχει φωλιάσει στο πιο μεγάλο μέρος της ψυχής τους. Με αυτόν μόνο θα συνυπάρχουν και θα συμβιώνουν και ο ένας θα στηρίζει τον άλλο απαγορεύοντας έτσι τις περαιτέρω περιττές κινήσεις.

Όλα πάντα εντός ορίων….

Όσο για τις οικογένειες και τις ομαδικές συμβιώσεις, αν είναι υγιείς θα επιβιώσουν, πιο βελτιωμένες, πιο ώριμες, πιο δοκιμασμένες. Αν όμως βασίζονταν απλά και μόνο σε σύμφωνο συμβίωσης και συμβιβασμών, θα είναι ακόμη πιο αφόρητη και σκληρή η μοναξιά, γιατί θα κληθούν να πληρώσουν το αντίτιμο των επιλογών τους πολύ ακριβότερα από τους μοναχικούς εφόσον όλα τώρα λειτουργούν εντός ορίων και όχι ανεξέλεγκτα.

Υποκατάστατα της ευτυχίας θα γίνουν οι χούφτες ψυχοφάρμακα. Βάρυναν οι ψυχές από τους τεράστους κραδασμούς που συντελούνται στην ανθρωπότητα. *"Στη φωλιά του Κου-κου"* όλοι, " One flew over the cuckoo's nest" του Ben Kesey, όχι με λοβοτομή αλλά με δυνατά παραισθησιογόνα για να ξεφεύγουν από τη σκληρή πραγματικότητα που αδυνατούν πλέον να διαπραγματευτούν. Οι ψυχοθεραπευτές θα γίνουν οι εκπαιδευτές μας. Με την ίδια παράνοια που και οι ίδιοι διαθέτουν, θα κληθούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην καταστολή της κοινωνίας. Ο άνθρωπος σαν ύπαρξη πεθαίνει. Ζοφερό το τέλος της πανδημίας και η αρχή μιας νέας νέας τάξης πραγμάτων με υποκατάστατα μόνο.

Μόνο η μεγαλειώδης φύση θα παραμείνει ανέγγιχτη και εσαεί αναγεννημένη, εξουσιάζοντας τους πάντες και τα πάντα. Όσο κι αν την έχει ο άνθρωπος αλλοτριώσει. Κουμαντάροντας με τους δικούς της φυσικούς νόμους, και στρέφοντας τους μπούμερανγκ πάνω στο τιποτένιο αδύναμο και ευτελές ανθρώπινο είδος που τόλμησε να την παραβιάσει και πολύ περισσότερο να την εξουσιάσει. Τα γεγονότα από μόνα τους αποδεικνύουν πόσο οικτρά έχει ο άνθρωπος αποτύχει. Η αξεπέραστη φύση δεν υποτάσσεται αλλά έχει τη δύναμη να αναγεννιέται και να προχωράει μεγαλοπρεπής και ακάθεκτη. Αφήνοντας πτώματα πίσω της, τα πλάσματα της.

Όταν η μητέρα μου τότε μιλούσε για τον πόλεμο, απλά την άκουγα. Ίσως και να μην την ένιωθα. Μήπως είχα ζήσει πόλεμο για να έχω άποψη; Ίσως και να με κούραζε πολλές φορές με αυτές τις αναδρομές στο σκοτεινό εκείνο παρελθόν. Ο πόλεμος ήταν ένας μακρινός εφιάλτης για εκείνη και όσους τον έζησαν.

Ο πόλεμος για μένα ήταν μια άγνωστη μακρινή ιστορία. Ένα σημείο αναφοράς της μητέρας μου, της γιαγιάς και του πατέρα μου, που σαν αξιωματικός,

βρέθηκε στη δίνη του. Και επέζησε, όπως και οι υπόλοιποι δικοί μου για να διηγούνται με τρόμο τα βιώματα τους.

Και εγώ να μη θέλω να καταλάβω. Ούτε εικόνες ζωγράφιζα στο μυαλό. Με ενοχλούσε μόνο να ακούω, για τους νεκρούς, για τους βομβαρδισμούς, για τον τρομερό λιμό που έζησαν στην Αθήνα. Με τους χιλιάδες νεκρούς από την πείνα. Όλα τόσο μακρινά για μένα, δεν με άγγιζαν καν. Ζούσα το όνειρο της νιότης που χορεύει στους δρόμους και σε πάει μπροστά και παρακάτω. Αν και ρωτούσα αρκετές φορές, έτσι απλά ενημερωτικά, λες και θα έγραφα κάποιο άρθρο για τον πόλεμο του ‘40 ή για την αντίσταση που ο καθένας την ερμήνευε με το δικό του τρόπο.

Και να, που σήμερα βρέθηκα και εγώ μέσα στη δίνη του πολέμου. Ενός παράλογου και αλλόκοτου πολέμου. Ένας τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος με άλλη μορφή, με άγνωστα όπλα.

Ένας αόρατος εχθρός, έτσι τον ονομάτισαν. Έτσι θα καταγραφεί στην ιστορία από τους νεότερους. Αυτή τη φορά βιολογικός, που τα όπλα αντιμετώπισης του φαίνονται ανίσχυρα μπροστά στη δική του ανυπέρβλητη δύναμη. Και χωρίς εμείς να έχουμε αντιληφθεί, που βρισκόμαστε. Χωρίς να γνωρίζουμε την έκβαση και τη διάρκεια του.

Που να φανταζόμουνα τότε που μιλούσε η μητέρα μου για τον πόλεμο και τους νεκρούς που μάζευε το κάρο του Δήμου, ότι θα βίωνα και εγώ με τους υπόλοιπους νεότερους και γηραιότερους έναν άνισο πόλεμο. Άδικο, δε θα έλεγα, εφόσον ο άνθρωπος έχει βάλει το χεράκι του και σε αυτόν. Όπως και τότε είχε βάλει το χεράκι του. Όπως και στο μέλλον θα εξακολουθεί να βάζει το χεράκι του, για να καταστρέφει την Ειρήνη του. Για να επινοεί πολέμους και να εξοντώνει τους αντιπάλους του.

Βιώνω αυτόν τον πόλεμο με φόβο, όπως κάθε φυσιολογικός άνθρωπος για όλες τις μελλοντικές του επιπτώσεις. Γιατί κάθε πόλεμος έχει και παράπλευρες απώλειες και η ανόρθωση ερειπίων, ανθρωπίνων και όχι μόνο, είναι μια χρονοβόρα διαδικασία αποκατάστασης με τεράστιο κόστος.

Ένα αβέβαιο αύριο. Χωρίς οράματα, χωρίς όνειρα χρωματιστά, ίσως ασπρόμαυρα που αναβιώνουν καλύτερα τη φρίκη ενός πολέμου. Ενός καταστροφικού πολέμου.

Ζωσμένη με τους εφιάλτες των ειδήσεων, μέσα από φρικιαστικές εικόνες. Της ενημέρωσης μέσα από το διαδίκτυο. Της ανέπαφης επαφής με τους συνανθρώπους μου. Της μεταμφίεσης όλων μας σε βαλσαμωμένες μούμιες ή σε επιστημονικά φρικιά ερευνητικών εργαστηρίων. Ενός εγκλεισμού και μιας ψυχικής απομόνωσης. Το ίδιο και απαράλλαχτα ζοφερές όπως πριν ογδόντα χρόνια περίπου. Όπου και να περιφέρω το βλέμμα μου βλέπω αριθμούς, νεκρών, διασωληνωμένων, κρουσμάτων. Φρικτές εικόνες των ΜΕΘ των νοσοκομείων όλης της χώρας. Ακούω τις εκτιμήσεις των εμπειρογνωμόνων και φρικάρω και μετά απομονώνομαι για να ηρεμήσω από τους επίγειους εφιάλτες.

Κλειδαμπαρωμενη τις περισσότερες φορές μέσα στο σπίτι παρέα με τους συντρόφους μου στις δύσκολες αυτές στιγμές. Τη μοναξιά μου πρώτα, τα βιβλία, τη μουσική, τα γραπτά μου, το χαζοκούτι καμιά φορά με σήριαλ ευτελούς αξίας, για να αποδράσω από την πραγματικότητα. Που την παλεύω όσο μπορώ.

Ζω μέσα στη φύση και βγαίνω έξω και κάθομαι στον ήλιο, δουλεύω στον κήπο, κάνω κοντινούς περιπάτους στις μαγευτικές ερημικές παραλίες, ακούω τα πουλιά τα πρωινά και τότε μόνο νιώθω το θαύμα της ζωής, ότι η ζωή δηλαδή συνεχίζεται ακόμη μέσα στη φύση που δεν διαταράσσεται με κανένα πόλεμο. Ίσως για αυτό το λόγο να έχω κάπου βαθιά χωμένη και την ελπίδα μου.

Γιατί εκεί έμαθα να επικοινωνώ με ένα άγνωστο θεό, των μικρών και απλών πραγμάτων, ένα θεό που ακούει όλους τους ανθρώπους χωρίς διακρίσεις. Συνομιλώ μαζί του και του λέω ευχαριστώ, που ζω ακόμη και χαίρομαι τα θαύματα του, που ανακαλύπτω κάθε μέρα ακόμη τον χαμένο παράδεισο που προσπαθούν βίαια να μου στερήσουν. Αυτή είναι και η μοναδική ελπίδα που μου απομένει, αυτός ο παράδεισος, ίσως και αυτή η ψευδαίσθηση ότι νιώθω καλά, χωρίς τύψεις παρόλα τα θλιβερά γεγονότα. Ίσως γιατί έχω δουλέψει πολύ με το μέσα μου, με τη ψυχή μου, την έχω εξασκήσει τόσο στα εύκολα όσο και στα δύσκολα και εκεί προσπαθώ εναγωνίως να την κρατήσω για να μη λυγίσει.

Και νομίζω τελικά ότι αυτή η πανωλεθρία, η πανδημία όπως την ονομάζουν, ίσως να είναι και μια πρόκληση για τους ψυχικά δυνατούς, για τους εργατικούς, για τους ευσυνείδητους, για όλους όσους κρατούν την ελπίδα παραμάσχαλα για ένα καλύτερο κόσμο, έστω και λιγότερο αριθμητικά, αντιδρώντας σε όλες τις σκοτεινές

δυνάμεις που καλύπτουν τα πάντα. Για όσους αξίζουν τελικά να ζουν, εναρμονισμένοι με το φυσικό κόσμο που τους περιβάλλει και ευγνωμονώντας την κάθε μία μοναδική μέρα που βλέπουν το φως του ήλιου.

Κοιτάζω από ψηλά τον καινούργιο κόσμο για να έχω μια πανοραμική άποψη. Σαν να υπερίπταμαι έχοντας μια πιο ξεκάθαρη αντίληψη των πάντων. Κι αυτή η άνοδος, η ανάταση, το φτερούγισμα προς τα πάνω, δεν ξέρω πώς να τα χαρακτηρίσω, με εξοπλίζουν με εξωπραγματικές δυνάμεις, μου καρφιτσώνουν κάτι μεγάλα αόρατα φτερά, για να αντέξω τα όσα δύσκολα ακόμη μπορεί να έρθουν. Τα πλέον αδιαπραγμάτευτα.

Γιατί οι κραδασμοί είναι τεράστιοι. Κλυδωνίζεται το οικοδόμημα. Οι μετασχηματισμοί της ενέργειας στο σύμπαν καθορίζουν τη ζωή μας. Ίσως και να μας αφανίσουν. Μια ψευδαίσθηση, μια ουτοπία είμαστε, ελπίζοντας ότι ένας καινούργιος κόσμος θα αναδυθεί μέσα από τις στάχτες ακόμη κι αν αργήσει αυτή η μεταμόρφωση, μήνες πολλούς και χρόνια άλλα τόσα.

Ότι όμως και να γίνει, το σίγουρο είναι ότι όταν αυτός ο πόλεμος τελειώσει, μια νέα τάξη πραγμάτων θα επικρατήσει σε αυτόν τον πλανήτη. Η ιστορία θα την καταγράψει μεταβατική, μετά πολεμική, μετά πανδημική; Ποιος ξέρει;

Όλα θα είναι αλλιώς και τίποτα το ίδιο. Ίσως να έχουμε και εμείς ως τότε αλλάξει μάτια ή να έχουμε βάλει περίεργους φακούς για να τα βλέπουμε όλα κάτω από μια άλλη σκοπιά.

Εισερχόμαστε σε μια νέα ιστορική πραγματικότητα με ένα διάχυτο φόβο και μια τρομερή αμφισβήτηση των πάντων, όπου η ανθρώπινη ζωή δεν θα έχει πλέον καμία αξία. Με το χειρότερο σενάριο, να επικρατήσει μια νέα Βαβέλ όπου κανείς πια δε θα μιλά την ίδια γλώσσα. Μια οδυνηρή ακαταληψία. Μια ανεπανόρθωτη έκλυση ηθών. Μια κοινωνική παρακμή χωρίς τέλος και δίχως σωτηρία. Μια παραμόρφωση, μια οριστική και ανεπανόρθωτη μετάλλαξη του ανθρώπου. Και όποιος επιζήσει να βαδίζει μέσα σε ένα κόσμο αλλόφρονα, ανέπαφο και ξένο. Έναν κόσμο διασκορπισμένο σε περισσότερα κομμάτια. Διαλυμένο και εξαθλιωμένο. Χωρίς να γνωρίζει το λόγο ύπαρξης του σε αυτό το παρόν.

Μια ελπίδα όμως πάντα θα παραμένει για την ανθρώπινη ψυχή, που σκληρά δοκιμασμένη για να αντέξει τα δρώμενα και τα επερχόμενα, να έχει αποκτήσει μια

άλλη αξία. Να έχει γίνει πλέον προτεραιότητα στη ζωή του ανθρώπου και όχι το έσχατο μέσο καταφυγής στα δύσκολα μόνο. Η σωτηρία της ψυχής, η θεραπεία της, όχι από θεολογική άποψη αλλά από καθαρή ανθρώπινη ανάγκη. Άλλωστε το μεγαλύτερο ταξίδι μα και το πιο δύσκολο, είναι αυτό με την ψυχή του ο καθένας. Το πλέον συναρπαστικό όμως. Αξίζει να το τολμήσουμε! Για να αλλάξει η κοινωνία από υλιστική σε ιδεαλιστική. Να αλλάξει ο κόσμος, να ξαναγεννηθεί και από τις στάχτες του να αναδυθεί ένας καινούργιος. Ας γίνει ο καθένας από εμάς ένα φωτεινό παράδειγμα για τους συνανθρώπους του. Έτσι μόνο θα προχωρήσουμε παρακάτω.

Γιατί επιστροφή στην κανονικότητα δεν θα υπάρξει, όσο και να το ελπίζουμε αλλά μια νέα πραγματικότητα, καινούργια δεδομένα στο τσιπάκι που μας φύτεψαν, που αναγκασταστικά θα μάθουμε από την αρχή να ζούμε. Και όσοι αντέξουμε! Άλλωστε αυτό μας δίδαξε η πανδημία. Να μάθουμε από την αρχή να ζούμε άσχετα αν εμείς οι άφρονες είχαμε επενδύσει τόσα στη δική μας πραγματικότητα κλείνοντας τα αυτιά στους ενοχλητικούς θορύβους.

Κι ας νιώθαμε εμείς οι μεγάλοι ευλογημένοι που περάσαμε στο στάδιο της προηγμένης τεχνολογίας, αν και δυσκολευτήκαμε κάπως στην αρχή να προσαρμοστούμε. Της τέλειας παγκόσμιας πληροφόρησης και επικοινωνίας μέσα από τα 4G και τα επερχόμενα 5G που θα κατακτήσουν τον πλανήτη. Της νέας ψηφιακής εποχής!

Όσο για μένα κρατώντας σαν παρακαταθήκη το παρελθόν πριν ενσκήψει η πανδημία, τις μνήμες μιας καλής ζωής δηλαδή που σκιές θα με ακολουθούν και θα με προστατεύουν πάντα, θα έχω την ευκαιρία να εκτιμήσω καλύτερα αυτό που έχασα. Την απλή μου καθημερινότητα. Τη βαρετή μου ίσως ρουτίνα που ποτέ όμως δεν με αποσυντόνισε τόσο πολύ όπως τα νέα δεδομένα.

Γιατί σαν άνθρωπος δεν θα χάσω την ευγένεια μου αν παραμείνω πιστή στην αλήθεια μου, όπως έλεγε ο Βίλχελμ Ράιχ στο *"Άκου ανθρωπάκο"* για να αφυπνίσει συνειδήσεις το 1946, το τόσο μακρινό αλλά τόσο κοντινό τώρα.

Ιωάννου Σωκράτης

Covid – 19, Η επόμενη μέρα

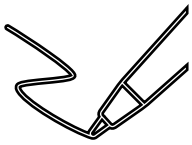

Ο ήλιος σε λίγο θα ανέτελλε. Μαζί του θα άρχιζε κ μια νέα μέρα για την ανθρωπότητα, επειδή ο θανατηφόρος ιός είχε νικηθεί. Είχε ενωθεί όλη η ανθρωπότητα κ τον νίκησε.

Ο Ηλίας Ηλιόπουλος θα ξεκινούσε κ αυτός μια νέα μέρα, μήπως όμως ήταν καλυτέρα να πέθαινε κ ο ίδιος;

Έχασε πατερά, μανά, αδελφό, αδελφή. Σαν να έγινε πόλεμος, ένας πόλεμος διασποράς θανατηφόρων μικροβίων μεταξύ των κρατών που δεν είχε αφήσει τίποτα πίσω του.

Αφήσαν τα όπλα τελικά κάτω τα κράτη, κ από κοινού αντιμετώπισαν την ασθένεια σαν ένας κ νίκησαν.

Ο κοβιντ-19 υπέγραψε σύμφωνο παράδοσης κ σηκώθηκε κ έφυγε.

Ο ήλιος ανέτελλε πίσω από το βουνό. Μια νέα μέρα ήταν γεγονός. Όλη η ανθρωπότητα σαν ένας θα προχωρούσε για πρώτη φορά μαζί,
μαύροι- άσπροι, πλούσιοι- φτωχοί, μορφωμένοι - αμόρφωτοι, γυναίκες – άνδρες - παιδιά, όλοι μαζί, σαν ένας.

Τότε ο Κάιν σήκωσε το μαχαίρι του κ σκότωσε τον αδελφό του τον Αβελ.

Τέσσερις άνθρωποι ήταν όλοι κ όλοι τότε πάνω στη γη, ο Αδάμ η Εύα κ τα δυο τους παιδιά, ο Αβελ κ ο Κάιν, που ο ένας αδελφός σκότωσε τον άλλο αδελφό.
Ο ήλιος για πρώτη φορά ανέτελλε με τόση αισιοδοξία. Το έβλεπες στο ίδιο το παρουσιαστικό του. Φόραγε ένα καπέλο και όλους του χαιρετούσε κάνοντας μια μεγάλη υπόκλιση, αυτός ο βασιλιάς του κόσμου!

Ναι, τα πράγματα πήγαν πολύ καλά. Οι άνθρωποι κατάργησαν όλα τα εργοστάσια οπλών κ έδωσαν τα χέρια. Οι πλούσιοι διαμοίρασαν την περιουσία τους σε όλους, κ γενικά μια επιδημία αγάπης κατέκλυσε τα πάντα…

Το ψυγείο όπως συνήθως άδειο. Τα παιδιά, αν δε τα σκότωναν οι μεγάλοι σε πολέμους μεταξύ τους, πεινούσαν. Ο ήλιος όπως πάντα δειλά-δειλά ανέτελλε. Ο κοβιντ-19 δεν είχε νικηθεί, έκαναν απλά μια ανάπαυλα, επειδή οι άνθρωποι ετοίμαζαν νέους πολέμους κ το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν το χρήμα κ όχι η ζωή, το χρήμα, το χρήμα, η συσσώρευση πλούτου στα χέρια λίγων. Το κλίμα τη γης ολοένα κ άλλαζε προς το χειρότερο, κ παντού μόλυνση.

Κρεμασμένη στα μανταλάκια η αγάπη, κ κανένας δεν αγόραζε, κ το έντυπο

έγραφε: «δωρεάν αγάπη».

Το δάσος είχε καεί ολοκληρωτικά κ έβαλαν ανεμογεννήτριες.

Το διπλανό παρθένο δάσος επίσης είχε καταστραφεί ολοκληρωτικά για να βρουν χρυσό.

Αν μπορούσε να σωθεί έστω κ ένα δέντρο θα ήταν σωτηρία, κ εκατομμυρια δέντρα συνεχώς καταστρέφονταν.

Αν μπορούσε να σωθεί έστω κ ένα δέντρο θα ήταν η σωτηρία μας

Γύρισε κ την φίλησε κ την έκλεισε στη αγκαλιά του. Την ποθούσε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο.

Αυτή παραδόθηκε. Ο έρωτας ήταν τόσο έντονος που άλλο τίποτα δεν υπήρχε εκεί πέρα πάρα μόνο ο ερωτάς, ο πιο πιστός υποστηριχτής της ζωής, που αν κ όλα τα όπλα του κόσμου ήταν γυρισμένα πάνω του, αυτός εκεί, πάντα στις επάλξεις, χωρίς κανένα όπλο πάνω του, όπως πάντα άοπλος, με μόνη πανοπλία την γυμνότητα του.

Ο Ηλίας Ηλιόπουλος με την αγαπημένη του Βέρα αγκαλιά. Ένας άνθρωπος αγκαλιά με έναν άλλο άνθρωπο.

Που τα κατάστιχα του Έρωτα δεν γράφουν:

Ο Ηλίας αγαπά την Βέρα κ η Βέρα τον Ηλία.

Γράφουν: «δυο άνθρωποι που αγαπιούνται»,

Και τότε το ανθρώπινο μπόι μεγαλώνει, γίνεται τεράστιο. Ο έρωτας μια ανώνυμη κ χωρίς τύπους κ πρωτόκολλα πράξη, λιώνουν όλα μέσα στον έρωτα κ την αγάπη, δεν χρειάζεσαι τίποτα παρά να αφεθείς μέσα στον άλλο κ ο άλλος να αφεθεί μέσα σου.

Ο κοβιντ - 19 πέρασε τραβώντας πίσω του τα εκατομμύρια των λαφύρων του.

Ο Ηλίας Ηλιόπουλος έσκυψε το κεφάλι του κ έκλαψε για τους χαμένους αγαπημένους. Η Βέρα τον έσφιγγε ακόμα πιο δυνατά στην αγκαλιά της.

Καζάνα Αικατερίνη

Η αγκαλιά

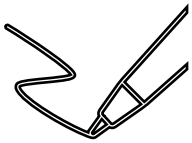

Καλογεροπούλου Μαρία

Εν λευco

Η Μαρία Καλογεροπούλου είναι 60 ετών. Γέννημα θρέμμα στο Περιστέρι Αττικής. Απόφοιτη μέσης εκπαίδευσης και σχολή γραφικών τεχνών. Εργάστηκε ως γραφίστας αλλά και στο τομέα των τροφίμων. Είναι παντρεμένη 31 χρόνια και έχει μια κόρη 29 ετών. Ήταν για πολλά χρόνια στο Σώμα Ελλήνων Προσκόπων . Το 2013 νόσησε από καρκίνο μαστού και έδωσε ένα τίμιο αγώνα. Τώρα είναι εθελόντρια στο Άλμα Ζωής (σύλλογος γυναικών με καρκίνο μαστού). Αγαπάει τα ταξίδια, το θέατρο και όλων των ειδών τις τέχνες. Τον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται με το κολάζ. Το κολάζ της αρέσει γιατί της δίνει την δυνατότητα να αξιοποιεί εικόνες που στην καλύτερη των περιπτώσεων θα ήταν στην ανακύκλωση. Αλλά και γιατί κάθε εικόνα έχει να της πει και κάτι ακόμα.

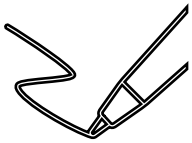

Κανάκη Μαίρη

Το φως θα παραμείνει ανοιχτό
- The light will stay on!

Η Μαίρη Κανάκη εργάζεται ως εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στη Σαλαμίνα. Σπούδασε Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και Master of Arts στο University of Kent at Canterbury.

Διηγήματά της έχουν βραβευτεί σε διαγωνισμούς και έχουν εκδοθεί σε συλλογές (Πανεπιστήμιο Αιγαίου, Όμιλος για την UNESCO Τεχνών, Λόγου & Επιστημών Ελλάδος, λογοτεχνικός ιστότοπος eyelands, Λογοτεχνικό Περιοδικό ΚΕΦΑΛΟΣ, Πετρίδειο Ίδρυμα, Ο Τόπος μου, Βιβλιόφιλοι Έδεσσας, Ελληνικός Πολιτιστικός Όμιλος Κυπρίων ΕΠΟΚ). Το 2017 κυκλοφόρησε το πρώτο της εφηβικό μυθιστόρημα «Όταν το καλοκαίρι συναντά το χειμώνα» (εκδόσεις «Το ΔΟΝΤΙ») και πήρε τιμητικό έπαινο από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, στην κατηγορία «εφηβικό μυθιστόρημα». Το 2019 κυκλοφόρησε το δεύτερο εφηβικό της μυθιστόρημα «Ο Σήφης θέλει χώρο» (εκδόσεις «Το ΔΟΝΤΙ»), το οποίο πήρε βραβείο στην κατηγορία Εφηβικό μυθιστόρημα από το Λογοτεχνικό Περιοδικό ΚΕΦΑΛΟΣ. Το εργαστήριό της «Η τέχνη του γράφειν: Παράδειγμα δημιουργικής γραφής» συμμετείχε στο 2ο Πανελλήνιο Συνέδριο «Εκπαίδευση και Πολιτισμός», Α/βάθμιας - Β/βάθμιας Εκπαίδευσης Κρήτης και το εργαστήριό ρητορικής για εφήβους «Ο Σήφης λέει…» παρουσιάστηκε στο 4ο Πανελλήνιο Συνέδριο «Εκπαίδευση στον 21ο αιώνα». Έχει κάνει παρουσιάσεις βιβλίων σε εκθέσεις, δημοτικές βιβλιοθήκες, σχολεία και φεστιβάλ βιβλίου σε όλη την Ελλάδα. Το 2021 κυκλοφόρησε η συλλογή διηγημάτων της «Από τη χαραμάδα μπαίνει φως»,

εκδόσεις Παράξενες Μέρες.

Είναι μέλος του ΚΥΚΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ibby, διατηρεί σελίδα στο facebook με τον τίτλο «Μαίρη Κανάκη, Συγγραφέας, Εκπαιδευτικός» και ήταν υπεύθυνη για τη διοργάνωση και τον συντονισμό του Φεστιβάλ Παιδικού και Εφηβικού Βιβλίου στις Λεύκες Πάρου «Λευκές αναγνώσεις» υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού και του Κύκλου Παιδικού Βιβλίου και με χορηγούς επικοινωνίας την ΕΡΤ, το διάστιχο, Bookia και τη Φωνή της Πάρου.

Ξεκουράζεται τρέχοντας πολλά χιλιόμετρα σε βουνό και άσφαλτο, κολυμπώντας στην ανοιχτή θάλασσα και ποδηλατώντας ακούραστα με φίλους .

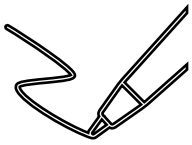

Τρίτη 10 Μαρτίου 2020. Απόγευμα. Ο υπουργός υγείας με βαθυστόχαστο ύφος και πρωτοφανή φλυαρία ανακοινώνει το κλείσιμο των σχολείων έως τις 26 Μαρτίου του ίδιου μήνα. Οι κραυγές πανηγυρισμού μου ακούγονται σε όλη την πολυκατοικία. Πρόωρες διακοπές, απρόβλεπτο «μαχαίρι» σε τεστ, διαγωνίσματα, φροντιστήρια και ασταμάτητα πήγαινε έλα. Τέρμα οι προθεσμίες, τα τελεσίγραφα κι οι απειλές για τις χαμηλές βαθμολογίες. Το θαύμα είχε γίνει και μαζί του είχε έρθει μάλλον κι η ώρα να πιστέψω σε μαγικά ραβδιά και μάγους που πραγματοποιούν την κάθε μου επιθυμία. Είχε και όνομα ο υπέρτατος μάγος. Κορωνοϊός. Ή αλλιώς, ένας ιός με τα όλα του.

Έβγαλα τα βιβλία από την σχολική μου τσάντα με ένα πονηρό μειδίαμα, που ήταν μόνιμα πια καρφιτσωμένο στα χείλη από την στιγμή της ανακοίνωσης, και τα εναπόθεσα στην βιβλιοθήκη μου, ελπίζοντας να παραμείνουν εκεί για πάντα. Άκουσα τους γονείς μου να μουρμουράνε κάτι μισόλογα για άδειες και δουλειές από το σπίτι. Δεν ήταν και πολύ χαρούμενοι που θα με είχαν μέσα στα πόδια τους πρωί βράδυ, αλλά ούτως ή άλλως, δεν ήταν ικανοποιημένοι εύκολα με τίποτα και κανέναν. Μια ώρα αργότερα, άρχισα τα μηνύματα στο messenger με την Ασπασία.

“Υπέροχα νέα!”, συμφωνήσαμε κι οι δύο. Ήρθε η ώρα για ρομαντικές βολτούλες στο βουνό και την παραλία, μακριά από την πολυκοσμία και τα αδιάκριτα βλέμματα. Και το πιο σημαντικό: Χωρίς γκρίνια για διάβασμα και τα ρέστα. Ήδη η πρώτη συνάντηση κανονίστηκε στο τέλος της συζήτησης για τις 12 το μεσημέρι της επόμενης μέρας. Δεν υπήρχε πια λόγος για βάρβαρο πρωινό ξύπνημα άλλωστε. Ο καλός κορωνοϊός τα είχε όλα μια χαρά κανονισμένα!

Όταν ανταμώσαμε, η άνοιξη έκανε τα πρώτα βήματά της. Ήμουν ξέγνοιαστος και χαρούμενος μετά από πολύ καιρό. Δεν είχα δώσει λόγο για το που πάω και πότε θα γυρίσω κι αυτή η ελευθερία ήταν γλυκιά όσο καμιά άλλη! Η Ασπασία όμως ήταν αμήχανη. Το κατάλαβα από τα σταυρωμένα της χέρια που έμοιαζαν να έχουν δεθεί με μια αόρατη αλυσίδα. Δεν πέρασε τα μαγικά ακροδάχτυλά της στο κεφάλι μου για να παίξει με το ανακατωμένο μου μαλλί, όπως συνήθιζε. Κρατούσε αποστάσεις. Γενναίες αποστάσεις. Κάθε δική μου πατημασιά μπροστά, μια δική της πίσω.

«Κομμένα τα σβουριχτά φιλιά!», μου ανακοίνωσε με στόμφο και δεν τόλμησα να φέρω αντίρρηση καμία.

Ξεκινήσαμε να περπατάμε. Παράλληλα. Άπλωσα διστακτικά το χέρι μου να πιάσω το δικό της. Εκείνη το τράβηξε τρομαγμένα. Η συμπεριφορά της μου θύμισε τον πρώτο καιρό, όταν προσπαθούσα να την κατακτήσω. Με θύμωνε η Ασπασία. Ήταν δασκαλεμένη. Ξαφνικά, είχε βάλει όρους και προϋποθέσεις. Ένιωσα ότι περπατούσε μόνη της, εγώ ήμουν απλά η σκιά της. Ξεμπερδέψαμε με τον περίπατο βιαστικά. Είπαμε ότι θα ξαναμιλούσαμε μέσα στην ημέρα. Με είχε χορτάσει ψυχρότητα και «δεν μπορώ», την είχα γεμίσει ιδέες και όνειρα.

Σαν ήρθε το βράδυ, η επιθυμία μου να ξαναδώ την Ασπασία δυνάμωσε. Ντύθηκα στο πι και φι και βγήκα στους δρόμους. Το σπίτι της ήταν μόλις δυο στενά πιο κάτω απ' το δικό μου. Στάθηκα απέναντι από την μπαλκονόπορτά της. Έστειλα μήνυμα στο messenger ότι ήμουν από κάτω και την περίμενα να κατέβει. Σε λίγη ώρα, μια σκιά, η σκιά της Ασπασίας, φάνηκε να παλεύει μέσα από τις κουρτίνες. Τις έβαλε προσεχτικά στο πλάι και σήκωσε το χέρι της σαν να με χαιρετούσε. Κούνησα κι εγώ τα δυο μου χέρια και πόδια σαν ξεχαρβαλωμένη μαριονέτα της κακιάς ώρας. Η Ασπασία μου ξανακούνησε το χέρι, όταν από πίσω της φάνηκε μια πιο μεγαλόσωμη σκιά. Ήταν η μητέρα της. Τράβηξε μονομιάς τις κουρτίνες και το θέατρο σκιών έληξε άδοξα. Τα πράγματα ήταν σοβαρά. Η Ασπασία είχε χάσει τον ενθουσιασμό της μαζί μου. Ήμουν μόνος. Εγώ κι ο έρωτάς μου. Δυσκολευόμουν να το πιστέψω.

Την επόμενη μέρα αρκέστηκα σε μια άχαρη βιντεοκλήση. Ήταν ασφαλής, συμφώνησε κι η Ασπασία που είχε κλειδαμπαρωθεί στην τουαλέτα και μαζί μετρούσαμε στωικά βεραμάν πλακάκια. Δεν είπαμε πολλά. Η Ασπασία είχε αρχίσει το διάβασμα κι είχε ολοκληρώσει την εγγραφή της στο πανελλήνιο σχολικό δίκτυο με επιτυχία. Εμένα με απασχολούσαν άλλα θέματα, πιο σοβαρά κι αναγκαία. Τέρμα τα ραντεβού, το γιγάντιο σουβλάκι στο χέρι το Σάββατο και τα εκκωφαντικά χαχανητά στην πλατεία. Η Ασπασία καιγόταν για ηλεκτρονικά μαθήματα κι εγώ για μια αγκαλιά της με φόντο την θάλασσα και τους κορμοράνους του νησιού μας. Αυτός ο κορωνοιός σαν να το είχε παρακάνει με τα μαγικά του…

Οι καθηγητές στο σχολείο δεν αστειεύονταν καθόλου μαζί μας. Άρχισαν να βομβαρδίζουν ανελέητα με εργασίες όλοι μαζί συντονισμένα κι εμείς έπρεπε να φανούμε συνεπείς με τους χρόνους και αντάξιοι των νέων δεδομένων. Ένα ήταν

βέβαιο. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Θεωρητικά είχα άπλετο χρόνο, αλλά πρακτικά δεν προλάβαινα κι ήμουν μονίμως στα χαμένα. Η Ασπασία έφταιγε για αυτό. Είχε εξαφανιστεί. Είχε ταμπουρωθεί στο σπίτι της κι ανέβαζε κάθε τρεις και λίγο ιστορίες με τον παχουλό της γάτο, καθώς εκείνος έπαιζε ανέμελα ανάμεσα στα υπέροχά της πόδια.

Κι η μάνα της μου έφταιγε. Ίσως περισσότερο κι από την ίδια την Ασπασία. Υστερική μεσήλιξ που είχε πέσει με τα μούτρα πάνω στην κόρη της. Ο Κορωνοϊός ήταν μια ακόμη καλή αφορμή για να αποδείξει σε όλους πόσο καλή μητέρα ήταν παρά τον αποτυχημένο γάμο της και τις μετέπειτα αδιέξοδες σχέσεις που κατά καιρούς είχε. Εγώ πολύ απλά δεν υπήρχα για εκείνη. Η Ασπασία είχε πάντα κάτι σοβαρότερο, κάτι καλύτερο για να απασχοληθεί από εμένα. Εγώ της έκανα χαλάστρα, της έβαζα εμπόδια όταν διεκδικούσα τον χρόνο και το ενδιαφέρον της μοναχοκόρης της. Ήμουν εχθρός, στεκόμουν απέναντι. Δεν χαιρόταν που με έβλεπε, που με άκουγε και που υπήρχα κι εγώ στον κόσμο της Ασπασίας.

Κι έτσι ο έρωτάς μας ψυχορραγούσε. Τα μηνύματα αραίωσαν κι οι βιντεοκλήσεις γίνονταν πάντα στα κρυφά με μοναδικούς μάρτυρες τα γνωστά βεραμάν πλακάκια. Στην τηλεκπαίδευση, την παρακολουθούσα διακριτικά μέσα από την ορθογώνια εικόνα, προσπαθώντας να καταλάβω τυχόν αλλαγές στο πρόσωπο και τα μαλλιά της. Δεν ήμουν πραγματικά εκεί, παρά μονάχα σαν παρόντας απόντας. Αναλογιζόμουν πως θα ήταν να ανταλλάσσουμε φιλιά μέσα από χειρουργικές μάσκες και να νιώθω τις παλάμες της πάνω από πλαστικά γάντια. Δεν θα μπορούσα πια να της σκουπίζω τα δάκρυα όταν δεν θα έπαιρνε ικανοποιητικά για την τελειομανία της αποτελέσματα στα διαγωνίσματα του σχολείου. Δεν θα μπορούσα να της σφουγγίζω τον ιδρώτα από το μέτωπο μετά από τα απογευματινά μας τζόκινγκ. Ακόμη και το μισοφαγωμένο της σάντουιτς που θα την είχε φουσκώσει θα έμενε στη μέση μιας και δεν θα μπορούσα να το αποτελειώσω. Ο Κορωνοϊός είχε παγιδέψει το παρόν και το μέλλον της σχέσης μας. Η Ασπασία μου ζητούσε να δω το πρόβλημα σοβαρά και να αντιδράσω σαν μεγάλος. Ισχυριζόταν πως δεν την καταλαβαίνω και πως δεν έχω αντιληφθεί τι έχει συμβεί.

Παρόλα αυτά, εγώ το έσκαγα συχνά από το σπίτι ακόμη κι όταν τα μέτρα περιορισμού είχαν αγριέψει. Από την πίσω πόρτα της αυλής. Ακριβώς απέναντι από

τον λόφο του Άη Λια. Με δυο δρασκελιές έφτανα στην κορυφή κι από τα ψηλά προσπαθούσα να εντοπίσω το σπίτι της Ασπασίας. Απ' έξω ήταν και το αυτοκίνητο της μαμάς της. Δεν το κουνούσε ρούπι από το σπίτι. Στενό μαρκάρισμα για την Ασπασία που ούτε μέχρι το μπαλκόνι δεν θα έβγαινε για να με χαιρετήσει. Είχα προσπαθήσει να εξηγήσω στην Ασπασία τα νούμερα 6 και 13033 που θα μπορούσαν να την απελευθερώσουν από την κλεισούρα του σπιτιού της έστω για λίγο, αλλά εκείνη αρνιόταν πεισματικά ή στην καλύτερη περίπτωση μου δήλωνε «Μένουμε σπίτι».

Εκεί απάνω στον Άη Λια, άνοιγε η καρδιά μου. Έπαιρνα βαθιά ανάσα και καθάριζε κάπως το μυαλό μου. Φανταζόμουν την Ασπασία να ανοίγει σαν άγγελος τα φτερά της για να έρθει να με βρει στην κορυφή του λόφου. Σαν ιπτάμενος επισκέπτης που είχε δώσει ραντεβού μαζί μου, πετώντας πάνω από κορωνοϊούς και απαγορευτικά μέτρα. Ναι, ήμουν πληγωμένος. Ο σκληρός ρεαλισμός της αγαπημένης μου ήταν σαν να μου είχε δώσει μια γερή σπρωξιά στα βράχια. Κι αυτή η σπρωξιά της με τσάκισε, με κατέβασε άχαρα από τα σύννεφα σαν να ξεκρεμούσε τα άστρα από τον έναστρο ουρανό μιας καλοκαιρινής νύχτας.

Την επόμενη μέρα χάζευα τις φωτογραφίες μας από το κινητό. Έμοιαζαν απολιθωμένα αρχεία, όμως ήταν μόλις πριν λίγο καιρό. Στη σχολική εκδρομή στο Θησείο, στην γιορτή των ερωτευμένων, στο τελευταίο μασκέ πάρτι. Απόψε βράδυ θα επιδίωκα να την δω. Η θέα από ψηλά με είχε κάνει να πάρω μεγάλες αποφάσεις.

Περίμενα υπομονετικά να αποκοιμηθούν οι γονείς μου. Βγήκα έξω κρυφά, μουδιασμένος σαν κλέφτης. Η νύχτα ήταν βροχερή. Πολλοί μιλούσαν για μια χειμωνιάτικη άνοιξη που βάραινε περισσότερο τις καρδιές μας. Μετρούσα τα βήματά μου τραγουδιστά κι ήταν σαν να είχα στήσει χορό στη βροχή. Έφτασα στο σπίτι της Ασπασίας και κοντοστάθηκα απέναντι από το παράθυρο της. Ανοιγόκλεισα πολλές φορές τον φακό μου, ένας φακός σωστός προβολέας, ελπίζοντας ότι σύντομα θα αντιδράσει. Πέρασε μια ολόκληρη ώρα κι εγώ παρέμενα κρυμμένος ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα να ανοιγοκλείνω τον φακό. Ο κλόουν ενός μονόπλευρου έρωτα είχε αρχίσει να φοβάται και να φοβίζει μέσα στη νύχτα.

Σε λίγο το αυτοκίνητο των γονιών μου σταμάτησε έξω από το σπίτι της Ασπασίας. Οι γονείς μου δεν έμοιαζαν τρομαγμένοι. Ήξεραν προφανώς που πρέπει

να ψάξουν για να με βρουν. Ήμουν και τα είχα κάνει όλα μούσκεμα. Με κατεβασμένα αυτιά μπήκα στο αμάξι και ζήτησα διεκπεραιωτικά συγνώμη. Φάνηκαν να με καταλαβαίνουν. Και τότε, στην τελευταία μου ματιά στο παράθυρό της Ασπασίας, την είδα. Ήταν εκεί, όρθια και ανοιγόκλεινε τον φακό του κινητού της. Είχε νιώσει την παρουσία μου κι ήθελε να δω και την δική της. Στεκόταν μακριά μου, αλλά ήταν κοντά μου με τον τρόπο της.

Μ' ένα γρήγορο σάλτο, πετάχτηκα έξω απ' το αμάξι. Είχα απέναντί μου την Ασπασία. Φορούσε την αγάπη της κι έναν μαγικό μανδύα που έγραφε πάνω «υπομονή». Ξεμπέρδεψα μέσα μου με τα παράπονα κι έκανα πάλι τον φακό μου να αναβοσβήνει. Κάπου στη μέση, τα φώτα μας αντάμωσαν για μια φωτεινή καληνύχτα.

«Το όνειρο δεν σβήνει όσο το φως παραμένει ανοιχτό!», σκέφτηκα από το κρεβάτι μου λίγο αργότερα, στεγνός αλλά κουρασμένος. Το έστειλα στην αγαπημένη μου αμέσως.

«The light will stay on!», απάντησε η Ασπασία κι ήταν σαν να διάβασε τη σκέψη μου.

Καπαρδέλη Ευτυχία

Λογοτεχνία στα χρόνια του Covid

Η Καπαρδέλη Ευτυχία έχει διδακτορικό από την ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. Ζει στην Πάτρα. Γράφει ποίηση, ιστορίες, διηγήματα, χαϊκού, δοκίμια. Σπούδασε δημοσιογραφία από το Α.Κ.Ε.Μ. και έχει πολλά βραβεία σε εθνικούς διαγωνισμούς. Συμμετέχει σε πολλές Ελληνικές και διεθνείς ανθολογίες. Είναι μέλος της παγκόσμιας κοινωνίας ποιητών Ισπανίας Del mundo Kapardeli Eftichia (poetasdelmundo.com) και μέλος της IWA (διεθνής ένωση συγγραφέων και καλλιτεχνών) υπό την προεδρία της Teresinka Pereira.

Έχει βεβαίωση του 2017 από την IWA σαν μεταφράστρια Αγγλικών. Έχει διδακτορικό (Δόκτωρ λογοτεχνίας) από την Παγκόσμια Ακαδημία Τεχνών και Πολιτισμού. Έχει κερδίσει αμέτρητα βραβεία από το 2006 γράφοντας από την Ελλάδα σε διεθνείς διαγωνισμούς αλλά και από το εξωτερικό Αμερική, Ινδία, Ιταλία, Σερβία, Πολωνία, Αγγλία, Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία, Αλβανία, Βέλγιο, Ισπανία Τα ποιήματά μου έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Μιλάει 2 γλώσσες Αγγλικά και η Ιταλικά έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες όπως η Ιταλία, το Μιλάνο, η Φλωρεντία, το Βατικανό, η Ασίζη, η ιστορική πόλη της Πίζας, η Ουγγαρία, η Γαλλία, το Παρίσι, οι Βερσαλλίες, τα Πυρηναία στη διάσημη περιοχή της Λούρδης, τη Γερμανία, όλη την Ελλάδα κ.λπ. Ένα βιβλίο με τίτλο ΣΙΩΠΗΛΑ ΛΟΎΛΟΥΔΑ

«ΠΟΙΗΣΗ» έχει μεταφραστεί στα Αλβανικά. Είναι ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΜΕΛΟΣ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ του περιοδικού ATUNIS GALAXY POETRY (atunispoetry.com). Έχει δημοσιεύσει 17 βιβλία σε ιδιωτική συλλογή χωρίς να τα έχει προς πώληση (eftichiakapa.blogspot.com). Έχει συντάξει πολλές ανθολογίες φίλων, συγγραφέων και ποιητών. Η πρώτη ανθολογία POETS FOR WORLD PEACE από τον Stephen Gill Peace Academy http://worldpeaceacademy.blogspot.gr/2010/10/poets-for-world-peace.html.

Εκφράζει την ειρήνη, την ανισότητα και τις φυλετικές διακρίσεις. Ασχολείται με ευρωπαϊκά προγράμματα και φέτος τελειώνει τη σχολική της εκπαίδευση με εξειδίκευση στις εφαρμοσμένες τέχνες ως «Συντηρητής έργων». Έχει παρακολουθήσει πολλά ιστορικά, φιλοσοφικά σεμινάρια από πολλά ελληνικά πανεπιστήμια και ξένα 23 σεμινάρια από το Mathesis και πολλά άλλα. Συμμετέχει σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς όπου βραβεύεται ακόμη και σήμερα. Η δουλειά της είναι σε ξένα και ελληνικά περιοδικά έντυπα ή διαδικτυακά. Είναι δια βίου μέλος της ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ-DEEL https://somateiodeel.blogspot.com/ και στην ΠΕΛ (στην παγκόσμια ένωση συγγραφέων στην Ελλάδα) Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (pelogotechnon.gr). Είναι επίσης μέλος πολλών ομάδων στο Facebook και σε ορισμένα διοικητικά συμβούλια. Έχει επίσης λάβει από το Σωματείο Ελλήνων Συγγραφέων το δεύτερο βραβείο Κωστή Παλαμά ποιήσεως για τα βιβλία της από την Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών - Ε.Ε.Λ (eel.org.gr) kapardeli@gmail.com http://eftichiakapa.blogspot.gr/2013_10_01_archive.html
Members of W.P.S.: 963 Poets from 110 Countries of Origin | World Poets Society (W.P.S.): The Official Website (world-poets.blogspot.com), Kapardeli Eftichia (poetasdelmundo.com).

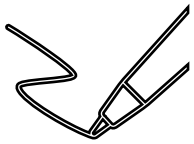

Άγνωστη για την Ανθρωπότητα η πανδημία αυτή του ιού corona-virus.

Στον σύγχρονο κόσμο που ο χρόνος μοιάζει να "βιάζεται" ο άγνωστος αυτός Ίος αγνοώντας την σύγχρονη τεχνολογία χωρίς να κάνει εξαιρέσεις σε ,χώρες ,λαούς ηλικίες και φυλετικά χρώματα κατόρθωσε να περιορίσει την "φυγή" του σύγχρονου ανθρώπου της καθημερινότητας.

Οι απλοί άνθρωποι φοβούνται για οτιδήποτε άγνωστο και έχουν τις ίδιες αγωνίες.

Και όμως υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν τον Ίο ευλογία.

Ευλογία για τον Ίδιο τον Πλανήτη και την καταστροφή του Ευκαιρία να ανασάνει ο πλανήτης από τα σύγχρονα καταστροφικά έργα του ανθρώπου και να αφήσουμε χώρο και για τα άλλα πλάσματα που υπάρχουν στην γη και ζουν μαζί μας.

Στην Ιστορία υπήρξαν πολλές πανδημίες σε δύσκολα χρόνια όπως η πανώλη, η μαύρη πανώλη επί εποχής Ιουστινιανού η χολέρα ,η Φυματίωση ,και πιο πρόσφατα το AIDS και ο ιός του Έμπολα.

Στον θαυμαστό σημερινό κόσμο με την τεχνητή νοημοσύνη αλλά και την διαδικτυακή επαφή με τις ηλεκτρονικές μορφές απασχόλησης μάλλον είμαστε θα έλεγα "προνομιούχοι".

Ο εγκλεισμός είναι μια νέα μορφή ψυχολογικής βίας για τον σύγχρονο άνθρωπο αλλά το πιο βασικό και καίριο είναι η οικονομική κρίση και αυτή στο μέλλον θα έχει κόστος.

Για τους Λογοτέχνες η περίοδος εγκλεισμού τους δίνει την ευκαιρία του στοχασμού ,φιλοσοφικού στοχασμού για την ελπίδα.

Έτσι αναπληρώνουν τα κενά ,τα υπαρξιακά κενά του ανθρώπου Η πένα είναι ένα σπουδαίο όπλο δύναμης και ευθύνης.

Η εποχή είναι δύσκολη αλλά οι τέχνες πάντα μπορούν και γίνονται σε αυτές τις επικίνδυνες καταστάσεις της ανθρωπότητας μεγαλειώδεις.

Οι τέχνες συχνά λειτουργούν θεραπευτικά γιατί αγγίζουν την ψυχή.

Σήμερα όμως είναι ακόμα πιο άσχημα αφού έχουμε και την σωματική υγεία που χρειάζεται αυτοπροστασία.

Η ανάγνωση ενός κειμένου δημιουργεί ψυχική ευφορία γιατί ένα καλό βιβλίο είναι ένας ιδιαίτερος φίλος και κάποιες φορές είναι ένας άλλος εαυτός μας αφού

ζούμε ώρες ,ημέρες ή μήνες μαζί του.

Μιλάμε με τις ατελείωτες σελίδες που μας δίνουν θέσεις και γνώσεις κάποιες φορές διευρύνοντας τις ματιές μας στον κόσμο γύρω μας.

Πολλά Λογοτεχνικά βιβλία τον καιρό των πανδημιών έγιναν φάροι για τους αναγνώστες.

Υπάρχουν Κλασσικά βιβλία που περιγράφουν τις επιδημίες.

Όπως του Στίβεν Κινγκ που με το «Κοράκι» του, μιλά για την επιδημία γρίπης γραμμένο μόλις το 1978, μοιάζει να έχει προβλέψει τι μέλλει να συμβεί στον δικό μας αιώνα, καθώς η ιστορία που περιγράφει αφορά μια επιδημία γρίπης η οποία εξαπλώνεται με ταχύτατους ρυθμούς, είναι τρομερά κολλητική και απειλεί να σκοτώσει το σύνολο του πληθυσμού.

Στην «πανδημία του Αλμπέρ Καμύ: Οι άνθρωποι μετριούνται από τις σιωπές και τις πληγές τους θα διαβάσει κανείς τόσο περιγραφικά την κερδοσκοπία ,τα συναισθήματα ,τις αντιδράσεις αλλά και την αδυναμία μια πολιτικής εξουσίας να αντιμετωπίσει παρόμοιες καταστάσεις.

«Η ιστορία που ο Καμύ άρχισε να γράφει το 1941 και εκδόθηκε τελικά το 1947 είναι λίγο πολύ γνωστή, δεδομένου ότι «Η Πανούκλα» συχνά μνημονεύεται ως ένα από τα πιο σημαντικά μυθιστορήματα της μεταπολεμικής Ευρώπης: ένας ιός που μεταδίδεται ανεξέλεγκτα από τα ζώα στους ανθρώπους, καταλήγει να αποδεκατίσει τον μισό πληθυσμό του Οράν, μιας «συνηθισμένης πόλης» στις ακτές της Αλγερίας. Αρχικά επικρατεί μια «περίεργη κανονικότητα», οι άνθρωποι συνεχίζουν να πηγαίνουν στις δουλειές τους και να ζουν τις ζωές τους. Καθώς, ωστόσο, περιφέρεται στους δρόμους της πόλης, ο αφηγητής της μακάβριας ιστορίας, γιατρός Ριέ, πέφτει διαρκώς πάνω σε νεκρά ποντίκια και σύντομα η πόλη βρίσκεται στο έλεος μιας επιδημίας που σπέρνει τον πανικό και τον τρόμο, θερίζοντας ζωές. Στόχος της «Πανούκλας» δεν είναι μας πανικοβάλει γιατί ο πανικός συνεπάγεται «μια απάντηση σε μια επικίνδυνη αλλά προσωρινή κατάσταση» την οποία μπορούμε και θα ξεπεράσουμε κάποια στιγμή. Ομως στη ζωή δεν υπάρχει απόλυτη ασφάλεια και για αυτόν τον λόγο «πρέπει να αγαπάμε τους επίσης καταδικασμένους συνανθρώπους μας και να εργαζόμαστε δίχως ελπίδα ούτε απόγνωση για τον περιορισμό των βασάνων. Η ζωή είναι ένα άσυλο, όχι ένα

νοσοκομείο».

Από έρευνα δημοσιογραφική από όλα τα βιβλιοπωλεία αυτόν τον καιρό έχουν εξαφανιστεί τα βιβλία του Βοκκάκιου.

Σε ένα τόμο του ο δαιμόνιος μαθητής του Πετράρχη δίνει μαθήματα θάρρους και αντοχής. Όπως μας λέει ο ίδιος ο Βοκάκιος στην εισαγωγή του βιβλίου, οι φανταστικές ιστορίες που περιγράφει είναι βασισμένες σε περιστατικά που έζησε και άκουσε από κοντά το 1348, δηλαδή τη χρονιά που η πανώλη χτύπησε την πόλη της Φλωρεντίας.

«Περί τυφλότητος», Ζοζέ Σαραμάγκου: Ενώ όλα φαίνονται φυσιολογικά και ωραία, ξαφνικά ένας νέος άνθρωπος χάνει το φως του περιμένοντας να περάσει το φανάρι, αλλά δεν είναι ο μόνος. Σταδιακά οι περισσότεροι κάτοικοι της φανταστικής πόλης που περιγράφει ο σπουδαίος νομπελίστας συγγραφέας αρχίζουν να τυφλώνονται, με αποτέλεσμα η κυβέρνηση να παίρνει ειδικά μέτρα για την απομόνωση του ενός από τον άλλον.

Η τύφλωση οφείλεται σε μια ανεξήγητη ασθένεια που σταδιακά αφανίζει τον πληθυσμό. Και ενώ όλοι μπαίνουν σε καραντίνα, τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι αμείλικτα: Τι θα γίνει με την επάρκεια τροφίμων και την κίνηση στους δρόμους; Θα αντέξει το δίκτυο, η παροχή ρεύματος ή νερού; Θα αρρωστήσουν τα κατοικίδια και ποιος θα τα φροντίσει; Εικόνες που εύλογα φέρνουν στον νου την παρούσα κατάσταση.

Κάθε βιβλίο ακουμπά το Άγνωστο και αόρατο και προσφέρει τον τρόπο σκέψης για να το “αντιμετωπίσεις”.

Με τον κακό να μας περιτριγυρνα αυτές τις ημέρες αυτά τα χρόνια θα ήθελα να αφιερώσω σε όλους αυτούς τους ανθρώπους που πέρασαν η περνούν αυτή την δοκιμασία αυτούς τους λίγους στίχους μου με την ευχή να νικήσουμε και να κάνουμε όλοι μια νέα αρχή ζωής

«Μεταμορφώνεσαι σε λευκές δύσεις του Ήλιου

Αθώα παιδιά τυλίγουν το δικό σου σώμα

Μέσα στα άνθη τους γίνεσαι σκόνη αστεριών για να ξαναγεννηθείς πάλι».

Πηγές :Protagon.gr Ο κορονοϊός, ο Καμύ και η ανθρώπινη συνθήκη | Protagon.gr

Κορωνοϊός: Η ανατριχιαστικά προφητική λογοτεχνία... (protothema.gr)

Καραγιάννη Ειρήνη

Αγωνιώντας για την πανδημία

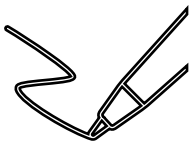

Διαβάζοντας σήμερα τυχαία την ανακοίνωση του διαγωνισμού «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα από την covid-19», το θεώρησα μοναδική ευκαιρία να κοινοποιήσω τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου σχετικά με αυτήν την εντελώς απροσδόκητη πανδημία, η οποία ταλαιπωρεί και σκοτώνει από το Μάρτιο του 2020.

Αν το ερώτημα περιορίζεται μόνο στο τι υποθέτω πως θα γίνει μετά το τέλος της πανδημίας, δεν μπορώ καθόλου να το απαντήσω. Δεν ξέρω καν αν θα έχω ως τότε επιζήσει, ώστε να το μάθω.

Έχω όμως να γράψω πολλά σχετικά με τις ημέρες που έχουν περάσει βασανιστικά από την έναρξη της πανδημίας ως τώρα.

……

Στην αρχή (κατά τα τέλη Δεκεμβρίου του 2019 θυμούμαι πως ήταν) που άκουσα για την εμφάνιση αυτής της ασθένειας στην Κίνα δεν έδωσα καθόλου σημασία. Ούτε όταν μας πληροφόρησαν πως έφτασε στην Ευρώπη, ενώ είχε ήδη τεθεί το ερώτημα αν έτεινε να εξελιχθεί σε πανδημία. (Μήπως ήξερα τι είναι πανδημία; Μήπως είχα διαβάσει ποτέ προσεχτικά για προηγούμενες μεγάλες πανδημίες; Μήπως είχα στοχαστεί ποτέ σε βάθος σχετικά με αυτό το ζήτημα; Όχι. Ποτέ).

Είχα στραμμένη την προσοχή μου σε άλλα γεγονότα, τα οποία θεωρούσα ως τα σημαντικότερα μέχρι το Μάρτιο του 2020. (Θα θυμάστε όλοι οι Έλληνες τα θλιβερά συμβάντα στον Έβρο, λίγο πριν την ανακήρυξη της covid-19 ως πανδημίας. Στον τόπο μου μάλιστα, στη Λέσβο, έγιναν στα τέλη Φεβρουαρίου άγριες συμπλοκές μεταξύ πολιτών και αστυνομίας με αφορμή το προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα.) Επίσης προσπαθούσα να αντιμετωπίσω τα χρόνια προσωπικά μου προβλήματα. Πώς να έπαιρνα είδηση το κακό που ολοταχώς μάς πλησίαζε;

Οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες. Είχαν εμφανιστεί κρούσματα και στη χώρα μας και είχαν άμεσα απαγορευτεί οι καρναβαλικές εκδηλώσεις. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας ανακήρυξε την ύπαρξη πανδημίας, έπειτα επιβλήθηκε λοκ

ντάουν και περιορισμός κυκλοφορίας, ενώ στο μεταξύ η τηλεόραση έδειχνε συνεχώς τραγικές εικόνες ως αποτέλεσμα της πανδημίας (πρώτα από την Ιταλία και ύστερα από την Ισπανία κυρίως).

Αυτές οι εικόνες θανάτου, ένας ασχημούλης Ιταλός γιατρός, ο οποίος κλαίγοντας έλεγε πως οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνοι τους και δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να τους σώσουν. Τα λόγια ενός άλλου Ιταλού γιατρού, ως απάντηση ότι δεν έπρεπε να δημιουργείται πανικός στον κόσμο, «Ο πραγματικός πανικός είναι αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Οι χιλιάδες νεκροί. Το ότι πρέπει να κάνουμε επιλογή σε ποιους ασθενείς θα διαθέσουμε τους αναπνευστήρες, οι οποίοι είναι λιγότεροι από αυτούς που τους χρειάζονται.». Αυτά ήταν που με συγκλόνισαν και κατάλαβα, επιτέλους, κατά τα μέσα Μαρτίου 2020, τι συμφορά έχει βρει την ανθρωπότητα.

Την πρώτη περίοδο, όταν η αναγκαστική φυσική επαφή με άλλους ανθρώπους ήταν περιορισμένη (ακόμη και στη δουλειά πήγαινα τις μισές μέρες) και πολύς κόσμος καταλάβαινε τουλάχιστον πως πρέπει να κρατούμε κάποια απόσταση (έστω και μικρότερη από την ενδεδειγμένη), δε φοβόμουν πάρα πολύ μήπως κολλήσω κορονοϊό. Ωστόσο είχα ήδη από τότε αρχίσει να ανησυχώ για τους συγγενείς μου, κανείς από τους οποίους δεν τηρούσε επαρκώς τα μέτρα αυτοπροστασίας. Συμπεριφέρονταν και εκείνοι όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, οι οποίοι θεωρούσαν πως μπορούσαν να κολλήσουν μόνο από ξένους και αγνώστους. Πολύ γρήγορα διαπίστωσα πως και οι υπάλληλοι στο χώρο εργασίας μου σκέφτονταν με τον ίδιο τρόπο, ότι μεταξύ μας δε χρειαζόταν να κρατούμε την απόσταση των δύο μέτρων. Αυτό για μένα ήταν ιδιαίτερα ανησυχητικό, και επειδή καθιστούσε φανερό πως δεν προφυλάγονταν επαρκώς (άρα ήταν πολύ πιθανό να κολλήσουν το φονικό ιό) και επειδή θα έπρεπε να συγκρουστώ μαζί τους, για να κρατούν απόσταση από εμένα, που ήταν ο μόνος τρόπος για να προστατευτώ (τότε δε φορούσαμε μάσκα, δεν προτεινόταν καν).

Ωστόσο η περίοδος του λοκ ντάουν και του περιορισμού της κυκλοφορίας, ως τις 3 Μαϊου 2020, ήταν η ευκολότερη ως προς τη δυνατότητα προφύλαξής μου.

Παρακολουθούσα καθημερινά τον αριθμό κρουσμάτων, διασωληνωμένων και θανάτων καθώς και τον αδιάλειπτο αγώνα των γιατρών και των νοσηλευτών (που

ξαφνικά, απρόσμενα και ακούσια έγιναν ήρωες) και στις αρχές Μαΐου ένιωθα ανακούφιση, επειδή είχαν μειωθεί στο ελάχιστο.

Αλλά σε λίγες μέρες άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Η κυβέρνηση άρχισε στις 4 Μαΐου 2020 την ταχύτατη άρση των περιοριστικών μέτρων. Την 1η Ιουλίου 2020 δεν υπήρχε κανένας περιορισμός στην είσοδο ατόμων στη χώρα. Έκαναν μόνο δειγματοληπτικά τεστ στους επιβάτες κάποιων πτήσεων από το εξωτερικό. Στους επιβάτες που συνωστίζονταν μέσα στο αεροπλάνο, ο ένας κολλημένος πάνω στον άλλο, σε έναν μικρό ολόκλειστο χώρο, χωρίς καν να είναι υποχρεωτική η μάσκα σε όλη τη διάρκεια της πτήσης. Γιατί, το πιο εξωφρενικό, τους έδιναν κάτι να φάνε, οπότε επιτρεπόταν να βγάζουν τη μάσκα για να το κάνουν. Δεν μπορούσα να το πιστέψω, όταν το άκουσα αυτό, ότι θα δίνουν ένα σνακ στους επιβάτες (και των πτήσεων εσωτερικού). «Ποιος ανεγκέφαλος το σκέφτηκε αυτό;», αναρωτήθηκα κατάπληκτη. «Και πώς λένε ότι είναι υποχρεωτική η χρήση μάσκας στο αεροπλάνο, αφού τους δίνουν να φάνε, για να τη βγάζουν; Με αυτόν τον τρόπο, αν έχει κάποιος κορονοϊό, θα τον μεταδίδει οπωσδήποτε στους διπλανούς του και, ακόμη και αν κάνουν τεστ κατά την αποβίβασή τους στους ανθρώπους που θα έχουν κολλήσει στο αεροπλάνο, δε θα φαίνεται στο τεστ, επειδή θα είναι πολύ νωρίς για να φανεί. Είναι δηλαδή ανάγκη, τη στιγμή που υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, να τρώνε στο αεροπλάνο;» Το χειρότερο είναι πως και οι περισσότεροι επιβάτες, επειδή τους έδιναν το σνακ, έβγαζαν τη μάσκα και το έτρωγαν κατά τη διάρκεια της πτήσης.

Έκανα κουβέντα σχετικά με αυτό το θέμα με μια γνωστή μου που ταξίδεψε με αεροπλάνο στο εσωτερικό το καλοκαίρι του 2020. Μου επιβεβαίωσε ότι τους πρόσφεραν κάτι φαγώσιμο και έβγαλαν οι επιβάτες, μεταξύ των οποίων και η ίδια, τη μάσκα, για να το φάνε. «Και έπρεπε να βγάλεις τη μάσκα με αυξημένο κίνδυνο να κολλήσεις κορονοϊό, για να φας;», τη ρώτησα. «Ε, αφού μου το έδωσαν, για να το φάω.», μου απάντησε με φυσικότητα. Ύστερα της είπα πως, κατά τη γνώμη μου, δεν έπρεπε να δίνουν καν το σνακ. Και μου απάντησε: «Ναι, αλλά τότε να μειώσουν την τιμή του εισιτηρίου». Δεν μπορώ να περιγράψω τι απελπισία ένιωσα, όταν το άκουσα αυτό. «Ε, δεν υπάρχει σωτηρία!», συμπέρανα. «Αυτή εδώ το θέλει οπωσδήποτε το σνακ του ενός ευρώ. Να φάει το σνακ του ενός ευρώ με πιθανό τίμημα τη ζωή της ή τη ζωή της ηλικιωμένης μητέρας της, με την οποία κατοικεί

στο ίδιο σπίτι. Και νομίζει πως αυτό το ασήμαντης αξίας κέρασμα δικαιολογεί διαφοροποίηση στην τιμή του εισιτηρίου!»

Πάντα μου φαίνονταν παράξενες κάποιες απόψεις και συμπεριφορές των συνανθρώπων μου. Αλλά η αντιμετώπιση της πανδημίας, ειλικρινά, με σόκαρε. Οι περισσότεροι, αμέσως μετά την άρση των περιοριστικών μέτρων από την κυβέρνηση, αντί να καταλάβουν πως στην Ελλάδα δεν είχαμε ως τότε πολλούς θανάτους λόγω της έγκαιρης λήψης αυστηρών περιοριστικών μέτρων και, επομένως, μετά την άρση τους η κατάσταση θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνη, έβγαλαν το συμπέρασμα πως τελείωσε το πρόβλημα. (Ίσως και ότι δεν υπήρξε ποτέ, αφού δεν κατάλαβαν για ποιο λόγο ήταν τότε μικρό το μέγεθός του.) Αντί να παίρνουν περισσότερα μέτρα αυτοπροστασίας, όπως να φορούν και μάσκα (ακόμη και πριν γίνει υποχρεωτική), δεν έδιναν πια καθόλου σημασία ούτε στην τήρηση των αποστάσεων.

Αντίθετα, έβλεπα να κυκλοφορούν πολλοί γαντοφόροι και, αντί να πλένουν τα χέρια τους (όπου υπήρχε η δυνατότητα, δηλαδή νερό και σαπούνι), να τα αλείφουν με αντισηπτικό. «Μα τι κάνουν;», σκεφτόμουν. «Τι ωφελούν τα γάντια; Μόνο τις κινήσεις μας δυσκολεύουν. Και, καλά, δεν μπορούσαν να το καταλάβουν μόνοι τους. Μας το εξήγησε όμως σαφέστατα ο κύριος Τσιόδρας ήδη από τον Απρίλιο του 2020 πως τα γάντια όχι μόνο δεν προσφέρουν κάτι στην προστασία από τον κορονοϊό αλλά μπορεί να γίνουν και επικίνδυνα, επειδή δίνουν μια ψευδαίσθηση ασφάλειας». Μάταια προσπάθησα να το εξηγήσω σε κάποιους πως δεν κολλάμε κορονοϊό από το δέρμα και, όταν φοράμε γάντια, αυτά απλώς αντικαθιστούν το δέρμα των χεριών μας και, όπως είναι επικίνδυνο να πιάνουμε διάφορα αντικείμενα με γυμνά τα χέρια μας και μετά να ακουμπούμε με αυτά το πρόσωπό μας, είναι επικίνδυνο να το κάνουμε αυτό και φορώντας γάντια.

Μας έδωσαν να φοράμε γάντια και στη δουλειά. (Ομαδική παράκρουση.) Βέβαια, αυτό που με σόκαρε περισσότερο, που κυριολεκτικά μου προκάλεσε τρόμο, είναι οι διάφορες θεωρίες συνωμοσίας που κυκλοφόρησαν.

Στην αρχή νόμιζα πως κάνουν χιούμορ. Μετά κατάλαβα πως τα πιστεύουν αυτά που λένε. Πρώτα διάβασα τη θεωρία πως λένε ψέματα ότι υπάρχει κορονοϊός, για να μας βάλουν …τσιπάκι. «Ξύπνα!», μου απάντησε ένας γνωστός μου στην

ανησυχία μου για την πανδημία. «Όλα είναι κανονισμένα, από ψηλά, για να μας βάλουν τσιπάκι.». Στενοχωρήθηκα τόσο πολύ με αυτό που άκουσα (του είχα και κάποια εκτίμηση μέχρι τότε), που δε βρήκα το κουράγιο ούτε να ανταπαντήσω.

Άλλοι πιστεύουν πως εφευρέθηκε ο κορονοϊός, για να αισχροκερδίσουν οι φαρμακευτικές εταιρίες από τα εμβόλια ή για να αυξηθεί η ανεργία και να περιοριστούν τα δικαιώματα των εργαζομένων ή για να καταργηθούν οι ατομικές ελευθερίες. Πρόσφατα μάλιστα άκουσα ότι «τον κορονοϊό τον έβγαλαν οι μασόνοι, για να μας ξεπαστρέψουν με τα εμβόλια». Και η εξήγηση όλων των συνομωσιολόγων για τους νεκρούς είναι πως πεθαίνουν από άλλες ασθένειες και μας λένε πως πέθαναν από κορονοϊό.

Εκτός από το ότι με μεγάλη δυσκολία αντέχει η λογική μου όλη αυτήν την παραφροσύνη, αντιμετωπίζω πολλά πρακτικά προβλήματα, περισσότερα από αυτά που προκαλεί αυτή καθεαυτή η πανδημία.

Από το Μάιο 2020 είναι ιδιαίτερα προβληματική η κατάσταση στη δουλειά μου. Υπάρχει το θετικό πως είμαι μόνη μου στο γραφείο. Όμως έρχομαι αναγκαστικά σε επαφή με πολλούς άλλους υπαλλήλους αλλά και συναλλασσόμενους με την υπηρεσία καθημερινά, οι οποίοι είτε είναι «ψεκασμένοι» (σύμφωνα με το χαρακτηρισμό του πρωθυπουργού, τον οποίο δε θεωρώ άστοχο) είτε καταλαβαίνουν πως υπάρχει ο κορονοϊός αλλά υποτιμούν τον προερχόμενο από αυτόν κίνδυνο. (Πιστεύουν πως αφορά μόνο τους πολύ ηλικιωμένους και πολύ άρρωστους ανθρώπους, παράλληλα δεν καταλαβαίνουν πως μπορεί να τον μεταδώσουν οι ίδιοι σε ηλικιωμένους συγγενείς τους ή απλώς νομίζουν πως δε θα τύχει σε αυτούς).

Αναγκαζόμουν να απαγορεύω να με πλησιάζουν σε απόσταση λιγότερη από δύο μέτρα. Οι πιο πολλοί το δέχονταν και, στη χειρότερη περίπτωση, με κορόιδευαν ή συζητούσαν πως φοβάμαι υπερβολικά. Υπήρχαν όμως και μερικοί που προσβάλλονταν, ξεκινούσαν καυγά και έτσι παρέμεναν περισσότερο χρόνο στο χώρο μου και μιλούσαν δυνατά. «Τι νομίζεις; Πως έχω εγώ αυτό το πράγμα;», μου είπε κάποιος θιγμένος. «Αυτός δεν καταλαβαίνει καν ότι μπορεί να το έχει ο καθένας και να μην το γνωρίζει, επειδή είναι ασυμπτωματικός ή προσυμπτωματικός ή και με ελαφρά συμπτώματα.», στοχάστηκα φοβισμένη.

Άλλοι άνθρωποι, όταν υπήρχαν στην περιοχή μου λίγα κρούσματα, έλεγαν πως δεν υπάρχουν κρούσματα. Φυσικά, δεν καταλάβαιναν ούτε πως, ακόμη και καθόλου επιβεβαιωμένα κρούσματα να μην υπάρχουν για λίγες μέρες, αυτό δε σημαίνει πως σίγουρα δεν κυκλοφορούν άνθρωποι με κορονοϊό ούτε πως, και καθόλου να μην υπάρχουν κάποια στιγμή, την επόμενη μπορεί να έρθει ένας από άλλη περιοχή και, μέχρι να γίνει αντιληπτή η διασπορά, να νοσήσουν πολλοί άνθρωποι και μερικοί από αυτούς μετά να πεθάνουν.

Έτσι πέρασε το καλοκαίρι του 2020, για άλλους αταίριαστα ανέμελα, για άλλους με δυσκολία και άγχος, για μένα ιδιαίτερα επώδυνα, λόγω της μεγάλης μου αγωνίας για την εξάπλωση του κορονοϊού και του φόβου μου πως δε θα μπορούσα να εξακολουθήσω να προφυλάγομαι αποτελεσματικά, λόγω της χαλαρότητας που έδειχναν οι άνθρωποι με τους οποίους ερχόμουν σε επαφή στη δουλειά.

Αποφάσισα να πάρω άδεια άνευ αποδοχών, για να αποφύγω τον κίνδυνο, ελπίζοντας πως θα είχε ελαττωθεί, όταν θα επέστρεφα στη δουλειά. Δίνοντας μεγάλο αγώνα ενάντια στον τμηματάρχη προσωπικού, ο οποίος έκανε «φιλότιμες» προσπάθειες για να μη μου δοθεί (ήθελε, φαίνεται, να με ξεπαστρέψει), κατάφερα να πάρω τρεις μήνες άδεια από τον Οκτώβριο του 2020. Η ανακούφισή μου ήταν τεράστια.

Όταν το Μάρτιο και τον Απρίλιο του 2020 εργαζόμασταν εκ περιτροπής μια γνωστή μου ανυπομονούσε να αρχίσουμε να εργαζόμαστε κάθε μέρα, επειδή ανησυχούσε μήπως σκεφτούν να μας δίνουν το μισό μισθό. Για μένα, φυσικά, ο μισθός δεν είχε καμιά αξία μπροστά στη ζωή μου. «Και τι να τον κάνω εγώ το μισθό, αν κολλήσω κορονοϊό και πεθάνω;», της είπα. (Φοβάμαι πάρα πολύ μη νοσήσω, επειδή είμαι 52 ετών και έχω πολλά και διάφορα νοσήματα, αν και όχι τόσο σοβαρά ώστε να δικαιούμαι ειδική άδεια.)

Ήμουν πολύ ευχαριστημένη για τη δική μου κατάσταση, επειδή δεν ήμουν αναγκασμένη να εκτίθεμαι σε κίνδυνο. Στο μεταξύ όμως γύρω μου γινόταν χαλασμός. Θα θυμάστε πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα το Νοέμβριο και το Δεκέμβριο του 2020. Τότε πέθανε από κορονοϊό και ο 76χρονος πατέρας μιας φίλης μου.

Από την αρχή της πανδημίας, ανησυχούσα για τους γονείς μου, οι οποίοι

έρχονταν σε επαφή χωρίς καθόλου μέτρα αυτοπροστασίας (μάσκα και απόσταση) με τέσσερα άλλα άτομα (τις δύο αδελφές μου και το σύντροφο και το γιο της μίας αδελφής μου), τα οποία έρχονταν και αυτά σε επαφή χωρίς κανένα μέτρο αυτοπροστασίας και μεταξύ τους και με λίγους άλλους ανθρώπους. Έλεγα στους γονείς μου πως δεν πρέπει να έρχονται με κανέναν σε επαφή χωρίς μάσκα και απόσταση. Είπα στις αδελφές μου πως δεν πρέπει να έρχονται σε επαφή με τους γονείς μας χωρίς μάσκα και απόσταση, επειδή είναι ηλικιωμένοι και, αν κολλήσουν κορονοϊό, μπορεί να πεθάνουν. Κανένας δε με έλαβε υπόψη.

Μέσα Ιανουαρίου 2021 επέστρεψα φοβισμένη στη δουλειά. (Μόλις είχε ξεκινήσει ο εμβολιασμός. Αυτό ήταν ενθαρρυντικότατο, όμως χρειαζόταν πολύς χρόνος για να δημιουργηθεί ανοσία. Μέχρι τότε είχα ακόμη μεγάλο και δύσβατο δρόμο να διανύσω.)

Την πρώτη κιόλας μέρα, κατά την επιστροφή μου στο σπίτι, έμαθα το κακό (αλλά όχι μη αναμενόμενο) μαντάτο. Είχαν νοσήσει από κορονοϊό οι γονείς μου και οι άνθρωποι που έρχονταν σε επαφή μαζί τους χωρίς κανένα μέτρο ατομικής προστασίας. Ήταν η στιγμή που λες «Είναι πολύ λιγότερο επώδυνο να φοβάσαι κάτι που δε θα συμβεί ποτέ από το να συμβεί αυτό που φοβάσαι.».

Οι άλλοι το ξεπέρασαν, ακόμη και ο 85χρονος πατέρας μου (ίσως τον βοήθησε η κορτιζόνη που έπαιρνε για άλλη ασθένεια, όταν τον βρήκε ο κορονοϊός). Η μητέρα μου, όμως, έπαθε κατευθείαν πνευμονία και διασωληνώθηκε. Μετά από πάνω από δύο μήνες κατέληξε, λίγες μέρες αφότου είχε γίνει 76 ετών, αφού πρώτα ο κορονοϊός είχε καταστρέψει ολόκληρο τον οργανισμό της.

Από την αρχή αυτό φοβόμουν και το έλεγα σε όσους αδιαφορούσαν για την τραγωδία της ανθρωπότητας, «Ακόμη και αν δεν πεθάνουμε εμείς, μπορεί να χάσουμε αγαπημένους μας ανθρώπους.».

Και δεν ξέρω πόσους θα χάσω ακόμα. Δεν είμαι καν σίγουρη πως θα μπορέσω να σώσω τον εαυτό μου. Οι συνθήκες είναι επικίνδυνες, τώρα, στα τέλη Μαΐου 2021.

Ευτυχώς, υπάρχουν εμβόλια. Αν και δεν τα θεωρώ πολύ αποτελεσματικά και δεν ξέρω και αν αντιμετωπίζουν όλες τις μεταλλάξεις, νομίζω πως θα βοηθήσουν λίγο, όταν θα έχει εμβολιαστεί ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού. Όχι χωρίς

κόστος σε ζωές και αρτιμέλειες. Ξέρουμε πως όλα τα εμβόλια και τα φάρμακα έχουν σπάνιες σοβαρές παρενέργειες. Ήδη έχουν εμφανιστεί σε κάμποσους ανθρώπους. Εγώ έχω κλείσει ραντεβού για την 1η Ιουνίου. Φοβάμαι πάρα πολύ μην πάθω αναφυλαξία. Ιδίως επειδή παίρνω φάρμακα με β΄ αναστολείς, που, σύμφωνα με όσα έχω διαβάσει, καθιστούν αναποτελεσματική την αδρεναλίνη, η οποία χορηγείται σε περίπτωση αναφυλαξίας. Σε μένα πρέπει να χορηγηθεί ενδοφλέβια γλυκαγόνη. Δυστυχώς, προς το παρόν, αυτό το γνωρίζω μόνο εγώ. Πουθενά στην πλατφόρμα που κλείνουμε το ραντεβού δεν υπάρχει ερώτημα σχετικά με το ποιες ασθένειες έχει ο καθένας και τι φάρμακα παίρνει. Η απόλυτη αναγκαιότητα να πραγματοποιηθούν ταχύτατα οι εμβολιασμοί, λειτουργεί σε βάρος της ασφάλειας.

Φοβάμαι πολύ, επειδή αμφιβάλλω για το αν στο εμβολιαστικό κέντρο θα με ρωτήσουν πριν εμβολιαστώ για τα φάρμακα που παίρνω, αν θα θυμηθώ εκείνη τη στιγμή να δηλώσω πως παίρνω β΄αναστολείς, αν θα ληφθεί υπόψη από αυτόν στον οποίο θα το πω, αν εκείνος θα καταλάβει τι σημαίνει αυτό. Ποιος είναι άραγε ο άνθρωπος που παίρνει το ιστορικό πριν τον εμβολιασμό; Ποιος το μελετά και αποφασίζει; Πώς μπορούν να γίνουν όλα αυτά σωστά μέσα σε δεκαπέντε λεπτά; Ο Θεός να βάλει το χέρι του!

Στο μεταξύ, η κυβέρνηση «έχει χάσει την μπάλα» από τότε που έγιναν στη Νέα Σμύρνη οι συμπλοκές μεταξύ αστυνομικών και πολιτών που δεν τους αναγνώριζαν το δικαίωμα να κάνουν ελέγχους για την τήρηση των περιοριστικών μέτρων και να επιβάλλουν πρόστιμα. Κατηγορήθηκε η αστυνομία για απρόκλητη και αναίτια χρήση βίας, έγινε αυτό αποδεκτό ακόμη και από τον πρωθυπουργό, κόντεψαν μετά να σκοτώσουν και έναν αστυνομικό. Κατόπιν τούτων, αφού φάνηκε πως δεν μπορεί να επιβληθεί η τήρηση των μέτρων, όσοι δεν ήθελαν να συμμορφωθούν με αυτά, σταμάτησαν να φορούν μάσκα και να αποφεύγουν τους μη αναγκαίους συνωστισμούς.

Μετά πια και το γενικό άνοιγμα και την άρση των περιορισμών στις μετακινήσεις, οι περισσότεροι συμπεριφέρονται, όπως φοβόμουν, σαν να μην υπάρχει πια κορονοϊός. Αυτό όμως κάνει την κατάσταση πιο επικίνδυνη από κάθε άλλη φορά. Διότι ακόμη δεν έχει επιτευχθεί η μέγιστη δυνατή ανοσία και δεν ξέρουμε και αν, τελικά, θα εμβολιαστούν αρκετοί ώστε να δημιουργηθεί το

πολυπόθητο τείχος ανοσίας. Επίσης δεν είμαστε καν σίγουροι πως είναι δυνατή η δημιουργία της ανοσίας στο προσεχές μέλλον, επειδή δε γνωρίζουμε αν τα αντισώματα που δημιουργούν τα εμβόλια και τα αντισώματα όσων έχουν ήδη νοσήσει από κορονοϊό είναι ικανά να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά όλες τις μεταλλάξεις.

Θεωρώ ότι τουλάχιστον οι δύο επόμενοι μήνες θα είναι εξαιρετικά δύσκολοι. Θα μπορούσαμε να προφυλαχτούμε αρκετά, χωρίς να υπάρχουν περιοριστικά μέτρα και λοκ ντάουν, αν καταλάβαιναν όλοι πως πρέπει να τηρούν τα μέτρα αυτοπροστασίας. Όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Με το που σταματά το λοκ ντάουν και αίρονται τα περιοριστικά μέτρα, σχεδόν όλοι νομίζουν πως αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει πια να φοράνε μάσκα, να κρατούν αποστάσεις και να αποφεύγουν το συνωστισμό. Όσο παράξενο κι αν φαίνεται σε μένα, στην πράξη αυτό αποδεικνύεται. Και εγώ, που αντιλαμβάνομαι τον κίνδυνο, δεν ξέρω πού να πάω να κρυφτώ, για να αποφύγω την κακοτοπιά.

Όσον αφορά το ερώτημα που από την αρχή της πανδημίας τίθεται, «αν η πανδημία απέφερε και κάτι θετικό», η γνώμη μου είναι πως η επιτάχυνση της διαδικασίας μετατροπής πολλών συναλλαγών σε ηλεκτρονικές, είναι κάτι που μας διευκολύνει πάρα πολύ. Αλλά αυτό μου φαίνεται ελάχιστο κι ασήμαντο, αν σκεφτώ τις τραγικές επιπτώσεις της πανδημίας.

Πέθαναν τόσοι άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και αρκετοί που δεν κατάφεραν να προστατευτούν, παρόλο που το επιθυμούσαν και το προσπάθησαν πολύ. Επειδή αναγκάζονταν να συνωστίζονται στα μέσα μαζικής μεταφοράς, για να πάνε στη δουλειά τους. Επειδή αναγκάζονταν να εργάζονται σε χώρους στους οποίους οι άλλοι δε φορούσαν μάσκα και δεν τηρούσαν τις αποστάσεις. Επειδή έτυχε να μένουν στο ίδιο σπίτι με ανθρώπους που δεν πρόσεχαν ή που δεν μπόρεσαν να προστατευτούν εξαιτίας άλλων. Γονείς που η κυβέρνηση ανάγκασε τα παιδιά τους να συνωστίζονται στα σχολεία. Ηλικιωμένοι στα γηροκομεία που τους κόλλησαν οι εργαζόμενοι σε αυτά. Γιατροί και νοσηλευτές που κόλλησαν κατά την άσκηση του καθήκοντός τους. Πάσχοντες από άλλες ασθένειες που κόλλησαν από γιατρούς και νοσηλευτές, κάποιοι από τους οποίους νόσησαν επειδή δεν τηρούσαν τα μέτρα αυτοπροστασίας. Άνθρωποι που αναγκάστηκαν να ταξιδέψουν με αεροπλάνο.

Είδα νέους να συνωστίζονται και γενικά να μην κάνουν καμιά προσπάθεια να αυτοπροστατευτούν, αδιαφορώντας για το αν θα κολλήσουν κορονοϊό και θα τον μεταδώσουν στους γονείς τους, οι οποίοι θα μπορούσαν να πεθάνουν. Διαπίστωσα αισχρή ασέβεια και προς εμένα από αγενέστατα άτομα, τα οποία, ενώ ξέρουν πόσο πολύ προσπαθώ να προστατευτώ, με πλησιάζουν συστηματικά χωρίς μάσκα. Μαθαίνω πως αυξήθηκε η ενδοοικογενειακή βία. Έχω την εντύπωση πως αυξήθηκε γενικά η εγκληματικότητα, επειδή από τότε που άρχισε η πανδημία έγιναν πολλά ηδεχθή εγκλήματα. Δηλαδή οι άνθρωποι φαίνεται πως έγιναν πιο επιθετικοί, πιο κακοί.

Και, φυσικά, υπάρχουν οι σοβαρότατες επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία. Πρώτα από όλα, μειώθηκε η παραγωγή, κυρίως υπηρεσιών (εμπορίου, εστίασης, θεαμάτων, ξενοδοχείων, μεταφορών).Το διαθέσιμο ατομικό εισόδημα πιστεύω πως δε μειώθηκε πολύ (φαίνεται, άλλωστε, αυτό από την αύξηση των αποταμιεύσεων), επειδή η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που δεν εργάζονταν εξαιτίας της πανδημίας επιδοτούνταν από το κράτος. Εξάλλου, κάποιοι τομείς (π.χ. ηλεκτρονικό εμπόριο, ταχυμεταφορές) αύξησαν τα έσοδά τους.

Αυτό το «Θα πεθάνουμε από την πείνα!» εγώ δεν το εκλαμβάνω ως κυριολεξία. Νομίζω πως, όταν το λένε οι άνθρωποι, συνήθως δεν εννοούν πως δεν έχουν να φάνε αλλά ότι δεν μπορούν να καλύψουν δευτερεύουσες ανάγκες τους. Φυσικά και δυστυχώς, υπάρχουν και πάντα υπήρχαν και αυτοί που δε διαθέτουν χρήματα ούτε για τις βασικές ανάγκες, κυρίως άνεργοι, ιδίως όταν έχουν ανήλικα τέκνα.

Επίσης υποθέτω πως έγινε μεγάλη ζημιά στη δημόσια οικονομία (αύξηση δαπανών για την αντιμετώπιση της πανδημίας, μείωση φορολογικών εσόδων λόγω μείωσης της παραγωγής). Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα αύξηση του δημόσιου χρέους και πιθανόν νέα μνημόνια.

Πάντως, πιστεύω ότι δεν πρόκειται για ολική και ανεπανόρθωτη καταστροφή. Πολλοί παραγωγικοί πόροι διοχετεύτηκαν στην έρευνα για φάρμακα και εμβόλια και στην παραγωγή τους καθώς και στην παραγωγή μασκών και αντισηπτικών.

Η καραντίνα και η κοινωνική αποστασιοποίηση εμένα λίγο με επηρέασε. Το αντιμετώπισα ως αναγκαίο κακό και ως την πιο ανώδυνη επίπτωση της πανδημίας.

Επικεντρώθηκα στην αιτία που το προκάλεσε, δηλαδή στην ίδια την πανδημία. Τα πραγματικά προβλήματα είναι, με τη σειρά που τα αναφέρω, οι νεκροί, οι σακατεμένοι, οι πενθούντες, η οικονομική ζημιά.

Όσον αφορά τον περιορισμό μετακινήσεων κατά τη δεύτερη φάση, πηγαίναμε όπου ήταν ανοιχτά και όπου θέλαμε, όπως ακριβώς θα πράτταμε και αν δεν έπρεπε να στέλνουμε μήνυμα. Θεωρώ πως δε μείωσε καθόλου τη διασπορά του κορονοϊού. Απλώς, άκρως εκνευριστικό, ξοδεύαμε χρόνο και κάναμε κόπο να στέλνουμε το μήνυμα. Επιπλέον, σπαταλούνταν εργατοώρες των αστυνομικών, για να ελέγχουν τα μηνύματα. Ενώ η μετάδοση του κορονοϊού γινόταν κυρίως μέσα στα σπίτια και στους χώρους εργασίας.

Έγιναν αρκετές αστοχίες από την πλευρά της κυβέρνησης, η οποία χρησιμοποιούσε την Επιτροπή των λοιμωξιολόγων του Υπουργείου, για να αιτιολογήσει τις αποφάσεις που έπαιρνε. Μόνο που, σε μερικές περιπτώσεις, αυτό «έβγαζε μάτι». Οι πολιτικοί ισχυρίζονταν πως αποφασίζουν σύμφωνα με τις εισηγήσεις της Επιτροπής, όμως αρνούνταν να δημοσιεύσουν τα πρακτικά των συνεδριάσεών της, ώστε να μπορούμε να λάβουμε όλοι γνώση για τη γνώμη που εξέφραζε ο κάθε λοιμωξιολόγος. Γιατί να μη γνωρίζουμε και τη γνώμη της μειοψηφίας; Ομοφωνία αποκλείεται να υπήρχε. Αν και είναι ηλίου φαεινότερον ότι τα μέλη της Επιτροπής δίσταζαν να μην εισηγηθούν αυτό που κάθε φορά τους ζητούσε η κυβέρνηση που τους είχε διορίσει.

Τον Απρίλιο 2021 η Κυβέρνηση προανήγγειλε με βεβαιότητα άρση συγκεκριμένων μέτρων και περίμενε την εισήγηση της Επιτροπής λοιμωξιολόγων για τις ειλημμένες αποφάσεις της. Άρα ήταν αναγκαστικό να εισηγηθούν αυτά που η κυβέρνηση σκόπευε να κάνει. Αλλιώς, πώς ανακοινώθηκαν, προτού καν συνεδριάσει η Επιτροπή; Έλεγαν περίπου «Θα άρουμε τα τάδε μέτρα, την τάδε ημερομηνία, που θα το εισηγηθεί η Επιτροπή.».

Όταν έγινε η μεγάλη ζημιά στη Θεσσαλονίκη, οι πολιτικοί έλεγαν «Δε μας είχε πει κάποιος επιστήμονας να πάρουμε νωρίτερα μέτρα!». Μα ποιος από τη διορισμένη Επιτροπή θα τολμούσε να πει κάτι διαμετρικά αντίθετο προς τη θέληση της Κυβέρνησης;

Τότε ο Πρωθυπουργός ήθελε οπωσδήποτε ανοιχτά ως και τα σχολεία, με τους

μαθητές και τους εκπαιδευτικούς να συνωστίζονται, να ταλαιπωρούνται με τη μάσκα και να κινδυνεύουν. Δεν ξέρω ποιο ήταν το ισχυρότερο κίνητρό του. Να μη δίνει τις άδειες ειδικού σκοπού στους εργαζόμενους γονείς των μαθητών; Ή να αποδείξει πως δε χρειαζόταν να είχε μειώσει τον αριθμό μαθητών ανά αίθουσα, αφού τα σχολεία μπορούσαν και έτσι να λειτουργούν με ασφάλεια;

Και παρουσίαζε η κρατική τηλεόραση τους γιατρούς φερέφωνα της Κυβέρνησης να υποστηρίζουν πως δεν έχει αποδειχτεί ότι τα παιδιά συμβάλλουν πολύ στη μετάδοση της νόσου. Λες και ό,τι δεν έχει αποδειχτεί, επειδή δεν έχει μελετηθεί, είναι σίγουρο πως δεν ισχύει. (Και για άλλα θέματα το έλεγαν αυτό. Για παράδειγμα, τον πρώτο καιρό, για τη μάσκα. «Δεν έχει αποδειχτεί πως η μάσκα προστατεύει σημαντικά από τη μετάδοση.» Αυτό το έλεγαν τότε έτσι, επειδή δεν υπήρχαν αρκετές μάσκες, για να καλύψουν τη ζήτηση που θα προκαλούσε η δήλωση ότι καλό θα ήταν να φορούμε μάσκα).

Όμως τέτοιες παραπλανητικές δηλώσεις δεν ευνοούν τη δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης. Όταν φούντωσε η διασπορά και αναγκάστηκαν να κλείσουν τα σχολεία, οι πολιτικοί και οι επιστήμονες στους οποίους δινόταν ο λόγος τόνιζαν κάθε φορά πως «τα σχολεία δεν έκλεισαν επειδή υπάρχει σοβαρός κίνδυνος μετάδοσης μέσα σε αυτά, αλλά για να μειωθεί η μετάδοση που προκαλεί γενικά η κινητικότητα». Λες και δε το καταλαβαίναμε, αρκετοί άνθρωποι, πως και μόνο η επίμονη αναφορά σε αυτό ήταν ύποπτη.

Χρησιμοποιούσαν και άλλο παραπειστικό επιχείρημα, το οποίο φαίνεται να έπεισε πολύ. Ότι, αν παρέμεναν κλειστά τα σχολεία, θα έμεναν πίσω τα παιδιά ως προς τη μόρφωση και την κοινωνικοποίησή τους. «Και τι θα πάθουν, ακόμη και αν χρειαστεί να χάσουν ολόκληρη τη σχολική χρονιά; Θα μείνουν για πάντα αμόρφωτα και ακοινωνικοποίητα;», αναρωτήθηκα. «Πρώτα από όλα, πρέπει να επιζήσουν και να μην ορφανέψουν. Αν συνεχιστεί η ζωή τους, όλα θα γίνουν. Αν πεθάνουν, τι θα τους χρησιμεύσει η λίγη μόρφωση και κοινωνικοποίηση που έλαβαν με τίμημα τη ζωή τους; (Γιατί, έστω και λίγα, παιδιά έχουν πεθάνει από κορονοϊό.)»

Αλλά υπέρ των ανοιχτών σχολείων ήταν και οι περισσότεροι γονείς. Σχετικά λίγοι προτιμούσαν να κρατήσουν τα παιδιά τους και τους εαυτούς τους ασφαλείς. Οι περισσότεροι βιάζονταν να τα παρκάρουν όπως όπως, χωρίς καμιά περίσκεψη,

στα σχολεία. Υπήρχαν και κάμποσοι οι οποίοι ήθελαν να πηγαίνουν τα παιδιά τους στο σχολείο χωρίς μάσκα. Μάλωναν μεταξύ τους αυτοί που ήταν υπέρ της μάσκας με αυτούς που ήταν κατά. Αυτοί που δεν ήθελαν να λειτουργούν τα σχολεία ούτε με μάσκα ούτε χωρίς ήταν ελάχιστοι και δεν τολμούσαν ούτε να το πουν, επειδή δέχονταν σφοδρή επίθεση από τους άλλους.

Οι εκπαιδευτικοί, πάλι, βρέθηκαν ανάμεσα σε δύο πυρά. Από τη μια, αν αφήσουν μαθητή να μπει στην τάξη χωρίς μάσκα, θα παρανομήσουν. Και, από την άλλη, όταν δεν αφήνουν μαθητή να μπει στην τάξη χωρίς μάσκα, οι γονείς του τους βρίζουν, τους δέρνουν, τους μηνύουν.

Και αυτό, μαζί με πολλά άλλα κωμικοτραγικά, εξαιτίας των αποφάσεων της κυβέρνησης και της αναποτελεσματικής, ως και επιβλαβούς, μεθόδου «του ακορντεόν».

Αντί να αποφασίσουν να απαγορεύσουν για όσο χρειαστεί τις δραστηριότητες που δεν είναι εντελώς απαραίτητες και παράλληλα συμβάλλουν πολύ στη διασπορά της νόσου, ενεργούν αρκετά αλλοπρόσαλλα. Όχι πως είναι εύκολη υπόθεση η αντιμετώπιση μιας τέτοιας συμφοράς, μιας πανδημίας. Όμως θα μπορούσαν να είναι λίγο πιο σοβαροί.

Τα σχολεία, Πανεπιστήμια, εκκλησίες, χώροι εστίασης και θεαμάτων, κομμωτήρια, κέντρα αισθητικής και γυμναστήρια, τα οποία και δεν καλύπτουν βασικές ανάγκες και η λειτουργία τους συντελεί πολύ στην εξάπλωση μεταδοτικής ασθένειας, θα μπορούσαν να παραμείνουν κλειστά αδιάλειπτα για πολύ καιρό. Έτσι θα μειωνόταν και η ανάγκη για μετακινήσεις και θα υπήρχε μικρότερος συνωστισμός στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Αντίθετα, τα εμπορικά καταστήματα δε χρειαζόταν να κλείσουν καθόλου. Και χρήσιμη είναι η λειτουργία τους και μπορεί να πραγματοποιείται, υπό προϋποθέσεις, χωρίς αρνητικές συνέπειες στην υπόθεση της πανδημίας. (Αλλά ο Πρωθυπουργός είχε ως προτεραιότητα τα κομμωτήρια! Πρώτα τα άνοιγε, τελευταία τα έκλεινε.)

Φυσικά, δε θα έπρεπε να επιτρέπεται η μετακίνηση πολιτών (χωρίς σοβαρό λόγο) ανάμεσα στα κράτη, μέχρι να λήξει η πανδημία. Αυτό που έγινε κυρίως πέρυσι ήταν σχεδόν φαιδρό. Μέχρι τα τέλη Απριλίου του 2020 οι νησιώτες

παρακαλούσαν τους Έλληνες από άλλα μέρη να μην πατήσουν το πόδι τους στο νησί τους και από τις αρχές Μαΐου το διαφήμιζαν και καλούσαν Έλληνες και ξένους να το επισκεφτούν. Η κρατική τηλεόραση μέχρι τις 3 Μαΐου παρακολουθούσε και κατέκρινε την κίνηση στους δρόμους. Και, μόλις η κυβέρνηση επέτρεψε τα ταξίδια, άρχισαν να δείχνουν οι δημοσιογράφοι ολόχαροι κάθε μέρα τα πλοία και τους επιβάτες που επιβιβάζονταν σε αυτά και μετρούσαν (λαχταρώντας να είναι πολλοί) τους τουρίστες.

Σήμερα, ένα χρόνο μετά, παρόλο που η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ χειρότερη αναφορικά με την πανδημία, επικρατεί ένα κλίμα ευφορίας ότι πάμε καλά, επειδή οι ασθενείς με κορονοϊό αυτήν τη στιγμή δεν είναι περισσότεροι από τις κλίνες που είχαν διαθέσιμες για εκείνους (έχοντας αφαιρέσει πολλές από αυτές από άλλες κλινικές). Και επειδή μάλλον φτάνουν οι αναπνευστήρες για όσους τους χρειάζονται και δεν είναι αναγκαίο πια να λένε οι πολιτικοί ότι πέθαναν ασθενείς που δεν τους διατέθηκε αναπνευστήρας όχι επειδή δεν υπήρχαν αναπνευστήρες αλλά επειδή δεν το έκριναν οι γιατροί απαραίτητο.

Σήμερα, ένα χρόνο μετά, μια νέα γυναίκα, που ήρθε για συναλλαγή στην υπηρεσία μου, όταν της είπα να σταθεί λίγο πιο μακριά από εμένα, για να τηρηθεί η απαραίτητη μεταξύ μας απόσταση, αντέτεινε εξοργισμένη «Γιατί; Χολέρα έχω;». Δηλαδή ακόμη δεν έχει καταλάβει πως η covid19 είναι μια επικίνδυνη μεταδοτική μολυσματική ασθένεια όπως η χολέρα.

Τις τελευταίες μέρες νοσεί από κορονοϊό ολόκληρη οικογένεια στενών συγγενών μου, μεταξύ των οποίων και δύο εβδομηντάχρονοι. Επειδή έγινε για μία ακόμη φορά ενδοοικογενειακή, με την ευρύτερη έννοια, μετάδοση. Δηλαδή μεταξύ γονιών, παιδιών και εγγονιών, οι οποίοι μένουν σε τρία διαφορετικά σπίτια, οπότε δεν ήταν αναγκαστικό να έρχονται όλοι σε επαφή μεταξύ τους δίχως μάσκα και απόσταση. Αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι συνεχίζουν να διαπράττουν το λογικό σφάλμα να νομίζουν πως κινδυνεύουν να κολλήσουν μόνο από άγνωστους και ξένους και όχι από συγγενείς και φίλους.

……

Η πανδημία βρίσκεται σε εξέλιξη. Δεν ξέρω πότε και πώς θα τελειώσει. Δεν ξέρω, πόσοι εξαιτίας της θα λείπουν στο μέτρημα, όταν θα έχει λήξει. Δεν ξέρω αν

θα μετρήσω ή δε θα καταμετρηθώ.

Ξέρω πως αυτήν τη στιγμή είμαι ψυχικά κουρέλι από τη θλίψη για το χαμό της μητέρας μου και από το φόβο και την αγωνία μου μην πεθάνω ή μη χάσω και άλλους αγαπημένους μου. Ξέρω πως και οι άλλοι άνθρωποι έχουν επηρεαστεί συναισθηματικά. Άλλοι, όπως εγώ, από πένθος και από το φόβο της νόσησης και της απώλειας αγαπημένων ανθρώπων. Άλλοι επειδή δυσανασχετούν για τους περιορισμούς που τους επιβλήθηκαν και από τους οποίους ακόμη δεν μπορούν να απαλλαγούν εντελώς. Άλλοι επειδή αντιμετωπίζουν ανεργία και οικονομικά προβλήματα. Και αρκετοί επειδή κινδυνεύουν από άλλες ασθένειες, μια που δε λαμβάνουν την καλύτερη δυνατή νοσοκομειακή περίθαλψη.

Καραπέτρου Ελένη

Ο έρωτας στην μετά Covid - 19 εποχή

Η Ελένη Καραπέτρου είναι απόφοιτη του Τμήματος Οδοντικής Τεχνολογίας του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος της Αθήνας το 2014. Μεταπτυχιακή φοιτήτρια της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής του προγράμματος Προαγωγή Υγείας Στην Τρίτη Ηλικία. Επαγγελματική εμπειρία σε Οδοντιατρικό Κέντρο της Νέας Φιλαδέλφειας ως υπεύθυνη εμφυτευμάτων, βοηθός γναθοχειρουργού, εργαλειοδοσία σε ευρύ φάσμα οδοντιατρικών πράξεων της χειρουργικής του στόματος, της ορθοδοντικής, της οδοντικής χειρουργικής και της ενδοδοντίας.

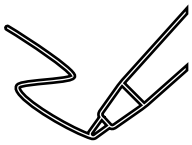

Ο covid- 19 μπήκε στην καθημερινότητα μας με πολύ σκληρό και βίαιο τρόπο. Οι αλλαγές μας ήταν ξαφνικές και πρωτόγνωρες. Ακόμα και εμείς που ανήκουμε σε παραϊατρικό και υγειονομικό προσωπικό ήρθαμε αντιμέτωποι με τα νέα δεδομένα. Όλα άλλαξαν και τίποτα δεν θυμίζει την καθημερινότητα που είχαμε πριν τον ιό. Πολλοί σταμάτησαν από την εργασία τους και άλλοι εργάζονται παραπάνω για να προάγουν την υγεία και να βοηθήσουν τους συνανθρώπους μας. Όλοι όμως έχουν ένα όνειρο να περιμένουν… Η προσμονή μας είναι να τελειώσει αυτό το μαρτύριο του ιού και η ζωή μας να αρχίσει ξανά από εκεί που σταμάτησε. Ο χρόνος πάγωσε και ο κόσμος κλείστηκε στο σπίτι και μετράει αντίστροφα ώστε να ξανακερδίσει την ελευθερία και τα όνειρα που του στέρησε ένας ιός…..

Αυτό το πρωτόγνωρο κύμα ξάφνιασε τους πάντες. Ζούμε στιγμές που ούτε είχαμε φανταστεί ποτέ, στιγμές που μόνο σε ταινίες και σε παιχνίδια δράσης είχαμε δει. Ως υπάλληλος σε υγειονομικό χώρο είδα πολλά και έζησα ακόμη περισσότερα. Υπήρχαν δυο κύριες κατηγορίες ανθρώπων. Στην πρώτη κατηγορία είδα τους ανθρώπους που ήταν φοβισμένοι και τρομοκρατημένοι. Η υπερβολή αυτών των ανθρώπων είναι το κύριο χαρακτηριστικό τους. Διπλές μάσκες, διπλά γάντια, απολυμαντικά μαντηλάκια και χρήση αντισηπτικού δίχως νόημα…. Η άλλη κατηγορία ήταν το ακριβώς αντίθετο, άνθρωποι που δεν ήθελαν να φορέσουν ούτε μάσκα, που δεν πίστευαν στον ιό και που πλέον τους αποκαλούν αρνητές και ψεκασμένους. Οι δύο αυτές κατηγορίες είχαν ένα κοινό. Είχαν χάσει τη ζωή , το κέφι, τη χαρά και τη ζωντάνια τους. Στο ιατρείο έβλεπα καταθλιπτικά και φοβισμένα πρόσωπα με μόνιμο άγχος για την αυριανή μέρα που δεν έχει έρθει ακόμα. Έξω σαν προχωρούσα έβλεπα σκυθρωπούς ανθρώπους μόνους ή παρέα δυο ατόμων με απόσταση ενός μέτρου ο ένας απ’ τον άλλον. Με τις μάσκες στα πρόσωπα δίχως να υπάρχει καμία έκφραση του προσώπου. Φοβισμένοι και με την απαραίτητη βεβαίωση κυκλοφορίας.

Ο ένας έχανε τον άλλον και βούλιαζε σ’ ένα μίζερο σπίτι με τη χειρότερη συντροφιά παραπληροφόρησης, την τηλεόραση. Οι μόνοι άνθρωποι βίωσαν τη μοναξιά περισσότερο απ’ τον καθένα. Δεν μπορούσαν να δουν ένα φίλο, να φάνε με μια συντροφιά ,να ξεφύγουν λίγο απ’ τη μοναξιά τους. Είτε μόνοι είτε όχι, όλοι άρχισαν διαδικτυακές επαφές ως μέσο συντροφιάς. Μελέτες αναφέρουν ότι

αυξήθηκε το ποσοστό του διαδικτυακού έρωτα… Μα γίνεται; Κι όμως το διάστημα του εγκλεισμού ήταν μεγάλο και τα πρόστιμα ακόμη μεγαλύτερα για μια φτωχή τσέπη που διψούσε για έρωτα.

Όλες οι εικόνες που είχαν τα μάτια μου ήταν θλιβερές, μίζερες ,κατσούφικες, δίχως ζωή, χαρά και ευτυχία. Τα ξεχάσαμε όλα μαζί με την έφοδο του ιού. Μια εικόνα είναι χαραγμένη στο νου μου απ' όλη αυτήν την κόλαση του ιού. Μια εικόνα που μου θύμισε πως ζούσαμε πριν και πως θέλουμε να ζήσουμε μετά. Ένα βράδυ που έφευγα απ τη δουλειά είδα ένα αγόρι με ένα κορίτσι στα σκοτεινά να περπατάνε χέρι χέρι αγκαλιασμένοι δίχως να φοράνε μάσκες. Γελούσαν, φιλιόντουσαν, ήταν τόσο ωραία εικόνα που έσκασα ένα πλατύ χαμόγελο γιατί θυμήθηκα πως είναι να ζεις. Η εικόνα τους δεν θύμιζε τίποτα από την καθημερινότητα του ιού και από τις φάτσες των καταθλιπτικών ανθρώπων. Θυμήθηκα πως είναι η εικόνα του έρωτα. Εκεί που δεν υπάρχει λογική, δεν υπάρχει ασθένεια, δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο και το μόνο που θέλεις να είναι να τρέξεις ανέμελα εκεί έξω με τον άνθρωπο σου. Να τον αγκαλιάζεις, να τον χαϊδεύεις δίχως το φόβο της μετάδοσης του ιού. Σ' ένα όνειρο ελπίζουν οι ερωτευμένοι, να κατακτήσουν τον κόσμο με το ταίρι τους και αυτό μας το στέρησαν.

Ξέρω ότι θ' αργήσει πολύ αυτή η μέρα που θα μπορούμε να κυκλοφορήσουμε πάλι ελεύθεροι δίχως το φίμωτρο της μάσκας στα πρόσωπα μας. Θ' αργήσει να έρθει η μέρα που δεν θα φοβόμαστε να αγκαλιάσουμε έναν συγγενή , έναν φίλο, έναν άνθρωπο….. Δυστυχώς κάποια πράγματα ήρθαν για να μείνουν και ειδικά στον δικό μας κλάδο. Ονειρεύομαι τη μέρα που θα έχει τελειώσει ο εμβολιασμός όλων των ηλικιακών ομάδων και αυτός ο ιός δεν θα ξεχωρίζει από τους άλλους. Τη μέρα που θα βγαίνουμε ελεύθεροι έξω και θα ζούμε τη ζωή όπως και πριν. Με ταξίδια, με φίλους με χαμόγελα , με συντροφιά δίχως να χάνουμε τα χρόνια μας κλεισμένοι σ' ένα σπίτι και απομονωμένοι απ' όλους. Θέλω να δω τα όνειρα και τη ζωή στα βλέμματα των ανθρώπων, όχι άλλη μάσκα και αντισηπτικά! Η εικόνα που κρατάω στο μυαλό μου είναι εκείνου του ζευγαριού και ελπίζω να τελειώσει όλο αυτό το μαρτύριο του κόσμου ώστε να ξαναδώ εικόνες ερωτευμένων και ευτυχισμένων ανθρώπων που κυνηγούν τα όνειρα τους. Να ζουν τον έρωτα δίχως το φόβο της μετάδοσης του ιού.

Κάτι νέο ήρθε για να μείνει και να αφήσει τα κατάλοιπα του. Κανείς μας δεν ήταν προετοιμασμένος και φάνταζε έργο επιστημονικής φαντασίας, μα είναι αλήθεια. Παντού τριγύρω πρόσωπα θλιμμένα, μουτρωμένα με αίσθημα απαισιοδοξίας. Ξεχάσαμε να ζούμε , να γελάμε και να νιώθουμε τον έρωτα. Ελπίζω και αναμένω εκείνη τη μέρα που θα πετάξουμε ψηλά τις μάσκες και θα απελευθερωθούμε από αυτό το φίμωτρο…. Τη μέρα εκείνη που το χαμόγελο θα επιστρέψει στα πρόσωπα μας και θα μπορέσουμε να ζήσουμε ξανά τον έρωτα και όχι να κρυβόμαστε σε σκοτεινιές γωνιές με το φόβο του να μας δουν αγκαλιασμένους χωρίς μάσκα. Αδημονώ τη μέρα που η μάσκα και τα αντισηπτικά θα είναι απαραίτητα μόνο στους ιατρικούς χώρους και όχι παντός καιρού, τη μέρα που κόσμος θα απελευθερωθεί και θα ξαναζήσει τη ζωή του χωρίς περιορισμούς. Εκείνη τη μέρα που θα ζήσει ξανά ελεύθερος!!!!!

Καρλή Βάσω

Αποχαιρετιστήριο γράμμα

Η Βάσω Καρλή γεννήθηκε στο Περιστέρι. Παρακολούθησε σεμινάρια Δημιουργικής γραφής και ολοκλήρωσε τα εξ αποστάσεως μαθήματα του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα «Δημιουργική Ανάγνωση και Γραφή της Πεζογραφίας» Έχει διακριθεί με Α΄ μετάλλιο στο 2ο διαγωνισμό πεζογραφίας «Διοτίμα και Μούσες», βραβείο με έπαινο στον 7ο Παγκόσμιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του ΕΠΟΚ για το διήγημα με τίτλο «Απέραντη Μοναξιά», Έπαινο στον 8ο Παγκόσμιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του ΕΠΟΚ για το διήγημα με τίτλο «Ερείπια καρδιάς», Έπαινο στον 9ο Παγκόσμιο λογοτεχνικό διαγωνισμό για το παραμύθι με τίτλο «Καλλιστεία φρούτων», βραβείο στον 10ο Παγκόσμιο λογοτεχνικό διαγωνισμό για το παραμύθι με τίτλο «Μάθημα ζωής», Γ' βραβείο για το παραμύθι «Το δώρο του Αϊ Βασίλη» στον διαγωνισμό «Με τον ΕΠΟΚ είναι Χριστούγεννα». Τιμητική διάκριση στον 1ο Πανελλήνιο διαγωνισμό πεζογραφίας «Κέφαλος» στην ιστορία flash fiction με τίτλο «Φουλ καρνέ», θέση στο διαγωνισμό διηγήματος για ιστορίες τρόμου και μυστηρίου από τις εκδόσεις «Δυάς», συμμετοχές της υπάρχουν στο 2ο διαγωνισμό ULYSSES, ποίηση χαϊκού στην Ανθολογία της Διασπορικής λογοτεχνικής στοάς, σε καλλιτεχνικά ημερολόγια, μονολόγους, ιστορίες μπονσάι. Τέλος έχει αρθρογραφήσει στα site «Εν απλότητι», «Δυναμική γυναίκα», «Εναλλακτική Δράση» και «τοβιβλίονet». Συμμετοχές της υπάρχουν στο «Γράφοντας ή απεικονίζοντας τις στιγμές του Covid – 19» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το 2017 εκδόθηκε το παραμύθι της με τίτλο «Η Ιστορία της μικρής ηλιαχτίδας» και το 2020 «Το μικρό κουρέλι» από τις εκδόσεις Άνιμα. Η συμμετοχή της στο λογοτεχνικό διαγωνισμό 2020-2021 των εκδόσεων Ηλιαχτίδα απέσπασε το Β' βραβείο με το παραμύθι «Ο μικρός Άλφα».

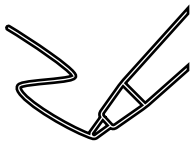

Ξημέρωσε και τα νέα σου δεν άργησαν να κυκλοφορήσουν.

Όπως μπήκες στη ζωή μας αιφνιδιαστικά και απρόσμενα, κάπως έτσι απομακρύνθηκες. Κανένας δε γνωρίζει εάν η αποχώρησή σου είναι οριστική, το μόνο σίγουρο είναι ότι άφησες εμφανή τα κατάλοιπά σου.

Μάσκες. Παντού μάσκες. Με χρώμα, χωρίς, με σχέδια, με στρας για κάθε γούστο. Το χαμόγελό μας εξαιτίας σου θα συνεχίσει να παραμένει φυλακισμένο πίσω από την απρόσωπη μάσκα.

Άραγε να έχει απομείνει κάποιος που να έχει διάθεση να χαμογελάσει;

Κοιταζόμαστε επίμονα στον καθρέφτη προσπαθώντας ν' αναγνωρίσουμε τον εαυτό μας. Η πλειοψηφία από εμάς έχει φορτωθεί με παραπανίσια κιλά. Το θέαμα για άλλους είναι λυπηρό, ενώ για κάποιους τυχερούς πανηγυρικό.

Για δες καιρό που διάλεξες να φύγεις. Τώρα που σε συνηθίσαμε, που γνωρίσαμε τη μοναξιά, που φιλοξενήσαμε την κατάθλιψη και της καλοάρεσε και δεν έλεγε να ξεκουνήσει και αυτή σαν εσένα. Τώρα, που γίναμε ένα με το σπίτι μας, όπως η χελώνα με το καβούκι της, φεύγεις. Θέλοντας και μη, έγινες κομμάτι της ζωής μας. Σε συνηθίσαμε.

Έχεις ποτέ σκεφτεί πόσες δόσεις άγχους έχουμε στερηθεί, από τότε που εισέβαλλες μες στη ζωή μας; Πόσο καιρό έχουμε να εισπνεύσουμε καυσαέριο, να χαρούμε τη φύση, τον ήλιο. Όλη μέρα και όλη νύχτα είμαστε Αγκαλιά στο σπίτι με έναν υπολογιστή, μικροί-μεγάλοι. Αγκαλιά; Λες και έχουν πάθει αγκίλωση τα χέρια μας και δεν εκτείνονται ν' αγγίξουν το διπλανό μας. Η απομόνωση μας έκανε πιο περίεργους, πιο απαιτητικούς, πιο επιλεκτικούς, άλλους πιο μαλθακούς, πιο σκεπτικούς, πιο υπομονετικούς, πιο εξαγριωμένους. Τίποτε δεν είναι κακό απ' όλα αυτά. Φυσικά επακόλουθα της κατάστασης που βιώσαμε. Νικητές οι τολμηροί, οι ανθεκτικοί, οι σκληραγωγημένοι. Χαμένοι οι ευάλωτοι, οι εσωστρεφείς, οι ανήμποροι.

Όχι, δεν υπάρχουν ηττημένοι και νικητές. Από όλη αυτή την ιστορία ο καθένας αποκόμισε στοιχεία και συμπεριφορές που τα έκανε δικά του. Όλος ο χρόνος ήταν σύμμαχός του, ώστε να φτάσει η στιγμή να ξεσκαρτάρει από τη ζωή τους ανθρώπους και καταστάσεις. Οι μάσκες έπεσαν. Η αλήθεια και το ψέμα βγήκαν στην πρώτη γραμμή. Οι εξομολογήσεις κατέρριψαν κάθε ρεκόρ, άλυτα θέματα χρόνων, έπεσαν επάνω στο τραπέζι και κατόπιν συζητήσεως, βρήκαν επιτέλους τη λύση τους.

Ήσουν μια αφορμή να κάνουμε μια επανεκκίνηση στη ζωή μας (ένα ριστάρτ) και να δούμε τη ζωή με άλλο μάτι. Όχι αυτό το πονηρό, το υποχθόνιο και το κακό, αλλά αυτό το καθαρό, το γνήσιο, το αυθεντικό.

Νομίζω ήρθε η ώρα να βγούμε στους δρόμους, ν' αγκαλιαστούμε, να φιληθούμε, ν' αγαπήσουμε εκ νέου και ν' αγαπηθούμε, αλλά πρώτα μην ξεχνιόμαστε "ας εμβολιαστούμε" για να προστατευτούμε.

Εις το επανειδείν κ. Covid-19

Με επιφύλαξη

Το μασκαρεμένο σου κοινό

Κέντρο Κοινότητας Ρήγα Φεραίου

Ο Ρήγας μας εμπνέει

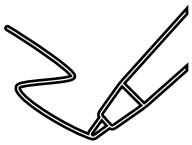

Βρισκόμαστε στη πατρίδα του Ρήγα Φεραίου και ενώ σχεδιάζουμε καιρό πριν πώς θα τιμήσουμε τη συμβολή του εθνεγέρτη μας στην επανάσταση προσπαθούμε να πάρουμε δύναμη και έμπνευση από μια τόσο σημαντική φυσιογνωμία για να συμβάλουμε στην αναζήτηση της δική μας ελευθερίας.

Δεν είναι πόλεμος είναι ιός, φονικός, καταστροφικός ... Ίσως να πάρουμε δύναμη από το Θούριο, ίσως όπως εκείνος με τους συντρόφους του ομαδικά και συνεργατικά να σχεδιάσουμε σωστά το δρόμο που δείχνει προς την τωρινή αλλά και μακροπρόθεσμη ελευθερία μας. Παρατηρώντας την ιστορία μας μπορούμε να εμπνευστούμε και να βρούμε λύσεις.

Ως κοινωνικές δομές αν ανατρέξουμε στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα βλέπουμε πως η Εκκλησία φροντίζει για την εκπαίδευση και τη φροντίδα των οικονομικά ευάλωτων κοινωνικών ομάδων. Ευεργέτες στη συνέχεια αναλαμβάνουν τη φροντίδα για την παιδεία, τη σίτιση οικογενειών για να δημιουργηθεί με τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους η κοινωνική πρόνοια.

Οι κοινότητες όφειλαν να φροντίζουν για την ασφάλεια και την υγεία των μελών τους. Διέθεταν χρήματα από το κοινό ταμείο για κοινωνική πρόνοια. Φρόντιζαν τους φτωχούς, τους αρρώστους και τους ηλικιωμένους, ανακούφιζαν όσους δεν μπορούσαν να πληρώσουν φόρους και επέβλεπαν την ασφάλεια του χωριού. Οι πιο πλούσιες κοινότητες φτιάχνανε νοσοκομεία και γηροκομεία. Αλλά και όσες δεν είχαν χρήματα για τέτοια έργα, φροντίζανε ώστε οι κάτοικοι που αντιμετωπίζανε κάποιο πρόβλημα να έχουν την αλληλεγγύη των συντοπιτών τους και της κοινότητάς τους. Το 1813 δημοσιεύθηκε στη Βιέννη το Καταστατικό της Κοινότητας του Μελένικου, που βρίσκεται στη σημερινή Βουλγαρία, το οποίο δίνει στους Επιτρόπους της κοινότητας λεπτομερείς οδηγίες για τη φροντίδα όσων έχουν ανάγκη. (Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ-ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ).

Σήμερα λοιπόν οι κοινωνικές δομές αντιμέτωπες με τη πανδημία και της οικονομικής κρίσης, που η τελευταία έχει επιφέρει στις οικογένειες, καλούνται να στηρίξουν την μικρή μας κοινωνία. Ψυχολογική υποστήριξη όλο το διάστημα της καραντίνας για τους δημότες μας, δημιουργία κοινωνικού παντοπωλείου, σίτιση και συνεχή ανοιχτή γραμμή επικοινωνία των δημοτών μας με τις Κοινωνικές Δομές. Οι Κοινωνικές Δομές του Δήμου Ρήγα Φεραίου κατά τη διάρκεια της πανδημίας του

Covid 19 προσπάθησαν να σταθούν στο πλευρό των ευάλωτων κοινωνικά ομάδων. Συνοπτικά ο άξονας των δράσεων κινήθηκε στους εξής τομείς:

- Κοινωνικές παροχές
- Ψυχοκοινωνική στήριξη
- Διοργάνωση διαδικτυακών δράσεων
- Διανομή τροφίμων ΤΕΒΑ

Άλλωστε, μέσω των δομών του (Κέντρο Κοινότητας, Βοήθεια στο Σπίτι και Κοινωνικό Παντοπωλείο) ο Δήμος Ρήγα Φεραίου και εναρμονισμένος με τις γενικές οδηγίες και την τήρηση του υγειονομικού πρωτοκόλλου της πανδημίας εστίασε στην κάλυψη των βιοτικών, κοινωνικών και συναισθηματικών αναγκών των πολιτών στηριζόμενος στις υπάρχουσες δομές και αξιοποιώντας την τεχνολογία. Αυτός είναι και ο ρόλος τους, υποδοχή, στήριξη, ενημέρωση, ευαισθητοποίηση.

Ο άξονας στον οποίο κινούνται οι Κοινωνικές Δομές είναι αυτός ο οποίος, είναι προκαθορισμένος από τα αντίστοιχα υπουργεία, από τα οποία εποπτεύονται οι δομές. Ειδικότερα, στο Κέντρο Κοινότητας, προσέρχονται οι πολίτες για την υποβολή της αίτησης για το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα (εισοδηματική ενίσχυση), καθώς και για τις αιτήσεις για το Επίδομα Στέγασης (επιδότηση ενοικίου) και τα προνοιακά επιδόματα (ανασφάλιστου υπερήλικα, αναπηρικά, επίδομα γέννησης, διατροφικό επίδομα). Οι δικαιούχοι του Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος είναι δικαιούχοι και του ΤΕΒΑ (Ταμείο Ευρωπαϊκής Βοήθειας προς τους Απόρους). Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, οι αιτήσεις όλες πήραν παράταση, ενώ η διανομή τροφίμων στους δικαιούχους του ΤΕΒΑ πραγματοποιήθηκε και οι δικαιούχοι του ΤΕΒΑ έλαβαν την επισιτιστική βοήθεια κανονικά, κατοίκον λόγω της καραντίνας.

Επίσης, κατά τη διάρκεια της πανδημίας πραγματοποιήθηκε καθημερινή σίτιση σε 55 οικογένειες. Οι υπάλληλοι του Βοήθεια στο Σπίτι φρόντιζαν να φτάσει το καθημερινό φαγητό σε άπορους και οικονομικά αδύναμους πολίτες. Πέραν τούτου συστάθηκε στο Δήμο Κοινωνικό Παντοπωλείο, δικαιούχοι του οποίου είναι πολίτες του δήμου που δεν εντάσσονται στο Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης. Για την ενίσχυση του νεοσύστατου Κοινωνικού Παντοπωλείου πραγματοποιήθηκε διαδικτυακός μαραθώνιος αγάπης και αλληλεγγύης. Η προσπάθεια αυτή

αγκαλιάστηκε από την τοπική κοινωνία και μαζεύτηκε ικανοποιητική ποσότητα τροφίμων. Οι Κοινωνικές Δομές συνδιοργάνωσαν την εκδήλωση με την εφημερίδα «Λαός του Αλμυρού», συμμετέχοντας με την αφήγηση παραμυθιού της ψυχολόγου του Κέντρου Κοινότητας, Σοφίας Μπαλαμώτη. Το παραμύθι με τίτλο «Η ύλη και η αξία πολεμούν» στοχεύει στην ευαισθητοποίηση των ανθρώπων στην έννοια της προσφοράς, του κοινωνικού εθελοντισμού, του μοιράσματος στο συνάνθρωπο ή σε όποιον έχει ανάγκη. Παρατίθεται το link:

https://www.facebook.com/smpalamoti/videos/2795964443949941

Αναφορικά με τις δράσεις εκπαιδευτικού χαρακτήρα κατά τη διάρκεια της πανδημίας πραγματοποιήθηκε από τις Κοινωνικές Δομές και με τη συνεργασία της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Μαγνησίας διαδικτυακή ημερίδα με τίτλο «Διαδικτυακή εκπαίδευση – μια νέα πραγματικότητα». Στην εκδήλωση έδωσε το διαδικτυακό παρόν και συμμετείχε και η υφυπουργός Παιδείας κυρία Ζέττα Μακρή, η διευθύντρια του ΚΕΣΥΥ Μαγνησίας, ο παιδοψυχίατρος Δανιήλ Δανιλόπουλος .

Επίσης, οι Κοινωνικές Δομές δίνουν στον τύπο το παρόν με άρθρα ευαισθητοποίησης για την ψυχική υγεία, τις γιορτές των γονέων, την ανάγκη κοινωνικής υπευθυνότητας στην Covid 19 εποχή, πεζοπορίες και διαδικτυακές εκπαιδεύσεις πολιτών στα πλαίσια του ΕΔΔΥΠΥ (Εθνικό Δίκτυο Υγιών Πόλεων).

Σε συνεργασία με το Κέντρο Alzheimer Βόλου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση για την ευαισθητοποίηση για τη νόσο Alzheimer. Επίσης έχει δρομολογηθεί μια δράση με αποδέκτες τους τροφίμους του Σουρλίγκειου Γηροκομείου Καναλίων Ρήγα Φεραίου.

Το όραμα του Δήμου, που διαποτίζει όλες τις δράσεις του είναι στενά συνδεδεμένο με το όραμα του Ρήγα Βελεστινλή. Με αφορμή τον εορτασμό των 200 χρόνων, ο Δήμος και σε συνεργασία με τις Κοινωνικές Δομές πρόκειται να υλοποιήσει διάφορες δράσεις. Ενδεικτικά αναφέρεται η προγραμματισμένη δράση με σχολεία της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης με τίτλο «Ο Ρήγας μας εμπνέει». Ειδικότερα θα πραγματοποιηθεί στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Προγράμματος «Art against bullying» δράση ευαισθητοποίησης στη διαχρονικότητα, την οικουμενικότητα και την αναγκαιότητα των ιδεών του Ρήγα σε μαθητές και μαθήτριες Γυμνασίου. Στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση επίσης έχει

προγραμματιστεί αντίστοιχη δράση αλληλεπίδρασης με τις ιδέες και το έργο του Ρήγα. Στόχο αποτελεί και το χτίσιμο συνεργασίας με το Ινστιτούτο Διαβαλκανικής Συνεργασίας «Ρήγας Βελεστινλής» μιας και ο Ρήγας υπήρξε ο εμπνευστής του σημερινού Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος, και το Κέντρο Κοινότητας κρατικός φορέας υλοποίησης των κοινωνικών παροχών.

Σκοπό μας αποτελεί η καλλιέργεια της αίσθησης της προσωπικής και κοινωνικής ευθύνης, τόσο για τον εαυτό μας όσο και για τον συμπολίτη. Η δράση του ΚΕΠ Υγείας με συχνές προληπτικές δωρεάν ιατρικές εξετάσεις σε ενήλικες και παιδιά κινούνται στην κατεύθυνση της ανάληψης της κοινωνικής ευθύνης με σημείο εκκίνησης τον εαυτό μας. Συνέργεια όλων των παραπάνω αποτελεί και η ανάλογη έμπρακτη υποστήριξη της πολιτείας με προσωπικό και επάρκεια αγαθών, ώστε οι κοινωνικές δομές να δίνουν άμεσα λύσεις στους πολίτες και να είναι μια πραγματική αγκαλιά που φροντίζει όλα τα παιδιά της, διότι θα μας χρειαστούν ακόμη περισσότερα στην μετά Covid εποχή.

Αντί επιλόγου

Κι έγιναν τα όνειρα πουλιά,
Χυθήκαν ξάφνου μακριά,
Ελπίδες, φόβοι και θεριά
Χέρι, χέρι… λευτεριά

Κερούλης Νίκος

Ταξιδεύοντας υπό περιορισμό

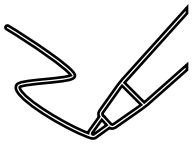

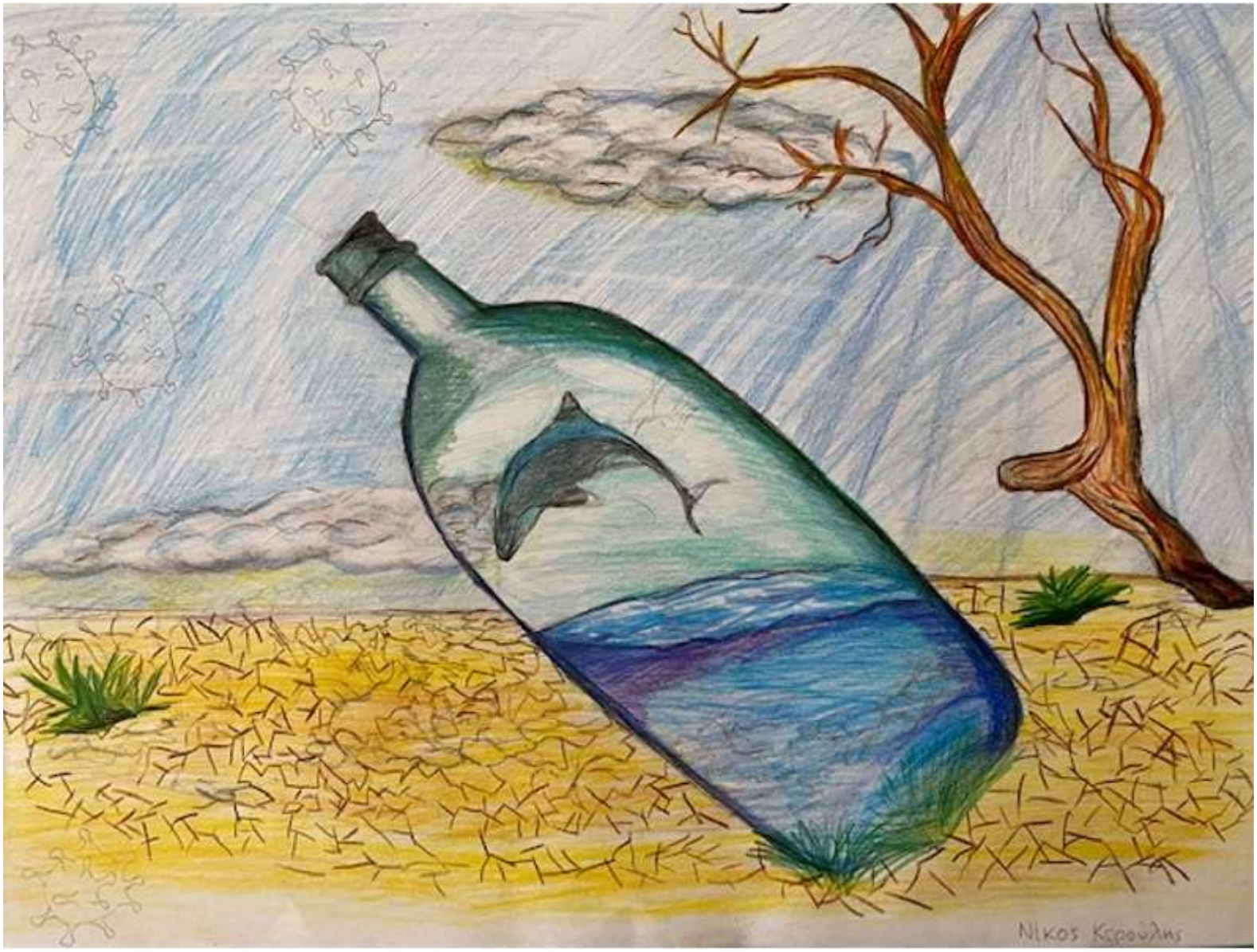
Νικος Κερουλης

Κερούλης Νίκος

Το ταξίδι μου με το Χάρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα

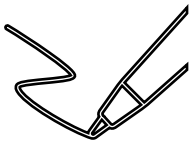

Κορωνοϊός. Κόκκινο. Τόσο κόκκινο χρώμα που εξαπλώνεται στον χάρτη! Καραντίνα. 39 μέρες καραντίνα. Κλουβί. Όλα αρχίζουν από Κ.

Και κάποτε ήταν το αγαπημένο μου γράμμα το Κ. Κρήτη, καλοκαίρι, κατασκήνωση, καράβι, κινηματογράφος, κήπος, καρπούζι.

Άλλη μια μέρα… μέσα. Μόλις ξύπνησα…, πλησιάζω στο παράθυρο του σαλονιού και αναρωτιέμαι με λύπη… γιατί να μην μπορώ να ταξιδέψω… Κάθομαι στον καναπέ, ανοίγω το laptop μου να δω πάλι παλιές χιουμοριστικές σειρές , όπως « το σοι μου», η το « Κωνσταντίνος και Ελένη» στο you tube, παίρνω ένα παλιό κινητό χωρίς κάρτα sim της μαμάς μου που συνδέεται όμως το wifi του σπιτιού και αρχίζω να παίζω minecraft creative…

Ακούω πάλι τη φωνή της μαμάς μου:

- « Νίκο μου, τι θέλεις να φας για πρωινό ? Γάλα, πορτοκαλάδα, τοστ, τσουρεκάκι, καλτσουνάκι;»

- «Δεν έχω όρεξη μαμά…», απαντάω βαρετά…

Καμιά φορά σκέπτομαι ότι τίποτα δεν είναι τόσο ανυπόφορο όσο το να βρίσκεσαι σε τέλεια ησυχία, χωρίς σχολείο, χωρίς παιχνίδι με φίλους, χωρίς καμιά απασχόληση... Τότε από το βάθος της καρδιάς μου βγαίνει η ανία, η βαρεμάρα, η πλήξη, η μαυρίλα, η θλίψη, η λύπη, η απελπισία…

Καθισμένος στον καναπέ, πότε πότε σηκώνω το βλέμμα μου και παρακολουθώ τη μαμά μου… Πίνει το καφεδάκι της, χαρούμενη φαίνεται αλλά εγώ διακρίνω μια ανησυχία της, καταπιάνεται συνέχεια με πολλές ασχολίες, μαγειρεύει, κάνει δουλειες του σπιτιού, ποτίζει τα λουλούδια, κάνει εργασίες στον υπολογιστή της, ζωγραφίζει, κάνει decoupage, χειροτεχνίες , διαβάζει…. Τηλεόραση δεν βλέπει παρά μόνο τον Τσιορδα κάθε 6.00 το απόγευμα. Τον συμπαθεί πολύ.

-«Μαμά, δεν μπορώ άλλο , δεν έχω τι να κάνω…» της λεω

-« Νίκο μου, έχεις τόσα πράγματα να κάνεις : κάνε lego, διάβασε ένα βιβλίο, έλα να παίξουμε ένα επιτραπέζιο, κάνε χειροτεχνίες, πάζλ, παίξε ντραμς, άκουσε μουσική, μίλα στο skype με τους φίλους σου…»

Μου προτείνει τόσα πράγματα, αλλά αν και κατά καιρούς έχω κάνει απ' όλα…, δεν… έχω όρεξη και δεν περνάει ο χρόνος…

-« Νίκο μου, θα φτιάξω γαριδο-μακαρονάδα και μετά θα πάμε βόλτα με τα ποδήλατα. Σήμερα είναι Μεγάλο Σάββατο. Το βράδυ είναι η Ανάσταση. Κοίτα, έφτιαξα και τις λαμπάδες μας!»

-« Δεν έχω όρεξη για τίποτα, ούτε για φαγητό, ούτε για βόλτα», της απαντάω και γέρνω πάλι το κεφάλι μου στο μαξιλάρι του καναπέ…

Μιλάει η μαμά μου… και δεν την παρακολουθώ… Αισθάνομαι χάλια, θέλω μια έκπληξη, κάτι να με ταρακουνήσει, τα ταράξει την ηρεμία της απραξίας μου…

Και ξαφνικά, χτυπάει το κουδούνι… Η μαμά μου είναι στο μπαλκόνι και δεν το ακούει…

Τρέχω να ανοίξω! Δεν το πιστεύω! Δεν πιστεύω στα μάτια μου! Είναι ο αγαπημένος μου ήρωας!!! Ο Χάρρυ Πότερ στο σπίτι μου; Είναι δυνατόν;

-Γεια σου Νίκο! Είμαι ο Χαρ…

- Ο Χάρρυ Πότερ!!! Σε ξέρω!!! Από πάντα σε ήξερα!! Είσαι ο ήρωας μου!! Μα πως; Πως και με επισκέφτηκες; Είσαι τόσο πολυάσχολος! Απίστευτο!

- Με σκέφτηκες κάποια στιγμή πολύ έντονα μέσα στην μελαγχολία σου .. και η σκέψη ξέρεις ... ταξιδεύει ! Η σκέψη ξέρεις... ταξιδεύει πιο γρήγορα από τον ήχο, πιο γρήγορα και από το φως! Είναι κάτι το μαγικό!

- «Ε…, από μαγεία εσύ, άλλο τίποτα!!!», και γέλασα… « μπορώ να πάρω το μαγικό ραβδί σου;», τον ρώτησα γεμάτος ανυπομονησία για την απάντηση του…

Εκείνος, έκανε ένα βήμα μπροστά, τέντωσε το χέρι του με το μαγικό ραβδί και με ρώτησε «Τι θα το κάνεις , Νίκο?»

-Θα το χρησιμοποιήσω για να φύγω από το σπίτι, να πάω στο Παρίσι, στο πύργο του Άιφελ, στην Disneyland, στην Δανία στην legoland, στην Νέα Υόρκη, στο άγαλμα της ελευθερίας, στο Λονδίνο….

- Όλα τα ταξίδια έχουν νόημα όταν τα μοιράζεσαι με ένα φίλο! Εξάλλου, όλες οι χώρες και οι πόλεις που ανάφερες είναι σε καραντίνα τώρα! Είναι σε χειρότερη μοίρα από την Ελλάδα. Παντού είναι όλα κλειστά!

Η απελπισία μου ήταν πλέον φανερή! Αλλά ήθελα απεγνωσμένα το μαγικό ραβδί.

- Δώσε μου το για να πετάξω! Να νοιώσω ελεύθερος! Να βγω έξω από το σπίτι…, να πάω μέχρι τον Ψηλορείτη… και να φωνάξω… «ειμαι ελεύθερος!!!!»

- «Είναι καλύτερα να το χρησιμοποιήσουμε μαζί, παρέα», μου είπε! «Λοιπόν, κράτησε το χέρι μου σφικτά, άμπρα-κατάμπρα μίκρο-μικρότεροι, σαν τα πουλιά πετώντας, άμπρα-κατάμπρα…»

Και ξαφνικά , όλα ήταν μαγικά! Γίναμε μικρά ανθρωπάκια που πετούσαμε στο σαλόνι του σπιτιού μας και όλα μου φαίνονταν υπέροχα. Περάσαμε δίπλα από το διαστημόπλοιο Lego που είχα φτιάξει στο σαλόνι, μπήκαμε μέσα και ταξιδέψαμε στην Σελήνη, μετά πήγαμε στον παιδότοπο, όπου ανεβήκαμε στο ψηλότερο σημείο του πύργου του Άιφελ με lego, στο big ben του Λονδίνου, στο άγαλμα της ελευθερίας, μπήκαμε σ' όλα τα lego μου…

Μετά μπήκαμε στο minecgaft creation, όπου χτίσαμε κτήρια, κρυψώνες, φρούρια, και συναντήσαμε απίστευτα πλάσματα!

Σε όλα μας αυτά τα ταξίδια ο Χάρρυ Πότερ μου έλεγε ιστορίες, γελούσαμε και τραγουδούσαμε ευτυχισμένοι σαν αχώριστοι φίλοι…

-«Σε λίγο, η επίδραση από το μαγικό ραβδί τελειώνει», μου είπε.

Εγώ , εξουθενωμένος από τα τόσα ταξίδια μας μα και απόλυτα ευτυχισμένος , δεν είχα λόγια να τον ευχαριστήσω για τις υπέροχες ώρες που μου πρόσφερε!

-Πόσο δίκιο είχες Χάρρυ!! Η φιλία είναι το σπουδαιότερο πράγμα στην ζωή μας! Τα πράγματα και οι εμπειρίες μας παίρνουν αξία από την παρουσία του φίλου ! Το να είσαι μόνος και να έχεις όλα τα πλούτη του κόσμου είναι τόσο ανιαρό και μονότονο!

-Ναι, η φιλία που έχει καλοσύνη, αγάπη και προσφορά είναι μαγική! Αυτή είναι η μαγεία που θέλω να έχω, αυτή την μαγεία ήθελα να σου προσφέρω και να μοιραστώ μαζί σου και αυτή την μαγεία θέλω να χαρίσω και σε σένα για να την χρησιμοποιείς άπλετα στα αγαπημένα σου πρόσωπα! Γεια σου φίλε μου! Ήταν αξέχαστη εμπειρία και για μένα ! Είσαι ένας υπέροχος, πολύτιμος, αξιαγάπητος , καλόκαρδος φίλος!

-Γεια σου Χάρρυ! Αγαπημένε μου, αξέχαστε Χάρρυ! Και ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλο μου, δάκρυ χαράς και συγκίνησης!

« Έλα , Νίκο μου, ξύπνα αγάπη μου», άκουσα τη γλυκιά φωνή της μαμάς

μου. Είναι ώρα να βγούμε στο μπαλκόνι! Σε λίγο θα ακούσουμε το Χριστός Ανέστη»… Όλοι θα βγούμε στα μπαλκόνια μας με τις λαμπάδες μας. Ο κύριος Γιώργος , απέναντι, θα έχει βάλει πολύ δυνατά την λειτουργία από την τηλεόραση που έχει στο μπαλκόνι του!

Σηκώθηκα, ανάψαμε τις λαμπάδες μας και βγήκαμε στο μπαλκόνι.

-Κοίτα μαμά, ένα φως στον ουρανό! Είναι ένα φαναράκι που πετάει! Είναι μαγικό!

-Ναι, αγάπη μου, είναι υπέροχο, είναι μαγικό!

Όλα τα μπαλκόνια ήταν φωτισμένα, το «Χριστός Ανέστη» ακούστηκε δυνατά και από την τηλεόραση και από όλους τους γείτονες! Και μετά μια δυνατή φωτιά απέναντι μας πιο κάτω από την είσοδο της πολυκατοικίας μας , το κάψιμο του Ιούδα που κάποια μεγαλύτερα παιδιά του λυκείου είχαν νωρίτερα φτιάξει.

-Είναι πολύ όμορφα μαμά! Χριστός Ανέστη, χρόνια πολλά, σ’ αγαπώ πολύ!

-«Και εγώ , καρδιά μου, σ’ αγαπώ πολύ! Είσαι το πολυτιμότερο πρόσωπο της ζωής μου!», είπε, με φίλησε και με αγκάλιασε σφικτά! «Είναι μια διαφορετική Ανάσταση φέτος, αλλά όχι λιγότερο μαγική», μου σιγοψιθύρισε στο αυτί…

Μετά σκουντήξαμε τα αυγά, φάγαμε και έπειτα γεμάτος ανείπωτη χαρά έκανα βιντεο-κλήση skype για να μιλήσω και να ευχηθώ στους φίλους μου!

Μετά από λίγο, αποκοιμήθηκα σκεφτόμενος… πως όσο όλοι μας είμαστε κλειδωμένοι στα σπίτια μας, μας αξίζει λίγη μαγεία….

Αποκοιμήθηκα σκεφτόμενος την επόμενη ημέρα από την covid -19. Θα φύγει ο κορωνοιός και θα αρχίσουν τα ταξίδια! Θα επισκεφτώ όλα τα μέρη που πήγα με τον Χάρρυ Πότερ, παρέα με τον καλύτερο μου φίλο…

Κεσίδου Αλεξία

Ο Κορωνοϊός έφυγε

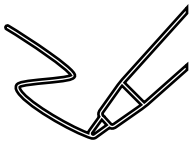

18
6
4

Κινδύνη Ελένη

Η επόμενη μέρα: Πιο φωτεινή, πιο τυχερή, όλοι ξανά μαζί

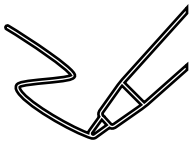

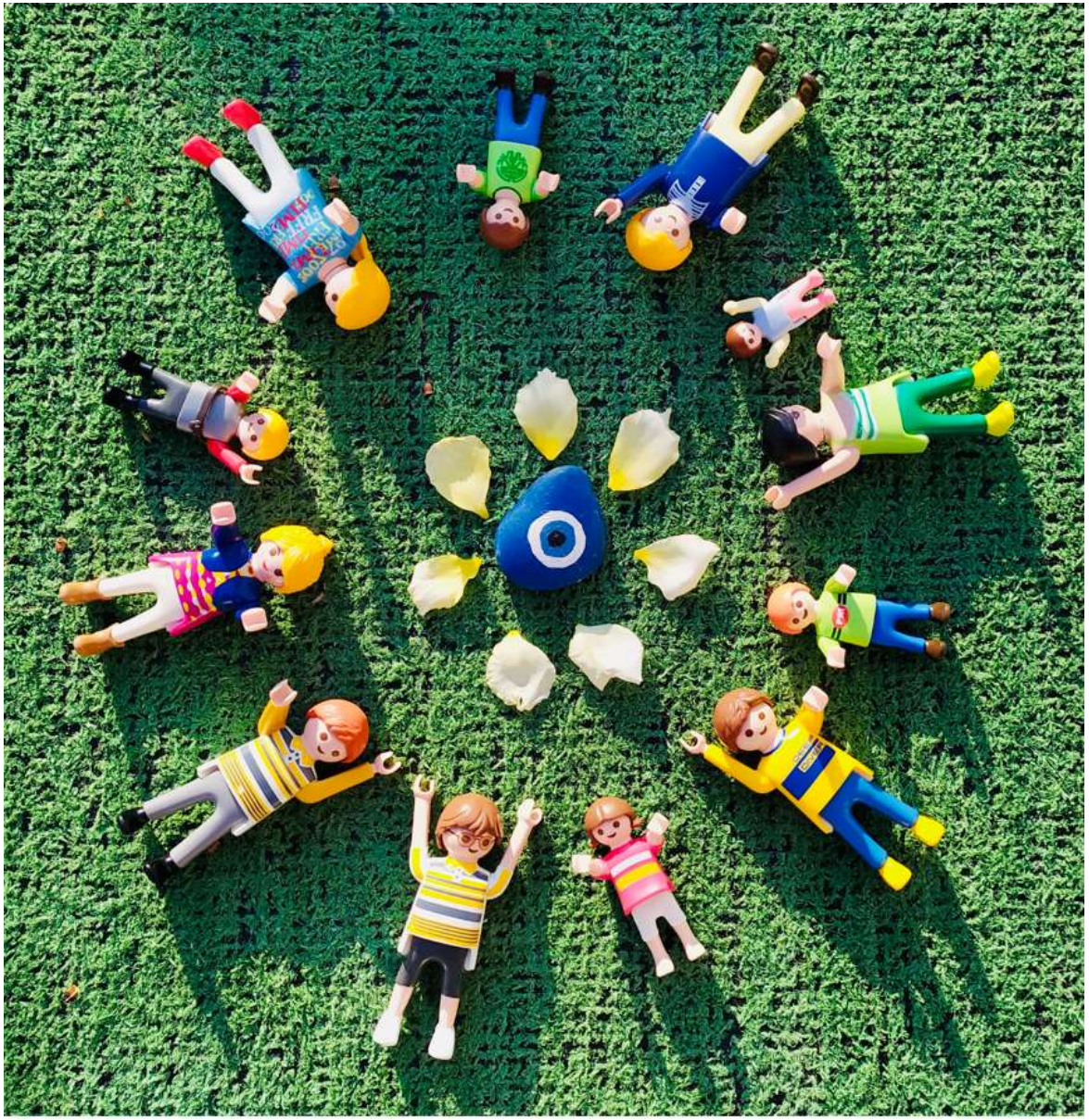

Κίτσου Ελένη

Για όλους εκείνους

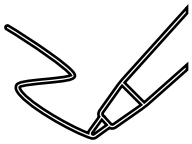

Μετά – covid εποχή.

Πολλές σκέψεις.

Πολλές εικασίες.

Όλα όμως γύρω από μια λέξη: Αρχή.

Θα αρχίσουμε ξανά.

Το κοντέρ μηδενίζει.

Πόσο σου έλειψε η μη χρήση μάσκας.

Η χρήση αντισηπτικού μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις.

Το να βγεις με οικογένεια, με φίλους,

Με τον έρωτα.

Να βρεις τον έρωτα, να τον γνωρίσεις.

Να μοιράσεις αγκαλιές, φιλιά.

Να πας στον μπάρμπα σου απ' το χωριό.

Σε κείνη τη θειά που σου ζουλούσε τα μάγουλα και σε έφτυνε να μην βασκαθείς.

Πόσο σε νευρίαζε!

Να πας στη γιαγιά και στον παππού, να ακούσεις ξανά τις ίδιες χιλιοειπωμένες ιστορίες,

Μα τώρα,

Θα έχουν άλλη γλύκα.

Αλήθεια λένε ότι αν δεν σου λείψει κάτι δεν το εκτιμάς.

Να κοιτάξεις κατάματα τον ήλιο, να αφήσεις το κορμί σου να αισθανθεί το απαλό χάδι της θάλασσας.

Χωρίς γράμματα και κωδικούς.

Ένα κρασάκι βρε αδελφέ, ένα τσίπουρο με καλή παρέα.

Να κόψεις από εκείνη τη συκιά στο δρόμο ένα σύκο και να το φας.

Να ακούσεις και πάλι παιδάκια να φωνάζουν, ανθρώπους να μαλώνουν,

Να γελάνε.

Πράγματα που σου άρεζαν ή σε νευρίαζαν.

Πράγματα που τα απέφευγες ή τα επιδίωκες…

Όμως υπάρχουν και κάποιοι άλλοι.

Αυτοί που θα 'χουν πια αγοραφοβία.

Και ψυχολογικά που κάποιοι άλλοι τους τα φόρτωσαν.

Θα είναι αυτοί που θα ακούν φωνές και ίσως θα κραυγάζουν, μετά από τους τόσους μήνες μοναξιάς.

Θα είναι οι γυναίκες που θα προσπαθούν με μακρυμάνικα να κρύψουν τις μελανιές στο κορμί τους.

Γιατί κάποιοι «άντρες» κουράστηκαν (;) απ' τη συμβίωση.

Θα είναι και κάποια παιδιά επίσης , που θα προφασίζονται ότι τις μελανιές τις απέκτησαν στο παιχνίδι.

Τις μελανιές της ψυχής όμως, ποιος τις υπολογίζει;

Ποιος μπορεί να τις μετρήσει;

Ποιος στατιστικολόγος θα μελετήσει αυτά που συμβαίνουν πίσω από τις κλειστές τις πόρτες;

Θα είναι αυτοί που θα πηγαίνουν στα συσσίτια – αλήθεια, πόσα υπάρχουν;

Που θα ψάχνουν δουλειά και θα ακούνε: «η επιχείρηση αντιμετωπίζει οικονομικές δυσκολίες. Λυπόμαστε πολύ».

Θα είναι αυτοί που θα λένε ότι το περιβάλλον καταστράφηκε από τις πολλές τις μάσκες.

Ότι οι θάλασσες μολύνθηκαν, ζώα πέθαναν, αλλά αυτούς,

Αυτούς ποιος τους ακούει;

Θα είναι κι άλλοι όμως.

Θα είναι αυτοί που νικήθηκαν ολοκληρωτικά.

Που βάλαν στοίχημα με τη ζωή και το 'χασαν.

Όχι για τους εαυτούς τους.

Άλλωστε πιο πολύ πονάει να χάσεις αγαπημένο.

Λόγω κόβιντ;

Λόγω αυτοκτονίας;

Λόγω μιας βεβιασμένης απόφασης;

Ακόμα και τη ψυχή του να χάσει κάποιος αγαπημένος, πονάει.

Σε όλους αυτούς λοιπόν θα αναφερθώ.

Ο άνθρωπος έχει απίστευτη δύναμη μέσα του.

Ξέρω ότι το έχεις ξανακούσει.

Πολύ κλισέ ατάκα.

Δεν θα σου πω να πιστέψεις, δεν θα σου πω να βρεις τη δύναμη να αναγεννηθείς από τις στάχτες σου.

Μύθος ήταν αυτό.

Άλλωστε δεν μπορώ ούτε εγώ να το υποστηρίξω.

Πώς μπορώ να αναγκάσω εσένα να το κάνεις;

Μια καινούρια αρχή λοιπόν.

Χωρίς κάποιους.

Ναι, ξέρω. Εσύ προτιμούσες το παλιό το τέλος.

Αλλά κανείς δεν θα σε ρωτήσει.

Όσοι είναι να φύγουν, απλά θα φύγουν.

Ωστόσο, να ξέρεις. Είσαι πολύ πιο πλούσιος από αυτό που πιστεύεις.

Έχεις αναμνήσεις.

Αναμνήσεις που σε κρατάνε ζωντανό.

Που σου δείχνουνε το δρόμο.

Κι αν είσαι έτοιμος, τις σκεπάζεις τρυφερά μην τις πληγώσεις με ένα μεταξένιο ύφασμα κεντημένο με κλωστές συναισθημάτων, τις κλείνεις στο μπαούλο της καρδιάς

Και προχωράς.

Αν δεν είσαι, τις απλώνεις στο τραπέζι και τις χαζεύεις.

Μόνο πρόσεξε.

Πρόσεξε γιατί έχουν την τάση να μεγαλώνουν.

Έχουν την τάση να κατακλύζουν τον νου.

Κι αν τους δώσεις περισσότερη αξία από αυτήν που αντέχεις, η δική σου αρχή θα χάσει το νόημά της.

Θα είναι απλά μια αέναη επανάληψη,

μια θορυβώδης – και σιωπηρή συνάμα – αδυσώπητη ρουτίνα.

Για όλους εσάς.

Για να μην σας στοιχειώσουν κι εσάς τα φαντάσματα.

Απλά αγαπήστε τις αναμνήσεις σας και φυλάξτε τες καλά.

Μην τις πετάξετε, δεν τους αξίζει.

Αλλά και μην τις βάλετε στο κέντρο της ζωής σας.

Άλλωστε όλα κάποτε τελειώνουν.

Για όλους εσάς.

Κοέν Αβραάμ

Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες

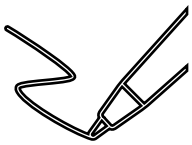

Με εκτίμηση σε όσους το διαβάσουν …

Υπάρχουν πολλοί τίτλοι παραμυθιών για πετούμενα, ιπτάμενα και ανοδικά ρεύματα.
Βλέπετε η ψυχή του ανθρώπου θέλει να κοιτά «ψηλά» κι εκεί να πηγαίνει.
Μέσα μας υπάρχει κάτι που θρέφεται από τα ταξίδια αυτά.
Ειδικά τώρα με τον κορωνο-ιό και τον εγκλεισμό του σώματος …
Ξαφνικά, η ψυχή συνάντησε το σώμα.
«Καλά εσύ δεν ταξιδεύεις?» ρώτησαν ο ένας τον άλλον …
Εγώ είμαι μια ρίζα κι ένας κορμός είπε η ψυχή, δεν έχω φτερά.
Εγώ είμαι τα φύλλα είπε το σώμα. Ο άνεμος τα πηγαίνει όπου θέλει.
Τότε καταλάβανε πως αν υπήρχε συνεργασία μεταξύ τους δεν θα υπήρχε απουσία.
Το σώμα με το ιδιαίτερο όμορφο βλέμμα του δεν θα πλανιόταν αέναο σε χωροχρόνους άκαιρους, άτοπους, άγευστους κι άοσμους.
Η καρδιά δεν θα πλανιόταν σε χώρους όπου κατοικούν εγωισμοί και παίγνια.
Έλα μαζί μου είπε η ψυχή …
Έλα μαζί μου είπε το σώμα …
Αγκαλιάστηκαν και γίνανε δέντρο …
Και ταξιδέψανε μαζί πάνω από στεριές και θάλασσες …

Αν κάποια στιγμή αισθανθείτε κάποιες σταγόνες της βροχής που στάζουν επάνω σας να σας κάνουν να αισθάνεστε ωραία … είναι τα δάκρυα του δέντρου … που ξεφεύγουν από το σώμα και την ψυχή καθώς είναι … υπέροχο … το αίσθημα ευγνωμοσύνη που τους διακατέχει απλά και μόνο γιατί συνάντησαν ο ένας τον άλλο μέσα σε μία ιδιαίτερη στιγμή. Λίγο καιρό μετά οι άνθρωποι αναζήτησαν ένα όνομα γι' αυτήν. Έτσι γεννήθηκε το Παρόν.

Κολιού Αντιγόνη

Τα αποτυπώματα μιας πανδημικής κρίσης

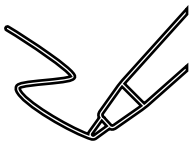

Το τέλος μιας εφιαλτικής διαδρομής φτάνει στο τέλος της. Το τέλος της μάχης με τη σκιά μιας αόρατης απειλής σιγά σιγά τερματίζεται και η αρχή μιας νέας εποχής ξεκινάει. Έπειτα από υποχρεωτικό εγκλεισμό, αυτοαπομόνωση, άγχος και κατάθλιψη, ήρθε η ώρα της «απελευθέρωσης» και επανέναρξης της κοινωνικής ζωής. Η ψυχολογική καταπίεση και εξάντληση των ανθρώπων θα οδηγήσει τώρα σε ανάγκη για δραστηριοποίηση και δημιουργικότητα. Φυσικά, ο φόβος μελλοντικής νόσησης και οι ανασφάλειες για το άγνωστο μέλλον, έχουν επηρεάσει τη ψυχολογία των ανθρώπων. Είναι σχεδόν βέβαιο πως οι αρνητικές ψυχικές επιπτώσεις, θα επιφέρουν σοβαρά κοινωνικά φαινόμενα όπως αυξήσεις αυτοκτονιών και εγκλημάτων που οφείλονται στον έντονο θυμό, την έλλειψη νοήματος και σε προϋπάρχουσες ή μη ψυχικές διαταραχές. Μπορεί λοιπόν η επαναφορά σε μια σχετική «κανονικότητα» να λειτουργήσει ως τονωτική «ένεση» για ολόκληρη την κοινωνία, αλλά θα εξακολουθεί να υποβόσκει η αίσθηση του φόβου και της αμφιβολίας. Από την άλλη, η επιστροφή στην κοινωνική ζωή, είναι μια μοναδική ευκαιρία για επανένωση των ανθρώπων. Αυτό σημαίνει ότι θα αναγνωριστούν οι πραγματικές αξίες της φιλίας, της αλληλεγγύης και της αγάπης και θα συμβάλλει στην άμβλυνση της ανησυχίας. Ίσως οι συνθήκες αυτές να αποτελούν μια μοναδική ευκαιρία για πιο εποικοδομητική αξιοποίηση της ζωής με έμφαση περισσότερο στις

πολύτιμες ηθικές αξίες και αρετές, παρά στα υλικά αγαθά.

Σε ψυχολογικό και συναισθηματικό επίπεδο, ο πανικός, η καχυποψία, η απογοήτευση, ο θυμός και η αίσθηση του στίγματος μπορούν να οδηγήσουν σε συμπεριφορές δυσπιστίας, κοινωνικής δυσφορίας, ιδεολογικών αδιεξόδων και σε μια τάση επίρριψης ευθυνών. Αυτά έχουν ως επίπτωση τον κοινωνικό κατακερματισμό και τη διάσπαση των ανθρώπινων σχέσεων. Επίσης σε μελέτη του 2015, αναφορικά με τη ψυχολογική κατάσταση επιζώντων του ιού COVID- SARS, βεβαιώθηκαν υψηλά ποσοστά συναισθηματικών διαταραχών όπως αυτά του άγχους και της κατάθλιψης.

Από την άλλη οπτική, η πανδημία είχε κάποιες θετικές πτυχές για τον ψυχολογικό και πνευματικό τομέα. Όπως είχε συμβεί και με την επιδημία Ebola, ένα θετικό αποτέλεσμα είναι η αυξημένη πίστη στο θεό, η οποία σχετίζεται άμεσα με την πνευματικότητα και την αισιόδοξη στάση ζωής. Επιπλέον, σημειώνεται αξιόλογη σύσφιξη οικογενειακών και πάσης φύσεως δεσμών. Το υποστηρικτικό κλίμα και η αλληλοκατανόηση επικράτησαν σε πολλές περιπτώσεις και αναμένεται να ισχυροποιηθούν μελλοντικά. Η πλειοψηφία των ανθρώπων υιοθέτησε έναν πιο υγιεινό τρόπο ζωής το οποίο συγχρόνως συμβάλλει σε μια ισορροπημένη ψυχική υγεία. Κατά συνέπεια, παρόλα τα αρνητικά αποτελέσματα της πανδημικής καταστροφής, υπάρχει μια δυνατότητα υιοθέτησης κάποιων θετικών στοιχείων ως σημαντικά εφόδια ενδυνάμωσης για το μέλλον.

Στην περίοδο της πανδημίας, πραγματοποιήθηκε μια αξιοσημείωτη «στροφή» ενδιαφέροντος στο διαδίκτυο το οποίο αποτέλεσε τη μοναδική διέξοδο ψυχαγωγίας και κοινωνικοποίησης. Η εξ αποστάσεως εργασία, η τηλε-εκπαίδευση και οι online αγορές, αντικατέστησαν τις γνώριμες παραδοσιακές μεθόδους. Πρόκειται για μια πρωτόγνωρη εμπειρία που έχει ως αποτέλεσμα την εξοικείωση όλων με τις νέες τεχνολογίες. Η τάση που «άνθισε» την εποχή του εγκλεισμού ήταν οι διαδικτυακές γνωριμίες, που μονοπωλούν το ενδιαφέρον των νέων. Αυτό το φαινόμενο, είναι βέβαιο πως θα επηρεάσει τις μετέπειτα δια ζώσης κοινωνικές και διαπροσωπικές σχέσεις στον τρόπο εδραίωσής τους. Σε αυτό θα διαδραματίσει βασικό ρόλο, η ψυχολογική κατάσταση και αντοχή των ανθρώπων, έπειτα από μια συνεχόμενη

κατάσταση συναισθηματικών διακυμάνσεων και κοινωνικών εναλλαγών.

Το κύμα της «ψηφιοποίησης» όμως, εμπεριέχει σοβαρούς κινδύνους που δεν πρέπει να παραβλέψουμε. Η καθημερινή και ανεξέλεγκτη χρήση των ηλεκτρονικών μέσων, δημιουργεί εθιστικές τάσεις με σημαντικό ψυχολογικό αντίκτυπο. Είναι γεγονός πως οι ηλεκτρονικές απάτες, ο διαδικτυακός εκφοβισμός και το ηλεκτρονικό έγκλημα, αυξήθηκαν ραγδαία την περίοδο της πανδημίας. Η έλλειψη ενδιαφέροντος και η καταπιεστική καθημερινότητα, μετέτρεψε τους νέους σε εύκολα θύματα διαδικτυακών «παιχνιδιών» εις βάρος της ίδιας τους της ζωής. Παιδιά και έφηβοι, είναι δυστυχώς ο μεγαλύτερος αριθμός θυμάτων ηλεκτρονικών εκβιασμών και εγκληματικών ενεργειών στον κυβερνοχώρο. Συγκεκριμένα, η εγκληματική δραστηριότητα την περίοδο του εγκλεισμού, χαρακτηρίστηκε από γρήγορη ευελιξία και ραγδαία εκτόξευση. Η υποχρεωτική απομόνωση και αποξένωση, συνδυαστικά με προϋπάρχουσες κακοποιητικές τάσεις και άλλες ψυχικές διαταραχές, επιτείνουν τα φαινόμενα βίας, τόσο στον ψηφιακό όσο και στον φυσικό χώρο. Τα καταπιεσμένα συναισθήματα και πάθη βρίσκουν την ευκαιρία τώρα να εκδηλωθούν εις βάρος του ανυπεράσπιστου κοινωνικού συνόλου. Η εγκληματικότητα λοιπόν κατάφερε να «προσαρμοστεί» στις νέες συνθήκες και αυτό απαιτεί την επαγρύπνηση όλων για άμεση προστασία και διαφύλαξη της ανθρώπινης ζωής.

Εν κατακλείδι, αναμφίβολα μια υγειονομική κρίση σημαίνει ταυτόχρονα και μια κοινωνικο-οικονομική και ψυχολογική κρίση, Η ανάπτυξη φορέων της ψυχοεκπαίδευσης και συμβουλευτικής ψυχικής υγείας, αποτελούν παρεμβάσεις ζωτικής σημασίας. Το αποτύπωμα της πανδημίας θα παραμείνει για αρκετό καιρό ως ένα κοινωνικό τραύμα. Το αποτύπωμα αυτό θα έχει ως επακόλουθο ένα κύμα αλληλουποστήριξης, κοινωνικοποίησης και εμβάθυνσης σε πολύτιμες αξίες τα οποία αποτελούν τα «όπλα» έναντι στον πόνο, το θυμό και τη βία. Η αντιμετώπιση μιας πανδημίας και η επιβίωση μας σε μια τέτοια επίπονη κατάσταση, αποτελεί ένα είδος «επάθλου» αυτό-επιβράβευσης και ικανοποίησης για όσα βιώσαμε. Πρόκειται για μια δοκιμασία που αδιαμφισβήτητα συνέβαλε στη συγκρότηση δυνατότερων και σοφότερων χαρακτήρων που ήρθαν αντιμέτωποι με το χειρότερο τους φόβο. Εν τέλει, θα έρθει η στιγμή που ο φόβος θα νικηθεί από την αγάπη και τη πίστη για τη

ζωή.

Κολίτση Μαρία

Ξεπάγωμα

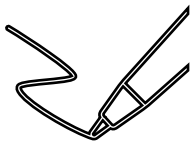

Αν έπρεπε να βάλω έναν τίτλο στην χρόνια αυτή θα ήταν κάτι που έμοιαζε με «Ζωή στο ψυγείο» ή «Κουρδιστή ζωή».

Ζούσαμε σαν ρομπότ. Στην αρχή υπήρχαν πολλά συναισθήματα. Ψέματα. Μόνο ένα. Φόβος. Τουλάχιστον κάτι αισθανόμασταν. Εγώ. Για τους άλλους δεν ξέρω. Στα μισά σταμάτησα να παρακολουθώ ειδήσεις και έκοψα πολλές επαφές με ανθρώπους. Αυτό ήταν άλλωστε το ζητούμενο. Πήρα το μαξιλάρι μου αγκαλιά, άνοιξα την άσπρη πόρτα, έβγαλα λίγα πράγματα για να χωρέσω, μπήκα μέσα, έκλεισα την πόρτα και έκλεισε το φως, και κοιμήθηκα. Ήταν καλό τελικά, που τρώγαμε πολλά μακαρόνια και κατεψυγμένα τρόφιμα σε όλη την καραντίνα.

Υπήρχε χώρος για μένα, να βάλω όλη μου την ζωή το ψυγείο. Να την παγώσω, να την κρύψω σαν να 'ναι κλέφτης και να την προφυλάξω σαν να 'ναι ο ήλιος θανατηφόρος και ο αέρας τοξικός. Ούτε ανάσα.

Το καλό είναι ότι ξεκίνησα γυμναστή. Έχτιζα σώμα για παραλία. Αστείο! Στο ψυγείο μπήκε και το καλοκαίρι. Έπρεπε να δουλέψουμε για να βγάλουμε τα σπασμένα από την πρώτη καραντίνα, μέχρι που ήρθε η δεύτερη. Τότε ήταν που έφυγε ο φόβος και πήρε μαζί του όλα τα άλλα συναισθήματα. Δεν φοβόμουν πια. Είχα συνηθίσει. «Κι αν κολλήσω, κόλλησα», έλεγα. Δεν αισθανόμουν τίποτα πια. Απλά ζούσα. Κινούμουν, ανέπνεα, κοιτούσα παλιές φωτογραφίες. Δεν έκλαιγα. Δεν μου έλειπε η παλιά ζωή μου. Την είχα ήδη ξεχάσει. Ήταν ωραία στο σκοτεινό και υγρό ψυγείο μου. Άνοιγα τα μάτια μου, πλενόμουν, ξυριζόμουν, έπινα καφέ. Πρωινό ξύπνημα το έλεγαν κάποτε. Στην πραγματικότητα ήταν ζέσταμα μηχανής. Πατούσα τον διακόπτη για να ξυπνήσω αλλά αργούσε λίγο το ρομποτοσώμα μου να πάρει μπρος. Δεν έβρισκα διαφορά όταν κοιμόμουν και όταν ήμουν ξύπνιος. Πίστευα πως πραγματικά ήμουν ρομπότ.

Και να που ήρθε η επόμενη μέρα. Το χάος εξαφανίστηκε, το φως άναψε, η πόρτα άνοιξε και το ψυγείο μου φάνηκε πραγματικά κρύο. Κάποιος αέρας με έσπρωχνε να βγω. Η πείνα με ανάγκαζε να βρω δουλειά όσο και αν το σώμα το αρνιόταν. Ο δρόμος ως στην πλατεία φάνταζε αδιάβατος, πάρα πολύ μακριά απ' το σαλόνι μου. Το πάρκο και το δρομάκι δίπλα στο ποτάμι μοιάζανε έτη φωτός μακριά απ' το μπαλκόνι μου. Πώς θα μπορούσα να πάω μέχρι εκεί; Πρέπει ξανά να ζήσω

και δεν ξέρω πώς να το κάνω αυτό. Σα να ξαναγεννήθηκα, σαν να ξεπάγωσα. Πρέπει να μου μάθει η μαμά μου να περπατάω, να τρώω, να πηγαίνω μόνος μου στην τουαλέτα και να μιλάω ευγενικά στις μεγάλες κυρίες. Μαμά; Ναι.. κάτι θυμάμαι. Έχω μάνα και πατέρα. Έχω να τους δω γύρω στα διακόσια χρόνια. Η μαμά μου, είναι εκείνη που με είχε αγκαλιά, όταν έφαγα τα μούτρα μου με το ποδήλατο, στα δέκα μου κι έσπασα το χέρι. Τώρα θυμάμαι καλά. Πονάει ακόμα το χέρι μου. Το καλό μου το χεράκι! Πώς θα μπορέσω να δουλέψω με σπασμένο χέρι πριν από τριάντα χρόνια; Αδύνατον! Έχω πολλές δικαιολογίες για την τεμπελιά μου. Δεν την ήξερα πριν. Την συνάντησα στο ψυγείο, μου άρεσε και την παντρεύτηκα. Μαλώναμε αρκετά. Η μαμά βέβαια την συμπαθεί. Πολλές φορές μιλούσαμε στο τηλέφωνο. Σαν αυτόματο μήνυμα ήταν: «Τι κάνεις;..Εμείς καλά.. Εδώ ο πατέρας σου θέλει να με ξεκάνει, δεν ακούει καθόλου. Κάλιο να ‘χα ένα μωρό.. Μην βγεις έξω.. Να κάτσεις λίγο στο μπαλκόνι.. Όχι τώρα, φυσάει.. Το μεσημέρι που βγαίνει ο ήλιος… και να ρίξεις μια ζακέτα στην πλάτη… Όχι την μαύρη… την άλλη την χοντρή…φυσάει σου λέω.. να την ακούς την μαμά, λέει πάντα την αλήθεια..Σ’αγαπώ καμάρι μ'».

Ήξερα κι άλλους εκτός από τους γονείς μου. Ήξερα την γυναίκα μου, τα αδέρφια μου και κάτι φίλους. Τι απέγιναν δεν γνωρίζω. Ίσως τους ψάξω τώρα. Ίσως πέθαναν από τον ιό ή απ' το εμβόλιο, όπως ο γείτονας, ο γιατρός μου και κάποιοι άλλοι.

Την γυναίκα μου την συναντούσα κάθε μέρα καθ’ όλη την διάρκεια της ψύξης. Κοιμόταν βέβαια στον καναπέ, γιατί γυρνούσε κάθε βράδυ σπίτι από ναρκοπέδιο. Είναι νοσοκόμα. Είναι ήρωας του ’21. Στο σπίτι είχαμε όλα τα μέτρα προφύλαξης. Στην κουζίνα, στην θέση του λαδιού μπήκε το αντισηπτικό. Στο μπάνιο, αντί για το αγαπημένο της αφρόλουτρο με άρωμα τριαντάφυλλο, που πλενόταν και την αγκάλιαζα σαν έχω μία πελώρια ανθοδέσμη, ήταν τώρα το οινόπνευμα με άρωμα υγείας. Στην ντουλάπα αντικαταστήσαμε στο συρτάρι τα εσώρουχα με μάσκες και γάντια.

Στεναχωριόμουν για τη γυναίκα μου. Όταν μπήκα στο ψυγείο, μπήκε σε βαθιά κατάψυξη το όνειρο του να αποκτήσουμε ένα παιδί. Η γυναίκα μου έπρεπε να κάνει το καθήκον της και να σώσει μερικές ψυχές. Άλλωστε, αν έμενε έγκυος μέσα στην

καραντίνα, τώρα θα είχαμε έναν κορονοϊό ή μία κορονοκόρη. Καθόλου απίθανο και κορονοδίδυμα. Στην αρχή πίστευα πως μετά από αυτό το κύμα θα ήταν καλή ευκαιρία για την πραγματοποίηση αυτού του ονείρου. Μα κάτι με έκανε και άλλαξα γνώμη. Η τρομοκρατία δεν πέρασε, παρόλο που η θάλασσα γαλήνεψε. Κι αν φυσήξει και σηκώσει ξανά τσουνάμι; Η επόμενη μέρα θα περιμένει πάντα την μεθεπόμενη. Θα ζήσουμε μέχρι το τέλος με την υποψία και τον φόβο. Είναι αλήθεια πολύ δύσκολο να κάνει κανείς μία καινούργια αρχή κάπου στη μέση.

Πολλά πράγματα βέβαια δεν άλλαξαν. Ο ήλιος για παράδειγμα υπήρχε πάντα, απλά εμείς δεν τον ρουφούσαμε όπως τώρα. Τώρα, σαν απελπισμένοι γουστάρουμε να περπατάμε αργά στην δυνατή βροχή ξυπόλυτοι. Κάνουμε πολλά πράγματα που δεν κάναμε πριν, γιατί δεν περνούσαν καν από το μυαλό μας ή αν βλέπαμε κάποιον να τα κάνει θα κοροϊδεύαμε ή θα τον περνούσαμε για τρελό.

Η ζωή συνεχίζεται. Συνεχίστηκε και μετά την αποτυχία στις πανελλαδικές εξετάσεις του Λυκείου. Συνεχίστηκε και στον πρώτο αποτυχημένο μου γάμο. Συνεχίστηκε και μετά το πρώτο μου δυνατό τρακάρισμα, με άλλο αμάξι όμως. Συνεχίστηκε και όταν φαλίρισε η επιχείρησή μου. Το περίπτερο μου. Δεν φαλίρισε ακριβώς, το κέρδος ήταν ελάχιστο και δεν είχε νόημα να φέρνω καινούργιο εμπόρευμα, ρισκάροντας αν θα πωληθεί. Η κρίση στην χώρα υπήρχε και πριν την κρίση.

Η επόμενη μέρα μας βρήκε γυμνούς. Γυμνούς από όνειρα και φιλοδοξίες. Πολλά καταστήματα και επιχειρήσεις δεν άντεξαν. Πολύς κόσμος μετανάστευσε. Πολύς δεν επέζησε. Πολύς αποτρελάθηκε. Οι ελάχιστες θέσεις εργασίας που υπήρχαν έμειναν οι μισές. Η βόλτα για έναν καφέ φαντάζει σαν ετήσια γιορτή. Δεν υπάρχουν λεφτά ούτε για αέρα κοπανιστό. Τα μπυροκοίλια και οι φέτες μοιάζουν πανομοιότυπα. Οι γυναίκες, αυτά τα έργα τέχνης του Θεού, πασχίζουν να κρατήσουν την κομψότητα τους χωρίς κομμωτήρια, στούντιο ομορφιάς και καλλωπισμού και με τα ελάχιστα ανατολίτικα καταστήματα ένδυσης. Αυτά που κάποτε λέγαμε σκουπίδια τώρα είναι πολύτιμα. Μαζεύουν την πράσινη χοντρόφλουδα του καρυδιού για να βάψουν τα μαλλιά τους και άλλα χόρτα, βότανα και λουλούδια, για να ικανοποιήσουν κάποιες ανάγκες τους ή να βοηθηθούν στο νοικοκυριό. Εξάλλου ποτέ δεν έφυγε η μόδα των βίγκαν και των φρίγκαν. Πλέον

αυτό γίνεται και από ανάγκη.

Αν ήμουν τυχερός και κληρονομούσα ένα κτήμα σε ένα χωριό, θα ζούσα πιο άνετα. Βλέπω τους αγρότες στις επαρχίες, στα βουνά και στα χωράφια σαν άρχοντες. Έχουν μία σχεδόν αυτάρκεια. Τους θεωρώ βολεμένους και τυχερούς. Τους ζηλεύω. Έμαθαν να επιβιώνουν. Εκμεταλλεύονται ότι η μητέρα φύση τους προσφέρει απλόχερα. Ακόμα κι αν αυτό δεν ήταν το όνειρο που έκαναν σαν παιδιά, η μοίρα τους ήθελε πίσω, εκεί στο χώμα που τους γέννησε. Αλίμονο σε μας που φυτρώσαμε στην άσφαλτο, που δεν μυρίσαμε πότε μία Πασχαλιά την άνοιξη, παρά μόνο καμαρώναμε τα δέντρα, που φύτεψε ο Δήμος στα πεζοδρόμια και λέγαμε «Να! έχει πολύ πράσινο η πόλη μας», κι ας βρίζαμε μέσα μας που μας εμπόδιζαν στο παράνομο παρκάρισμα. Σκέφτηκα πολλές φορές να φυτέψω ντομάτες στο μπαλκόνι. Το είχα δει σε μία ταινία. Μα στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι εφικτό. Οι ντομάτες θέλουν αληθινό χώμα και αληθινό ήλιο. Όλα έχουν τον κατάλληλο τόπο. Για τα μπαλκόνια είναι οι γλαδιόλες και οι μπιγκόνιες. Για το σαλόνι είναι η Γιούκα και η Μονστέρα. Για τα χωράφια το καλαμπόκι και το βαμβάκι. Για τα βουνά το χαμομήλι και η φλαμουριά. Για τα δάση τα ψηλά έλατα. Το καθένα έχει τις ρίζες του. Παλεύει να κρατηθεί εκεί όπου θα πέσει ο σπόρος του. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τους ανθρώπους και τα ζώα.

Οι κλιματικές αλλαγές σκότωσαν κάποια ζώα και άλλα τα ανάγκασαν να αποδημήσουν. Θα γυρίσουν άραγε ποτέ ή έχουν ξεχάσει ήδη τον τόπο που τους ανέθρεψε; Συνήθως μόνο οι άνθρωποι γυρίζουν πίσω κι όχι όλοι πάντα. Όποιος πρόλαβε κι έφυγε εγκαίρως από την Ελλάδα, επιστρέφει κάθε καλοκαίρι για διακοπές. Είναι παγκοσμίως γνωστός ο συνδυασμός ηλίου και θαλάσσης που υπάρχει εδώ. Οι υπόλοιποι θέλουν μα δεν τολμούν ακόμα να το κάνουν. Αυτοί έγιναν ξένοι. Και πολλοί ξένοι, μάλιστα, έγιναν Έλληνες. Αυτοί ήρθαν από τόπο που προσπαθούν να ξεχάσουν, μα οι εφιάλτες τους δεν τους αφήνουν. Ούτε και πολλοί από εμάς δεν ξεχνάμε την καταγωγή τους. Τόσα χρόνια το ελληνικό αίμα αναμειγνύεται και ακόμα δεν το έχουμε συνηθίσει. Παριστάνουμε μόνο ότι κατανοούμε, όταν ένας δικός μας πάει να ζήσει σε ξένο κράτος και ρίχνουμε τότε τον ρατσισμό μας, να χωρίσει Βλάχους με Πόντιους. Δεν είμαι σίγουρος όμως, αν ήταν και πριν τόσοι πολλοί ή αν είναι και αυτό άλλο ένα αποτέλεσμα του ιού.

Η νοοτροπία ήταν ίδια και πριν, και κατά τη διάρκεια, και μετά την επιδημία. Η έλλειψη χρημάτων είναι αυτή που μας έκανε να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης. Πλέον προσπαθούμε να επιβιώσουμε κι όχι να ζήσουμε. Κάποτε απολαμβάναμε την ζωή. Ακόμα και το κουτσομπολιό, ένα τόσο κακό κουσούρι, ήταν απολαυστικό. Κοιτούσαμε την πάχνη στην αυλή του γείτονα χωρίς να βλέπαμε την δικιά μας γεμάτη χιόνι. Αντιθέτως, τώρα κάνουμε τα πάντα να γεμίσουμε περισσότερο χιόνι να βγάλουμε ένα βίντεο, να το δημοσιεύσουμε στα μίντια, να μας δει ο κόσμος, να γελάσει μαζί μας, να μας στείλει φατσούλα ή καρδούλα και τότε θα αγγίξουμε την απόλυτη ευτυχία. Στόχος οι περισσότερες καρδούλες. Ειρωνεία. Όταν γνώρισα την γυναίκα μου, θέλοντας να την φλερτάρω, έστελνα καρδούλες. Είχαμε και τότε κινητά, δεν είμαι τόσο αρχαίος. Έστελνα αυτό που ένοιωθα. Ήμουν και είμαι ερωτευμένος, την θαύμαζα και την θαυμάζω. Την λατρεύω. Αυτά τα συναισθήματα με ωθούσαν να στείλω καρδούλες και αν γινόταν θα ξερίζωνα την δικιά μου μόνο και μόνο για να της προσφέρω μια αληθινή. Τα τελευταία χρόνια, με την εξέλιξη της τεχνολογίας, μοιράζουμε καρδούλες αβέρτα, δεξιά κι αριστερά, ψάχνοντας λίγη χαρά. Πόσες άραγε απ' αυτές είναι με αγάπη και πόσες εικονικές; Ζητιανεύουμε καρδούλες σαν να 'ναι για μας κάτι πολύτιμο. Βλέπουμε τον κόσμο μέσα από το γυαλί, όλη τη γη, χωρίς καν να ταξιδέψουμε. Αυτό ευτυχώς είναι ακόμα δωρεάν. Δεν είμαι σίγουρος αν βλέπουμε αυτά που θέλουμε ή αν αυτά που μας πασάρουν.

Ίσως ένα καλό που έκαναν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης σε όλη τη διάρκεια του εγκλεισμού ήταν που κράτησαν τον έρωτα ζωντανό. Οι νέοι φλέρταραν με ένα σορό αγνώστους. Κάποτε αυτό το λέγαμε ανωμαλία. Πλέον είναι ο κύριος τρόπος δημιουργίας σχέσης, αφού δεν υπάρχει πλέον επαφή. Μακάρι αυτό να χαθεί με τον καιρό και οι άνθρωποι να γελούν ξανά γιατί γελάει ο διπλανός και όχι μόνος γιατί είδε κάτι στο κινητό. Αυτό είναι αλήθεια τρελό.

Έχω δει αρκετές ταινίες με την καταστροφή της γης και επιστημονικής φαντασίας και θρίλερ με αρρώστιες και πολλές καταστροφές. Κάποιος σίγουρα πεθαίνει και κάποιος σώζεται και ζει καλύτερα. Βάζω τον εαυτό μου πρωταγωνιστή! Ξέρω πως θα υπάρχει χάπι εντ. Νοιώθω μια ασφάλεια. Τι γίνεται όμως μέχρι να έρθει το τέλος; Εφόσον είμαι τόσο σίγουρος πως στο τέλος θα κερδίσω είναι ανάγκη να τα περάσω όλα αυτά; Είναι πολύ πιο εύκολο να βλέπω την ζωή μου από τον

καναπέ, και με ένα τηλεχειριστήριο να τρέξω το βίντεο και να το παγώσω στις καλές στιγμές. Θέλω με μαγικό τρόπο να προσπεράσω αυτήν την πρώτη απ' την επόμενη μέρα, να φτάσω όταν όλα θα κυλούν ομαλά. Ίσως το ίδιο έκανα και πριν. Δεν θέλω να φαίνομαι δειλός και φοβητσιάρης, μα δεν είμαι καλά φτιαγμένος για δύσκολες καταστάσεις. Ίσως και αυτός να είναι ο λόγος που κλείστηκα περισσότερο απ όσο προέβλεπε η νομοθεσία και ίσως αυτός να είναι ο λόγος που τώρα η λέξη άνοιγμα με τρομάζει πιο πολύ κι από θρίλερ ταινία.

Ο κάθε άνθρωπος που περπάτησε στην γη, ανεξαρτήτως έτους ή τόπου, είχε στόχο και έχει στόχο την βελτίωση. Είτε την προσωπική του είτε κάποιου ολόκληρου λαού. Όλοι σαν μωρό παλεύαμε να σηκωθούμε να πιαστούμε από κάπου για να κάνουμε ένα βήμα. Κανεις δεν θυμάται τον εαυτό του σίγουρα αλλά αυτό θέλουν όλα τα μωρά. Να κάνουν ένα βήμα για να φτιάξουν τον εαυτό τους. Να περπατήσουν. Για τον καθένα η βελτίωση μπορεί να έχει διαφορετική σημασία. Για κάποιους μπορεί να σημαίνει επαγγελματική εξέλιξη, για μερικούς πολλά παιδιά, για συγκεκριμένους αρκεί μια δόση, για κάποιους άλλους λιγότερη κούραση. Παράδειγμα εκείνος που εφεύρε την φραπεδιέρα μάλλον βαριόταν ή του πιάστηκε το χέρι με το σέικερ. Έτσι ο καθένας βρίσκει διαφορετικό τρόπο να φτάσει στον στόχο του ώστε να βελτιώσει την ζωή του. Το ερώτημα είναι ποιος είναι ο τρόπος συνέχισης μετά από τόσο καιρό διαλείμματος. Αρκετά δύσκολος. Μια μεγάλη ανάσα λένε στους πρόποδες σου δίνει ώθηση και ανεβαίνεις το βουνό πιο εύκολα. Αυτή την ιδέα είχε και η γυναίκα μου. Ένα ταξιδάκι. Έχει ανάγκη να χαλαρώσει για λίγο. Το δικαιούται άλλωστε, μιας και δεν σταμάτησε λεπτό την δουλειά. Έχω κι εγώ αυτό το ελληνικό στοιχείο στο αίμα μου, που δεν χάνει ευκαιρία για γλέντι. Είναι κι αυτά τα δάνεια που για να τα εκδικηθώ που με αγχώνουν δεν τα πληρώνω. Ναι.. ένα ταξιδάκι είναι ότι πρέπει στην φάση αυτή, αμέσως μετά το ξεπάγωμα και πριν το ολοκληρωτικό άνοιγμα, πριν καταλάβουμε ότι πρέπει να πάρουμε την ζωή στα σοβαρά.

Μία παρένθεση ήταν μόνο όλο αυτό. Ένα απ' τα κουσούρια που απέκτησα κατά τον εγκλωβισμό ήταν και το πάγωμα της σκέψης. Το άγχος μου ήταν για το πως θα βγει η σημερινή μέρα. Ήμουν τόσο συνηθισμένος στους τοίχους του ψυγείου που μια διήμερη εκδρομή μου κατέστρεφε εντελώς την ασφάλεια. Όλα με πιέζουν.

Το κράτος που δεν με αποζημιώνει. Οι τράπεζες που δεν χαρίζουν. Η μάνα μου που δεν πάω να την δω. Η γυναίκα μου που δεν πλένω τα πιάτα. Η κοιλιά μου που λαχταράει χταποδάκι, καραφάκι και θαλασσίτσα. Θέλω να ξαναμπώ στο ψυγείο μου. Ο έξω κόσμος δεν είναι όπως τον άφησα.

Νοιώθω πως δεν μπορώ να ανταπεξέλθω στα νέα δεδομένα, τα οποία είναι ακόμα άγνωστα σε μένα. Είμαι η απελπισία προσωποποιημένη. Καμιά φορά λέω μέσα μου αυτή η επόμενη μέρα να μην είχε ξημερώσει ποτέ.

Κορτσίνογλου Ανθούσα

Η Ζωή, η Ελπίδα και η Υπομονή

Η Ανθούσα Κορτσίνογλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Διακρίθηκε στο διαγωνισμό παιδικής ζωγραφικής με θέμα: *«Ζωγραφίζω το Περιβάλλον»* για την έκδοση του ημερολογίου του 2001 και, αργότερα, σε διαγωνισμό της συμπλήρωσης 90 χρόνων από την έναρξη των Βαλκανικών Πολέμων του 1912-13 που πραγματοποίησε η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ *«Ήπειρος, Κρήτη, Μακεδονία, Νησιά του Β. και Α. Αιγαίου: ταξιδεύω στο χθες, παρατηρώ το σήμερα, φαντάζομαι το αύριο και ζωγραφίζω…»*. Είναι απόφοιτη της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Παρακολούθησε το μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών στην ειδίκευση *«Βιβλικών, Πατερικών, Αγιολογικών και Θρησκειολογικών Σπουδών»* της ίδιας σχολής, καθώς συμμετείχε και σε επιστημονικές ημερίδες, επιστημονικά συνέδρια, αλλά και βιωματικά εργαστήρια, όπως: *«ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ: Ιατρική, Θεολογική & Νομική προσέγγιση», «Εκκλησιαστική Μουσική. Σύγχρονες τάσεις και προοπτικές», «ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ: Προβληματισμοί-Επισημάνσεις-Προτάσεις», «Οικογένεια, Εφηβεία & Επαγγελματικές Επιλογές»*. Επίσης, είναι κάτοχος του πτυχίου Microsoft Office Specialist Master. Κυκλοφόρησε το πρώτο της πόνημα, ένα εφηβικό-νεανικό μυθιστόρημα με τίτλο *"Η Λέξα και το Άνοιγμα του Νεραϊδόκοσμου"* (Εκδόσεις Ωρίωνας 2016). Ακολούθησε το δεύτερό της πόνημα παιδικής λογοτεχνίας, "Το Μωβ Σκαντζοχοιράκι" (Εκδόσεις Ωρίωνας 2017). Ποιήματά της συμμετείχαν στο συλλογικό έργο *"Στα Μονοπάτια των Λέξεων"*. Δραστηριοποιείται στο χώρο του βιβλίου.

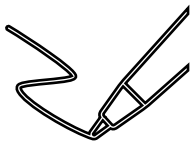

«Η ζωή συνεχίζεται…» της έλεγαν και της ξανάλεγαν, στο ακουστικό, όταν η τρεμάμενη φωνή της ξεσπούσε σε κλάματα. Η ζωή όντως συνεχίζεται, όσο εκμηδενιστικό κι αν της έκανε της νεαρής γυναίκας, όσο ακόμη κι αν σήμαινε ένα "δε βαριέσαι" στη μνήμη όσων χάνονταν. Τη ζωή, όμως θα τη συνέχιζε όπως ήθελε εκείνη. Με σεβασμό. Με ευσυνειδησία.

Καρκίνος. Νομίζω δε χρειάζονται συστάσεις, καθώς δεν είναι δα και κανένα "καινούργιο φρούτο" της εποχής μας. Για τους καρκινοπαθείς είναι ο κακός "γάμος", για τον οποίο το "διαζύγιο" επέρχεται μονάχα αφού η αλήτικη φύση της ασθένειας "τσιλιμπουρδίσει" μέχρι την οριστική εξόντωση του σώματος του άτυχου ανθρώπου. Έτσι, η Ελπίδα εκμυστηρεύτηκε στη νεαρή Ζωή: Δε φοβάμαι να πεθάνω από Καρκίνο, τον Covid φοβάμαι.. ούτε στην Εκκλησία σε διαβάζουν…». Και η Ζωή έμεινε να την κοιτάζει. Η Ελπίδα, θα ζούσε, έλεγαν, έξι μήνες· εντός της ίδιας βδομάδας οι προβλέψεις των θεράποντων γιατρών έγιναν τρεις μήνες, συνοφρυωμένοι κάποιοι γνωμάτευσαν "να μην τα ρωτάτε αυτά" τρέχοντας να χαθούν στο διάδρομο του νοσοκομείου, οι "δαγκωμένοι" απήντησαν "υπομονή", ενώ το καντήλι της έσβησε στις δεκατρείς από τις δεκαπέντε μέρες που της έδινε ο πιο απαισιόδοξος γιατρός. Τα πνευμόνια της γινήκαν "τσαμπιά" δίχως ίχνος τσιγάρου. Και το πρωί της κοίμησής της – όχι το ισοπεδωτικό "απεβίωσε" του πιστοποιητικού θανάτου της – έμπαινε καθαρός αέρας και ο ήλιος ζέσταινε τη γωνιά του κρεβατιού της.

Έκτοτε, η Ζωή απέφευγε τα νεκροταφεία όπως "ο διάολος το λιβάνι" και ας συμφιλιωνόταν ώρες ώρες με το φθαρτό μέσα της. Της θύμιζαν την αποτυχία μας, την ανικανότητα, τέλος πάντων, του λογικού όντος να σώσει το τομάρι του και ότι η ζωή, τραγικά, συνεχίζεται με μια τυρόπιτα στο χέρι. Ήταν η παθητικότητα ο εχθρός, το "περίμενε" και "θα γίνει το θαύμα"… Δεν ήταν ο ίδιος ο θάνατος. Ήταν οι ίδιοι οι άνθρωποι.

Την ημέρα της απελευθέρωσής μας από τον απαίσιο κατακτητή ιό Covid, τη φανταζόταν εντελώς διαφορετικά, σε σχέση, με τους ανθρώπους της ηλικίας της.

Όχι, δε θα έπαιρνε το πινέλο για να δώσει χρώμα γαλάζιο στους ήδη γαλάζιους ουρανούς. Όχι, δε θα ξεχυνόταν σε ξενύχτια και ποτά και shopping therapy. Να, άλλα πράγματα έβαζε ο νους της... Φανταζόταν την πρόοδο επιστήμης και ανθρωπιάς. Τα δικά της μάτια "έβλεπαν" τώρα τις ιατρικές ρόμπες, αγριεμένες, να μπαινοβγαίνουν από εργαστήρι σε εργαστήρι, να ξεφυσούν και να ταράζουν σημειώσεις, να εκπλήσσονται πάνω στο μικροσκόπιο. Επειδή, η ίαση κάθε ασθένειας είναι "ζήτημα τιμής"... Και οι μέρες, ακυρώνοντας αργοπορίες... έτη και έτη ... θα περνούσαν με αυτού του είδους το ξενύχτι˙ το ξενύχτι της επιστήμης. Δεν έχουμε χρόνο. Η Ζωή ποτέ δεν αποχαιρέτισε την Ελπίδα... Στην ψυχή της, στο κρεβάτι του πόνου. Οι γιατροί, θυμόταν, ακύρωναν το ένα ραντεβού μετά το άλλο, τα ιατρεία έκλειναν, οι γνωματεύσεις γίνονταν "εξ αποστάσεως". Ο Covid ήταν αμείλικτος. Οι άνθρωποι, γνωστοί και ξένοι, την τρόμαζαν.

Το μότο της γυρόφερνε την αισιοδοξία˙ «Πάμε να χτίσουμε μια κοινωνία από την αρχή, πάμε να την αναστήσουμε». Ώστε να την αναστήσουμε, λοιπόν... Θα φανεί αστείο πόσο νοστάλγησε το «Χριστός Ανέστη», μαζί με τις αγκαλιές και τα φιλιά του, μόλις το ξεστόμισε ο παπάς και όλοι μα όλοι συμπεριφέρονταν "μη μου άπτου"! Δεν υπήρξε κανείς στο πένθος της. Τα τέσσερα ντουβάρια παρηγόρησαν την αντάρα της...

Οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν... Το να αφήσεις μια καλή παρακαταθήκη είναι το μεγάλο στοίχημα. Θες στην επιστήμη σου, θες στην τέχνη σου, θες στην ανήμπορη γριούλα που τα πόδια της δεν την κρατούν πλέον ως τον μπακάλη, μας βρίσκει παντελώς αδιάφορους. Απλώς καν' το και λύτρωσέ μας.

Η Ζωή ονειρευόταν τη ζωή. Αν την είχα μπροστά μου και τη ρωτούσα *«τι θα έγραφες εσύ για την επόμενη ημέρα από την Covid-19»,* θα στράβωνε το καπέλο της και θα μου 'λεγε *«λίγα και καλά».*

Κουτρουμπάς Παύλος

Διέξοδος

Ο Παύλος Κουτρουμπάς γεννήθηκε το 1972 στην Αθήνα. Σπούδασε στο Τμήμα Αυτοματισμού του ΤΕΙ Πειραιά και έκανε Μεταπτυχιακό (MSc in Control Systems) στο Πανεπιστήμιο του Sheffield στην Αγγλία. Εργάστηκε στο ΤΕΙ Πειραιά ως εργαστηριακός συνεργάτης και στην Cosmote ως Τηλεπικοινωνιακός Μηχανικός. Τελικά, θα επιλέξει την ανθρώπινη επικοινωνία και θα μεταπηδήσει στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση όπου διδάσκει Πληροφορική.

Έργα:

«Μυστικό Ταξίδι» (Captainbook.gr)

«Ταξίδι στην Ανάσταση» (Carpe Librum)

«ΟΛΙΣ.ΘΗΣΗ»(Σαΐτα -Συμμετοχή στο 4ο Διεθνές Συνέδριο του Ι.Α.Κ.Ε.)

«Η σοφία του ηλίθιου» (Γαβριηλίδης)

«Ερωτευτείτε Ανελεύθερα» (Περίπλους)

«Γλυκιά μου Τίνα» (2ο Βραβείο Πεζογραφίας -Λογοτεχνικός Διαγωνισμός koukidaki.gr. «Εκδόσεις 24 Γράμματα».)

- Συμμετοχή με φωτογραφίες στο καλλιτεχνικό ημερολόγιο 2020 (tovivlio.net)
- Επιλογή στις 30 καλύτερες φωτογραφίες του διαγωνισμού των Εκδόσεων Ιανός με θέμα «Ημερολόγιο Καραντίνας».
- Επιλογή φωτογραφίας για συμμετοχή στο 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Φωτογραφίας Χανίων (4th CIP Festival) 2021.
- Επιλογή φωτογραφίας για συμμετοχή στο Διαγωνισμό «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα από την Covid -19».

- Επιλογή στο 7ο Φεστιβάλ Άμμου με διήγημα με τίτλο: «Η αναγγελία ενός κόσμου που ήδη άλλαξε» και με φωτογραφίες σε παράλληλη εκδήλωση του Φεστιβάλ.

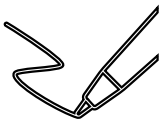

Κυμπρικτσή Χαρά

Το σχολείο είναι κοινωνικός χώρος όχι διαδικτυακός

Η Χαρά Κυμπρικτσή ζει στην Θεσσαλονίκη και εργάζεται τα τελευταία είκοσι έτη ως Human Resources Manager και είναι Απόφοιτη της Παιδαγωγικής Σχολής Δημοτικής Εκπαίδευσης του ΑΠΘ.

Πάντα επικεντρωμένη στον άνθρωπο και την κοινωνική υπόσταση του, τα ενδιαφέροντα της εστιάζουν κυρίως στον τομέα της Εκπαίδευσης.

Ο κοινωνικός χώρος του σχολείου δεν αντικαθίσταται με τα τεχνολογικά μέσα. Είναι ένας χώρος ζωντανός, γεμάτος δράση και αλληλεπίδρασης μεταξύ των ατόμων. Η γνώση παράγεται από την δίψα για μάθηση κι αυτή με την σειρά της από την ελεύθερη έκφραση και βούληση των υποκειμένων της. Η πανδημία υπήρξε ο παράγοντας απομόνωσης μαθητών και μαθητριών, δασκάλων και διδασκαλισσών. Μαύρα παράθυρα με την αναγραφή του ονόματος στο κάτω μέρος υποδείκνυαν ότι ο/η μαθητής/τρια παρακολουθεί, βρίσκεται εκεί μαζί με τους/τις υπόλοιπους/ες. Η παρουσία μπροστά στην κάμερα και η αγωνιώδης προσπάθεια ολοκλήρωσης της διδακτικής ύλης υπήρξαν οι εκπαιδευτικοί στόχοι των δύο τελευταίων ετών. Μα το κενό που υπήρξε στην σχολική κοινότητα δεν μπορεί να μετρηθεί καθώς στην μάθηση η ποιότητα έχει σημασία και όχι η ποσότητα, όπως υποστήριξαν σπουδαίοι παιδαγωγοί και θα παρουσιάσουμε σύντομα ορισμένες από τις παιδαγωγικές ιδέες που άφησαν ως κληρονομιά στην ανθρωπότητα.

Ο Τζον Ντιούι (John Dewey, 1859-1952) ήταν φιλόσοφος, θεωρητικός της ψυχολογίας και έθεσε νέες βάσεις στην παιδαγωγική σκέψη. Ως εκπρόσωπος της φιλοσοφίας του πραγματισμού υποστήριζε ότι το αληθές ή όχι μιας θεωρίας αποφασίζεται μόνο μετά την πρακτική εφαρμογή της κι επομένως η γνώση αναζητείται σε καταστάσεις που προβληματίζουν τον άνθρωπο και προσπαθεί να τις αντιμετωπίσει. Συνεπώς ο Ντιούι συσχέτιζε την σημασία και το αληθές της γνώσης με την δυνατότητα της να χρησιμοποιηθεί ως το εργαλείο (ινστρουμενταλιστική θεωρία - από το instrument/εργαλείο) που θα βοηθήσει στην όποια δραστηριότητα απαιτείται για την επίλυση του προβλήματος. Η φιλοσοφία της παιδείας του Ντιούι αναπτύχθηκε σε συνάρτηση με την έννοια του ιδεώδους της δημοκρατίας, όχι ως μια μορφή κυβέρνησης αλλά ως ένας τρόπος διαβίωσης των ανθρώπων με τα ενδιαφέροντα τους να ενώνονται σε ένα πλαίσιο ελεύθερης επικοινωνίας που προκαλεί την ανταλλαγή εμπειριών και οδηγεί στην πνευματική και κοινωνική πρόοδο. Έτσι συνδέει την παιδεία ως μια διαδικασία συνεχούς ανάπτυξης και ότι «η εκπαιδευτική διαδικασία θα πρέπει να γίνεται αντιληπτή ως μια διαρκής αναδόμηση

μέσα από την εμπειρία… η διαδικασία και ο στόχος της εκπαίδευσης είναι το ίδιο πράγμα». Ουσιαστικά η εμπειρία ταυτίζεται με την παιδεία μέσα σε ένα πεδίο που ξεπερνά την ατομική πνευματική καλλιέργεια αλλά αναπτύσσεται με την αλληλεπίδραση της κοινότητας[6]. Στο έργο του *Το παιδαγωγικό μου πιστεύω αναφέρει* στο Άρθρο 1 "Η Εκπαίδευση", μεταξύ άλλων: «Πιστεύω, με λίγα λόγια, ότι το άτομο που πρόκειται να εκπαιδευτεί είναι ένα κοινωνικό άτομο και ότι η κοινωνία είναι ένας οργανισμός ατόμων. Εάν εμείς αποκλείσουμε τον κοινωνικό παράγοντα από το παιδί, τότε θα μας έχει απομείνει μόνο μια αφηρημένη έννοια. Εάν εμείς αποκλείσουμε τον παράγοντα "άτομο" από την κοινωνία, τότε θα μας έχει απομείνει μια αδρανής και άψυχη μάζα»[7]. Το 1896 ίδρυσε στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο το πειραματικό σχολείο (Σχολείο Εργασίας) το οποίο λειτούργησε για 7 έτη, βάσει των προτάσεων του για την εκπαίδευση σε ένα περιβάλλον δημοκρατικού και κοινοτικού χαρακτήρα.

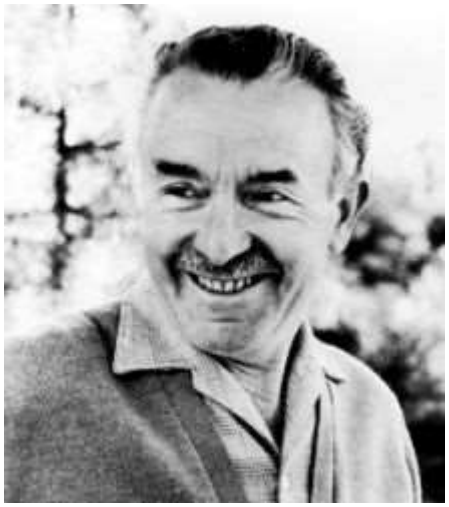

Ο Σελεστέν Φρενέ (Celestin Freinet, 1896-1966), ήταν Γάλλος παιδαγωγός που αναζήτησε εναλλακτικές παιδαγωγικές εφαρμογές, στο ιστορικό πλαίσιο των Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, με σκοπό την «ανανέωση και τον εκσυγχρονισμό του Λαϊκού Σχολείου. Βασισμένος στην εργασία που ο ίδιος αποκαλεί «κινητήρια δύναμη», καθώς αυτή καθορίζει και προσανατολίζει τις ζωές των ανθρώπων, προσπάθησε μέσα από τα έργα του να οργανώσει ένα «Σχολείο του Λαού». Υποστήριζε πως δεν πρέπει να μένουμε ικανοποιημένοι στις επιτυχίες αλλά να εντοπίζουμε συνεχώς ανεπάρκειες ή αδυναμίες μέσα από τις οποίες το εκπαιδευτικό μας σύστημα θα γίνει πιο αποτελεσματικό. Στο σύγγραμμα του *το Σχολείο του Λαού* εκτός από τις θεωρήσεις άφησε παρακαταθήκη έναν πρακτικό οδηγό και τις βασικές συντεταγμένες για μια «παιδαγωγική συνυφασμένη με την κίνηση, που προχωράει στον ρυθμό της ζωής». Οι Παιδαγωγικές Σταθερές,

[6] Π.Παυλίδης, 2016-2017. *Θεμελίωση της φιλοσοφίας στην παιδαγωγική σκέψη*. Corpus 2016-2017, ΑΠΘ Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης.
[7] J.Dewey. *Το παιδαγωγικό μου πιστεύω*, στο: Η.Μυλωνάκου-Κεκέ, *Ζητήματα κοινωνικής παιδαγωγικής*, Ατραπός, σελ.329.

όπως ονομάστηκαν οι τεχνικές που εφάρμοσε, αποτελούν μια στερεή βάση σχολικών πρακτικών και παρουσιάζουμε ορισμένες από αυτές:

- Σταθερά 11 – Ο κανονικός δρόμος για τη γνώση δεν είναι καθόλου η παρατήρηση, η εξήγηση και η απόδειξη- βασική του Σχολείου- αλλά το πειραματικό ψηλάφισμα- φυσική και καθολική πορεία.
- Σταθερά 12 - Η μνήμη, που το Σχολείο την έχει σε τόση υπόληψη, είναι έγκυρη και πολύτιμη μόνο όταν είναι ενσωματωμένη στο πειραματικό ψηλάφισμα, όταν πραγματικά μπαίνει στην υπηρεσία της ζωής.
- Σταθερά 13 - Οι γνώσεις δεν αποχτιούνται, όπως συχνά πιστεύουν, με την μελέτη νόμων και κανόνων αλλά με την εμπειρία. Όταν μελετάμε κατά κύριο λόγο αυτούς τους νόμους και τους κανόνες στα γαλλικά, τις τέχνες, τα μαθηματικά, τη φυσική, είναι σαν να ζεύουμε τα βόδια πίσω από το αλέτρι.
- Σταθερά 30. Επιτέλους, μια σταθερά που δικαιώνει όλα τα ψηλαφίσματα μας και επικυρώνει τη δράση μας: η αισιόδοξη ελπίδα στη Ζωή.

Ο Φρενέ μελέτησε παιδαγωγούς, επισκέφτηκε σχολεία, συμμετείχε το 1923 στο Διεθνές Συνέδριο της Νέας Αγωγής ωστόσο ο σκοπός δεν ήταν να υιοθετηθεί κάποιο δόγμα αλλά πρακτικές που θα μπορούν να εφαρμοστούν σε τάξεις που συμμετέχουν παιδιά του λαού. Η παιδαγωγική Φρενέ αντιλαμβάνεται το παιδί ως ένα κοινωνικό υποκείμενο, το Σχολείο του Λαού δεν αποκόπτεται από τις κοινωνικές και οικονομικές δυσκολίες των ανθρώπων και τα οφέλη των παιδαγωγικών πρακτικών θα αφορούν ολόκληρη την κοινωνία[8].

Ο Μακάρνεκο (Anton Semyonovitchy Makarneko, 1888-1939) ήταν σοβιετικός παιδαγωγός που κατάφερε στα χρόνια της Οκτωβριανής Επανάστασης την επανένταξη των εγκαταλελειμμένων και ορφανών παιδιών του δρόμου, που προκειμένου να επιβιώσουν γίνονταν παραβάτες. Ο σταθμός «Γκόργκι» που δημιουργήθηκε φιλοξενούσε τέτοια παιδιά και στόχος ήταν αρχικά να μάθουν να συμβιώνουν. Στο βιβλίο του *Παιδαγωγικό Ποίημα*, εντύπωση κάνει η συνεχής

[8] Σελεστεν Φρενε, 1997. Το Σχολείο του Λαού. Αθήνα: Οδυσσέας.

αυτοκριτική του, σχετικά με τις πρακτικές που ακολουθεί. Το σημαντικό είναι ότι δεν ξεχώριζε τον εαυτό του από την ομάδα, μια έννοια που καλλιεργήθηκε σε βάθος χρόνου και με πολλές δυσκολίες. Η επιμονή του και υπομονή του να αναγεννηθούν αξίες και ιδέες που είτε δεν είχαν γνωρίσει οι μαθητές είτε της είχαν κρύψει πολύ καλά λόγω του δράματος στο οποίο ζούσαν, συνετέλεσαν η προσπάθεια να είναι επιτυχής. Στην περίπτωση του «Γκόργκι» οι μαθητές δεν αντιμετωπίζονταν ως αλήτες και κλέφτες αλλά ως η επόμενη γενιά του λαού[9]. Ο Μακάρνεκο υποστήριζε ότι οι μακρόχρονες προοπτικές με κοινωνικό χαρακτήρα θα αφυπνίσουν το άτομο να συνδεθεί με τα κοινωνικά θέματα και η επίδραση των προοπτικών αυτών θα αναπτύξουν ευεργετικά την προσωπικότητα του. Αναφέρονταν σε ένα σχολείο που θα είναι ένας πραγματικός κοινωνικός χώρος και θα συνδέει την συλλογική προσπάθεια των παιδιών με ένα συγκεκριμένο ιστορικό σκοπό, *με τη χειραφέτηση της πιο μεγάλης ανθρώπινης κοινότητας, της εργαζόμενης ανθρωπότητας*[10].

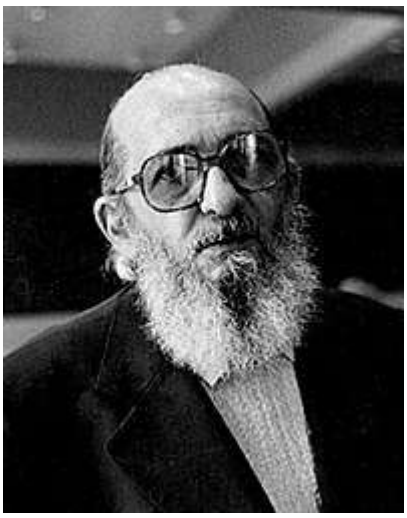

Ο Πάουλο Φρέιρε (Paulo Freire, 1921-1997) ήταν Βραζιλιάνος παιδαγωγός και φιλόσοφος. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην διεξαγωγή ενός επιτυχημένου προγράμματος κατά του αναλφαβητισμού, φυλακίστηκε, εξορίστηκε και επέστρεψε με δυναμική παρουσία στην εκπαιδευτική πολιτική της χώρας του[11]. Στο έργο του *Η Αγωγή των καταπιεσμένων* υποστήριζε ότι η γνώση συσχετίζεται με την κοινωνική πράξη και παράγει ελευθερία λόγου και απελευθέρωση των καταπιεσμένων. Έτσι τα υποκείμενα ενεργούν για να παραχθεί η γνώση σε ένα πλαίσιο κοινωνικής σκέψης και όχι ατομικής, μέσα από πραγματικά προβλήματα και ανάγκες. Η γνωστική δραστηριότητα εμπεριέχει την περιέργεια των υποκειμένων

[9] Μακάρνεκο, Α.Σ., 2014. Παιδαγωγικό ποίημα. Ο δρόμος προς την ζωή. Βιβλίο 1. Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή Εκδοτική ΑΕΒΕ.
[10] Δαφερμάκης, Μ. & Παυλίδης, Π., 2006. Η διαμόρφωση της προσωπικότητας ως ζήτημα της παιδείας και του πολιτισμού. Ανακτήθηκε από το διαδίκτυο: http://www.eriande.elemedu.upatras.gr/eriande/synedria/synedrio3/praltika%2011/dafermakis.htm
[11] Giroux, H., 2018, Η Κριτική Παιδαγωγική, ο Paulo Freire και η τόλμη να σκέφτεσαι με πολιτικούς όρους. Ανακτήθηκε από το διαδίκτυο: Η Κριτική Παιδαγωγική, ο Paulo Freire και η τόλμη να σκέφτεσαι με πολιτικούς όρους. - Σελιδοδείκτης (selidodeiktis.edu.gr)

για την κατανόηση του κόσμου και την ικανότητα τους να ξεπερνούν την σφαίρα της κοινής λογικής, έτσι ώστε να μπορούν να αντιλαμβάνονται την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα[12]. Ο Φρέιρε πίστευε στον πολιτικό χαρακτήρα της παιδαγωγικής που προσφέρει κριτική συνείδηση και κοινωνική δράση, η μάθηση συνδέεται με την κοινωνική αλλαγή εφόσον οι μαθητές μπορούν «να κατανοήσουν εκείνες τις δυνάμεις που πρωτύτερα κυριαρχούσαν στις ζωές τους και κυρίως διαμόρφωναν τη συνείδησή τους». Η παιδαγωγική συνεπώς είναι μια πολιτική και ηθική πρακτική (όχι της κατάρτισης τεχνικών, όχι της επιβολής συγκεκριμένου τρόπου σκέψης) που προσφέρει τα εφόδια στους μαθητές να συμμετέχουν ως ενεργοί πολίτες σε μια δημοκρατική κοινότητα[13].

Σπουδαίοι παιδαγωγοί, όπως οι παραπάνω και άλλοι, στήριξαν τις παιδαγωγικές τους θεωρίες στην εμπειρία, στο πειραματικό ψηλάφισμα, την αλληλεπίδραση των υποκειμένων της μάθησης, την συλλογική προσπάθεια, τις κοινωνικές προοπτικές της γνώσης, τις ουσιαστικές δημοκρατικές πρακτικές, σε ένα ουτοπικό αλλά όχι φαντασιακό μέλλον της Παιδαγωγικής. Απόρροια των μεθόδων και πρακτικών, όχι τεχνοκρατικής κουλτούρας αλλά σε ελευθεριακό και παράλληλα πειθαρχημένο πλαίσιο, είναι η συνειδητοποίηση του εαυτού ως άτομο που αποτελεί ένα συνδετικό κρίκο στην κοινωνία, επηρεάζει και επηρεάζεται από κοινωνικούς δεσμούς, διαμορφώνεται αλλά κυρίως συνειδητοποιεί ότι έχει την δυνατότητα να διαμορφώνει το κοινωνικό του περιβάλλον. Η πανδημία έφερε αλλαγές στις ζωές όλων αλλά ας σταθούμε σε αυτές τις σχολικής και ακαδημαϊκής κοινότητας. Πόσο επηρέασε και θα επηρεάσει μελλοντικά αυτό το χρονικό διάστημα αποχής από τον χώρο του σχολείου; Ποια τα αποτελέσματα σε χιλιάδες παιδιά που αύριο θα αποτελούν ενεργούς πολίτες; Μπορούσε να αποφευχθεί; Θα υποστηρίξω πως υπήρχαν τρόποι οι μαθητές και οι μαθήτριες και το διδακτικό προσωπικό να μην χάνονται σε διαδικτυακές γραμμές. Ωστόσο παράλληλα έχουμε την καταλληλότερη ευκαιρία να αναρωτηθούμε, να αναστοχαστούμε το εκπαιδευτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτυσσόμαστε ως ανθρωπότητα. Η ευκαιρία αυτή από μόνη της είναι μια

[12] Γρόλλιος, Γ. (2005) Ο Paulo Freire και το Αναλυτικό Πρόγραμμα, Θεσσαλονίκη: Βάνιας.
[13] Giroux, H., 2018, Η Κριτική Παιδαγωγική, ο Paulo Freire και η τόλμη να σκέφτεσαι με πολιτικούς όρους. Ανακτήθηκε από το διαδίκτυο: Η Κριτική Παιδαγωγική, ο Paulo Freire και η τόλμη να σκέφτεσαι με πολιτικούς όρους. - Σελιδοδείκτης (selidodeiktis.edu.gr)

αισιόδοξη στάση ζωής, το κίνητρο για εγρήγορση και δράση. Δεν ελπίζουμε ούτε ευχόμαστε για ένα καλύτερο σχολείο αλλά υποστηρίζουμε, διεκδικούμε, υιοθετούμε, παράγουμε μια νέα γνώση μέσα από την εμπειρία του εγκλεισμού, αντιλαμβανόμαστε πλέον πιο δυνατά ότι ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ον και το σχολείο είναι βασικός και ουσιαστικός πυλώνας για την διαμόρφωση της προσωπικότητας. Η πανδημία θα περάσει, η ζωή θα περάσει, οι ιδέες και οι σκέψεις θα μείνουν, όπως έμειναν και αυτές των μεγάλων παιδαγωγών που οραματίστηκαν το μέλλον του σχολείου ως ένα αιωνόβιο ζωντανό χώρο.

Κυριακίδη Μαρία

Cryogenetic

Η Μαρία Κυριακίδη γεννήθηκε στις 10 Ιουλίου το 1972 στην Αθήνα.

Η οικογένεια της, πολύτεκνη. Η ίδια αποτελεί το τρίτο κορίτσι της οικογένειας.

Μετά από την ίδια ήρθε ο αδερφός της ,το αγοράκι της οικογένειας τους που οι γονείς του το περίμεναν με λαχτάρα.

Μεγάλωσε αναμεσά στα αδέρφια της, έμαθε να αγαπά, να σέβεται και να μοιράζεται.

Από μικρή οι καθηγητές την ξεχώρισαν για το ιδιαίτερο χάρισμα της στην ζωγραφική και το τραγούδι. Δεν σπούδασε όμως πάνω σ αυτό. Έχοντας ιδιαίτερη αγάπη για τα παιδιά, τέλειωσε ΒΡΕΦΟΚΟΜΟΣ-ΝΗΠΙΟΚΟΜΟΣ στην σχολή ΑΝΔΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ, οπού αποφοίτησε το 1995 με Άριστη βεβαίωση σπουδών.

Το 1996 παντρεύτηκε, έχει αποκτήσει δυο εξαιρετικά παιδιά, τα οποία μεγαλώνουν με αφοσίωση και αγάπη ώστε να γίνουν πάνω από όλα καλοί άνθρωποι. Ένα κορίτσι 24 χρονών απόφοιτη του New York στον τομέα Διοίκηση Ξενοδοχειακών Επιχειρήσεων και ένα αγοράκι 10 ετών με ιδιαίτερη κλήση για τα μαθηματικά και ενδιαφέρον για την ζωγραφική.

Εργάζεται στα κεντρικά γραφεία του ομίλου Σκλαβενίτη, στο τμήμα καταχώρισης δεδομένων MASTER DATA.

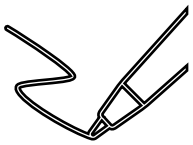

Λάγιου Αρετή

Uninvited guest -Depression

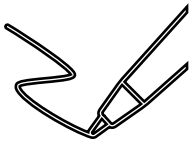

Arela

Λαδάς Ιωάννης

Ο Covid – 19, η κλιματική αλλαγή και ο οικοφασισμός[14]

Ο Ιωάννης Λαδάς γεννήθηκε στην Αθήνα το έτος 1990. Σπούδασε θεολογία στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και φιλοσοφία στη Σχολή Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Πατρών. Τυγχάνει κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος Φιλοσοφίας της Φιλοσοφικής Σχολής του ΕΚΠΑ και μεταπτυχιακού διπλώματος Θεολογίας από τη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ. Παρακολούθησε μεταπτυχιακά μαθήματα Θεολογίας στην Προτεσταντική Σχολή του Πανεπιστημίου του Καρόλου της Πράγας και Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Βοσπόρου της Κωνσταντινουπόλεως. Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος Φιλοσοφίας από τη Φιλοσοφική Σχολή του ΕΚΠΑ. (Τίτλος διατριβής: Το πρόβλημα της φιλοσοφικής θεμελίωσης της βιοηθικής και οι βιοηθικές θεωρήσεις του H. Tristram Engelhardt, Jr.), ενώ εκπονεί δεύτερη διδακτορική διατριβή στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ. Η ερευνητική του δραστηριότητα εστιάζει τόσο στο ευρύ πεδίο των Διορθοδόξων και Διαχριστιανών Σχέσεων, όσο και στο, επίσης, ευρύ πεδίο της Εφαρμοσμένης Ηθικής, και κυρίως της Βιοηθικής. Έχει συμμετάσχει σε ερευνητικά ευρωπαϊκά προγράμματα και σε Παγκόσμια και Διεθνή θεολογικά και φιλοσοφικά συνέδρια. Είναι μέλος, μεταξύ άλλων, του Εργαστηρίου Εφαρμοσμένης Φιλοσοφίας και της Ελληνικής Εταιρείας Ηθικής.

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-7767-026X

[14] Το εν λόγω άρθρο δημοσιεύτηκε αρχικώς στην αγγλική γλώσσα στο περιοδικό *Epistēmēs Metron Logos* 4 (2020) με τίτλο «Life after COVID-19: Understanding the environment for humanity's survival and sustenance». Doi:https://doi.org/10.12681/eml.23779.

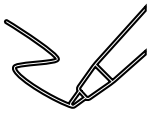

Περίληψη

Τα αυστηρά περιοριστικά μέτρα που επιβάλλονται για την καταπολέμηση του Covid-19 αλλάζουν, μεταξύ άλλων, και το περιβαλλοντικό μας αποτύπωμα. Οι πρώτες εκθέσεις είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικές, καθώς δείχνουν ότι μειώθηκαν οι εκπομπές CO2 και η ποιότητα του αέρα βελτιώθηκε. Στο δοκίμιο αυτό θα εξετάσω εάν μπορεί να εντοπιστεί «θετική πλευρά» σε μια πανδημία, η οποία αφήνει πίσω της χιλιάδες νεκρούς και προκαλεί μια παγκόσμια οικονομική κρίση. Θα υποστηρίξω -με μεγάλη επιφυλακτικότητα- ότι η απάντηση θα μπορούσε να είναι καταφατική, ενώ θα επισημάνω ότι το τυφλό χειροκρότημα για την περιβαλλοντική πρόοδο, εξαιτίας των περιορισμών που επιβάλλονται, ενέχει μεγάλη επικινδυνότητα, καθώς μπορεί να είναι απότοκος μιας σκοτεινής ιδεολογίας, ενός οικοφασισμού που προωθεί αυταρχικές, φασιστικές ιδεολογίες για το περιβαλλοντικό καλό. Παράλληλα θα τονίσω ότι απαιτείται μια νέα Πολιτική, δηλαδή μια νέα Ηθική, στο πλαίσιο του εξορθολογισμού της σχέσης μας με τον φυσικό μας κόσμο. Άλλωστε, ο ρυθμός με τον οποίο αλλοιώνεται το περιβάλλον δεν μας επιτρέπει να αναστοχαστούμε για όλα όσα συμβαίνουν στην πολιτικο-κοινωνική πραγματικότητα εκ των υστέρων. Κατά συνέπεια θα καταλήξω ότι οι οικονομίες μας επιβάλλεται να ευημερήσουν ξανά προστατεύοντας το περιβάλλον και τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν κατά την περίοδο της καραντίνας πρέπει να χρησιμεύσουν ως πυξίδα στις κυβερνήσεις κατά την εφαρμογή των σχεδίων ανάκαμψης.

Λέξεις κλειδιά: Covid-19, Περιβαλλοντική Ηθική, Οικοφασισμός, Πολιτική οικολογία, Αειφόρος ανάπτυξη

1. Εισαγωγή

Ο Covid-19 έχει προκαλέσει τον θάνατο σε τουλάχιστον 3.800.000 ανθρώπους παγκοσμίως, μετά την εμφάνισή του τον Δεκέμβριο του 2019 στην Κίνα, ενώ τα επιβεβαιωμένα κρούσματα ανέρχονται σε περισσότερα από 177.000.000[15] . Η κρίση

[15] COVID-19 Dashboard by the Center for Systems Science and Engineering (CSSE) at Johns Hopkins

του νέου κορονοϊού έχει την ιδιαιτερότητα να αφορά άμεσα και κατευθείαν κάθε πολίτη του πλανήτη μας στην προσωπική και επαγγελματική του ζωή. Όλοι οι τομείς της κοινωνικής μας ζωής είναι στοχοποιημένοι[16] . Η πανδημία μας έχει φέρει ενώπιων περιστάσεων που δεν θα μπορούσαμε ποτέ να διανοηθούμε. Η καθημερινότητά μας έχει γίνει αγνώριστη. Η ζωή μας έχει αλλάξει ριζικά. Η ελευθερία μας έχει περιοριστεί επικίνδυνα, καθώς οι κυβερνήσεις σε μια προσπάθεια να ελέγξουν την εξάπλωση του ιού έλαβαν μία σειρά από αυστηρά περιοριστικά μέτρα, στα οποία περιλαμβάνεται και η παρακολούθηση των πολιτών, προκειμένου να ελεγχθεί, αλλά και να αποτραπεί η διασπορά του ιού[17] . Τα ληφθέντα μέτρα εν γένει χαρακτηρίζονται ως ωφέλιμο «αναγκαίο κακό»[18] , καθώς – μεταξύ άλλων- ενδέχεται να επηρεάσουν αρνητικά την ψυχική υγεία και την ευημερία των πολιτών [19]. Σύμφωνα με μελέτες τα περιοριστικά μέτρα θα μπορούσαν να αυξήσουν τα ποσοστά αυτοκτονιών, επειδή επηρεάζουν αρνητικά την οικονομία, αυξάνουν την κοινωνική απομόνωση και μειώνουν την πρόσβαση σε δίκτυα υποστήριξης [20]. Προβληματισμός, επίσης, εκφράζεται για τον αυξημένο κίνδυνο οικογενειακής βίας[21] , τη μειωμένη σωματική δραστηριότητα [22], τον κίνδυνο

University (JHU), accessed July 17, 2021, https://coronavirus.jhu.edu/maσ.html.

[16] Δημοσθένη Δαβέττα, «Ο κορονοϊός και η νεωτερικότητα», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 4 Μαΐου 2020, https://www.efsyn.gr/stiles/apopseis/241823_o-koronoios-kai-i-neoterikotita.

[17] Φερενίκη Παναγοπούλου-Κουτνατζή, «Αυτονομία και προσωπικά δεδομένα σε περίοδο πανδημίας», Webinar «Σχέση δικαίου και ηθικής σε περίοδο Πανδημίας», 13 Μαΐου 2020, https://www.eeai.gr/images/pdf/2020/perilipsi-WEBINAR-EEAI-2020-NEW.pdf.
European Data Protection Board, «Guidelines 04/2020 on the use of location data and contact tracing tools in the context of the COVID-19 outbreak», https://edpb.europa.eu/sites/edpb/files/files/file1/edpb_guidelines_20200420_contact_tracing_covid_with_annex_en.pdf. Ανάκτηση 26 Μαΐου 2020.

[18] Giuseppe Lippi, Brandon M. Henry, Chiara Bovo and Fabian Sanchis-Gomar, «Health risks and potential remedies during prolonged lockdowns for coronavirus disease 2019 (COVID-19)», *Diagnosis* 7 (2020): 85–90, https://doi.org/10.1515/dx-2020-0041.

[19] Annelies Wilder-Smith, Calvin J Chiew, Vernon J Lee, «Can we contain the COVID-19 outbreak with the same measures as for SARS?», *Infectious Diseases* 20 (5): e102–e107, https://doi.org/10.1016/S1473-3099(20)30129-8 & Martin Enserink and Kai Kupferschmidt, «With COVID-19, modeling takes on life and death importance», *Science* 367 (2020): 1414 1415,https://doi.org/10.1126/science.367.6485.1414-b.

[20] Mark A. Reger, Ian H. Stanley, Thomas E. Joiner, «Suicide mortality and coronavirus disease 2019—A perfect storm?», JAMA Psychiatry, 10 Απριλίου 2020, https://doi.org/10.1001/jamapsychiatry.2020.1060.

[21] Maria Nicola, Zaid Alsafib, Catrin Sohrabic, Ahmed Kerwand, Ahmed Al-Jabird, Christos Iosifidis, Maliha Agha, Riaz Aghaf, «The socio-economic implications of the coronavirus and COVID-19 pandemic: a review», *International Journal of Surgery* 78: 185–193, https://doi.org/10.1016/j.ijsu.2020.04.018.

[22] «Physical activity among adults in Yorkshire has fallen by a quarter since the lockdown», *Yorkshire Cancer Research*, Τελεταία τροποποίηση 8 Μαΐου 2020, https://yorkshirecancerresearch.org.uk/news/physical-activity-among-adults-in-yorkshire-has-fallen-by-a-quarter.

εθισμού στο διαδίκτυο και τυχερά παιχνίδια [23] και την αυξημένη κατανάλωση αλκοόλ .

Από ορισμένους εκφράζεται η ανησυχία ότι η κατάσταση αυτή μπορεί να οδηγήσει σε αυτό που ο Carl Schmitt (1888-1985) χαρακτήρισε «κατάσταση εξαίρεσης». Αντλώντας από αυτή την ιδέα, ο Ιταλός φιλόσοφος Giorgio Agamben προειδοποιεί ότι μια κοινωνία που ζει σε μια μόνιμη συνθήκη «έκτακτης ανάγκης» δεν μπορεί να είναι ελεύθερη κοινωνία [24]. Ο κίνδυνος είναι να συνηθίσουμε σε κάποιους από αυτούς τους περιορισμούς, καθώς ο φόβος θανάτων και νοσηρότητας μαζικής κλίμακας από τον ιό θα αυξηθεί ενδεχομένως ξανά μετά το καλοκαίρι και κάποιοι μπορεί να ζητήσουν την επιμήκυνσή τους. Υπάρχει ακόμη ο κίνδυνος οι επαναλαμβανόμενες κρίσεις να ανοίξουν τον δρόμο για αλλαγές που θα αποδειχθούν αρνητικές για την ελευθερία και τη δημοκρατία [25], τη στιγμή μάλιστα που τα πολιτικά μας συστήματα δοκιμάζονται και για να καταπολεμηθεί η προελαύνουσα πανδημία τίθεται το ερώτημα τι είναι πιο αποτελεσματικό: ο αυταρχισμός ή η δημοκρατία; Και όλα αυτά σε μία περίοδο που έχει πληγεί ο τομέας των ΜΜΕ, τα οποία παίζουν καθοριστικό ρόλο στην παροχή αληθών πληροφοριών και στην αντιμετώπιση της παραπληροφόρησης σχετικά με την πανδημία.

Η λήψη βέβαια των περιοριστικών μέτρων ήταν μονόδρομος, καθώς τα συστήματα δημόσιας υγείας σε όλες σχεδόν τις χώρες – ευρωπαϊκές και μη- φάνηκαν ανέτοιμα ή ακόμα χειρότερα, ανεπαρκή για την άμυνά μας απέναντι στη νέα αυτή μολυσματική ασθένεια [26]. Υπό την πίεση των περιστάσεων, μάλιστα, το ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό κλήθηκε να αποφασίσει ποιοι ασθενείς θα εισαχθούν σε ΜΕΘ ή ποιοι θα αποκτήσουν πρόσβαση στον περιορισμένο αριθμό αναπνευστήρων [27]. Οι γιατροί ήρθαν αντιμέτωποι με δύσκολα διλήμματα, κλήθηκαν

[23] Olga Kharif, «Video-game addiction poised to spread during coronavirus lockdown», *Bloomberg*, 7 Απριλίου 2020, https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-04-07/video-game-addiction-poised-to-spread-during-coronavirus-lockdown. Τελευταία επίσκεψη11 Μαΐου 2020.
[24] Giorgio Agamben, *State of Exception* (University of Chicago Press, 2005).
[25] Άρη Τραντίδη, «Η ελευθερία την επομένη του κορονοϊού», *Liberal*, 15 Μαΐου 2020, https://www.liberal.gr/think-tanks/i-eleutheria-tin-epomeni-tou-koronoiou/302367.
[26] Emanuel, Ezekiel J., Govind Persad, Ross Upshur, Beatriz Thome, Michael Parker, Aaron Glickman, Cathy Zhang, Connor Boyle, Maxwell Smith, and James P. Phillips, «Fair allocation of scarce medical resources in the time of Covid-19», *New England Journal of Medicine* 382 (2020): 2049–2055, https://doi.org/10.1056/NEJMsb2005114.
[27] Yascha Mounk, «The extraordinary decisions facing Italian doctors», *The Atlantic*, 11 Μαρτίου 2020,

ουσιαστικά να αποφασίσουν ποιος θα ζήσει και ποιος θα αφεθεί να πεθάνει, παρότι η ευθύνη αυτή δεν τους αναλογεί, αφού δεν εμπίπτει στα καθήκοντά τους [28]. Η ταχύτητα εξάπλωσης του ιού και η ανεπάρκεια του συστήματος δημόσιας υγείας ανάγκασαν την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα να αποβεί σε έναν αγώνα δρόμου για την ανακάλυψη εμβολίου και για την ανεύρεση φαρμάκων για καταστολή των σοβαρών επιπλοκών του ιού, εν αντιθέσει με άλλες σπάνιες ή σχετικά νέες ασθένειες, που δεν ερευνήθηκαν άμεσα στο παρελθόν.

Ανδιαμφισβήτητα η πανδημία θέτει μια σειρά από ηθικά ζητήματα, πολλά από τα οποία δημιουργούνται για πρώτη φορά και άλλα, προϋπάρχοντα, επιβάλλεται να επανεξεταστούν με βάση τα νέα δεδομένα. Για τον λόγο αυτό ο Covid-19 χαρακτηρίστηκε πρόσφατα ως η «τέλεια ηθική καταιγίδα» [29]. Αν και τα ζητήματα αυτά κρίνονται ιδιαίτερα ενδιαφέροντα στην παρούσα μελέτη θα ασχοληθώ αποκλειστικώς με τις επιπτώσεις του lockdown στο περιβάλλον και θα επιχειρήσω παράλληλα να ανιχνεύσω τις προοπτικές που η μέχρι τώρα επιστημονική συζήτηση δημιουργεί για την μελλοντική ηθική διευθέτηση του περιβαλλοντικού ζητήματος.

2. Περιβαλλοντικές επιπτώσεις του lockdown

Εξαιτίας των επιβληθέντων περιορισμών άλλαξε και το περιβαλλοντικό μας αποτύπωμα, καθώς οι περιοριστικές πολιτικές των κρατών είχαν σημαντική επίπτωση στην ενεργειακή ζήτηση παγκοσμίως. Οι πρώτες εκθέσεις έδειξαν ότι μειώθηκαν οι εκπομπές αερίων θερμοκηπίου σε παγκόσμιο επίπεδο και η ποιότητα του αέρα βελτιώθηκε [30] χάρη στο κλείσιμο των εργοστασίων και τον μικρό αριθμό

---

https://www.theatlantic.com/ideas/archive/2020/03/who-gets-hospital-bed/607807/.

[28] Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «Επιλογή ασθενών προς εισαγωγή σε ΜΕΘ σε έκτακτες περιστάσεις», Webinar «Σχέση δικαίου και ηθικής σε περίοδο Πανδημίας», 13 Μαΐου 2020, https://www.eeai.gr/images/pdf/2020/perilipsi-WEBINAR-EEAI-2020-NEW.pdf.

[29] Vicki Xafis, G. Owen Schaefer, Markus K. Labude, Yujia Zhu and Li Yan Hsu, «The Perfect Moral Storm: Diverse Ethical Considerations in the COVID-19 Pandemic», *Asian Bioethics Review* (12), σσ. 65–83, https://doi.org/10.1007/s41649-020-00125-3.

[30] Ruixiong Zhang, Yuzhong Zhang, Haipeng Lin, Xu Feng, Tzung-Maïou Fu, and Yuhang Wang, «NOx Emission Reduction and Recovery during COVID-19 in East China», *Atmosphere*. 11 (4): 433, https://doi:10.3390/atmos11040433. & Jonathan Watts, Niko Kommenda, «Coronavirus pandemic leading to huge drop in air pollution», *The Guardian*, 23 Μαρτίου 2020, https://www.theguardian.com/environment/2020/mar/23/coronavirus-pandemic-leading-to-huge-drop-in-air-pollution & Corinne Le Quéré, Robert B. Jackson, Matthew W. Jones, Adam J. P. Smith, Sam Abernethy, Robbie M. Andrew, Anthony J. De-Gol, David R. Willis, Yuli Shan, Josep G. Canadell, Pierre Friedlingstein, Felix Creutzig and Glen P. Peters, «Temporary reduction in daily global CO2 emissions during the COVID-19 forced confinement», *Nature Climate Change* (2020): 1–7.

των αεροπλάνων που πετούν στον ουρανό [31]. Σύμφωνα με έρευνες που είδαν το φως της δημοσιότητας στη φάση κορύφωσης του πρώτου lockdown, οι ημερήσιες παγκόσμιες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα (CO2) μειώθηκαν κατά 17%, σε σχέση με τα μέσα επίπεδα του 2019, επιστρέφοντας στα επίπεδα του 2006. Το 2019 οι μέσες ημερήσιες εκπομπές CO2 ήταν περίπου 100 εκατομμύρια τόνοι, κυρίως λόγω καύσης ορυκτών καυσίμων και παραγωγής τσιμέντου. Στις αρχές Απριλίου 2020 με αποκορύφωμα στις 7 Απριλίου- οι εκπομπές είχαν μειωθεί σε 83 εκατ. τόνους τη μέρα. Στη μείωση εκτιμάται ότι συνέβαλαν κατά 242 εκατομμύρια τόνους η Κίνα, κατά 207 εκατ. οι ΗΠΑ, κατά 123 εκατ. η Ευρώπη και κατά 98 εκατ. η Ινδία[32] . Ως εκ τούτου, η ετήσια πτώση των εκπομπών διοξειδίου ήταν περίπου τόση όσο χρειάζεται σε ετήσια βάση και σε βάθος δεκαετιών προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι της Συμφωνίας του Παρισιού για την κλιματική αλλαγή.

Εντοπίζεται, όμως, θετική πλευρά σε μια πανδημία, η οποία έχει αφήσει πίσω της χιλιάδες νεκρούς σε 196 χώρες και προκαλεί μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις της οικονομίας των τελευταίων επτά δεκαετιών, πλήττοντας ακόμη περισσότερο τα κατώτερα στρώματα του πληθυσμού; Με μεγάλη επιφυλακτικότητα η απάντηση θα μπορούσε να είναι καταφατική, διότι το ίδιο νόμισμα έχει δύο όψεις και η σημαντική μείωση των ρυπογόνων ουσιών στην ατμόσφαιρα υπολογίζεται ότι θα συμβάλλει στη σωτηρία χιλιάδων ανθρωπίνων ζωών. Άλλωστε, η ατμοσφαιρική ρύπανση προκαλεί πολύ περισσότερους θανάτους ακόμα και από πανδημίες όπως αυτή του Covid-19, αλλά και τα μακροχρονίως εκτεθειμένα στη ρύπανση άτομα γίνονται πιο ευάλωτα στις συνέπειες του κορωνοϊού, λόγω της μεγαλύτερης πιθανότητας εμφάνισης χρόνιων αναπνευστικών νοσημάτων, όπως δήλωσε η Καθηγήτρια Βιοστατιστικής και Επιδημιολογίας της Ιατρικής Σχολής ΕΚΠΑ, Κλέα Κατσουγιάννη. Ο Marshall Burke, καθηγητής γεωλογίας του Πανεπιστημίου του Στάνφορντ, υπολογίζοντας την μείωση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης και υποθέτοντας τις επακόλουθες επιπτώσεις της στην υγεία υπολόγισε πως μόνο στην

---

https://doi:10.1038/s41558-020-0797-x.

[31] Umesh Chandra Kulshrestha, «Environmental Changes during - COVID-19 Lockdown: Future Implications», Curr World Environ 2020; 15(1), DOI:http://dx.doi.org/10.12944/CWE.15.1.01

[32] Corinne Le Quéré, Robert B. Jackson, Matthew W. Jones, Adam J. P. Smith, Sam Abernethy, Robbie M. Andrew, Anthony J. De-Gol, David R. Willis, Yuli Shan, Josep G. Canadell, Pierre Friedlingstein, Felix Creutzig and Glen P. Peters, «Temporary reduction in daily global CO2 emissions during the COVID-19 forced confinement», *Nature Climate Change* (2020): 1–7. https://doi:10.1038/s41558-020-0797-x.

Κίνα σώθηκαν «οι ζωές 4.000 παιδιών κάτω των 5 και 73.000 ενηλίκων άνω των 70». Οι υπολογισμοί του βέβαια αποτελούν προβλέψεις και όχι πραγματικές μετρήσεις, καθώς οι υποθέσεις του δεν βασίστηκαν σε πολλαπλούς παράγοντες, όπως μπορεί να είναι άλλες αρνητικές επιπτώσεις της καραντίνας στην υγεία[33]. Παραταύτα, αποτελούν μια χρήσιμη υπενθύμιση των μη φανερών επιπτώσεων που ο σύγχρονος τρόπος ζωής έχει στην υγεία μας [34].

Σε συνάφεια με τις επιπτώσεις του lockdown στο περιβάλλον αξίζει να αναφερθεί ότι τα οφέλη του περιορισμού της ανθρώπινης δραστηριότητας απολαμβάνει και η άγρια ζωή ανά τον κόσμο. Τα ζώα επιστρέφουν σε χώρους που μέχρι πρότινος δεν ήταν διαθέσιμοι για αυτά, λόγω της ανθρώπινης παρουσίας. Επί παραδείγματι, είδαμε πρόσφατα τα κανάλια της Βενετίας να καθαρίζουν και να επιστρέφουν ακόμα και ψάρια [35]. Ακόμη, στις παραλίες της Ταϊλάνδης παρατηρήθηκε η μεγαλύτερη αύξηση των δύο τελευταίων δεκαετιών στις γεννήσεις των θαλάσσιων χελωνών [36]. Επιπλέον, η βιομάζα των ψαριών αυξήθηκε λόγω της απότομης μείωσης της αλιείας[37]. Σαφώς, η ανθρώπινη απουσία ενδέχεται να μην λειτουργήσει τόσο θετικά μακροπρόθεσμα, καθώς εάν ένα είδος διεκδικήσει μια νέα περιοχή μπορεί να εξαφανίσει κάποιο άλλο είδος, διαταράσσοντας το οικοσύστημα[38].

Αδιαμφισβήτητα, το παγκόσμιο lockdown έχει αφήσει το δικό του αντίκτυπο. Είναι πολύ νωρίς για να αξιολογήσουμε τη συνολική περιβαλλοντική επίπτωση των

---

[33] Στο ίδιο πλαίσιο η καθηγήτρια Κλέα Κατσουγιάννη εξέφρασε τη βεβαιότητα ότι από την βραχυχρόνια μείωση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης «έχουν προληφθεί ορισμένοι θάνατοι και άλλα προβλήματα υγείας».

[34] Jeff McMahon, «Study: Coronavirus Lockdown Likely Saved 77,000 Lives In China Just By Reducing Pollution», *Forbes*, 16 Μαρτίου 2020, https://www.forbes.com/sites/jeffmcmahon/2020/03/16/coronavirus-lockdown-may-have-saved-77000-lives-in-china-just-from-pollution-reduction/#2e50610c34fe & «Τα μέτρα για τον κορονοϊό έσωσαν χιλιάδες από τη ρύπανση», *News274*, 18 Μαρτίου 2020, https://www.news247.gr/perivallon/pos-o-koronoios-stin-kina-esoses-chiliades-zoes-en-agnoia-toy.7604179.html.

[35] «Jellyfish seem swimming in Venice's canals», *Cnn*, 23 Απριλίου 2020, https://edition.cnn.com/travel/article/jellyfish-venice/index.html.

[36] «Ταϊλάνδη: Άδειασαν οι παραλίες και οι θαλάσσιες χελώνες ευημερούν», *News 247*, 20 Απριλίου 2020, https://www.news247.gr/good-news/taylandi-ekleisan-paralies-kai-oi-thalassies-chelones-eyimeroyn.7627078.html.

[37] Tristram Korten, «With Boats Stuck in Harbor Because of COVID-19, Will Fish Bounce Back?», *Smithsonian Magazine*, 24 Απριλίου 2020, https://www.smithsonianmag.com/science-nature/fish-stop-covid-19-180974623/.

[38] «Καρχαρίες και δελφίνια απολαμβάνουν μια νέα ελευθερία στους ωκεανούς αλλά για πόσο;», *Lifo.gr, 9* Μαΐου 2020, https://www.lifo.gr/now/perivallon/281672/salaxia-karxaries-kai-delfinia-apolamvanoyn-mia-nea-eleytheria-stoys-okeanoys-logo-koronoioy.

περιοριστικών μέτρων, αλλά αρκετοί είναι αισιόδοξοι ότι τα μελλοντικά δεδομένα θα δείξουν ότι η ζωή μας στο σπίτι έχει γίνει περισσότερο «πράσινη»[39]. Παραταύτα, η μεγαλύτερη κρίση δημόσιας υγείας της σύγχρονης εποχής ενδεχομένως να έχει και αρνητικές επιπτώσεις για το περιβάλλον. Ακτιβιστές και οργανώσεις –κυρίως διαδικτυακά σεβόμενοι τα περιοριστικά μέτρα[40]- εκφράζουν φόβους για τους τόνους πλαστικών προϊόντων και τη χρήση χημικών για απολυμάνσεις που χρησιμοποιούνται για την προστασία από τον ιό[41]. Οι κυβερνήσεις και οι πολίτες αγωνίζονται να ενισχύσουν τα αποθέματά τους σε χειρουργικές μάσκες, γάντια και εν γένει προστατευτικό εξοπλισμό. Όμως, όλα αυτά τα πλαστικά καταλήγουν «κάπου». Οι υπέρμαχοι του περιβάλλοντος φοβούνται ότι οι ωκεανοί δεν θα παραμείνουν ανέγγιχτοι[42]. Ακόμη, παρατηρήθηκε αύξηση των παράνομων δραστηριοτήτων, όπως η αποψίλωση του τροπικού δάσους του Αμαζονίου[43], η λαθροθηρία στην Αφρική[44], η παράνομη υλοτομία στη Τυνησία[45]. Επίσης, αναμένεται ότι στις αφρικανικές χώρες θα αυξηθεί η ζήτηση για «προϊόντα υψηλής αξίας» όπως το κέρατο ρινόκερων και ελεφαντόδοντο[46]. Σε αυτά πρέπει να

[39] Rachel Moss, «Is The Coronavirus Lockdown Good For The Planet?», *HuffPost*, 22 Απριλίου 2020, https://www.huffingtonpost.co.uk/entry/coronarivus-lockdown-planet-climate-change-environment_uk_5e9ed8cbc5b6b2e5b837e72c?fbclid=IwAR38SGas95jar2Ys4ZKWVJcr7ATCbRsWpVyIENCtfsWny4f-BU20Zjul910. & «Κορονοϊός και περιβάλλον: Η επίδραση του εγκλεισμού στον πλανήτη», *HuffPost Greece*, 1 Μαΐου 2020, https://www.huffingtonpost.gr/entry/koronoios-kai-perivallon-e-epidrase-toe-eykleismoe-ston-planete_gr_5eaab5c8c5b6ac7c6f3860a2.

[40] «Environmental activism goes digital in lockdown – but could it change the movement for good?», *The Conversation*, 7 Μαΐου 2020, https://theconversation.com/environmental-activism-goes-digital-in-lockdown-but-could-it-change-the-movement-for-good-137203.

[41] «Discarded coronavirus masks clutter Hong Kong's beaches, trails», *Reuters*, 21 Μαρτίου 2020, https://www.reuters.com/article/us-health-coronavirus-hongkong-environme/discarded-coronavirus-masks-clutter-hong-kongs-beaches-trails-idUSKBN20Z0PP.

[42] Anthi Koutsoumpou, «Ο κορονοϊός απειλεί και τον βυθό», *News 247*, 5 Μαΐου 2020, https://www.news247.gr/perivallon/o-koronoios-apeilei-kai-ton-vytho.7635446.html.

[43] Evan Simon and Aicha El Hammar Castano, «Deforestation of Amazon rainforest accelerates amid COVID-19 pandemic», *ABC News*, 6 Μαΐου 2020, https://abcnews.go.com/International/deforestation-amazon-rainforest-accelerates-amid-covid-19-pandemic/story?id=70526188. & Jamie Roberton and Lorand Bodo, «Deforestation of the Amazon has soared under cover of the coronavirus», *NBC News*, 11 Μαΐου 2020, https://www.nbcnews.com/science/environment/deforestation-amazon-has-soared-under-cover-coronavirus-n1204451.

[44] Meredith Deliso, «Conservationists fear African animal poaching will increase during COVID-19 pandemic», *ABC News*, 14 Απριλίου 2020, https://abcnews.go.com/International/conservationists-fear-african-animal-poaching-increase-covid-19/story?id=70118142.
& Emma Newburger, «Filthy bloody business: Poachers kill more animals as coronavirus crushes tourism to Africa», *CNBC*, 24 Απριλίου 2020, https://www.cnbc.com/2020/04/24/coronavirus-poachers-kill-more-animals-as-tourism-to-africa-plummets.html.

[45] Layli Foroudi, «Under the cover of lockdown, illegal logging surges in Tunisia», *Thomson Reuters Foundation News*, 1 Μαΐου 2020, https://news.trust.org/item/20200501041915-qph07/.

[46] Meredith Deliso, «Conservationists fear African animal poaching will increase during COVID-19 pandemic», *ABC News*, 14 Απριλίου 2020, https://abcnews.go.com/International/conservationists-fear-

προσθέσουμε ότι οι οικονομικές επιπτώσεις του lockdown θα επιβραδύνουν τις επενδύσεις σε τεχνολογίες πράσινης ενέργειας[47] τη στιγμή που η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή του 2020 αναβλήθηκε για το 2021.

3. Ο κίνδυνος υποβάθμισης της ανθρώπινης ζωής χάριν της περιβαλλοντικής προόδου

Το τυφλό χειροκρότημα για την περιβαλλοντική πρόοδο, εξαιτίας των περιορισμών που επιβλήθηκαν στην κυκλοφορία των ανθρώπων, ενέχει μεγάλη επικινδυνότητα καθώς ορισμένες φορές υπάρχει η υποβόσκουσα άποψη πως ίσως ο κόσμος να ήταν καλύτερος δίχως εμάς, ή πιο συχνά, ο κόσμος θα ήταν καλύτερος δίχως κάποιους από εμάς. Για παράδειγμα, υπάρχουν κάποια μηνύματα σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που αναφέρουν ότι «εμείς», οι άνθρωποι, είμαστε οι «κακές ειδήσεις για τον πλανήτη». Ενδεικτικό παράδειγμα αποτελεί μια ανάρτηση, η οποία αναφέρεται στην πτώση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης και της ρύπανσης των υδάτων στην οποία τονίζεται ότι «ο κορονοϊός είναι το εμβόλιο της Γης» και «εμείς είμαστε ο ιός». Η εν λόγω δημοσίευση έλαβε χιλιάδες «likes» και αναδημοσιεύτηκε ωσαύτως χιλιάδες φορές μέσα σε λιγότερο από δύο εβδομάδες. Ο ευτελισμός, όμως, ή ακόμα και η ενθάρρυνση του ανθρώπινου θανάτου και των κακουχιών, εφόσον βοηθά στη σωτηρία του περιβάλλοντος, είναι ένα παράδειγμα μιας σκοτεινής ιδεολογίας, ενός οικοφασισμού[48], που προωθεί αυταρχικές, φασιστικές ιδεολογίες για το περιβαλλοντικό καλό[49]. Η μεγαλύτερη αστοχία του οικοφασισμού, άλλωστε, είναι πως παρότι ισχυρίζεται ότι αποσκοπεί στην όρθωση μιας ευσταθούς περιβαλλοντικής ηθικής λησμονεί τόσο την ουσία, όσο και την αποστολή της

---

african-animal-poaching-increase-covid-19/story?id=70118142 & Emma Newburger, «Filthy bloody business:' Poachers kill more animals as coronavirus crushes tourism to Africa», *CNBC*, 24 Απριλίου 2020, https://www.cnbc.com/2020/04/24/coronavirus-poachers-kill-more-animals-as-tourism-to-africa-plummets.html.

[47] Emma Newburger, «Coronavirus could weaken climate change action and hit clean energy investment, researchers warn», *CNBC*, 13 Μαρτίου 2020, https://www.cnbc.com/2020/03/13/coronavirus-could-weaken-climate-change-action-hit-clean-energy.html.

[48] Michael E. Zimmerman defines «ecofascism» as «a totalitarian government that requires individuals to sacrifice their interests to the well-being of the «land», understood as the splendid web of life, or the organic whole of nature, including peoples and their states»: Michael Zimmerman, «Ecofascism», *στην Encyclopedia of Religion and Nature*, επίμ. Bron Taylor (London: Continuum 2008) 531–532.

[49] Sierra Garcia, «We’re the virus»: The pandemic is bringing out environmentalism’s dark side», *Grist*, 30 Μαρτίου 2020, https://grist.org/climate/were-the-virus-the-pandemic-is-bringing-out-environmentalisms-dark-side/.

ηθικής. Η ηθική «δεν είναι παρά μια σύμβαση, στην οποία τα ηθικά πρόσωπα προσχωρούν ελεύθερα με σκοπό να προωθήσουν τα βέλτιστα συμφέροντά τους. Η ηθική δεν μπορεί παρά ως απώτερο, έσχατο και ακροτελεύτιο στόχο της να έχει την προαγωγή της ποιότητας της ζωής του ανθρώπου, την δημιουργία ενός περιβάλλοντος εντός του οποίου να αξίζει να ζει κανείς. Μια ηθική που προάγει την υποβάθμιση ή την καταστροφή της ανθρώπινης ζωής χάριν αποκλειστικώς των υπολοίπων όντων, δεν είναι ανθρώπινη ηθική»[50].

4. Προς έναν εξορθολογισμό της σχέσης μας με το περιβάλλον

Η αγωνιώδης επιδίωξη της οικονομικής μεγέθυνσης ως αποκλειστικού αναπτυξιακού στόχου οδήγησε σε αδιέξοδο τις γνωσιακές – επιστημονικές δυνατότητές μας, με αποτέλεσμα να αδυνατούμε να διαχειριστούμε την πρόοδο που έχουμε επιτύχει. Η σχέση μας με το φυσικό περιβάλλον κατέστη ανταγωνιστική, σε τέτοιο βαθμό που η υπερθέρμανση εκτοπίζει περισσότερους ανθρώπους απ' ό,τι οι πόλεμοι και μιλάμε πλέον για περιβαλλοντικούς μετανάστες και πρόσφυγες[51]. Για τον λόγο αυτό ο Τάσιος σημειώνει ότι η «ανάπτυξη» που ο «σύγχρονος» τρόπος ζωής επαγγέλλεται είναι ψευδεπίγραφη. Για να καταστεί πραγματική πρέπει μέσα σε έναν 4-διάστατο χώρο να επιδιωχθεί ισοδύναμα η περιβαλλοντική, η οικονομική, η κοινωνική και η πολιτισμική βιωσιμότητα. Προς τούτο απαιτείται μια νέα Πολιτική, δηλαδή μια νέα Ηθική[52], ικανή να διαχειρισθεί και να συγκεράσει τις ανωτέρω

[50] Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «Οικοφασισμός: Η Περίπτωση του Kaarlo Pentti Linkola», στο Enviroment – Society – Ethics, επίμ. Elena Papanikolaou (Αθήνα: Εκδόσεις Αειφορία, 2010), 93.

[51] Konstantina Vratsanou, Hara Giannakopoulou, Constantina Skanavis, Valentina Plaka, «Περιβαλλοντική μετανάστευση: Προκλήσεις και προοπτικές», στο *Περιβαλλοντική Κοινωνιολογία*, επίμ. Evangelos Manolas (Αθήνα: Gutenberg, 2017), 67-92.

[52] Ίσως ο τρόπος που ο Καντ αντιλαμβάνεται το ηθικό καθήκον, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και την αυτονομία του ηθικού προσώπου, αρκεί ώστε να καταδείξει τι οφείλουμε να πράττουμε και τι να αποφεύγουμε σε σχέση με τον φυσικό κόσμο που μας περιβάλλει. Η καντιανή ηθική κατά την γνώμη του Πρωτοπαπαδάκη αρκεί ώστε «να μας πείσει ότι καθήκον μας είναι να απόσχουμε από κάθε σκόπιμη ενέργεια η οποία θα επέφερε την επιδείνωση ή, πολλώ μάλλον, την καταστροφή του φυσικού κόσμου, αφού μας λέει τα πράγματα όπως είναι και με απλότητα: εάν ο άνθρωπος καταστρέφει εσκεμμένα και λελογισμένα το φυσικό περιβάλλον, ενεργεί παράλογα και με τρόπο αταίριαστο προς την ανθρώπινη φύση»: Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ, Η ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο IMMANUEL KANT», στο *Διεθνής Περιβαλλοντική Πολιτική: Αναμετρήσεις με το Μέλλον*, επίμ. Evangelos Manolas, Evangelos Protopapadakis & Georgios Tsantopoulos (Orestiada: Deparment's of Forestry and Management of the Environment and Natural Resources Democritus University of Thrace Publications, 2013), 182-190.

συνιστώσες[53].

Τις τελευταίες δεκαετίας του 20ου αιώνα εκδηλώθηκε έντονο ενδιαφέρον για το περιβάλλον εξαιτίας της αχαλιναγώγητης παρέμβασης του ανθρώπου στη φύση και της αρνητικής επιρροής που με τις ποικίλες δραστηριότητές του άσκησε σ' αυτήν. Οι προτεινόμενες λύσεις προωθούν έναν νέο προσανατολισμό ή μία νέα «ηθική» που αναγνωρίζει «εγγενή αξία» στον φυσικό κόσμο. Τέτοιες λύσεις είναι, για παράδειγμα, η «ηθική της γης» του Aldo Leopold (1887-1948), που δείχνει τους ανθρώπους να ανήκουν στη βιοτική κοινότητα (στη «γη»), και όχι να την κατέχουν· η βαθιά οικολογία, μια στάση που διατύπωσε ο Νορβηγός φιλόσοφος Arne Naess (1912-2009), που συνηγορεί υπέρ μορφών ταύτισης με τον μη ανθρώπινο κόσμο· ο οικολογικός φεμινισμός, που απορρίπτει την επικρατούσα στάση απέναντι στον φυσικό κόσμο, η οποία γίνεται αντιληπτή ως πατριαρχική. Φυσικά οι αναφερθείσες θεωρίες έχουν δεχθεί και εύλογη κριτική. Συνεπώς, επιβάλλεται να εξεταστεί εάν και σε ποιόν βαθμό συνιστούν συνεκτικές και ευσταθείς ηθικές θεωρίες, τουτέστιν εάν μπορούν να δώσουν αποτελεσματικές λύσεις στο οξύτατο πλέον περιβαλλοντικό πρόβλημα ή, έστω, να αποτελέσουν το γόνιμο έδαφος για την εξέλιξη της περιβαλλοντικής ηθικής[54]. Ο Πρωτοπαπαδάκης για παράδειγμα υποστηρίζει ότι η *ηθική της γης του Leopold* δεν αποτελεί συνεκτικό και ολοκληρωμένο σύστημα, ενώ παράλληλα υποδαυλίζει έναν ιδιότυπο ηθικό ολοκληρωτισμό. Στο πλαίσιο αυτό σημειώνει πως οι κεντρικές έννοιες της θεωρίας αυτής στερούνται σαφούς οριοθέτησης, πως η συλλογιστική που ακολουθεί δεν διαθέτει αποδεικτική ισχύ, και πως οι θέσεις του ενέχουν υψηλή δυνητική επικινδυνότητα. Σε ό,τι αφορά στην γονιμότητα της θεωρίας του Leopold, ωστόσο, φαίνεται πεπεισμένος πως, πέρα από την ώθηση που μέχρι τώρα αυτή έχει προσδώσει στην περιβαλλοντική ηθική, δύναται και στο μέλλον να λειτουργήσει ως εφαλτήριο εξέλιξης και προόδου, ακριβώς διότι, ως σημείο έντονης αντιλογίας,

[53] Θεοδόση Τάσιου, «Προίμιο για έναν διακλαδικότερο ηθικό προβληματισμό για το περιβάλλον», στο *Περιβαλλοντική Ηθική – Προκλήσεις και Προοπτικές για τον 21ο αιώνα*, επίμ. Evangelos Protopapadakis & Evangelos Manolas (Orestiada: Deparment's of Forestry and Management of the Environment and Natural Resources Democritus University of Thrace Publications, 2012), 195-205.

[54]. Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «Μια άγρια πράσινη φλόγα: Ο Aldo Leopold και η ηθική της γής», στο *Περιβαλλοντική Ηθική – Προκλήσεις και Προοπτικές για τον 21ο αιώνα*, επίμ. Evangelos Protopapadakis & Evangelos Manolas (Orestiada: Deparment's of Forestry and Management of the Environment and Natural Resources Democritus University of Thrace Publications, 2012), 128.

προσφέρεται για δημιουργικό φιλοσοφικό διάλογο[55].

Ανεξάρτητα πάντως από το ποιος είναι ο τελικός σκοπός της προστασίας του περιβάλλοντος, ο άνθρωπος ή η φύση στο σύνολο, στην καρδιά της περιβαλλοντικής ηθικής βρίσκεται η προσπάθεια να διατυπωθεί η βάση του ενδιαφέροντος για τον φυσικό κόσμο[56]. Η περιβαλλοντική ηθική ερευνά την προοπτική μιας βιώσιμης σχέσης ανάμεσα στα οικονομικά και στα οικολογικά συστήματα και αναζητά τις υποδηλώσεις της σχέσης αυτής αναφορικά με την κοινωνική δικαιοσύνη και τους πολιτικούς θεσμούς[57]. Τα σημερινά προβλήματα του περιβάλλοντος έχουν συσσωρευτεί κυρίως τις τελευταίες δεκαετίες και είναι, μεταξύ των άλλων, αποτέλεσμα της έλλειψης τόσο περιβαλλοντικής ηθικής όσο και περιβαλλοντικής παιδείας[58]. Ο ρυθμός με τον οποίο αλλοιώνεται το περιβάλλον επιβάλλει τη συμμετοχή των πολιτών στη λήψη περιβαλλοντικών αποφάσεων[59]. Κάθε πολίτης πρέπει να αποκτήσει την ικανότητα να κατανοεί τα περιβαλλοντικά θέματα, να αντιλαμβάνεται τις αιτίες των προβλημάτων και να αξιολογεί τις πιθανές λύσεις, καθώς και να έχει συμμετοχικές δεξιότητες[60]. Εάν επιθυμούμε να εξασφαλίσουμε την διάρκεια της οικονομικής δραστηριότητας πρέπει να επιδιώξουμε τη συνύπαρξη της οικονομικής δραστηριότητας με τη βιωσιμότητα του περιβάλλοντος κόσμου[61].

---

[55] Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «Μια άγρια πράσινη φλόγα: Ο Aldo Leopold και η ηθική της γής», στο *Περιβαλλοντική Ηθική – Προκλήσεις και Προοπτικές για τον 21ο αιώνα*, επίμ. Evangelos Protopapadakis & Evangelos Manolas (Orestiada: Deparment's of Forestry and Management of the Environment and Natural Resources Democritus University of Thrace Publications, 2012), 128.

[56] Robert Audi, επίμ., *The Cambridge Dictionary of Philosophy,* (Cambridge: Cambridge University Press, 2015).

[57] Robert Audi, επίμ., The Cambridge Dictionary of Philosophy, (Cambridge: Cambridge University Press, 2015).

[58] Christos Zerefos, «Περιβάλλον και Βιοηθική», 2nd National Conference «Ελλάδα-Ευρώπη 2020: Εκπαίδευση, Δια Βίου Μάθηση, Έρευνα, Νέες Τεχνολογίες, Καινοτομία και Οικονομία»: Λαμία, 2018, https://eproceedings.epublishing.ekt.gr/index.php/inoek/article/view/2441/2265.

[59] «All model projections indicate that Earth will continue to warm considerably more over the next few decades to centuries. If there were no technological or policy changes to reduce emission trends from their current trajectory, then further globally-averaged warming of 2.6 to 4.8 °C (4.7 to 8.6 °F) in addition to that which has already occurred would be expected during the 21st century»: «The basics of climate change», *The Royal Society*, Ανάκτηση 1 Μαΐου 2020. https://royalsociety.org/topics-policy/projects/climate-change-evidence-causes/basics-of-climate-change/. Xafis, Vicki. Schaefer, G. Owen. Labude, Markus K. Zhu, Yujia. and Hsu, Li Yan, «The Perfect Moral Storm: Diverse Ethical Considerations in the COVID-19 Pandemic», Asian Bioethics Review (12), σσ. 65–83, https://doi.org/10.1007/s41649-020-00125-3.

[60] Κωνσταντίνα Σκαναβή, *Περιβάλλον και Επικοινωνία – Δικαίωμα στην επιλογή* (Αθήνα: Καλειδοσκόπιο, 2004) 13-14.

[61] Ευάγγελου Πρωτοπαπαδάκη, «Η Οικολογική Ηθική ως παράμετρος της οικονομικής δραστηριότητας», στο *Ηθική των Επιχειρήσεων*, επίμ. S. A. Antoniou (Αθήνα-Κομοτηνή: Σάκκουλας, 2008), 313.

5. Επίλογος

Η ανθρωπότητα, ευελπιστώ σύντομα, ιδιαιτέρως μετά τον εμβολιασμό των ευπαθών ομάδων και του γενικού πληθυσμού, θα ξεπεράσει τον Covid-19. Κοιτάζοντας το μέλλον, όμως, η επικείμενη παγκόσμια ύφεση είναι μια ευκαιρία να ξεκινήσει ένα νέο και πιο ηθικό χρηματοοικονομικό σύστημα. Οι οικονομίες μας δηλαδή επιβάλλεται να ευημερήσουν ξανά προστατεύοντας παράλληλα το περιβάλλον. Τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν κατά την περίοδο της καραντίνας επιβάλλεται να χρησιμεύσουν ως πυξίδα στις κυβερνήσεις κατά την εφαρμογή των σχεδίων ανάκαμψης. Οποιαδήποτε επένδυση επιβάλλεται να είναι φιλική προς το περιβάλλον και να δίνει προτεραιότητα στην πράσινη τεχνολογία[62]. Δεν πρέπει, για ακόμα μια φορά, να αναστοχαστούμε για όλα όσα συμβαίνουν στην πολιτικο-κοινωνική πραγματικότητα εκ των υστέρων, ούτε να πνιγούμε στην παθητικότητά μας. Είναι σημαντικό, όπως εύστοχα παρατήρησε η Δρ. Μαρία Νέρια «Όταν θα βγάλουμε επιτέλους τις μάσκες μας, να εξακολουθήσουμε να αναπνέουμε καθαρό αέρα». Η προστασία του πλανήτη αλλά και της καθημερινότητάς μας είναι δικαίωμα και συνάμα υποχρέωση όλων μας. Χρειάζεται μια δυναμική αλλαγή στη σκέψη και στον τρόπο υλοποίησης των επιθυμιών μας[63].

[62] Anna Turns, «Five eco lessons I've learnt from lockdown», *Wicked Leeks*, 15 Μαΐου 2020, https://wickedleeks.riverford.co.uk/opinion/environment-ethics-local-sourcing-food-waste/five-eco-lessons-ive-learnt-lockdown.

[63] Κωνσταντίνα Σκαναβή, *Περιβάλλον και Επικοινωνία – Δικαίωμα στην επιλογή* (Αθήνα: Καλειδοσκόπιο , 2004) 13-14.

Λαμπρόπουλος Χ. Γιάννης

Τα όνειρα και το ξημέρωμα

Ο Γιάννης Λαμπρόπουλος γεννήθηκε στην Πάτρα Αχαΐας, μεγάλωσε στον Πύργο Ηλείας και από το 2011 διαμένει στην Λάρισα. Έχει σπουδάσει Λογιστική, στο Ανώτατο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Πατρών και έχει λάβει την Παιδαγωγική Επάρκεια από το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Έχει ολοκληρώσει τις μεταπτυχιακές του σπουδές στο τμήμα Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας με τίτλο Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας καθώς και το μεταπτυχιακό Τραπεζική & Χρηματοοικονομική από το Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Στην παρούσα φάση είναι Υποψήφιος Διδάκτωρ του τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεως του Πανεπιστημίου Πατρών καθώς και Υποψήφιος Διδάκτορας του τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Εργάζεται ως Διοικητικό Στέλεχος σε Επιχείρηση καθώς και ως ωρομίσθιος εκπαιδευτικός στην Β/θμια, μετα – Δευτεροβάθμια και την Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Είναι εισηγητής προγραμμάτων ΛΑΕΚ με πιστοποιημένη επάρκεια ως εκπαιδευτής ενηλίκων του Ε.Ο.Π.Π.Ε.Π. Επίσης, είναι συγγραφέας ενός βιβλίου, αρθρογράφος και είχε την επιμέλεια τριών e - Books.

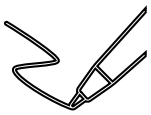

Πολλές φορές κατά τη διάρκεια του βραδινού μας ύπνου γινόμαστε θεατές άλλοτε όμορφων και άλλοτε άσχημων ονείρων τα οποία θυμίζουν ταινίες τρόμου. Ένα από αυτά τα άσχημα όνειρα ξεκίνησε για τη Χώρα μας το Δεκέμβριο του 2020, όνειρο όχι όπως τα καθημερινά, όνειρο βγαλμένο από ταινία τρόμου. Χιλιάδες νεκροί, χιλιάδες διασωληνομένοι, άνθρωποι που κοιμόντουσαν και ξυπνούσαν με τον ίδιο εφιάλτη, αυτόν της Covid – 19.

Όμως, όπως όλα τα όνειρα έτσι και αυτό, βέβαια λίγο καθυστερημένα, θα φύγει, θα αφήσει πίσω του ίσως χιλιάδες αναμνήσεις, οι οποίες θα χαράξουν ένα καινούργιο δρόμο, πιο φωτεινό και πιο γαλήνιο, όπως ακριβώς το φαινόμενο της διάθλασης μετά από ανάκλαση ή αλλιώς όπως όλοι το γνωρίζουμε «ουράνιο τόξο».

Η επόμενη μέρα της Covid – 19 φτάνει και το άσχημο όνειρο φτάνει στο τέλος του. Σας καλώ να κάνετε εικόνα το όνειρό μου, ένα δικό μου εφιάλτη.

Ήταν ένα από τα βράδια αυτής της περιόδου που όλοι αρχίζουμε να βαριόμαστε και εκεί που κοιμόμουν ακούω βροντές, η βροχή και το χαλάζι χτυπούσε πάνω στον τσίγκο της βεράντας μου, με ξύπνησε ήταν τόσο δυνατή άλλωστε, δεν θα μπορούσα να μην ξυπνήσω. Κοίταξα από το παράθυρο, οι γείτονες είχαν ανοίξει τις κουρτίνες και διέκρινες τα πρόσωπά τους πίσω από τα αχνισμένα τζάμια από την αναπνοή τους. Ήθελα να τους μιλήσω αλλά … ήταν μακριά, ήταν απέναντι, ήταν βράδυ, ήταν αργά … πολλά «ήταν» μαζί σκέφτηκα και ξάπλωσα. Στη σκέψη μου ήρθε ο κ. Τάσος και η κ. Αλεξάνδρα. Τι να κάνουν σκέφτηκα… Η κ. Αλεξάνδρα φοβάται ξανασκέφτηκα, μένουν και σ’ εκείνο το υπόγειο, λες να πλημμύρισαν; είναι καλά; λες να θέλουν βοήθεια; Έμεινα με την απορία γιατί ο μορφέας μ’ αγκάλιασε.

Βλέπω το υπόγειο πλημμυρισμένο την κ. Αλεξάνδρα σ’ ένα φορείο και τον κ. Τάσο να κλαίει πάνω της. Φοβήθηκα, ήθελα να τρέξω αλλά σκέφτηκα και αν με διώξουν, φοβάται την Covid, με χαιρετούσε από μακριά. Ακούω τον κ. Τάσο να μου φωνάζει η κ. Αλεξάνδρα σου έφυγε Γιάννη μου, έφυγε …. Έβαλα τα κλάματα και τον πλησίασα, τον αγκάλιασα και προσπάθησα να του δώσω δύναμη. Και ξαφνικά είχε φύγει και ο κ. Κώστας από το δίπλα υπόγειο, η γυναίκα του φώναζε δυνατά και έκλαιγε, η κ. Μαρία δε αγνοούταν. Όλα ήταν εφιαλτικά άσχημα. Ένας δυνατός

σεισμός με τρόμαξε πολύ βλέποντας την γη να ανοίγει διάπλατα και εγώ να πέφτω μέσα, κατεβαίνοντας προς το κέντρο της. Τέλειωσα σκέφτηκα, τέλειωσα, πείτε στη μάνα μου, πείτε στο πατέρα μου … ξαφνικά ξύπνησα…. Ήταν ένα όνειρο διαπίστωσα. Ένα όνειρο που μ' έκανε να έχω 160 παλμούς και τις σκέψεις μου να προσπαθούν να διαπιστώσουν αν είναι όλα καλά, αν συνέβη κάτι απ' αυτά, τι κάνουν οι δικοί μου, τι κάνουν οι γνωστοί μου, αν είναι όλα καλά … Ήθελα λίγα δευτερόλεπτα να διαπιστώσω πως ήταν ένα όνειρο. Ένα όνειρο που έσβησε αφού άνοιξα την κουρτίνα και σαν φωτοστέφανο γύρω στον ήλιο ήταν ένα υπέροχο ουράνιο τόξο που με ταξίδεψε και μου έσβησε όλες εκείνες τις εφιαλτικές στιγμές που έζησα εκείνα τα βραδινά δευτερόλεπτα του εφιαλτικού μου ονείρου.

Έτσι φαντάζομαι και την επόμενη μέρα. Γαλήνια, ζωγραφισμένη με χιλιάδες όμορφες εικόνες που σβήνουν όλα εκείνα τα άσχημα όνειρα, τα όνειρα που μένουν χαραγμένα για δευτερόλεπτα μέχρι να συνέλθει ο οργανισμός μας από το πρωινό ξύπνημα.

Και σίγουρα εσύ αναγνώστη θα μου πεις, ωραία τα λες, αλλά εγώ πως θα σβήσω τις εικόνες από τη γιαγιά μου που έφυγε, πως θα σβήσω τις εικόνες από το νάιλον που τύλιγαν τους ανθρώπους που έφυγαν, πως θα σβήσω από το μυαλό μου τις εικόνες από τις ειδήσεις. Σαφώς και τίποτα δεν θα σβήσει κανείς, για απ' ότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε μπορούμε να κρατήσουμε τις όμορφες στιγμές του, τις στιγμές που η γιαγιά σου σε κρατούσε στην αγκαλιά και σου τραγουδούσε, θα κρατήσεις τις εμπειρίες που σου μετέφεραν οι άνθρωποι που έφυγαν και δεν είδες γιατί ήταν στο νάιλον, θα κρατήσεις όλες εκείνες τις στιγμές που θα σε κάνουν να γαληνέψεις την επόμενη μέρα. Την μέρα που δεν θα έχει Covid, την ημέρα που τα παιδιά θα παίζουν στο προαύλιο του σχολείου, την ημέρα που θα αγκαλιάζεις τους δικούς σου ανθρώπους και δεν θα σκέφτεσαι πως αν τους κολλήσεις τον ιό μπορεί και να φύγουν από κοντά σου.

Έτσι ακριβώς θα είναι η επόμενη μέρα, μια μέρα γεμάτη μνήμες, γεμάτη αναμνήσεις, γεμάτη με οικογενειακές και φιλικές στιγμές χαλάρωσης, που τόσο πολύ μας έλειψαν.

Λεοντοπούλου Ευαγγελία

Μην ανησυχείς πιά

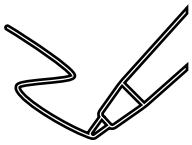

Λουκά Άϊντα

Μην ανησυχείς πιά

Η Αΐντα Λουκά γεννήθηκε το 1984 στη Λάρισα και μεγάλωσε στην Αθήνα. Από μικρή ασχολείται με τον εθελοντισμό, τις τέχνες και τον αθλητισμό.

Σπούδασε Παιδαγωγός με ειδίκευση στην ειδική αγωγή, κατέχοντας πτυχίο γραφής BRAILLE (γραφή και ανάγνωση τυφλών) και εργάζεται έως σήμερα σε σχολεία με παιδιά που έχουν ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες. Κατέχει επίσης πτυχίο Τεχνολόγου Γεωπόνου.

Τα παιδιά της, ήταν το έναυσμα για να ασχοληθεί με τη συγγραφή παιδικών βιβλίων.

Τώρα παιδί μου, δε χρειάζεται να ανησυχείς, είμαστε πλέον ασφαλείς. Μπορούμε να πιάσουμε τα πάντα χωρίς απολυμαντικό και να απολαύσουμε αέρα καθαρό. Το δέρμα σου θα γίνει πάλι μαλακό, δε χρειάζεται να πλένεις τα χέρια σου με το παραμικρό. Τέλος η μάσκα στο λέω δυνατά ο κορονοιος δεν μας επηρεάζει πια. Οι αγκαλιές και τα φιλιά επιτρέπονται στον παππού και τη γιαγιά. Ας πάμε όπου θέλουμε, δεν απαγορεύεται πουθενά ούτε χρειάζεται να στείλουμε μήνυμα και αναφορά. Θα χορτάσουμε ταξίδια και εκδρομές, μαγαζιά, ψώνια και αγορές. Ανυπομονώ για γάμους, βαπτίσεις, συναυλίες παντού θα πάμε, να αποκτήσεις εμπειρίες. Μην ξεχάσουμε και τις θεατρικές παραστάσεις, ερεθίσματα θέλω να χορτάσεις. Όσο για το πάρτι των γενεθλίων σου, όχι ένα αλλά δυο, από πέρσι στα χρωστώ. Είμαστε υγιείς, βρισκόμαστε εδώ, να πούμε σε όσους βοήθησαν ένα μεγάλο ευχαριστώ!

Λουκαδάκου Ελένη

Μια μέρα

Η Ελένη Λουκαδάκου είναι καθηγήτρια αγγλικών, ποιήτρια και μεταφράστρια...Εργάζεται 27 χρόνια στο χώρο της εκπαίδευσης και γράφει ποίηση στις γλώσσες που μιλάει: αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά και ισπανικά. Του χρόνου θα ξεκινήσει και ιταλικά! Έχει αποσπάσει 2 βραβεία ποίησης, το ένα παγκόσμιο στην ελληνική γλώσσα και το δεύτερο εγχώριο. Επίσης, πρόκειται να κυκλοφορήσει cd με μελοποιημένη ποίηση της στα ελληνικά από τη δισκογραφική εταιρεία "Καθρέφτης ήχων αληθινών", με την ονομασία "πέντε γραμμών γράμματα"... Επίσης, φίλος εικαστικός στη Νέα Υόρκη κυκλοφόρησε εκεί cd με μελοποιημένη ποίηση της στα αγγλικά... Ήταν υποψήφια και για τα βραβεία Public στην κατηγορία ποίηση...

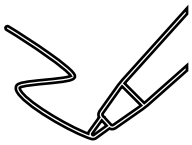

Γιν. Γιανγκ. Μια επιλογή είναι όλα... Επιλεγώ να ζήσω...

Γιν. Αρσενικό, αρνητικό,...: Covid, θάνατος, στενοχώρια, μαυρίλα, απομόνωση, αρρώστια ... Ξαφνικά ήρθες στη ζωή μας, έγιναν πολλά, τίποτα δε θα είναι πια το ίδιο ... Κι όμως, αντίδραση στις οδηγίες επιβίωσης, αρνητές μάσκας, αρνητές εμβολίου, σε εμποδίζω να ζήσεις, δε σε σέβομαι ...Πολλοί θάνατοι, οι ΜΕΘ γεμάτες...

Γιανγκ. Θηλυκό, θετικό....: Φως στο τούνελ, αγκαλιές, επαφή, ζεστασιά, χαμόγελα, όλα όπως πριν.. Πολλά λουλούδια, πολύ φως, δες! Έξω από το παράθυρο, είναι πια άνοιξη... Σέβομαι τον εαυτό μου και τον συνάνθρωπο μου, εμβολιάζομαι, τηρώ τους κανόνες, υγιεινής, επιλεγώ να ζήσω...

Λούφα Ελεάννα

…

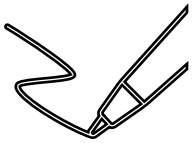

Είναι γεγονός ότι το 2020 αλλά και το 2021 οι άνθρωποι έχουν έρθει αντιμέτωποι με μια πρωτόγνωρη κατάσταση που αρχικά βλάπτει την υγεία και κατά συνέπεια την εκπαίδευση, την εργασία και αθλητικές δραστηριότητες. Ο covid 19 κατάφερε να αλλάξει την καθημερινότητα μικρών και μεγάλων, να περιορίσει την ελευθερία μας και να μας δημιουργήσει αισθήματα θλίψης, ανησυχίας και φόβου. Έπρεπε όλοι μας, ανεξαρτήτου ηλικίας να διαχειριστούμε την νέα πραγματικότητα, κλειστά σχολεία και επιχειρήσεις, άνθρωποι με μάσκες να κυκλοφορούν παντού, «ευλαβικό» πλύσιμο χεριών, απαγόρευση κυκλοφορίας.

Η κατάσταση αυτή μας βρήκε απροετοίμαστους, γιατί έπρεπε να μάθουμε να ζούμε μόνοι μας μέσα στα σπίτια μας, να στερηθούμε την επαφή μας με αγαπημένα μας συγγενικά και φιλικά πρόσωπα. Τα παιδιά ήταν υποχρεωμένα να χάσουν την επαφή με τους συνομήλικούς τους και να είναι στημένα πίσω από την οθόνη του υπολογιστή. Από την άλλη, οι γονείς ήταν αγχωμένοι για το τι μέλλει γενέσθαι.

Εδώ και μερικές μέρες η κοινωνία μας προσπαθεί να επιστρέψει σε ένα καινούργιο φυσιολογικό τρόπο ζωής. Είναι πιθανό η επιστροφή στην κανονικότητα να εμφανίσει αλλόκοτες συμπεριφορές που μέχρι τώρα δεν υπήρχαν, όπως για παράδειγμα φόβο, νευρικότητα, άρνηση ή άλλα αγχώδη σύνδρομα…

Η επόμενη μέρα φαντάζει αβέβαιη σε όλο τον πλανήτη. Κάθε χώρα θα πρέπει να καταφέρει να αντεπεξέλθει σε κάθε είδους οικονομική, εθνική, πολιτιστική και κοινωνική κρίση. Θα πρέπει να δούμε σε βάθος τις πραγματικές μας ανάγκες και φιλοδοξίες, να δούμε την διαφορά στο επιφανειακό και το ουσιώδες να βελτιώσουμε την ψυχή μας και το πνεύμα μας, ώστε να μην περιορίζονται στα άμεσα και στα εύκολα πράγματα.

Βασική παράμετρος όλων είναι η ψυχραιμία, οι αρμονικές σχέσεις και η ειλικρινής επικοινωνία του ενός με του άλλου. Το να επιδιώξουμε τη σύναψη γνήσιων φιλικών ψυχικών δεσμών -φιλία ἐστί μία ψυχή ἐν δυσί σώμασι ἐνοικουμένη-, είναι ένα πολύ καλό «πνευματικό εμβόλιο» κατά της ασθένειας που απειλεί την ψυχική υγεία! Αυτό δεν είναι πάντοτε εύκολο με δεδομένο ότι οι ενήλικες έχουν να αντιμετωπίσουν σημαντικά θέματα, όπως το φάσμα της ανεργίας και της μείωσης του εισοδήματός τους. Από την άλλη, θα πρέπει να προσφέρουν ένα ασφαλές και αισιόδοξο περιβάλλον για τα παιδιά τους. Θα πρέπει να είναι

ειλικρινείς μαζί τους και να τα προστατεύσουν από την υπερπληροφόρηση και την παραπληροφόρηση. Αυτό θα επιτευχθεί με την καλλιέργεια «πνεύματος σκεπτικισμού», δηλαδή γόνιμης αμφιβολίας για τυχόν έτοιμες- «εύκολες» προσφερόμενες λύσεις. Συνάμα, η δημιουργία και η καλλιέργεια ομαδικού πνεύματος και συνεργασίας είναι ιδιαίτερα χρήσιμες και σημαντικές αυτήν την περίοδο.

Η επόμενη μέρα είναι ημέρα ανασυγκρότησης τόσο στο φιλικό και οικογενειακό περιβάλλον όσο και στο κοινωνικό, επαγγελματικό και οικονομικό. Παράλληλα, θα υπάρξουν σημαντικές συνέπειες και αλλαγές στην οικονομία, στην εργασία, στο εισόδημα, στην κοινωνία. Θα πρέπει να υπάρξει από όλους μας άμεση κατανόηση για τα νέα δεδομένα και προσαρμογή στην νέα πραγματικότητα.

Υποχρέωση της χώρας μας είναι να βρει την «χρυσή τομή» που να μπορεί να προσαρμοστεί στα δικά μας δεδομένα. Ο κίνδυνος μειώνεται αλλά θα συνεχίσει να υπάρχει. Η επόμενη μέρα από το lockdown δεν θα υπάρχει χωρίς να πάρουμε ρίσκο.

Λυγκώνη Χρυσούλα

Χαμένος σ’ έναν απελπισμένο πλανήτη

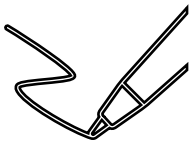

THE
END
Coro
GAS

Μακρή Νικολέττα

Η επόμενη μέρα από τον Covid - 19

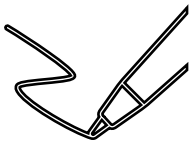

Έτσι όπως ήρθε ξαφνικά και απροειδοποίητα έτσι εξαφανίστηκε. Έφυγε ο κορωνοϊός θέλω να το φωνάξω τόσο δυνατά, ο κόσμος όλος να το ακούσει. Αυτό το κακό όνειρο, που ζούσαμε εδώ και καιρό, αυτός ο εφιάλτης που ονομαζόταν covid-19 δεν υπάρχει πλέον. Ξημέρωσε μια νέα μέρα με όνειρα, ελπίδα, χαρά και αισιοδοξία. Επιτέλους πέρασε η καταιγίδα και ήρθε το φως της ελπίδας. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι βλέπω τους δικούς μου ανθρώπους. Τους αγκάλιασα τόσο σφιχτά και τους φίλησα που δεν θα τους αφήσω ποτέ ξανά. Τα συναισθήματα μου απερίγραπτα η συγκίνηση μου μεγάλη.

Είμαστε όλοι μαζί εδώ ενωμένοι να ξεκινήσουμε ξανά από την αρχή. Για ένα νέο αύριο και να θέσουμε καινούργιες βάσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Είμαστε εδώ ο ένας για τον άλλο.

Αυτά που μας έλειψαν τόσο καιρό τώρα το ζούμε. Έχουμε μια καθημερινότητα χωρίς απαγορεύσεις. Πετάξαμε τις μάσκες και αναπνέουμε καθαρό αέρα, εμβολιαστήκαμε και πήραμε τη ζωή στα χέρια μας. Ζούμε ελεύθερα, έχουμε την ανθρώπινη επαφή που έχουμε στερηθεί. Μια χειραψία, ένα φιλί, μια αγκαλιά δεν μπορούν να συγκριθούν. Ξαφνικά όλα αποκτούν αξία. Ο πρωινός περίπατος, ο καφές με φίλους, η συνάντηση με την οικογένειά μας, η βόλτα στην παραλία, η δυνατότητα για μια εκδρομή.

Η ευτυχία είναι να είσαι υγιείς, ήμασταν πλούσιοι και μόλις το καταλάβαμε. Έφυγε ο φόβος που κουβαλούσαμε μέσα μας και μας κυρίευε. Παρόλο που μας έχει αφήσει σημάδια στη ψυχή μας όλο αυτό που βιώσαμε προσπαθούμε να μαζέψουμε τα κομμάτια μας και να χτίσουμε την καινούργια μας ζωή. Γίναμε πιο δυνατοί και καταλάβαμε ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο και να ζούμε την κάθε στιγμή και ότι σημασία δεν έχουν τα υλικά αλλά η ανθρώπινη παρουσία. Πήραμε το μάθημά μας και τώρα προχωράμε παρακάτω. Τίποτα δεν είναι εύκολο αλλά όταν υπάρχει θέληση όλα είναι εφικτά ,να πας ένα βήμα πιο πέρα. Αν και η νέα πραγματικότητα είναι δύσκολη για πολλούς συνανθρώπους μας γιατί από τον ιό είχαμε πολλές απώλειες και χάθηκαν ζωές. Άλλοι γλίτωσαν τον κίνδυνο τελευταία στιγμή, όλα αυτά μας έχουν επηρεάσει. Η μετά covid εποχή θα είναι πιστεύω πολύ διαφορετική, από αυτή που γνωρίζαμε πριν, οι οικονομικές δυσχέρειες, η ανεργία, η αυτοαπομόνωση έχει αυξηθεί, η ενδοοικογενειακή βία όλα αυτά έχουν

επιπτώσεις στη ψυχική μας υγεία.

Οι αλλαγές που συμβαίνουν είναι εμφανής. Αλλά η ιστορία μας έχει δείξει πως όσο μεγαλύτερη είναι η κρίση τόσο μεγαλύτερες ευκαιρίες δημιουργούνται. Καμία μάχη δεν τελειώνει όταν παλεύεις για την νίκη.

Μακρυδάκη Ειρήνη

(Αισιόδοξη)

ΜΑ ΓΙΑ ΦΙ

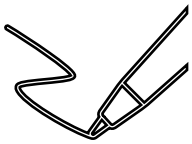

Τα βράδια που η πλάση κουρνιάζει????η θάλασσα γαληνεύει????ο ήλιος γέρνει να κοιμηθεί και το φεγγάρι ξεκινάει να σκορπίσει το φως του παντού, είναι η ώρα που βγαίνουν οι νυχτερίδες σεργιάνι. Λατρεύουν τη νύχτα, γιατί όλο το δάσος είναι δικό τους. Όλοι οι φτερωτοί φίλοι ξετρυπώνουν από τη σκοτεινή φωλιά τους και παρεάκι πετούν μακριά "στην κορυφή του κόσμου" , όπως λένε το πιο ψηλό Κυπαρίσσι του δάσους. Εκεί έχουν το στέκι τους μέσα στο ξέφωτο του δάσους και κάθε βράδυ ξεσηκώνουν τον κόσμο με τις κορώνες τους.....

Κάτω από το φεγγάρι μαθαίνουν ορθοφωνία και τραγούδι με δασκάλα τους τη γριά κουκουβάγια, την κυρά επιστήμη, όπως κοροϊδευτικά την φωνάζει η πονηρή αλεπού ..... γιατί ζηλεύει τη σοφία της. ακούραστες τα βράδια κάνουν πρόβες και προετοιμάζονται για τη μεγάλη γιορτή που γίνεται κάθε 100 χρόνια . Είναι τόσο σπουδαίο γεγονός που παίρνουν μέρος όλοι οι καλοί τραγουδιστές της κοιλάδας .

Όμως εδώ και καιρό αρκετά ζώα τριγύρω, έχουν χάσει την ησυχία τους.

- Μας έχουν τρελάνει παραπονέθηκε το λιοντάρι.

Από τότε που πίστεψαν στα μεγάλα λόγια της κυρά επιστήμης...(ότι δηλαδή μπορούν να παραβγούν στο τραγούδι, ακόμα και το αηδόνι)... το κακό έχει παραγίνει.

- Ναι, έχεις δίκιο συμφώνησε κι ο ελέφαντας. Πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια στην κοιλάδα χάσαμε τον ύπνο μας .

Οι μέρες περνούσαν και τα ζώα του δάσους αποφάσισαν να πάνε να συμβουλευτούν την αλεπού. Τη θεωρούσαν έξυπνη.... και σίγουρα μία λύση θα είχε να τους δώσει.

Όταν τελείωσαν τα παράπονά τους η παμπόνηρη , τους είπε δήθεν θλιμμένη:

- Φίλοι μου, έχετε απόλυτο δίκιο.

Ήρθε η ώρα να αποφασίσουμε. Αν Θα φύγουμε από το φιλόξενο τούτο μέρος που έζησαν οι παππούδες και οι πατεράδες μας? ή θα βρούμε ένα τρόπο να σταματήσουμε τις κορώνες ... που βγάζουν κάθε βράδυ οι ενοχλητικές νυχτερίδες μαζί με την δασκάλα τους?

Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να βρούμε ένα τρόπο... ένα βοτάνι για παράδειγμα. Δεν μπορεί!!! κάτι θα υπάρχει να χάσουν τη φωνή τους για λίγες μέρες

και τη δύναμη να τραγουδήσουν.

- Αχ κυρ αλεπού !!

Μακάρι να ήταν τόσο εύκολο... και τι δεν θα έδινα είπε το ελάφι. Ακόμα και τα κέρατα μου θα χάριζα για να ξαναβρώ την ησυχία μου.

Ξαφνικά από το πλήθος ακούστηκε μία τόση δα φωνούλα.

- Εγώ, εγώ θα σας πω το μυστικό.... το ξέρω, το ξέρω... εδώ και χρόνια.

Όλα τα ζώα στην αρχή σώπασαν . Μετά φώναξαν με μία φωνή... Ποιός μίλησε;

Να βγεί μπροστά ...

Δεν τον βλέπουμε.

Ένας αρουραίος άσχημος και βρώμικους παρουσιάστηκε μπροστά τους .

- Εγώ, εγώ το έχω αυτό που ψάχνετε φίλοι μου. Έχουν περάσει 19 χρόνια , από τη μέρα που μου το άφησε πριν πεθάνει ο πιο γέρικος αρουραίους στο δάσος μας.. Μου είχε πει, αν κάποτε κινδυνέψει η ζωή μου αυτό θα με βοηθήσει... λίγο να ρίξω μέσα στο νερό ή το φαγητό σε κάποιον, δεν θα μπορούσε να πάρει τα πόδια του για μέρες. θα έχει δύσπνοια, ζαλάδες και μεγάλη αδυναμία.

Εγώ όμως συνέχισε , δεν το χρειάστηκα ποτέ... δεν ήθελα να κάνω κακό σε κανένα ...

- Ούτε κι εμείς θέλουμε να κάνουμε κακό!! φώναξε η πονηρή αλεπού , που πάντα ζήλευε την κουκουβάγια για τις γνώσεις της...

Μέσα στο πανούργο της μυαλό, σκέφτηκε πως
τώρα της δίνονταν η ευκαιρία να πάρει τη θέση που της άξιζε εδώ και χρόνια....ανάμεσα στα ζώα του δάσους .

- Αυτό είναι σπουδαίο νέο!! φώναξε ενθουσιασμένη. Σ' ευχαριστούμε καλέ μας αρουραίε . Το φίλτρο σου θα μας χαρίσει και πάλι την ηρεμία μας!!! Έλεγε ενθουσιασμένη. Πραγματικά θα σου είμαστε ευγνώμονες ...κι όσο εκείνη συνέχιζε τα γλυκόλογα και τα παινέματα...τόσο ο βρόμικος αρουραίος καμάρωνε .

- Σταματήστε φίλοι μου!

Τι είναι αυτά που σκέφτεστε? είπε και βγήκε μπροστά μία μικρή χελώνα.

Μα είσαι τόσο ανόητη κυρά αλεπού; Γιατί να κάνουμε Κακό σε κάποια ζώα επειδή τραγουδάνε??

Αρκετά ζώα συμφώνησαν με τη χελώνα , η οποία δεν φημιζόταν για τη

γρηγοράδα της. Ειδικά στις αποφάσεις της ήταν πολύ αργή , όμως σπάνια έκανε λάθος.

- Ώχου!! τι κάθομαι και χάνω τον καιρό μου !! φώναξε, δήθεν ενοχλημένη η αλεπού. Ας μαζέψουμε τότε τα πράγματα μας να φύγουμε ήσυχα και χωρίς πολλά λόγια. Ας μείνουν οι νυχτερίδες και η γριά κουκουβάγια να χαίρονται και να τραγουδάνε.

Μία φλύαρη καρακάξα πετάχτηκε μέσα στην αντάρα που έκαναν τα ζώα με τις φωνές τους και είπε δυνατά.

- Εγώ λέω να δοκιμάσουμε , δεν χάνουμε τίποτα. Μόνο λίγο θα ρίξουμε στην πηγή , δίπλα στο μεγάλο πλατάνι που πάνε οι νυχτερίδες να ξεδιψάσουν, μόλις βγουν από τη φωλιά τους.

- Ελάτε φίλοι μου , φώναξε ξανά η αλεπού ...μόνο μια μικρή δοκιμή θα κάνουμε.

Ένα ένα τα ζώα άρχισαν να συμφωνούν και πριν καλά-καλά ξημερώσει, χωρίς να το ξανασκεφτούν, πήγαν στη φωλιά του αρουραίου .

Τους έδωσε ένα μικρό γυάλινο μπουκαλάκι που έκρυβε τόσα χρόνια σε ένα λαγούμι κάτω στη γη.

- Να βάλετε λίγο, τους πρόσταξε ο αρουραίος .

Α!!! και μην ξεχάσετε...αύριο εσείς δεν πρέπει να πάτε σ'αυτή την πηγή.

- Σταθείτε φίλοι μου προσπάθησε πάλι η χελώνα να τους βάλει μυαλό. Γιατί βιάζεστε ? Είναι και κάτι άλλο που δεν σκέφτεστε ..... Όλα τα ζώα και τα πουλιά δεν είναι εδώ μαζί μας.

Πολλά κοιμούνται στις φωλιές του. Όπως η αρκούδα , το ζαρκάδι, ο κότσιφας, το λελέκι, ο κοκκινολαίμης , ο ελέφαντας, τα τριζόνια και τόσα άλλα που δεν βλέπω κοντά μας απόψε. Αυτά αύριο πρωί-πρωί χωρίς να ξέρουν, θα πάνε στην πηγή.

Θα βρει μεγάλο κακό το δάσος μας.

- Αμάν πια!! βγήκε μπροστά ο λύκος, με μία άγρια και τρομακτική φωνή. Σταματά επιτέλους.

Αν περιμένουμε από εσένα να πάρουμε απόφαση, χαθήκαμε...

Είπε κοροϊδευτικά. ...

Τόσο αργή πού είσαι θα ξημερώσουμε.

-Πάμε, Πάμε ...

Όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο, φώναξε κι ο λαγός που η βιασύνη και η γρηγοράδα του δεν τον άφηνε ποτέ να σκεφτεί σωστά .

- Αύριο, θα είναι ναρκωμένες οι νυχτερίδες και θα ονειρεύονται ότι πήραν και το πρώτο βραβείο!!! είπε και ξεκαρδίστηκε στα γέλια η πονηρή αλεπού. Μετά συνέχισε να ευχαριστεί τον αρουραίο που βοηθούσε τα ζώα να βρούν την ηρεμία τους και να δώσουν ένα καλό μάθημα στις ονειροπαρμένες Νυχτερίδες και στην ξιπασμένη την τρελό επιστήμονα .

Θα μάθουν να μην παίρνουν τα μυαλά τους αέρα και να φαντάζονται πράγματα που δεν μπορούν να καταφέρουν.

Το φεγγάρι ήταν μάρτυρας απόψε και τρόμαξε με όσα είδε κι άκουσε. Μα πώς να προστατέψει τα καημένα τα ζώα που θα πήγαιναν το πρωί να ξεδιψάσουν? θα είχε ήδη βρεθεί σε άλλα μέρη του κόσμου και σε άλλα δάση. Έσβησε το φως του από θυμό κι έγινε κατάμαυρος ο ουρανός..

Αυτό δεν ήταν καθόλου καλός οιωνός .

Τα ζώα τρόμαξαν κι έφυγαν βιαστικά στις φωλιές τους.

Οι καημένες οι νυχτερίδες, μόνο αυτές δεν είχαν καταλάβει τίποτα, γιατί δεν είχαν σταματήσει να βγάζουν κορώνες και να τραγουδούν ...

Γύρισαν στη φωλιά τους κουρασμένες το ξημέρωμα. Μα διψασμένες καθώς ήταν πήγαν στο γάργαρο νερό της Πηγής.. Το ρυάκι κάτι τους ψιθύριζε... μα νυσταγμένες καθώς ήταν δεν μπόρεσαν να το ακούσουν.

Πρώτη πετάχτηκε από τον ύπνο της τρομαγμένη η πιο γέρικη νυχτερίδα, τρέμοντας έτρεχε δεξιά κι αριστερά , προσπαθώντας να πάρει αέρα. Φούσκωνε και ξανά φούσκωνε χωρίς να καταφέρει ν"ανασάνει. . Πετάχτηκε έξω στο Ξέφωτο μήπως καθαρίσει η αναπνοή της στον πρωινό αέρα.

Η μία μετά την άλλη, βγήκαν έξω από τη φωλιά τους αλαφιασμένες, με κομμένη την ανάσα , έτοιμες να σκάσουν .

Εκείνες που δεν είχαν πιει το νερό της πηγής δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

Ανήσυχες και τρομαγμένες έτρεξαν να ζητήσουν τη βοήθεια του λιονταριού, του βασιλιά του δάσους και της σόφης κουκουβάγιας.

Όπως το γάργαρο νερό κυλούσε στο ποτάμι , έτσι γρήγορα μαθεύτηκε το κακό που έπαθαν οι νυχτερίδες. Τα ζώα άρχισαν να ανησυχούν.

Η αλεπού δεν έβγαζε λέξη από το φόβο της κι ο λαγός έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε να κρυφτεί στο λαγούμι του..

Το λιοντάρι δεν μπορούσε να πιστέψει το κακό που συνέβη από τη μία στιγμή στην άλλη στο όμορφο δάσος. Έπρεπε κάτι να κάνει , να σωθούν τα υπόλοιπα ζώα . Αποφάσισε λοιπόν να τους απαγορεύσει να βγουν από τις φωλιές τους μέχρι που η κουκουβάγια να τους βοηθήσει με τη Σοφία της.

Διέταξε το αηδόνι να βγεί αμέσως και να διαδώσει σε όλη την κοιλάδα : ότι τους απαγορεύει να βγουν έξω από τις φωλιές τους .... Μόνο ένας από κάθε οικογένεια θα πάει να φέρει φαγητό και θα γυρίσει πίσω γρήγορα.

Πώς να σταματήσει το ποτάμι? συλλογιζόταν ο βασιλιάς του δάσους . Κανένας δεν έχει αυτή τη δύναμη. Το νερό κύλισε και διέσχισε ολόκληρη την περιοχή . Τα ζώα που ήπιαν χωρίς να ξέρουν, έπεσαν βαριά άρρωστα . Πολλά ηλικιωμένα πέθαναν αβοήθητα. Οι νυχτερίδες έπαψαν να βγάζουν κορώνες!!! Ακόμα και τα πουλιά σταμάτησαν να κελαηδούν. Μόνο αναφιλητά και λιγμοί ακούγονταν παντού. .

Κανονικός Παράδεισος ήταν αυτό το μέρος που ζούσαν και δεν το εκτιμούσαν.... . Τιμωρήθηκαν για την αχαριστία τους σκεφτόταν όλα κλεισμένα μέσα στις φωλιές τους.

Η χελώνα με αργά βήματα πήγαινε από πόρτα σε πόρτα και τους βοηθούσε . Κουβαλούσε τις άρρωστες νυχτερίδες πάνω στο καβούκι της και τους έδινε θάρρος .

Η πονηρή αλεπού δεν τόλμησε να ξαναβγεί από τη φωλιά της, γιατί φοβόταν την οργή που ξέσπασε, αφού είχε το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης.

Η σοφή κουκουβάγια έψαχνε νύχτα και μέρα τα βιβλία και τις σημειώσεις που της είχε αφήσει η μητέρα της. Ποτέ δεν ξέχασε τις συμβουλές της . θυμόταν τα τελευταία λόγια της, πριν πετάξει μακριά.

" Η γνώση παιδί μου είναι σπουδαία στη ζωή μας γιατί μας κάνει χρήσιμους, όμως η πίστη και η εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, μας κάνει μοναδικούς"....

Άγγιξε τη φωτογραφία της μητέρας της κι ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Την έσφιξε δυνατά μέσα στις φτερούγες της κι αισθάνθηκε μέσα της τρομερή δύναμη. Ξαφνικά θυμήθηκε την πιο όμορφη Άνοιξη της ζωής της. Θυμήθηκε τις κατακόκκινες παπαρούνες που χρωμάτιζαν ολόκληρο το δάσος...και μέσα σε δάκρυα χαράς θυμήθηκε την ιστορία που της έλεγε η μητέρας της για τα ταπεινά λουλουδάκια που λάτρευε. Της είχε πει ότι , όταν ο Χριστός ανέβαινε στο Γολγοθά και κουβαλούσε το βαρύ Σταυρό, γονάτισε από τον πόνο και την κούραση. Όταν όμως κοίταξε γύρω του, είδε γεμάτο το μέρος με παπαρούνες που σήκωναν τα κατακόκκινα κεφαλάκια τους για να του δώσουν κουράγιο. Έτσι πήρε δύναμη και δε λύγισε. Ξαφνικά μέσα στις αναμνήσεις της η σοφή κουκουβάγια Θυμήθηκε το μαγικό βότανο που έφτιαχνε η μητέρα της με πολλή αγάπη για να βοηθήσει κάποιο από τα ζώα όταν ήταν άρρωστο. . Θυμήθηκε το ΜΑΓΙΑΦΙ.

Πετάχτηκε έξω από τη φωλιά της... το δάσος της φάνηκε αλλιώτικο!! τα αγριολούλουδα μοσχομύριζαν , οι πεταλούδες, τα ζουζούνια ακόμα και τα δέντρα της φάνηκαν αλλιώτικα!! Σκέφτηκε το ταπεινό βότανο, το βάλσαμο... που κάνει θαύματα και γιατρεύει κάθε κακό, όπως έλεγε η μητέρα της

Ναι αυτό ήταν!!!! Μα πώς δεν το είχε σκεφτεί πιο νωρίς!!!

Από τη χαρά της προσπάθησε να ξυπνήσει όλα τα ζώα του δάσους. Τα καλούσε να τη βοηθήσουν, να βγουν από τις φωλιές τους γιατί τους περίμενε πολύ δουλειά.

Μόνο μαζί θα κατάφερναν να σταματήσουν το κακό που τους βρήκε. Μαζί έπρεπε να μαζέψουν το θαυματουργό φυτό που μπορούσε να καθαρίσει το νερό της πηγής τους.

Όλοι , έπρεπε να νοιαστούν ο ένας για τον άλλον κι όλοι μαζί για το μέρος που ζούσαν.

- Ίσως είναι η πρώτη φορά φίλοι μου εδώ και 100 χρόνια, που ο ένας έχει τόσο πολύ την ανάγκη και τη βοήθεια του άλλου... έλεγε η κουκουβάγια πετώντας από φωλιά σε φωλιά κι από δέντρο σε δέντρο.

Δεν είχε Καλά καλά χαράξει η αυγή και η σοφή κουκουβάγια είχε καταφέρει να συγκεντρώσει σχεδόν όλα τα ζώα στο Ξέφωτο. .

Πρώτη φορά στη ζωή της είχε αναλάβει μία τόσο σπουδαία και ιερή

αποστολή.

- Αγαπημένοι μου φίλοι τους είπε, έγινε ένα τρομερό λάθος...και πρέπει να το διορθώσουμε.

Δεν ωφελεί ο θυμός και η έχθρα ανάμεσά μας. Όλοι μαζί Πρέπει να προσπαθήσουμε να προστατέψουμε τις ζωές μας!!

Μόνο ενωμένοι κι αγαπημένοι θα τα καταφέρουμε.

Είχε ξημερώσει για τα καλά και οι χρυσές ηλιαχτίδες εκείνη την ημέρα πλημμύρισαν και ζέσταναν τις καρδιές όλων.

Το ΜΑΓΙΑΦΙ και η αγάπη της κυρά επιστήμης για τα πλάσματα όλου του δάσους είχαν κάνει το θαύμα τους!!!

Μανιατάκου Ελένη

Μια άλλη ζωή, τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19, μια ζωή καινούργια γεννιέται ξανά

Η Μανιατάκου Ελένη του Θεοδώρου και της Μαρίας έχει γεννηθεί στις 17/7/1996 στην Σπάρτη, όπου έχει και καταγωγή. Είναι Πτυχιούχος ως Βοηθός Βρεφονηπιοκόμου και Απόφοιτη ως Τεχνικός τουριστικών μονάδων και επιχειρήσεων φιλοξενίας από το Δ.ΙΕΚ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ.

Είναι λάτρης της λογοτεχνίας!!! Από το γυμνάσιο, αγάπησε και λάτρεψε τη λογοτεχνία. Από τον Φεβρουάριο του 2013, γράφει ποιήματα. Και από τον Σεπτέμβριο του 2020, γράφει διηγήματα και παραμύθια. Αποφάσισε, να συμμετάσχει σε κάποιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, όπου, κατάφερε, να αποσπάσει τρεις επαίνους: i) Έπαινο συμμετοχής από τον 8ο Ηλεκτρονικό Διαγωνισμό Διηγήματος της Εθελοντικής Ομάδας Δράσης Ν. Πιερίας (06.06.2021), ii. Έπαινο πρωτοτυπίας από τον Ι' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ της Αμφικτυονίας Ελληνισμού με θέμα: «Ελλάδας προσκλητήριο 1821-2021… κοιτίδα του πνεύματος, του πολιτισμού και της ειρήνης» (Θεσσαλονίκη, Μάιος 2021) και iii. Διάκριση στο λογοτεχνικό διαγωνισμό 2020-2021 από τις Εκδόσεις Ηλιαχτίδα, με τον τίτλο «Το φτωχό ταλαιπωρημένο αγόρι» απέσπασε «έπαινο» στην κατηγορία «Παιδικό Παραμύθι» (03.04.2021). Επίσης και μια Διάκριση, στον Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό, από τις Εκδόσεις Καλλιτεχνείον 2020, με τον τίτλο «Η καλόκαρδη γυναίκα με τα τριαντάφυλλα» (06.03.2021). Εν κατακλείδι, πήρα και κάποιες βεβαιώσεις συμμετοχής, από άλλους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Το νέο ξεκίνημα, μια νέα αρχή τον 21ο αιώνα και πάλι

Ήταν κάποτε η ζωή, πιο απλή. Όμορφη, ξέγνοιαστη, μα πάνω από όλα, χωρίς περιορισμούς. Ελεύθερη και τώρα, μετά τον Covid-19, αλλάζει. Γίνεται, κάτι άλλο. Αλλά, την ονειρεύομαι, με ξέφρενο γλέντι, σε νησιά. Όταν θες, να χαλαρώσεις αλλά και να ξεφύγεις, από το άγχος που σε κυριεύει. Να βγαίνω, όποτε, θέλω με τους γνωστούς και φίλους και να κάνω όνειρα και σχέδια, για την ζωή.

Θα ήθελα, να είμαι υγιέστατη σωματικά αλλά και, ψυχικά. Θα 'θελα, για μένα, να είμαι καλά και να είμαι ευτυχισμένη, με ανθρώπους, στο πλάι μου, να με αγαπάνε, να με νοιάζονται και να με στηρίζουν σε κάθε δυσκολία. Αν και το δύσκολο στάδιο, πλέον πέρασε. Ελπίζω, να βγάλουμε και τις μάσκες, που έχουμε, όλη την ώρα. Διότι, όπου και αν πας, παντού μάσκες.

Και αναρωτιέμαι, έτσι θα είναι η ζωή, από εδώ και πέρα; Με μάσκες; Αποστάσεις; Και περιορισμούς; Εγώ πάντως, δεν ονειρεύομαι κάτι τέτοιο στο μυαλό μου. Θέλω να είμαι υγιέστατη, ελεύθερη, ευτυχισμένη δουλεύοντας σε αυτά που σπούδασα. Και έκανα, αρκετό καιρό, να πάρω πτυχίο. Όπου, παράλληλα, τελείωσα και μια άλλη σχολή. Έχω σπουδάσει Βρεφονηπιοκόμος, όπου, είμαι και πτυχιούχος και είμαι και απόφοιτη στα Τουριστικά.

Οι απορίες μου και οι ανησυχίες μου, για την ζωή.

Πως θα εξελιχθεί και πως θα είναι, από εδώ και πέρα.

Άραγε;

Ένα μεγάλο ερώτημα αλλά και, ένα μεγάλο ερωτηματικό, που ευελπιστώ αλλά και, ελπίζω, να απαντηθεί.

Για μένα προσωπικά, υγεία αλλά και, ευτυχία είναι, να κάνεις ότι αγαπάς. Και εγώ, αγαπώ να είμαι με παιδιά. Όπως, επίσης, αγαπώ και μου αρέσει να προσφέρω υπηρεσίες, στους ανθρώπους, που με έχουν ανάγκη. Διότι, δουλεύοντας με άτομα με ειδικές ανάγκες, καταλαβαίνεις, πόση δύναμη έχεις μέσα σου και νιώθεις ότι κάνεις, το καλύτερο, σε ένα άτομο, που χρειάζεται τη βοήθεια σου. Γι' αυτό, εγώ θα 'θελα, να προσφέρω τις υπηρεσίες μου, σε άτομα, που με έχουν πραγματική ανάγκη αλλά και, σε άτομα, όπως είναι σε ξενοδοχείο, που θα χρειαστούν, οποιαδήποτε υπηρεσία.

Είτε σε έναν συνάδελφο μου ή όποιος δουλεύει στο ξενοδοχείο, ακόμα και σε άλλο τομέα ή κάποιος πελάτης, που μένει και παραθερίζει για μια καλύτερη και πιο όμορφη διαμονή.

Επίσης, πολύ σημαντικό και βασικό, όπου και αν είσαι, να βλέπει ο άλλος το χαμόγελο σου. Τη διάθεση σου και τη ζωντάνια σου, για ζωή. Το ξέρω ότι, δεν είναι εύκολο. Αυτό βγαίνει αλλά και, πηγάζει από μέσα σου.

Όσο χάλια και αν είσαι, κάποιες φορές, μην ξεχνάς, πως ο άνθρωπος, που συναναστρέφεσαι, δεν φταίει σε τίποτα, να σε βλέπει, έτσι. Έρχεται απλά, για να πει μια κουβέντα μαζί σου και να φτιάξει, η διάθεση του, αν δεν είναι και τόσο καλά ή αλλιώς, να παραμείνει καλά και να νιώσει και πιο καλύτερα.

Η πανδημία, ή αλλιώς ο Covid-19, έδωσε ένα μάθημα και ένα σπουδαίο δίδαγμα. Που πολλοί, ακόμα και εγώ, κάποιες φορές, το αγνοώ, που κανονικά, δεν θα έπρεπε, να το κάνω. Αλλά, το κάνω από επιλογή και απλά, προσπαθώ, να το πάρω, ως μια 'καλή-γλυκιά ανάμνηση'.

Επειδή, ξέρω πως είναι, να χάνεις, κάποιον δικό σου άνθρωπο, ξέρω, πως αισθάνεται, ο καθένας, όταν χάνει, κάποιον δικό του πολυαγαπημένο άνθρωπο. Απλά, η πανδημία, μου δίδαξε, ότι στη ζωή, δεν είναι τίποτα δεδομένο. Όλα αλλάζουν και ειδικά, σε λίγα μόλις λεπτά.

Η σταδιακή αλλαγή της ζωής, σε λίγα μόλις λεπτά

Από την πανδημία, δεν έχασα κανέναν δικό μου άνθρωπο. Όσα άτομα, έχω χάσει και δεν είναι πλέον, σε ζωή, είναι από άλλα αίτια. Απλά, με την πανδημία, είχα φόβο αρκετό, για τη ζωή μου. Κλείστηκα, περισσότερο σπίτι και από την στεναχώρια αλλά και, τη βαριά κατάθλιψη, κατάφερα και έχασα κιλά. Η πανδημία, μου άλλαξε τα δεδομένα και τη ζωή μου, αρκετά.

Το μόνο καλό, που έκανα αλλά και κέρδισα, είναι να είμαι σωματικά καλά. Το κέρδισα αυτό, περισσότερο, λόγω, της μείωσης των παραπανίσιων κιλών αλλά και, ζώντας ουσιαστικά, την αξία της ζωής. Είναι σημαντικό, να είσαι υγιής. Για σένα και τον εαυτό σου.

Εμένα, με νοιάζει, πιο πολύ, από όλα, να είμαι υγιής και μετά θα κάνω, όσα είπα. Επίσης, ανακάλυψα και τις συγγραφικές μου δραστηριότητες. Διότι, κατάφερα, με ένα παιδικό παραμύθι μου, να πάρω έπαινο αλλά και, με ένα διήγημα μου, να διακριθώ, 21η από τις πολλές συμμετοχές, όπου, είχα λάβει μέρος.

Πριν αρκετά χρόνια, έγραφα ποιήματα. Και συγκεκριμένα, από τον Φεβρουάριο του 2013. Ήμουν, μαθήτρια Β' Λυκείου. Απλά, είχα περάσει, ένα άλλο στάδιο, στη ζωή μου, που κάτι, έπρεπε να κάνω. Και εννοώ, πιο πολύ, δημιουργικό και καλό για μένα. Να το ευχαριστιέμαι και να γίνομαι ευτυχισμένη. Άρχιζα, να γράφω ποιήματα.

Ξεκίνησα, από απλές λέξεις, τους έκανα στίχους και μετά, κατόρθωσα, να γράφω όπως γράφουν, γνωστοί, έλληνες ' λογοτέχνες-ποιητές '. Θα 'θελα, να ασχοληθώ με την λογοτεχνία. Και πιο πολύ, με την ποίηση. Είναι κάτι, που με κερδίζει. Που μου αρέσει πολύ, λατρεύω και αγαπώ από μικρή, πριν καν σπουδάσω. Θα 'θελα, να τα συνδυάσω, με τις δουλειές, όπου, σας ανέφερα. Για να με γνωρίσει, ο κόσμος και να δώσω 'το δικό μου στίγμα-τη δική μου πινελιά'.

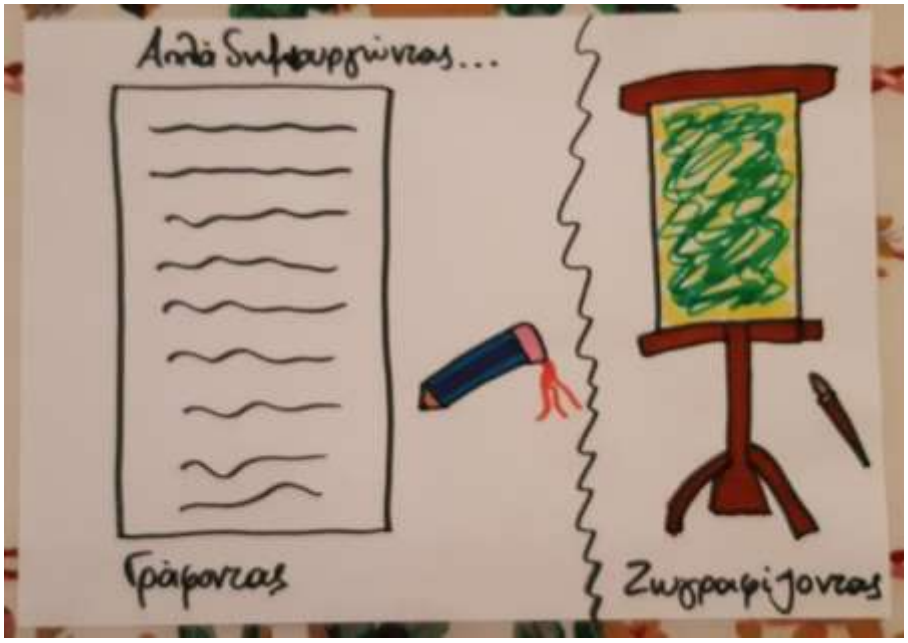

Δημιουργώντας, απλά, κάτι δικό μου, φτιαγμένο, από μένα

Γράφοντας, ότι αισθάνομαι και νιώθω

Και απλά, ζωγραφίζοντας, την ζωή, που θέλω και ονειρεύομαι

Αυτό, το διάστημα, ανακάλυψα, στο να διηγούμαι ιστορίες, με κάνει, να νιώθω ωραία και θέλω να διδάξω, στον 'απλό άνθρωπο', που με διαβάζει, πως στη ζωή, όλα γίνονται. Όπως, και αν είσαι, ότι και αν κάνεις. Αν έχεις, υγεία πάνω από όλα, δύναμη, κουράγιο και θέληση, στο να προσφέρεις, έργο, απλά κάντο. Αυτή, είναι η συμβουλή μου. Δεν πρέπει, να σκεφτόμαστε και πολύ, για κάποια πράγματα. Επειδή, δεν μας κάνει και καλό. Το να κολλάς, σε καταστάσεις, που βλέπεις, ότι δεν υπάρχει ανάλογη απόδοση, είναι λάθος, να το συνεχίσεις, τόσο απλά.

Επίσης, είναι σημαντικό, να προσφέρεις, χαρά και ευχαρίστηση, στον άλλον. Μέσω, δικό σου λογοτεχνικών δημιουργιών. Από ότι, έχω καταλάβει, είμαι καλή στο να γράφω παραμύθια, διότι, μέσα μου, έχω το παιδικό μικρόβιο και μου αρέσει, να ανακαλύπτω, να ζωγραφίζω, να γράφω, να εξερευνώ γύρω μου τον κόσμο, όπως κάνει ένα παιδί. Επιλέγω, αλλά και, θέλω, να είμαι ένα μεγάλο παιδί. Όσο χρονών και αν πάω, στην καρδιά αλλά και, στο νου, θα παραμείνω παιδί.

Από όταν, ήμουν μικρή, πάντα μου άρεσε να ζωγραφίζω, μια θάλασσα, με ένα καράβι, σύννεφα, ουρανό και ήλιο.

Γιατί, αισθάνομαι και νιώθω σαν παιδί.

Γιατί, έτσι είμαι και έτσι γεννήθηκα. Και απλά, το ανακάλυψα με την πάροδο του χρόνου και όσο πέρναγαν τα χρόνια, ήθελα να κάνω πάντα, ότι κάνει ένα μικρό παιδί. Και εν μέρει, το έχω καταφέρει. Το παιδί, που έχω μέσα μου αλλά και κρύβω, δεν το εξαφάνισα και δεν σκοπεύω να το εξαφανίσω. Απλά, μέσα από την πανδημία, ανακάλυψα και μια άλλη πτυχή του εαυτού μου, που δεν ήξερα, τόσα χρόνια ότι είχα.

Δεν ξέρω, πως θα έρθει η ζωή και τι θα μου φέρει. Ξέρω, όμως ένα πράγμα. Το να γράφω, να διηγούμαι και να αφηγούμαι ιστορίες, είτε πραγματικές αλλά και, είτε φανταστικές, δεν θα σταματήσω, να το κάνω. Θα συνεχίσω, αδιάκοπη και χωρίς σταματημό. Ονειρεύομαι τη ζωή, μέσα από τις ιστορίες, που θα εξιστορώ και θα την κάνω πιο ονειρεμένη αλλά και πιο παραμυθένια. Το παραμύθι αλλά και, η ιστορία, στο οτιδήποτε, πάντα θα συνεχίζεται. Θα παίρνει το δικό του δρόμο.

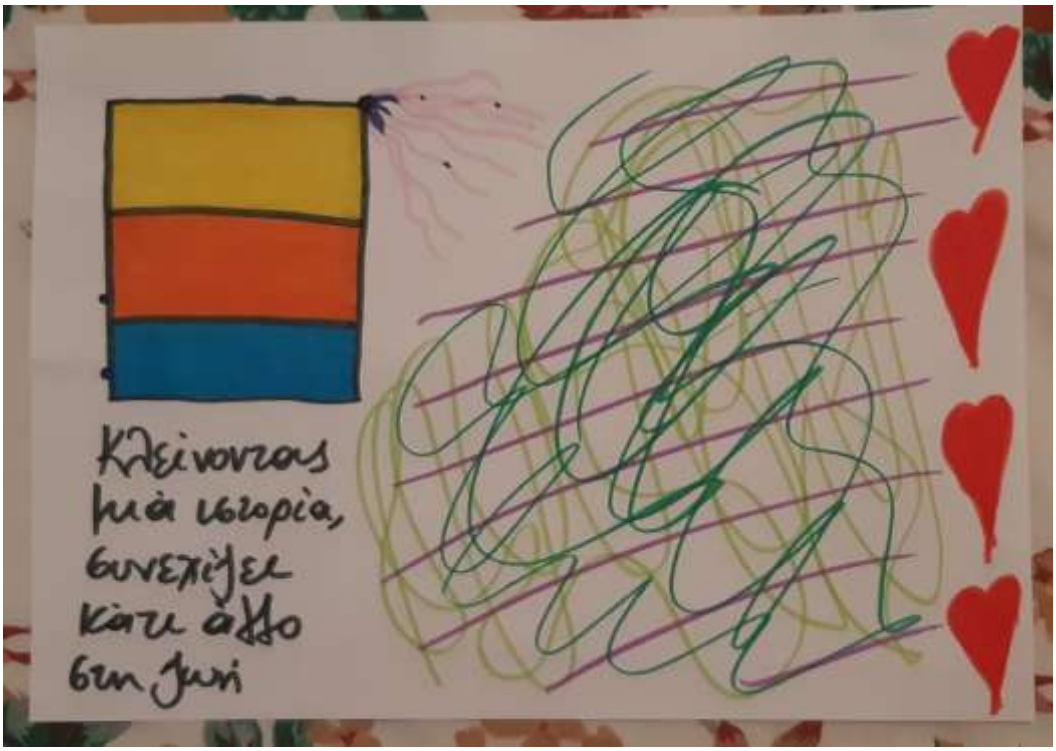

Κλείνοντας, έναν κύκλο, κλείνει ένα κομμάτι μιας ιστορίας και συνεχίζει μια άλλη ζωή

Έχω ονειρευτεί, να είμαι έξω στη φύση και να με έχουν περικυκλώσει παιδάκια πολλά, γύρω-γύρω. Να ακούνε, με προσοχή και αφοσίωση, ότι τους αφηγούμαι και να θέλουν να ακούσουν, τη συνέχεια της ιστορίας, που θα διηγούμαι. Να απαγγέλνω, ποίηση και λογοτεχνία, σε μικρούς και μεγάλους, έξω στη φύση, σε εκδηλώσεις, όπου, θα έχω διοργανώσει.

Ονειρεύομαι, να είμαι στη φύση και να κάνω δημιουργικά πράγματα, μαζί με τους μικρούς καλλιτέχνες. Δηλαδή, τα μικρά παιδιά, που είναι, ‘ οι μικροί δημιουργοί ’ .

Να κάνω κατασκευές, ανάλογα με το θέμα, που θα έχω σκεφτεί και να ταξιδεύω, σε όλα τα μέρη, μαζί φυσικά με τους μικρούς μου δημιουργούς. Αφού, έχω πάρει την συγκατάθεση ή κηδεμονία, των παιδιών, γραπτή από τους κηδεμόνες τους . Όπου, θα τους έχω, ενημερώσει αναλυτικά και πλήρως, για κάθε μου δημιουργική απασχόληση. Επίσης, να μένουμε σε ξενοδοχεία, που παρέχει, τις κατάλληλες και καλύτερες, εγκαταστάσεις, που είναι για τα παιδιά, όπου, μπορώ, να τους διδάξω, τι ακριβώς, κάνουμε σε ένα ξενοδοχείο. Να διαθέσω, κάποιες μέρες και να εξηγήσω, στα παιδιά, πως εκτός, από το να είμαι συγγραφέας, αφηγήτρια, διοργανώτρια, παιδαγωγός, είμαι παράλληλα και υπάλληλος ξενοδοχείου, επειδή, ασχολήθηκα και με αυτό το κομμάτι.

Δεν θα ‘θελα, ποτέ, να σταματήσω, να εξερευνώ, να ανακαλύπτω και να είμαι σε επαφή με τη φύση μαζί με τα μικρά παιδιά. Να μαζεύουμε, όλοι μαζί βότσαλα, όπου, θα μπορέσουμε, να τα φτιάξουμε διακοσμητικά, για το σπίτι ή αλλιώς, κάποια κατασκευή, για να ευχαριστήσω, τα παιδιά, στην προσπάθεια τους, να είναι μαζί μου, σε οποιαδήποτε δραστηριότητα και αν έχω σκεφτεί.

Και να διοργανώσω, μερικές μέρες του καλοκαιριού, κυρίως προς τον Αύγουστο, να είμαστε σε κατασκήνωση και να ζούμε, όπως είναι οι κατασκηνωτές και οι πρόσκοποι. Να μαθαίνουμε, να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας, ανεξαρτήτως, φυλής, φυλετικής διάκρισης, χρώματος και θρησκείας. Επειδή, όλοι, είμαστε το ίδιο και όλοι, είμαστε ένα, σαν μια γροθιά, ενωμένοι.

Μαθαίνω, να αγαπώ τον συνάνθρωπο μου, ανεξαρτήτως φυλής, θρησκείας και χρώματος.

Συνδυάζοντας και διδάσκοντας, ότι έχω μάθει στη ζωή μου και σε άλλα άτομα. Που θα ήθελαν, να μάθουν και να γνωρίσουν, τον κόσμο, μέσα από τις δικές μου ‘ διηγήσεις-αφηγήσεις ’. Και να μάθουν, ότι ξέρω και γνωρίζω, για να γίνουν σαν και μένα. Όπως, μπόρεσα και εγώ και έγινα ένας καλός και σωστός άνθρωπος στην κοινωνία. Όπου, έμαθα το καλό και να προσφέρω, τις πολύτιμες υπηρεσίες μου.

Η ζωή μου έμαθε, μετά την πανδημία, ότι πρέπει να απολαμβάνω κάθε στιγμή, κάθε μέρα, κάθε ώρα και κάθε δευτερόλεπτο, πάνω στη γη. Όσο ζω και αναπνέω και μπορώ, να περπατώ και να γυμνάζομαι, είμαι καλά. Σκεφτόμενη, θετικά, αισιόδοξα και ονειρικά, για τη ζωή, που έρχεται. Το αύριο, που ξημερώνει και είναι καλύτερο από το σήμερα. Με ελευθερία και ζωή.

Η επόμενη καινούργια μέρα, που ξημερώνει…

Ένα άλλο μάθημα, που μπορώ, να διδάξω, στα μικρά πλασματάκια, είναι να μαθαίνω να προσέχω, ακούω και να οδηγώ. Μάθημα, στο πάρκο κυκλοφοριακής αγωγής και μαθαίνοντας, τον κόσμο της οδήγησης και την συμπεριφορά μου στους δρόμους. Είναι σημαντικό, να οδηγώ, με προσοχή και ασφάλεια. Προπάντων, για μένα και μετά, για τους γύρω μου. Για να μην υπάρχουν ατυχήματα. Οδήγηση πρώτα από όλα με ζώνη για ασφάλεια και προσοχή. Υπακούοντας, τις ταμπέλες στο δρόμο μου, τα φανάρια και ανάβοντας φλας, για να προειδοποιούμε, τον οδηγό πίσω μας, προς τι κατεύθυνση, θα πάρουμε, για την αντίστοιχη πορεία, που θα καταλήξει και αυτός. Γρήγορη ταχύτητα και κόντρες, μονάχα, σε ειδικό χώρο, για αυτοκίνητα και ερασιτεχνικούς αγώνες.

Οι σημάνσεις, που συναντώ, όταν στο δρόμο κυκλοφορώ. Πρέπει, να προσέχω και να υπακούω.

Και τώρα, αν θέλουμε, να αποτυπώσουμε, το μέρος, όπου, θα επισκεφτούμε και την κάθε στιγμή, που θέλουμε, να αποτυπώσουμε και να θυμόμαστε, μπορούμε με μια φωτογραφία και με ένα απλό 'κλικ' ή με ένα στιγμιότυπο.

Σαν να μην έγινε, τίποτα πια. Ο Covid-19, μας έμαθε να αγαπάμε και να φροντίζουμε, τον εαυτό μας αλλά και, τους γύρω μας. Αυτούς, που πραγματικά, αγαπάμε και νοιαζόμαστε, με όλη μας τη ζωή.

Και όσο μπορούμε, να απολαμβάνουμε την κάθε στιγμή της ζωής, το κάθε δευτερόλεπτο και την κάθε μέρα, σαν να 'ναι η τελευταία μας.

Ένα διήγημα, μια ιστορία, που έδωσε το δικό του νόημα και χρωμάτισε, μια άλλη ζωή, αρκετά ονειρεμένη

<u>*Μια αφιέρωση:</u> Αυτό το διήγημα, θέλει, να μας πει, πως ονειρεύομαι, τη ζωή, μετά τον Covid-19. Άποψη μου, πιστεύω, πως ήρθε η <<Αναγέννηση>> και κάτι καινούργιο ξεκινά. Περιγράφω, μια ζωή, όπως, την φαντάζομαι και την ονειρεύομαι. Με την δική μου, οπτική γωνία. Το να θέλω, να είμαι δημιουργική και να συναναστρέφομαι, με παιδιά αλλά και, με μεγάλους, με κάνει, καλύτερο άνθρωπο.

Μαντζίκος Ν. Κωνσταντίνος

Εκπαιδευτικός ΠΕ61

Νοσηρές αποστάσεις

Ο Κωνσταντίνος Ν. Μαντζίκος γεννήθηκε το Σεπτέμβρη του 1993 στην Λάρισα. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Αμέσως μετά τις σπουδές του άρχισε να εργάζεται ως αναπληρωτής ειδικής εκπαίδευσης σε δημόσιες σχολικές μονάδες. Από μικρός τρέφει μεγάλη αγάπη για την ποίηση, την λογοτεχνία και για τα βιβλία γενικότερα. Έμπνευση του για ποίηση ή δοκίμιο είναι οι διάφορες καταστάσεις της ζωής. Στο μέλλον ελπίζει να εκδώσει κάποια ποιητική συλλογή ή ένα δοκίμιο. Η κατάσταση με την πανδημία COVID-19 τον έφερε ακόμα πιο κοντά με την ποίηση και την λογοτεχνία.

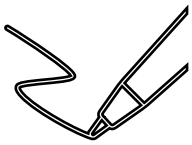

Αποξενωμένη πολιτεία

Μάσκες

Αποστάσεις

Σκέψεις ανέκφραστες

Νεκρά αγγίγματα

και φιλήματα

Βίος και πανδημία

Σ' ένα άσπρο κρεβάτι

σαν Γολγοθάς οι μέρες

Συντομεύει η ζωή

Ένα δάκρυ κυλά απ' το μάτι

Σαν ταινία της ζωής η κάθε στιγμή

Ένα χέρι ζεστό απ' το σκοτάδι στο φως

Περιμένοντας μια απάντηση στο Γιατί και στο Πώς

Γέρνεις ανοιγοκλείνοντας τα μάτια

δεξιά και αριστερά

πάνω και κάτω

σαν αποζητάς του χώρου και χρόνου τη γνώση

Βουβά ακούγεται το μηχάνημα

Οξυγόνο για να κρατιέσαι απ' της ζωής το νήμα

Φωνές μες στο χώρο και χρόνο

Λένε:

"Βάστα γερά!"

Ελάχιστα οι λέξεις απαλύνουν της ψυχής και του σώματος τον πόνο

Εδώ και εκεί

Άσπρες ποδιές,

ανέκφραστες σιωπές,

κινήσεις μηχανικές

Διάγραμμα ζωής

Αμφιταλάντευση

ανάμεσα στο τίποτα και στο τώρα

Τικ τακ το δευτερόλεπτο, το λεπτό και η ώρα
Χάνεται του φιλιού η γεύση
Λίγες λέξεις πασχίζει η γλώσσα
Καλώς ήρθες και πίσω πάλι,
στη ζωή...!

Μαντζίκος Ν. Κωνσταντίνος
Εκπαιδευτικός ΠΕ61
Τα ευκόλως κεκτημένα απολεσθέντα

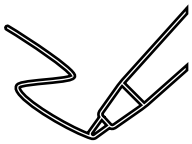

Στον άνθρωπο που μου έμαθε να
αγαπώ μέσα από τα δικά του μάτια...! Και
σε όλους τους ερωτευμένους στα χρόνια της COVID-19.

Ένας χρόνος ερωτικής σχέσης, μερικά σχέδια για εξόρμηση στην πόλη του Βόλου για τις διακοπές των Χριστουγέννων με τον άνθρωπό σου. Βλέμματα, αγγίγματα, φιλιά, αγκαλιές σε ένα άσπρο κρεβάτι που σε κάνει να νιώθεις μοναδικός και σημαντικός. Μέσα σε λεπτά και ώρες εξαφανίζονταν όλες εκείνες οι έγνοιες περί δουλειάς και άλλων συναφών υποχρεώσεων μέσα στο δωμάτιο του ανήλεου χρόνου. Αποχαιρετάς την αγαπημένη σου ελπίζοντας να τη δεις σύντομα και πάλι, να την κρατήσεις σφιχτά στην αγκαλιά σου, να της δείξεις όλον τον κόσμο των συναισθημάτων σου. «Πώς αλλάζουν οι στιγμές, οι ζωές από την μια στιγμή στην άλλη!;», απορείς με μια σκέψη στο μέλλον. Έξω βρέχει, η διάθεση πεσμένη και έχεις διαβάσει μόνο λίγες σελίδες από ένα βιβλίο που δεν σου γεμίζει το μάτι πια. Περιμένεις ένα μήνυμα στο κινητό, ένα «σ' αγαπώ», ένα «να προσέχεις» ή έστω «γεια, τι κάνεις; Μου λείπεις!».

Οι μέρες γίνονται εβδομάδες και οι εβδομάδες μήνες. Οι μέρες τόσο άδειες μακριά της. Το ρολόι στον τοίχο σαν μια μαύρη κουκίδα. Προσπαθείς να γεμίσεις το κενό μέσα σου, κοιτάζοντας τηλεόραση. Χρώματα, εικόνες, φωνές, μηχανικές και ανούσιες κινήσεις μέσα από το διαρκές και αδιάφορο ζάπινγκ. Ώσπου το βλέμμα σου πέφτει σε μια τρομακτική είδηση για ένα ξέσπασμα επιδημίας ενός άγνωστου ιού στην Wuhan στην επαρχία της Hubei. Κόσμος αρρωσταίνει, τα άσπρα κρεβάτια των νοσοκομείων γεμίζουν, ο άγνωστος ιός καλπάζει με γρήγορους ρυθμούς σαν το πιο γρήγορο άλογο σε αγώνες ιππασίας. Ανήσυχα βλέμματα, ένα σύννεφο σκέψεων πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων για το παρόν και το μέλλον, για τη ζωή και το θάνατο, για το τώρα και το πάντα. Οι θάνατοι αυξάνονται κατακορύφως, μια γραμμική καμπύλη η ζωή μας, το μηχάνημα υποστήριξη οξυγόνου σε κρατά στη ζωή, οι γιατροί τόσο φορτικά ντυμένοι με το φόβο και την αβεβαιότητα στα μάτια πασχίζουν να σώσουν το κάθε άνθρωπο ανεξαρτήτως ηλικίας σε εκείνο το κρεβάτι του πόνου, σε εκείνο το κρεβάτι που το ζήτημα ζωής και θανάτου αποκτά μια

ανώτερη αξία. Άνθρωποι ουρές στα νοσοκομεία για ένα τεστ, για ένα αποτέλεσμα.

Ουρές στα νοσοκομεία που σου θυμίζουν ότι η ζωή δεν είναι δεδομένη πια, όπως ούτε η ύπαρξή σου σε τούτο τον κόσμο. Μια προσευχή σ' έναν οποιοδήποτε Θεό για λίγη δύναμη, για λίγο φως μέσα σε τούτο το σκοτάδι της αβεβαιότητας, της θλίψης, του άγχους και του φόβου.

Καθώς οι μέρες και οι νύχτες περνούν σκέφτεσαι ότι δεν θα έρθει στη δική σου χώρα αυτός ο ιός, δεν θα κόψει τα φτερά της σχέσης σου, τις ελπίδες σου, τις προσδοκίες σου για το μέλλον. Καθώς κοιτάς την μια είδηση μετά την άλλη νιώθεις να αλλάζει η όλη κοσμοθεωρία σου, οι προοπτικές σου για το μέλλον και πασχίζεις με κάθε δύναμη που σου απομένει να εστιάσεις στο παρόν, σε όλα αυτά που έχεις. Για μια στιγμή κοιτάς μια εικόνα της Παναγίας και σου βγαίνει από τα βάθη της ψυχής σου μια ευγνωμοσύνη γεμάτη νόημα για όλα όσα έχεις, μα κυρίως για τη ζωή και την υγεία που έχεις για τώρα. Παρακαλάς κοιτώντας την εικόνα αυτή με μικρούς ψιθύρους, μην ακούσουν οι αγαπημένοι σου άνθρωποι το φόβο σου, να πάνε όλα καλά και να βρούμε τη δύναμη να ξεπεράσουμε το κακό που βρήκε όλη την ανθρωπότητα τόσο απρόοπτα, τόσο απερίσκεπτα, τόσο… τόσο…!

Μια Παρασκευή επιστρέφεις από την δουλειά σου με μια αδιαθεσία. Πέφτεις να κοιμηθείς μήπως και νιώσεις καλύτερα, βλέπεις ένα μήνυμα από τον άνθρωπο που τόσο πολύ αγαπάς και οι λέξεις που είναι χαραγμένες σε αυτό το ηλεκτρονικό μήνυμα σου δίνουν λίγη δύναμη να αντέξεις τη μέρα και να ανεβεί έστω και λίγο η διάθεσή σου. Κοιμάσαι, ονειρεύεσαι εκείνες τις ημέρες που δεν υπήρχαν όλα αυτά. Ξυπνάς ιδρωμένος, με πονοκέφαλο, με πόνο σε όλο το σώμα, με ένα ρίγος, αρχίζεις να καις σαν να ανεβάζεις πυρετό. Ανοίγεις διάπλατα την μπαλκονόπορτα να μπουν λίγο οι ακτίνες του ήλιου, να σε αγκαλιάσουν, να νιώσεις αυτή την βιταμίνη D που σου έλειπε αρκετά. Η ψυχική διάθεσή σου πεσμένη και προσπαθείς και με λίγη μουσική να την ανεβάσεις. Ακούγοντας του στίχους και τον ρυθμό της μουσικής αναρωτιέσαι τι έχεις, μήπως χτύπησε την πόρτα σου ξαφνικά αυτός ο ιός που τρέχει τόσο γρήγορα σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Κάνεις μια αναζήτηση στο διαδίκτυο, προσπαθείς να κάνεις σύγκριση στα συμπτώματα της γρίπης και αυτού του ιού που στο τέλος καταλήγεις στο συμπέρασμα πόσο παρόμοια είναι. Προσπαθείς να μυρίσεις και να γευτείς τα πάντα, να επιβεβαιώσεις τους φόβους σου ότι δεν έχεις

κάτι τέτοιο. Τρόμος και φόβος σε κατακλύζει. Η θερμοκρασία μια ανεβαίνει, μια κατεβαίνει. Παύεις σταδιακά να νιώθεις τόσο ο εαυτός σου. Σκέψεις σε περιτριγυρίζουν για τους αγαπημένους σου ανθρώπους, ζυγίζεις προσεκτικά τις λέξεις που θα ξεστομίσεις, στην άκρη του γραφείου σου μια στοίβα αδιάβαστα βιβλία, κοιτάς και δεν βρίσκεις τη δύναμη πλέον να ανοίξεις ούτε μια σελίδα και να διαβάσεις έστω δυο λέξεις, μια παράγραφο για λίγη δύναμη. Ξεκινούν οι προσευχές στο Θεό, ικεσίες να σε λυτρώσει από αυτό το βασανιστήριο, σωστή διατροφή για λίγη ενίσχυση του οργανισμού, μπόλικο νερό για να μη πάθεις αφυδάτωση. Μια κοιμάσαι, μια ξυπνάς, αυτή είναι η ρουτίνα σου για 14 ολόκληρες βασανιστικές μέρες, μέρες που ποτέ ξανά στη ζωή σου δεν είχες βιώσει και ευχόσουν να μην τη βίωνες ποτέ. Μα η Μοίρα είχε άλλα σχέδια. Ήταν της Μοίρας γραμμένο με το πιο έντονο μελάνι της να περάσεις ετούτη τη δοκιμασία. Στους γονείς σου, τον άνθρωπό σου και τους αγαπημένους σου φίλους ρωτάς ξανά και ξανά τα ίδια πράγματα, επειδή μέσα στη ψυχή σου και στο μυαλό σου γυρίζει με τόση μεγάλη δύναμη ο ανεμοστρόβιλος του φόβου. Λίγη επιβεβαίωση, λίγη παρηγοριά ψάχνεις για το αν θα γίνεις σίγουρα καλά. Στα άγρια μεσάνυχτα που κουλουριάζεσαι για λίγη ζεστασιά, ξυπνάς και κοιτάς γύρω-γύρω και σκέφτεσαι τη ζωή μετά από όλο αυτό, μα μια φωνή εντός σου φωνάζει «Κοίτα το ΤΩΡΑ! Πάλεψε!» και εσύ την ακούς, γιατί δεν μπορείς να κάνεις και διαφορετικά.

Οι δεκατέσσερις μέρες που σαν το φαντάρο που περιμένει το χαρτί απόλυσης μετρούσες, τελείωσαν. Νιώθεις ο οργανισμός σου να συνέρχεται με αργά βήματα, ενώ μέσα σου παραμένεις συγκρατημένα αισιόδοξος. Δεν φοβάσαι τόσο πλέον. Ανοίγεις την τηλεόραση για να μάθεις τα νέα του υπόλοιπου κόσμου που πασχίζει με κάθε τρόπο να επιβιώσει από μια πρωτοφανή κατάσταση. Βλέπεις να ανακοινώνονται νέα μέτρα και τώρα σε εκείνες τις σκέψεις που είχες έρχονται άλλες να πάρουν τη θέση τους. Σκέφτεσαι αν αυτά τα μέτρα είναι για καλό ή κακό, αν θα μείνουν για πάντα ή θα είναι προσωρινά, αν θα επηρεάσουν τους ανθρώπους και πως θα τα δεχτούν. «Μακάρι να είναι παροδικά αυτά τα μέτρα και να επιστρέψουμε στην κανονικότητα που ήμασταν πριν από όλη αυτή την κατάσταση», λες νοερά και προσπαθείς να το πιστέψεις, γεμίζοντας με ψεύτικες ελπίδες τον εαυτό σου. Στο βάθος του σπιτιού ακούγεται μια φωνή. Είναι του πατέρα σου και λέει: «Δεν θα

υπάρξει παλιά κανονικότητα. Πρέπει να ζήσουμε με αυτή την νέα κανονικότητα, όπως μας λένε οι πολιτικοί, οι επιστήμονες και οι δημοσιογράφοι». Σαν να διάβαζε τη σκέψη σου και αναρωτιέσαι μήπως την είπες φωναχτά ή ήταν ιδέα σου.

Νιώθεις να αποδέχεσαι αυτά τα νέα μέτρα που ανακοινώνονται και πιστεύεις ότι δεν πρόκειται να σε επηρεάσουν σωματικά και ψυχικά και ότι θα μπορείς να κάνεις όλα όσα θέλεις. Ωστόσο, μετά από πολλούς μήνες προσμονής αρχίζεις να νιώθεις πως διαψεύδεσαι. Νιώθεις τα πρώτα ψυχοσωματικά σημάδια και τη ζωή σου να αλλάζει με έναν τρόπο που ούτε εσύ δεν ήθελες αλλά αναγκάστηκες να την αλλάξεις για το καλό σου, για το καλό όλων όσων αγαπάς αληθινά, για το καλό ακόμη και των ανθρώπων που συναντάς τυχαία έξω, ανθρώπων που στην ουσία δεν γνωρίζεις.

Ανοίγει η οικονομία, ανοίγει ο τουρισμός, ανοίγει η εστίαση, ανοίγουν οι μετακινήσεις σταδιακά, βήμα-βήμα και κοιτώντας αυτές τις ανακοινώσεις, ξεφωνίζεις δυνατά: «Δόξα τω Θεώ! Λίγη ανάσα, λίγη κανονικότητα!». Προσπαθείς να το πιστέψεις με όλο το είναι της ύπαρξής σου, αλλά έρχεται αυτή η αόρατη φωνή που βρίσκεται βαθιά μέσα στο μυαλό σου και σου υπενθυμίζει να είσαι συγκρατημένα αισιόδοξος, να κρατάς μικρό καλάθι, όπως λέει και ο κόσμος. Κάνεις τα πρώτα δειλά βήματα να συναντήσεις ένα-δύο αγαπημένους ανθρώπους, τηρώντας με μια θρησκευτική ευλάβεια τα μέτρα. Νιώθεις σαν τον οικοδόμο που έχει όλα τα εργαλεία του σε μια θήκη. Έτσι κι εσύ έχεις μια εφεδρική μάσκα για καλό και κακό, το αντισηπτικό και το χαρτί βεβαίωσης μετακίνησης. Λίγο πριν περπατήσεις για τον προορισμό σου, αφήνεις τον ήλιο να σου δώσει με τις δυνατές αχτίνες του μερικά «χαστούκια», να νιώσεις τη ζεστασιά και τη βιταμίνη D σε όλο το κορμί σου. Βάζεις τη μάσκα και προχωράς. Δεξιά και αριστερά, πίσω και μπροστά τα ανήσυχα βλέμματα των ανθρώπων κρυμμένα σε μια μάσκα, φοβισμένοι σαν τους ψυχαναγκαστικούς ήρωες των τηλεοπτικών σειρών «Ντετέκτιβ Μόνκ» και «Κωνσταντίνου και Ελένης». Τόσο μικροβιοφοβικοί, τόσο αποξενωμένοι ένας από τον άλλον. Στα βλέμματα τους βλέπεις το ένστικτο του εγωισμού, της επιβίωσης. Πασχίζεις να δεις και λίγα σημάδια κούρασης, άγχους και κατάθλιψης στα μάτια τους, μα παίζουν τόσο καλά τον ρόλο τους.

Συναντήθηκες με τον φίλο σου και για μια στιγμή νιώθεις ένα κύμα

εκνευρισμού εντός σου που δεν μπορείς να τον αγκαλιάσεις ή να του δώσεις μια φιλική χειραψία. «Τόσο απομακρυσμένοι! Γιατί Θεέ μου;» Απορείς νοερά και προχωράτε μαζί με μια μικρή απόσταση ανάμεσα σας. Δεν μπορείς να αντέξεις αυτό το συναίσθημα. Πριν και μετά από το άγγιγμα κάθε αντικειμένου λίγες σταγόνες αντισηπτικού βάζεις στην παλάμη των χεριών σου λες και αυτή είναι η ασφάλεια σου, μα κάπου στην άκρη του μυαλού σου εκλαμβάνεται ως μια ψευδαίσθηση. Και έτσι θα είναι εφεξής. Αυτή είναι η αλήθεια όσο κι αν σε πονάει. «Προσαρμογή, προσαρμογή, προσαρμογή και υπομονή» φωνάζει εκείνη η φωνή μέσα στο κεφάλι σου και εσύ με μια νευρικότητα της απαντάς «Σταμάτα επιτέλους! Θέλω να ζήσω φυσιολογικά και δεν είναι αυτή φυσιολογική ζωή!».

Σαν αναπληρωτής εκπαιδευτικός που είσαι κάθε πρωί πηγαίνεις στην ώρα σου στη δουλειά σου. Μια ρουτίνα που δεν έχει αλλάξει παρά την όλη κατάσταση. Απολυμαίνεις τα πάντα, πλένεις σχολαστικά τα χέρια σου αρκετές φορές, βάζεις αντισηπτικό από πάνω, φοράς διπλή μάσκα και λες νοερά: «Θεέ μου δώσε μου τη δύναμη να βγάλω κι αυτή τη μέρα!». Νιώθεις λίγο σαν νοσηλευτής σε νοσοκομείο, ενώ προσπαθείς με κάθε δύναμη που σου απομένει να διδάξεις αυτά τα μικρά αθώα και γλυκά πλασματάκια τα καλύτερα πράγματα. Κάποιες φορές σε κοιτούν με μια περιέργεια και εσύ μαντεύεις τι θέλουν να ρωτήσουν. Θέλουν να ρωτήσουν γιατί φοράς μάσκα και γάντια, γιατί φοβάσαι τόσο πολύ και αν τα αγαπάς πολύ. Εσύ με τον πιο όμορφο τρόπο προσπαθείς να τα καθησυχάσεις, να τα δώσεις δύναμη για να είναι προσηλωμένα σε αυτό που θέλεις να μάθουν. Βαθιά μέσα σου, όμως, η ψυχή σου κλαίει γιατί δεν μπορείς να τα δώσεις μια σφιχτή αγκαλιά και να πεις ότι όλα θα πάνε καλά. «Αν όλα πήγαιναν καλά, θα είχαμε μάθει προ πολλού τι πρέπει να κάνουμε. Αλλά πήραμε βαθμό κάτω από τη βάση σε όλο αυτό», είπε πάλι η φωνή μέσα στο μυαλό σου και εσύ κοίταξες για μια στιγμή έξω από το παράθυρο, προσπαθώντας να μην παραδεχτείς στον εαυτό σου ότι αυτή είναι η πικρή αλήθεια!

Ήρθε ο καιρός να πάρεις μια εκπαιδευτική άδεια λίγων ημερών για να πας να δεις τον άνθρωπο σου. Προσπαθείς να βρεις τρόπους πως και με τι θα πας. Προσπαθείς μέσα σε όλον αυτόν το κυκεώνα μέτρων να βρεις πως θα τα καταφέρεις. Φόβος σε κατακλύζει μήπως κολλήσει κάτι εκείνη ή κολλήσεις κάτι εσύ. Φόβοι που πριν δεν υπήρχαν και η σχέση κυλούσε ήρεμα χωρίς άγχος, χωρίς

κατάθλιψη, χωρίς νεύρα. Μπορούσες να εκδηλώνεις τον έρωτα σου, την αγάπη σου, το πάθος σου σε κάθε σημείο του κορμιού της χωρίς να σκέφτεσαι κάτι από όλα αυτά. Από την άλλη, κάπου βαθιά μέσα σου σκέφτεσαι και φοβάσαι συνάμα μήπως σε αφήσει εξαιτίας αυτής της κατάστασης, μήπως αλλάξουν τα συναισθήματά της για σένα, μήπως δεν θα είναι πια ίδια τα πράγματα μέσα στη σχέση σας. Έπειτα σκέφτεσαι ότι κι αν αυτές οι σκέψεις βγουν αληθινές, ποιο θα είναι το μετά; Θα μπορέσεις να ζήσεις χωρίς αυτόν τον άνθρωπο; Θα βρεις τη δύναμη να σταθείς στα πόδια σου, να πας παρακάτω προς εκεί που αχνοφαίνεται το φως ενός αβέβαιου μέλλοντος;

Ετοιμάζεις μια-δύο βαλίτσες με λίγα απλά ρούχα, τίποτα το σπουδαίο. Κάνεις σκέψεις πως θα είναι όταν τη δεις, αν θα σου πει ότι της έλειψες, αν θα σ' αγαπάει το ίδιο με την πρώτη φορά που σου είπε εκείνο το όλο νόημα σ' αγαπώ. Κοιμάσαι το βράδυ μετρώντας τις ώρες που θα είσαι εκεί και θα την έχεις στην αγκαλιά σου τόσο σφιχτά. Σαν να ναι όλος ο κόσμος σου, ό,τι πιο πολύτιμο έχεις στη ζωή σου. Ξυπνάς την επόμενη μέρα με μια αισιοδοξία, με ένα χαμόγελο στα χείλη, ντύνεσαι όμορφα για εκείνη. Δείχνεις περισσότερο από ποτέ ερωτευμένος. Θυμίζει νεανικό έρωτα στα πιο δύσκολα χρόνια που έχει βιώσει η ανθρωπότητα μετά την Ισπανική γρίπη ή τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μπαίνεις στο αμάξι σου, ακούς στο στερεοφωνικό να παίζουν οι ειδήσεις με κύριο θέμα την πορεία του φονικού ιού στη χώρα μας ενώ παράλληλα σφίγγεσαι, σε περιλούζει ένας κρύος ιδρώτας. Και στο τέλος υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι όλα βαίνουν καλώς. Κοιτάς πόσο καθαρός είναι ο ουρανός. Τόσο καθαρός που ποτέ δεν τον έχεις ξαναδεί τόσο όμορφο. Ούτε ένα σύννεφο. Μονάχα ο ήλιος που πετάει τις ακτίνες του σαν βέλη στο αυτοκίνητό σου.

Έφτασες μπροστά από το σπίτι της. Σε εκείνο το προσωρινό σπίτι που μετακόμισε για τις ανάγκες της δουλειάς της ως αναπληρώτριας εκπαιδευτικού. Ένα μικρό σπιτάκι γεμάτο αγάπη και ζεστασιά. Μονάχα η ύπαρξη της ομορφαίνει κάθε γωνιά εκείνου του σπιτιού. Καθώς βγαίνεις από το αμάξι με την μάσκα στο πρόσωπο την κοιτάς. Ούτε στο ελάχιστο δεν έχει αλλάξει. Είναι η ίδια γυναίκα που αγαπάς, που ερωτεύτηκες. Μια στιγμή αμηχανίας. Το μυαλό σου κάνει κύκλους για το αν πρέπει να τηρήσεις τα μέτρα ή να ρισκάρεις και να της δώσεις το πιο δυνατό

φιλί και την πιο σφιχτή αγκαλιά, να της δείξεις πόσο σου έλειψε. Τελικά η αγάπη υπερτερεί, ανοίγεις διάπλατα τα χέρια σου για να έρθει στην αγκαλιά σου. Έρχεται με το πιο όμορφο χαμόγελο στα χείλη της, ένα χαμόγελο που ποτέ δεν έχεις ξαναδεί στη ζωή σου. Ένα χαμόγελο τόσο σπάνιο που σε γεμίζει με τόση ευτυχία και χαρά που της το ανταποδίδεις και εσύ μέσα από την μάσκα σου. Δεν μπορείς να αντέξεις τη μάσκα που χωρίζει τα ρόδινα χείλη σου από τα δικά της. Αποφασίζεις να τη βγάλεις και να της δώσεις εκείνο το φιλί που διακαώς ποθούσες τόσο καιρό. Πρώτη φορά σε αγκαλιάζει τόσο σφιχτά λες και δεν θα συναντηθείτε ποτέ ξανά, λες και θα σου πει εκείνο το αντίο που τόσο πολύ φοβόσουν. Για μια στιγμή αποφασίζεις να μην το σκέφτεσαι και να ζήσεις το τώρα. Να νιώσεις για μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου ή, μάλλον, για μερικές ώρες ή μέρες τυχερός και ευλογημένος που την έχεις στη ζωή σου. Σκέφτεσαι ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί της, ότι είναι τόσο μοναδική με τον δικό της τρόπο και κατά διαστήματα της δίνεις μερικά δυνατά φιλιά που δείχνουν όλη σου την αγάπη για εκείνη. Αποφασίζεις να της κάνεις έναν αξέχαστο έρωτα. Τελειώνοντας εκείνη γυρίζει το κεφάλι της προς τον τοίχο του δωματίου και σκέφτεται για λίγα λεπτά. Την κοιτάς και δεν τολμάς να ρωτήσεις τι σκέφτεται. Μονάχα αναρωτιέσαι αν της άρεσε, αν θα ήθελε να φάτε βραδινό στο κρεβάτι. Αλλά το μόνο που θα ήθελες είναι να μη σηκωθείτε από το κρεβάτι, να μείνετε για πάντα εκεί. Εύχεσαι να μπορούσες να παγώσεις το χρόνο και την κίνηση στα πάντα. «Δεν είσαι Θεός! Μην το σκέφτεσαι καν!», πετάγεται ξάφνου η φωνή στο κεφάλι σου και αποφασίζεις να της δώσεις ένα ακόμη φιλί στα όμορφα χείλη της. Σηκώνεται να φορέσει το πουκάμισό σου με το άρωμα Invictus της Paco Rabanne. Το μυρίζει. Όλη η ύπαρξη σου, το αποτύπωμα της στο ριγέ σου πουκάμισο. Το ριγέ πουκάμισο που σου είχε κάνει δώρο ένα καλοκαίρι πριν αρχίσουν όλα να γυρνούν ανάποδα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Σαν να σε αγκαλιάζει, να σε κρατάει για πάντα πάνω στο όμορφο σαν γλυπτό αρχαίας θεάς κορμί της. Πηγαίνετε μαζί στο σαλόνι, ανοίγεις εσύ την τηλεόραση. Βάζεις ένα κανάλι στην τύχη να παίξει. Πάλι για την πανδημία μιλάνε. «Έχω βαρεθεί όλη αυτή την κατάσταση! Πότε θα ζήσουμε επιτέλους όπως πριν; Δεν θέλω άλλο να νιώθω έτσι εξαιτίας αυτής της κατάστασης», είπε χαϊδεύοντας τα μαλλιά σου. Σαν να μιλούσε σε εκείνους που έλεγαν τα νέα για την πανδημία.

Οι μέρες πέρασαν και ήρθε ο καιρός να φύγεις από εκείνον τον χώρο που για σένα έμοιαζε μια φευγαλέα στιγμή στον παράδεισο. Είναι για σένα δύσκολο που φεύγεις και πάλι. Πασχίζεις να κρατηθείς να μη βάλεις τα δάκρυα. Να δείξεις άνδρας. Μα και οι άνδρες έχουν ψυχή και δακρύζουν. Είμαστε άνθρωποι και ευαίσθητοι και όχι πλασμένοι από πέτρα. Της δίνεις ένα από τα πιο γλυκά φιλιά και της υπόσχεσαι ότι θα συναντηθείτε και πάλι υπό καλύτερες συνθήκες, όσο ψέμα κι αν ακούγεται αυτό. Βάζεις τη μάσκα σου, λίγες σταγόνες αντισηπτικό και μπαίνεις στο αυτοκίνητο με προορισμό την επιστροφή στο πατρικό σου. Καθώς οδηγείς με προσοχή σκέφτεσαι εκείνες τις μοναδικές στιγμές. Σκέφτεσαι πόσο θα ήθελες να κάνεις αναστροφή και να της δείξεις ξανά πόσο την αγαπάς. Βάζεις το στερεοφωνικό να παίξει. Να που πάλι μιλούν για την πανδημία. «Η ζωή μου όλη είναι μια πανδημία», σκέφτεσαι νοερά. Πείθεις τον εαυτό σου να μη δακρύσει και κρατάς γερά το τιμόνι, επειδή έρχονται τα πρώτα σημάδια που μοιάζουν με το στερητικό σύνδρομο όταν θέλεις να πάρεις την δόση σου. Την δόση της αγάπης, του έρωτα. Κοιτάς κλεφτά το κινητό σου για να δεις αν έλαβες κάποιο μήνυμα από εκείνη. Τίποτα ακόμη. Σκέφτεσαι αν νιώθει το ίδιο και εκείνη, όπως εσύ. Μακριά της ένα κομμάτι του εαυτού σου είναι κενό, σαν να αργοπεθαίνει και νιώθεις ότι η πανδημία κάνει την κατάσταση πιο δύσκολη. Είναι πιο δύσκολο τελικά από όσο πιστεύεις να αφήνεις μόνο τον άνθρωπό σου και να επιστρέφεις στα δικά σου μέρη. Μα ξέρεις κατά βάθος ότι είναι άνθρωπος που αξίζει για σένα και θα θυσίαζες τα πάντα για αυτόν, ακόμη και όλα τα μέτρα ενάντια στον φονικό ιό, γιατί όπως λένε οι ρομαντικοί, μια φορά ζεις την αληθινή αγάπη! «Είναι πράγματι έτσι;», απορείς με μια θλιμμένη έκφραση καθώς έχεις ήδη φτάσει στο πατρικό σου.

Οι μέρες έγιναν βδομάδες και οι εβδομάδες μήνες. Πέρασε τόσος πολύς καιρός. Η κατάσταση τόσο ίδια, τόσο βαρετή, τόσο μονότονη, τόσο άχρωμη. Η καθημερινότητα με μια μάσκα, ένα αντισηπτικό και ενάμιση μέτρο απόσταση. Έχεις σιχαθεί να ανοίγεις την τηλεόραση και να ακούς τα ίδια ξανά και ξανά. Έχεις σιχαθεί την κάθε εφημερίδα να αναφέρει τα ίδια με διαφορετικές λέξεις κάθε φορά. Λες και είναι ένα τραγούδι που παίζει συνεχώς το ρεφρέν. Ένα τραγούδι με τον ίδιο ρυθμό και την ίδια ένταση κάθε φορά. Τελικά, η ελπίδα πως τα πράγματα θα είναι όπως πριν έχει πεθάνει. Το νιώθεις βαθιά μέσα στο πετσί σου ότι η κατάσταση αυτή

ήρθε για να μείνει και τίποτα ξανά δεν θα είναι ίδιο με πριν. Όλα αυτά τα μέτρα θα είναι η «νέα θρησκεία» της ανθρωπότητας, όπως γράφει και ο μεγάλος Ιταλός φιλόσοφος του 21ου αιώνα, Giorgio Agamben, σε ένα από τα καινούργια βιβλία του. Οι σχέσεις, η εργασία, η εκπαίδευση, ο τρόπος ζωής, όλα μια αλλαγή 180 μοιρών. Σκέφτεσαι αν αυτή η αλλαγή θα είναι προς ένα καλύτερο και ωφέλιμο μέλλον για όλους τους ανθρώπους ή θα είναι άλλη μια στροφή προς την καταστροφή του είδους μας. Αναρωτιέσαι αν θα είμαστε έτοιμοι για την επόμενη πανδημία, αλλά κάπου βαθιά μέσα σου πιστεύεις ότι το μάθημα της η ανθρωπότητα δεν το πήρε ακόμη. Ίσως η διαχείριση της επόμενης πανδημίας να είναι οριακά στη βάση, μα έχουμε δρόμο ακόμη. Υπενθυμίζεις τον εαυτό σου να έχει μια συγκρατημένη πίστη για όλα πλέον. «Ποιος ζει, ποιος πεθαίνει μέχρι τότε!;», πετάγεται ξάφνου αυτή η αναθεματισμένη φωνή μέσα στο κεφάλι σου. Αν θέλεις να επιβιώσεις, πρέπει να βρεις αποτελεσματικούς τρόπους προσαρμογής. Ναι, σε αγχώνει, και ποιον δεν αγχώνει, η όλη κατάσταση. Αυτή είναι η ζωή. Κάνει κύκλους ξανά και ξανά. Ή αλλιώς όπως λένε κάποιοι: «Ρόδα είναι και γυρίζει». Βλέπεις τον κόσμο σε διάφορες χώρες ξεσηκώνεται με μια κατακραυγή αγανάκτησης: «Για πόσο ακόμη θα είμαστε αποξενωμένοι ο ένας από τον άλλον; Για πόσο ακόμη θα είμαστε αποξενωμένοι από την αγάπη και τον έρωτα;». Ο έρωτας και η αγάπη είναι στοιχεία διαιώνισης της κοινωνικής ζωής, διαιώνισης μιας ολόκληρης γενιάς ανθρώπων. «Έχουν άραγε δίκαιο που ξεσηκώνονται με τόσο θάρρος παραβιάζοντας κάθε μέτρο που έχει θεσπιστεί;», φαίνεσαι να απορείς καθώς τα λεπτά δάκτυλα του δεξιού χεριού σου πατούν ελαφρά πάνω στις νότες του μικρού σου πιάνου εκεί στην άκρη του σαλονιού σου που μοιάζει να είναι μιας άλλης εποχής…!

Αποφασίζεις κάποια στιγμή το βράδυ να ανοίξεις την τηλεόραση και ξάφνου βλέπεις μια λεζάντα με μεγάλα άσπρα γράμματα: «Η πανδημία τελείωσε!». Και αργότερα άλλη μια: «Η ανθρωπότητα παρά τις σημαντικές απώλειες από την πανδημία, βγήκε νικήτρια!». Λίγα λεπτά αργότερα ακούς το διάγγελμα του αρχηγού της καταπονημένης χώρας μας από τον φονικό ιό να λέει: «Πήραμε το μάθημά μας. Είναι καιρός να προχωρήσουμε με τα μέτρα της νέας κανονικότητας, ώστε να είμαστε έτοιμοι για την επόμενη πανδημία». Καθώς ακούς αυτές τις λέξεις γελάς από μέσα σου. Δεν ξέρεις καν αν είναι αστείο ή κάποιο είδος φάρσας. Η τηλεόραση

συνεχίζει να παίζει σε υψηλή ένταση, μα έξω στους δρόμους επικρατεί ένα χάος. Έχει βγει ο κόσμος και πανηγυρίζει από την χαρά του για αυτή την νίκη με καλό φαγοπότι. Τελικά, μετά από τόση μεγάλη προσπάθεια, τόση μεγάλη κούραση ψυχικά και σωματικά ο κόσμος αποδέχτηκε αυτή την νέα κατάσταση ή, μάλλον, την νέα κανονικότητα. Εν τέλει, κάποιοι σε προσωπικό επίπεδο βγήκαν νικητές και κάποιοι άλλοι ηττημένοι. Οι πρώτοι κατάφεραν να διατηρήσουν τα πάντα αλώβητα, ενώ οι δεύτεροι έχασαν αγαπημένους ανθρώπους, κατέρρευσαν οικονομικά και ψυχολογικά, έχασαν τις δουλειές τους. Αναρωτιέσαι και εσύ σε ποια κατηγορία να βάλεις σε αυτό το τέλος τον εαυτό σου. Για μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου αμφιταλαντεύεσαι ανάμεσα σε αυτά τα δύο με πολλές σκέψεις. Κάποιες από αυτές έχουν να κάνουν με το τι έμαθες από όλο αυτό, ποιοι άξιζαν και ποιοι δεν άξιζαν τελικά. Σε τελική ανάλυση, αποφασίζεις να τοποθετήσεις τον εαυτό σου κάπου στο ενδιάμεσο. Την μια έχεις την υγεία σου, την οικογένειά σου, τους φίλους σου, τη δουλειά σου, ένα γεμάτο λογαριασμό στην τράπεζα και από την άλλη έχασες εκείνη. «Τα έχει αυτά η ζωή! Συνέχισε και μην το βάζεις κάτω. Για όλους έχει ο Θεός!», είπε η μητέρα σου και σου έδωσε μια αγκαλιά. Η αγκαλιά της μητέρας δεν συγκρίνεται με καμία άλλη και το ξέρεις πολύ καλά αυτό. Όσο δύσκολο κι αν είναι, βάζεις ένα από αυτά τα απλά και αδιάφορα χαμόγελα σου και λες νοερά: «Την συγχωρώ! Αυτό κάνει όποιος/α αγαπάει αληθινά. Ας είναι ευτυχισμένη και υγιής και ελπίζω τώρα που τελείωσε αυτό το μαρτύριο να βρει τον καλύτερο που της αξίζει και εγώ την καλύτερη που αξίζω!». Εν τέλει, η πανδημία σου δίδαξε πολλά. Είναι μαθήματα ζωής σε σύντομο χρονικό διάστημα. Είχε τελικά τους λόγους του ο Θεός! Με λίγη πίστη καταλαβαίνεις πως όλα κάποια στιγμή τελειώνουν και ξεκινά κάτι καινούργιο. Έτσι, λοιπόν, και όπως φαίνεται, η ζωή συνεχίζεται και ίσως με ένα καλύτερο αύριο, αλλά αρκετά συγκρατημένα αισιόδοξο. Ίσως με καλύτερες προοπτικές, ας το ελπίζουμε!

<u>Σημείωση-Ευχαριστίες</u>

Ευχαριστώ την φίλη και φοιτήτρια ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και βραβευμένη ποιήτρια, Θεοδώρα Ιωαννίδου για τις πολύτιμες διορθώσεις της και για την πολύτιμη βοήθειά της στην εύρεση ενός αντιπροσωπευτικού τίτλου για το δοκίμιο αυτό. Τέλος, ευχαριστώ θερμά την οικογένειά μου, τους καρδιακούς φίλους

μου, Γιώργο Κανάκη και Δημήτρη Κωστούλη, και την συνεργάτιδά μου για την στήριξη, την πίστη και την ενθάρρυνση τους όλα αυτά τα χρόνια.

Μαργαριτίδου Στελίνα

Love is … in the Skype
Έρωτας μέσω Skype στην εποχή του Covid - 19

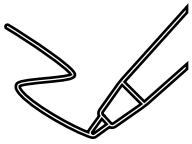

Στο Πανεπιστήμιο St John στην περιοχή του Rockland , δεν είχε μείνει πλέον κανείς.

Δύο 24ωρα μετά την ανακοίνωση του Dean **οι διάδρομοι, οι αίθουσες συγκέντρωσης, οι εξωτερικοί χώροι αντηχούσαν τον ήχο από τα ροδάκια των συρόμενων βαλιτσών που βιαστικά είχαν γεμίσει με ρούχα , παπούτσια και ό,τι άλλο μπορούσε να πάρει μαζί του ένας φοιτητής μη γνωρίζοντας πότε και πως θα επιστρέψει στην εστία του στο πανεπιστήμιο …

Το Πανεπιστήμιο St John, που λειτουργούσε κυρίως με δωρεές μεγάλων θρησκευτικών κοινοτήτων της Νέας Υόρκης (κουακέρων, καθολικών και ορθόδοξων), ήταν ένα από τα κυριολεκτικά χιλιάδες στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Μεγάλη Βρετανία που γέμισαν από έλληνες, ιταλούς, πορτογάλους ,γάλλους και ισπανούς φοιτητές κυρίως την τελευταία δεκαετία της οικονομικής ύφεσης στην Ευρώπη.

-Θα μείνεις εδώ Bro***; Ο Thomas συγκάτοικος του Μενέλαου, ήξερε ήδη την απάντηση, αλλά ρώτησε περισσότερο από αμηχανία και με μια μικρή δόση χαιρεκακίας που τρύπωνε συχνά στο χαρακτήρα του όπως ο πρωϊνός ήλιος από τις χαραμάδες πίσω από τις κατεβασμένες γρίλιες στο κοιτώνα τους.

Ο Μενέλαος Τσακίρης του έδωσε μια φιλική μπουνιά στο στομάχι, χωρίς να τον πλησιάσει όμως…Σε λίγο όλα γύρω του θα ήταν έρημα κι αυτός μόνος , όπως μόνος ήταν όλα αυτά τα τελευταία χρόνια κυρίως μετά τον αιφνίδιο θάνατο της μάνας του. Μετά το βιαστικό του φευγιό στο εξωτερικό. Για σπουδές.

……

Ημερολόγιο COVID-19 12η ημέρα καραντίνας St John University , Rockland, New York

Ο Μενέλαος κρατούσε ένα ιδιότυπο ημερολόγιο στο I Pad του . Το είχε ονομάσει COVidiary Είχε πια κολλήσει το συνήθειο να κρατά σημειώσεις για όλα , όπως στο εργαστήριο Ενζυμικής Τεχνολογίας όπου βοηθούσε στην παραγωγή αναλυτικών και διαγνωστικών ενζύμων σε μικροοργανισμούς. Θυμήθηκε τον καθηγητή του…

Ο ήχος της κλήσης στο Skype διέκοψε τις σκέψεις του.

-Έλα ρε συ….Κολλήσαμε στο Heathrow. Ο θόρυβος από την άλλη άκρη ήταν

πολύ έντονος. Με δυσκολία μπορούσε να ακούσει τον φίλο του Αλέξανδρο.

-Φεύγεις από Λονδίνο;

-Είμαστε 200 άτομα περιμένοντας εδώ και δυό μέρες στο Αεροδρόμιο. Γίνεται της που…εδώ Ψάχνουμε πτήση για Ελλάδα . Δεν υπάρχει τίποτε. Βασικά δεν υπάρχουν πτήσεις..

Ο Αλέξανδρος Αρίστογλου, γόνος παλιάς πολιτικής οικογένειας από την Ελλάδα είχε το μοναδικό χάρισμα να βρίσκει λόγους για να κάνει πλάκα. Άλλωστε είχε κάθε λόγο να είναι χαλαρός, και ξέγνοιαστος. Η μέχρι τώρα ζωή του βρίσκονταν στον αντίποδα αυτής του Μενέλαου. Η οικογένεια του Αλέξανδρου μπορεί να ήταν αναμεμειγμένη σε οικονομικά σκάνδαλα όπως λέγονταν, φρόντιζε ωστόσο να τον διατηρεί προστατευμένο και με ένα γερό χαρτζιλίκι στο πορτοφόλι. Ο Μενέλαος τον αγαπούσε γιατί τον ήξερε από τότε που ήταν παιδιά. Ήταν γείτονες, φίλοι, και μετά συμμαθητές στο σχολείο. Κι ο Αλέξανδρος ήταν πάντα τόσο διακριτικός , ακόμη και εκείνες τις σκοτεινές ημέρες της αυτοκτονίας της μητέρας του, της οικογενειακής οικονομικής καταστροφής τους που ακολούθησε στα χρόνια του Μνημονίου στην Ελλάδα…

-Έλα ρε…Μ ακούς; Έχει μια κοπελιά εδώ. Αεροσυνοδός είναι. Δε σου λέω τίποτε. Σου δείχνω…Ο Αλέξανδρος έστρεψε την κάμερα του lap top για να δείξει μια ψιλόλιγνη μελαχρινή κοπέλα με στολή αεροσυνοδού που χαμογελούσε αόριστα σα να πόζαρε σε κάποιον φακό…

-Ωραίο κομμάτι. Έμεινα στη Νέα Υόρκη. Λέω να περιμένω την εξέλιξη…

Μετά από έναν στριγκό ήχο η γραμμή διακόπηκε. Ο Μενέλαος πρόλαβε να ακούσει κάπου στο διαδικτυακό σύμπαν «Έχει τόσο ωραία χείλη …θανατηφόρα» και κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας στον εαυτό του. Ο Αλέξανδρος ήταν ικανός να χαλβαδιάζει εν μέσω πανδημίας σε ένα γεμάτο τρελαμένους έλληνες φοιτητές αεροδρόμιο στην Αγγλία , ενώ η μητέρα του από την άλλη άκρη ενός τηλεφώνου θα απειλούσε θεούς και δαίμονες λέγοντάς του να γυρίσει γρήγορα πίσω…

Ημερολόγιο COVID-19 Ημέρα 13η

«Ο Covid-19 σε σύγκριση με προηγούμενους κορωνοιούς όπως ο SARS-1 και ο MERS είναι λιγότερο θανατογόνος . Είναι όμως πιο μολυσματογόνος αφού

εξαπλώνεται πιο εύκολα από άλλους ιους, συμπεριλαμβανόμενου και του ιου που προκαλεί εποχική γρίπη», κατέληγε το άρθρο στο www.medicinecare.com.

Ο Μενέλαος βαρέθηκε την κλεισούρα στο δωμάτιό του. Έκλεισε τη σελίδα που διάβαζε και βγήκε από το διαδίκτυο.

«Πως κατέληξα εδώ;» αναρωτήθηκε.

Δεν τον πείραζε η μοναξιά, την είχε συνηθίσει… Ήταν ένα είδος αυτοεξορίας , στην οποία είχε υποβάλει τον εαυτό του. Καλύτερα έτσι. Δεν ήθελε πια να επιστρέψει, να δει το πατρικό του άδειο, απογυμνωμένο από ανθρώπους, αναμνήσεις, έπιπλα, προσδοκίες…

Πήρε το laptop, κρέμασε τα ακουστικά του στο στήθος και βγήκε μια βόλτα στο άλσος μπροστά στο Πανεπιστήμιο. Δεν θα τολμούσε ούτε ένα βήμα παραπάνω. Γνώριζε πόσο «έξυπνη» ήταν η διαδικασία της επιμόλυνσης, της μόλυνσης με παθογόνους μικροοργανισμούς από το γειτονικό περιβάλλον με την εισαγωγή ξένου DNA σε ένα ευκαριωτικό κύτταρο****… Αλλά αυτό μάλλον έχει ήδη συμβεί, σκέφτηκε ήρεμα καθώς ένα δροσερό αεράκι φυσούσε από τους λόφους.

-Κι όμως η Άνοιξη είναι κάπου εδώ κοντά τραγούδησε στα Αγγλικά επαναλαμβάνοντας το στίχο από ένα γνωστό ποπ τραγούδι, έτοιμος να βάλει τα ακουστικά στα αυτιά του.

-Ναι, τη νιώθω… τη νιώθω! Μια τραγουδιστή φωνή, συνεχίζοντας το ρεφραίν ακούστηκε πίσω από τους καλοφροντισμένους θάμνους. Μια ψιλόλιγνη φιγούρα με μαλλιά που άστραφταν σε ένα εκθαμβωτικό πορτοκαλί χρώμα κάτω από τον πρωινό ήλιο, τον πλησίαζε κρατώντας ένα κλαδευτήρι κηπουρού. Η εικόνα ταίριαζε σε μια απολύτως φυσιολογική ανοιξιάτικη μέρα στο Rockland της Νέας Υόρκης.

-Θα μπορούσα και να τρομάξω , της είπε με απαλή ήρεμη φωνή.

Η Αλίσια αναγνώρισε την προφορά του ευρωπαϊκού νότου και τη συνέδεσε με το σταρένιο δέρμα , τα μαύρα μαλλιά και τα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια με τις μακριές βλεφαρίδες.

-Ιταλός;

-Έλληνας.

……

Ημερολόγιο COVID 19 20η μέρα καραντίνας

Ο χαρακτηριστικός ήχος από το τηλέφωνο του Skype τους ξύπνησε.

-Έλα ρε μαλ… Πού είσαι;

-Ναι…Άνοιξε τα μάτια του διστακτικά. Ήταν πάντα on line , ακόμη κι όταν έκαναν έρωτα με την Αλίσια που τώρα ξάπλωνε γυμνή δίπλα του.

-Κολλήσαμε.

Ο Μενέλαος ανακάθισε στο σκληρό στρώμα της φοιτητικής κουκέτας.

-Νοσείτε ; Πόσοι;

-Ρε μαλ ! Έχεις χάσει το χρόνο!!! Είμαστε πέντε μέρες Heathrow περιμένοντας ένα αεροπλάνο να πάμε Ελλάδα. Η μάνα μου από τη Σκιάθο απειλεί με αγωγές όλα τα υπουργεία της χώρας κι εγώ είμαι με τη Μπέτυ. Καταφέραμε να φύγουμε με τα πράγματά μας και να πάμε σε ένα ξενοδοχείο εδώ δίπλα που έχει χάλια σύνδεση όμως… τουτ , τουτ Έλα μ ακούς ρε…

Η Αλίσια σηκώθηκε από το κρεβάτι . Τα πορτοκαλί μαλλιά της έφταναν μέχρι κάτω στην πλάτη και τελείωναν ακριβώς πάνω από τα στρογγυλά της οπίσθια. Πηγαίνοντας προς το μπάνιο κουνιόταν ανέμελα δεξιά , αριστερά…

Ο Μενέλαος την κοιτούσε αφηρημένος προσπαθώντας να παρακολουθήσει όσα του έλεγε ο Αλέξανδρος.

……

Μετά τις πρώτες ώρες στο Heathrow τα σκάιπ με τους τηλεοπτικούς σταθμούς, τη σπαστική Ελληνίδα που είχε αναλάβει το ρόλο της συντονίστριας των ταξιδιωτών, ο Αλέξανδρος άρχισε να κόβει βόλτες για να ξεμουδιάσει.

Η Μπέτυ πάλι μόλις είχε μπει ξανά μέσα στην αίθουσα αναμονής. Η νικοτίνη έκαιγε ακόμη το στόμα της.

-Την γκαντεμιά μου μέσα ! Της ερχόταν να ουρλιάξει από τα νεύρα της. Το πρώτο της εκπαιδευτικό ταξίδι την προσγείωσε απότομα στο Χήθροου, αφήνοντάς την με μια πικρή γεύση στο στόμα, το ίδιο πικρή σα ναχε καπνίσει ένα πακέτο τσιγάρα…

Η Μπέτυ Ματσάγγου από τα Γιάννενα , ήθελε να γίνει αεροσυνοδός. Δεν ήθελε τίποτε άλλο στη ζωή της. Δεν είχε κανένα άλλο στόχο, κανένα άλλο όνειρο. Έτσι μόλις τελείωσε το Γυμνάσιο πήγε στη Θεσσαλονίκη , στο σπίτι της πρώτης της

ξαδέλφης και φοίτησε σε ένα ιδιωτικό ΙΕΚ που εξειδικεύεται στις αεροπορικές σπουδές. Μετά από τέσσερις κύκλους ανιαρών μαθημάτων και δύο καλοκαίρια σε ξενοδοχεία για σαιζόν , προκειμένου να εξασκήσει τα Αγγλικά και Γερμανικά της και να συγκεντρώσει κάποια χρήματα, ήρθε η ώρα να πετάξει…Η πρώτη της πτήση όμως δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Τώρα ένιωθε τσακισμένη , απογοητευμένη, σχεδόν δυστυχισμένη….Πότε άραγε θα τελείωνε όλο αυτό; Με την άκρη του ματιού της είδε έναν νεαρό να την κοιτάζει εξεταστικά. Ήταν απίστευτα όμορφος. Όμως εγώ είμαι απίστευτα…γκαντέμω σκέφτηκε και έκανε να τον προσπεράσει σκυθρωπή…

……..

-Έλα ρε είσαι on line?

Η Μπέτυ είναι φανταστική. Έχει χιούμορ, μια απίστευτη ενέργεια και είναι πολύ σέξυ. Δεν περίμενα η αναμονή μου στο Heathrow να εξελιχθεί έτσι…

-Πότε πρόλαβες να τη γνωρίσεις ρε φίλε; Τον ρώτησε χωρίς κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

-Μεταφερθήκαμε στο πιο κοντινό ξενοδοχείο. Να πω την αλήθεια δεν βιαζόμαστε να επιστρέψουμε στην Ελλάδα…

Ο Μενέλαος φαντάζονταν την μητέρα του Αλέξανδρου , την κυρία Στέλλα να ουρλιάζει μέσω skype «Γύρνα αμέσως πίσω! Κινδυνεύεις» και τον μοναχογιό της να κρύβεται κάτω από τα σεντόνια του διπλού κρεβατιού σε κάποιο ξενοδοχείο…

-Θέλεις καφέ; Η Αλίσια ήταν τόσο… Έψαχνε να βρει τη λέξη, αλλά δεν τα κατάφερνε:…καθησυχαστική, ανακουφιστική…Αναστέναξε και πήγε ν ανοίξει το παράθυρο. Ο καλός αερισμός ήταν απαραίτητος . Μια βαριά μυρωδιά από βρεμένο πεύκο εισέβαλλε στο εσωτερικό του μικροσκοπικού δωματίου , σα νάθελε να διώξει τη σκόνη από κάθε γωνιά του, μαζί με τις θλιβερές αναμνήσεις…

Όχι. Ο Μενέλαος δεν είχε κανένα λόγο να επιστρέψει. Όχι πια , όχι τουλάχιστον πριν τελειώσουν όλα, πριν ξεκινήσουν άλλα, πριν η ζωή στρέψει την προσοχή της αλλού…

Πήρε μια βαθιά ανάσα και χάιδεψε τα πορτοκαλί μεταξένια μαλλιά της Αλίσια…Αυτά που κατέληγαν πάνω στα στρογγυλά της οπίσθια…

Όταν όλο αυτό περάσει ο Μενέλαος και η Αλίσια θα είναι ακόμη μαζί. Θα ταξιδέψουν στον περίφημο Route 66 , θα διασχίσουν σχεδόν όλες τις Πολιτείες και

θα φτάσουν στην Αριζόνα για να δουν τον ήλιο να χάνεται πίσω από τους κάκτους. Εκείνος θα την πάει στα Ζαγόρια, στο φαράγγι του Βίκου , το ελληνικό Grand Canyon και θα της δείξει όλα τα θαυματουργά βότανα των βικογιατρών, χωρίς να μπορεί να μεταφράσει τις λέξεις. Και θα γελάει καθώς η Αλίσια θα παιδεύεται να προφέρει τα ελληνικά…Και το γέλιο τους θα αντηχεί στο φαράγγι…

*Παράφραση του τραγουδιού του John Paul Young –Love is In The Air (1978)

**Dean Πρύτανης

***Bro Αδελφέ, κολλητέ

****Ευκαριωτικά είναι τα κύτταρα τα οποία έχουν πλήρως σχηματισμένο πυρήνα.

Μαυρουδή – Μούλιου Λένα

Η Μάσκα

Η Λένα Μαυρουδή Μούλιου γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Είναι παντρεμένη με παιδιά και εγγόνια. Συνταξιούχος δασκάλα πιάνου, Πτυχιούχος και Συνθέτις του Εθνικού Ωδείου Αθηνών (Μανόλης Καλομοίρης). Έγραψε πολλή ορχηστική μουσική και πάρα πολλά τραγούδια.

Σαν ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ έχει πλούσιο έργο. Έγραψε (και συνεχίζει να γράφει) πολλά βιβλία όπως: Αφηγήματα, Μυθιστορήματα, Νουβέλες, Διηγήματα ων ουκ έστιν αριθμός και ποιήματα. Έχει διακριθεί σε πάρα πολλούς διαγωνισμούς με ΑΡΙΣΤΕΙΑ, ΒΡΑΒΕΙΑ, ΕΠΑΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ.

Συμμετέχει επίσης σε πάρα πολλές συλλογικές εκδόσεις έντυπες και ηλεκτρονικές.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ''ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ'' εξέδωσαν: την 1η συλλογή διηγημάτων ''Η ΠΟΡΤΑ ΣΤΑ ΔΕΞΙΑ,'' την 2η συλλογή διηγημάτων ''ΥΔΡΟΧΟΟΣ ΜΕ ΣΚΟΡΠΙΟ,'' το μυθιστόρημα ''ΥΠΟΨΙΕΣ,'' την Τριλογία ''ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ,''(''Θάνατος στο πάρκο,''animateur,''Ο Βράχος.'') 6η συλλογή διηγημάτων ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Τίτλος: ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΝΓΚΟ. ''ΔΑΝΑΗ Η ΡΕΠΟΡΤΕΡ''.

Οι εκδόσεις ΠΝΟΕΣ, εξέδωσαν τα μυθιστορήματα: ''Η ΒΙΛΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ''Α' μέρος, και ''ΜΑΡΙ-ΝΑ'' Β' μέρος, '' ΠΛΑΓΙΑ,'' (μυθιστόρημα), ''ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ,'' (μυθιστόρημα), ''ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ,'' (μυθιστόρημα), την 3η ΣΥΛΛΟΓΗ διηγημάτων ''ΑΡΩΜΑ ΜΠΛΑΖΕ'', την 4Η ΣΥΛΛΟΓΗ αστυνομικών διηγημάτων, ''ΠΕΡΣΑ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ,'', την 5η ΣΥΛΛΟΓΗ διηγημάτων, ''ΚΑΘΕ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΙΣ 5''.

Συμμετέχει σε πολλές συλλογικές εκδόσεις ΚΑΙ άλλα βιβλία … υπό έκδοση. Συνεργάζεται με πολλά περιοδικά έντυπα και ηλεκτρονικά και πολλές σελίδες.
Είναι μέλος της Π.Ε.Λ. Γράφει σε μια μόνιμη στήλη στη σελίδα ‘’ΛΟΓΩ ΓΡΑΦΗΣ’’, στο ‘’βιβλίο. Νετ’’, στο ‘’bonsaistories’’ και μέχρι πρόσφατα και για χρόνια, στο περιοδικό ‘’ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ’’, στο ‘’κουκιδάκι’’ και στο ‘’fractal’’.

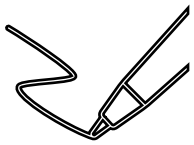

Μόλις πριν λίγα χρόνια, έβλεπε κανείς αραιά και πού, κανέναν ξένο, κυρίως Κινέζο- εύκολα εντοπίζεις την Εθνικότητά του,- να περιδιαβαίνει τους Αρχαιολογικούς χώρους του τόπου, σαν τουρίστας, φορώντας, περιέργως, χειρουργική μάσκα.

Δεν ήξερα τι να υποθέσω. Να ήταν ο ίδιος άρρωστος και οι γιατροί τού επέβαλαν να φορά τη μάσκα μη μολύνει τον κόσμο- λέμε τώρα-και αυτός δεν αντιδρούσε τοις κείνων ρήμασι πειθόμενος; Ή μήπως ήταν κανένας υποχόντριος που πίστευε ότι έτσι θα προστάτευε τον εαυτό εκεί όπου εκατοντάδες χρόνια πριν, υπήρχαν άθαφτοι χιλιάδες νεκροί και αναπόφευκτες επιδημικές αρρώστιες από τις φονικές μάχες των ένδοξων προγόνων μου, την Ιστορία των οποίων ειρήσθω εν παρόδω, θαύμαζε αλλά και γνώριζε καλύτερα από μένα και τους συμπατριώτες μου; Όπως και να' χει, ήταν ένα θέαμα τελείως ασυνήθιστο για τον Έλληνα, που την μάσκα έβλεπε να την φορούν μόνο γιατροί και νοσοκόμες, στα χειρουργεία των Νοσοκομείων κυρίως.

Σήμερα, αν συμβεί το αντίθετο, αν δηλαδή δεις κανα δυο αλλοδαπούς ή και ημεδαπούς να ΜΗ φορούν μάσκα, τούς ψέγεις και δεν διστάζεις να τους αποκαλέσεις, σε ακούνε, δε σ' ακούνε, ανόητους και ανεύθυνους, που δεν πείθονται ακούγοντας τα αγριευτικά ενημερωτικά δελτία των λοιμωξιολόγων – κανονικά, πολεμικά ανακοινωθέντα, με πολύ περισσότερους νεκρούς ανά τον κόσμο, από τις όποιες μάχες, σεισμούς, καταποντισμούς και δεν συμμαζεύεται -.Τέλεια αναστροφή της όλης εικόνας δηλαδή.

Και κάποια στιγμή, λάτρης όπως είσαι, του παραμυθιού και του μύθου, ένα πρωί ξυπνάς και βλέποντας από το παραθύρι σου, έναν αστραφτερό ήλιο να φωτίζει την γαλήνια απλωσιά του γαλάζιου ουρανού και να σού χαμογελά καλοσυνάτα, αφήνεσαι στη ψευδαίσθηση ότι ο εφιάλτης πάει πέρασε, όπως περνούν όλοι οι εφιάλτες αργά ή γρήγορα.

Λες ένα ''στον αγύριστο να πας covid 19 και όλο σου το κινέζικο σόι εκεί, στα διαβολικά ΜΥΣΤΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΌΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ και εκεί να παραμείνεις, αεροστεγώς κλεισμένος στις επιστημονικές γυάλες όπου είναι η θέση σου. Καθένας εφ ώ ετάχθη''.

Ντύνεσαι του σκοτωμού και βγαίνεις στους δρόμους να γιορτάσεις την

απελευθέρωσή σου από τον μπότα του ύπουλου εχθρού που σου την είχε στημένη ακόμη και στην αυλή τού ίδιου σου του σπιτιού, ή και μέσα σε αυτό.

Βλέπεις τους φίλους σου, τους γείτονές σου, να πανηγυρίζουν και αυτοί, σπεύδεις να τους αγκαλιάσεις, να τους φιλήσεις άφοβα πια. Πόσο σου είχαν λείψει αυτές οι αγκαλιές και οι ασπασμοί, που έπρεπε να τους στερηθείς για να πεισθείς για την αναντικατάστατη αξία τους, πράγμα που ακόμα και τα άνοα όντα σπουδαιολογούν.

Προχωρείς σφυρίζοντας ένα τραγούδι που ακούς από το ανοικτό παράθυρο της Ελενίτσας, που είναι το μόνιμο μα χωρίς ανταπόκριση φλερτ σου, στέκεσαι έξω από τη μονοκατοικία της, την καλημερίζεις χαρωπά, και εκείνη πράμα που το εκλαμβάνεις σαν θαύμα, σού ανταποδίδει τον χαιρετισμό, χωρίς την συνηθισμένη, τυπική της μουρτζούφλα.

Σωπαίνουν και οι δυο για να ακούσουν στο ραδιόφωνο τον newscaster που ενημερώνει τον Λαό για την πλήρη αποχώρηση του φονικού ιού που έφαγε κόσμο και κοσμάκη, και αφού ήρθε και έσκασε από το πολύ φαγητό, είτε πέθανε και ο ίδιος τελείως, ή έπεσε σε χειμέρια νάρκη, για να μπορέσει να χωνέψει την απίστευτη ποσότητα τροφής που καταβρόχθησε. Αυτό τείνουν να πιστέψουν οι επιστήμονες, που μελετούν το πρωτόγνωρο φαινόμενο, μη θέλοντας να προβούν σε Βεβιασμένα και ενθουσιώδη συμπεράσματα, εκτιθέμενοι στην παγκόσμια Κοινότητα. Αρκετά είναι αυτά που κακοβούλως πώς εισέπραξαν τόσον καιρό τώρα, που μόνον ήττες γνώριζαν στο πεδίον των επιστημονικών μαχών με τον παμπόνηρο, μικροοργανισμό.

«’’Όχι άλλο κάρβουνο παιδιά’’, φτάνει, ίσαμε δω,» είπαν και να δεις που όλοι, ακόμη και οι επικριτές τους, συμφώνησαν με τον …ΚΟΥΡΚΟΥΛΟ!!!!
Όπως και να’ χει δεν μπορεί ο εστεμμένος να πει πια:

«Μμμμ. Ανθρωπινό κρέας μου μυρίζει, άσχετα από το χρώμα του, άνθρωπος να’ναι και ότι να ’ναι»

Και μια και είπα ‘’εστεμμένος’’ γιατί τον αποκάλεσαν ‘’κορωνοϊό’’; Εμένα, έτσι που τον βλέπω να απεικονίζεται παντού, μου θυμίζει ΝΑΡΚΗ, φύση και θέση πιο κοντά στην ιδιότητά του, λέω εγώ τώρα.

Μα έλα που αναρωτιέμαι ΓΙΑΤΙ πια τόσο μίσος, τόσο μένος προς όλη την

ανθρωπότητα; Όσα απωθημένα και να έχει δεν δικαιολογείται η τόσο επιτυχής επιστημοσύνη του να μεταλλάσσεται και να αχρηστεύει εμβόλια, φάρμακα, βότανα πατέντες και όλα τα επιστημονικά συγγράμματα των ερευνητών ανά τον κόσμο.

‘’Γέννημα διαβολικό’’ είπαν οι παρεπιδημούντες την Ιερουσαλήμ.

‘’Ο ίδιος ο Βελζεβούλ’’ είπαν οι περισσότεροι.

Όλοι έχουν, λίγο πολύ δίκιο.

Μα εμένα κάτι άλλο μού περνάει από το μυαλό, αλλά ας μη το κάνουμε θέμα επί τού παρόντος.

Ακούς λοιπόν από τις ειδήσεις και δεν το πιστεύεις πως:

‘’Καινούρια κρούσματα στην Βρετανία :ΜΗΔΕΝ…

‘’Διασωληνωμένοι, που μέχρι το βράδυ θα βγουν και αυτοί από τις Μ.Ε.Θ: 10!’’

‘’Νεκροί: ουδείς!’’

Απίστευτο.

Δεν θέλεις να τρίψεις τα μάτια σου και ξυπνήσεις μη και το όνειρο χαθεί.

Ακούς τον μοναδικό σου γιο να σού λέει γεμάτος χαρά:

«Πατέρα μου ετοιμάζω βαλίτσες για το ΠΑΝΕΠΙΤΣΤΗΜΙΟ στην Ιταλία, να συνεχίσω τις σπουδές μου που τις διέκοψα πανικόβλητος εδώ και παρά πάνω από έναν χρόνο. Πάω για εισιτήρια».

«Στην Ιταλία είπες γιε μου; Δεν είναι κομματάκι παρακινδυνευμένο μετά τους χιλιάδες αρρώστους και νεκρούς που έκλαψε η Χώρα μέχρι προχθές ακόμη;»

«Πόσο μακρινό μού φαντάζει αυτό το ‘’προχθές’’ που μου λες καλέ μου γονέα! Μπορεί ο covid 19, φεύγοντας να άφησε πίσω του ‘’συντρίμμια, αρρωστημένους και αγρίμια’’, μα όλα αυτά πετάχτηκαν στον Ιταλικό Καιάδα και γίνανε όλα καινούρια και από την αρχή μέσα σε λίγες μόλις ημέρες. Μια Χώρα ανανεωμένη, ξαλαφρωμένη από εκατοντάδες γερόντια που σάπιζαν στις χωματερές των γηροκομείων ζημιώνοντας τον Κρατικό κορβανά. Όπως δε μαθαίνω, οίκοι ΕΥΓΗΡΙΑΣ δεν θα ξαναυπάρξουν, οι ηλικιωμένοι θα εμβολιάζονται ετησίως και το προσδόκιμο της ζωής τους θα αυξηθεί θεαματικά, πολύτιμες πλέον υπάρξεις, που με την αυξημένη σύνταξη τους θα βοηθούν τσοντάροντας στα έξοδα των δικών τους. Οι ίδιοι, τι να τα κάνουν τα τόσα χρήματα; Λίγα περισσότερα πάμπερς ίσως και

κανένα ακουστικό βαρηκοΐας μα κυρίως, λίγη περισσότερη φροντίδα και ΑΓΑΠΗ που δεν στοιχίζουν τίποτα στο χρηματιστήριο αξιών της ζωής. Πυλώνας της Οικογένειας ο ηλικιωμένος, θα στηρίξει και θα βοηθήσει στο ξανα χτίσιμο αυτού που λέμε ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ακούστηκε δε, ότι τούτο το Ιταλικό παράδειγμα μοντέλο τείνουν να υιοθετήσουν και πολλές άλλες χώρες τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Α μερική. Δεν λέω ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΙΑ, γιατί εκεί, δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει ο σεβασμός και η στήριξη στον γέροντα, σε σημείο να αναρωτιέται κανείς τι είναι αυτό που αποκαλούμε ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ και χώρες πολιτισμένες και ΠΟΙΕΣ στ' αλήθεια είναι αυτές.

»Είμαι περίεργος πατέρα μου να δω, αν η σπουδάζουσα νεολαία της γείτονος χώρας, αλλά και της δικής μας, θα ξεχύνεται το ίδιο επαναστατικά στις πλατείες και τις παραλίες, όπως έκανε επί της πανδημίας, κρατώντας την επαναστατική παντιέρα μιας επανάστασης ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ.

»Προσωπικά είμαι πεπεισμένος ότι τούτη τη φορά, την επανάσταση δεν την έκαναν οι νέοι αλλά τα γερόντια. Αυτοί δεν ήταν που κινδύνευσαν περισσότερο; Αυτοί δεν ήταν που όφειλαν να προστρέξουν και να εμβολιαστούν ΠΡΩΤΟΙ; Αυτοί δεν ήταν που κτύπησαν την κλειστή τους γροθιά πάνω στην κόψη της Δαμόκλειας σπάθας που επικρέμονταν της κεφαλής τους και είπαν ''ΕΓΩ ΔΕ ΜΠΟΛΙΑΖΟΜΑΙ'';

Αν αυτό δεν λέγεται επανάσταση, ας μας πει κάποιος πώς λέγεται.

Ξεμώραμα είπατε;

Μπορεί.

Και να δεις που τούτο δούλεψε και ο κορωνοϊός βλέποντας ότι τον αγνοούν εστράφη κατά της ενεργούς εργασιακά ηλικίας, τρέποντάς την εις άτακτο φυγή.

Όταν ο Επιστήμονας κατασκεύαζε τούτο το ''όπλο'', αυτό δε το είχε υπολογίσει. Δεν τού πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι το αριστούργημά του θα ήταν παμφάγο και ότι θα στρεφόταν και κατά του ίδιου του Πυγμαλίωνά του. Μάρτυράς του ο Βελζεβούλ που λέγαμε, όχι, αυτό δεν το είχε σκεφτεί. Να γιατί, δεν φρόντισε για το αντίδοτό του όπως έκανε για όλους τους …γιους του. Και ζήσαμε όλοι, την φρίκη, σαν αποτέλεσμα της επιπολαιότητάς του.

Όμως τέλος καλό, όλα καλά.

»Γιατί, δε σου κρύβω ότι είχα αρχίσει να φοβάμαι, βλέποντας τα κοιμητήρια να μην επαρκούν και η Χώρα μου να αποκτά εφιαλτικούς φούρνους Ναζιστικού μοντέλου για την καύση των νεκρών και η τσίκνα από την αποτέφρωση να ποτίζει τα ρούχα μας και την ψυχή μας! »Καταστάσεις Χισκοκικές, γκραν γκινιόλ, Βγαλμένες θαρρείς από αρρωστημένες πένες συγγραφέων του είδους!...

»Πολύ φοβήθηκα ότι το ανθρώπινο γένος τελεί υπό αφανισμό, για να μείνει η ΦΎΣΗ ΜΟΝΗ, άσπιλη και αμόλυντη επιτέλους, με τη θάλασσά της, τα παρθένα δάση της, τα φυτά και τα ζώα της, άγριας ή ήμερης πανίδας, να συνεχίζει την αέναη πορεία της απρόσκοπτα χωρίς την ύπαρξη του μοναδικού της νοήμονος όντος, που όμως θέλησε να καταστρέψει όχι μόνον εαυτόν, αλλά και αυτήν την ίδια.

»Θαρρώ πατέρα ότι στο παρά πέντε την γλυτώσαμε όλοι, γιατί ο Πανάγαθος θέλησε για άλλη μια φορά να μας δώσει μια ευκαιρία να συνετιστούμε.

»Μένει να δούμε αν δικαιωθεί ή όχι.

Αμήν….»

Μόρφου Έλλη

Ήγγικεν η ώρα

Η Έλλη Μόρφου γεννήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του ’80 με άλλο ονοματεπώνυμο. Ως «Έλλη Μόρφου» γεννήθηκε μέσα στις καραντίνες της περιόδου της πανδημίας, οπότε και θυμήθηκε την παιδική της συνήθεια να γράφει. Από τότε γράφει, γράφει, γράφει στίχους … κι όπου τη βγάλει! Όταν δεν γράφει, ασχολείται με την οικογένειά της, πίνει καφέδες με φίλους, κάνει μεταφράσεις νομικών κειμένων και ξεκλέβει χρόνο για να διαβάζει βιβλία. Θα τη βρείτε συχνά στο instagram, όπου διατηρεί τον λογαριασμό @elliemorfou.

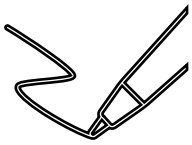

καθώς απότομα σταμάτησε ο χρόνος.
Γίνηκαν όλες οι συμβάσεις αορίστου
δίχως αυτό να είναι για καλό.

Συμβιβαστήκαμε στης αγκαλιάς
την κουρασμένη αναμονή
με εισιτήριο διαρκείας στην κλεισούρα
κοιτάζοντας –με βλέμμα απλανές– οθόνες,
χωρίς δικαίωμα να αλλάξουμε
κανάλι στη ζωή.

Μα μέσα στην ανημποριά
οι κόσμοι μας ενώθηκαν
(ταλέντο του κοινού εχθρού
να συσπειρώνει τις ψυχές)
σ' έναν αγώνα επιβίωσης.

Καταπιαστήκαμε με ασχολίες
περιφρονημένες
και χρόνια τώρα ξεχασμένες.
Στου ρολογιού τη θέση
δεσπόζει τώρα η δημιουργία.

Έτσι μετρώ το χρόνο
με ψωμιά απ' τα χεράκια μου
και τρέχω να προλάβω
πριν σωθεί η μαγιά στην αγορά.

Λες και μας κάναν μάγια
προχωράμε υπνωτισμένοι
κι είναι αλήθεια ειρωνικό πώς

την αναπνοή μας σαν καλύψαμε
με μάσκες
ανακαλύψαμε πνοή αληθινή.

Αποτάσσεσαι το προσωπείο;
Απεταξάμην!

Αποτάσσεσαι το προσωπείο;
Απεταξάμην!

Αποτάσσεσαι το προσωπείο;
Απεταξάμην!

Τις μάσκες μας τις μόνιμες
αποταχθήκαμε
και προσεγγίσαμε
με άλλον τρόπο τη ζωή.

Στη μέση της κλεψύδρας
συναντήθηκαν το πριν και το μετά
και στιγμιαία έμειναν στο τώρα.

Το τώρα πήρε την απόφαση,
στα κακώς κείμενα του πριν πατώντας
έβαλε τα θεμέλια του μετά
με μέλημα
άλλη ζωή
ποτέ πια μη χαραμιστεί
προτάσσοντας το «φαίνεσθαι»
εις βάρος
του «απολαμβάνειν».

Πάμε λοιπόν, βιαστείτε, εμπρός!
το τώρα μας προστάζει.
Συνήθειες παγιωμένες μεν
μα διόλου δεδομένες.

Ας τις ξορκίσουμε
αν δεν μας εξυπηρετούν·
υπόχρεοι δεν ήμασταν
ούτε είμαστε
να τις υπηρετούμε.

Τις χθεσινές συνήθειες
χαρτοπόλεμο σκορπίζω
καθώς χαμόγελα ανταλλάσσω
σε μπαλκόνια
(που πια αλλιώς τα λογαριάζουμε).
Άλμπουμ συλλεκτικό συμπλήρωσα
καραντινάτο
με μουσικές, χαμόγελα που
μ' έσωσαν
από τη μοναξιά
του εγκλεισμού μας.

Στο πριν ανήκουν πια κι αυτά,
ποιος να το φανταζόταν!

Κρατώντας παραμάσχαλα
ψωμιά, μαγιά,
τραγούδια και χαμόγελα,
χαμογελώ στο νέο είδωλό μου στον καθρέφτη.

Δεν είμαι εγώ
μα και συνάμα
ποτέ μου δεν υπήρξα πιο «εγώ».

Ήγγικεν η ώρα.

Μουστάκας Αχιλλέας

Η πρώτη ακτίνα του λυκαυγούς

Ο Αχιλλέας Μουστάκας, γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Βόλο. Σπούδασε στο Τμήμα Οικονομικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και ασχολείται με τη συγγραφή από τα δεκαοχτώ του. Κυρίως γράφει πεζά κείμενα και μέχρι στιγμής έχει στο ενεργητικό του δύο συλλογές διηγημάτων, δύο νουβέλες και δύο μυθιστορήματα. Μάλιστα, η μία νουβέλα (‘Πέρα από τη Γη’) εκδόθηκε από την Ήρα Εκδοτική το 2017.

Το Μάρτιο του 2021 ξεκίνησε να ασχολείται και με την συγγραφή ποιημάτων.

Με τα πονήματά του επιθυμεί οι αναγνώστες να ταξιδεύουν σε ιστορίες, να νιώθουν τη μαγεία των βιβλίων όπως την αισθανόταν και ο ίδιος μικρότερος ενόσω διάβαζε και κυρίως να ξεφεύγουν από την κούραση της καθημερινότητας.

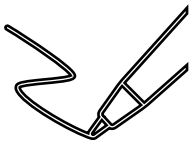

Ήταν Μάρτιος του δύο χιλιάδες είκοσι όταν ξεκίνησαν όλα. Τότε, ένας παραλογισμός ξεκίνησε και μία ασθένεια άρχισε να τρομάζει τον κόσμο.

Παρόλα αυτά, κανείς δε γνώριζε ακόμα ότι ο κόσμος δε θα τρόμαζε μόνο από έναν ιό που ομοίαζε με εκείνο της γρίπης αλλά και από τις ποικίλες σκοπιμότητες στην πολιτική, στην οικονομία, στην κοινωνία.

Μάσκες, αντισηπτικά, γάντια, αποστάσεις έγιναν λέξεις κοινές, ανησυχητικές, έγγιζαν το φόβο και σκίαζαν τις καρδιές.

Ο βήχας, το φτέρνισμα, μια απλή αδιαθεσία έγιναν λέξεις ταμπού, λοιδορούνταν όποιος έβηχε, όποιος φτερνιζόταν, όποιος δεν αισθανόταν καλά.
Τώρα, είναι Μάιος του δύο χιλιάδες είκοσι ένα. Η άνοιξη έρχεται λαμπρή, η φύση συνεχίζει το έργο της δίχως να νοιάζεται για τους ανθρώπους. Τι και αν τη φθείρουν, τι και αν εκείνοι την πονούν; Εκείνη συνεχίζει, σηκώνει το βαρύ άχθος και προχωρά.

Ο άντρας προχωρά στο δρόμο. Δεν έχει σημασία το όνομά του, δε μας αφορά ποιος είναι, αν και πού εργάζεται. Είναι ένας απλός, καθημερινός άνθρωπος, σχεδόν απροσδιόριστης ηλικίας.

«Πότε θα τελειώσει όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου; Πότε; Ούτε τα έργα του Ιονέσκο δεν έχουν τόση παραφροσύνη, δεν έχουν το θάνατο της λογικής. Ποιό είναι το επόμενο βήμα, η επόμενη μέρα, η επόμενη στιγμή, η τελευταία στιγμή; Πότε θα τελειώσει το αλλόκοτο του κορονοϊού;», μονολογεί και συνεχίζει να περπατά.

Η βροχή έχει σταματήσει εδώ και ώρες. Ο ήλιος έχει προβάλλει λαμπρός και τα σύννεφα διαλύονται, αφήνουν τον ουράνιο θόλο να ζεστάνει με το απύθμενο του μπλε τις ψυχές των ανθρώπων.

Ο άντρας δε φορά τη μάσκα. Ακριβολογώντας, δεν τη φορά όπως πρέπει και επ'ουδενί δε φορά διπλή μάσκα, δεν πρόκειται. Ποτέ. Την έχει κατεβασμένη και από τη μύτη εισέρχεται ο πεντακάθαρος αέρας στα περίχωρα της πόλης, εκεί όπου το δάσος αναπνέει και το οξυγόνο σφίγγει τους πνεύμονες, τονώνει την ψυχή του άντρα και το είναι του αγάλλεται.

Και το στόμα;

Εκείνο παραμένει βουβό, καλύπτεται από μια απλή, μαύρη, υφασμάτινη

μάσκα. Ας διορθώσουμε μερικές λέξεις. Το στόμα δεν παραμένει βουβό, η μάσκα δεν είναι απλή. Είναι ένα φίμωτρο, είναι ο χειρότερος, ο ισχυρότερος φραγμός στο ίδιο το μυαλό του άντρα, πιέζει τις σκέψεις και η ελευθερία καρατομείται.
Εκείνος προχωρά, έχει βγει μια βόλτα και το μυαλό αρχίζει και λειτουργεί με μεγαλύτερη ισχύ. Αν θόρυβος δημιουργούνταν από αυτή τη λειτουργία, θα ήταν πιο δυνατός και από κινητήρα αεριωθούμενου.

Οι διάφορες σκέψεις για τον εαυτό του, τους δικούς του, την κοινωνία, τον κόσμο σβήνουν, θολώνουν, απομακρύνονται.

Η επόμενη μέρα

Η επόμενη μέρα

Η επόμενη μέρα.

Ποια είναι η επόμενη μέρα; Να είναι όλα τόσο ρομαντικά; Να μας πούνε 'Απελευθερώνεστε', 'Παύεται κάθε μέτρο', 'Επιστρέφετε στην κανονικότητα';

«Μπα, αποκλείεται», μονολογεί και πάλι.

Κάθεται σε ένα παγκάκι.

**

Πρώτο σενάριο

Εκείνοι που αποφάσισαν το lockdown και την απαγόρευση κυκλοφορίας βγαίνουν και ανακοινώνουν ότι ο εμβολιασμός για τον κορονοϊό θα είναι υποχρεωτικός και καθολικός.

Αλλιώς θα συνεχιστεί η καραντίνα για να μειωθεί η πίεση στις ΜΕΘ των νοσοκομείων.

Αυτό ακούει στο μυαλό του ο άντρας. Κατά ενενήντα εννιά τοις εκατό αυτό σίγουρα θα αποτελέσει την επόμενη μέρα.

«Και έπειτα, η βόμβα θα τινάξει στον αέρα όλους μας και θα εξεγερθούν όσοι αντιτίθενται στον εμβολιασμό», ψιθυρίζει.

Φλόγες, εστίες φωτιάς, αντιδράσεις, αστυνομία, πόλεμος στα τηλεοπτικά κανάλια, λοιδορίες και λίβελλοι θα αποτελούν έναν ακατανόητο και στο αίμα κυκεώνα, δίχως τέλος.

«Και πώς να τους ελέγξουν; Μπορούν να υποχρεώσουν τον κόσμο; Ίσως, αν τους εκβιάσουν, αν πουν ότι δεν ανοίγει η εστίαση;», λέει φωναχτά.

Το μικρό πάρκο είναι άδειο. Είναι μεσημέρι και ο κόσμος ησυχάζει για λίγο, κάποιοι αναπαύονται, άλλοι είναι στις δουλειές τους.

Και η μια σκοτεινή σκέψη μετά την άλλη ξεδιπλώνεται σαν κουβάρι.

«Μπα, αποκλείεται», λέει ξανά.

Δεύτερο σενάριο

Η επιδημιολογική κατάσταση της χώρας είναι σοβαρή. Η τουριστική σεζόν επρόκειτο να ανοίξει στις δεκαπέντε Μαΐου. Εντούτοις, με τα δεδομένα και με το υψηλό ιικό φορτίο, η αρχή της τουριστικής σεζόν και η απελευθέρωση των μετακινήσεων μετατίθενται για την πρώτη Ιουνίου.

Μένουμε σπίτι, μένουμε ασφαλείς.

Οι επόμενες δύο εβδομάδες είναι κρίσιμες.

Θυσιάζουμε το Μάιο, πιεζόμαστε για να μη χαθεί το στοίχημα του θέρους.

Με αυτές τις σκέψεις, το έρεβος των σκέψεων κυκλώνει ακόμα περισσότερο τον άντρα και εκείνος αφήνεται σε έναν παροξυσμό γέλιου.

Δεν ξέρει τι να σκεφτεί. Είναι εξωφρενικό, αδιανόητο, θα τρανταχτεί όλος ο κόσμος, θα αρχίσει να 'παρανομεί' και να φεύγει από παράδρομους, από καρόδρομους, από τα βουνά ώστε να πάει εκδρομές.

Ο παροξυσμός σταματά και ο συλλογισμός της παράτασης προς την αιωνιότητα της καραντίνας φαντάζει πιο ρεαλιστικός, η πιθανότητα το lockdown να διαρκέσει οχτώ, δέκα, δώδεκα, είκοσι μήνες αυξάνεται.

Ο άντρας θυμώνει, οργίζεται, σφίγγει το χέρι γροθιά και χτυπά το ξύλινο παγκάκι. Πονά, μια ακίδα τρυπά το δέρμα, όμως δεν τη νιώθει.

Ποια θα είναι η επόμενη μέρα;

Πότε η νύχτα θα ξυπνήσει τη μέρα, όπως έγραψε ο Βάγκνερ στο έργο όπερας 'Τριστάνος και Ιζόλδη';

Και ένα κομμάτι του μίτου της αλήθειας έρχεται προς το μέρος του.

«Δεν είναι δυνατόν», βροντοφωνάζει νοερά και το στόμα ανοίγει διάπλατα.

**

«Ο αστυνομικός. Ο άθλιος, ο βλάκας»

Ο νεαρός ερχόταν προς το μέρος του. Φορούσε μια κοντομάνικη μπλούζα, μακρύ παντελόνι και έκανε τζόκινγκ. Τα γυαλιά ηλίου ήταν ακριβά, καλής μάρκας και αντανακλούσαν λίγο από το φως του ήλιου. Ασκούνταν αμέριμνος και μόλις που πρόσεξε τον άντρα στο παγκάκι ο οποίος δε φορούσε σωστά τη μάσκα του.

Αμέσως κάτι ενός σηπόμενου βάλτου αναδύεται στο μυαλό του.

«Έχε χάρη που δεν είμαι υπηρεσία. Αλλά…»

Χαμήλωσε την ταχύτητα και πλησιάζει προς το μέρος του.

«Φορέστε μάσκα, κύριε. Έχουμε κορονοϊό», είπε αυστηρά και αύξησε ταχύτητα.

Οι σκέψεις για την επόμενη μέρα διαλύθηκαν, εξαχνώθηκαν, έσβησαν στο μεσημεριανό ήλιο. Ο αστυνομικός απομακρυνόταν και ο θυμός του άντρα μεγιστοποιήθηκε.

Εσύ γιατί δε φοράς μάσκα; Εσύ δε μεταδίδεις τον ιό; Να ασκηθείς σπίτι σου. Τρέχε πάνω κάτω στο σαλόνι και ασκήσου.

Ο άντρας είχε μείνει ενεός και κάθε λέξη των παραπάνω προτάσεων έμεινε κρυφή.

Σφίγγει τις γροθιές του.

Η επόμενη μέρα πλησιάζει. Αναδύεται. Η νύχτα την ξυπνά.

«Ο αστυνομικός θα κάνει το γύρο του πάρκου και θα έρθει ξανά προς τα εδώ», σκέφτεται.

Το ένστικτό του μιλά ξεκάθαρα.

«Γεια σας. Η μάσκα σας;», ρωτά ο νεαρός αστυνομικός.

Η γυναίκα είναι ηλικιωμένη, κρατιέται γερά από ένα μπαστούνι με το ένα χέρι και το δεύτερο κρατά σφιχτά τη σακούλα των σκουπιδιών.

«Ορίστε; Τι είπες, νεαρέ;»

«Η μάσκα σας; Πού είναι; Γιατί δεν τη φοράτε;», βροντοφωνάζει και πλησιάζει την ηλικιωμένη.

«Μάσκα; Γιατί; Για ένα τετράγωνο; Τα σκουπίδια πάω».

Η αυστηρότητα του αστυνομικού σπρώχνει την ανθρωπιά του, αποδιώχνει

έννοιες πολιτισμού. Βγάζει το μπλοκάκι του και ένα στυλό. Είναι πανέτοιμος για το πρόστιμο.

Ακολουθεί το νόμο, όχι όμως το δίκαιο. Πόσο δίκαιο είναι να δώσεις πρόστιμο σε μια ηλικιωμένη ή σε οποιονδήποτε άνθρωπο ο οποίος είναι πεζός και να μην πάρει πρόστιμο ένας οδηγός ο οποίος οδηγεί δίχως μάσκα;

«Ο οδηγός δε μεταδίδει τον ιό; Βλάκα αστυνομικέ», σκέφτεται ο άντρας.

Στεκόταν στη γωνία και έδενε το κορδόνι του ενός παπουτσιού. Παρέμενε εκεί και άκουγε.

«Θα σας δώσω πρόστιμο», αναφώνησε.

Η γυναίκα κατάλαβε.

«Κάνε ό,τι θέλεις, παιδί μου. Ταυτότητα δεν έχω πάνω μου. Να σου πω πώς με λένε;»

Το μπλοκάκι και το στυλό μπαίνουν με την ίδια ταχύτητα στην τσέπη του.

«Να προσέχετε, κυρία μου. Γίνεστε επικίνδυνη», αναφώνησε με στόμφο.

Ανέβηκε στη μηχανή και συνέχισε το δρόμο του. Η ηλικιωμένη κρατήθηκε πιο γερά από το μπαστούνι και προχώρησε με δυσκολία προς τον κάδο απορριμμάτων.

Ο άντρας την κοίταξε και αναρωτήθηκε τι να σκεφτόταν. Πάντως, παρέμενε σοβαρή και η αξιοπρέπειά της ήταν ανέγγιχτη.

**

Ο νεαρός αστυνομικός πλησιάζει πάλι. Δείχνει ακούραστος και η οίηση του είναι σαν κόκκινο πανί για τον άντρα.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ!

Η νύχτα ξύπνησε τη μέρα.

Ο άντρας μπαίνει στο δρόμο του νεαρού. Τον βλέπει να επιβραδύνει, ο νεαρός βγάζει τα γυαλιά ηλίου και τα μάτια λάμπουν. Κλείνουν σφιχτά για λίγο από το δυνατό φως αλλά δεν αργούν να ανοίξουν. Η λάμψη είναι εκεί και η αλαζονεία του κρύβεται, είναι έτοιμη να ξετυλιχτεί, να του επιτεθεί σα φίδι.

«Συμβαίνει κάτι;», ρωτά και σταματά.

Ο άντρας σφίγγει το χέρι γροθιά και ορμά. Το χτυπά κατευθείαν στο υπογάστριο. Ο νεαρός λυγίζει, ο πόνος τον ακινητοποιεί, τον αφήνει ξέπνοο. Με μια πολύ δυνατή κίνηση, ο άντρας τον πιέζει στον ώμο και τον κάνει να πέσει κάτω.

Σηκώνει το πόδι και χτυπά τον αστυνομικό στη μύτη. Το αίμα αναβλύζει, ο νεαρός μουγκρίζει, δε φωνάζει τίποτα.

«Είσαι μεγάλο καθίκι. Μη νομίζεις ότι ο κορονοϊός είναι η πανώλη του μεσαίωνα. Είναι ένας ιός. Αρκετά. Αρκετά. Θα μας κλείσετε για ένα απλό κρυολόγημα; Για μια πνευμονία; Φτάνει πια. Είμαι ελεύθερος», φωνάζει.

Κανείς δεν τον ακούει, κανείς δεν περνά.

Ο απύθμενος ουράνιος θόλος, η φύση μόνο είναι μάρτυρες.

Η επόμενη μέρα έφτασε. Εκείνος, ένας άγνωστος καθημερινός άνθρωπος ο οποίος έφτασε στα όρια του, είναι το πρώτο φως του λυκαυγούς.

Βγάζει τη μάσκα, σκουπίζει τα αίματα από τη μύτη του ημιλιπόθυμου αστυνομικού και έπειτα του ανοίγει το στόμα και τη βάζει μέσα.

«Είμαι ελεύθερος», φωνάζει πάλι και φεύγει.

Ο αστυνομικός δεν αργεί να σηκωθεί. Ξέρει ότι πονά, ξέρει ότι έχει αίματα, νιώθει μια αηδία να του πνίγει το λαιμό αλλά δε θα μάθει ποτέ ποιος τον τιμώρησε, ποιος τον έβαλε στη θέση του.

**

Αυτός και άλλοι τέσσερις άνθρωποι στην ελληνική επικράτεια ήταν οι βάσεις της ανατολής της νέας μέρας. Ήταν σαν η πίεση, όλος ο παραλογισμός να έφυγε από τις πλάτες των περισσότερων ανθρώπων και να διέρρευσε μέσω αυτών των πέντε, για να εκτονωθεί στο τίποτα.

Η κατάσταση άλλαζε σιγά-σιγά αλλά πιο γρήγορα από ό,τι γινόταν τους προηγούμενος μήνες. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι υποδέχονταν τη νέα μέρα μετά τον SARS Covid-19.

Φοβούνταν λίγο, ανησυχούσαν, παρακαλούσαν το Θεό να τους έχει καλά, εντούτοις δε θα παρέμεναν τρομοκρατημένοι, να άγονται και να φέρονται από το θέατρο του παραλόγου, από τα πλειστάκις ήρξεις αφήξεις όλων, από τις τόσες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σκοπιμότητες.

Τα δεσμά χαλάρωναν, η μάσκα φοριόταν μόνο σε εσωτερικούς χώρους πια και η ελπίδα για την πλήρη κατάργηση και αυτού του μέτρου άνθιζε όλο και πιο δυνατά. Το καλοκαίρι τους περίμενε όλους, η θάλασσα ήταν έτοιμη για τους θερινούς επισκέπτες, για εκείνους που δεν την αγκάλιαζαν το χειμώνα.

Καρδιές ευφραίνονταν, άνοιγαν, ένας καφές σε μια καφετέρια, μια μπύρα σε ένα εστιατόριο δεν είναι ταμπού, δεν είναι απαγορευμένο.

Οι πολιτικές σκοπιμότητες έλιωναν προς απογοήτευση πολλών και προς αγαλλίαση πολύ περισσότερων.

Η ελπίδα ήταν έτοιμη να μπουμπουκιάσει και να βγάλει τα πιο όμορφα άνθη του καλοκαιριού.

Αυτή είναι η επόμενη μέρα.

Μπαλτατζή Άννα

Ισχυρή σύσταση 508
(Το χρονικό μιας δυστοπίας)

Η Άννα Μπαλτατζή σπούδασε Γερμανική φιλολογία στο ΕΚΠΑ, τέλειωσε την σχολή διπλωματούχων ξεναγών και έκανε μεταπτυχιακό στο Fernuni hagen με θέμα «Ευρωπαϊκή ιστορία». Εργάστηκε ως κειμενογράφος στην διαφήμιση για 25 χρόνια. Συνεργάστηκε με τις εκδόσεις «Άμμος» γράφοντας και μεταφράζοντας παιδικά βιβλία. Στον 17ο διαγωνισμό του ΕΛΒΕ πήρε το 1ο βραβείο διηγήματος. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά. email baltatsi@yahoo.gr)

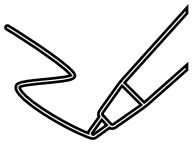

3 Αυγούστου 2024

Από τα μεγάφωνα του νοσοκομείου ακούω τ όνομά μου. «Παρακαλείται η Δρ. Έλσα Κ. να προσέλθει στην αίθουσα συνεδριάσεων»

Στην αίθουσα με περιμένει υψηλόβαθμο μέλος της «Επιτροπής Επιστημόνων Χωρών Βόρειας Θάλασσας» και μου ανακοινώνει την ισχυρή σύσταση 508. Οι ισχυρές συστάσεις των τελευταίων τριών χρόνων δεν είναι πια συστάσεις αλλά νόμοι, που έχουν διατηρήσει αυτή την ονομασία για να μην υπάρχει ακόμα μεγαλύτερη δυσαρέσκεια στον πληθυσμό.

Η 508 είναι η σύσταση να αποφεύγουμε τις σεξουαλικές επαφές με αγνώστους και τις πρόσκαιρες γνωριμίες από τα μέσα δικτύωσης ακόμα κι αν είμαστε εμβολιασμένοι. Όταν το ξεφουρνίζω το βράδυ τρομαγμένη στον Καρλ γελάει. Δεν πιστεύει ότι θα εφαρμοστεί.

30 Αυγούστου 2024

Σήμερα ανακοινώνουν ότι η 508 επεκτείνεται. Συστήνουν να αποφεύγονται οι σεξουαλικές επαφές μεταξύ ζευγαριών, για ένα σύντομο διάστημα, μέχρι οι μεταλλάξεις να ελεγχθούν.

Δυστυχώς ούτε οι εμβολιασμοί ,αλλά ούτε τα rapid test μπόρεσαν να τις ελέγξουν. Δεν εξαιρείται πια κανενός είδους ζευγάρι, παντρεμένο ή όχι, μόνιμο ή πρόσκαιρο. Έχει αποδειχτεί ότι η αδρεναλίνη που εκκρίνει ο οργανισμός για την ερωτική πράξη, είναι φορέας μεταλλάξεων. Έτσι απαγορεύουν όλες τις περιπτύξεις. Ιδιωτικά δεν μπορούν να ελέγξουν όλους τους δημόσιους χώρους, όμως τα πάρκα, τις παραλίες, τα σκοτεινά σινεμά, τα παγκάκια, τις αίθουσες χορών τις ελέγχουν.
Ελέγχουν με κάμερες τα ξενοδοχεία, τις πανσιόν και τα τουριστικά δωμάτια. Τα παντρεμένα ζευγάρια, και γενικά τα ζευγάρια που έχουν στέγη, και που δεν φοβούνται τις νέες μεταλλάξεις, κάνουν κρυφά έρωτα και δημόσια κρατούν αποστάσεις και φέρονταν ψυχρά ο ένας στον άλλον, για να μην κινήσουν υποψίες. Όμως πολλοί φοβήθηκαν και σταμάτησαν. Οι περισσότερες ερωτικές σχέσεις γίνονται πια μπροστά σε οθόνες, και υπάρχουν πολλές νέες εκδοχές του Cyber -sex. Υπάρχουν νέοι άνθρωποι που, από απαγόρευση σε απαγόρευση, δεν έχουν

αγκαλιάσει ποτέ το άλλο φύλο, που δεν έχουν κάνει ποτέ έρωτα από κοντά. Ο Φρανς, ο μικρός αδελφός του Καρλ είναι ένας απ' αυτούς.

10 Σεπτεμβρίου 2024

Σήμερα συνάντησα τον Φρανς. Όταν μένω στο σπίτι του Καρλ πέφτω καμιά φορά πάνω του. Είναι σχεδόν πάντα μπροστά στον υπολογιστή. Η κοπέλα του εμφανίζεται συνήθως με το κοντό της φορεματάκι κάθε βράδυ στην οθόνη του και η θέα απ' το διάφανο βρακάκι της είναι αρκετή για να φτιάξει τον Φρανς που αρχίζει τα ερωτόλογα καθώς χαϊδεύει το φουσκωμένο παντελόνι του. Όμως απόψε ο Φρανς είναι πολύ λυπημένος. Ένας αστυνομικός της υγειονομικής χτύπησε με σιδερένιο ραβδί το λαμπραντόρ του, τον Ραλφ, που πήγε να καβαλήσει μια περαστική μποξερίνα. Το σεξ απαγορεύεται πια και στα ζώα, από τη στιγμή που η επιτροπή ανακοίνωσε πως είναι κι αυτά φορείς Covid και μάλιστα με βαρύ ιϊκό φορτίο. Ο Ραλφ κουτσαίνει πολύ μετά απ' αυτό, και το ένα του μάτι μάλλον αχρηστεύτηκε.

14 Οκτωβρίου 2024

Φοβάμαι να κυκλοφορήσω στο δρόμο μόνη μου, φοβάμαι να μείνω στο διαμέρισμά μου μόνη, φοβάμαι να κυκλοφορήσω με τ αυτοκίνητο σε σκοτεινές συνοικίες. Είμαι διαρκώς μ ένα συναγερμό στο χέρι, και σκέφτομαι ν αρχίσω να οπλοφορώ. Ο Καρλ επιμένει εδώ και καιρό, και μερικές νύχτες μου δανείζει το δικό του. Φοβάμαι παντού. Στα σούπερ μάρκετ, στο πεζοδρόμιο, διασχίζοντας το δρόμο, στο πάρκο όταν τρέχω. Τα εγκλήματα έχουν φτάσει σε δυσθεώρατα νούμερα, κόσμος σκοτώνεται με όπλα στη μέση του δρόμου μέρα μεσημέρι, μέσα στα σπίτια, στα καφενεία και στα μπαρ. Γιατί ο φόνος, ο ξυλοδαρμός μέχρι θανάτου και η σωματική βία έχουν απομείνει οι μόνοι τρόποι εκτόνωσης και σωματικής επαφής. Ακόμα και οι μητέρες δεν πρέπει να χαϊδεύουν τα παιδιά τους, επειδή η ορμόνη «xadis», που εκκρίνει το σώμα των παιδιών όταν χαϊδεύονται, είναι φορέας. Τα παιδιά μένουν αχάιδευτα και οι μάνες τα δέρνουν από λαχτάρα επαφής.

Το μπούλινγκ στα σχολεία έχει γίνει η συνηθισμένη καθημερινότητα. Τα

παιδιά γυρίζουν σπίτι μελανιασμένα.

22 Ιανουαρίου 2025

«Έλσα Κ.» λέω στον αστυνόμο υγείας, που επαναλαμβάνει τ όνομά μου προφέροντάς το με δυσκολία. Ο Καρλ μου κρατάει ακόμα το χέρι. Ρίχνω μια τελευταία ματιά στα παγωμένα νερά της Βόρειας θάλασσας. Σκοτεινιάζει.

23 Ιανουαρίου 2025

Ο Καρλ είναι τώρα στο κρατητήριο. Ξέρει, χωρίς να έχει γίνει ακόμα η δίκη, τι θα ακολουθήσει. Θα φάει πέντε μήνες φυλακή χωρίς αναστολή, θα πληρώσει τρεις μισθούς του και δεν θα μπορώ να τον δω για πολύ καιρό. Θα με απελάσουν. Θα με στείλουν πίσω με συνοπτικές διαδικασίες. Εκεί, εγώ ίσως γλυτώσω την φυλακή, επειδή στις μεσογειακές χώρες η «ισχυρή σύσταση 508» δεν εφαρμόζεται κατά γράμμα. Υπάρχει σχετική κατανόηση για το μεσογειακό ταμπεραμέντο που δεν μπορεί να πειθαρχήσει τόσο εύκολα

Μας συλλάβανε χθες το απόγεμα στο παγκάκι που αγναντεύει το παλιό λιμάνι. Τώρα το χρησιμοποιούνε για βάρκες και μικρά ιστιοπλοϊκά. Στη μέση του λιμανιού δεσπόζει ένα παλιό πολεμικό πλοίο από τον πρώτο παγκόσμιο που το έχουν μετατρέψει σε μουσείο. Εκείνη την εποχή το λιμάνι ήταν το σημαντικότερο στη Βόρειο Θάλασσα. Δυο ποτάμια καταλήγουν εκεί, και οι διακλαδώσεις τους που διασχίζουν την πόλη ,την μετατρέπουν σε πλωτή. Δεν περιμέναμε να μας δουν, συνήθως είναι έρημο τέτοιες ώρες, το πρωί μόνο δένουν αλιευτικά και ψαράδες. Ήμασταν αγκαλιά, και αργήσαμε να τους δούμε. Πλησίασαν αθόρυβα. Από τις στολές κατάλαβα πως ήταν της υγειονομικής αστυνομίας. Μας χώρισαν, μας πέρασαν χειροπέδες, έγραψαν την κλήση, έδωσαν αντίγραφα και στους δύο, και κάλεσαν περιπολικό. Εμένα με οδήγησαν στις γυναικείες φυλακές πρώτη, και συνέχισαν με τον Καρλ.

25 Ιανουαρίου 2025

Χάνω τη δουλειά μου. Και τον υπέροχο μισθό μου. Σε σχέση με τους γιατρούς στην πατρίδα μου ο μισθός μου ήταν απίστευτα μεγάλος. Και τα μπόνους. Είμαι άνεργη και ανακουφισμένη. Γιατί έχω ενοχές. Και εφιάλτες. Δούλευα μέχρι σήμερα στο τμήμα «Ηρεμία και υγεία». Πήγαινα με δυσφορία στο νοσοκομείο. Το βράδια ξενυχτούσα διαβάζοντας τις νέες εγκυκλίους που ερχόντουσαν απανωτά. Το τελευταίο εξάμηνο η κυβέρνηση εδώ έχει αποφασίσει να επιβάλλει ευνουχισμό, μέσω ανώδυνης επέμβασης. Η εγκράτεια των ορμών δεν μπορεί να εφαρμοστεί στους λαϊκούς πληθυσμούς, οι παραβάσεις είναι καθημερινές, και τα κρούσματα στις κατώτερες και κατώτατες τάξεις είναι τριπλάσια των κρουσμάτων στις ανώτερες και ανώτατες τάξεις.

Οι προγραμματισμοί ευνουχισμών είναι κοντοπρόθεσμοι και μακροπρόθεσμοι. Οι ευνουχισμοί συνδυάζονται με σημαντικές φοροελαφρύνσεις και επιδόματα με ορίζοντα δεκαετίας. Το σημαντικότερο είναι ότι μετά τον ευνουχισμό, θέμα ανεργίας δεν υπάρχει. Εκείνοι που έχουν δεχτεί να συμμετέχουν στην δράση «Ηρεμία και υγεία», έχουν εξασφαλισμένη δουλειά σε δημόσιες υπηρεσίες της χώρας. Κανόνιζα τα ραντεβού και συμμετείχα στις επεμβάσεις. Είχαμε ενημερωθεί από άλλες κυβερνήσεις που εφάρμοσαν νωρίτερα το μέτρο, ότι στην αρχή η συμμετοχή θα είναι μικρή. Πράγματι στην αρχή η προσέλευση ήταν μικρή. Έρχονταν απελπισμένοι άστεγοι, επαίτες, μακροχρόνια άνεργοι, όλοι εκείνοι που έτσι κι αλλιώς είχαν χάσει κάθε ελπίδα είτε για καλύτερη ζωή, είτε για συνουσία. Όμως σιγά σιγά η ανεργία και η φτώχεια που αγκαλιάζει σφιχτά μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού, έφερε στο χειρουργείο πολύ κόσμο.

Άρχισαν να δημιουργούνται ουρές. Πολλούς τους πιέζουν οι ίδιες οι γυναίκες τους, για να ξεφύγουν από την απελπιστική κατάσταση που βρίσκονταν οικογενειακώς. Μερικοί κλαίγαν πριν μπουν στο χειρουργείο, άλλοι την ώρα που συμπλήρωναν τα χαρτιά, άλλοι φεύγοντας. Οι περισσότεροι όμως έμεναν ανέκφραστοι, έχοντας μια στάση παραίτησης στο σώμα. Το απόγεμα μετά τη δουλειά γυρνούσα πτώμα και δεν ήταν από την κούραση.

26 Ιανουαρίου 2025

Μέσα στο κελί έχω χρόνο να σκεφτώ και να μετανιώσω για την δημόσια αγκαλιά. Εγώ τον παρέσυρα. Αρνήθηκα ευγενικά την κοκαΐνη που μου πρόσφερε η αστυνομικός υπηρεσίας, παρ' όλο που πίεσα πολύ τον εαυτό μου να αρνηθώ. Αν και το κράτος μοιράζει αβέρτα πια ναρκωτικά για να βοηθήσει τους «στερημένους» πολίτες, προσπαθώ να αποφύγω τον εθισμό. Το προαίσθημά μου μου λέει ότι το κράτος δεν έχει στόχο να ελαφρύνει τις επιπτώσεις της σύστασης 508, αλλά να μας ελέγξει. Ναρκωμένοι είμαστε πολύ ευκολότερος στόχος. Ο Καρλ με θεωρεί υπερβολική, κι αφήνει να εννοηθεί ότι έχω κατρακυλήσει σε συνωμοσιολογίες. Τώρα τελευταία βέβαια έχει αρχίσει να χάνει την εμπιστοσύνη του στην κυβέρνηση εδώ. Η πρώτη φορά που τον είδα σκεπτικό ήταν με τις ανακοινώσεις για τίς «μεθόδους εκτόνωσης». Απέφυγε βέβαια να το συζητήσει με φίλους και συγγενείς, -πολύς κόσμος πια μεταφέρει πράγματα στις ειδικές επιτροπές για αρνητές-. Για να μην πάρω φόρα, δεν το συζήτησε ούτε μαζί μου διεξοδικά.

Απλά μου ανακοίνωσε ότι θα αρνηθεί κάθε μέθοδο εκτόνωσης που προτείνουν οι κρατικοί φορείς. είτε αυτή είναι το κυνήγι σε δάση και χαμηλές οροσειρές, είτε είναι η συμμετοχή σε αγώνες πάλης και πυγμαχίας, είτε οι πολύ σκληρότερες λύσεις που υπονοήθηκαν. Η πανδημία βρίσκεται στον πέμπτο χρόνο και οι μεταλλάξεις διαδέχονται η μια την άλλη, αφού όλα τα πλούσια κράτη κάνουν τα πάντα εκτός από το αυτονόητο. Δεν εμβολιάζουν τους πληθυσμούς του τρίτου κόσμου, και όλους τους φτωχούς πληθυσμούς της γης. Πρόσβαση πραγματική στα εμβόλια έχουν μόνο οι «πολιτισμένες» πλούσιες χώρες, που αναπτύσσουν μέχρι τώρα νέα εμβόλια. Ο Καρλ έχει εμβολιαστεί είκοσι φορές τα τελευταία πέντε χρόνια κι εγώ 17. Ξέρω ότι οι πιθανότητες να κάνουμε παιδιά με τον παραδοσιακό τρόπο είναι πολύ λίγες πια, μετά από τόσα εμβόλια, αλλά ευτυχώς υπάρχουν τράπεζες σπέρματος και ωαρίων, και που υπόσχονται παιδιά στα ζευγάρια.

27 Ιανουαρίου 2025

Σκέφτομαι τη ζωή που αφήνω. Είμασταν κλεισμένοι μέσα το μεγαλύτερο διάστημα. Σπανιότερα κανονίζαμε έξοδο, σινεμά η βόλτα. Ο Καρλ έχει κολλήσει

τρεις φορές επικίνδυνες μεταλλάξεις, αν και είχε εμβολιαστεί επιμελώς. Το κέφι του για βόλτες, και για κρυφές αγκαλιές, έχει μειωθεί αρκετά. Το μόνο μέρος που νοιώθει ασφάλεια είναι ο υπολογιστής του, μέσα στο τεράστιο λίβινγκ ρουμ που είχε μετατραπεί και σε μόνιμο γραφείο του. Μετά τις τελευταίες του νοσηλείες δεν μπορεί να δουλέψει παρά μόνο τηλεργασία. Κι αυτό δύσκολα. Ξεχνάει , δεν μπορεί να συγκεντρωθεί. Ο ιός του έχει αφήσει κουσούρια. Η δουλειά του είναι σχεδιαστής μασκών. Είναι πολύ γνωστός mask designer και τώρα ασχολείται αποκλειστικά με τις μάσκες fullface. Οι επιστήμονες έχουν διαπιστώσει ότι οι καινούργιες μεταλλάξεις μεταφέρονται σε μεγάλο βαθμό από τους δακρυγόνους αδένες. Οι μάσκες που σχεδιάζει έχουν σχισμές για τα μάτια που καλύπτονται με ένα ειδικό διάφανο υλικό για την όραση. Αυτή έχει μείνει τώρα η μόνη του δραστηριότητα. Δεν μένουμε πια μαζί. Αναγκαστήκαμε να δεχτούμε την καινούργια κατάσταση κι ο καθένας να έχει το δικό του διαμέρισμα, γιατί στο νοσοκομείο ήμουν συνεχώς εκτεθειμένη σε κρούσματα, παρόλο που δούλευα σε άλλο τομέα. Η καθημερινότητα μας ήταν αποστειρωμένη. Γυρνούσα από το νοσοκομείο, έτρωγα συνήθως μόνη, χάζευα , και πήγαινα στην οθόνη. Περίπου στις 8 ήταν το ραντεβού μας. Μιλούσαμε για την μέρα που πέρασε, κάναμε σεξ , όλο και σπανιότερα, και κλείναμε την οθόνη, με φιλιά. Μετά έπαιρνα τηλέφωνο στην πατρίδα, μιλούσα άλλοτε με την φίλη μου, άλλοτε με την μάνα μου. Μιλούσα καμιά ώρα. Ανάλογα με την κούραση της μέρας, άραζα στον καναπέ και έβλεπα τηλεόραση ή πήγαινε με συναδέλφους σε ένα μικρό ρεστοράν με θαλασσινά. Όταν γυρνούσα σπίτι ήξερα ότι ο Καρλ κοιμάται. Ήταν διαρκώς κατάκοπος, ακόμα ένα σημάδι που του άφησε ιός. Έπεφτα και κοιμόμουν. Κι όταν δεν είχα ύπνο, έπαιρνα τον Πάμπλο. Είναι παλιός συνάδελφος. Είναι μακριά πιά. Κάπου ανάμεσα σε Ατλαντικό και Μεσόγειο. Πριν ένα χρόνο τον πήραν από δω και μεταθέσανε σε νοσοκομείο εκεί.

28 Ιανουαρίου 2025

Μ άφησαν ελεύθερη. Πίσω στη πατρίδα.

Όλη τη νύχτα μιλάω με τον Πάμπλο. Ο Πάμπλο είναι ανήσυχος. Οι επιστημονικές επιτροπές εκεί, στην άκρη της Μεσογείου βρίσκονται σε μεγάλη

σύγκρουση με το κράτος. Οι ΜΕΘ καλύπτουν πιά γήπεδα, παραλίες, πάρκα και μεγάλες πισίνες. Τα κυβερνητικά επιτελεία συνεδριάζουν για να αντιμετωπίσουν τις αθρόες αυτοκτονίες. Οι γυναικοκτονίες έχουν πάρει μορφή επιδημίας. Οι καυγάδες έχουν μείνει ο μόνος τρόπος εκτόνωσης και τα δικαστήρια γεμίζουν με καταγγελίες ενδοοικογενειακών ξυλοδαρμών. Σε μυστικές συναντήσεις επιτροπών και κυβερνητικών στελεχών αποφάσισαν να δοκιμάσουν πιλοτικά « φόνους εθελοντών». Άρχισαν να συζητάνε μεθόδους για «εγκλήματα εκτόνωσης». Για φόνους με επιλεγμένα θύματα από «κατώτερους» πληθυσμούς, που τα νομικά και κοινωνικά πλαίσια άφηναν σε μεγάλο βαθμό απροστάτευτους.

20 Φεβρουαρίου 2025

2η νυχτερινή συζήτηση με Πάμπλο.

Αποφασίστηκε η οργάνωση μυστικών σαφάρι , όπου ευκατάστατοι ξαναμμένοι οικογενειάρχες σε γκρουπ των 10 ατόμων κρατώντας δίκαννα θα πυροβολούν ιθαγενείς, που έτσι κι αλλιώς θα πεθάνουν από υποσιτισμό και λοιμούς. Πολλοί απ' αυτούς είχαν ήδη τον ιό, και θα αφήσουν ούτως ή άλλως την τελευταία τους πνοή, ασφυκτιώντας σε αυτοσχέδιες καραντίνες πάνω σε στέγη μιας καλύβας. Οι ιθαγενείς που θα εκτελούνται έχουν υπογράψει πριν σύμφωνο με το οποίο αποδέχονται τον θάνατό τους, και σαν αντάλλαγμα εξασφαλίζουν από την πολιτεία δωρεάν τροφή και νοσηλεία για τα μέλη της οικογένειας του. Τα συμφωνητικά αυτά έχουν την ονομασία κατ' ευφημισμό «σύμφωνα οικογενειακής εξασφάλισης».

20 Μαρτίου 2025

3η νυχτερινή συζήτηση με τον Πάμπλο

Ο Πάμπλο έχει να μου πει χειρότερα νέα. Σε άκρα μυστικότητα αποφασίζονται και άλλα μέτρα εκτόνωσης, πολύ φθηνότερα. Οι μετανάστες που ορμούν σε άναρχα στίφη από την απέναντι μεριά του Ατλαντικού στη Μεσόγειο, δεν έχουν καθόλου δικαιώματα, έτσι κι αλλιώς. Το σαφάρι μ αυτούς δεν έχει μεγάλη

οικονομική επιβάρυνση, δεν χρειάζεται να πληρώσει κανείς αποζημιώσεις στην οικογένειά τους, φτάνει μόνο ένα γερό ποσό, για να κλείσουν τα στόματα των ΜΚΟ, και των μέσων ενημέρωσης. Η μεσαία τάξη μπορεί άνετα τώρα να λάβει μέρος σε αυτά τα σαφάρι, είναι για κάθε βαλάντιο. Οι φόνοι των ντόπιων, που έχουν δικαιώματα και θέλουν αποζημιώσεις, ουσιαστικά είναι μόνο για τις ανώτερες τάξεις που μπορούν να πληρώσουν.

Ειδικοί χώροι στα νοσοκομεία υποδέχονται τα πτώματα, και οι ιατροδικαστικά πορίσματα έχουν πάντα την ίδια γνωμάτευση. Πυροβολισμοί μετά από συμπλοκή. Για τα πτώματα των μεταναστών δεν χρειάζεται καν πιστοποιητικό νοσοκομείου. Τους θάβουν κάτω από λόφους άμμο, η τους πετάνε στο πέλαγος από απότομους βράχους.

Ο Πάμπλο αναγκάζεται να γράψει γνωματεύσεις θανάτων, και τώρα έχει πονοκεφάλους, κάνει εμετούς μέσα στην βάρδια του και κοιμάται μόνο με βαριά ηρεμιστικά. Ιδρώνει συνεχώς, και σκέφτεται να παραιτηθεί. Αλλά δεν είναι απλό. Αν ζητήσει παραίτηση μπορεί να θεωρηθεί «αρνητής μέτρων», και να συλληφθεί. Σκέφτεται την περίπτωση να δραπετεύσει με πλαστά χαρτιά, και να γυρίσει στην πατρίδα του.

10 Απριλίου 2025

Συνθήματα στους τοίχους και στο μετρό.

Εδώ γίνονται συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια. Οι νέοι αρνούνται τα μέτρα. Φασαρίες με την υγειονομική αστυνομία . Φοιτητικές διαδηλώσεις και πορείες με σύνθημα «Δεν φταις που ανασαίνεις». Οι υγειονομικοί χτυπάνε τον κόσμο. Κεφάλια ανοίγουν και τα κρατητήρια γεμίζουν. Στις συγκεντρώσει βρίζουν την 508. Μοιράζουν φωτογραφίες από νεκρούς μετανάστες, στοιβαγμένους σε σωρούς. Σπάνε τις μεγάλες οθόνες των δρόμων που παίζουν διαρκώς εξαγγελίες νέων μέτρων.

Βρήκα δουλειά σε νοσοκομείο του κέντρου, φυσικά με μικρό μισθό.

Συναντάω γνωστούς σε ταβερνάκια και καφετέριες, είναι μεγάλη η χαρά μου που βρίσκομαι πάλι στη πατρίδα, αλλά μετά από κάθε έξοδο νοιώθω ένα παγωμένο

χέρι να σφίγγει τη καρδιά μου . Οι φίλοι μου δεν είναι πια διαθέσιμοι. Μετά τις πρώτες συναντήσεις, οι έξοδοι αραιώνουν. Είναι και αυτοί που δεν θέλουν να βγουν καθόλου. Δικαιολογίες υπάρχουν, συνήθως ο φόβος για τον ιό, μια που ο εμβολιασμός τους δεν έχει γίνει καθόλου, η δεν έχει ολοκληρωθεί. Καταλαβαίνω από τις συναντήσεις ότι βλέπουν όλοι πολύ τηλεόραση. Αυτά που ακούω από τις φίλες μου όταν λέω ότι μου λείπει ο Καρλ, μ αφήνουν έκπληκτη. Δηλώνουν όλες τα ίδια ,σαν να ‘ναι συνεννοημένες.

Λένε πως δεν μπορούν να με καταλάβουν, κι ότι δεν χρειάζομαι τον Καρλ. Καμιά τους δεν θέλει σχέση, ούτε εκείνες που η σχέση τους χάλασε μέσα στην πανδημία, ούτε αυτές που μπήκαν στην πανδημία χωρίς σχέση. Πριν την πανδημία, η μοναξιά τις πείραζε. Τώρα όχι.

Επαναλαμβάνουν το ίδιο. «Πού να τρέχω με τον καθένα. Σημασία έχει να περνάω καλά με τον εαυτό μου. Και όταν θέλω να μιλήσω, παίρνω μια κολλητή μου τηλέφωνο και μιλάω. Άλλωστε είναι και η 508. Δεν ξέρουμε πόσο θα κρατήσει...» Πού βρεθήκαν τόσες κολλητές; αναρωτιέμαι. Τόσες αντικαταστάτριες σχέσεων; Νοιώθω παράταιρη. Ο Καρλ μου λείπει και δεν ξέρω πότε θα τον ξαναδώ. Η σχέση μας είχε κενά, και βέβαια όταν όλα δυσκόλεψαν, τα κενά άνοιξαν και απειλούσαν να μας καταπιούν.

Όμως τον αγαπώ και τον σκέφτομαι. Είμαι βαθιά λυπημένη, μια λύπη που δεν μπορώ να μοιραστώ με κανένα και με καμία, μια που οι φίλες μου δεν βρίσκουν το λόγο που στεναχωριέμαι.

20 Απριλίου 2025

Οι περισσότεροι έχουν δεχτεί την 508.

Δεν το παίρνω αμέσως είδηση. Μετά καταλαβαίνω. Δεν έχει σημασία αν πάσχουν από μοναξιά, σχέσεις δεν θέλουν πια. Επειδή απαγορεύονται, επειδή δεν θέλουν να μπουν φυλακή. Δεν θέλουν να πληρώσουν πρόστιμα. Να τρέχουν για ανακρίσεις στο υγειονομικό. Δεν θέλουν φιλίες, δεν θέλουν έρωτες, δεν θέλουν παρέα, δεν θέλουν μπερδέματα. Χωρισμένοι και χωρισμένες στα χρόνια της πανδημίας βρήκαν την λύση. Στην θέση των συντρόφων ή των φίλων, βάζουν τα

παιδιά τους. Κι αν δεν έχουν παιδιά ή αυτά έχουν προλάβει να απομακρυνθούν και να γλυτώσουν, βάζουν στη θέση των χαμένων συντρόφων τη μαμά τους, την αδερφή τους, τη θεία τους. Πάντως μέλη της οικογένειας. Οι απέξω μένουν ξένοι. Τους αφήνουν να μπουν μόνο για λίγο στη ζωή τους, και τους μετατρέπουν σε ακίνδυνες φιγούρες, επειδή οι θέσεις είναι πιασμένες.

Προτιμούν την μοναξιά.

Έχουν βρει την λύση στις οικογενειακές σχέσεις. Η αδελφή ή ο αδελφός έχουν μετατραπεί σε μόνιμους συνοδούς και συντρόφους. Ανεβάζουν στο facebook φωτογραφίες από διακοπές, από γενέθλια, σφιχταγκαλιασμένοι, με αφιερώσεις, « Αδελφή μου είσαι κούκλα» « Αδελφή μου σε λατρεύω» « Μπαμπά μου είσαι κούκλος». « Μαμά πόσο νέα φαίνεσαι!» Φωτογραφίες από οικογενειακά τραπέζια, από τούρτες που κόβονται, από κολλημένα πρόσωπα το ένα δίπλα στ' άλλο, που χαμογελάνε στο φακό. Όπως παλιά έβγαζαν φωτογραφίες σαν ζευγάρια, τώρα βγάζουν με το ίδιο ξέχειλο συναίσθημα αγκαλιαστές φωτογραφίες με τους συγγενείς. Άλλοι αρπάζονται απ' τα παιδιά τους. Παιδιά ενήλικες. Είκοσι πέντε χρονών, τριάντα χρονών, τριανταπέντε. Είναι συνέχεια μαζί τους, σε βόλτες, εξόδους, εκδρομές και φαγητά. Αναρτήσεις γονεϊκής λατρείας. Νοσταλγικές φωτογραφίες, πως ήταν παιδιά, πως ήταν μωρά, πως τα κρατούσε η μαμά αγκαλιά. Αναρτήσεις οικογενειακών ύμνων. Χαμόγελα έπαθλα γεμίζουν τους τοίχους του facebook και εκατοντάδες like. Και σχόλια «Σαν αδελφούλες είστε, μαμά και κόρη!» «Κούκλα η μαμά, κούκλα και η κόρη». «Πόσο αγαπημένοι είστε!» Άλλοι ανταγωνίζονται τώρα ανοιχτά τις σχέσεις των παιδιών τους και τους ερωτικούς τους συντρόφους. Ακούω φράσεις :«Τι κάνει τον έξυπνο ο φίλος της ; Τις μουσικές που βάζει στην κόρη μου, τις της έχω δείξει πρώτος εγώ.» Ή «Ο φίλος της δεν της μαθαίνει τίποτα ,που να μην της έχω μάθει εγώ». Και «είναι πολύ νέος για μόνιμη σχέση»

Καμαρώνουν που δεν κάνουν σχέσεις. Καμαρώνουν που δεν ερωτεύονται. Καμαρώνουν που τους αγαπάει η μαμά τους κι ο μπαμπάς τους. Καμαρώνουν που αγαπάνε τη μαμά τους, τον μπαμπά τους και την αδερφή τους. Άνθρωποι σαράντα, πενήντα, εξήντα χρονών. Αναρτήσεις. Να δουν όλοι πόσο αγαπιούνται. Από τη μαμά. Από τον αδερφό. Πόσο αγαπάνε. Τον πατέρα. Την αδερφή. Τη θεία. Το γιό.

Παίρνω το βράδια τον Καρλ και κλαίω.

30 Απριλίου 2025

Φεύγω τρέχοντας.

Η παλιά μου συμμαθήτρια έχει μετατραπεί σε κινούμενο ουρλιαχτό. Εντολές και παρατηρήσεις στη γάτα της. Όταν δεν την διατάζει, μάταια βέβαια, βγάζει μικρές κραυγές τρυφερότητας και ανυπέρβλητου θαυμασμού για την πάντα αδιάφορη γάτα της. Είναι αδύνατον να μιλήσω μαζί της, τσιρίζει κάθε πέντε λεπτά. «Λάρααα Κάτσε ήσυχη» «Λάρα μην χαλάς τον καναπέ» « Κοίτα την μωρέ πως παίζει, κοίτα την » «Μη !!! Τα καλώδια Λάρα, δεν σου είπα, όχι στα καλώδια;». Την κοιτάζω με απελπισία, δεν υπάρχει περιθώριο για συζήτηση.

Ο Καρλ κι εγώ έχουμε σκύλο. Τον αγαπάμε και τον φροντίζουμε. Αλλά δεν είναι το παιδί μας. Ο Ρούντι είναι απλά το σκυλί μας.

Ενώ για την αγαπημένη μου ξαδέρφη, ο Κούκι είναι πλέον σύζυγος. Τον κοιτάει στα μάτια. Όση ώρα προσπαθώ να με κοιτάξει για να μιλήσουμε, κοιτάει τον σκύλο. Νοιώθω ότι να! τώρα θα κερδίσω την προσοχή της, αλλά όχι! ο σκύλος της ρεύτηκε και μάλλον θέλει να κάνει εμετό. Γιατί ; Έφαγε κάτι; Την παρασέρνω μέχρι την κοντινή παραλία. Βουτάμε. Είναι ωραία. Έχω πράγματα να πω μαζί της. Καθόμαστε στην άμμο, αρχίζουμε μια συζήτηση, την διακόπτει σκασμένη στα γέλια χαζεύοντας και καμαρώνοντας τον Κούκι που ανοίγει με το πόδι τρύπα στην άμμο. Μου τον δείχνει ενθουσιασμένη να τον θαυμάσω κι εγώ. Πονάει το στομάχι μου. Δεν υπάρχει ελπίδα. Αφήνω τη θάλασσα και φεύγω τρέχοντας.

18 Μαΐου 2025

Σήμερα βγήκε ο Καρλ από την φυλακή, αλλά είναι αδύνατον να συναντηθούμε. Η «επιτροπή χωρών της Βόρειας θάλασσας» έχει απαγορέψει την έξοδο από την περιοχή, κι εγώ απαγορεύεται να τον επισκεφτώ προ το παρόν.

Μόνο με την Όλια μπορώ να μιλήσω. Είναι παντρεμένη, δουλεύει πολλές ώρες, παλεύει με την κόρη της και την δύσκολη εφηβεία της, κάνει ταξίδια,

ονειρεύεται έναν έρωτα ,παρ' όλο που η σχέση με τον άντρα της ήταν καλή, και λαχταράει φιλίες, κουβέντες και επικοινωνία. Αρνιέται να εμβολιαστεί, σε πείσμα των ισχυρών υποδείξεων, αλλά ούτε που της περνάει απ' το μυαλό να κατηγορήσει αυτούς που εμβολιάζονται επιμελώς. Έχει όλη τη διάθεση να μιλήσει για σχέσεις, περιπέτειες, φλερτ, και καταστροφικούς έρωτες.

Γίνεται ανασχηματισμός . Όλα τα νέα ονόματα στην κυβέρνηση είναι τηλεοπτικοί αστέρες. Η παρουσιάστρια γνωστής εκπομπής αστυνομικών ιστοριών γίνεται υπουργός δικαιοσύνης, ο υπουργός παιδείας προέρχεται από το γνωστό ρεάλιτυ «Σου δείχνω να μαγειρεύεις», και τρεις παρουσιαστές δελτίων ειδήσεων αναλαμβάνουν τα υπουργεία εσωτερικών, εξωτερικής πολιτικής και υγείας.
Κλείνουν κι άλλα δημόσια νοσοκομεία, και τα ιδιωτικά εξοπλίζονται με πισίνες, γήπεδα του τένις, και μασέρ. Οι νοσοκόμες εκεί είναι όλες ωραίες, διαλεγμένες από καλλιστεία.

Η επιτροπή των επιστημόνων αποτελείται τώρα από 1.600 άτομα. Εκπέμπουν πιά 20 κανάλια σε όλη την επικράτεια στα οποία μιλούν οι ειδικοί όλο το 24ωρο. Για τα μέτρα. Για τις μεταλλάξεις. Για τις αναγκαίες θυσίες. Καθημερινές εκπομπές για την υπογεννητικότητα που καλπάζει.

Στα μάτια του κόσμου βλέπω μίσος και αντιπάθεια για τον άλλο. Βλέπω φόβο και σιχασιά. Και υποψία. Είμαστε όλοι εχθροί όλων. Όλοι μας κουβαλάμε τον θάνατο του διπλανού μας.

1 Ιουνίου 2025

Ο Πάμπλο δεν είναι καλά. Στην άκρη του Ατλαντικού η κόλαση έχει νομιμοποιηθεί. Το «έργο εκτόνωσης» ανεπίσημο αλλά πανίσχυρο έχει εξαπλωθεί. Οι Ρομά γίνονται επόμενος στόχος. Τις νύχτες μασκοφόροι πολίτες μαζεύονται έξω από τους καταυλισμούς. Ο κόσμος μέσα είναι εγκλωβισμένος λόγω Covid και δεν του επιτρέπεται να βγει έξω. Οι πολίτες πυροβολούν. Σκοτώνουν άντρες γυναίκες και παιδιά. Αδιακρίτως. Καθημερινό μακελειό. Στις ειδήσεις αναφέρουν τους σκοτωμούς σαν αποτέλεσμα συμπλοκών των Ρομά μεταξύ τους. Οι «επιδρομές εκτόνωσης» έχουν γίνει τώρα μια θαυμάσια λύση για να τους διώξουν από την

ευρύτερη περιοχή . Τα χαράματα , καραβάνια Ρομά, κουβαλώντας τα υπάρχοντα τους, εγκαταλείπουν την χώρα. Οι επιδρομές είναι επίσης πολύ χρήσιμες για την αποθάρρυνση των μεταναστών. Η κυβέρνηση εκεί τρίβει τα χέρια της από αγαλλίαση που βρήκε τρόπο να λύσει το μεταναστευτικό. Και φυσικά ο εκτονωμένος πληθυσμός δεν προβαίνει σε αγριότητες. Είναι ήρεμος. Υπάκουος. Φιλοκυβερνητικός. Τα νέα ταξιδεύουν γρήγορα στις πατρίδες των μεταναστών, και οι μετακινήσεις που οργανώνουν οι διακινητές ακυρώνονται. Αυτοί γίνονται έξαλλοι που χάνουν τόσα χρήματα, και διαψεύδουν με λύσσα τις φήμες, που μιλάνε για εκτελέσεις. Πολλοί τους πιστεύουν.

Ο αρχίατρος εμπιστεύτηκε στον Πάμπλο ότι το μέτρο έχει επεκταθεί στις φυλακές. Δήθεν απελευθερώνουν φυλακισμένους, και μόλις βγουν από το προαύλιο της φυλακής, τους περιμένουν ομάδες πολιτών. Τούς εκτελούν. Στις ειδήσεις μιλάνε για μαζικές αποδράσεις επικίνδυνων κρατούμενων. Οι ομάδες πολιτών ενημερώνονται καθημερινά, για τοποθεσίες φυλακών και ώρες «απόδρασης». Δεν έχουν εξαιρέσει καν τις φυλακές ανηλίκων.

Μόνο οι γέροι καταλαβαίνουν τι γίνεται. Μόνο εκείνοι αντιστέκονται στα οργανωμένα φονικά. Οι γέροι που έχουν μνήμη της πραγματικής ζωής. Της πολιτικής ζωής. Του πόλεμου, της ειρήνης. Του έρωτα. Για αυτό συλλαμβάνουν γέρους. Δικαιολογούν τις συλλήψεις σαν υγειονομικό έλεγχο «προστασίας τρίτης ηλικίας». Παρακολουθούν τις συζητήσεις τους σε καφενεία σε ταβέρνες στα παγκάκια και στις πλατείες. Τους μαζεύουν αθόρυβα.

Ο Πάμπλο άκουσε από κυβερνητικό παράγοντα ότι αποφάσισαν να επεκτείνουν την «επιχείρηση εκτόνωσης» εκτός χώρας. Σε μακρινές περιοχές που τις δέρνουν λιμοί. Και λοιμοί. Έχουν έρθει σε συμφωνία με τίς κυβερνήσεις αυτών των χωρών. Γίνονται ανταλλαγές. Σε προϊόντα, τεχνολογία από την μια πλευρά και ζωντανούς στόχους από την άλλη πλευρά.

11 Ιουνίου 2025

Ο Καρλ μου ανακοινώνει ότι αποφάσισε να έρθει εδώ και να μείνει. Η δουλειά του το επιτρέπει και επίσης, του λείπω πολύ. Επίσης έχει σιχαθεί το σεξ

οθόνης. Θα πληρώσει έναν φίλο του να τον μεταφέρει μέσα σε φορτηγό μέχρι τα σύνορα, και από κει θα κινηθεί με αυτοκίνητο και πλοίο. Τρελαίνομαι από τη χαρά μου, έχω αρχίσει να τρελαίνομαι χωρίς αυτόν.

15 Ιουνίου 2025

Το τηλέφωνο του Πάμπλο δεν απαντάει όλη την νύχτα. Τηλεφωνώ στο νοσοκομείο που δουλεύει . Είναι φυλακή. Του πήραν και την άδεια επαγγέλματος. Το κατηγορητήριο είναι βαρύ. «Συμμετοχή σε ομάδα αρνητών».

20 Ιουνίου 2025

Το πλοίο πιάνει στο κεντρικό λιμάνι. Ο Καρλ κατεβαίνει με τους τελευταίους. Τον βλέπω κι ορμάω να τον αγκαλιάσω. Κοντοστέκεται. Δειλιάζει. Ύστερα μ αγκαλιάζει κι αυτός. Με φιλάει με δύναμή, ώρα. Με σφίγγει και με σηκώνει ψηλά γελώντας. Ένας αστυνομικός της υγειονομικής υπηρεσίας πλησιάζει φυσώντας την σφυρίχτρα. Ζητάει τα χαρτιά μας, έχουμε παραβεί την 508. Κοιταζόμαστε με τον Καρλ και συμφωνούμε, χωρίς να πούμε σε τι. Ο Καρλ βγάζει το όπλο του από το σακ -βουαγιάζ , του το χώνει στην κοιλιά και τον αναγκάζει να οπισθοχωρήσει. Ο αστυνομικός φτάνει στην άκρη της προβλήτας πισωπατώντας , ο Καρλ τον αναγκάζει να κάνει ένα βήμα ακόμα. Πέφτει στο νερό. Φωνάζει ,αλλά ο κόσμος έχει απομακρυνθεί. Ο Καρλ με αγκαλιάζει κι αρχίζουμε να τρέχουμε γελώντας. Αφήνοντας το λιμάνι, οι δρόμοι είναι κλειστοί. Διαδηλωτές έχουν κλείσει το μετρό, έχουν καταλάβει τα αστυνομικά τμήματα υγείας, έχουν μπλοκάρει τους δρόμους. Ζευγάρια φιλούνται ανέμελα στο στόμα, αγκαλιάζονται, κολλάνε τα κορμιά τους με πάθος. Ξαπλώνουν στα πεζοδρόμια, και κυλιούνται αγκαλιά. Από μακριά ακούγονται σφυρίχτρες και πυροβολισμοί. Ο καλοκαιρινός ήλιος βουτάει στη θάλασσα. Το νερό κοκκινίζει.

Μπαρμπούτση Ελευθερία (Elnta)

Αγκαλιά (ελαιογραφία 70*100)

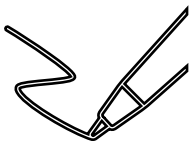

Eleta

Μπεκιάρης Σταμάτιος

Ο Γκαβογιάννης
Συνταξιούχος εκπαιδευτικός

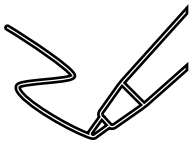

Με τα μάτια της ψυχής διαπερνώ τα σκότη και ανατρέχω στη δεκαετία του 70 και την εισπνέω με όλες τις αισθήσεις προσπαθώντας να αναζωογονήσω το μαραμένο της άρωμα.

Μια ατέλειωτη για τη φαντασία μου γη επαγγελίας, ένα αμπέλι χαράς φορτωμένο με χίλια καραγκιοζιλίκια που μου έφεραν την ευτυχία, ένα μπουλούκι από ανθρώπους, ένας κόσμος από τραπεζάκια, ένας άνεμος ζωής που τον χαιρόμασταν άπληστα, που ριχνόμασταν ακράτητοι στο στροβιλισμό του, που ακόμα και τώρα τις δύσκολες αυτές μέρες δεν μπορώ να τον ξεχάσω.

Στον κατηφορικό δρόμο του μαχαλά μας, αντί ν' ακούγονται τα κουδουνάκια και τα χάμουρα από τα μουλάρια και τα γαϊδουράκια αντηχεί τώρα ο ήχος κάποιου Ι.Χ.

Τι δεν μου θυμίζει ο δρόμος αυτός που αρχίζοντας απ' την πλατεία μου χαρίζει ένα υπέροχο φόντο, την ωραιότερη πλευρά της μαγευτικής σε ομορφιά Ξυλόπολης. Πόσες αναμνήσεις, πόσες μέρες παλιές, πόσες στιγμές της ξένοιαστης παιδικής μου ζωής δεν άφησα πάνω στα πεζοδρόμιά της, πόσα τρεξίματα, πηδήματα και φωνές χαράς δεν αφιέρωσα στου δρόμου της αυτού την άπλα.

Αυτό το δρόμο κοσμούσε το μπακάλικο-καφενείο του Γκαβογιάννη. Στο βάθος του μαγαζιού ήταν το γιατάκι του, λίγο ψηλότερα από το υπόλοιπο μαγαζί. Στην βορεινή πλευρά ήταν το τζάκι, όπου ψήνονταν οι καφέδες και τα τσάγια, και στη δυτική δύο μεγάλα βαρέλια με κρασί και πέντε έξι γκαζοτενεκέδες με ούζο. Ένας μακρύς ξύλινος γυμνός καναπές, μερικά καλαθοπλεγμένα καθίσματα και δύο μεγάλες γκριντιές χρησίμευαν για καθίσματα.

Στρυφνός, επίμονος, απότομος, τσιγκούνης αλλά και θρήσκος, πίστευε στα θαύματα, και χαιρετώντας τον παπά άρχιζε να ψέλνει. Αυτός ήταν ο Γκαβογιάννης. Το μπακάλικο του είχε τους πολλούς τακτικούς πελάτες, οι οποίοι την αυγή χειμώνα-καλοκαίρι ερχόντουσαν να πάρουν το κριθάρι τους.

Το απόγευμα το μπακάλικο και οι πελάτες άλλαζαν σκηνικό. Η φωτιά έσβηνε, τα ποτήρια του νερού και τα φλιτζάνια έδιναν τη θέση τους στα ποτήρια του κρασιού και στο σεμνό και αμίλητο καφενείο έπαιρνε τα σκήπτρα ο θορυβώδης Βάκχος μέχρι τα βαθειά μεσάνυχτα. Οι απογευματινοί μόνιμοι πελάτες ήταν η

γνωστή τριανδρία, ο Μήτσος, αιωνίως ασκεπής, αιωνίως άπλυτος και αιωνίως μεθυσμένος. Αμακατζής δε πρώτης τάξεως και φρικώδης βωμολόχος. Ο Λάζαρος ο επονομασθείς δημόσιος, διότι εκτελούσε και χρέη δημοσίου κήρυκα, κοντός και στιβαρός, ήρεμος σαν αρνάκι όταν ήταν νηστικός και με στωικότητα δεχόμενος τα πειράγματα των παιδιών, όταν ήταν στο μέσο της πλατείας και επρόκειτο να διαλαλήσει κανένα εμπόρευμα, θηριώδης δε όταν ήταν μεθυσμένος, πράγμα που του συνέβαινε πολύ συχνά. Και ο Τζέμος, ένας ισχνός, ψηλόσωμος και λιπόσαρκος γέροντας με βράκα, με πλατύγυρο ψαθάκι το καλοκαίρι και τουρλωτή τραγιάσκα τον χειμώνα.

Οι πρώτες σπονδές άρχιζαν με λίγη λιπαριά μεζέ, τις πρώτες απογευματινές ώρες και τελείωναν μετά το μεσονύκτιο συνήθως, όταν οι συμπότες αποχωρίζονταν τρικλίζοντας.

Όταν η τριανδρία άρχιζε σιγά-σιγά να κουτσοπίνει και έρχονταν στο κέφι, ο Λάζαρος απαραίτητα ήθελε να ψάλλει, υποβοηθούμενος από τους άλλους το τροπάριο του Αγίου της ημέρας. Ο Τζέμος ήταν ο σαχλοαστείος της συντροφιάς και όταν τελείωνε η ψαλμωδία αυτός προσπαθούσε να ανεβάσει την παρέα με ανέκδοτα κατά το μάλλον ή ήττον άκοσμα πράγμα το οποίο προκαλούσε στον Μήτσο αηδία. Ξάπλωναν στην γκριντιά ενώ το ισχνό φως της λάμπας πετρελαίου φώτιζε ασθενικά τα ρικνά πρόσωπά τους. Δεν περνούσε όμως πολλή ώρα και το νέφος της μέθης διαλύονταν και οι συμπότες άρχιζαν με νέο μένος και σπονδές.

Γιάννης ήτανε το όνομα του μπακάλι, μα στην Ξυλόπολη, στο μικρό επαρχιακό χωριό και στα γύρω τον ήξεραν καλλίτερα μ' ένα παρατσούκλι Γκαβογιάννης γιατί ήταν και αλλήθωρος εκτός από τη φημισμένη τσιγκουνιά του. Έλεγε στους υπαλλήλους του μαγαζιού του: Σαν τρώτε ελιές παιδιά, να κάθεστε κοντά στο βαρέλι, να ρίχνετε πάλι μέσα τα κουκούτσια, κι' ύστερα να τις ανακατώνετε. Έτσι οι πελάτες, μαζί με τις ελιές, αγοράζανε και τα κουκούτσια κι' ο πονηρός μπακάλης κάτι κέρδιζε κι' απ' αυτό. Έκανε κι' άλλες κατεργαριές ο Γκαβογιάννης. Έβρεχε το μπακαλιάρο για να βαραίνει, μέσα στο τριμμένο πιπέρι έριχνε και κάμποσο αλεύρι, έχυνε νερό μέσα στο βαρέλι με το τυρί, για να φουσκώνει και έτσι να ζυγίζει περισσότερο, ανακάτευε το λάδι με πηχτό ζουμί από χαμομήλι, κι άλλα τέτοια. Τη νύχτα σαν έκλεινε το μπακάλικο, χαμήλωνε τη λάμπα

και δούλευε σαν αλχημιστής, ανάμεσα σε βαρέλια και λεκάνες.

Ύστερα κουρασμένος, σακατεμένος, πήγαινε στην κάμαρά του, μα παρά την κούραση του δεν πλάγιαζε αμέσως. Άνοιγε ένα παλιό σεντούκι και μέτραγε τα λεφτά, τις χρυσές λίρες, τα χαρτονομίσματα, τις μετοχές της Εθνικής, το βιός του. Ο Γκαβογιάννης ήταν ο τοκογλύφος του χωριού. Δεν υπήρχε χωρικός που να μην του χρωστούσε λεφτά με τόκο δέκα τοις εκατό το μήνα. Τα χρήματά του δεν εννοούσε να τα δώσει αυτός έτσι χωρίς ασφάλεια και ασφάλεια μάλιστα όχι υποθήκη ή εγγύηση νάχει ντράβαλα, όπως έλεγε, αλλά εκείνος που δανειζότανε χίλιες δραχμές έπρεπε να του πουλήσει ένα κτήμα τουλάχιστον αξίας δύο χιλιάδων δραχμών με την υποχρέωση να του το ξαναπουλήσει αυτός πίσω, αν πάνω στον χρόνο του επιστρέψει τα χρήματά του με τον τόκο τους, αλλιώς να γίνεται δικό του για πάντα. Με τη μέθοδο αυτή ο Γκαβογιάννης σιγά-σιγά είχε πάρει τα καλύτερα κτήματα των συγχωριανών του και μερικά σπίτια και γι΄ αυτό δεν τον χώνευε κανείς. Ούτε και η γυναίκα του.

Δεν βαστούσε πια ν' ακούει τις βρισιές και τις κατάρες του. Ήξερε πως όσο καθόταν εκεί σιμά του το στόμα του δεν θα έκλεινε και της φαινόταν πως ακούγοντας τις βλαστήμιες του άντρα της κολαζότανε κι' αυτή, δίχως να το ξέρει. Τι να κάνει άλλωστε; Ότι της περνούσε από το χέρι το έκανε. Προσφορές, παρακλήσεις, λαμπάδες, το μισό βιός της το είχε δώσει στους παπάδες για να πάψουν οι βλαστήμιες του άντρα της. Βάγια του σταυρού, λουλούδια του Επιταφίου τούβαζε κάτω από το προσκέφαλό του, Αγιασμούς τον πότιζε, το στόμα του το σταύρωνε με το δάκτυλό της μέσα στον ύπνο του, τίποτε ο ευλογημένος! Το καλημέρα του σαν άνοιγε τα μάτια του ήτανε, οξαποδώ. Και κάθε φορά που τον άκουγε να βλαστημάει σαν τον αφορισμένο πάσχιζε να ξεγλιστρήσει μια στιγμή, να πάει ως το εικονοστάσι, να κάνει κρυφά ένα σταυρό για τον άντρα της.

Αλλά και ο ίδιος δεν έβλεπε καμιά προκοπή. Τα δύο του παιδιά πέθαναν το ένα κατόπιν του άλλου, αφού βασανίστηκαν χρόνια από αρρώστιες, πολλά χωράφια που είχε αποκτήσει με τη γνωστή του μέθοδο, τα πήρε ο Μπογδάνας μια μέρα που έκανε κατεβασιά μεγάλη, και η γυναίκα του ήταν πάντα κατάκοιτη. Αυτός όμως, ήτανε σιδερένιος π' ανάθεμά τον και στα χαμένα παρακαλούσαν όλοι οι χωριανοί να ψοφήσει για να ξεβρομίσει ο τόπος και να γλυτώσουν και αυτοί από ένα παράνομο

ληστή που τον προστάτευε η πολιτεία. Αλλά ο Γκαβογιάννης ήταν κατάγερος και δεν είχε στο νου του τέτοιο πράγμα και γι' αυτό – τόσο τους είχε κάψει – έλεγαν ότι αυτός δε θα πεθάνει ποτέ αλλά και αν πεθάνει θα βρικολακιάσει.

Και επειδή κουτός δεν ήταν, ένοιωθε πως ζούσε μέσα σε μια ατμόσφαιρα έχθρας, κάτω από τις οργισμένες ή καταφρονητικές ματιές των συγχωριανών του, μέσα στις μουρμούρες που ακολουθούσαν το πέρασμά του. Άμα καμιά φορά του πετούσε κανείς το παρατσούκλι κατάμουτρα, εκείνος έσφιγγε τα δόντια και έλεγε μέσα του: «Γκαβογιάννης έ; Που θα μου πας κι εσύ; Δεν θα πέσεις στα χέρια μου;» Μα ωστόσο δεν άλλαζε τακτική και παραγιόμιζε το κεμέρι του, κάνοντας τον αδιάφορο για τις ιστορίες που υφαίνανε γύρω από το όνομά του ή καλλίτερα στο παρατσούκλι του....

Έβραζε σαν το ξύδι στ' αγγειό του. Και το μίσος πυκνώθηκε γύρω του, σύννεφο βαρύ στα γεράματα. Γίνηκε τρομερά μισάνθρωπος. Κλείστηκε στο παράμερο σπίτι του, δεν έβλεπε παρά τους χωριάτες που ερχόντουσαν να του φέρουν τον τόκο ή να κλαφτούν πως η χρονιά ήταν μίζερη και ν' αναβάλουν την πληρωμή ή και γιατί στ' αλήθεια δεν είχαν. Μα ο φιλάργυρος δειχνότανε πιο σκληρός τότε και οι οφειλέτες φεύγανε απελπισμένοι βλέποντας το φάντασμα του δικαστικού κλητήρα. Και κατεβαίνοντας τη γέρικη σκάλα μουρμουρίζανε φοβέρες για το λαιμό του τοκιστή. Σιγά-σιγά ο Γκαβογιάννης εύρισκε ευχαρίστηση μέσα στην ομαδική εκείνη έχθρα, που τη συνδαύλιζε σαν κακιά φωτιά. Λόγια πολλά δεν έλεγε, γιατί «τα λόγια είναι φτώχεια». Κι αυτός ήθελε λεφτά. Με μια χειρονομία έκοβε την κουβέντα. Κι έτσι δυναμώνοντας τη φήμη του νόμιζε πως εκδικιόταν «την αχάριστη κοινωνία». Το ίδιο αχάριστα φερόταν και στους νεκρούς, με το άκουσμα της καμπάνας κρυβόταν κάτω από τη κουβέρτα. Δεν είχε παραβρεθεί σε κηδεία.

Στα βαθειά γεράματα δεν έβγαινε παρά τη νύχτα, στα κρυφά, σαν φυγόδικος. Ψώνιζε την τροφή του από το μοναδικό πλέον μπακάλικο του χωριού, και πάλι στο σπίτι, όπου μετρούσε την περιουσία του, λογάριαζε, και συλλογιζότανε το μίσος του....

Τις τελευταίες μέρες λούζονταν στον πυρετό, αλλά δεν πήγαινε στον γιατρό για να μην αλαφρύνει το κεμέρι του. Ύστερα από μια βδομάδα ανεβασμένο πυρετό

διαδόθηκε ότι ο Γκαβόγιαννης πέθανε χτυπημένος από την άγνωστη σε πολλούς ακόμη πανδημία του Κορονοϊού, και η καμπάνα του χωριού χτύπησε γιορτινά αντί πένθιμα. Ήταν αλήθεια. Καθώς πήγαινε στην τουαλέτα, του ήρθε μια ζάλη και έμεινε αναίσθητος. Κανένας δεν τον λυπήθηκε και δεν τον έκλαψε, ούτε και αυτή η γυναίκα του ακόμα, που τη βασάνιζε ο φιλάργυρος και ο γρουσούζης σε όλη του τη ζωή και τη στέρησε από όλα και από το ψωμί ακόμα ενώ μπορούσε να έχει όλα τα καλά του κόσμου.

Συνήθως σε αυτή την περίσταση οι άνθρωποι δεν αναφέρουν παρά μόνον τα προτερήματα των νεκρών και ξεχνούν όλα τα ελαττώματά τους, μπροστά στο λείψανο του Γκαβογιάννη όμως όλοι μιλούσαν για τα ελαττώματα και τις κακίες του μακαρίτη. Τέλος τον πήραν με τα γέλια, γιατί τον θεωρούσαν πλέον ακίνδυνο, και χωρίς να χυθεί από κανέναν, ούτε από τη γυναίκα του ένα δάκρυ τράβηξαν για το νεκροταφείο. Το νεκροταφείο ήταν έξω από το χωριό και απείχε είκοσι λεπτά της ώρας.

Οι ευχές και τα διαβάσματα είχαν τελειώσει πια κι ο λιγοστός κόσμος είχε αποτραβηχτεί γρήγορα στο ερημοκλήσι των νεκρών, γιατί μια γερή βροχή άρχισε να πέφτει πάνω στον ανοιχτό λόφο, που θα δεχόταν το κιβούρι του Γκαβογιάννη. Το νεκροκρέβατο κατέβηκε βιαστικά απ' τους συγχωριανούς του στο λάκκο κι ο παπάς μουσκεμένος απ' τη βροχή έριξε λίγο χώμα, μουρμούρισε την ύστερη ευχή «γη ει και εις γην απελεύσει» και έφυγε τρέχοντας κατά το ταφικό ξωκλήσι σηκώνοντας τα ράσα του για να μη λασπωθεί. Μονάχα τέσσερις συγχωριανοί έμειναν για να συνεχίσουν το μακάβριο έργο τους.

Η βροχή δυνάμωνε ολοένα και το σκοτάδι της νύχτας πήχτωνε γοργά, ώσπου οι τέσσερις συγχωριανοί του άρχισαν να μη βλέπουν πια τίποτε.

Το μισογιομάτο μνημούρι είχε πια χορτάσει από χώμα. Ο Γκαβογιάνννης που κείτονταν στο κιβούρι σκεπασμένος από λουλούδια, ξύπνησε απότομα από το λήθαργο που πριν λίγες ώρες του είχε δώσει την όψη του νεκρού.

Στο μυαλό του άρχισαν να γυροφέρνουν ευτυχισμένες ενθύμισες, όταν χάιδευε τις λίρες μέσα στο κιούπι ή όταν καταμετρούσε τα πολλά σπίτια, τα οικόπεδα και τα χωράφια.

Μια βαριά μυρουδιά λουλουδιών και μούχλας άρχισε να βασανίζει τώρα τα

ρουθούνια του που αγωνίζονταν να ρουφήξουν τον λίγο αέρα του λάκκου, ενώ τ' αφτιά του βούιζαν προσμένοντας ν' ακούσουν κάποιο θόρυβο.

Τα βλέφαρα του ανοίχτηκαν έξαφνα κι' έπαιξαν βιαστικά πέντε-δέκα φορές. Μα δεν ήρθε κανένα φως στα μάτια του που ολοένα μεγάλωναν απ' την αγωνία του σκοταδιού και της σιωπής.

Ένα στριγκό ούρλιασμα βγήκε απ' το στόμα του Γκαβογιάννη κι' ακούστηκε παράδοξα απ' τ' αυτιά του, σαν να είχε βγει από λαρύγγι βοδιού.

Άπλωσε αγκομαχώντας τα χέρια κι έψαξε σε όλες τις μεριές. Έπιασε μόνο σανίδια μιας στενής κάσσας. Το μυαλό του θολωμένο ως τότε απ' την τρομάρα της μοναξιάς και του σκοταδιού, φωτίστηκε με μιας απ΄ την αστραπή της πιο φρικτής διαπίστωσης. Ότι βρισκόταν ζωντανός μέσα σ' έναν τάφο, που θα τρόμαζε και νεκρούς….. Πετάχτηκε ορμητικά για να σηκωθεί και χτύπησε το κεφάλι του στο σκέπασμα της κάσσας. Μια σύντομη λιγοθυμία αποκοίμισε το σαλεμένο μυαλό του, που όταν ξύπνησε πάλι άρχισε να δουλεύει με απίστευτη γρηγοράδα. Θυμήθηκε πρώτα-πρώτα τα φλουριά του κι ένα σπαραχτικό παράπονο του φούσκωσε το στήθος.

Η γυναίκα του άφησε και τον έβαλαν στον τάφο προτού βεβαιωθεί πως είχε πεθάνει προσκομίζοντας ένα πιστοποιητικό θανάτου από κάποιον γιατρό του Λαγκαδά.

Το μυαλό του δεν μπορούσε να θυμηθεί κανένα περιστατικό που θα του έδινε την εξήγηση της πιο φριχτής συμφοράς που μπορεί να τύχει σ' ένα ζωντανό όν. Η θύμησή του ήταν σταματημένη στα φλουριά. Τίποτε άλλο….Μια σκέψη του κατέβηκε άξαφνα. Μπας και έβλεπε ένα φοβερό όνειρο κι όλα αυτά δεν ήταν παρά πλάσματα της φαντασίας του;

Κουνήθηκε βιαστικά, έσφιξε το στήθος του κι όταν πόνεσε, πείστηκε οριστικά πως όλα ήταν πραγματικά, κι η μαρτυρική αγωνία του τρόμου του περόνιασε πάλι την καρδιά. Ξέσπασε σε σπαραχτικό κλάμα που ήταν η εκδήλωση ανείπωτου παράπονου για την προδοσία της γυναίκας του και την κακουργία των ζωντανών, που καρφώνουν βιαστικά μέσα στη γη κάθε ανθρώπινο κορμί που θα πάψει να σαλεύει λες και φοβούνται μήπως ξαναζωντανέψει.

- Ά ! δολοφόνοι!...

Το κλάμα του μαλάκωσε κάπως την καρδιά κι έχυσε κάποιο φως μέσα στη σκοτεινή αγωνία του. Η ελπίδα, η θεία αυτή σπίθα που φωτίζει τον άνθρωπο και μέσα στο σκοτάδι του θανάτου του γέννησε την ιδέα. Ποιος ξέρει; Αν δοκίμαζε με όλη του τη δύναμή να σπρώξει το καπάκι της κάσας, δε θα κατάφερνε τίποτα; Αν φώναζε δυνατά δε θα νοιάζονταν κάποιος από έξω;

Έβαλε τρέμοντας τα δάχτυλα του στο άνοιγμα της κάσσας κι άγγιξε το υγρό χώμα που είχε μαγκωθεί εκεί ενώ το κορμί του ανατρίχιαζε απ' την υγρασία, και τα πνευμόνια του πνίγονταν από τη βαριά μυρωδιά της μούχλας και των λουλουδιών. Η ανάσα του είχε γίνει δύσκολη και κομματιαστή – αγκομαχητό της αγωνίας και της ασφυξίας – ενώ μια βασανιστική δίψα άρχισε να θερίζει τα σπλάχνα του.

Τα αφτιά του βούιζαν δυνατά, τα μηλίγγια του χτυπούσαν, και οι παλμοί της καρδιάς του ακουγόταν ξεκάθαρα σαν ξερό σφυροκόπημα, λες και το αίμα του χτυπούσε σε μια μετάλλινη αντίσταση. Τα μαλλιά του μουσκεμένα από τον κρύο ιδρώτα της αγωνίας είχαν κολλήσει στο κρανίο του ενώ, τρομαχτικές σκέψεις περνώντας αδιάκοπα απ' το μυαλό του ύφαιναν τον ιστό της τρέλας.

Σκέπασε με μανία τα μάτια με τα χέρια του κι άρχισε να ουρλιάζει, χτυπώντας το κεφάλι του στα σανίδια της κάσσας.

Μια στιγμή πέρασε από τη θύμησή του το σπιτικό του. Είδε τη γυναίκα του πλαγιασμένη στο κρεβάτι, με τη λάμπα αναμμένη πλάι της, και τη γριά μάνα του γονατισμένη μπρος στη στάμνα για να πιει νερό κι ένιωσε ένα μίσος γι' αυτούς και όλους τους ζωντανούς ανθρώπους που γλεντούσαν την ώρα αυτή επάνω στη γη αδιαφορώντας για κείνους που είχαν θάψει μέσα στο χώμα.

Κατάρα σε κείνους που έχουν ένα κερί για να φωτίζουν το σκοτάδι της νύχτας τους, ανάθεμα σ' όσους είχαν πρόχειρο ένα ποτήρι νερό για να σβήσουν τη δίψα τους…..

Η γλώσσα του κατάξερη απ' τη δίψα και την αγωνία είχε γίνει σαν ξύλινη και το λαρύγγι του πετρωμένο, δεν μπορούσε πια να βγάλει φωνή.

Το φρικτό σκοτάδι του τάφου του πίεζε την ψυχή, πιότερο από ότι η κάσσα έσφιγγε μέσα της το κορμί του, η δίψα τον βασάνιζε μαρτυρικά κι ένας αβάσταχτος πόνος τρυπούσε τα μηλίγγια του.

Η πλάτη του στηρίχτηκε πάλι στο σκέπασμα και τα γόνατά του πληγώθηκαν

στην υπέρτατη προσπάθεια του ν' ανοίξει τα σαγόνια της κάσσας που τον κρατούσαν κλεισμένο μέσα στη γη.

Μεγαλοδύναμε Θεέ.... Το καπάκι ανασηκώθηκε από τη μια μεριά τόσο, που χρειαζόταν τώρα να στηριχτεί στις πατούσες του για να δώσει άλλη μια και να το πετάξει από πάνω του.

Ούρλιαξε από αγαλλίαση κι ύστερα, για να πάρει πιότερο κουράγιο, άρχισε να φωνάζει αδιάκοπα, όσο ένιωθε το σκέπασμα να φεύγει ψηλά.

Ξαφνικά ένας καταρράχτης από νερά και χώματα γιόμισε το κιβούρι και ο Γκαβογιάννης παγωμένος από το κρύο αγκάλιασμα της νερουλής λάσπης στυλώθηκε με όλη του τη δύναμη για να κρατήσει το κεφάλι του ψηλότερα από το βούρκο που τον αγκάλιαζε. Σύγκαιρα άκουσε και φωνές πάνω από το κεφάλι του και πρόκανε να βγάλει μια τρομερή φωνή που ζητούσε βοήθεια.

- Ποιος να το πίστευε πως θα βρικολάκιαζε τόσο γρήγορα ο Γκαβογιάννης. Σιγοψιθύρισε φοβισμένα ο Θανάσης και στάθηκε απότομα.

- Μωρέ μπας κι ήταν ζωντανός και τον θάψαμε δίχως να το ξέρουμε;

Το φανάρι έπεσε απ' τα χέρια του ενώ καμιά φωνή δεν βγήκε απ' το λαρύγγι του. Ο Θανάσης άφησε ένα μουγκρητό και γύρισε τρέχοντας στο παρεκκλήσι. Την άλλη μέρα τον βρήκαν γονατισμένο στον μισοάδειο τάφο του Γκαβόγιαννου.

- Βρε Θανάση, τρελάθηκες;

Σσστ!... Μου μιλάει ο πεθαμένος .... Φευγάτε..

Όταν πλησίασαν και οι υπόλοιποι εκεί άνοιξε έξαφνα ο πεθαμένος τα μάτια του, ανασηκώθηκε μέσα στην κάσσα του και φώναξε βραχνά: «Βρε μασκαράδες που με πήγατε; Ζωντανό με θάψατε;» Τι έγινε τότε δεν περιγράφεται. Οι χωριανοί που βρίσκονταν πιο κοντά έφυγαν τρέχοντας. Οι πρώτοι που έφτασαν λαχανιασμένοι στο χωριό είπαν ότι ο Γκαβογιάννης βρικολάκιασε, ότι έπνιξε πέντε έξι χωριανούς από αυτούς που τον συνόδευαν και ότι πήρε στο κυνηγητό τους άλλους προς το χωριό. Το πράγμα διαδόθηκε αμέσως παντού, και όλοι και όλες έφυγαν από τα σπίτια τους και πήραν το βουνό. Έμειναν μόνο στο χωριό οι γέροντες, όσοι δε μπορούσαν να περπατήσουν, καθώς και η γυναίκα του Γκαβογιάννη που ήταν πιασμένη στο κρεβάτι από τους ρευματισμούς της.

Όταν ο Γκαβογιάννης έμεινε μόνος και συνήλθε από την έκπληξη για τα

παράξενα πράγματα, που συνέβηκαν χωρίς να μπορεί ούτε αυτός να το εξηγήσει, βγήκε από την κάσσα και τράβηξε για το χωριό. Σαν έφτασε εκεί, τυλιγμένος μέσα στα άσπρα σάβανά του, παραξενεύτηκε και αυτός που δεν απάντησε ψυχή πουθενά και συλλογιζόταν τι να έγιναν οι χωριανοί και ερήμωσε έτσι το χωριό. Τάχυνε το περπάτημά του και έφτασε στο σπίτι του περίεργος να ρωτήσει τη γυναίκα του για όλα αυτά τα μυστήρια. Μπήκε μέσα, δε βρήκε κανένα εκεί και πήγε στην κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του που την ήξερε πιασμένη στο κρεβάτι. Μόλις άνοιξε την πόρτα και τον είδε η γυναίκα του έβγαλε μια φωνή τρόμου, πετάχτηκε αμέσως από το κρεβάτι όρμισε στο ανοιχτό παράθυρο πήδηξε κάτω, έσπασε το πόδι της και άρχισε να βογκάει και να σέρνεται όσο μπορούσε για να απομακρυνθεί από το σπίτι. Ο Γκαβογιάννης σταυροκοπήθηκε για όλα αυτά τα παράξενα και τον έπιασε και αυτόν ο τρόμος. Κλείδωσε, για ασφάλεια την πόρτα του σπιτιού και κάθισε μέσα σαν αποβλακωμένος. Οι χωριανοί αφού απομακρυνθήκανε αρκετά από το χωριό μαζεύτηκαν όλοι μαζί και άρχισαν να σκέπτονται, τι θαύμα ήταν αυτό και τι πρέπει να κάνουν. Το συμβούλιο αποφάσισε να στείλουν ένα χωριανό να ειδοποιήσει στο Λαγκαδά το Αστυνομικό Τμήμα, που απείχε μια ώρα. Επειδή όμως σκέφτηκαν ότι ο βρικόλακας, - για τον οποίο έφερε την είδηση ο τελευταίος που άφησε το χωριό ότι τον είδε να μπαίνει στο σπίτι του -, μπορούσε να φύγει πάλι, αποφασίστηκε να πάνε μερικοί να φυλάξουν από έξω. Πραγματικά οι δέκα γενναιότεροι σηκώθηκαν και πήγαν. Βρήκαν τη γυναίκα του Γκαβογιάννη να σέρνεται στο δρόμο και να βογκάει, τους βεβαίωσε ότι ο βρικόλακας ήταν αλήθεια μέσα στο σπίτι τους. Τράβηξαν προς το σπίτι σιγά-σιγά και με διάφορες προφυλάξεις και όταν έφτασαν έξω δεν είδαν κανένα στα παράθυρα. Πλησίασαν ωστόσο και ένα παλικάρι πήγε να ανοίξει την πόρτα, αλλά η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Εκεί που την έσπρωχνε να ανοίξει, ακούει μια δυνατή φωνή από πάνω: «Μωρέ καταραμένοι τι θέλετε και βροντάτε; Και εδώ μου ήρθατε; Σηκώνουν το κεφάλι τους, βλέπουν τον βρικόλακα στο παράθυρο και το βάζουν στα πόδια. Αφού πήγαν πάρα πέρα και πήραν λίγο θάρρος από τις αλληλοκοροϊδίες που έκαναν για το φόβο τους, αποφάσισαν να γυρίσουν πάλι και να πάνε να ανοίξουν με το στανιό την πόρτα, να μπουν μέσα και να δέσουν το βρικόλακα, ώσπου να έρθει η αστυνομία. Πήραν πράγματι από κάποιο σπίτι ένα τσεκούρι και μια τριχιά και αφού

ορκίστηκαν, στο εικονοστάσι της εκκλησιάς, ότι δεν θα φύγει κανένας και ότι πάθουν, θα το πάθουν όλοι μαζί, πήγαν πάλι στο σπίτι του Γκαβογιάννη, έσπασαν την πόρτα, μπήκανε μέσα, τον πιάσανε και τον δέσανε πισθάγγωνα, αφού του έριξαν και κάμποσο ξύλο. Ο Γκαβόγιαννης διαμαρτυρόταν για το ξύλο που έτρωγε, ρωτούσε γιατί τον παίδευαν έτσι και τους παρακαλούσε να τον αφήσουν, αυτοί όμως, τώρα μάλιστα που τον είχαν και δεμένο και δεν φοβούνταν τίποτε, του' διναν κλωτσιές, και του έλεγαν «ποιος σου είπε να βρικολακιάσεις;»

-Βρε χριστιανοί μου –έλεγε ο κακομοίρης- για το όνομα του Θεού μη με χτυπάτε έτσι, λύστε με, δεν πειράζω κανένα δεν είμαι βρικόλακας! Αυτοί όμως που να ακούσουν, εξακολουθούσαν να τον δέρνουν αλύπητα για να βγάλουν ίσως και το άχτι που του είχαν για τα χωράφια και τα σπίτια που τους πήρε.

Έπειτα από κάμποση ώρα ήρθε και ο αστυνόμος με το γιατρό και μερικούς χωροφύλακες και πήγαν ίσια στο σπίτι του Γκαβογιάννη όπου τον βρήκαν με τα σάβανά του, δεμένο χειροπόδαρα και δέκα χωρικοί να τον φυλάνε. Ο γιατρός δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια. Διέταξε να τον λύσουν αμέσως τον εξέτασε καλά-καλά και έπειτα είπε ότι δεν είχε πεθάνει αλλά ξεπέρασε κάποιο μεγάλο σοκ που είχε πάθει ύστερα από το δυνατό χτύπημα κάποιας ασθένειας και τους εξήγησε τι θα πει αυτό. Κατόπιν διέταξε να τον μεταφέρουν στο Κέντρο Υγείας για περαιτέρω εξετάσεις. Όταν οι χωριανοί βεβαιωθήκανε από την εξέταση του γιατρού πως δεν ήταν βρικολακιασμένος γύρισαν πάλι στα σπίτια τους στο χωριό και τον αναθεμάτιζαν. Είχαν ακόμη φαίνεται οι κακόμοιροι αμαρτίες να πληρώσουν.

Από τότε ο Γκαβογιάννης άρχισε να λιώνει και να μαραζώνει από τη λύπη του.

Έξω από το σπίτι του κάτω από την ξύλινη σκάλα έστεκε καταμόναχος, ο δύστυχος ήταν ένα ανθρώπινο κουρέλι, έκανε τις πιο φρικτές σκέψεις. Οι χωριανοί τον απέφευγαν φοβούμενοι μην κολλήσουν την καταραμένη πανδημία. Κι όμως τι ακριβώς είχε στο νου του ο Γκαβογιάννης δεν γνώριζε καλά καλά. Μέσα στο μυαλό του συγκρούονταν οι πιο αντίθετες ιδέες. Έξαφνα σαν να πήρε κάποια απόφαση μπήκε μέσα στο σπίτι του και ξαναβγήκε κρατώντας κάτι κάτω από το μανδύα του. Άφησε μισάνοιχτη την πόρτα και τράβηξε κατά το έρημο σπίτι των γονιών του. Εκεί μέσα κρύφτηκε σ' ένα δωμάτιο.

Το μυαλό του πια δεν δούλευε. Ότι έκανε το έκανε μηχανικά.

Κανείς δεν τον πίστευε, δεν τον λυπόταν, δεν τον πρόσεχε, δεν τον συλλογιζόταν.

Και το περίεργο είναι ότι ο Χάρος, τον οποίο έτρεμε αδιαλείπτως, δεν τον συλλογίστηκε ούτε τον πρόσεξε ακόμη. Γύρω του θέριζε τόσες άλλες υπάρξεις. Αλλά αυτόν δεν τον άγγιζε. Νόμιζες ότι διέρχεται κοντά του, απλά για να παίξει, για να γελάσει μαζί του.

Και εξακολούθησε να είναι φυγόδικος του θανάτου και της ζωής λιποτάκτης κωμικοτραγικώτατος!

Τα πόδια του δεν τον βαστούσανε πια μα ούτε και στο βάρος των αμαρτιών η ψυχή του μπόρεσε ν' αντισταθεί. Τώρα το πνεύμα του δηλητηριασμένο, κουρασμένο από όλες της θλιβερότητες και όλες τις αντιθέσεις του καθημερινού βίου, άπλωσε τα μουδιασμένα από την αδράνεια φτερά του και έφυγε πέταξε και εγκαταστάθηκε στις παρυφές του χωριού. Στο γερασμένο και για χρόνια ακατοίκητο σπίτι των γονιών του. Ήταν παλιό, αν και στο μαχαλά όλα παλιά ήταν αυτό όμως διέφερε από τ' άλλα, φαινόταν πιο παλιό. Μαυρισμένο, γδαρμένο, με πολλές γρίλιες των παραθύρων του ξεχαρβαλωμένες. Σε μια μεριά ο τοίχος του ήταν καμπουριασμένος σαν να είχε κουραστεί από το βάρος που σήκωνε τόσα χρόνια και έγειρε.

Τρέχει η μνήμη του περνά τα πάντα διασκελίζει και τα μακρύτερα σημεία του παρελθόντος του. Τίποτε δεν σκέφτεται πλέον, το μυαλό του δεν είναι ικανό να ξεθάψει τους λογισμούς των αναμνήσεων στο βάθος των οποίων φωτίζονται εικόνες τραγικές και δακρυσμένες με επιλογές μάταιες και ανώφελες.

Τα μάτια του βρίσκουν ανάπαυση στο αντίκρισμα της καταπράσινης κορφής του Βερτίσκου. Εκεί πολλές φορές περνά ολόκληρες νύκτες ονειροπολώντας το άπειρο.

Αντίκρυ από το μικρό σπιτάκι βλέπει το νεκροταφείο του χωριού που το στολίζει ο ταφικός Ναός του Αγίου Γεωργίου. Μια σιγαλιά γεμάτη μυστήριο παντού, το βασίλεμα του ήλιου γίνεται σιγά-σιγά εκεί στο βάθος στη Χελιδονόλιμνη.

Απέναντι οι χιονισμένες κορφές του Μπέλες μοιάζουν σαν τριαντάφυλλα στο

ύστερο χάϊδεμα του φωτός, οι τελευταίες ακτίνες φιλούν τις καταπράσινες πλαγιές του Λαχανά και μέσα σε άχνες ροδοκόκκινες παίρνει το βραδινό λουτρό στις ήρεμες λιμνούλες του Μπογδάνα το τελευταίο ζευγάρι αετών.

Κι' όλα αυτά κάτω απ' τα πόδια του, σ' ένα ανοιξιάτικο δειλινό, μέσα σ' ένα φως αμφίβολο, σκιασμένο σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη από αόρατους μυρωμένους ατμούς, που συνοδεύουν το βαθύ μυστήριο της γης.

Σκύβει λιγάκι, και ακούει τους πόθους και τους αναστεναγμούς κάτω από την επιφάνειά της. Αν προσέξει λίγο, θα τον αγγίξουν οι φτερούγες του μικρού τρελού Θεού που σαϊτεύει αλύπητα.

Μέσα σ' αυτή την ολοζώντανη μοναξιά, ένα βάρος καταλαμβάνει την ψυχή του και αισθάνεται πολλές φορές τους λυγμούς να ανέρχονται στο στήθος του και να ξεσπούν σ' ένα ατελείωτο κλάμα.

Έφτασε και ο χειμώνας. Ο άνεμος σφύριζε δαιμονισμένος κι έκανε τα πορτοπαράθυρα του σπιτιού να βροντοκοπούνε. Η καπνοδόχος της εστίας βογκούσε και ούρλιαζε σαν λυσσασμένος σκύλος και συμμαζευόταν, όσο μπορούσε πιο κοντά στη φωτιά. Η φλόγα όμως όλο και έπεφτε αφού τα ξύλα τελείωναν. Μόνος, παραδομένος στο δικό του ψυχικό κόσμο, κατάμονος αδυνατούσε να αντιμετωπίσει το δυνατό κρύο.

Η κακοκαιρία εξακολουθούσε σφοδρότερη.

Ξαπλωμένος, σχεδόν καταγής στο φτωχικό δωμάτιο του σπιτιού, παραμιλάει απ' τον πυρετό του. Τα μάτια του κλειστά και ξηρό το στόμα του. Κάπου κάπου κάνει να σαλέψει μα δεν μπορεί. Και πνίγει την προσπάθειά του με ένα βογκητό. Και το παραλήρημα εξακολουθεί. Του μιλάει ο Παναγής και δεν παίρνει απάντηση. Βάζει το χέρι του στο κεφάλι του αρρώστου και κείνο καίει φοβερά. Του πιάνει το σφυγμό και δεν προφταίνει να μετράει.

Άρχισε να βραδιάζει. Μια απ' τις γριούλες που παράστεκαν τον άρρωστο άφησε το κουτσομπολιό και σηκώθηκε ν' ανάψει τη λάμπα. Το θαμπό φως που σκορπίστηκε στο δωμάτιο έδωσε μια νεκρική χλομάδα στο πρόσωπο του αρρώστου. Το παραλήρημα είχε σταματήσει. Δύναμη να μιλήσει πια ο άρρωστος δεν είχε.

Τα μάτια που στην πολύχρωμη δύση ονειροπολούσαν την εγκαρτέρηση και την ελπίδα, τώρα αισθανόταν την κόπωση ενώ έκλειναν σε ένα θρήνο μυστικό. Τα

κουρασμένα βλέφαρά του, τα οποία με πολύ κόπο πλέον κρατούσε ανοικτά, σφάλισαν τα μάτια του και αποκοιμήθηκε ήσυχα, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν ακόμη κάποια ποιος ξέρει μυστική προσευχή στο σπαρακτικό μήνυμα που έρχονταν.

Εκεί μέσα στο σκοτεινό αέρα τον κορεσμένο από του θανάτου την αναπνοή και του αιωνίου ύπνου τα όνειρα, τον περίμενε ο άψυχος και βαθύς ρεμβασμός, τον οποίο ο θάνατος διέκοψε.

Ένα σιωπηλό αεράκι απλώθηκε σαν καταπράσινο ύφασμα. Τριγύρω του απέραντη σιγή. Κανένα φως πλέον δεν ενοχλεί το βλέμμα, καμιά φωνή δεν ταράζει την ακοή του Γκαβογιάννη.

Οι διαβάτες που συνήθιζαν να περνούν από το διπλανό μονοπατάκι ξαφνιάστηκαν εκείνο το απογευματάκι που είδαν το σπιτάκι το ήρεμο, κυριολεκτικά σε αναστάτωση.

Καθένας ρωτούσε τον εαυτό του κ' έφευγε χωρίς να βρίσκει μια απάντηση. Οι πλέον περίεργοι σταματούσαν μια στιγμή, έριχναν κλεφτές ματιές μέσα στο σπιτάκι, τόβλεπαν άνω κάτω, αλλά δεν μπορούσαν να νοιώσουν τίποτα κι έτσι περνούσαν κι αυτοί για να λησμονήσουν σε λίγο και το σπιτάκι και την όμορφη αταξία.

Τι να συνέβαινε όμως στο μικρό σπιτάκι που ήταν ανάστατο; Κάτι απλούστατο. Στο εσωτερικό του κείτονταν νεκρός ο Γκαβογιάννης.

Το μπακάλικο για να δείξει τη λύπη του είχε τυλιχτή με μαύρη κορδέλα. Και οι τακτικοί ένοικοι του μπακάλικου όταν το είδαν με κλειστά τα παράθυρα και την πόρτα τους φάνηκε σαν θεριό, που αφού φάει και χορτάσει κλείνει τα δυνατά του σαγόνια και μένει ναρκωμένο, κοιμισμένο!....

Μπίτσιος Αθανάσιος

...

Ο Αθανάσιος Μπίτσιος είναι γεννημένος στον Πολύγυρο Χαλκιδικής το 1979 , όπου ζει και εργάζεται μέχρι σήμερα . Σπούδασε Νοσηλευτική και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο ΤΕΦΑΑ Κομοτηνής στην Πρόληψη-Παρέμβαση-Αποκατάσταση Αθλητικών Κακώσεων.

Η ενασχόληση και η εμμονή του με την ζωγραφική άρχισε από τα παιδικά του χρόνια . Από τότε η ανάμειξη των χρωμάτων και ο σχεδιασμός ανθρώπινων κυρίως μορφών είναι αυτά που πλαισιώνουν την καθημερινότητά του και αποτυπώνουν τις ιδέες του . Πειραματίζεται με διάφορες μεθόδους και τεχνικές . Τα έργα του εντυπωσιάζουν με τις θαρραλέες απεικονιστικές επιλογές τους . Κεντρικός άξονας της δουλειάς του είναι η ζωγραφική απεικόνιση ανθρώπινων ψυχικών καταστάσεων και ιστοριών και ο τρόπος με τον οποίο αυτές αποδίδονται σε εικαστικό έργο . Ψυχικές καταστάσεις οικείων προσώπων καθώς και προσωπικές τις οποίες επιδιώκει να μεταφέρει με τρόπο παραστατικό στον καμβά .

Μέχρι σήμερα έχει παρουσιάσει ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε πολλές ομαδικές είτε με ανεξάρτητη πρωτοβουλία, είτε ως μέλος του Συλλόγου Καλλιτεχνών Εικαστικών Τεχνών Χαλκιδικής στον οποίο αποτέλεσε ως Γενικός Γραμματέας για σειρά ετών . Έργα του κοσμούν ιδιωτικές συλλογές . Παράλληλα οργανώνει και συντονίζει εθελοντικά την Ομάδα Ζωγραφικής του Κέντρου Ημέρας “Ανατολή” την οποία στελεχώνουν άτομα με ψυχοκοινωνικές δυσκολίες.

Μπότσαρη Φανή

Εν αναμονή …

Η Μπότσαρη Φανή γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Έγινε μητέρα μόλις ήταν 17 ετών κι έχει δύο παιδιά που φοιτούν σε πανεπιστήμιο. Είναι απόφοιτος Νοσηλευτικής Σχολής Αθηνών τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, έχει σπουδάσει βρεφοκόμος-παιδοκόμος και είναι πιστοποιημένη ανανήπτρια και διασώστρια. Έχει λάβει μέρος σε επιστημονικά συνέδρια και έχει παρουσιάσει ερευνητικές εργασίες. Ήταν η πρώτη νοσηλεύτρια που άνοιξε ιδιωτική επιχείρηση νοσηλείας κατ΄οίκον και κατοχύρωσε τους νοσηλευτές ως ελεύθερους επαγγελματίες. Υπήρξε εξωτερικός συνεργάτης του Υπουργείου Υγείας, εργάστηκε στο ΕΚΕΠΥ και στο ΚΕΕΛΠΝΟ, ενώ συμμετείχε ως νοσηλεύτρια στη σύνοδο κορυφής στα πλαίσια της Ελληνικής προεδρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ασχολείται με τον εθελοντισμό και το 2018 εντάχθηκε στο Πυροσβεστικό Σώμα ως πιστοποιημένη εθελόντρια πυροσβέστης. Είναι μέλος της Ένωσης Νοσηλευτών Ελλάδος, του σωματείου «Κυβέλης» και μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Αναπαραγωγικής Ιατρικής. Παράλληλα ασχολείται με την συγγραφή, λογοτεχνικό βιβλίο της «Μια ζωή, γεμάτη ζωές» έχει εκδοθεί από τις εκδόσεις Αέναον, διήγημα «Ξέρεις..» έχει διακριθεί από τις εκδόσεις Πηγή, παραμύθι «Χρυσαφένια νιφάδα» διακρίθηκε με δεύτερο βραβείο σε διαγωνισμό παραμυθιού ΕΠΟΚ, «Κι όμως γίνεται! Ο γυρισμός της Καρυάτιδας» παραμύθι για θεατρικό έργο (παιδικό θέατρο). Σήμερα συνεχίζει να εργάζεται ως νοσηλεύτρια πρώτης γραμμής, αρθρογραφεί σε site λογοτεχνικά, ειδησεογραφικά και πολιτιστικά, ενώ συγχρόνως κάνει την μετεκπαίδευσή της στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής στην «Ειδική Αγωγή και Προαγωγή Ψυχικής Υγείας στο Σχολικό Περιβάλλον».

Φάνταζε απίστευτη και εξωπραγματική η πληροφορία στις αρχές του έτους του 2020, ότι σε κάποιο χωριό της Κίνας έκανε την εμφάνισή της μια ασθένεια που στο πέρασμά της άφηνε χιλιάδες νεκρούς. Οι εικόνες με τους ανθρώπους να πεθαίνουν και να την μεταδίδουν ο ένας τον άλλον, ήταν δραματικές και δε τις χώραγε ανθρώπου νους. Ευχόταν όλος ο κόσμος να μείνει περιορισμένος ο λοιμός εκεί όπου πρωτοεμφανίστηκε , αν και γνώριζαν όλοι καλά, ότι ήταν θέμα χρόνου να έρθει και στη δική τους χώρα. Έτσι και έγινε. Ο ιός του covid -19 ήταν δραματικά μεταδοτικός και μέσα σε λίγο διάστημα εξαπλώθηκε σε όλες τις χώρες του κόσμου. Επίσημα ο ΠΟΥ έκανε αναφορές για μια μεγάλη πανδημία. Κανείς δεν περίμενε τι θα επακολουθούσε σε ολόκληρο τον πλανήτη. Οι άνθρωποι κατέληγαν από μια μορφή βαριάς πνευμονίας, την οποία προκαλούσε ο ιός. Πρωτόγνωρη κατάσταση για όλη την ανθρωπότητα.

Οι ανθρώπινες ψυχές γεμίσανε, δικαιολογημένα βέβαια, φόβο από την προσμονή της επικείμενης μόλυνσης και το μαύρο πέπλο του θανάτου που πλανιόταν στον αέρα της ατμόσφαιρας. Τα νοσοκομεία γέμισαν από υπεράριθμους αρρώστους που πάλευαν για τη ζωή τους και το υγειονομικό προσωπικό καλούνταν καθημερινά να δίνει ασταμάτητο αγώνα για να σώσει και να σωθεί από αυτήν την λαίλαπα, που στο πέρασμα της άφηνε αβάσταχτο πόνο και θλίψη.

Εντολή μαζική, να κλειστούνε όλοι στα σπίτια τους προς αποφυγή διασποράς του ιού, ο οποίος στο πέρασμά του είχε αφήσει εκατοντάδες νοσούντες και θανόντες. Οι μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου μοιάζανε με πόλεις φαντάσματα με τους άδειους κι έρημους δρόμους. Τα σπίτια, απορίας άξιο, σε κάποιους φάνταζαν φυλακή-κλουβιά. Μα δεν ήταν η φωλιά τους; το οχυρό τους; το καταφύγιο τους; Ή μήπως η στέρηση της ελευθερίας της κυκλοφορίας στους δρόμους και στις πλατείες ήταν αποτέλεσμα άγχους αναγκαστικού εγκλεισμού;

Πρωτόγνωρη κατάσταση κι απίστευτα δραματική. Ενώ η ζωή κύλαγε όλων στα φυσιολογικά πλαίσια της καθημερινότητας και της ρουτίνας, με ότι συμπεριλάμβανε αυτό για τον καθένα, ήρθε ο κορονοϊός να θυμίσει ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο. Ότι από τη μία στιγμή στην άλλη, όλα αλλάζουν, όλα ανατρέπονται. Ήρθε για να ξεβολέψει. Για να μετρήσει αντοχές, σωματικές, οργανικές, συναισθηματικές και ψυχολογικές. Όλος ο πλανήτης σε κρίση πανικού. Διαταραχή

πανικού και συμπτώματα νεύρωσης .

Όπως ήταν αναμενόμενο ο ιός έκανε την εμφάνισή του και στη χώρα μας επίσημα τον Φεβρουάριο του 2020. Αν και τα μέτρα που πάρθηκαν ήταν άμεσα και αποτελεσματικά, η μετάδοση ήταν μεγάλη και ραγδαία. Σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα ανεστάλη η λειτουργία τους, έγινε αυστηρή απαγόρευση κυκλοφορίας για όλους, παρά μόνο λίγων εξαιρέσεων. Άλλαξε η καθημερινότητα σε μια στιγμή και περιήλθε σε κατάσταση αναμονής. Μερικά πράγματα δεν μπορεί πάντα να τα ελέγχει ο άνθρωπος και η covid-19 ήταν ένα από αυτά. Όπως ήταν φυσικό το μεγαλύτερο βάρος αναμφισβήτητα έπεσε στους υγειονομικούς, που με αυτοθυσία προσπαθούσαν να σώσουν τους νοσούντες αλλά και να σωθούν οι ίδιοι. Έδιναν και συνεχίζουν να δίνουν ασταμάτητα μάχες με τον ιό και να είναι «στρατιώτες» στη πρώτη γραμμή. Η επιστημονική κοινότητα προσπαθούσε και ακόμα προσπαθεί να βρει λύσεις με απώτερο σκοπό να επαναφέρει την κανονικότητα στην καθημερινότητα των πολιτών. Σε όλο τον κόσμο γίνονται μαζικοί εμβολιασμοί ως προτεινόμενη λύση για τον περιορισμό της πανδημίας. Όλοι ελπίζαμε να έρθει γρήγορα αυτή η μέρα, της άλλοτε κανονικότητας, γιατί ύστερα από μια τόση μεγάλη πανδημία δεν είναι και τόσο εύκολο. Τα σημάδια που έχει αφήσει σε σώματα και ανθρώπινες ψυχές είναι ακόμα ορατά. Οι πληγές δε, που χει αφήσει στο τομέα της υγείας, της οικονομίας, της εκπαίδευσης και γενικά στη ψυχολογία των πολιτών , θέλουν χρόνο για να επουλωθούν και να περάσουν. Άλλα πάντα ο άνθρωπος ελπίζει…

Στις αρχές του καλοκαιριού του 2021 τα κρούσματα είχαν ελαττωθεί και άρχιζε η ζωή όλων να επανέρχεται σε μια σχετική κανονικότητα, όμως ο ΠΟΥ έβγαλε ανακοίνωση για τη μετάλλαξη του ιού, στέλεχος που τον κάνει πιο μεταδοτικό. Σε Ισπανία, Αγγλία, Ρωσσία, Ισραήλ έχουν εμφανιστεί πολλά κρούσματα και ο φόβος πάλι έχει επανέλθει στην παγκόσμια κοινότητα για μια νέα πανδημία από την μετάλλαξη του ιού. Για πολλούς αναμενόμενη.

Στην Ελλάδα έκανε την εμφάνισή του, με τα πρώτα κρούσματα να καταγράφονται σε μεγάλο τουριστικό νησί και οι ειδικοί να πιστεύουν ότι είναι θέμα χρόνου να γίνει διασπορά. Αυτό βέβαια θα έχει αντίκτυπο στα ελληνικά νοσοκομεία που θα έρθουν αντιμέτωπα με μια νέα πρόκληση του ιού. Η χώρα μας

ανταπεξήλθε άριστα σε ότι αφορά τους υγειονομικούς, οι οποίοι με αυταπάρνηση παρείχαν φροντίδα στους ασθενείς με covid. Σίγουρα όμως δε θα αποφύγουμε μια νέα πανδημία λόγω μετάλλαξης του ιού, όσο και αν το ευχόμαστε.

Πάλι οι νοσηλευτές θα πρέπει να φοράνε τον απαραίτητο εξοπλισμό. Τις αποπνικτικές μάσκες, τις κάσκες, τις στολές και ότι χρειάζεται για να ελαχιστοποιήσουνε τον κίνδυνο για επικείμενη μόλυνση. Πάλι θα πρέπει να αποφεύγουνε να συναντάνε τους δικούς τους ανθρώπους ή να κοιμούνται σε ξεχωριστά δωμάτια για αυτονόητους λόγους που όλοι γνωρίζουμε. Η χρονιά που πέρασε ήταν για όλους, σε παγκόσμιο επίπεδο, απίστευτα πιεστική και στενάχωρη από όλα όσα είδαμε και ακούσαμε. Όλοι όσοι δουλέψανε στα νοσοκομεία είδανε απίστευτα πρωτόγνωρες εικόνες, ακούσανε ιστορίες ανθρώπων και είδανε συνανθρώπους να «φεύγουν» χωρίς να έχουν τους δικούς τους δίπλα, χωρίς καν να προλάβουν να τους χαιρετήσουν. Οι νοσηλευτές και οι γιατροί είχαν πάρει τη θέση των δικών τους και ήταν δίπλα τους, να τους κρατάνε το χέρι την τελευταία στιγμή της ζωής τους. Βρίσκονταν κοντά τους, εκεί.., παρόντες όταν έδιναν οι ασθενείς την άνιση μάχη με τον ιό, ζούσανε μαζί τους την αγωνία και τον αγώνα για να κρατηθούν στη ζωή και να το ξεπεράσουν. Ήταν νίκη όλων. Δυνατές στιγμές χαραγμένες στην καρδιά , στη ψυχή, σε όλο το «είναι». Κι όλα αυτά μέσα από τις στολές και τις μάσκες. Χωρίς να φαίνονται τα πρόσωπά τους. Μα δεν χρειαζότανε γιατί φαινόντουσαν τα μάτια τους, που αποτυπώνανε όλη την αγάπη και την προσφορά για τον συνάνθρωπο που νοσούσε. Και θα πει κάποιος «μα αυτή δεν είναι η δουλειά του νοσηλευτή και του γιατρού;» Να προσφέρει τις υπηρεσίες του με αυταπάρνηση για τον συνάνθρωπο;

Ναι φυσικά κι αυτή είναι η «δουλειά» όλων των υγειονομικών, που στην ουσία δεν είναι δουλειά, αλλά καθαρό λειτούργημα, αλλά σε αυτήν την περίπτωση της πανδημίας του κορονοϊού ήταν κάτι διαφορετικό. Εργαζότανε όλο το υγειονομικό προσωπικό με πληγές από τις μάσκες στο πρόσωπο, με πληγές στα χέρια από τα αντισηπτικά που κάλυπταν τα διπλά γάντια. Καλούνταν γιατροί και νοσηλευτές να απαρνηθούν την ίδια τους τη ζωή, ρισκάροντας να νοσήσουν οι ίδιοι, ειδικά τότε στην αρχή, όταν δεν γνώριζε κανένας πολλά στοιχεία για τον ιό, παρά μόνο ότι ήταν θανατηφόρος. Φροντίζανε τους ασθενείς με όλα τα

προστατευτικά μέτρα που λαμβάνανε και είτε από λάθους χειρισμούς λόγω κούρασης, είτε λόγω έκθεσης πολλές ώρες σε μεγάλο ιικό φορτίο, ακούγαμε στα δελτία ειδήσεων για νοσηλευτές και γιατρούς σε πολλά νοσοκομεία της χώρας, ευτυχώς λίγους σε αριθμό, να κολλάνε και κάθε φορά κυριαρχούσε ο φόβος ότι θα αυξανόταν ο αριθμός ανθρώπων στην πρώτη γραμμή που θα νοσούσε. Και αυτό δεν έπρεπε να συμβεί σε καμία περίπτωση γιατί ήταν απαραίτητο όλο το υγειονομικό προσωπικό να είναι καλά και παρόν στη θέση του, για να φροντίζει τους ασθενείς, όπως άλλωστε έκανε πάντα.

Ο ίδιος φόβος επικρατούσε και στην κοινότητα. Να μην ασθενήσουν οι πολίτες. Να μην ασθενήσουν οι μεγάλοι ηλικιακά άνθρωποι, οι ευπαθείς ομάδες, τα παιδιά, να μην ασθενήσει κανένας, πράγμα που με την κοινή λογική δεν ήταν εφικτό. Ο κίνδυνος διασποράς επικρατούσε παντού. Όμως ήταν αναγκαίο να συνεχίσει ο κόσμος να πηγαίνει στη δουλειά του, να επαναλειτουργήσουν τα καταστήματα που είχαν αναστείλει την λειτουργία τους, να ανοίξει ξανά ο τουρισμός για να μπορέσει γενικά να ανακάμψει η οικονομία, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε όλες τις χώρες. Έτσι μερικώς ξεκίνησε σταδιακά η κανονικότητα, αλλά πάντα με τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, προς το κοινό συμφέρον και με κύριο μέλημα την αποφυγή και τον περιορισμό της διασποράς του ιού.

Η μετά covid εποχή σίγουρα χαρακτηρίζεται από μια κυρίαρχη, χωρίς τέλος ανασφάλεια που έχει κατοικοεδρεύσει στην ψυχή των ανθρώπων, για ένα αβέβαιο μέλλον. Ο ιός έχει πετύχει να αλλάξει την κοσμοθεωρία ολόκληρου του πλανήτη. Είναι αναμφισβήτητο το γεγονός ότι η παγκόσμια οικονομία έχει πληγεί από μια τόσο μεγάλη πανδημία και αυτό έχει αντίκτυπο σε όλες τις κοινωνίες. Δεν είναι όμως σαν γεγονός μη αναστρέψιμο, αφού γίνονται καρποφόρες προσπάθειες για την παγκόσμια ανάκαμψη . Οι άνθρωποι ανεξαρτήτου εθνικότητας και ηλικίας έχουν την ανάγκη να νοιώσουν πάλι ασφαλείς, σε όλα τα επίπεδα. Να νοιώσουν ότι το αντίστοιχο κράτος στο οποίο ανήκουν ως λαός μεριμνά και φροντίζει για αυτούς. Σαφώς και γίνονται συλλογικές προσπάθειες αλλά το σημαντικό είναι να το νοιώθουν οι λαοί κι ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά, ότι σε όλη αυτή την δύσκολη εποχή και κατάσταση την οποία έχει περιέλθει, δεν είναι μόνος του.

Ειδικά όσο αφορά το θέμα της υγειάς των ανθρώπων και τον φόβο που

νοιώθουν όλοι όσοι δε νόσησαν, αλλά φοβούνται ότι θα νοσήσουν, όλοι όσοι είδαν δικούς τους να νοσούν ή ακόμα να πεθαίνουν από την covid, όλοι όσοι νόσησαν οι ίδιοι και είναι πανικοβλημένοι στην ιδέα ότι θα νοσήσουν πάλι, οφείλει το κράτος με διάφορες μεθόδους και μηχανισμούς να εξασφαλίσει ένα αίσθημα ασφάλειας και να επαναφέρει την ελπίδα στον κόσμο. Οι προσπάθειες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα είναι πέραν του δέοντος αλλά θα επισημάνω πάλι ότι θα πρέπει να το νοιώσουν και οι πολίτες. Όπως σημαντική και πάνω από όλα είναι η ατομική ευθύνη που έχει ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά απέναντι στην διασπορά του ιού. Για αυτό θα πρέπει να υπάρχει συνεχής και ακατάπαυστη ενημέρωση στο ευρύ κοινό χωρίς περιθώρια σύγχυσης ή παρανόησης από την πλευρά του κόσμου που τυγχάνει οι περισσότεροι να μην έχουν επιστημονικές ιατρικές γνώσεις.

Αναγκαίο στο χώρο της υγείας να υπάρξει σχέδιο δράσης και οργάνωσης όσο αναφορά την κοινοτική νοσηλευτική, με κύριο μέλημα την προαγωγή της υγείας στην κοινότητα. Σε κάθε περιφέρεια, δήμο ή απομακρυσμένη περιοχή να υπάρξει μια ομάδα, απαρτισμένη από γιατρό και νοσηλευτή, που θα επισκέπτεται σε τακτά χρονικά διαστήματα τους κατοίκους και να παρέχει τις υπηρεσίες της. Αυτή η ομάδα να ανήκει σε κάποιο νοσοκομείο ή περιφερειακό ιατρείο ή κέντρο υγείας ή σε κάποιο δήμο. Η δράση της να καλύπτει κατοίκους σε απομακρυσμένα χωριά ή και σε μεγάλες πόλεις καλύπτοντας δήμους. Να διαθέτει εξοπλισμό για ιατρικές και νοσηλευτικές πράξεις οι οποίες θα μπορούν να λάβουν χώρα στην οικεία του ασθενή.

Να υπάρχει μια βάση δεδομένων του πληθυσμό που θα καλύπτει, ώστε να γίνεται καταγραφή των ευπαθών ομάδων της κοινότητας, των ανθρώπων που έχουν προβλήματα υγείας και να παρέχεται νοσηλευτική και ιατρική φροντίδα κατ' οίκον. Να υπάρχει ιατρικός φάκελος του κάθε ασθενή ή οποιουδήποτε που χρήζει ιατρικής ή νοσηλευτικής βοήθειας, να γίνεται καταγραφή των επισκέψεων σε ειδικό φύλλο του ασθενή με καταγραφή παρατηρήσεων ή τυχόν νοσηλευτικών και ιατρικών πράξεων που εκτελέστηκαν . Να πραγματοποιούνται αιμοληψίες και άλλες επιτρεπόμενες ιατρονοσηλευτικές πράξεις ώστε να μην χρειάζεται να μεταβεί ο ασθενής στο νοσοκομείο. Ασθενείς που βρίσκονται σε αποθεραπεία από την covid ή από άλλες ασθένειες και μπορούν να αντιμετωπιστούν στην οικεία τους, να μην

είναι αναγκασμένοι να επισκέπτονται τα νοσοκομεία, αφού θα τους παρέχεται στην οικεία τους η ιατρονοσηλευτική φροντίδα. Ακόμα μπορεί να γίνεται καταγραφή ύποπτων συπτωμάτων και είτε να αντιμετωπίζονται στο σπίτι , είτε αν κρίνει ο επισκέπτης ιατρός να δίνει εντολή για διακομιδή στο νοσοκομείο. Με αυτόν τον τρόπο, θα αποσυμφοριστούν τα νοσοκομεία και θα περιοριστεί κάθε είδους διασπορά. Αλλά το πιο σημαντικό από όλα είναι ότι ο κάθε πολίτης ξεχωριστά θα νοιώσει πάλι ασφαλής, δυνατός και ότι η πολιτεία είναι δίπλα του, όπου και να βρίσκεται, σε όποια απομακρυσμένη περιοχή διαμένει.

Επίσης πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψιν μας, ότι παρατηρείται ένα λυπηρό φαινόμενο, το οποίο αντικατοπτρίζει τον μεγάλο φόβο και την ανασφάλεια που αισθάνονται οι άνθρωποι ετούτο το χρονικό διάστημα και έγκειται στο γεγονός ότι υπάρχουν ασθενείς με χρόνιες παθήσεις ή άνθρωποι που ασθένησαν από μια αρρώστια και φοβούνται να μεταβούν σε νοσοκομείο για να τύχουν ανάλογης αντιμετώπισης, φοβούμενοι μη κολλήσουν κορονοϊό, ρισκάροντας με αυτόν τον τρόπο την έκβαση της δικής τους υγειάς. Αυτή η στάση ανασφάλειας κάποιων πολιτών απέναντι στο σύστημα υγείας πρέπει να εξαλειφθεί άμεσα. Είναι συμπεριφορά μετα covid εποχής.

Έχω την πεποίθηση ότι η κοινοτική νοσηλευτική και η ιατρική στη κοινότητα, με σωστό σχεδιασμό, οργάνωση, στελέχωση θα συμβάλουν μόνο θετικά σε ένα ολοκληρωμένο σύστημα υγείας που θα είναι πάντα έτοιμο στην όποια πρόκληση.

Πρέπει οι άνθρωποι να νοιώσουν πάλι ασφαλείς και ο φόβος τους , η στεναχώρια, η απελπισία που τυχόν νοιώθουν να μετατραπεί σε χαρά και ελπίδα. Η ζωή είναι ωραία, παρά τις αντιξοότητες και τα εμπόδια που συναντάμε. Η πανδημία μας έδειξε ότι τα δεδομένα αλλάζουν, ότι μπορεί να μας συμβεί το χειρότερο, μας έβαλε στην διαδικασία να επαναπροσδιορίσουμε την «υγειά» ως το μόνο πολύτιμο αγαθό, να επαναπροσδιορίσουμε την ίδια τη ζωή. Να την εκτιμήσουμε διαφορετικά. Να πολεμήσουμε για αυτή, όλοι ενωμένοι σε παγκόσμιο επίπεδο και να τα καταφέρουμε.

Νικητής πάντα είναι η ζωή!!!

Ναι! τελικά η covid -19 μας έκανε όλους αγωνιστές…

Μποτσίδου Πετρούλα

Post – Covid Building

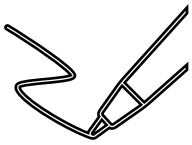

COVID FREE
DAY1
2nd floor
1st floor
It's finally OVER!!!
Ground floor
Soo hungry...

Μωυσίδου Μαρία - Ελένη

Γόρδιος δεσμός

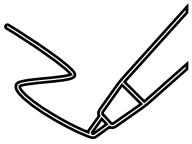

Δεκαπέντε πουλιά σε χρώμα χακί
τα φτερά μας ξύρισαν σήμερα.
Αναπνεύσαμε κάπως βαριά
Αργά το απόγευμα Ιούνη του ‘20
σαν πέρασαν τα θεριά στον αέρα
τρώγοντας τις σκεπές
απ' τις παλιές οικοδομές.
Τις σκέψεις κάρφωσαν
σαν πόνο στο στομάχι
κι ας είπαν άσκηση πως ήταν.

Σιγοβράζει πόλεμος
κάτω από τις βάτες των στολών τους
που σκονίστηκαν
από την προσμονή των σχεδίων τους,
να πράξουν.
Αρρώστιες, απαγορεύσεις
φασισμού ενέσεις
σε κόσμο κουρασμένο
για ελευθερία διψασμένο!

Με επίσημο εγκλωβισμό
της Ελευθερίας, της Ψυχής και του Σώματος.
Τεχνητές αλλοιώσεις
Της Ενότητας.
Της Ισότητας.

Ώσπου να φτάσει η σάρκα
στης εξαθλίωσης σημείο.
Ώσπου να πάρει ο πόλεμος
το βάφτισμα του πυρός.
Πηγή του κακού, ο ανίκητος ο εχθρός!
Μονάχα του πλούτου η ανακατανομή
Των δίποδων τεράτων, η μόνη αποστολή.
Και στα παιχνίδια τους πάντα εμείς χαμένοι…..

Μα, Δύναμη ύψιστη οι άνθρωποι!
Κι αν τύχαινε να ήτανε δεμένοι
με έναν κόμπο ενότητας
σα Γόρδιο Δεσμό άλυτο
στα σχέδια των αφεντικών ανίκητος
σκοινί σαν όπλο θα ήταν δυνατό!

Κι αν νομίζουν πώς η ψυχή μας τους ανήκει
δε θα την πάρουνε ποτέ!
Η τιμωρία τους θα έρθει
σα χάρτινα βρωμόχαρτα
κάποιος στο στόμα θα τους χώσει
μέχρι τα μάτια
γουρλωμένα χωρίς ανάσα,
κέρματα να στάξουν.
Σα κουμπαράς γυάλινος
ο κόσμος τους να σπάσει!
Κομμάτια γυαλιά
στο δέρμα το επιχρυσωμένο
να καρφωθούν.

Και το άδικο που γέννησαν
τα χέρια και τα λόγια τους
Κισσός καταπράσινος, πυκνός
να γίνει
στο λαιμό ας τυλιχτεί
να τους κόψει
την κάθε τους μιλιά
και κάθε εντολή!

Μωυσίδου Μαρία - Ελένη

Φίμωτρο
Σαν πρόβατο στη σφαγή
25η ημέρα Καραντίνας

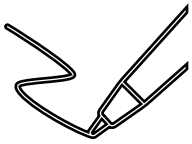

Σήμερα περιμένοντας στην αίθουσα αναμονής
Ενός βιαστικού ιατρείου
Είδα παιδιά να φοράνε μάσκες και να μην παραπονιούνται
Καθώς εγώ πνιγόμουν μέσα από ύφασμα διπλό
Μα είδα και μερικά παιδιά να πέφτουν στο πάτωμα να κλαίνε
Και ως αντάλλαγμα αντισηπτικό για ευχαριστώ να παίρνουν.
Παιδιά που δεν ενδιαφέρει κανέναν πια
Αν χαμογελάνε πίσω από μια μάσκα, κουρέλι γεμάτο σάλια
Κι εγώ σα σκυλί δεμένο με φίμωτρο
Τη σειρά μου περίμενα
Θαυμάζοντας τον εαυτό μου που καθόμουν ακίνητη
Και σχεδόν δεν ανέπνεα
Μα στο απέναντι παράθυρο η αντανάκλαση μου, ούρλιαζε γυμνή!

ΣΑΝ ΠΡΟΒΑΤΟ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ

Ειδήσεις...
Στεγνή Πλύση Εγκεφάλου
Σε χρόνο δευτερολέπτων και εικόνων
Μελετημένα πριν ανοιγοκλείσεις τα βλέφαρα
Θα καρφωθούν μέσα στην ίριδα των ματιών.
Πίσω από μια μελετημένη είδηση
Που θέλουν Αυτοί να ακούς
Υπάρχει κάτι Μεγάλο που πρέπει να κρύψουν.
Πρόσεχε, πίσω από την οθόνη είναι η αλήθεια
Μπροστά δεν θα μάθεις
Τα λερωμένα χέρια τους, με τη βρώμα απ' τα λεφτά και το αίμα
Θέλουν να κρύψουν
Και θα σε βομβαρδίσουν με ψέματα, αρρώστιες, και θλίψη.
Μην τους αφήνεις ..
Ένας ψεύτικος πόλεμος κρύβεται από πίσω
Ένας ψεύτικος κόσμος που τον ετοίμασαν Αυτοί
Για τις αχόρταγες τις τσέπες και τα μεγαλεία τους
Καθώς πάνω σε πτώματα πατάνε
Καθαρίζοντας το δρόμο τους με υποκρισίες και υποταγές
Για να ανέβουν ακόμα πιο ψηλά.
Θρησκείες, καλυμμένες δικαιολογίες για να ταΐζουν ψέμα
Μα σαν είδαν πώς αυτό πια δεν πιάνει
Βρήκαν καινούργιους τρόπους
Τη σκέψη σου να ορίζουν
Κι εσύ σαν Πρόβατο στη Σφαγή
Ακολουθείς τον όχλο..
Πάνω στην ταμειακή τους μηχανή
Με τα σκισμένα ρούχα σου, τρεκλίζεις
Και ενώ οι παρωπίδες, σου σφίγγουν τον εγκέφαλο
Σε μια οθόνη, τα μάτια σου σαπίζουν.

25η ΜΕΡΑ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ

Χτες το πήραμε απόφαση. Τα μικρά πνευμόνια του σπιτιού βήχουν δυο μήνες τώρα. Πήραμε τηλέφωνο μας έκλεισαν ραντεβού στη φωλιά του κορωνοιού. Όλο το βράδυ σκεφτόμουν πως θα καταφέρω έξω από το σπίτι να βρεθώ 25η μέρα καραντίνας. Κι είναι δύσκολο να πας εκεί που φοβάσαι. Το πρωί με λίγες ώρες ύπνο ετοιμαστήκαμε. Πήγαμε με το αμάξι. Ο φόβος της ελευθερίας Είναι πια ένα θέμα. Τα μικρά πνευμόνια με κρατούσαν σφιχτά το χέρι μου και ήταν σιωπηλά... Έξω από την πόρτα του ιατρείου ένα σωρό χαρτιά πληροφορίες... Εάν έχεις πυρετό λέει να μην επιχειρήσεις να μπεις....να πάρεις τηλέφωνο σε ειδικό αριθμό ταμπελωμένων. Έχει δημιουργηθεί μια τεχνητή κατάσταση στιγματισμού ρατσισμού και απόρριψης λόγω όλης αυτής της προπαγάνδας και του εγκλεισμού. Ο κόσμος υπακούει τυφλά στις εντολές των αφεντικών. Η αμφισβήτηση περιφέρεται στα όρια των τρελών και των παράλογων. Και η λογική έχει χαθεί πίσω από μάσκες που καλύπτουν στόματα που δεν τολμούν να αντιμιλούν. Άνοιξα την πόρτα με τον αγκώνα και μπήκα μέσα. Στην αίθουσα υποδοχής η γραμματεία πέρα, πέρα καλυμμένη με χοντρό πλαστικό. Μας περίμεναν με μάσκες και γάντια. Έδωσα την κάρτα ασφάλισης και την πήρα σε λίγο πίσω ακουμπώντας τα δάχτυλα που ήταν κρυμμένα μέσα στα γάντια. Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να φορέσω το δικό μου ζευγάρι μαύρα γάντια, αλλά αρνήθηκα να δεχτώ αυτό που συμβαίνει τη στιγμή εκείνη. Και από την άλλη ένιωσα άσχημα για τα μικρά πνευμόνια...που δεν είχα στο νούμερό της γάντια μιας χρήσης. Πήρα την κάρτα και την πέταξα στην τσάντα. Θα την αφήσω εκεί καμιά δεκαριά μέρες σκέφτηκα ή θα την αποστειρώσω με το ανάρπαστο πια αντισηπτικό. Το ιατρείο άδειο έρημο. Μόνο το προσωπικό με λόγια αυστηρά και επιλεγμένα μας έκαναν τις πρώτες ερωτήσεις. Μας οδήγησαν βιαστικά στο δωμάτιο εξέτασης. Ο φόβος έχει και τα καλά του. Συνήθως είχαμε ώρες αναμονής και ξεροσταλιάσματος στην αίθουσα αναμονής του συγκεκριμένου ιατρείου. Μπήκαμε στο δωμάτιο .. Ευτυχώς δεν είχε αναμμένη αυτή τη λάμπα αερόθερμο που κάνει το κάθε παιδί που επισκέπτεται το γραφείο, να τσιρίζει ακόμα πιο δυνατά για να ξεφύγει από κει μέσα. Σε λίγο ήρθε η γιατρός...μια κυρία αρκετά μεγάλης ηλικίας που δεν είχαμε ξαναδεί στο ιατρείο, μαζί με μια βοηθό που δεν είχαμε ξαναδεί επίσης. Φορούσαν μάσκες,

αλλά όχι γάντια. Οι ερωτήσεις θύμιζαν ανάκριση αυστηρού ύφους με κάποιες στιγμές δραματοποίησης. Από αυτά που ρωτούσε φάνηκε σα να μην έχουν ιδέα ούτε οι ίδιοι , τι πραγματικά γίνεται. Μαζεύουν στοιχεία για μελέτη και προβληματισμό. Προς το τέλος ανέφερα ότι ο σύζυγος μου είχε τον Δεκέμβριο πνευμονία. Εκεί λίγο δαγκώθηκε. Τί δουλειά κάνει; με ρωτάει... Τρώει πρωινό με όλους τους συναδέλφους του; Οι ερωτήσεις άρχισαν λίγο να ακούγονται κωμικοτραγικές. Και οι απαντήσεις μου να κρύβουν ένα ανεξήγητο κόμπιασμα. Αλλά ήταν και πρωί... Είχα 25 μέρες να βγω από το ήσυχο κλουβί μου. Και για μια στιγμή ανησύχησα ήθελα να φύγω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα κ αυτή είχε όρεξη για κουβέντα. Είναι μια χαρά μου λέει...με τόσο λίγο φλεγμονή στα πνευμόνια δε μπορώ να δώσω αντιβίωση. Μου σύστησε να την βγάζω στον ήλιο να τρέχει να παίζει και να γελάει... Γιατί η βεράντα δε μας χωράει πια... Φύγαμε χαρούμενοι και μπήκαμε στο αμάξι. Μετά από πέντε λεπτά είχαμε κι όλας παρκάρει. Μπροστά στο σπίτι μας έχει ένα τεράστιο πάρκο με ένα καταπράσινο αυτή την εποχή ποτάμι. Είπαμε να κάνουμε μια μικρή γιορτή. Περπατήσαμε ως εκεί και κοιτούσαμε όλοι μαζί τις πάπιες που τις έπαιρνε το ρεύμα του νερού και γελούσαμε. Ο ήλιος έκαιγε ήδη κι ας ήταν ακόμα 10 το πρωί. Και παίξαμε κυνηγητό... Παίξαμε τον κορωνοιό... Φεύγοντας με ρώτησαν αν μπορούμε να ξαναέρθουμε μια μέρα.... Τρόμαξα γιατί σκέφτηκα ότι δε μπορώ να διαχειριστώ την έξοδο από το σπίτι πλέον. Αλλά είπα ναι. Γιατί θέλησα να ξαναδώ αυτά τα μάτια χαρούμενα ξανά. Αυτή ήταν η 25η μέρα της καραντίνας. Κι ήταν όμορφη γιατί με έκανε να συνειδητοποιήσω πως πριν από λίγο καιρό, τα είχαμε όλα δεδομένα.

Νομικού Σταυρούλα

Η αφίσα

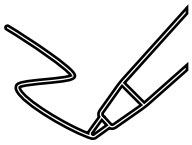

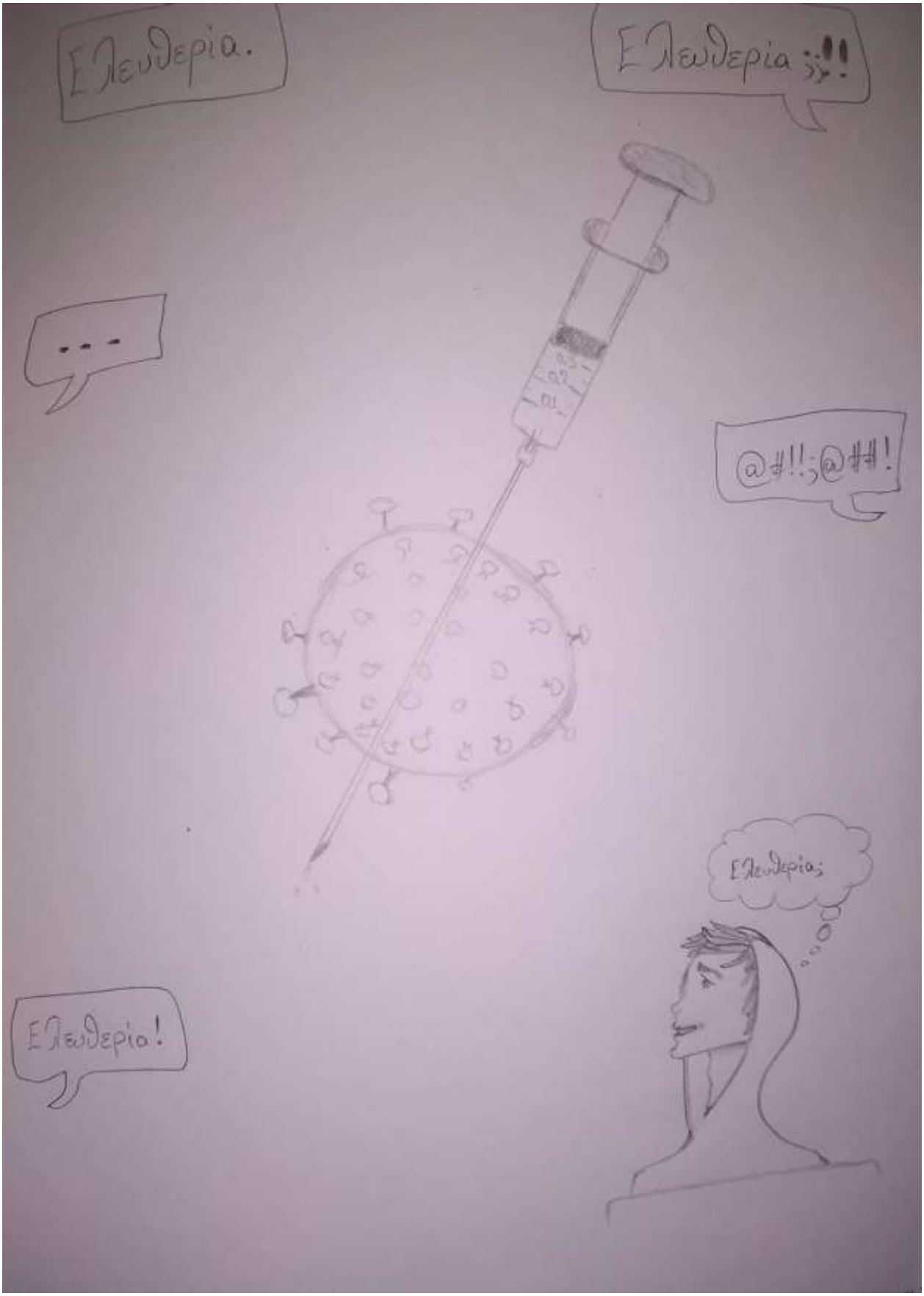
Ελευθερία.
Ελευθερία ;;!!
...
@#!!;@##!
Ελευθερία;
Ελευθερία!

Ολυμπίου Μαρία

Επιτέλους τέλος!

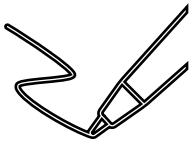

Τέλος! Επιτέλους τέλος! Ο εχθρός νικήθηκε. Έβαλε την ουρά στα σκέλια και εξαφανίστηκε. Τον ψέκασαν οι επιστήμονες με ένα μαγικό φίλτρο κι αυτός έτρεξε μακριά από όλες τις χώρες που είχε ταλαιπωρήσει για μήνες ατέλειωτους. Άφησε τους ανθρώπους ήσυχους, χωρίς πυρετό, χωρίς αναπνευστικά προβλήματα, χωρίς την ταμπέλα, αυτός έχει την αρρώστια. Μείνε μακριά του, ακούς; Πολύ μακριά του. Πού είναι η μάσκα σου, τα γάντια σου; Αντισηπτικό έβαλες;

Επιτέλους, τέλος. Το είπαν στις ειδήσεις. Μου τηλεφώνησε και ο γείτονας ενθουσιασμένος. Έκλαιγε από τη χαρά του.

- Νικήθηκε η αρρώστια! Τέλειωσε ο περιορισμός. Πέταξε τις μάσκες, τα γάντια. Με ακούς; Ανάπνευσε ελεύθερα. Έλα, με ακούς; Μα γιατί δεν λες κουβέντα; Δεν χαίρεσαι καλέ; Όλοι χαίρονται. Βγήκαν στους δρόμους με σφυρίχτρες, ντουντούκες, τύμπανα, βιολιά. Τραγουδούν, χορεύουν. Έλα, να πάμε παρέα στη μεγάλη γιορτή της νίκης.

Να πάω στη γιορτή της νίκης; Όχι, ευχαριστώ, δεν θέλω.

Χάρηκα, πώς δεν χάρηκα με τα ευχάριστα νέα, μα για τους άλλους όλη μου η χαρά, που περίμεναν πώς και πώς το τέλος αυτής της πολύπλοκης πανδημίας. Εγώ, για να λέμε την αλήθεια, βολεύτηκα φορώντας όλη μέρα παντούφλες, πιτζάμες. Έχοντας τα μαλλιά αχτένιστα, τις μασχάλες τριχωτές, τα νύχια βρόμικα, χωρίς βερνίκι φανταχτερό και εντυπωσιακό. Βολεύτηκα μπροστά από μια οθόνη να μου λέει πολλά και διάφορα. Να με ζαλίζει, να με παλαβώνει και έτσι να μην σκέφτομαι απολύτως τίποτα. Βολεύτηκα μακριά από όλους. Με μια μάσκα να μου κλείνει το στόμα και να με προστατεύει από τις σκόνες. Με μια μάσκα να μου θυμίζει, μην μιλάς, δεν είναι απαραίτητο γιατί, τα λίγα λόγια ζάχαρη και τα καθόλου μέλι. Όχι, δεν πεθύμησα την γκρίνια και τις απαιτήσεις, προ πανδημίας, κανενός. Θύμησες ανατριχιαστικές, όλο θέλω και απαιτώ από τους άλλους….

- Έλα καλέ, να σε δούμε. Δεν μπορείς; Να έρθουμε εμείς τότε. Να τσιμπήσουμε και κατιτίς. Να πιούμε τα ποτά μας, να χαλαρώσουμε. Και να έρχονται οι ακάλεστοι στο σπίτι μου και εγώ να νυστάζω αφάνταστα, να βαριέμαι μέχρι θανάτου. Αυτοί να μην ξεκολλούν από τον καναπέ μου, αλλά να μου απαγγέλουν φρικτά ποιήματα για ώρες πολλές, έτσι για να έχουμε ποιητική βραδιά, βραδιά επιπέδου.

Αυτά συνέβαιναν, συχνά πυκνά, πριν την πανδημία. Κατά την πανδημία, όλοι μαζεύτηκαν στο σπίτι τους, κλείδωσαν τις πόρτες τους. Κάθισαν μπροστά στην τηλεόραση. Ξέχασαν τους μεζέδες, τα ποτά, τις ποιητικές βραδιές και τις κοινωνικές επισκέψεις. Το ίδιο ακριβώς κι εγώ.

Τώρα λοιπόν, με το τέλος της πανδημίας, δεν θέλω να ξεβολευτώ. Έμαθα μακριά από τους άλλους και το βρίσκω πιο εύκολο, πολύ πιο ανώδυνο. Αφού και οι θείες, που κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα έρχονταν με τον καλό τον λόγο στο στόμα, φέτος , λόγω της μεγάλης, αναπάντεχης, παντοδύναμης πανδημίας, μας έστειλαν από πολύ μακριά τις ευχές τους. Ανώδυνες ευχές, χωρίς τακουνάκια και ταγεράκια. Χωρίς κρύες και αγκαθωτές παραινέσεις, να παντρευτείς, να νοικοκυρευτείς, να μην περιμένεις τον πρίγκιπα, α και να μάθεις να μαγειρεύεις, να στρώνεις κρεβάτια και να σιδερώνεις πουκάμισα.

Βολεύτηκα μακριά από τις θείες. Αλήθεια, τι ωραία που είναι εδώ, μέσα στο φρούριό μου. Τι ωραία, τι καλά! Από μακριά, είναι όλοι τους, συγγενείς, φίλοι και γνωστοί καλοί. Ας μείνω μακριά τους, να μην αλλάξω γνώμη για την καλοσύνη τους. Ας μείνω, όπως έμαθα, μέσα στο φόντο μιας πανδημίας.

Επέμεινα λοιπόν να μένω σε μια προσωπική καραντίνα. Περνούσαν οι μέρες και κοιμόμουν όλο και παραπάνω. Ξέφευγα, σε άλλες διαστάσεις. Στον ύπνο μου έβλεπα ανθρώπους που είχα ξεχάσει. Τις πιο συχνές επισκέψεις μού τις έκανε ο αυστηρός δάσκαλος της έκτης . Μου μιλούσε καθισμένος στην έδρα του. Και εγώ, άκουα προσεκτικά, γιατί δεν ήθελα στο τέλος του μαθήματος να μου τραβήξει το αυτί.

Πέρασε παιδί μου, το παρατεταμένο κακό. Και ξέρεις γιατί; Να σου πω εγώ. Πήγα στην εκκλησία. Άναψα τόσα κεριά, όσες και οι μέρες του περιορισμού μας. Έκανα προσευχές ισάριθμες με τα κεριά που άναψα. Έκλαψα, γέλασα, αναστέναξα και οι βυζαντινές εικόνες δεν με παρεξήγησαν. Το αντίθετο, μάλιστα, με κατάλαβαν, μού χαμογέλασαν μέσα από την κορνίζα τους. Όλα θα πάνε ακόμα καλύτερα, μου ψιθύρισαν, το κακό θα φύγει. Κάνε τον σταυρό σου και προχώρα μπροστά, μόνο μπροστά.

Πέρασε το κακό, μου το είπε ο γείτονας πριν από μέρες, μου το είπε και ο δάσκαλός μου στον ύπνο μου.

Ακούγοντας τις χαρμόσυνες καμπάνες, πήρα μια μέρα την απόφαση. Έτρεξα, όσο μπορούσα δηλαδή, να συναντήσω τη θάλασσα. Τα είπα όλα στη θάλασσα, για τον αποκλεισμό μας, για το μυαλό μας που κουράστηκε, για την υπομονή μας που δοκιμάστηκε. Αυτή με άκουσε προσεκτικά και μου ανακοίνωσε τις σκέψεις της, καλά τα πάθατε άνθρωποι άμυαλοι, άκαρδοι και κοντόφθαλμοι αντάμα. Είμαι σίγουρη ότι πάθατε αλλά δεν μάθατε. Η θάλασσα είναι πάντα και απέραντα αυστηρή.

Πέρασε το κακό, συνέχιζαν να φωνάζουν οι καμπάνες. Συνέχισα κι εγώ να τρέχω. Ήθελα να συναντήσω, μετά από τόσο καιρό, το μεγάλο βουνό. Του τα είπα κι αυτού όλα. Για τα βάσανά μας, για τον εγκλεισμό μας, για το πώς αγριέψαμε σαν τα ζώα στο κλουβί. Αυτό σήκωσε ψηλότερα το ανάστημά του και μου είπε με βαριά και ασήκωτη φωνή, χίλιες φορές καλύτερα που δεν είμαι άνθρωπος. Σε ευχαριστώ Δημιουργέ…

Πολύ μου κακοφάνηκε, ακούγοντας τη θάλασσα και το βουνό. Κλείστηκα ξανά μες στο σπίτι. Κάθε βράδυ, στον ύπνο μου, ο δάσκαλος της έκτης, μου κάνει μάθημα για την πανδημία, τα συμπτώματα, τις επαφές, τα κρούσματα. Κάθε λίγο με ρωτάει,

- Με ακούς παιδί μου ή αποκοιμήθηκες;
- Σε ακούω δάσκαλε και θέλω να σου πω πόσο πολύ θέλω να ξεχάσω το κακό που ζήσαμε. Θα με μάθεις να ξεχνάω και να προχωράω, όπως μου έμαθες να γράφω και να διαβάζω;

Παλαιολόγου Χριστίνα

Με άλλα μάτια

Η Χριστίνα Παλαιολόγου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1972. Τεχνικός φαρμάκων και λάτρης της φύσης και των extreme sports, τον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται με τη γραφή. Έργα που έχουν κυκλοφορήσει από τις Εκδόσεις Άνιμα και έχουν βραβευθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς: Πέρνα την Πόρτα, Μια φορά και ένας Φόνος, Παρουσιολόγιο Φόνων. Ανέκδοτα έργα που έχουν βραβευθεί: Το καρουζέλ της ζωής, Ελπίδα, Το ταξίδι ενός γαρύφαλλου, Η ευχή του μικρού Αργύρη, Ταξίδι της ψυχής με βάρκα, Πεταμένα όνειρα, Η μαύρη μπίλια.

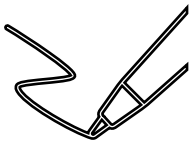

Ξημέρωσε ένας αλλιώτικος καιρός. Ο ήλιος τρυπούσε τα τελευταία διάσπαρτα σύννεφα, που έμοιαζαν με γάζες πάνω στις πληγές του ουρανού και μας προσκαλούσε να τον απολαύσουμε. Γνώριζε άραγε η φύση τι είχε συμβεί τους τελευταίους μήνες ή καιροφυλακτούσε πότε θα επανέλθουμε για να ντυθεί την πιο αισιόδοξη φορεσιά της;

Γερμένος στον καναπέ, αφού η υπόλοιπη οικογένεια δεν είχε σηκωθεί ακόμα, περίμενα υπομονετικά για την πρώτη, ελεύθερη πλέον βόλτα μας. Σε μια στιγμή, η εξώπορτα άνοιξε και μπήκε εκείνη. Δεν πρόλαβα να αντιδράσω. Ήρθε αμίλητη δίπλα μου. Έγειρε πάνω μου και ξέσπασε σε λυγμούς. Κάτω από τα μπερδεμένα μαλλιά, δυο χείμαρροι ξέπλεναν την απόγνωσή της. Έμεινα σιωπηλός στο αδιευκρίνιστο ξέσπασμα. Ήταν από αυτές τις στιγμές που ο πόνος αποζητά συντροφιά και ακρόαση. Όταν ένιωσε πως στέρεψαν τα δάκρυα, σήκωσε το κεφάλι και στύλωσε το βλέμμα στο παράθυρο. Τα κλαδιά της θεριεμένης αμυγδαλιάς που έξυναν το τζάμι για να μπουν, λες και η άνοιξη κρυβόταν μέσα, σώπασαν. Αναστέναξε, σκούπισε το μουσκεμένο πρόσωπο με την ανάστροφη της παλάμης της και έπιασε να μου εξιστορεί την ανεξήγητη, διήμερη απουσία της, που τελικά δεν οφειλόταν σε υπερεργασία, όπως πρωτίστως είχε αφήσει να εννοηθεί.

Το σκοτάδι είχε απλωθεί πηχτό την ώρα που σχόλασε. Η κυκλοφορία δεν είχε επανέλθει στην προηγούμενη ροή. Σταμάτησε στο μηχάνημα ανάληψης, δυο στενά πιο κάτω από το σπίτι. Πάντα έριχνε μια φευγαλέα ματιά πριν από οποιαδήποτε συναλλαγή. Τόσα ακούγονταν για κλοπές τις τελευταίες ημέρες που η οικονομία είχε καταλήξει να φθίνει σημαντικά. Δεν κατάλαβε τίποτα. Ξαφνικά βρήκε τις αισθήσεις της σε ένα όχημα που κινείτο. Τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα και τα μάτια σφιχτοδεμένα με μαντίλι να μη βλέπει. Η φρίκη την κυρίευσε. Προτού ανασυνταχθούν οι λέξεις και δραπετεύσουν από το πικρό της στόμα, άρχισε να ψάχνει έντρομη πληγές. Δεν ένιωθε κάτι. Κανένα πόνο αλλά και καμία μνήμη σωματικής επίθεσης δεν έσερνε το μουδιασμένο κορμί της. Τα δάκρυα πότισαν το σκουρόχρωμο πανί και με φωνή πνιγμένη, άρχισε να ρωτάει. Δεν πήρε καμία απάντηση. Μόνο την οδήγησαν σε ένα υπόγειο μαζί με δεκάδες άλλους ανθρώπους στην ίδια μοίρα. Κάτω από τη μισοκαμένη λάμπα φθορίου, άκουγε κατηγόριες που βάραιναν όλους τους παρευρισκόμενους.

Η απερίσκεπτη αυτή τους πράξη, να συναινέσουν στο τραγικά προμελετημένο σχέδιο, έθετε σε κίνδυνο όλη την ανθρωπότητα. Κανένα ελαφρυντικό δεν της αναλογούσε. Ήξερα πως ο άντρας της είχε πεθάνει, αυτός ήταν άλλωστε και ο λόγος που με έβαλε στη ζωή της. Αυτό που δεν είχε αναφέρει ποτέ, ήταν το πώς πέθανε. Όλοι ήξεραν πως έφυγε άδικα από αυτή την καταραμένη και ανελέητη πανδημία, αφήνοντας πίσω μια νέα γυναίκα και δυο μικρά παιδιά. Μόνο εκείνη ήξερε και οι δυο κουστουμαρισμένοι άντρες που την είχαν πλησιάσει. Της πρόσφεραν πλήρη κάλυψη των εξόδων της κηδείας. Ο συγχωρεμένος, μεροκαματιάρης ήταν και τον τελευταίο καιρό έπαιρνε μόνο ένα μικρό βοήθημα απ' την Πρόνοια, αφού με τόσες χημειοθεραπείες δεν μπορούσε να πάει στη δουλειά. Πολλά τα έξοδα, πενιχρά τα έσοδα και μεγάλες οι απαιτήσεις των παιδιών σε τέτοια ηλικία. Το μόνο που είχε να κάνει, ήταν να δηλώσει πως έχασε τη μάχη με τον κοροναϊό, όχι με τον καρκίνο. Εκείνης δεν θα της κόστιζε τίποτα, τουναντίον, θα έπαιρνε μια πολλή μεγάλη οικονομική ανάσα.

Σηκώθηκε αναστενάζοντας και βάδισε προς το παράθυρο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας, μουδιασμένοι και συνάμα χαρούμενοι είχαν αρχίσει να δίνουν και πάλι ζωή στους άψυχους τσιμεντένιους δρόμους. Άραγε ποιο προσωπικό δράμα βάραινε τον καθένα από αυτούς; Τα φλογισμένα από το κλάμα μάτια της που στεφάνωνε το μελανό χρώμα της απελπισίας και της ταλαιπωρίας, με διαπέρασαν. Την απείλησαν πως θα παρακολουθούσαν όλον τον κύκλο συγγενών και φίλων της, τους οποίους όφειλε να μεταπείσει να μην κάνουν το εμβόλιο που θα έβγαινε σε λίγες μέρες στην αγορά. Η αγνωμοσύνη σκοτώνει και στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα θεράπευε αυτόν τον επίμονο ιό, αλλά θα χορηγούσε στους ασθενείς ουσίες που θα δούλευαν ύπουλα και αργά για μια καλοσχεδιασμένη επικείμενη, ανίατη ασθένεια. Έστω και ένας να το έκανε, θα της έπαιρναν τα παιδιά… νεκρά.

Παραδέχτηκε πως μόνο σε μένα μπορούσε να τα εμπιστευτεί όλα αυτά, αφού ήξερε πως δεν υπήρχε περίπτωση να διαρρεύσουν. Ήρθε κι ακούμπησε πάλι την ψυχή της πάνω στα μελιά μου μάτια, αποζητώντας κρυμμένες λύσεις. Ξεροκατάπια. Μακάρι να μπορούσα κάπως να απαλύνω τον πόνο και την αγωνία της. Λύσεις όμως δεν είχα εύκαιρες. Κι αν ακόμα είχα, πώς να τις πρότεινα; Ήμουν τόσο λίγο καιρό στη ζωή της, που ώρες – ώρες δεν ήξερα πώς να συμπεριφερθώ. Άρχισα να

αναρωτιέμαι μήπως τελικά ήταν καλύτερα στην περίοδο της καραντίνας. Υπήρχε ο εγκλεισμός, αλλά τα προβλήματα ήταν ασήμαντα μπροστά σε αυτό.

Δυο μικροσκοπικές φιγούρες σκίασαν το αδιόρατο τζάμι της μεσόπορτας. Το τρίξιμο των αλάδωτων μεντεσέδων ανήγγειλε τον ερχομό τους στο σαλόνι. Μόλις την αντίκρισαν, έπεσαν με φόρα πάνω της και λίγο έλειψε να την γκρεμίσουν. Με διαφορά λίγων λεπτών, ξεπρόβαλλε και η αδελφή της που εκτελούσε χρέη γκουβερνάντας από την ημέρα που εκείνη αναγκάστηκε να μπει στο τερέν της εργασίας. Όπως ήταν απόλυτα φυσιολογικό, δεν μου έδωσαν καμία σημασία κι ας έπαιζα τον ρόλο του προστάτη και του παρηγορητή, όσο εκείνη έλειπε. Χόρτασαν αγκαλιά, χωρίς ενδοιασμό, απορίες, εξομολόγηση για αιτίες και αφορμές. Απλά έδωσαν και ένιωσαν αγάπη. Κι εγώ από απόσταση καμάρωνα και τρυγούσα την ευτυχία της οικογένειας, ας μην ήταν δική μου, εγώ ένιωθα μέλος της.

Ετοιμάστηκαν γρήγορα και με περίσσεια λαχτάρα για μια βόλτα στο πάρκο. Μια έξοδο που μύριζε ελευθερία και ανεμελιά μετά από τόσους μήνες κλεισούρα. Λες και ο ερχομός της σηματοδότησε μια νέα χαρούμενη αρχή! Είχαν σίγουρα αλλάξει και τα δικά τους δεδομένα. Ο αναγκαστικός εγκλεισμός φανέρωσε στην πλειοψηφία των ανθρώπων κάτι σκονισμένες αρχέγονες αξίες, σαν τον απλό περίπατο και την κοινωνικοποίηση με συνανθρώπους. Υπήρχε αλήθεια ψυχαγωγία που δεν συνδεόταν απαραίτητα με δαπάνες, προβολή και προγραμματισμό… λίγη διάθεση μόνο και κέφι για την ζωή. Τους ζήτησε λίγα λεπτά, να φρεσκαριστεί. Είχε περάσει πολλά και ακραία σκηνικά, που φυσικά δεν σκόπευε να τους αποκαλύψει. Κι αν δεν επέμεναν τόσο τα μικρά, θα περνούσε το υπόλοιπο της ημέρας – ίσως και της επόμενης – ξαπλωμένη, αδιαφορώντας για την πολυαναμενόμενη ελευθερία.

Τη στιγμή εκείνη, θυμήθηκαν και τη δική μου παρουσία στον χώρο. Άρχισαν να χοροπηδούν γύρω μου, εκτελώντας κάτι κωμικές φιγούρες που ταίριαζαν σε τελετουργικό της φυλής των Ζουλού, γύρω από το θήραμά τους. Δεν χρειάστηκε ιδιαίτερη προσπάθεια να με πείσουν να συμμετάσχω κι εγώ στο παιχνίδι τους. Κοντέψαμε να ξεσηκώσουμε την πολυκατοικία μέχρι να ετοιμαστεί εκείνη και να φύγουμε επιτέλους για την βόλτα μας.

Κάτω απ’ τον ήλιο που πλέον μεσουρανούσε, τα πάντα είχαν αποκτήσει μια ζωηρή απόχρωση. Δέντρα και φυτά ανέδιδαν μαγευτικά αρώματα που ταξίδευαν και

τον πιο αδιάφορο διαβάτη. Η ατμόσφαιρα προσφερόταν ολοκάθαρη μετά από τόσων ημερών αποχή από το καυσαέριο και το απαλό αεράκι γαργαλούσε όλο ζαβολιά τα φύλλα, που διαμαρτύρονταν ηχηρά. Μια τελείως διαφορετική όψη της πόλης, που ότι είχε βγει απ' τον λήθαργο, ξεδιπλωνόταν μπροστά μας. Μικρές, διάσπαρτες ομάδες ανθρώπων πηγαινοέρχονταν, με τον αέρα της ελευθερίας να τεντώνει τις γραμμές των προσώπων τους, αλλά και με βήμα διστακτικό. Πόσο ατόφιοι έδειχναν! Κατάλαβαν επιτέλους πως πίσω από μία μάσκα δεν υπάρχει διαφορετικότητα. Όλοι φαίνονται ίδιοι! Απλά χωρίς αυτήν αναγκάζονται να παίζουν θέατρο και μόνο όσοι υποδύονται με επιτυχία τον ρόλο τους, κρύβουν καλά τον αυθεντικό τους εαυτό.

Στα δικά μου μάτια όλο αυτό ήταν πολύ κωμικό. Τη μια στιγμή τους ανάγκαζαν να κυκλοφορούν με φίμωτρα σε ποικίλα σχέδια και χρώματα – ψάχνει κι ο ναρκισσισμός εκτόνωση– δεμένοι με ένα αόρατο σκοινί και την άλλη τους αμολάνε λυτούς, μόνο που μετά από τόση πλύση εγκεφάλου, εκείνοι νιώθουν στον λαιμό τους τον σκυλοπνίχτη. Αυτή η εικόνα ήταν λες και ξεπήδησε από εκείνο το παραμύθι με τα κουρδισμένα στρατιωτάκια που βλέπαμε τις προάλλες με τα παιδιά. Αυτά πάλι, δεν είχαν επηρεαστεί ιδιαίτερα. Το μόνο που τους κόστισε όλη αυτή η περιπέτεια ήταν που δεν ξέδιναν στις κούνιες τα πρωινά της Κυριακής. Εξάλλου, ακόμα ήταν σε ηλικία που δεν πήγαιναν σχολείο και λόγω της κατάστασης, αφού η μαμά δούλευε σχεδόν όλη μέρα, δεν έβγαιναν και πολύ. Πάραυτα, διασκέδαζαν κάθε βήμα με την ψυχή τους και ζητωκραύγαζαν όπως όταν πήγαιναν εκδρομή.

Σε μια στιγμή, η σκυλίτσα που κρατούσε από το λουρί μια ηλικιωμένη γυναίκα, ξέφυγε από την προσοχή της και ήρθε τρέχοντας καταπάνω μου. Με ένα σάλτο που κόντεψε να με ξαπλώσει, βρέθηκε σε απόσταση αναπνοής από το πρόσωπό μου και άρχισε να με μυρίζει και να με γλύφει, κουνώντας την ουρά της. Εγώ αποτραβήχτηκα ευγενικά και έπιασα να συνεχίσω την πορεία με τους υπόλοιπους. Η κυρία όμως που την βαστούσε μέχρι πριν λίγο, ήρθε φουριόζα κι εκδικητική να μας μαλώσει που χτυπήσαμε το σκυλί της. Προφανώς ο εγκλεισμός εκείνη την χτύπησε στην όραση! Στην αρχή την κοιτούσαμε όλοι αποσβολωμένοι, όταν όμως έφτασε απειλητικά κοντά στα παιδιά, μπήκε μπροστά η μητέρα τους με την αδελφή της και κατέληξαν να μαλλιοτραβιούνται σε σημείο που ήταν αδύνατον να τις χωρίσουμε. Εγώ προστάτευα τα παιδιά και η σκυλίτσα κοιτούσε όλο απορία.

Για πρώτη φορά αναρωτήθηκα πώς είχε προκύψει το γνωμικό «τσακώνονται σαν τα σκυλιά». Η διένεξη έληξε αναίμακτα κι εμείς συνεχίσαμε τον δρόμο μας.

Όσο βαδίζαμε, έριχνα κλεφτές ματιές στη γυναίκα που θαύμαζα πόσο καλά σφράγισε τη ραγισμένη ψυχολογία της , για να μην αντιληφθεί κανένας τι είχε περάσει. Ήταν πολύ ευγενική και εγκάρδια με όλους τους γνωστούς που συναπαντήσαμε. Ευτυχώς μετά από λίγο φτάσαμε, γιατί είχα αρχίσει να σκυλοβαριέμαι. Αυτός ο ρυθμός που κρατούσαμε αναγκαστικά λόγω των παιδιών, με εκνεύριζε. Το πάρκο ήταν αρκετά μεγάλο, αφού όμως ήταν τόσο καιρό κλειστό και προτεινόταν ως η πιο άμεση και λιγότερο δαπανηρή έξοδος, έμοιαζε έτοιμο να βουλιάξει απ' την πολυκοσμία. Τα παγκάκια ήταν όλα πιασμένα κι εγώ προσφέρθηκα να συνοδέψω τους μπόμπιρες στην τσουλήθρα, μέχρι να βρουν οι γυναίκες κάπου να ξαποστάσουν. Μικρά γελαστά προσωπάκια πηγαινοέρχονταν χοροπηδώντας, στον χώρο που πλαισιωνόταν από φρεσκοβαμμένα σιδερένια κάγκελα. Χαρούμενες φωνές πότιζαν ξανά ζωή την μαραμένη γειτονιά.

Ένα μικροεπεισόδιο αναστάτωσε το ακατάπαυστο πολύβουο μελίσσι. Το σημείο που είχαν σταθεί οι γυναίκες μαζί με κάποιες γνωστές τους και συζητούσαν για τα τεκταινόμενα, άρχισε να μαζεύει κόσμο σαν ρινίσματα σε ισχυρό μαγνήτη. Ξεκίνησε την κουβέντα μία απ' τις γιαγιάδες που είχε φέρει το εγγόνι της να παίξει, εκφράζοντας την ανησυχία της για το μέλλον. Ο γιος της και η νύφη της δούλευαν πολλές ώρες και της είχαν αναθέσει τη φύλαξη του παιδιού. Η νέα σχολική χρονιά όμως, θα έβρισκε τον εγγονό της στην πρώτη τάξη του δημοτικού, επομένως ήταν αναγκασμένη -για την ακρίβεια περίμενε με αδημονία- να κάνει το εμβόλιο που σε λίγες μέρες θα έβγαινε στην κυκλοφορία. Ήταν παρακινδυνευμένο να αφεθεί έρμαιο των πιθανοτήτων να μην κολλήσει. Ήδη είχε μεταδοθεί το νέο πως θα έπνιγε την ανθρωπότητα νέο και ισχυρότερο κύμα της πανδημίας. Η αγαπημένη μου προσπάθησε να της εξηγήσει πως θα ήταν καλύτερα να μην έκανε το εμβόλιο, ούτε εκείνη, ούτε κανένας άλλος, γιατί αυτό θα σήμαινε το τέλος όλων. Ξάφνου οι παρευρισκόμενοι μεταλλάχτηκαν σε πιράνχας, έτοιμοι να την κατασπαράξουν. Έκανα να επέμβω, αλλά δεν πρόλαβα. Απαγκιστρώθηκε ουρλιάζοντας και χτυπώντας χέρια και πόδια ανεξέλεγκτα, προκειμένου να πλησιάσει το μέρος που ήμουν πριν με τα παιδιά. Ένας ψηλός άντρας με άγρια χαρακτηριστικά είχε σταθεί

πολύ κοντά στον μεγάλο της γιο και την κάρφωνε με ένα βλέμμα που έσταζε δηλητήριο. Μειδιώντας άπλωσε τα χέρια του να τον πιάσει κι εκείνη όρμηξε κατά πάνω του εν ριπή οφθαλμού. Ο άντρας τάχα αδιάφορα, αποχώρησε μουρμουρίζοντας ένα *δεν έχεις επιλογές* και χάθηκε μες στο πλήθος.

Το συμβάν σε πολύ λίγο ξεχάστηκε. Άλλωστε, όλος ο κόσμος είχε βγει να απολαύσει την ηλιόλουστη μέρα που προ πανδημίας, ίσως και να μην εκτιμούσε ιδιαίτερα. Παγκάκι δεν βρήκαμε, αράξαμε όμως σε ένα πεζούλι κάτω από τους ευκαλύπτους, απολαμβάνοντας την πάλλουσα σκιά των δέντρων. Μόνο η καλή μου ήταν με ένα μόνιμο άγχος, που εύκολα το πρόδιδε το κάτω χείλι της έτσι όπως τρεμόπαιζε. Είχε περιορίσει σημαντικά την ελευθερία κίνησης των δικών της παιδιών, για να έχει τον πλήρη έλεγχο και μια άμεση επέμβαση, αν χρειαζόταν. Τα μικρά, όπως ήταν αναμενόμενο, διαμαρτύρονταν και κάθε λίγο ξεπερνούσαν τα όρια με εκείνη να τα κυνηγάει και να μην έχει καμία συμμετοχή σε κουβέντα. Ως και η αδελφή της, της μήνυσε να χαλαρώσει. Εγώ την άγγιξα απαλά και της χάρισα ένα βλέμμα όλο σιγουριά και εμπιστοσύνη. Η απάθειά της στην προσπάθειά μου με έκανε να νιώσω άυλος. Ήταν φανερό πως δεν είχα τη δύναμη να διώξω τους δαίμονες που την βασάνιζαν και θα την βασάνιζαν από εδώ και στο εξής.

Μαζεύτηκα και βάλθηκα να γλύφω σιγανά τις πληγές μου. Έστρεψα το κεφάλι προς τα πάνω, να αποσυμπιέσω την ένταση που με κύκλωνε. Ο ουρανός απλώνονταν πιο καθαρός από ποτέ! Μια τεράστια αγκαλιά, έτοιμη να προσφέρει ενέργεια και ελπίδα σε ό,τι κινείτο κάτω, χωρίς καμία διάκριση. Μια σιωπηρή υπόσχεση προστασίας. Άραγε ένιωθαν όλοι το ίδιο ή εμένα μου φάνταζε έτσι, σε αντίθεση με αυτά που είχα μάθει τις τελευταίες ώρες; Έριξα μια ερευνητική ματιά σε όσους μπορούσε να συλλάβει το μάτι μου. Μικροί μεγάλοι έδειχναν τέτοια χαρά, που σε έκανε να αναρωτιέσαι μήπως τελικά αυτή η σκηνή είχε μπερδευτεί με ταινία της εποχής του ’60 – ’70, τότε που η ευτυχία κρυβόταν στα απλά και το χαμόγελο ήταν αυθεντικό. Αυτό όμως που μου προξένησε την μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν πως άπαντες συνομιλούσαν και γελούσαν με τους διπλανούς τους. Δεν κρατούσε κανείς τους κινητό, δεν ζούσαν προκαταβολικά το παρελθόν τους, τραβώντας αστείρευτες φωτογραφίες για αυτοπροβολή. Ζούσαν τη στιγμή, ήθελαν να ρουφήξουν την ομορφιά της συναναστροφής και της συντροφιάς που τους είχε

στερήσει ο εγκλεισμός και που προφανώς τους θύμισε την ξεχασμένη ή άγνωστη για κάποιους, πλευρά της ζωής. Αναστέναξα. Γύρισα προς εκείνη και μια απορία κρεμάστηκε στα τσίνορά μου, απειλώντας να τα σφαλίσει και να απελευθερώσει τα δάκρυα που ξεχείλιζαν... Γιατί να μη νιώθουν όλοι αγαλλίαση μετά από τα περιοριστικά μέτρα;

Σηκώθηκε απότομα. Πλησίαζε μεσημέρι. Σίγουρα ήθελε να ετοιμάσει φαγητό και να κοιμίσει τα παιδιά για να μπορέσει επιτέλους να αποτραβηχτεί στη μοναξιά της. Με μάτια υγρά, μου έκανε νόημα να σηκωθώ. Φώναξε τα μικρά που δεν ήθελαν με τίποτα να αποχωριστούν το παιχνίδι και τους φίλους που βρήκαν εκεί. Ψιθύρισε κάτι στην αδελφή της και με κοίταξαν και οι δύο με ένα ανεξήγητο βλέμμα. Πάσχιζα να εντοπίσω ποιο λάθος έκανα και τι ακριβώς είπαν για μένα, που ενδεχομένως θα μου κόστιζε, κρίνοντας από τη στάση τους. Δεν μου άφησε κανένα περιθώριο διαλεύκανσης του μυστηρίου. Με νευρικές κινήσεις ετοίμασε τα παιδιά κι εγώ αναρωτιόμουν αν στο μεταξύ είχε μεσολαβήσει κάτι, είχα καμιά ανάμειξη με αυτό που της συνέβη; Περίμενε ίσως να αντιδράσω διαφορετικά με εκείνον τον τύπο που κόντεψε να πιάσει το παιδί της; Αδυνατούσα να βρω άκρη. Τους ακολούθησα πιστά και αδιαμαρτύρητα μέχρι την έξοδο του πάρκου.

Σε γενικές γραμμές δεν ζόριζα ιδιαίτερα το μυαλό μου, όμως παρόλο που μετρούσα λίγο καιρό στην περιοχή, ο δρόμος της επιστροφής δεν μου φάνηκε οικείος. Δεν έδωσα σημασία, υπήρχαν πιο σοβαρά και άμεσα θέματα να με απασχολήσουν, απ' το αν πηγαίναμε από το σωστό μονοπάτι, ή για κάποιο λόγο λοξοδρομήσαμε. Σταματήσαμε έξω από ένα μοναχικό σπίτι με ψηλή τσιμεντένια μάντρα, που δεν επέτρεπε στους περαστικούς να δουν τι υπήρχε μέσα. Περιμέναμε λίγο, ώσπου η βαριά αυλόπορτα έτριξε και στο άνοιγμά της, εμφανίστηκε μια τροφαντή γυναίκα που φόρεσε το πιο ζεστό χαμόγελό της και άνοιξε τα χέρια. Τα μικρά έπεσαν με φόρα πάνω της φωνάζοντας «γιαγιά» με ενθουσιασμό. Δεν την ήξερα και ήταν ηλίου φαεινότερο πως είχε πολύ καιρό να δει τα εγγόνια της. Μετά από δυο τρεις κοφτές κουβέντες και αφού μου χάρισε ένα τρυφερό και γεμάτο πόνο νεύμα, χάθηκε πίσω από την αθέατη αυλή της, μαζί με τα παιδιά. Εγώ με τις δύο γυναίκες, συνεχίσαμε την πορεία μας αμίλητοι.

Λίγα λεπτά αργότερα, βρισκόμασταν σε ένα αλσύλλιο, στο πιο ψηλό σημείο

της περιοχής. Χωμάτινα μονοπάτια, ξύλινα παγκάκια στημένα ανάμεσα σε θεόρατα δέντρα και ευωδιές πεύκου και αγριολούλουδων, γέμιζαν πνευμόνια και ψυχή! Σταματήσαμε κοντά στην άκρη που έβλεπε το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής από πάνω. Η αγαπημένη μου γονάτισε. Την πλησίασα να δω τι συμβαίνει κι εκείνη με δάκρυα που για άλλη μια φορά έρρεαν αστείρευτα στα μάγουλά της, με χάιδεψε απαλά στο κεφάλι. Κάτω από λυγμούς που δεν μπόρεσα τελικά να προσδιορίσω από πού πήγαζαν, με κοίταξε σταθερά στα μάτια και μου αποκάλυψε πως η σχέση μας τελείωνε εκεί. Παραδέχτηκε πως αποτέλεσα το δεκανίκι της όλες αυτές τις ημέρες που έπρεπε να κινείται και να παρηγορείται, αλλά από εκεί κι έπειτα, δεν είχα θέση στη ζωή της. Είχε ανυπέρβλητα προβλήματα, επομένως δεν μπορούσε να έχει και τη δική μου έννοια. Έτσι απλά, απέσπασε το λουρί απ' τον λαιμό μου και με παράτησε, δηλώνοντας κοφτά πως δεν ήθελε να την ακολουθήσω.

Ένιωσα έντονη την ανάγκη να γαβγίσω, αλλά ο λυγμός με εμπόδισε και βγήκε κάτι σαν γρύλλισμα, έκκληση και παράπονο μαζί. Μόλις επέστρεψαν στην κανονικότητά τους, ξέχασαν όλα όσα είχαν στερηθεί, όλα όσα φαίνονταν δεδομένα και τα αψηφούσαν. Κι αν με χρησιμοποίησαν απλά για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν σε αυτό το πρόβλημα που τους καθήλωσε, εγώ το μόνο που ζητούσα ήταν μια μικρή θέση στην καρδιά τους.

Βάδισα με το κεφάλι χαμηλωμένο για αρκετή ώρα. Βρέθηκα σε ένα ξέφωτο που δεν ήταν στις επιλογές των ανθρώπων γιατί ήταν απεριποίητο και περιστοιχισμένο από ψηλά άγρια χόρτα. Άκουσα κάτι σαν σύρσιμο και έψαξα να βρω από πού προερχόταν. Εμφανίστηκαν μπροστά μου άλλα δυο σκυλιά, που προφανώς βίωναν το ίδιο με μένα δράμα. Τι χαρές κάναμε! Αρχίσαμε να παίζουμε ανέμελα, αδιαφορώντας παντελώς για τον χώρο, τον χρόνο και το μετά. Σε μας τουλάχιστον, η πανδημία λειτούργησε θετικά. Το παιχνίδι – ζωή, μας περίμενε!

Παπαδάκη Αντωνία

Σχεδιασμένοι εν υπνώσει

Η Αντωνία Παπαδάκη, συγγραφέας, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1963. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Α.Π.Θ., διδάκτωρ Αρχαιολογίας και διδάκτωρ Παιδαγωγικής του Τμήματος Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής της ίδιας σχολής. Έχει συμμετάσχει ως εισηγήτρια σε πολλά συνέδρια και σεμινάρια, ενώ άρθρα της έχουν δημοσιευθεί σε πρακτικά συνεδρίων και φιλολογικά περιοδικά. Από το 1988 υπηρέτησε ως εκπαιδευτικός στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και από το 2003 έως το 2019 ως Σχολική Σύμβουλος Φιλολόγων αρχικά στον Ν. Φλώρινας και στη συνέχεια στον Ν. Πέλλας. Έχει γράψει πέντε βιβλία ιστορικού περιεχομένου, τα οποία έχουν εκδοθεί από τους εκδοτικούς οίκους: University Studio Press, Αδελφοί Κυριακίδη και Ινφογνώμων.

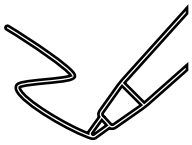

Πάντα μου άρεσε το ψάρεμα στο ποτάμι και με την πανδημία στερήθηκα αυτήν την απόλαυση. Αυτή η απαγόρευση της κυκλοφορίας με εμπόδιζε να πραγματοποιήσω τις επιθυμίες μου. Περίμενα πότε θα μου δοθεί η ελευθερία να αρπάξω το καλάμι μου και να πάω δίπλα στο ποτάμι με τις πέστροφες και τις καραβίδες. Δεν ήταν τόσο η ανάγκη να τρώω φρέσκο ψάρι όσο η ανάγκη να διατηρήσω μέσα μου τις λιγοστές αναμνήσεις που είχα από τον πατέρα μου. Άνθρωπος τραχύς και κουρασμένος από την καθημερινή προσπάθειά του να δαμάσει τη φύση. Όταν, όμως, ο καιρός το επέτρεπε, έπαιρνε στο ένα χέρι ένα καλάθι, το καλάμι του, πετονιές και δολώματα και με το άλλο κρατούσε το δικό μου χέρι και πηγαίναμε για ψάρεμα στο ποτάμι. Σε όλη τη διαδρομή τον άφηνα να κρατάει στη χούφτα του το μικρό μου χέρι, γιατί ήθελα να αισθάνομαι την τρυφερότητα του δυνατού αγγίγματος. Και, όταν φτάναμε σ' εκείνο το σημείο που ήταν πέρασμα για τις πέστροφες, με απόλυτη ησυχία και τελετουργικές κινήσεις αδειάζαμε το καλάθι, αραδιάζαμε όλα τα σύνεργα, βάζαμε το δόλωμα στην άκρη του καλαμιού και καθισμένοι σε έναν μικρό βράχο περιμέναμε να νιώσουμε το τράνταγμα της πετονιάς.

Όλη αυτή τη διαδικασία την κράτησα μέσα μου, ακόμα και όταν τον βρήκαν νεκρό μέσα στο χωράφι με το βλέμμα στον Θεό. Η απώλεια που με σημάδεψε και η απαρχή της οδυσσειακής περιπλάνησής μου. Μια μάνα που απέμεινε να αναθρέψει με τους λιγοστούς σπόρους δυο παιδιά. Μάταιος κόπος. Πάντρεψε τη μεγαλύτερη αδελφή μου και την έστειλε στην Αμερική να ζήσει για πάντα εκεί και εγώ, μικρός ακόμα, στάλθηκα στο οικοτροφείο της Κεφαλονιάς, να μάθω γράμματα μακριά από τα αγαπημένα μου πρόσωπα, από το ποτάμι με τις πέστροφες, από το χωράφι με τα βουβάλια. Ένας ξένος. Το όνειρό μου; Να σπουδάσω και να γυρίσω πίσω, σ' εκείνο το έρημο πια σπίτι να φροντίσω τη μάνα μου, που η οικογένειά της είχε σκορπίσει. Ήταν μια υπόσχεση που είχα δώσει στη μάνα μου και στον εαυτό μου.

Και τα κατάφερα. Επιτέλους, ήμουν κοντά σ΄αυτή τη γυναίκα που λάτρεψα και μου έλειψε τόσο πολύ όλα αυτά τα χρόνια. Σαν να μας ξανάδεσαν με τον πεταμένο ομφάλιο λώρο. Κάθε φορά έβρισκα δικαιολογίες να λέω στη γυναίκα μου, για να βρίσκομαι κοντά της. Τη μια έλεγα ότι είναι άρρωστη και πρέπει να τη φροντίσω, την άλλη ότι πρέπει να μαζέψουμε τις ελιές. Άλλες φορές ότι έπρεπε να

κάνουμε τουρσιά για τον χειμώνα. Και εγώ πάντα μαζί της στο μικρό κουζινάκι να ακολουθώ τις οδηγίες της, προσπαθώντας και οι δυο να αναπληρώσουμε τον χαμένο χρόνο. Αραδιάζαμε στα ράφια τα βάζα με τις ελιές και τα τουρσιά σαν να θέλαμε να αυξήσουμε τις μέρες της ζωής μας. Ένας διαρκής αγώνας να προλάβουμε τον χρόνο. Μέχρι που ήρθε η πανδημία και άλλαξε τα πάντα στη ζωή μας. Απλώθηκε και με τα πλοκάμια της άρπαζε ψυχές αθώων ανθρώπων, που δεν είχαν εμπλακεί σε κάποιο πόλεμο ούτε έφταιγαν για τα αμαρτήματα του πολιτισμού μας. Το μόνο τους αμάρτημα ήταν ότι είχαν περάσει την πρώτη νιότη τους. Ο φόβος κουλουριάστηκε στις καρδιές μας σαν ύπουλο φίδι που περιμένει να ακινητοποιήσει το υποψήφιο θύμα του. Απομόνωση, μοναξιά, τρόμος και απόγνωση. Εκείνος ο θλιβερός Νοέμβριος μας ρήμαξε. Κάθε μέρα ακούγονταν ονόματα αγαπημένων που έφευγαν. Και οι πόρτες έκλειναν και τα δάκρυα σιωπηλά κυλούσαν, για να τιμήσουμε αυτούς που δεν τα κατάφεραν χωρίς να μπορούμε να τους αποχαιρετήσουμε. Καθόμουν δίπλα στη μάνα μου και κοιτούσα αν αναπνέει, αν δυσκολεύεται, μήπως έβηξε, μήπως δεν αισθάνεται καλά, μήπως, μήπως… Η αγωνία μόνιμη συντροφιά μας.

Περιμέναμε να τελειώσει αυτή η κατάσταση, να έρθει η επόμενη μέρα και να αρχίσει πάλι η ζωή μας. Πήρα την απόφαση να καταθέσω τα χαρτιά μου για τη σύνταξη. Σαράντα χρόνια δούλεψα. Φτάνει. Έτσι, θα έχω χρόνο να πηγαίνω για ψάρεμα, τώρα πια μαζί με τον γιο μου. Να μεταγγίσω στις φλέβες του το ίδιο συναίσθημα που ένιωθα εγώ, όταν κρατούσα το χέρι του πατέρα. Θα φυτέψω στον κήπο μου μια καινούρια ελιά και μια μυρωδάτη πασχαλιά, για να μοσχοβολάει το Πάσχα. Θα φυτέψω και πανσέδες και κρίνα, για να γεμίσει χρώματα η αυλή μας. Θα μαζέψω και άγρια σύκα, για να κάνει η μάνα μου το γλυκό του κουταλιού που μ' αρέσει, θα δω και τους φίλους μου, που έχω να τους δω από τον καιρό που ξέσπασε το κακό. Περιμένω αυτή την επόμενη μέρα, που οι άνθρωποι θα αγγίξουν και πάλι ο ένας τον άλλον, να αισθανθούν τη ζεστασιά του αγγίγματος και το αίμα να κυλάει στις φλέβες και, το κυριότερο, να αποκαλύψουμε την ομορφιά του χαμόγελου απέναντι στη ζωή, πετώντας τις αποκρουστικές μάσκες, που σκέπασαν την καθαρότητα του προσώπου. Η κόρη μου σχεδιάζει τον γάμο της. Θα κάνω ένα γλέντι μεγάλο, θα καλέσω όλο το χωριό να χορέψουμε κυκλωτικούς χορούς στη χαρά του παιδιού μου. Δεν θέλω τα παιδιά μου να νιώσουν την απουσία του πατέρα.

Θέλω να είμαι κοντά τους, να ονειρεύομαι μαζί τους, να γελώ και να κλαίω μαζί τους. Και τη γυναίκα μου, που τόσα χρόνια στέκεται στο πλάι μου, στα καλά και στα δύσκολα, με κατανόηση και αγάπη, θέλω να της προσφέρω ένα ταξίδι μοναδικό, που ονειρευόμασταν εδώ και πολύ καιρό. Εκεί, κοντά στη θάλασσα να αγναντεύουμε τον ορίζοντα, εκεί που ενώνεται το άπειρο του ουρανού με την απεραντοσύνη της θάλασσας. Την περιμένω με λαχτάρα αυτή τη μέρα της απελευθέρωσης. Είπαν ότι σε λίγες μέρες θα πάρουμε πίσω τις ζωές μας.

Μόνο που για μένα η επόμενη μέρα δεν ήρθε ποτέ. Δεν κατάφερα να πάω για ψάρεμα με τον γιο μου, δεν κατόρθωσα να φυτέψω, όσα επιθύμησα. Η πασχαλιά δεν θα ευωδιάσει τον κήπο μας. Δεν πρόλαβα να μαζέψω τα αγριόσυκα. Δεν χόρεψα στον γάμο της κόρης μου, δεν πήρα στην αγκαλιά μου τα εγγόνια μου. Και εκείνο το ταξίδι με τη γυναίκα μου δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Το έκανα μόνος μου, εγώ και η ψυχή μου, που δεν άντεξε την ταλαιπωρία της διασωλήνωσης. Τέσσερις μήνες στην εντατική με τα σωληνάκια να τρυπούν όλο μου το κορμί άκουγα μόνο τον μονότονο ήχο των μηχανημάτων. Το οξυγόνο 88 και η πίεση 10. Ακίνητος, μόνος και παγωμένος χωρίς ένα τρυφερό άγγιγμα στο χέρι μου. Φαντασιωνόμουν τις όψεις των αγαπημένων μου και ας μην τους άκουγα, ας μην τους χάιδευα. Μετά άλλοι δυο μήνες σε ένα κρεβάτι ενός θαλάμου, σκιά του εαυτού μου, αδύναμος να αρθρώσω λέξη, ανίκανος να σταθώ στα πόδια μου, με δυο μεγάλα μάτια να κοιτάζω τον Θεό και να παρακαλώ να φύγω. Το οξυγόνο 91 και η πίεση 9. Έξι μήνες απύθμενης μοναξιάς και εγώ ένα σκιάχτρο καμωμένο από λεπτά άχυρα, έτοιμο να παρασυρθεί από την πνοή του ανέμου. Και η μάνα μου δεν ήταν εκεί, για να με γλυκοφιλήσει, γιατί πρώτη έφυγε αυτή από τον δαίμονα. Αχ μάνα, αχ μάνα! Έφυγες άκλαυτη. Δεν μου το είπε κανείς, για να μη με πληγώσει. Έλεγαν όλοι ότι έπρεπε πρώτα να αναρρώσω και ύστερα να μου το πουν, για να μπορέσω να την κλάψω, όπως εγώ ήθελα. Μόνο που δεν ανέρρωσα ποτέ. Το οξυγόνο 57 και η πίεση 6. Πέταξα κοντά της, στην αγκαλιά της σαν αποδημητικό πουλί που έχασε τον δρόμο του. Για μένα, η επόμενη μέρα δεν ήρθε ποτέ.

Παπαδόπουλος Ανέστης

Η μετάβαση σε μια νέα ζωή με καλύτερες συνθήκες επιβίωσης

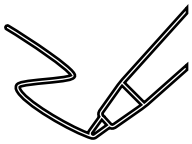

Παπαδόπουλος Γεώργιος

Χωρίς μάσκα

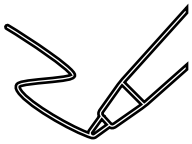

Αν έρθει μία μέρα που θα ‘μαστε χωρίς μάσκα
Όσοι κρύβονται τώρα θα φανούνε σα να ‘ναι άστρα
Όσα ψέματα ειπώθηκαν τώρα θα βγουν στην φόρα
Γιατί το πρόσωπο μιλάει κι αυτό όπως το στόμα

Άνθρωποι άρρωστοι άνθρωποι σκοτωμένοι που κανείς δεν τους προσμένει
την νύχτα που ‘ναι πνιγμένοι
Ίσως με τη φυσιογνωμία και το πνεύμα τους να βρουν ένα ταίρι
να γίνουν ερωτευμένοι

Και απλά φαντάσου λίγο βγες απ’ το δικό σου κόσμο
και δες τους ανθρώπους που ζητιανεύουν στα φανάρια
Την στιγμή που περιμένουν κάποιον να δώσει ευρώ
ένα πανί θα εμποδίζει τη λέξη ευχαριστώ

Και όταν βγει πλέον αυτό το εμπόδιο απ’ τις ψυχές τους
η λέξη ευχαριστώ θα ποτίζει με αγάπη τις καρδιές τους
Είναι το μέλλον μας φίλε μου πιο λαμπρό
Απ’ ένα πανό που κρύβει την σκηνή του στόματος μας

Μάτια θλιμμένα που περπάτησαν μονάχα για λίγο
μάτια με στόμα με φωνή μάτια που τα ‘χανε όλα
Πληγώθηκαν μα είναι πιο δυνατά
Τα μάτια βρήκαν την παρέα που είχαν χάσει δυο χρόνια

Οι χειραψίες πλέον αληθινές και δυνατές
χωρίς σκέψεις ποιανού το χέρι συ έπιασες χθες
Υπερβολές ζούσαν σε υπερβολές τα κορμιά μας
και είναι αλήθεια πως τσακίστηκαν κάποια απ’ τα όνειρα μας

Μα έλα που το έργο τελειώνει και η αυλαία σκοτώνει
έναν ιό που μόνο καταστρέφει και εξαπλώνει
Όχι συγγνώμη δεν θα αφήσω να ξεφύγεις συγγνώμη
Λίγο παραπάνω δίπλα μου σε θέλω ακόμη

Θα σε έχω εδώ σ' ένα ντουλάπι με θέα όλο τον κόσμο
να βλέπεις πως οι άνθρωποι ενωμένοι είναι σαν όπλο
Είναι σαν όπλο που σκοτώνει πλέον μόνο δολοφόνους
και χέρι-χέρι σφαίρα-σφαίρα πετυχαίνει τους στόχους

Σε μια καλύτερη ζωή η πρόποσή μου
Σε κοντινότερη επαφή λέει το κορμί μου
Σε μια ζωή χωρίς πανί πίνει η πνοή μου
κι όλη η ανθρωπότις χαίρεται μαζί μου

Παπαδόπουλος Τάσος

Μαζί και πάλι

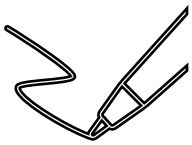

10/07/21
Απολλώνιος

Παπανικολάου Μαρίνα / Τζόβενο

Homo patrator

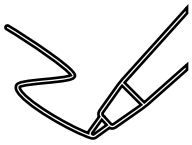

Δεν σε αγκαλιάζω. Με κοιτάς ερωτηματικά και μου υπενθυμίζεις τρυφερά ότι τελείωσε και δεν χρειάζεται να βάλεις αντισηπτικό ξέρεις. Μιλάμε χωρίς να με κοιτάς για να στέλνεις μηνύματα και emails. Το κουσούρι αυτό θα μας μείνει υποθέτω. Μακάρι να ήταν το μοναδικό.

Ξέχασα να πάω στο γραφείο. Έστησα το λάπτοπ μου και περίμενα να συνδεθεί η ομάδα μου. Η καραντίνα πέρασε, μου λέει καλόκαρδα το αφεντικό. Το υπόσχεσαι; Δεν είναι εδώ η μαμά μου να με ησυχάσει, ταξιδεύει με τα εγγόνια της. Έχουν μείνει υπολείμματα μέσα μου, γύρω μου και δεν ξέρω πως να τα αποτινάξω. Μου λένε ότι είμαι πιο ήσυχος και φαίνομαι σκεφτικός με έναν λυπημένο τρόπο όπως τα γέρικα κατοικίδια που μας ξαναβλέπουν να τα αφήνουμε. Έχω πιάσει τον εαυτό μου να βάζω στο αθόρυβο πραγματικές συζητήσεις. Όταν γυρνάω το βράδυ κοιμάμαι κλαίγοντας σε εμβρυϊκή στάση και τρομάζω όταν τα χέρια σου με τυλίγουν με τον τρόπο που περιέγραφες τόσο καιρό ότι θα με αγαπήσεις μόλις με ξαναδείς. Μήπως δεν είναι αλήθεια; Οι φανταστικοί μου φίλοι, οι άγγελοι και οι δαίμονες του κεφαλιού μου μήπως έλαβαν υπόσταση για να μου κάνουν παρέα; Βγαίνω έξω αφηνιασμένος και ηρεμώ μόνο στην θέα των στομάτων που χαμογελούν και χαράζουν στα μάτια την γνωστή και αγαπημένη μου ρυτίδα. Θα είμαι έξω αν με χρειαστείς, μου γνέφεις από την άβολη πλαστική καρέκλα και με έναν αέρα κατασκευασμένης αυτοπεποίθησης συστήνομαι στην ψυχολόγο που μου σύστησαν οι φίλοι μου στο Xbox. Το επόμενο βράδυ με βρίσκει σε ένα στούντιο να απαθανατίζω τις αποφάσεις που πήρα κι ας μην είναι Πρωτοχρονιά. Κάθε μου ανάσα γυρνάει τον κόσμο όπου στρέφω το βλέμμα μου.

Επιστρέφω στην πρώτη εκείνη μέρα που δεν χρειαζόμασταν πια γυάλες. Αυτός που έγινα γελάει με αυτόν που ήμουν ενώ αυτός που είμαι παρατηρεί με μελαγχολία τα όσα μας χωρίζουν. Πιάνεις το χέρι μου, τραβώντας με από την δίνη και ενωνόμαστε. Συνεχώς προσαρμοζόμαστε και αλλάζουμε-όπως μας δίδαξε ο τύραννος-για να επιβιώσουμε. Ωστόσο, τώρα τελευταία νομίζω έχω αρχίσει να ζω.

Παπαντωνίου Άννα

Η Νίκη κατά του Κορονοϊού

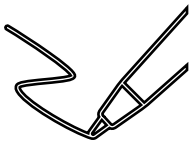

ΦΟΡΑΜΕ ΤΙΣ ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΙ...
ΑΝΝΑ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΑΤ ΤΟΝ ΚΟΡΟΝΟΪΟ!!!

Περαντζάκη Ασημίνα

To You From 3 Years Ago...

Η Ασημίνα Περαντζάκη, γεννήθηκε το 2006 και πηγαίνει στο μουσικό σχολείο Βόλου. Χόμπι της είναι η μουσική, να γράφει βιβλία, και να ασχολείται με την επεξεργασία βίντεο όπως τα τρέιλερ.

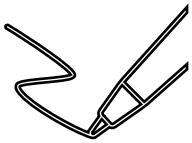

Το τρέιλερ που ακολουθεί αποτυπώνει αυτή τη δύσκολη διάρκεια του θανατηφόρου ιού δείχνοντας το πόσο κουραστική κατέληξε η επανάληψη των γεγονότων κατά την διάρκεια αυτών των τριών χρόνων, και την περίοδο προς το τέλος αυτού, προσπαθώντας να περάσει το μήνυμα ότι μέσα σε αυτή τη δύσκολη περίοδο, ο κόσμος στερήθηκε τα πιο απλά πράγματα.

https://www.youtube.com/watch?v=ZVmfsgzGGvQ

Ρασούλης Νίκος

Καραντινοεφηβεία και όχι μόνο

Ο Νίκος Ρασουλής, είναι 16 χρόνων, γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης και μένει στις Σισες Μυλοπόταμο. Φέτος θα μπει στην Δευτέρα Λυκείου και φοιτά στο Γενικό Λύκειο Πανόρμου.

Στον ελεύθερο του χρόνο του αρέσει να ασχολείται με τις τέχνες, όπως, ζωγραφική, γλυπτική και γράψιμο. Παλιότερα συνήθιζε να ασχολείται και με ρομποτική, όμως τώρα που οι απαιτήσεις του σχολείου έχουν αυξηθεί χρειάστηκε να το διακόψει.

Όσον αφορά το μέλλον του δεν το έχει πολύ σκεφτεί ακόμα αλλά αυτό που ξέρει είναι ότι του αρέσει η ψυχολογία και η γραφιστική .

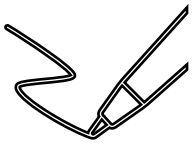

Πρόλογος (εσωτερικός μονόλογος)

"Πλέον στις μέρες μας οι σημερινοί έφηβοι περνούν όλη τους τη μέρα μέσα στο σπίτι μπροστά από μία οθόνη είτε αυτό αφορά την τηλεκπαίδευση, είτε για να αφιερώσουν χρόνο στα social media. Είναι δύσκολο να περιγράψουμε το πώς μπορεί να νιώθουν μίας και είναι σε μία ηλικία που χρειάζονται την αλληλεπίδραση και την κοινωνικοποίηση με τους συνομηλίκους τους κάτι που με τα σημερινά δεδομένα δεν τους επιτρέπεται λόγω καραντίνας και αυστηρών μέτρων. Πως πραγματικά είναι να είσαι έφηβος σε μία τέτοια χρονική περίοδο που όλα επιβάλλουν να είσαι διαφορετικός, αφού δεν μπορείς να φέρεσαι όπως πριν. Δυστυχώς ανήκω σε αυτήν την κατηγορία και εν μέρει γνωρίζω πως οι περισσότεροι δυσκολεύονται μ΄αυτή την κατάσταση και ενδέχεται κάποιοι να παρουσιάζουν σημάδια ή να πάσχουν από κατάθλιψη αυτήν την περίοδο λόγω της έλλειψης επικοινωνίας με τους φίλους τους και ότι δεν μπορούν να βγουν έξω όμως αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό κομμάτι για να μπορώ να το αναλύσω εγώ.»είπε, η Ήρα και συνέχισε να σκέφτεται...

«Όμως αυτό που μπορώ να επιβεβαιώσω είναι το γεγονός ότι αυτή η νέα κατάσταση άλλες φορές δείχνει ανώδυνη και ευχάριστη, ενώ άλλες είναι εμπόδιο που δεν σου επιτρέπει να περάσεις όμορφα»

«Από τη μία πλευρά του νομίσματος μπορούμε να διακρίνουμε ότι οι έφηβοι ναι μεν είναι πιο ξεκούραστοι. Δεν χρειάζεται να σηκώνονται τόσο νωρίς, δεν έχουν τη δικαιολογία ότι έχουν ξεχάσει βιβλία και γενικότερα είναι πιο " εύκολο" να είναι οργανωμένοι. Θεωρητικά έχουν περισσότερο ελεύθερο χρόνο και μπορούν να ασχοληθούν με διάφορες υποχρεώσεις που ίσως ανέβαλαν τόσο καιρό , συν του ότι χρειάζεται να αγχώνονται λιγότερο για θέματα που προηγούμενως προκαλούσαν ανώφελο και επίμονο stress. Όμως υπάρχει και μια δεύτερη οπτική γωνία επί του θέματος που συνήθως παραβλέπεται.Μπορει να " διευκολύνεται" η καθημερινότητά τους αλλά συγχρόνως το πρόγραμμά τους ολοένα και γεμίζει αφού οι περισσότεροι που ενδιαφέρονται να μάθουν, αφιερώνουν περισσότερο χρόνο από ό,τι θα αφιέρωναν κανονικά ώστε να μπορούν να δουλέψουν τα μαθήματα και να διατηρήσουν μια καλή μαθητική εικόνα. Αλλά αυτό τους αφαιρεί χρόνο από τον

προσωπικό τους χρόνο για να ξεκουραστούν και να κάνουν πράγματα που τους αρέσουν , γενικά μιλώντας.»Ύστερα σκέφτηκε ένα πιο σοβαρό θέμα που γενικώς την ταλαιπωρούσε καθόλη τη διάρκεια της καραντίνας , την ψυχολογία .

«Περνώντας στο επόμενο θέμα προς συζήτηση θα ήθελα να προσθέσω ότι η ψυχολογία παίζει μεγάλο ρόλο στη σωστή διαχείριση της καθημερινότητας του καθενός και γενικότερα στη ζωή όλων. Οπως προφανώς κατάλαβαν κάποιοι θα μιλήσω για την τωρινή ψυχολογία που διακατέχει τους περισσότερους μαθητές . Ο εγκλεισμός δεν βοηθάει πολύ στο να τονώσει την ψυχολογία τους παρόλα αυτά υπάρχουν μέσα που μπορούν εν μέρει να το αντικαταστήσουν- όπως αυτό γίνεται- να μιλάς με τους φίλους σου μέσω του Internet ή να παρακολουθείς κάποια αγαπημένη σειρά/ ταινία ή ακόμη και τον κωδικό 6 για να πας μία βόλτα . Στις αρχές της δεύτερης καραντίνας, τα πράγματα δεν φαίνονται να εξελιχθούν άσχημα. Όσον αφορά στο ψυχολογικό κομμάτι όμως με το πέρασμα του καιρού τόσο μικροί όσο και μεγάλοι έβλεπαν πώς και η καραντίνα επεκτείνεται και ένα μεγάλο ποσοστό άρχισε να χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του. Μπορεί τώρα να μην φαίνονται άμεσα οι επιπτώσεις που προκαλεί αυτή η καραντίνα, όμως όταν και αν ανοίξουμε θα φανεί το μεγάλο πρόβλημα στην εκπαίδευση, που έχει προκαλέσει η καραντίνα στους περισσότερους εφήβους.»σκέφτηκε η Ήρα και σταμάτησε να μονολογεί και πήγε για ύπνο . Το παραπάνω απόσπασμα είναι οι σκέψεις της νεαρής μας πρωταγωνίστριας , της Ήρας...που βίωσε μια μοναδική εμπειρία...

Πρώτο μέρος

Η Ήρα είναι ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι που ζει στο κέντρο της Αθήνας, ζει σε ένα υγιή οικογενειακό περιβάλλον όπου και οι δύο γονείς δεν σταματούν να τη στηρίζουν ανελλιπώς και της δίνουν κουράγιο για αυτά που περνάει. Η Ήρα ,λοιπόν, πάει στην πρώτη τάξη του Λυκείου και τώρα βρίσκεται στο τέλος του πρώτου τετραμήνου. Η ίδια πιστεύει ότι έχει πάει εξαίσια στους βαθμούς της και έχει επιδείξει άψογη συμπεριφορά. Βρίσκεται σε μία μικρή αλλά έμπιστη παρέα, η οποία αποτελείται από τρεις συμμαθητές της, που είναι άτομα ξεχωριστά και μοναδικά το κάθε ένα. Το αγόρι της παρέας , ο Γιάννης είναι ένας μέτριος μαθητής ,

που δεν ακολουθεί και τόσο το σχολικό πρόγραμμα και ζει σε μια μονογονεϊκή οικογένεια με τη μητέρα του ,του αρέσει να βγαίνει βόλτες με την παρέα του και δεν τους αποχωρίζεται ποτέ. Από την άλλη έχουμε τη Μαρία, που είναι μία πολύ καλή μαθήτρια με άριστους βαθμούς , λατρεύει τα σπορ και αγαπάει πολύ τους δυο κολλητούς της. Και οι τρεις τους είναι φίλοι από το Δημοτικό και έχουν περάσει δύσκολες και ευχάριστες στιγμές μαζί όμως φέτος τα πράγματα θα αλλάξουν διάφοροι παράγοντες θα επηρεάσουν την φιλία τους και θα την δοκιμάσουν, όμως είναι ακόμα πολύ νωρίς για να σας αποκαλύψω το τέλος αυτής της ιστορίας .Να σημειωθεί ότι το παρακάτω διήγημα , διαδραματίζεται στις αρχές της πανδημίας. Οπότε βρείτε μία αναπαυτική θέση και θυμηθείτε ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο…

Κεφάλαιο πρώτο: Η ανακοίνωση της μη κανονικότητας

Ήταν συνηθισμένο Σάββατο, η Ήρα μόλις είχε ξυπνήσει και ετοιμαζόταν να φάει πρωινό , όταν έφτασε στην κουζίνα αντίκρισε τη μητέρα της να το ετοιμάζει και τον πατέρα της να κάθεται στο καθιστικό και να παρακολουθεί έκτακτες ειδήσεις... Αφού έφαγε, επέστρεψε στο δωμάτιό της και άρχισε να διαβάζει. Όταν πλέον είχε τελειώσει και το διάβασμα είχε φτάσει η ώρα 6:00 και θυμήθηκε ότι είχε συνάντηση με τη Μαρία και τον Γιάννη στο πάρκο. Ετοιμάστηκε, ενημέρωσε τους γονείς της και έφυγε κατευθείαν τρέχοντας για να μην αργήσει. Όταν επιτέλους έφτασε ,οι τρεις φίλοι ξεκίνησαν την κουβέντα:

-Γεια σας, παιδιά ! φώναξε η Ήρα

-Γεια σου και εσένα , είπαν.

-Πώς πάει;

-Καλά, τίποτα το ενδιαφέρον, είπε ο Γιάννης.

-Τα συνηθισμένα , απλώς έχω αγχωθεί για το αυριανό διαγώνισμα , είπε η Μαρία...

-Μια από τα ίδια... αλλα εντάξει, νομίζω θα τα πάμε καλά , είπε η Ήρα!

-Ναι, εντάξει το καλά είναι σχετικό , είπε ο Γιάννης και άρχισε να γελάει , εγώ έχω βαρεθεί το σχολείο... δεν αντέχω άλλο!!

-Τέλος πάντων , ας αφήσουμε το σχολείο τώρα και ας πάμε καμιά βόλτα!

Και έτσι και έγινε ….Καθώς πέρασε η ώρα και ήρθε το βράδυ, αποχαιρετίστηκαν και έτσι πήρε ο καθένας τον δρόμο του για το σπίτι του. Όταν η Ήρα έφτασε επιτέλους σπίτι, αντίκρισε τους γονείς της στη συνηθισμένη θέση του καθιστικού.Εκείνη τους χαιρέτησε και πήγε στο δωμάτιό της, ήταν εξαντλημένη από τη βόλτα και δεν είχε όρεξη, οπότε αποφάσισε να πιάσει το κινητό.Το επόμενο πρωί ξύπνησε και κατευθύνθηκε στο σαλόνι . Εκεί ακολούθησε ένας διάλογος ανάμεσα στην Ήρα και τη μητέρα της:

-Καλημέρα μαμά, τι έχουμε για πρωινό , ρώτησε, η Ήρα.

-Καλημέρα αγάπη μου , σου έχω φτιάξει τοστ να το παρεις μαζί σου στο σχολείο για να μην αργήσεις, απάντησε η μαμά της.

-Εντάξει , έπειτα ετοιμάστηκε για να πάει να βρει τον Γιαννη και τη Μαρία στην στάση.

Αφού έφτασε εκεί ξεκίνησαν και έλεγαν τα νέα τους.

-Γεια σου Ήρα , είπαν οι δυο φιλοι.

-Γεια πως είστε;

-Μια χαρά, λίγο κουρασμένος, αλλά 'νταξει θα αντέξω , ψέλλισε, ο Γιάννης

-Καλά είμαι και εγώ, απλώς έχω πονοκέφαλο , εσύ τι κάνεις;

-Όλα καλά και εγώ απλώς χθες λόγω του τεστ ξέχασα να κάνω τις ασκησεις στη φυσική και μάλλον δεν θα μπω εκείνη την ώρα , είπε, η Ήρα.

-χαχαχαχαχαχαχα , άρχισαν και γελούσαν οι δυο φίλοι , επειδή ούτε εκείνοι τις είχαν κάνει , η Μαρία γιατί είχε μερικές απορίες και ο Γιάννης, επειδή βαριόταν. Έτσι συμφώνησαν να πάνε όλοι μαζί την ώρα της φυσικής στην καφετέρια δίπλα από το σχολείο .

Μετά απ' αυτό,

κατευθύνθηκαν και οι τρεις προς την τάξη τους . Αφού είχαν περάσει οι δυο πρώτες ώρες η διευθύντρια επισκέφτηκε την τάξη έχοντας να κάνει μια ανακοίνωση :

-Αγαπημένοι μου, μαθητές και μαθήτριες, είμαι στη δυσάρεστη θέση να σας ανακοινώσω ότι το σχολείο μας όπως και όλα τα υπόλοιπα σχολεία της χώρας μας πρόκειται να κλείσουν ενδεικτικά για ένα μήνα λόγω έξαρσης της πανδημίας, οι γονείς σας έχουν ενημερωθεί πλήρως. Εύχομαι να τα ξαναπούμε σύντομα , καλό

υπόλοιπο , ευχαριστώ , είπε, η διευθύντρια.

Αμέσως μετά , αναστατωμένα όλα τα παιδιά άρχισαν και φώναζαν διότι δεν είχαν συνειδητοποιήσει αυτό που μόλις είχε συμβεί . Μερικά παιδιά το είχαν υποψιαστεί αυτό από τις τελευταίες ανακοινώσεις στις ειδήσεις, όμως οι τρεις φίλοι δεν γνώριζαν τίποτα, καθώς δεν παρακολουθούν ειδήσεις, μονάχα κάτι είχε προβληματίσει την Ήρα επειδή τον τελευταίο καιρό έβλεπε τους γονείς της να ασχολούνται πολύ με τα νέα αλλά δεν έδωσε και πολλή σημασία .Η πρώτη αντίδραση των παιδιών ήταν ενθουσιώδης, γιατί θα γλιτώνανε το διαγώνισμα...Στο διάλειμμα όλα τα παιδιά συζητούσαν για αυτό , έτσι έκαναν και οι πρωταγωνιστές μας

-Δηλαδή τώρα δεν θα ερχόμαστε σχολείο; είπε με απορία η Μαρία.

-Από ό,τι κατάλαβα όχι, αλλά πώς θα γίνεται το μάθημα; θα μπορούμε να βλεπόμαστε; ρώτησε η Ήρα.

-Δεν ξέρω να σου απαντήσω, αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι δεν θα χρειάζεται να διαβάζω !!! είπε με ενθουσιασμό ο Γιάννης.

Αργότερα, ο καθένας πήγε σπίτι του και η Ήρα ξεκίνησε μια συζήτηση με τους γονείς της :

- Μαμά, σήμερα στο σχολειο μας ανακοίνωσαν ότι …. , δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρόταση της και η μητέρα της την διέκοψε λέγοντας της ότι...

-Ναι, ξέρω μας ενημέρωσαν , είπε με αναστεναγμό...

-Α ναι σωστά ...

Στο μεταξύ, ο μπαμπάς της καθόταν ξανά προσηλωμένος στην τηλεόραση παρακολουθώντας ειδήσεις, όμως αυτή τη φορά δεν έμεινε άπρακτη και πήγε και τον ρώτησε :

-Τι βλέπεις εκεί μπαμπά;

- Την απαρχή της καταστροφής μας , είπε αναστενάζοντας...

-Πρώτα τα σχολεία …. και μετά πολύ φοβάμαι πως θα κλείσει ολη η χωρα , πρόσθεσε..

-Αχα , εντάξει τα λέμε αργότερα , είπε, με δισταγμό η Ήρα και πήγε στο δωμάτιό της.

Για τις επόμενες δύο ημέρες, (το Σαββατοκύριακο δηλαδή)δεν συνέβη κάτι

το ιδιαίτερο και η Ήρα ούτε που συναντήθηκε με τους φίλους της μιας και είχαν τεστ χημείας την επόμενη εβδομάδα. Έτσι το βράδυ της Κυριακής, καθώς πλησίαζε η Δευτέρα , γινόταν χαμός στο chat της τάξης, αναρωτιούνταν όλοι για το πώς θα είναι αύριο το μάθημα . Αφού είχαν ήδη ενημερωθεί από το email του σχολείου πως αύριο το μάθημα θα διεξαχθεί μέσα από μια σχολική ηλεκτρονική πλατφόρμα στις 8 το πρωί.Πολύ ανησυχούσαν ότι δεν θα τους αρέσει, όμως ένα ποσοστό ήταν ενθουσιασμένο, για τον λόγο ότι δεν θα έκαναν κανονικό μάθημα , φυσικά σε αυτή τη μερίδα μαθητών ανήκε και ο Γιάννης.

Κεφάλαιο δεύτερο: Το «νέο» Σχολείο

Την επομένη, λοιπόν, μέρα η Ήρα είχε σηκωθεί από νωρίς το πρωί για να ετοιμάσει τον υπολογιστή και να συνδεθεί εγκαίρως στο μάθημα, πράγμα που έκαναν και αρκετοί άλλοι συμμαθητές της όπως έμαθε αργότερα. Αρχικά φαινόταν πολύ περίεργο στα παιδιά...

-Κυρία, πώς ανοίγω κάμερα;

- Κυρία κολλάει!!

- Δηλαδή, εγώ τώρα πρέπει να στέλνω ασκήσεις μέσω μηνυμάτων;

- Μπορείτε να το επαναλάβετε... γιατί δεν άκουγα...

- Δεν έχω καλή σύνδεση

Αυτές ήταν μερικές από τις ακατάπαυστες ερωτήσεις που έκαναν οι μαθητές στην κυρία των θρησκευτικών που είχαν πρώτη ώρα, κάτι που δεν μπορούσε να διαχειριστεί εκείνη και είχε κουραστεί να απαντάει συνεχώς στις ίδιες ερωτήσεις, παρόλα αυτά προσπάθησε να εξηγήσει στα παιδια πώς δουλεύει αυτό το εικονικό περιβάλλον και να τους μάθει να διαχειρίζονται σωστά μερικές από τις λειτουργίες του .Εν τέλει οι τρεις πρώτες ώρες χάθηκαν απαντώντας σε ερωτήσεις οι καθηγητές προς τους μαθητές, κάτι που ήταν απολύτως φυσιολογικό μιας και ήταν η πρώτη ημέρα τηλεκπαίδευσης!! Οι δύο επόμενες ώρες χάθηκαν λόγω διακοπής ρεύματος,ενώ οι δύο τελευταίες έγιναν κανονικά παίρνοντας έτσι οι μαθητές μία εικόνα πως θα είναι από δω και πέρα το μάθημα. Όταν το μάθημα τελείωσε η Ήρα πήγε και μίλησε στην μητέρα της :

-Μαμά αυτό μου φάνηκε πολύ περίεργο και πρωτόγνωρο!!

- Ούτε εγώ μπορώ να καταλάβω πώς μπορεί να γίνει σωστά το μάθημα έτσι, αναστέναξε

-Ναι, δεν κατάλαβα και πολλά από τις λίγες ώρες που κάναμε μάθημα...

- Ναι, το κατανοώ, Δεν πειράζει λίγος καιρός είναι, θα περάσει, Έλα τώρα να φάμε μεσημεριανό

- Ναι,το ελπίζω!!

Μετά το μεσημεριανό η Ήρα αποφάσισε να κάνει βιντεοκλήση με τη Μαρία και τον Γιάννη και να συζητήσουν πώς τους φάνηκε η πρώτη μέρα. Και έτσι και έγινε:

- Εγώ λέω να το αφήσουμε έτσι... περνάω φίνα, είπε ο Γιάννης πού δεν πρόσεχε καθόλου και έπαιζε βιντεοπαιχνίδια.

- Εγώ θέλω να γυρίσουμε πίσω στην τάξη δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπε η Μαρία.

- Δεν συμφωνώ είναι πολύ κουραστικό , ειδικά για τα μάτια, επισήμανε, η Ήρα.

- Ναι, το μόνο θετικό της υπόθεσης είναι ότι θα έχουμε λιγότερο διάβασμα!

- Ναι, αν το καλοσκεφτείς, συμφώνησε η Ήρα με τη Μαρία

- Δεν θα βγούμε σήμερα, ρώτησε ο Γιάννης.

- Μπα, έχω να προσέχω το μικρό μου αδερφό , είπε η Μαρία

- Εγώ δεν έχω θέμα αν δεν προκύψει κάτι, είπε η Ήρα.

Τελικά οι τρεις φίλοι δεν πήγαν βόλτα,γιατί προέκυψαν κάποιες υποχρεώσεις στην Ήρα . Οι μέρες περνούσαν και το μάθημα γινόταν ολοένα και πιο κουραστικό για όλους τους μαθητές δεν υπήρχε πλέον ενδιαφέρον ούτε ανταπόκριση για τα μαθήματα , ακόμα και ο Γιάννης είχε αλλάξει γνώμη.

Κεφάλαιο τρίτο: Ο από μηχανής Θεός

Με τον καιρό το όλο θέμα της πανδημίας είχε επεκταθεί σε βαθμό που η χώρα αναγκάστηκε να προχωρήσει σε γενικό lockdown για την ασφάλεια των πολιτών. Έτσι, απαγορευόταν να βγαίνουν οι πολίτες έξω για βόλτα ή κάτι άλλο, που δεν

είχε πολλή σημασία , έτσι οι τρεις φιλοι είχαν πολύ καιρό να συναντηθούν , πράγμα που τους είχε φέρει σε απόγνωση. .

Εν τω μεταξύ, στην ομαδική συνομιλία των πρωταγωνιστών επικρατούσε πανικός...

-Παιδιά,δεν αντέχω άλλο , είπε, ο Γιάννης

-Πραγματικά, η κατάσταση είναι ανυπόφορη , τόνισε η Μαρία.

-Θέλω τόσο πολύ να συναντηθούμε οι τρεις μας και να αράξουμε , πόσο μάλιστα να γυρίσουμε πίσω στο σχολείο, γιατί αυτό που ζούμε μπορεί να είναι βολικό μεν αλλά ταυτόχρονα είναι και ψυχοφθόρο πολύ ! είπε, η Ήρα.

-Εγώ, αύριο δεν θα μπω στο μάθημα, δεν μπορώ να το ζω άλλο αυτό, είπε, ο Γιάννης.

-Σε καταλαβαίνουμε , είπαν.

Και κάπως έτσι κυλούσε ο υπόλοιπος καιρός για τους μικρούς μας φίλους, εως μια μέρα …

Το επόμενο πρωί, όταν ξύπνησε η Ήρα είχε πάει 12:00 το μεσημέρι , φαίνεται πως παρακοιμήθηκε... άργησε να το συνειδητοποιήσει μιας και δεν έβρισκε πουθενά το κινητό της ,το συνειδητοποίησε όταν πήγε στην κουζίνα και κοίταξε το ρολόι τοίχου .

-Μαμαααα , άρχισε να φωνάζει η Ήρα

- Έλα, παιδι μου, έρχομαι , ειπε, η μαμά

- Έχει πάει μεσημέρι, γιατι δεν με ξύπνησες; αναφώνησε.

-Να σε ξυπνήσω γιατί; ρώτησε.

-Μαμά είναι Παρασκευή, έχω μάθημα , πωω τώρα θα πήρα απουσίες…

-Δεν σε καταλαβαίνω κόρη μου ,έχετε σταματήσει το σχολείο εδώ και ένα μήνα λόγω της πανδημίας!!

-Ναι, ακριβώς, αλλά μην ξεχνάς ότι τα μαθήματα συνεχίστηκαν κανονικά μέσω ίντερνετ!!

-Τι ακριβώς είναι το ίντερνετ,παιδί μου, τι λες μάλλον ο πολύς ύπνος σε πείραξε , έλα να φας να βρεις τα λογικά σου .

Η Ήρα είχε χάσει τη γη κάτω από τα πόδια της , δεν ήξερε τι να κάνει ,δεν καταλάβαινε τι γινόταν . Πήγε στο δωμάτιό της να ηρεμήσει, όμως δεν εβρισκε

πουθενά το κινητό της, ούτε τον υπολογιστή της και το ξυπνητήρι της είχε γίνει ρολόι τοίχου και είχε αλλάξει θέση!!

-Μα τι γίνεται, έχω μπερδευτεί , που είναι τα πράγματα μου , μονολογησε, η Ήρα.

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μπερδευόταν και αναρωτιόταν τι είχε συμβεί.Κατά το απόγευμα όταν πλέον είχε χωνέψει πως κάτι είχε αλλάξει, ακολούθησε η παρακάτω σκηνή:

-Ήρα, ήρθαν δυο γράμματα από τη Μαρία και τον Γιάννη, για σενα !!

-Γράμματα, απόρρησε...

-Ναι, είναι οι απαντήσεις στο γράμμα που τους έστειλες προχθές.... προφανώς!!

-Αχα… , είπε μπερδευμένη η Ήρα και πήγε στο δωμάτιό της να τα διαβάσει.

Αφού τα διάβασε κατάλαβε τι γινόταν , για κάποιο λόγο δεν υπήρχε ίντερνετ ούτε ρεύμα και υπήρχε και η πανδημία, πράγμα που τους ειχε οδηγήσει στον πλήρη αποκλεισμό πολύ καιρό...και τα γράμματα ήταν ο μόνος τρόπος επικοινωνίας... Ένιωθε παγιδευμένη και άρχισε να ξεσπάει σε κλάματα...της έλειπαν πολύ οι φιλοι της . Δεν θυμάται για πόση ώρα βρισκόταν σε απόγνωση, σκεφτόμενη ότι δεν θα έβλεπε σύντομα τα μουτράκια των φίλων της....
ως που…

-ΝΤΡΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΝΝΝΝΝ, ακούστηκε το ξυπνητήρι των 7:30 π.μ. για το διαδικτυακό μάθημα .

Κεφάλαιο τέταρτο: Μια νέα οπτική γωνία των πραγμάτων

Μετά την αναπάντεχη τρομάρα που πήρε η Ήρα, συνειδητοποίησε πως αυτός ο εφιάλτης που έζησε, δεν ήταν παρά ένα κακόγουστο όνειρο και αναθάρρησε στη σκέψη ότι ανά πάσα στιγμή μπορούσε να δει τους φίλους της... έστω διαδικτυακά!! Αυτό την έκανε να αλλάξει την οπτική γωνία που έβλεπε τα πράγματα. Καθώς είχε αρχίσει το μάθημα της πρώτης ώρας εκείνη δεν έχασε ευκαιρία και έστειλε μήνυμα στους δυο κολλητούς της για να τους ενημερώσει για το τι ειχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ.

-Καλημέρα, παιδιά ,έχω κάτι σημαντικό να σας πω!!

-Καλημέρα και σε εσένα ,τι έγινε ; είπαν οι δυο φιλοι.

-Χθες , ονειρεύτηκα το πιο τρελό όνειρο και άρχισε την εξιστόρηση του ονείρου...

- Έχω μείνει άφωνη πραγματικά, είπε η Μαρία

-Εγώ αυτό που έχω να πω είναι ότι μού λείπετε και θέλω να γίνουν όλα όπως πριν, είπε ο Γιάννης.

-Σας καταλαβαίνω και τους δυο , αλλά ακούστε , είμαι πολύ ευγνώμων που μπορούμε και έχουμε μια επικοινωνία τουλάχιστον μέσω των διαφόρων εργαλείων που μας παρέχει το διαδίκτυο, γιατί μου λείπετε και οι δυο πάρα πολύ! Όμως φαντάζεστε να ζούσαμε όπως στο όνειρό μου , τα πράγματα θα ήταν πολύ χειρότερα...

-Συμφωνώ , πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για το κάθε τι καλό ή κακό που μας συμβαίνει, είπε η Μαρία.

-Ήρα έχεις απόλυτο δίκιο , πρέπει να σταματήσω να παραπονιέμαι και να δω την θετική πλευρά των πραγμάτων , είπε ο Γιάννης.

-Χαίρομαι που συμφωνούμε , είπε η Ήρα

Έτσι οι τρεις φίλοι κατάλαβαν πως δεν έχει σημασία το πως θα επικοινωνούν αλλά να το κάνουν και να προσαρμόζονται στις καταστάσεις και να περνάνε ευχάριστα τον χρόνο τους.

Το μεσημέρι έκατσε στο τραπέζι με πολλή όρεξη...Η επόμενη συνάντηση με τους φίλους, σκέφτηκε, ότι θα ήταν η πιο ευχάριστη και δημιουργική… Δεν θα γκρινιάζω πια, μονολόγησε!! Πάντα υπάρχει κάτι χειρότερο από αυτό που μας συμβαίνει...Η επόμενη μέρα της καραντίνας, αργά ή γρήγορα θα ερχόταν…

Ρογγίτης Δημήτριος Νικόλαος

Απόσταση ασφαλείας

Ο Δημήτριος Νικόλαος Ρογγίτης γεννήθηκε στην Πάτρα το Φεβρουάριο του 1999 και μεγάλωσε στην κωμόπολη της Ανδραβίδας.

Σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, ασχολείται με την ζωγραφική, την ποίηση κι τον ακτιβισμό για τα δικαιώματα των μη ανθρώπινων ζώων.

Έχει πραγματοποιήσει ατομικές κι ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής σε Αθήνα κι επαρχία, έχει βραβευτεί σε Ευρωπαικό εφηβικό διαγωνισμό ζωγραφικής που διοργάνωνε η European Athletics το 2017, έχει διακριθεί με τον 1ο έπαινο σε πανελλήνιο διαγωνισμό ποίησης το 2020 κι και έχει συμπεριληφθεί σε αρκετές ανθολογίες στην Ελλάδα.

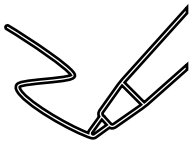

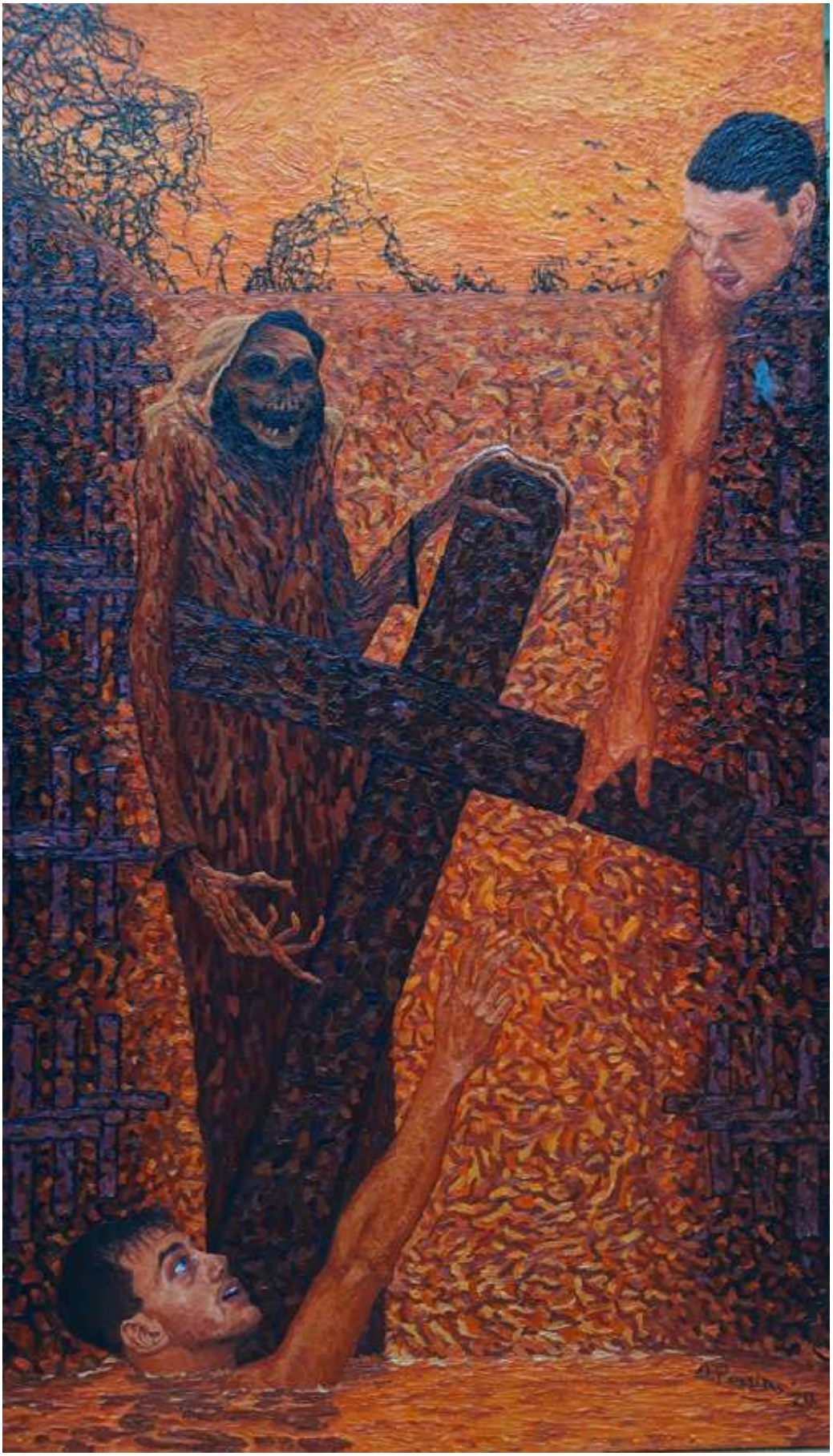

Ρουμελιώτη Μαρία

Κορωνοϊός

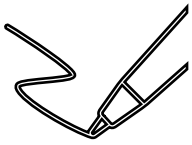

https://youtu.be/VjRpfPaMXQk

Σάλτα Ευφραιμία

Η επόμενη μέρα για τον Covid - 19

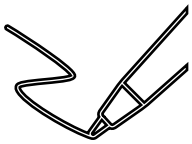

Αντίο
Κορονοϊέ

Αντίο
κορονοϊέ
Ευφραιμία Σάλτο

Σεργίου Αντώνης

Ανοσία

Σιδηροπούλου Χαρίση Εμμανουέλα

Ο εφιάλτης στο Δρόμο με τις Μάσκες

Η Εμμανουέλα Σιδηροπούλου – Χαρίση είναι 10 χρονών και ζει ευτυχισμένη με την οικογένειά της στη Θεσσαλονίκη. Πηγαίνει στην Ε' τάξη της Αμερικάνικης Γεωργικής Σχολής και μιλάει Αγγλικά. Της αρέσει να ταξιδεύει, να μαγειρεύει, να φροντίζει αυτούς που αγαπά και να διηγείται ιστορίες. Το πάθος της όμως είναι τα άλογα. Μέσα από την ιππασία έμαθε ότι πρέπει να πέσεις πολλές φορές και να ξανασηκωθείς ώστε να πετύχεις. Αυτό συνέβη και στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού. Στην αρχή έπεφτε και όλα ήταν δύσκολα. Κατάφερε όμως να δαμάσει τόσο τα άλογα όσο και τις λέξεις. Έχει βραβευτεί και διακριθεί σε διαγωνισμούς Δημιουργικής Γραφής και ονειρεύεται να γίνει μια μέρα σεναριογράφος.

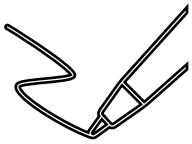

Ένα, δύο

Θα πας στο νοσοκομείο ...

Απαίσιος εφιάλτης! Έμοιαζε, όμως, τόσο αληθινός! Ο κόσμος μας ήταν όπως τον ξέραμε, αλλά μαζί και τόσο διαφορετικός. Είχε ξεσπάσει σε όλο τον κόσμο ένας ιός και είχαν πεθάνει εξαιτίας του εκατομμύρια άνθρωποι μέσα σε λίγους μήνες! Αναγκαστήκαμε να κλειστούμε στα σπίτια μας. Φυλακιστήκαμε από μόνοι μας για να προφυλαχτούμε.

Τρία, τέσσερα,

Τα μάτια σου δεκατέσσερα ...

Οι δρόμοι άδειασαν. Δε βλέπαμε φίλους και σταμάτησαν ακόμη και τα σχολεία. Χάθηκε κάθε χαρά. Η ζωή έγινε τόσο βαρετή.

Ο ιός, ο εχθρός δηλαδή, ήταν αόρατος. Ήταν παντού και πουθενά. Όπως τα φαντάσματα. Φορούσαμε όλοι μάσκες, χρησιμοποιούσαμε αντισηπτικά και υπήρχε απαγόρευση κυκλοφορίας.

Πέντε, έξι,

Ο ιός θα σε καταστρέψει...

Για εμάς τα παιδιά τα πράγματα ήταν όμως ακόμη πιο τρομαχτικά. Όλα είχαν γίνει τόσο παράξενα. Οι αστυνομικοί με τις μάσκες τους μοιάζανε με εγκληματίες, οι περαστικοί στο δρόμο με ληστές και οι δάσκαλοι μας με τρομοκράτες. Χάσαμε την ανεμελιά, την ασφάλεια και τη σιγουριά μας. Ακόμη και αυτά που λέγαν οι μεγάλοι είχαν αλλάξει. Ακούγαμε μόνο για θανάτους, για άρρωστους, για ενέσεις. Κανείς δεν είχε διάθεση πια να παίξει μαζί μας. Όλοι έγιναν ξαφνικά σοβαροί. Όλα έγιναν ξαφνικά επικίνδυνα. Δεν ήξερες ποιον θα κολλήσεις ή ποιος θα σε κολλήσει. Δεν ήξερες αν ήσουν δολοφόνος ή θύμα. Αν θα πεθάνεις ή θα ζήσεις. Αν θα σκοτώσεις ή θα σκοτωθείς.

Εφτά, οχτώ,

Μια λύση αναζητώ...

Έμοιαζε σαν να παίζουμε όλοι εκείνο το παιχνίδι που το λένε «Μια Νύχτα στο Παλέρμο», όπου κλείνουν τα φώτα και κάποιος που δεν ξέρεις ή ακόμη χειρότερα, που ξέρεις πολύ καλά είναι ο δολοφόνος. Μόνο που τώρα δεν ήταν παιχνίδι και έπρεπε να παίξεις θέλεις δε θέλεις. Ο απόλυτος τρόμος!

Εννέα, δέκα,

Τολμάς να περπατήσεις στο δρόμο με τη λεύκα;

Πετάχτηκα από το κρεββάτι μου ιδρωμένη και φοβισμένη. Έτρεξα να βρω τη μαμά μου να δω αν είναι όλα καλά. Έβλεπε τηλεόραση. Με έκπληξη είδα πως ούτε η μαμά μου, ούτε κανείς άλλος στην τηλεόραση φορούσε μάσκα. Ούτε λέγανε τίποτα για το δολοφονικό ιό. Τι άλλαξε; Ήμουν τόσο μπερδεμένη. Οι σκέψεις μου μαλλιά κουβάρια.

«Τι συνέβη; Γιατί έχεις αυτήν την έκφραση; Μοιάζεις σαν να είδες φάντασμα!», είπε η μαμά.

«Όχι μόνο ένα, αλλά έναν ολόκληρο πλανήτη φαντασμάτων!», της απάντησα.

«Μα τι λες κορίτσι μου; Τρελάθηκες;», μου λέει και αρχίζω σιγά σιγά να συνέρχομαι.

Κατάλαβα σύντομα ότι ήταν απλά ένας εφιάλτης! Οι μεγάλοι λένε συχνά πως τα όνειρα δεν είναι τυχαία και πως ακόμη και η πιο μικρή λεπτομέρεια σε αυτά σημαίνει κάτι. Πάνε μάλιστα σε ειδικούς που τους τα εξηγούνε. Τι να σήμαινε άραγε ο δικός μου εφιάλτης; Μήπως υπήρχε λόγος που τον είδα; Ποιο να ήταν το μήνυμά του; Σκέφτηκα πως δεν είχε σημασία αν ήταν αλήθεια ή ψέμα, αλλά αυτό που είχε σημασία ήταν ότι έπρεπε κάτι να αλλάξω, ώστε να μην μοιάζει η ζωή μου με τον εφιάλτη μου. Αποφάσισα λοιπόν να μην αφήσω αυτή την ευκαιρία να χαθεί και είπα να αλλάξω συμπεριφορά!

Οι μεγάλες αλλαγές ξεκινάνε από τα πιο απλά πράγματα. Από τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Μόλις έφτασα, λοιπόν, στο σχολείο έτρεξα και αγκάλιασα με όλη μου τη δύναμη τις φίλες μου λες και ήταν η τελευταία φορά που τις έβλεπα. Δεν πρέπει να θεωρούμε τίποτα δεδομένο. Δεν ξέρεις ποτέ τι μπορεί να φέρει η επόμενη στιγμή. Αυτό μου το έδειξε ξεκάθαρα ο εφιάλτης μου. Έχετε ποτέ σκεφτεί πόσο πολύτιμα είναι τα χαμόγελα; Για ποιο λόγο πρέπει να τα χάσουμε για να τα εκτιμήσουμε; Για ποιο λόγο πρέπει να χάσουμε αυτούς που αγαπάμε για να καταλάβουμε πόσο σημαντικοί είναι για μας και πως δεν μπορούμε χωρίς αυτούς;
Εκεί λίγο πιο κάτω στεκότανε το πιο σημαντικό χαμόγελο για εμένα. Ο κρυφός μου έρωτας. Ο Άρης. Ποτέ δεν του είχα πει ή δείξει τι αισθάνομαι για αυτόν. Βλέπετε τον ήθελε και η κολλητή μου η Άννα. Δεν έπαιζε βέβαια κάτι μεταξύ τους, αλλά δεν

ήθελα να στεναχωρήσω τη φίλη μου καθόλου. Από την άλλη, όμως, η καρδιά μου πήγαινε σαν τρένο κάθε φορά που τον έβλεπα! «Είναι άδικο να μην ξέρει τι νιώθω. Είναι άδικο και για αυτόν, αλλά και για μένα,» σκέφτηκα. «Και αν ξεσπάσει ένας ιός; Και αν αλλάξει σχολείο; Αν φύγει από τη χώρα και τον χάσω;» είπα στον εαυτό μου για τον πείσω να κάνει το μεγάλο βήμα. Τον πλησιάζω λοιπόν, χωρίς να με νοιάζουν πολύ-πολύ οι συνέπειες. Ετοιμάζονταν εκείνη την ώρα με τα υπόλοιπα αγόρια να παίξουν μπάλα. Μαζεύω όλο το θάρρος του κόσμου και τον σκουντάω στον ώμο. Μόλις γύρισε να με δει, χωρίς δεύτερη σκέψη, τον κοιτάζω στα μάτια και λέω μπροστά σε όλους: «Άρη, νομίζω πως μου αρέσεις … μου αρέσεις πολύ.»

Παύση. Δεν ακουγόταν τίποτα. Ο χρόνος σταμάτησε. Ακόμη και τα τριζόνια λες και σταμάτησαν.

Ποιος ο λόγος να περιμένουμε να έρθει η κατάλληλη στιγμή και να μην την δημιουργήσουμε εμείς;, σκέφτομαι. Ποιος ο λόγος να μη μοιραζόμαστε τα συναισθήματά μας και να τα κρατάμε για τον εαυτό μας μόνο; Ποιος ο λόγος να εκφράζουμε την αγάπη μας μόνο όταν ξέρουμε στα σίγουρα ότι μας αγαπούν και οι άλλοι; Για ποιο λόγο να δειλιάζουμε τόσο, ο φόβος να μας δηλητηριάζει τη σκέψη και να μας σταματά από το κάνουμε αυτά που θέλουμε; Αυτές ήταν οι σκέψεις μου αμέσως μετά τη βόμβα που έριξα γιατί σα βόμβα, πιστέψτε με, σκάσαν τα λόγια μου. Όλοι με κοιτούσαν χωρίς να λένε τίποτα.

«Ρε παιδιά, πως κάνετε έτσι; Πρώτη φορά βλέπετε κάποιον να μιλά με ειλικρίνεια και να μην τον νοιάζει η γνώμη των άλλων; Πρώτη φορά βλέπετε κάποιον που δε φοβάται το κουτσομπολιό; Ε, λοιπόν, σε περίπτωση που δεν με άκουσε κάποιος από εσάς καλά, το ξαναλέω: Άρη … μου αρέσεις!»

Δεν ξέρω αν πριν από το όνειρο θα μπορούσα ποτέ να σταθώ μπροστά σε τόσο κόσμο και να εκφράσω τα συναισθήματά μου. Συνήθως, κάθε φορά που έβλεπα τον Άρη ήμουν σαν να είχα καταπιεί μπαστούνι και δεν έβγαινε λέξη από το στόμα μου. Τώρα, όμως, ένιωθα το αίμα να κυλά στις φλέβες μου, σχεδόν το άκουγα για πρώτη φορά! Ένιωθα δυνατή και ελεύθερη. Ένιωθα ζωντανή!

«Και εμένα μου αρέσεις … γενικά, αλλά σήμερα μ ’αρέσεις νομίζω ακόμη πιο πολύ. Είσαι κουλ και θέλω να κάνουμε ακόμη πιο πολλά πράγματα μαζί!,» απάντησε ο Άρης και με γέμισε χαρά!

«Κώστα, μου τη σπας που δεν μου δίνεις πάσα κάθε φορά που παίζουμε μπάλα μπροστά στα κορίτσια,» είπε ο Δημήτρης. «Και εμένα, θέλω εδώ και καιρό να σας πω, δεν μου αρέσει καθόλου η μπάλα. Προτιμώ να διαβάζω ιστορίες,» πετάχτηκε ο Λουκάς. «Δε με νοιάζει που αγαπάς τον Άρη, η φιλία μας είναι πολύ πιο σημαντική,» πρόσθεσε η Άννα, «και έχουμε πολλά να πούμε και να κάνουμε οι δυο μας ως κολλητές…». Με ανακούφισαν τόσο τα λόγια της. «Και εγώ θέλω να σας πω πως τα καθήκοντά μου μού τα κάνει όλα η γιαγιά μου» είπε η Μαρία. «Δεν θα μας πεις κάτι που δεν ξέρουμε» διέκοψε ο Λουκάς και σκάσαμε όλοι στα γέλια.

Και έτσι συνέβη κάτι μαγικό. Όλοι άρχισαν να είναι ειλικρινείς. Να είναι αληθινοί. Ήταν σαν να είχε ξεσπάσει ένας ιός … ειλικρίνειας. Μόνο που σε αυτήν την επιδημία έγινε το αντίθετο από το όνειρό μου: οι μάσκες πέσανε, τα χαμόγελα έλαμψαν, τα μάτια επίσης και ήρθαν όλοι πιο κοντά!

Ήταν πραγματικά σαν όνειρο! Και η αλήθεια είναι πως ένας εφιάλτης με είχε οδηγήσει σε αυτό. Ένας εφιάλτης μου έδειξε πως να κάνω την πραγματικότητά μου σαν όνειρο. Και αυτόν τον ιό ήθελα αυτή τη φορά να τον μεταδώσω σε όλους!

Σπυρόπουλος Σπύρος

Ξημερώνει …

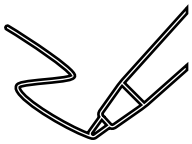

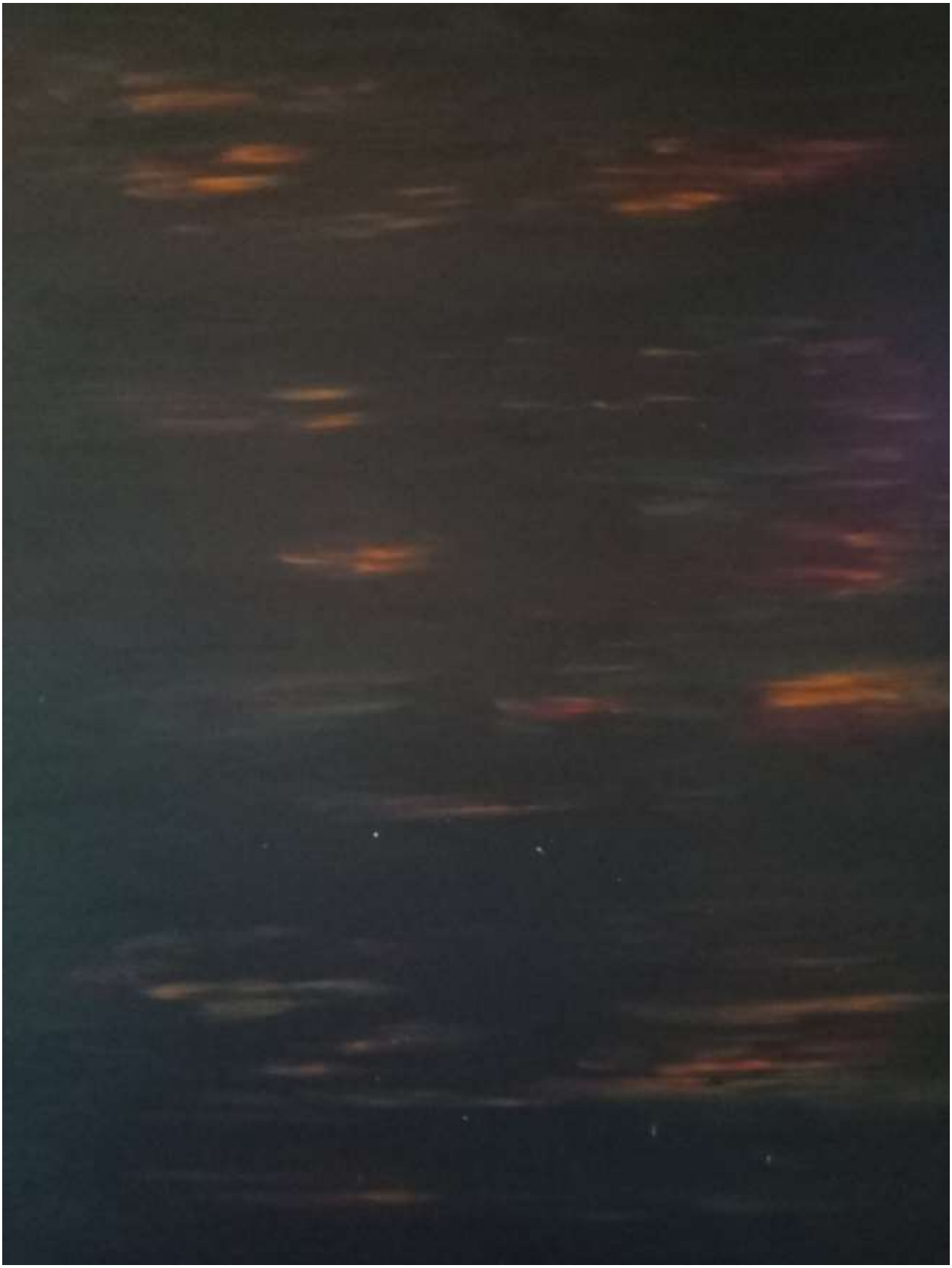

Στεργιάδου Στέλλα

...

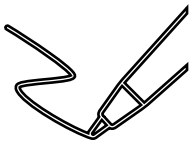

Σφυρίδης Κωνσταντίνος

The end of the invension

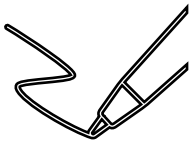

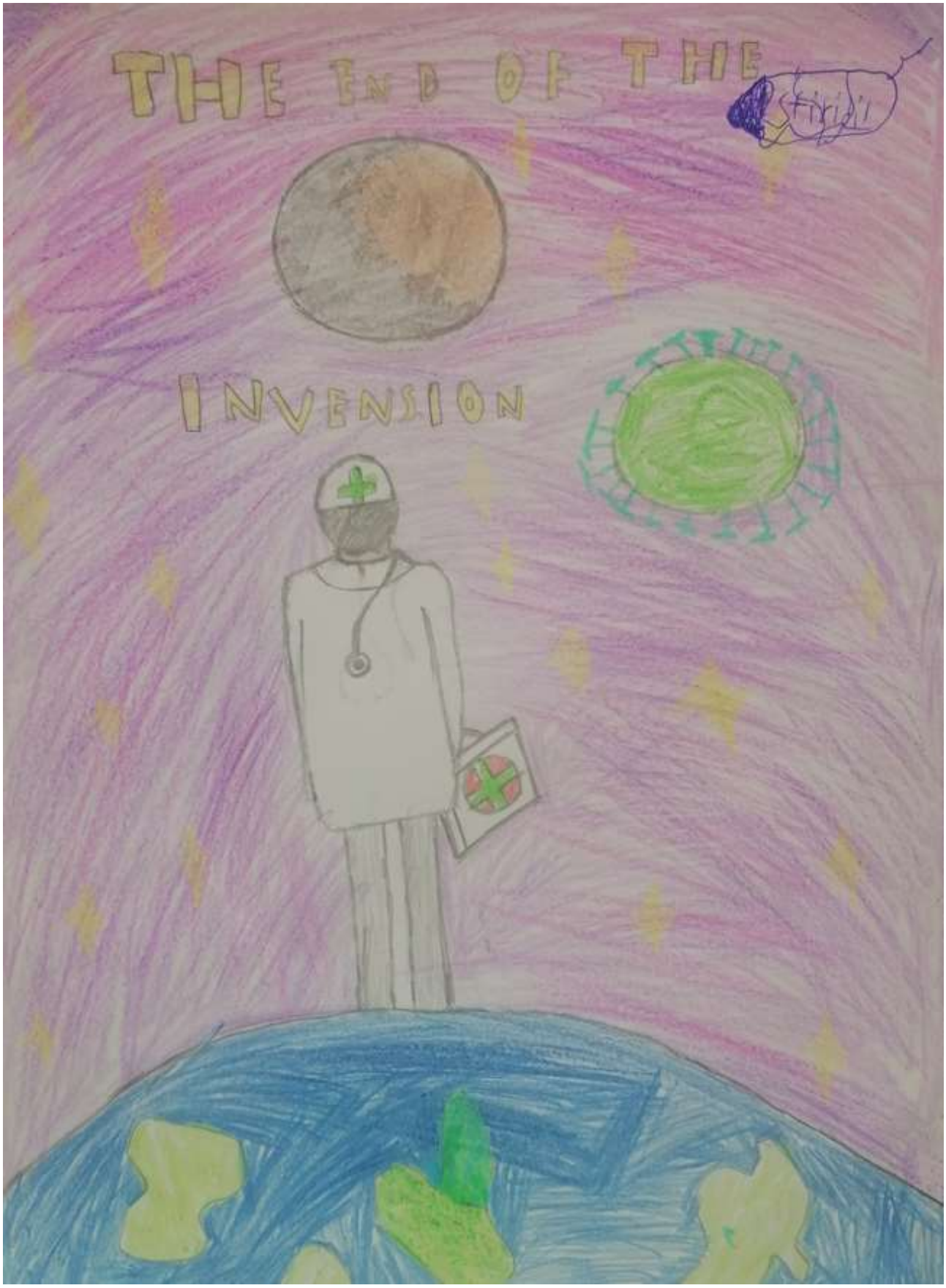
THE END OF THE
INVENSION

Τζουβάρα Θεοδώρα

Ο άγνωστος εχθρός

Η Θεοδώρα Τζουβάρα γεννήθηκε το έτος 1966 στην πόλη των Τρικάλων της Θεσσαλίας από γονείς βλάχικης καταγωγής. Μεγάλωσε στην Αθήνα και σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στο τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας. Έως το έτος 2005 εργάστηκε σε εκδοτικές εταιρείες στην Αθήνα ως Υπεύθυνη Δημοσίων Σχέσεων και Ανθρώπινου Δυναμικού. Από το έτος 2006 έως σήμερα εργάζεται ως εκπαιδευτικός-φιλόλογος σε δημόσια σχολεία της Ελλάδας.

Όλα αυτά τα χρόνια ασχολείται με τη συγγραφή παραμυθιών, διηγημάτων και ποιημάτων. Έχει εκδώσει το παραμύθι με τίτλο: “Ο Όμηρος και ο φίλος του“. Απέσπασε διάκριση για το ποίημα: “Αν έχεις την καλοσύνη”, το οποίο δημοσιεύτηκε από το Σύλλογο «ΛΙΝΟΣ» Λόγου, Μουσικής και Τέχνης στο «Πολύπτυχον Απάνθισμα πνεύματος» τον Ιανουάριο του 2021. Την ίδια χρονιά, βραβεύτηκε και για το ποίημα “Ελλάδα μητέρα ατόφια” από την Αμφικτυονία Ελληνισμού.

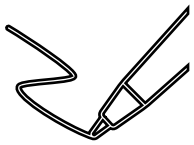

Η Θεοδώρα περίμενε πολλά χρόνια να έρθει επιτέλους το έτος 2020! Ήταν πεπεισμένη ότι αυτή η χρονιά, σαν ερχόταν, θα ήταν σημαδιακή για την ίδια και για άλλους ανθρώπους σίγουρα, μιας και αυτή η επανάληψη του 20 δε θα ξαναερχόταν ποτέ στην ανθρωπότητα. Δεν πίστευε στις προλήψεις. Όμως, για χρόνια τη γλύκαινε η ελπίδα ότι τούτη η χρονιά θα ήταν διαφορετική για τον κόσμο όλο, καλύτερη!

Κι ήρθε η περιβόητη χρονιά κι εκεί άλλαξαν όλα! Ήρθε ο άνθρωπος αντιμέτωπος με το χρόνο και το φόβο… Ένας άγνωστος εχθρός εισέβαλε στις ζωές όλων παντού στη Γη. Ένας ιός φονικός ξεχύθηκε σε κάθε γωνιά του πλανήτη και τα έβαλε με τον άνθρωπο! Ήθελε να τον αφανίσει, μα ο άνθρωπος αντιστεκόταν και ο ιός επέμενε…

Η Θεοδώρα κλείστηκε στο σπίτι της και αυτή, όπως τόσοι άλλοι, για να κρυφτεί, μήπως σωθεί, όταν θα έχει υποχωρήσει ο απρόσμενος εχθρός. Κυβερνήσεις χωρών διαλαλούσαν καθημερινά για πολύ καιρό: «Μείνετε σπίτι σας, για να είσθε ασφαλείς.» Κι έμενε η Θεοδώρα σπίτι της, όπως τόσοι άλλοι, για καιρό, πολύ καιρό! Ο εχθρός κυκλοφορούσε έξω κι αυτή τού κρυβόταν αμπαρωμένη μέσα στο σπίτι.

Άκουγε στις ειδήσεις όλων των μέσων μαζικής ενημέρωσης πανικόβλητους ανθρώπους να χάνουν τους οικείους τους, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να τους αποχαιρετήσουν. Έβλεπε ομαδικούς τάφους, μασκοφόρους νοσηλευτές. Συχνά-πυκνά έρχονταν στο φως και δημοσιεύματα για ανθρώπους σε απόγνωση που αποφάσιζαν να βάλουν τέλος στη ζωή τους.

Σε όλες τις χώρες, είχε απλώσει τα πλοκάμια του ο τρόμος για τη θανατηφόρα επέλαση αυτού του νέου ιού, που τον βάφτισαν: " Covid-19". Μέτρα ασφαλείας, αυστηροί κανονισμοί -υγειονομικοί και όχι μόνο-, οι οποίοι έπρεπε να εφαρμόζονται κατά γράμμα, αλλιώς τα πρόστιμα θα ήταν βαριά και η τιμωρία αμείλικτη: μεγαλύτερη διασπορά του ιού, άρα περισσότεροι θάνατοι! Απανταχού, περιορίστηκε η κίνηση, η κυκλοφορία. Διατάχθηκε η "προσωρινή" παύση κάθε μη αναγκαίας ανθρώπινης δραστηριότητας εν ονόματι της ζωής. Για να εξασφαλιστεί η συνέχιση της ζωής στο μέλλον, «μπήκε στον πάγο» η ζωή στο παρόν.

Όμως, οι συνέπειες για τον άνθρωπο ήταν ολέθριες, αφού η μοναχική ζωή αποβαίνει μοιραία για την ευτυχία. Τόσο οι οικογένειες όσο και τα έθνη

απολαμβάνουν τη ζωή περισσότερο, όταν τη μοιράζονται με άλλους. Το αντίθετο οδηγεί στη δυστυχία. Και ήρθε η δυστυχία!

Η Θεοδώρα τη βίωνε καθημερινά τη δυστυχία. Την οσμιζόταν στις απρόθυμες "ξεψυχισμένες" φωνές των μαθητών της, όταν τους έκανε τηλεμάθημα διαδικτυακά. Δεν άκουσε ξανά χαμόγελα... ούτε ερωτήματα όλο περιέργεια για ζητήματα καθημερινά που προβληματίζουν κυρίως τους εφήβους.

Κατήφεια και αδιαφορία μόνο, ακόμη κι από τους "καλούς" μαθητές, οι οποίοι κάποια στιγμή έπαψαν να υποκρίνονται "δήθεν ενδιαφέρον", γιατί απλά δεν ενδιαφέρονταν για τίποτε πια, πόσο μάλλον για τα μαθήματά τους! Αυτά ήταν τα μόνα συναισθήματα που "ένιωθε" η Θεοδώρα ότι παραμόνευαν στις καρδιές των μαθητών της, που απρόθυμα στέκονταν "μουδιασμένοι" μπροστά στις οθόνες των υπολογιστών τους για έξι τουλάχιστον ώρες κάθε μέρα. Πίσω από την αμείλικτη πειθαρχία, που τους είχε επιβάλει το πολιτειακό σύστημα να ακολουθήσουν αναφορικά με τις υποχρεωτικές τους παρουσίες στο τηλεμάθημα -για να μη χάσουν τη χρονιά τους από τις απουσίες-, κρυβόταν μια εκκωφαντική σιωπή που φώναζε τις σκέψεις τους δυνατά! Και μια έμπειρη εκπαιδευτικός σαν τη Θεοδώρα μπορούσε να τις ακούσει:

- Νιώθω αδύναμος, κυρία, μπροστά στα προβλήματα που αντιμετωπίζω.

- Πώς να παλέψω με κάτι που μου είναι άγνωστο, με έναν αόρατο εχθρό;

- Μας μιλάτε πάντα για πίστη στις δυνάμεις μας, για αισιόδοξη στάση που πρέπει να κρατάμε στη ζωή μας, για υπομονή... Σε τι να στηρίξουμε αυτή την πίστη;

- Τι είναι αυτό που μας απειλεί, κυρία;

- Πού να βρω το θάρρος και τη γενναιότητα να τα βάλω με κάτι που δεν καταλαβαίνω;

- Σίγουρα μπορώ να κάνω ό,τι θέλω με τη ζωή μου;

- Δε θέλω να σας απογοητεύσω, αλλά δεν εμπιστεύομαι κανέναν πια.

- Φοβάμαι. Δεν ελπίζω σε κάτι καλό.

Καυστικά κι αιχμηρά ήταν τα σχόλια πολλών μαθητών της Γ' τάξης του Γυμνασίου, όταν η Θεοδώρα, στα πλαίσια του μαθήματος της Λογοτεχνίας, τούς έκανε μια εκτενή παρουσίαση και ανάλυση στο ποίημα του Διονυσίου Σολωμού: "Ελεύθεροι Πολιορκημένοι". Ο Κώστας σχολίασε:

- Κι εγώ έτσι νιώθω, κυρία, σαν τους Μεσολογγίτες του 1826 "ελεύθερος πολιορκημένος". Μόνο που εμένα δε με πολιορκούν οι Τούρκοι, αλλά ο Covid-19.

Οι υπόλοιποι μαθητές ξέσπασαν σε γέλια κι έσπευσαν να συμφωνήσουν μαζί του. Μάλιστα, η Βάσω, μια επιμελής και σχολαστική μαθήτρια, πήρε ως αφορμή το σχόλιο του συμμαθητή της και πρόσθεσε:

- Κυρία, θεωρείτε πως τώρα είμαστε φυσικά και ηθικά ελεύθεροι; Γιατί, εγώ δεν το νομίζω! Αντίθετα, πιστεύω πως είμαστε όσο τραγικοί ήταν και οι κάτοικοι του Μεσολογγίου τότε, με μόνη διαφορά ότι εμείς δεν υποφέρουμε ακόμη από την πείνα. Αλλά, και για αυτό δεν παίρνω όρκο!

Κι η Φανή συμπλήρωσε αυθόρμητα, αφού πετάχτηκε χωρίς καλά-καλά να έχει τελειώσει τη φράση της η Βάσω, ακριβώς όπως έκανε πάντα μέσα στην αίθουσα:

- Εγώ λαχταρώ για ζωή και κανείς Covid-19 δε θα μου τη στερήσει ούτε τώρα ούτε ποτέ! Λατρεύω τη φύση και δεν μπαίνω σε κανένα δίλημμα, όπως έκαναν οι Μεσολογγίτες. Θα βγαίνω έξω από το σπίτι μου όταν θέλω, για όσο θέλω και κανείς δε θα με εμποδίζει!

Τη χειροκρότησαν όλοι με θαυμασμό, αλλά και απορία μαζί. Το παραλήρημα αυτό, όμως, κράτησε για πολύ λίγο. Σταμάτησε απότομα, όταν ο Μάκης, ένα πολύ ευαίσθητο παιδί του οποίου η φωνή σπάνια ακουγόταν στην τάξη, ξεστόμισε μελαγχολικά:

- Θα θυσιαστούμε κι εμείς;

Όλοι κοκάλωσαν στο άκουσμα αυτής της φράσης, που περισσότερο είχε χροιά κατάφασης παρά ερώτησης! Μεμιάς, διαλύθηκε η ζωηρή ατμόσφαιρα που για πολύ λίγο είχε δημιουργηθεί νωρίτερα.

Παιδί αλλοτινής ζωντάνιας ο Ανέστης έκλεισε το μικρόφωνό του κι έφυγε από την τάξη.

Η Μαρία αναφώνησε:

- Κυρία, γιατί έφυγε ο Ανέστης; Δεν κατάλαβα τι τον πείραξε!

Το ερώτημά της έμεινε να αιωρείται αναπάντητο, γιατί το μάθημα τελείωσε εσπευσμένα. Την κίνηση του Ανέστη ακολούθησαν ένας-ένας όλοι οι μαθητές, οι οποίοι αποσύρθηκαν με έναν ξερό χαιρετισμό. Κάποιοι ούτε που ακούστηκαν, απλά έφυγαν αθόρυβα!

Στις επόμενες διαδικτυακές συναντήσεις τους, η Θεοδώρα συνέχιζε -όπως άλλωστε έκανε και στο παρελθόν- να αναφέρει στους μαθητές της ότι κι αυτό που βιώνουν τώρα είναι μια δοκιμασία για τον άνθρωπο σαν τόσες άλλες από τις οποίες έχει δοκιμαστεί κι έχει βγει νικητής.

Όμως τα παιδιά δε φαίνονταν να ικανοποιούνται από αυτή την τόσο απλοϊκή και τετριμμένη τοποθέτηση για τη φύση και το περιεχόμενο της ανθρώπινης ζωής.

Εκείνη καταλάβαινε τη δυσπιστία τους. Αναλογιζόταν πως κανείς δεν μπορεί εύκολα να ξεγελάσει τα παιδιά και να τα παραπλανήσει με επιφανειακές προσεγγίσεις σε κανένα ζήτημα. Πόσο μάλλον σε ένα τόσο σημαντικό θέμα!

Τα παιδιά υποψιάζονται πως κάτι άλλο, πολύ πιο σοβαρό λαμβάνει χώρα στις δικές τους μέρες. Γνωρίζουν καλά κι ας μην τους το έχει διδάξει κανείς πως η ανθρώπινη ψυχή είναι δυναμική, ζωντανή, ελεύθερη και συνεχώς κινούμενη. Ενώ, αυτά έχουν μετατραπεί σε αδύναμους, ανελεύθερους, ακίνητους ανθρώπους, στην αρχή κιόλας της ζωής τους. Πώς, λοιπόν, να συμβιβαστούν με μια κατάσταση που ξέρουν πως δεν τους αξίζει;

Η Θεοδώρα δεν το βάζει κάτω! Εξακολουθεί με πρωτόγνωρη -για την ίδια- επιμονή και υπομονή να ενδυναμώνει τους μαθητές της ψυχολογικά και πνευματικά. Κάθε τόσο τους επισημαίνει ότι αυτή η φαινομενική αναποδιά, που βιώνουν τελευταία και τους έχει γεμίσει βάσανα και προβληματισμούς, μπορεί να τους μεταμορφώσει στο μέλλον, όταν βγουν νικητές από αυτή την περιπέτεια. Μπορεί να τους μετατρέψει σε ώριμες, δυνατές προσωπικότητες που πλέον θα είναι σε θέση να εκτιμούν τις αληθινές αξίες της ζωής, όπως την ελευθερία γεννημένη από την εμπειρία της νέας αλήθειας. Χορηγός αυτής της αλήθειας... ο Covid-19, ο οποίος άθελά του θα έχει καταστεί ο βασικός υπαίτιος για μια θαυμάσια μεταμορφωτική εμπειρία!

Ίσως να τους έπεισε με τα επιχειρήματά της, άλλους λιγότερο κι άλλους περισσότερο. Πάντα, βέβαια, υπάρχουν και οι μαθητές -ευτυχώς ελάχιστοι-, οι οποίοι από τη φύση τους είναι τόσο απαισιόδοξοι και κυνικοί που κλείνονται ερμητικά στον εαυτό τους και δεν "αφουγκράζονται" τίποτε. Βλέπουν παντού μόνο το κακό! Είναι οι αυριανοί καταθλιπτικοί ενήλικες που καταλήγουν αρνητές της πραγματικής ζωής.

Αυτό που τελικά πολύ θα επιθυμούσε η Θεοδώρα είναι να ζήσει τόσο ώστε να προλάβει να δει αυτή τη μεταμόρφωση των σημερινών ανήλικων μαθητών της. «Θα καταφέρουν, άραγε, να γίνουν οι ζωντανοί δίαυλοι και να περάσουν τον αυριανό κόσμο από το πνευματικό σκοτάδι στο φως;» αναρωτιέται.

Είναι πεπεισμένη πως είναι μονόδρομος για αυτούς: οφείλουν να τα καταφέρουν, αφού δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς!

Τζωρτζακάκη Κατερίνα

Το μαύρο Ροτβάιλερ και ο Προμηθέας

Η Κατερίνα Τζωρτζακάκη γεννήθηκε το 1982 και ζει στον Πειραιά. Κατάγεται από το Τυμπάκι Ηρακλείου και τους Φούρνους Ερμιονίδας. Σπούδασε Ψυχολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Ακολούθησαν εκπαιδεύσεις στη Συμβουλευτική, την Ψυχοθεραπεία, τη Θετική Ψυχολογία και το Art Therapy. Εργάστηκε επί σειρά ετών εθελοντικά με ευπαθείς ομάδες σε διάφορα πλαίσια.

Από το 2016 οργανώνει και συντονίζει εργαστήρια ψυχοεκπαίδευσης και δράσεις με βασικό άξονα τη σύνθεση ιστοριών. Οι δράσεις και τα εργαστήρια αυτά απευθύνονται σε παιδιά και εφήβους τυπικής ανάπτυξης και σε άτομα με αναπτυξιακές δυσκολίες, όπως ο αυτισμός. Έχει μόνιμη συνεργασία με την ΑΜΚΕ Πλοήγηση.

Έχει παρουσιάσει σε επιστημονικά συνέδρια προτάσεις με θέμα τις ιστορίες ως παιδαγωγικό εργαλείο στη γενική εκπαίδευση και την ειδική αγωγή. Δράση που βασίστηκε σε παιδικές της ιστορίες και έγινε σε παιδιατρικό νοσοκομείο παρουσιάστηκε σε πανελλήνιο και πανευρωπαϊκό συνέδριο Παιδιατρικής.

Είναι μέλος του ΔΣ της Φιλολογικής Στέγης Πειραιά. Αρθρογραφεί στη Huffington Post και σε άλλα περιοδικά ψυχολογίας και ποικίλης ύλης. Τα πεζογραφήματα της, «Ο Χορός στη Σκακιέρα», «Παράλληλα Σύμπαντα», «Χαμένες Παραστάσεις» κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Βασιλείου. Από τις Εκδόσεις «Τόπος» κυκλοφορεί το δοκίμιο, «Μητρότητα, η δύναμη στην αδυναμία» που έγραψε με την ψυχολόγο, Γεωργία Τσούμπα και το βιβλίο «Συναντήσεις με τον πατέρα» που επιμελήθηκαν.

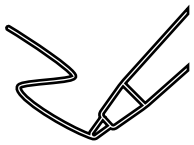

Ήμουν πάντα ένα άτομο με τάσεις υποχονδρίας. Φοβόμουν πως θα αρρωστήσω χωρίς να υπάρχει λόγος και όταν κατέβαινα από το λεωφορείο ήθελα να ξεκολλήσω το δέρμα μου. Είχα ανακαλύψει την αξία του αντισηπτικού τζελ πολύ πριν μας το επιβάλει η πανδημία του κορονοϊου. Δεν θα κρύψω πως είχα και τάσεις αγοραφοβίας. Νεότερη πήγαινα συχνά σε συναυλίες. Απολάμβανα τη μουσική, ωστόσο ανά τακτά χρονικά διαστήματα φανταζόμουν πως κάπου κοντά πιάνει φωτιά και ξαφνικά το πλήθος που τραγουδούσε χαρούμενο κατέληγε να με ποδοπατάει. Ίσως γι' αυτό να φταίει κάτι που συνέβη στην παιδική μου ηλικία.

Όταν ήμουν μικρή, είχα παρακολουθήσει με τους γονείς μου σε αρχαίο θέατρο τον «Προμηθέα Δεσμώτη». Εκείνο το βράδυ είχε πιάσει φωτιά σε ένα πολύ κοντινό μέρος, ακριβώς πίσω από το θέατρο. Θυμάμαι αόριστα τον Προμηθέα να μιλάει στην Ιώ για την οργή των θεών και μακριά πίσω του κόκκινες φλόγες. Η αναστάτωση που θα ένιωσαν οι θεατές μάλλον πέρασε κάπως μέσα μου και έτσι αντιπάθησα τα πλήθη. Αυτή ήταν μια ανάμνηση που διηγήθηκα στον ψυχοθεραπευτή μου κι εκείνος έξυσε το μούσι του χωρίς να πει κάτι. Εγώ προσπαθούσα να του εξηγήσω πως τα πλήθη μου ήταν διπλά δυσβάσταχτα την εποχή της πανδημίας. Μα γιατί σας τα λέω όλα αυτά; Γιατί χθες ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε πως ο κίνδυνος του κορονοϊού έχει περάσει. Είμαστε ελεύθεροι ξανά. Κι εγώ δεν ήμουν καθόλου έτοιμη για αυτό.

Δεν θέλω καθόλου να με παρεξηγήσετε και να θεωρήσετε πως πέρασα καλά στην πανδημία. Πέρασα άθλια, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι. Πριν την πρώτη καραντίνα είχα αγοράσει ένα ωραίο πορτοκαλί σακάκι για μια ομιλία. Είμαι συγγραφέας παιδικών βιβλίων, πηγαίνω συχνά σε σχολεία και μιλάω είτε με τα παιδιά είτε με τους εκπαιδευτικούς για την αξία της ανάγνωσης. Μεταξύ μας, προτιμώ να μιλάω με τα παιδιά. Έχουν πολύ σουρεαλιστικές ιδέες και είναι πηγή έμπνευσης. Αυτό βέβαια δεν έχει πολλή σημασία. Θα έχετε καταλάβει ότι συχνά χάνω τον ειρμό μου κι ελπίζω να με συγχωρέσετε γι' αυτό. Πού είχα μείνει; Α, στο σακάκι. Δεν το φόρεσα ποτέ. Δεν έγινε ποτέ η ομιλία. Ακόμη βρίσκεται στην

κρεμάστρα με το ταμπελάκι που γράφει την τιμή. «Τώρα θα μπορείς να το φορέσεις», θα μου έλεγε ο πρωθυπουργός. «Δυστυχώς δεν μπορώ, κύριε πρωθυπουργέ», θα του απαντούσα. «Έχω πάρει δέκα κιλά από τότε που το αγόρασα». Πολλοί άνθρωποι πάχυναν αυτό το διάστημα κι αυτό είναι κάπως παρηγορητικό γιατί δεν είμαι η μόνη. Ωστόσο το σακάκι θα είναι πάντα εκεί για να μου θυμίζει αυτό που περίμενα και δεν έγινε. Τι ήταν αυτή η πανδημία, αν όχι η στυγνή δολοφόνος των όσων είχαμε προγραμματίσει στις αρχές του 2020;

Μπορεί να σας φαίνεται πως αστειεύομαι και πως αυτό δεν αρμόζει σε ένα θέμα τόσο σοβαρό όσο η πανδημία. Έχετε δίκιο. Ήταν όντως κάτι πάρα πολύ σοβαρό. Ειδικά για όσους έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα έτσι ξαφνικά. Κάποιοι μπορεί να μην μπόρεσαν ούτε να τους αποχαιρετίσουν στην κηδεία. Κάποιοι άνθρωποι που νόσησαν ταλαιπωρήθηκαν πολύ στα νοσοκομεία, η αγωνία θα ήταν αβάστακτη για εκείνους και τους δικούς τους. Δεν γνωρίζω κάποιο τέτοιο περιστατικό για να σας το περιγράψω. Εγώ και τα φιλικά μου πρόσωπα ακούγαμε για τον κορονοϊό όπως οι άνθρωποι που περιγράφει ο Καβάφης στο ποιήμα του για τους Βαρβάρους. Ο κορονοιός ήταν ένας αόρατος εχθρός και γύρω μας πολλοί άνθρωποι ζούσαν σαν να μην υπήρχε. Αυτό μας έκανε κάποιες φορές να αναρωτιόμαστε αν ήμασταν υπερβολικοί ή κακοί γονείς επειδή δεν πηγαίναμε τα παιδιά μας να παίξουν στην παιδική χαρά που, όταν ήταν ανοιχτή, ήταν γεμάτη αμέριμνες οικογένειες.

Η πανδημία ήταν επίσης φοβερά δύσκολη για τους επαγγελματίες υγείας και όλους τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Πιστεύω πως εκείνοι δεν θα έχουν τώρα καμιά διάθεση να αυτοσαρκάζονται όπως εγώ. Θα αποζητήσουν ένα κρεβάτι για να κοιμηθούν ήρεμα για μήνες ή την αγκαλιά των παιδιών τους που πια δεν θα εμπεριέχει φόβο. Ή θα πάνε στον ψυχοθεραπευτή μου για να του μιλήσουν για το πώς είναι να ζεις τόσο καιρό ακούγοντας την ανάσα του θανάτου στον διάδρομο ή στη διπλανή πτέρυγα. Τους εύχομαι στ' αλήθεια να ξεκουραστούν. Μπορεί και να τους ζηλεύω λίγο. Αν άντεξαν μια τέτοια δοκιμασία χωρίς να αρρωστήσουν ψυχικά, η ζωή μετά θα τους φαίνεται παιχνιδάκι. Δεν θα εκνευρίζονται καθόλου, αν το παιδί τους πάρει κάτω από τη βάση σε ένα διαγώνισμα. Ούτε πιστεύω πως θα αγχωθούν ιδιαίτερα για να του οργανώσουν έναν ωραίο, πολυτελή γάμο. Πριν την πανδημία

μια μητέρα νύφης μπορεί να κατέρρεε, αν έκαναν λάθος στα τραπέζια την ημέρα του γάμου της κόρης της. Πριν την πανδημία οι άνθρωποι κατέρρεαν για ένα σωρό ανοησίες. Ελπίζω αυτό να μην επανέλθει, αν και το φοβάμαι. Δεν βλέπω τον εαυτό μου τώρα; Είμαι έτοιμη να καταρρεύσω αυτή τη στιγμή γιατί δεν ξέρω τι πρέπει να φοβάμαι. Όταν συνηθίζεις στον φόβο, τον χρειάζεσαι συνεχώς δίπλα σου. Είναι αυτός που σου υπαγορεύει την επόμενη κίνησή σου.

Τώρα λοιπόν δεν μπορώ να καθησυχαστώ με λίγο αντισηπτικό τζελ. Το αντισηπτικό τζελ θα είναι σε λίγο εκτός εποχής, δεν θα μπορείς να το αγοράζεις στα περίπτερα. Πώς θα καθησυχάζομαι άραγε; Φοβάμαι να πω αυτές τις ανησυχίες στον ψυχοθεραπευτή μου. Νομίζω πως μετά από τόσα χρόνια με έχει λίγο βαρεθεί. Ξέρω πως θα ξύσει το μούσι του και δεν θα μιλήσει. Θα περιμένει να ακούσω την ηχώ της ανοησίας μου. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο και τίποτα πιο ωφέλιμο για σένα από το να σε αφήνει κάποιος να ακούς πόσο ανόητος είσαι. Και μιας και μιλάμε για ψυχοθεραπευτές, ίσως αυτή η εποχή της πανδημίας είχε κάτι πρωτοφανές για τον χώρο της ψυχικής υγείας. Για πρώτη φορά οι ψυχοθεραπευτές εξισώθηκαν τόσο με τους θεραπευόμενούς τους. Ήταν το ίδιο επιρρεπείς στην κατάθλιψη και στο άγχος, στην ανία, την επαναλαμβανόμενη ρουτίνα, τον ψυχαναγκασμό, την υποχονδρία, τις ιδέες θανάτου, ακόμη και τον πανικό. Η υπαρξιακή κρίση είναι μια επισκέπτρια που δεν χαρίζεται σε κανέναν. Αυτά τα χρόνια βέβαια δεν ήξερε πού να πρωτοπάει. Τη φαντάζομαι εξαντλημένη να γυρνάει από πόρτα σε πόρτα. Της άνοιγαν άνθρωποι με πιτζάμες, στην καλύτερη περίπτωση με φόρμες, ποτέ όμως με καλά ρούχα. Όλοι φορούσαν παντόφλες και είχαν ένα κουρασμένο, γκρινιάρικο βλέμμα.

«Τι είναι τελικά η ζωή;», τους έλεγε. Ή «Πόσα μπορείς να ελέγξεις τελικά στη ζωή σου;» Ή «Δεν είσαι αθάνατος, ξέρεις. Μπορεί να πεθάνεις κι εσύ και μάλιστα πολύ πιο σύντομα από όσο νόμιζες. Έχεις κάνει τίποτα που πραγματικά άξιζε;». Κάποιοι θυμωμένοι τής έκλειναν την πόρτα με δύναμη. Φορούσαν τα παπούτσια τους αμέσως και άφηναν τις μάσκες τους στο σπίτι, τηλεφωνούσαν σε φίλους και έβγαιναν έξω όλοι μαζί. Έκαναν ακόμη και πάρτι στις πλατείες. Ένιωθαν αθάνατοι; Ένιωθαν έξυπνοι; Ποιος μπορεί να ξέρει. Πολλοί από αυτούς ήταν νέοι. Το αίμα τους έβραζε, ήθελαν να ερωτευτούν, ήθελαν να δείξουν τα πρόσωπά τους, ήθελαν να εναντιωθούν σε μια κοινωνία που ήταν πάντα εντελώς παράλογη.

Αν κάποιον θεωρώ μεγάλο υπεύθυνο για αυτήν τη συμπεριφορά των νέων είναι σίγουρα αυτή η προηγούμενη κοινωνία που δεν τους έμαθε ποτέ πώς να φροντίζουν τον διπλανό τους, πώς να υπακούνε σε κανόνες, πώς εν τέλει ο κόσμος δεν υπάρχει για να τους ικανοποιεί. Κανείς δεν τους έμαθε ποτέ πως ο κόσμος θα προχωρήσει, όχι με την ανάγκη για επίδειξη υπεροχής αλλά όταν θα μάθουμε να είμαστε στ' αλήθεια ο ένας δίπλα στον άλλον. Ποιος το δίδαξε αυτό στα παιδιά, άραγε; Σχολείο και γονείς ζητούσαν επί δεκαετίες από τα παιδιά μόνο «να είναι πρώτα» και όχι να συνεργάζονται. Το σχολείο ζητά τη συμμόρφωση, η πολιτεία ζητά τη συμμόρφωση. Ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται σαν κάτι που πρέπει να συμμορφωθεί, να καλουπωθεί, να αποδεικνύει συνεχώς την αξία του, να συσσωρεύει χρήμα και αγαθά, να επιδεικνύει τα χαρίσματά του. Όσο αντιμετωπίζεται έτσι, δεν θα νιώσει ποτέ την ανάγκη να βοηθήσει στα αλήθεια τους συνανθρώπους του ή τον κόσμο. Κι αυτό γιατί θα είναι πάντα ο ίδιος εντελώς αβοήθητος σε έναν απύθμενο εγωκεντρισμό.

Με εγωκεντρισμό λοιπόν αντιμετωπίσαμε οι περισσότεροι αυτήν την πανδημία. Ούτε που μπορούσαμε να φανταστούμε πώς ήταν η ζωή σε αυτές τις συνθήκες στις χώρες του Τρίτου Κόσμου ή για έναν άστεγο στον δρόμο. Σίγουρα εκεί αν είχαν τη ζωή μας, θα ευχαριστούσαν το Θεό με δάκρυα στα μάτια. Πηγαινοερχόμασταν στα διαμερίσματά μας σαν ζώα στα κλουβιά, έξαλλοι με τους πολιτικούς, τους επιστήμονες, αυτούς που δεν φορούσαν μάσκα, το ίντερνετ που έπεφτε, τον γείτονα που άκουγε δυνατά μουσική, τα παιδιά μας που ούρλιαζαν όταν τους κλείναμε το βιντεοπαιχνίδι. Όλα αυτά ήταν πολύ δραματικά ξαφνικά. Θυμάμαι τον εαυτό μου, αλλά και φίλους να μιλάμε για όλα αυτά με το ύφος του Προμηθέα Δεσμώτη, όταν του έτρωγαν το συκώτι. Στην πραγματικότητα, όταν θυμώνουμε χωρίς σύνεση, τρώμε οι ίδιοι τα συκώτια μας.

Ακόμη και το μαύρο Ροτβάιλερ στο διπλανό μπαλκόνι ήταν πολύ θυμωμένο στην πανδημία. Πολλές φορές έπινα καφέ στο μπαλκόνι και το έβλεπα στα δύο πόδια να γαυγίζει σε γάτες ή σε άλλα σκυλιά που περνούσαν από κάτω. Το φοβόμουν τόσο πολύ! Έχω διαβάσει πως ένα Ροτβάιλερ μπορεί να φάει και άνθρωπο. Το φανταζόμουν να με τρώει ζωντανή. Θα ήταν πολύ άδοξος θάνατος, ειδικά με μια μισογεμάτη κούπα καφέ δίπλα στο πτώμα μου. Αυτό συνέβαινε στην

πρώτη καραντίνα. Στις επόμενες άρχισα να μιλάω στο σκυλί. Ο άντρας μου δούλευε πολλές ώρες και με είχε παρακαλέσει να μην του μιλάω πολύ. Θα έχετε καταλάβει πως πηδάω από το ένα θέμα στο άλλο και πολλές φορές λέω άσχετα, επίσης κάνω καταστροφικά σενάρια και ασχολούμαι πολύ με τον εαυτό μου. Η καραντίνα μαζί μου ήταν κουραστική. Έτσι δεν είχα σε ποιον να μιλήσω και άρχισα να μιλάω στο σκυλί του γείτονα. Πολλές φορές τού αποκάλυψα τα συναισθήματά μου. Εκείνο δεν είχε μούσι για να ξύσει, αλλά συχνά ένιωθα τρομαγμένη από την ηχώ της ανοησίας μου. Ωστόσο συνέχιζα. Του έλεγα και τα όνειρά μου. Τι ήθελα να γράψω στο μέλλον, πού ήθελα να ταξιδέψω. Του είπα και κάτι που δεν είχα πει σε κανέναν, δηλαδή πως θα ήθελα να χαρίσω τεράστια σακιά με βιβλία σε παιδιά που ζούσαν σε περιοχές με μεγάλη εγκληματικότητα. Φυσικά του είπα πόσο φοβάμαι την εγκληματικότητα. Και το συμβούλευσα να μη γίνει ποτέ το ίδιο εγκληματικό. Του εξήγησα μερικά πράγματα για τον θυμό.

Αυτή η πανδημία είχε τόσο θυμό! Οι γονείς υστεριάζαμε για ατέλειωτες ώρες για τις μάσκες στα σχολεία και την τηλεκπαίδευση. Κι όμως σίγουρα σε είκοσι χρόνια θα θυμόμαστε την τηλεκπαίδευση πολύ διαφορετικά. Μπορεί και νοσταλγικά. Θα θυμόμαστε τη δασκάλα να προσπαθεί να εμψυχώσει το παιδί μας μέσα από την οθόνη. Έβαζε τραγούδια, παραμύθια και μιλούσε αυστηρά στα παιδιά, αν την ώρα του μαθήματος αντάλλασσαν μηνύματα μεταξύ τους με χαρούμενες φατσούλες. Τους μιλούσε σαν να ήταν όλα καλά. Σαν να υπήρχε στον κόσμο μόνο αυτό το παραμυθάκι ή μόνο αυτός ο κανόνας της γραμματικής. Σαν να μην ασφυκτιούσαν οι εντατικές, σαν να μην απειλούνταν το σύστημα υγείας, η δημόσια τάξη, οι οικογενειακές ισορροπίες. «Πρέπει τα παιδιά να μάθουν να γράφουν και να διαβάζουν», είπε η δασκάλα του γιου μου τον Σεπτέμβριο του 2021 και ένιωσα δέος ακούγοντάς την. Νιώθω πάντα μεγάλο δέος απέναντι στους ανθρώπους που πηγαίνουν χέρι-χέρι με το καθήκον τους κι όταν έρχονται μεγάλες δυσκολίες σφίγγουν αυτό το καθήκον και δεν αφήνουν καμία δυσκολία να τους το αρπάξει.

Τώρα λοιπόν που ο πρωθυπουργός είπε πως η πανδημία τελείωσε, ποιο είναι το καθήκον μας; Και τι θα κάνουμε με όλον αυτόν τον θυμό; Τι θα κάνουμε με όλο αυτό το υπαρξιακό άγχος; Τι θα κάνουμε με όλον αυτόν τον φόβο που βιώσαμε; Τι θα κάνουμε με αυτά τα κιλά που δεν φεύγουν με τίποτα; Δεν θα υπάρχει καμία

δικαιολογία τώρα. Τώρα που δεν θα υπάρχουν διαμάχες για τα εμβόλια, για τις μάσκες, για την αξία των επιστημόνων, για το πότε θα ανοίξουν τα μαγαζιά και πότε θα κλείσουν, για το πότε θα ανοίξει η εστίαση και πότε θα κλείσει, για το αν θα έρθουν τουρίστες, τώρα τι θα κάνουμε; Τώρα οι συνωμοσιολόγοι θα γίνουν ξανά γραφικοί και πολλοί άνθρωποι θα είναι χωρίς δουλειά. Τώρα ίσως έρθει ξανά μια μεγάλη οικονομική κρίση. Κι εμείς τι θα κάνουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε για να μην είναι μάταιο όλο αυτό που ζήσαμε; Τι μπορούμε να κάνουμε για να μην επαναλάβουμε ξανά και ξανά τα ίδια λάθη και τις ίδιες ανοησίες και τις ίδιες ατέρμονες διαμάχες που τρώνε για δεκαετίες αυτή τη χώρα, όπως ο γύπας κατέτρωγε τον Προμηθέα;

Αυτά σκεφτόμουν χθες και με είχε πιάσει πανικός. Οι παλάμες μου είχαν ιδρώσει, η καρδιά μου είχε αρχίσει να πετάγεται έξω από το στήθος μου.

«Πήγαινε μια βόλτα καλύτερα», μου είπε ο άντρας μου που βαριόταν να με καθησυχάσει, ειδικά εκείνη τη μέρα που υποτίθεται πως θα ήταν χαρούμενη για όλους, αφού τελείωσε η πανδημία. Έτσι αποφάσισα να πάω μια βόλτα.

Όταν βγήκα έξω ένιωθα παράξενα. Λες και το στόμα μου αναζητούσε τη μάσκα. Όλα ήταν παράξενα χωρίς αυτήν, ακόμη κι ο αέρας που έμπαινε τώρα στη μύτη μου ελεύθερα και αμέριμνα. Η καρδιά μου άρχισε πάλι να χτυπάει δυνατά και ο κόσμος φαινόταν ξαφνικά γκρίζος. Κάποια παιδιά από το γειτονικό σχολείο φώναζαν, όπως φωνάζουν οι έφηβοι όταν έχουν τόση ανάγκη να ακουστούν. Και τότε είδα τον γείτονα και το Ροτβάιλερ να έρχεται κατά πάνω μου.

Το μαύρο σκυλί είχε ξεφύγει και ο ιδιοκτήτης του τρομαγμένος το φώναζε να γυρίσει. Εγώ φοβήθηκα σαν να έπεφτε πάνω μου θηλυκή αρκούδα που προστάτευε τα μικρά της. Έκλεισα τα μάτια περιμένοντας τον θάνατο, μα ο θάνατος δεν έρχεται συνήθως όταν τον περιμένεις ή όταν τον καλείς με τις ανόητες καταστροφολογικές σου σκέψεις.

Το ζώο ανέβηκε πάνω μου σαν να ήμουν ένας αγαπημένος φίλος που είχε εξαφανιστεί για χρόνια. Η γλώσσα του σαλιάριζε τόσο χαρούμενα που δεν σιχάθηκα και ούτε καν αναρωτήθηκα αν θα μπορούσε να έχει ψύλλους. Θα έχετε ήδη καταλάβει πως δεν είχα χαϊδέψει ποτέ σκυλί ως τότε.

Τότε αγκάλιασα το Ροτβάιλερ κι έβαλα τα κλάματα. Εκείνο έμεινε κοντά μου

για λίγα λεπτά, μα ήταν σαν αυτό να κράτησε για χρόνια. Τα όσα συνέβησαν στην πανδημία πέρασαν μπροστά από τα μάτια μου κι εγώ έκλαιγα και το χάιδευα και ήθελα να του πω πόσο πολύ το είχα αγαπήσει γιατί με είχε ακούσει τόσο προσεκτικά όλους αυτούς τους μήνες της καραντίνας. Τελικά το μαύρο σκυλί γύρισε στον ιδιοκτήτη του κουνώντας χαρούμενα την ουρά του. Ο νεαρός άντρας με κοιτούσε παραξενεμένος, αλλά ανακουφισμένος που θα δεν θα κατέληγε στη φυλακή, αφού δεν με έφαγε το ζωντανό του.

Κι ύστερα πήγα μια βόλτα. Ήταν η πρώτη βόλτα μιας εποχής που σε λίγο θα ξεπρόβαλε. Για κάποιον λόγο θυμήθηκα ξανά τον Προμηθέα Δεσμώτη στο αρχαίο θέατρο και τις φλόγες πίσω του. Όπως η δασκάλα του γιου μου στην τηλεκπαίδευση, όπως οι γιατροί στα νοσοκομεία την εποχή του κορονοϊού, έτσι κι αυτοί οι ηθοποιοί εκείνο το βράδυ έκαναν απλώς το καθήκον τους. Αυτό κάνει η ανθρωπότητα εδώ και αιώνες σε αμέτρητες δυσκολίες που έχουν προκύψει. Δεινά έρχονται σε κάθε εποχή ξανά και ξανά. Πανδημίες, παγκόσμιοι πόλεμοι, οικονομικές κρίσεις, φυσικές καταστροφές. Κι η ανθρωπότητα πάντα κάνει απλώς το καθήκον της. Επιβιώνει.

«Θα επιβιώσεις!», νομίζω πως μου είχε πει το Ροτβάιλερ στο αυτί πριν από λίγα λεπτά και τώρα πια ήμουν αναγκασμένη να το πιστέψω.

Τζωρτζακάκη Κατερίνα

Καραντίνα 2001, πρωινό Κυριακής

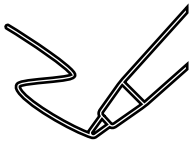

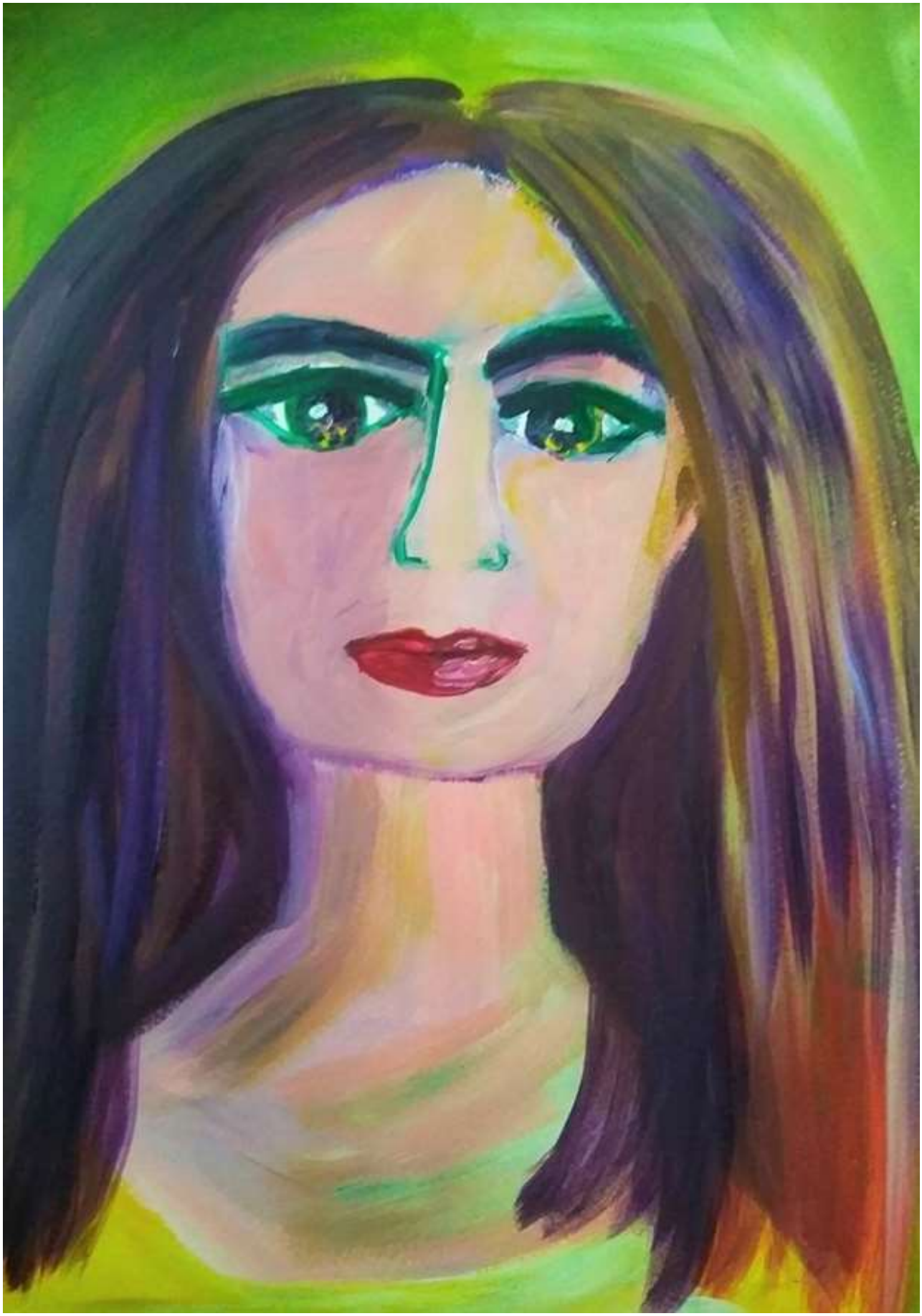

Τσαμπάνης Μηνάς

Η φράση που ήθελε ν' ακούσει!

Ο Μηνάς Τσαμπάνης είναι συγγραφέας / νοσηλευτής και αποκλειστικός νοσοκόμος.

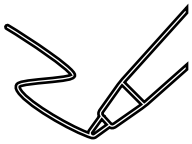

Ελλάδα, έτος 2021, αρχές Καλοκαιριού.

Ένας πόλεμος συνεχιζόταν να μαίνεται. Ένας ύπουλος αόρατος εχθρός είχε απλώσει τη κυριαρχία του φόβου και την ανασφάλεια σε παγκόσμια κλίμακα, συστήνοντας την Ανθρωπότητα με τη πραγματική της θέση στη Κοσμική Ροπή των Γεγονότων και την ανάγκασε να έρθει αντιμέτωπη με τον ίδια τα λάθη της από έπραξε στο παρελθόν. Αυτά ήταν τα χρόνια της Πανδημίας, του πολέμου που δινόταν με αυτόν τον ύπουλο εχθρό.

Το Τρίτο Κύμα επιτέλους άρχιζε πια να καταλαγιάζει. Ένα Κύμα διαφορετικό από τα δύο που είχαν προηγηθεί πριν από κάποιες εβδομάδες. Το Σύστημα Υγείας δοκιμάστηκε όπως ποτέ άλλοτε. Νοσοκομεία επιστρατεύτηκαν και μετατράπηκαν σε οίκους ελέους για τα θύματα αυτού του πρωτοφανούς αόρατου εχθρού. Πολλά μέλη του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού είδαν τις φυσικές και ψυχικές αντοχές τους να δοκιμάζονται , να ξεπερνιούνται και εν τέλει να θέτουν νέα όρια για τους εαυτούς τους για να ξεπεράσουν στο άμεσο μέλλον.

Τώρα όμως τα πράγματα έδειχναν επιτέλους μια ζυγαριά να γέρνει προς το μέρος των λευκοντυμένων μαχητών που συχνά πυκνά έδιναν αυτή τη μάχη, πίσω από τα παρασκήνια. Το νεοσύστατο όπλο που είχε πια στη διάθεσή του το Σύστημα Υγείας, το εμβόλιο, σε συνδυασμό με τα ήδη υπάρχοντα προληπτικά μέτρα που ενίοτε φάνταζαν αρκετά περιοριστικά, άρχιζε να επιτέλους να αποδίδει αποτελέσματα αφού είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη των πολιτών. Σιγά αλλά σταθερά, εμφανιζόταν μια επιπέδωση στους επιδημιολογικούς δείκτες Τώρα οι μαχητές μπορούσαν να αντικρίζουν αυτή τη τραγική κατάσταση με μια συγκρατημένη σπίθα αισιοδοξίας ότι κάπου παρακάτω, η επιπέδωση θα έδινε την θέση της σε μια ευλογημένη πτώση.

Αυτό που ένιωθαν όμως μέσα στη ψυχή τους ήταν αντιφατικά συναισθήματα. Από τη μια ένιωθαν χαρά και μια θέρμη για κάθε θύμα που κατάφερναν να απομακρύνουν από τις μέγγενες του αόρατου εχθρού. Από την άλλη πάλι ένιωθαν μια πικρία… Μια πικρία που νιώθει κάποιος όταν τα δίνει όλα, ακόμα και όταν χρειάζεται να ξεπεράσει τα όριά του αλλά δεν ακούει μια μικρή φράση. Μια φράση που δυστυχώς όλοι μας την χρησιμοποιούμε τόσο πεζά.

Η ώρα είχε σημάνει τρείς το μεσημέρι. Η πόρτα των αποδυτηρίων του Νοσηλευτικού Προσωπικού που ναύλωνε το χώρο της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας άνοιξε βιαστικά, και αγανακτισμένα, αλλά έκλεισε με μια ιδέα διακριτικότητας, σαν και η υπαίτια αυτού του αντιφατικού ανοιγοκλεισίμου να μην ήθελε να τραβήξει τη προσοχή προς το μέρος της.

Η Κλειώ κοίταξε το πάγκο που υπήρχε ανάμεσα στις δύο σειρές φωριαμών και περπάτησε αργά προς το μέρος του ανταποκρινόμενη στο έμμεσο κάλεσμά του το οποίο μόνο με τη κούραση του κορμιού της μπορούσε να αντιληφθεί. Στάθηκε για λίγα λεπτά ακριβώς από πάνω του και τον αγνάντεψε χωρίς να ξέρει καν τον λόγο, με λεπτές κινήσεις κάθισε επάνω του νικημένη από τη κόπωση η οποία ενίσχυε το άδραγμα της βαρύτητας πάνω στο κορμί της. Το χέρι της χάιδεψε το σκληρό δέρμα του πέλματος του αριστερού ποδιού. Το ένιωθε να καίει κυριολεκτικά και ήταν σκληρό σα πέτρα όπως και κάθε άλλη φορά στο παρελθόν.

Δήλωνε σε όλους ότι ήταν τριάντα χρονών. Ήταν τριάντα χρονών και όμως εκείνη τη στιγμή δεν ένιωθε τη ζωηράδα που κανονικά θα έπρεπε να συνοδεύει αυτή την ηλικία. Τουναντίον ένιωθε την ηττοπάθεια και την κούραση που συνήθως συνοδεύει την ηλικία των δεύτερων ήντα.

Ναι, ένιωθε σαν να ήταν μια ηλικιωμένη που δεν είχε χορτάσει κάποιες εμπειρίες που κάποιοι άλλοι τις έβλεπαν κάποτε ως δεδομένα και ήταν φορτωμένη από ένα σωρό εξαντλητικών πρέπει. Δεν παραπονιόταν όμως. Για πρώτη φορά μετά το πέρασμα των τελευταίων δέκα σχεδόν ωρών, ένιωθε λυτρωμένη. Ένιωθε απελευθερωμένη και απαλλαγμένη από το στρες που πάντα χαρακτήριζε τη βάρδιά της και δήλωνε απροκάλυπτα ανυπόμονη στην ιδέα ότι μέσα στα επόμενα λεπτά, θα ένιωθε το ζεστό χάδι του νερού στο ντους που βρισκόταν κοντά στο τμήμα.

Και ενώ η διαδικασία μεταπήδησης από τη γαλαζοπράσινη περιβολή της σε μια πιο ανάλαφρη ένδυση έτσι ώστε να πορευθεί με άνεση στο λουτρό είχε αρχίσει δειλά, ένα ξαφνικό στοπ παρουσιάστηκε εντελώς απρόοπτα και της επέβαλε μια αλλαγή των άμεσων σχεδίων της.

Ήταν η φωνή της Προϊσταμένης της οποίας η ακαμπτότητα πήγαινε ασορτί με την αυστηρότητα στο βλέμμα και τη μηδενική της ανοχή σε οποιαδήποτε μορφή

κωλύματος και τώρα ακουγόταν από το ηχείο της ενδοεπικοινωνίας που σύνδεε όλους τους χώρους της Μονάδας με το γραφείο της για να κεντρίσει τα τύμπανα των αυτιών της σα σφήκα.

‘’Ακολουθεί ανακοίνωση εκ της Προϊσταμένης του τμήματος…’’.

Η Κλειώ κοίταξε προς το ηχείο αγανακτισμένη Ξεφυσώντας ενοχλημένα. Αναρωτήθηκε τι στην οργή ήθελε πάλι αυτός ο θηλυκός τύραννος!

Η απάντηση της δόθηκε άμεσα.

‘’Παρακαλείται όλο το προσωπικό που εξακολουθεί να δίνει το παρόν στη Μονάδα να παραβρεθεί αμέσως στη κλίνη νούμερο τέσσερα’’ δήλωσε ορθά κοφτά. ‘’Εξυπακούεται ότι θα πρέπει να τηρηθούν τα πρωτόκολλα ατομικής προστασίας’’.

Πολύ σύντομα το όποιο αρνητικό αίσθημα είχε καταφέρει να ανθίσει στιγμιαία σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα είχε μόλις καταποντιστεί. Ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε στη κλίνη νούμερο τέσσερα και μπορούσε να φανταστεί το λόγο για τον οποίο η Προϊσταμένη απαιτούσε τη παρουσία όλων όσων βρίσκονταν ακόμα εκεί, είτε το ωράριο τους είχε τελειώσει είτε όχι. Ξαφνιάστηκε βέβαια γιατί νόμιζε, βάσει των καθημερινών δεδομένων που προέκυπταν από τη εξέλιξη της κλινικής εικόνας, πως αυτή η έκβαση θα διαδραματιζόταν το αργότερο αύριο ή μεθαύριο. Για κάποιο λόγο όμως δεν ένιωθε καμιά ενόχληση για αυτή την επίσπευση.

Ο υποθάλαμος που βρισκόταν στο βάθος του τμήματος και στέγαζε τη κλίνη νούμερο τέσσερα ήταν αρκετά γεμάτη, για τα τρέχοντα δεδομένα δηλαδή. Μια ομάδα από άτομα που ήταν ντυμένοι σαν να εργάζονται σε κάποιο εργοστάσιο πυρηνικής ενέργειας είχαν περικυκλώσει το κρεβάτι. Επάνω του βρισκόταν ξαπλωμένη μια αρκετά αδύνατη γυναίκα, πάνω κάτω γύρω στο πενηντακοστό έτος της ηλικίας της, εμφανώς καταβεβλημένη και ταλαιπωρημένη. Στο πρόσωπό της είχαν σχηματιστεί πολλές ρυτίδες έκφρασης, ιδίως στη περιοχή του μετώπου και τα κάτω βλέφαρα ήταν κομμένα.

Η Κλειώ μπήκε μέσα στο θάλαμο, ντυμένη ακριβώς στο ίδιο μοτίβο. Έριξε μια ματιά στο περίγυρο αλλά πολύ γρήγορα η προσοχή της εστιάστηκε στην ασθενή. Δεν πέρασε ούτε καν ένα κλάσμα του δευτερολέπτου για να διαπιστώσει προς μεγάλη της ικανοποίηση ότι η εικασία της ήταν σωστή.

Η Κωνσταντίνα Κελτίνου μόλις είχε αποδιασωληνωθεί και μια μάσκα τύπου Venturi είχε αναλάβει την υποστήριξη της αναπνοής. Η τελευταία μέτρηση οξυγόνου στο αρτηριακό της αίμα είχε δείξει επιτέλους μια αργή μεν αλλά σταθερή ανοδική τάση και μόλις πριν από λίγα λεπτά η απόφαση είχε παρθεί ότι η αναπνευστική λειτουργία έπρεπε να αυτονομηθεί.

Αυτό σήμαινε ότι έχοντος καλώς των πραγμάτων και Θεού επιτρέποντος, μια ακόμα μάχη μόλις είχε κερδηθεί ενάντια στον Αόρατο Εχθρό.

Ο ήχος των χειροκροτημάτων πλημμύρισε το θάλαμο αλλά σταμάτησε απότομα από ένα άκαμπτο και σχεδόν κεραυνώδες ‘’σσσστ’’

Ο άντρας που βρισκόταν ακριβώς από πάνω από το κεφάλι της Κωνσταντίνας κρατούσε ένα μικρό φακό, στο μέγεθος σχεδόν ενός στυλό και έριχνε για μια τελευταία φορά τη μικρή φωτεινή δέσμη κατευθείαν στα μάτια της. Αν και το πρόσωπό του ήταν καλυμμένο από την ειδική μάσκα προστασίας, τα καλυμμένα από την προστατευτική προσωπίδα μάτια του ακτινοβολούσαν από ικανοποίηση.

‘’Θαυμάσια!’’ μουρμούρισε.

‘’Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος με τις φωτοαντανακλαστικές αποκρίσεις από τις κόρες των ματιών, αυτό σημαίνει ότι έχουμε άριστη εγκεφαλική λειτουργία!’’

‘’Να υποθέσω λοιπόν ότι θα ενημερώσετε το συγγενικό περιβάλλον για την εξέλιξη;’’ Ρώτησε η Προϊσταμένη καθώς έγραφε στο έντυπο ατομικής αναγνώρισης του ασθενούς που βρισκόταν στο κάτω μέρος του κρεβατιού.

‘’Ναι, και βέβαια’’ αποκρίθηκε εκείνος καθώς απομάκρυνε το φακό μακριά από το πρόσωπο της ασθενούς. Εκείνη έκλεισε απαλά τα μάτια της ενώ τα ξέπνοα μουγκρίσματα της ακουγόταν ολοένα και πιο δυνατά. ‘’Αυτό θα κάνω μόλις βγω έξω από τη Μονάδα. Για την ώρα, θα ήθελα για τις επόμενες ημέρες να την συνδέσετε με ένα μόνιτορ καταγραφής ζωτικών σημείων και να ελέγχεται το ποσοστό οξυγόνου σε τακτική βάση’’.

‘’Φυσικά!’’

‘’Αν διαπιστώσετε πτώση του οξυγόνου κάτω από το 90 τοις εκατό η οποία κρατάει πάνω από ενάμιση λεπτό, να με ενημερώσετε αμέσως’’ τόνισε ο άντρας καθώς έβγαινε από το θάλαμο. ‘’Και φυσικά εννοείται η τήρηση της νέας τροποποιημένης θεραπευτικής προσέγγισης με νεφελοποιήση. Α, και φροντίστε να

την ενυδάτωση της με ενδοφλέβια χορήγηση Φυσιολογικού Ορού 1000cc εμπλουτισμένου με ένα κάλιο και δύο νάτρια σε 50 μικροσταγόνες ανά λεπτό''.

''Κατανοητό'' επιβεβαίωσε η Προϊσταμένη καθώς συνέχιζε να ενημερώνει το δελτίο με τις νέες τροποποιήσεις στο θεραπευτικό πλάνο.

Η Κλειώ βρισκόταν εκεί κατά τη διάρκεια της εξέτασης της Κωνσταντίνας και απλά κοιτούσε τον γιατρό την ίδια ώρα που εκείνος περνούσε βιαστικός από δίπλα της χωρίς καν να της δώσει τη παραμικρή σημασία.

''Δεσποινίς Καρτάτου;'' ρώτησε με εμφανή απορία στη φωνή της η Προϊστάμενη καθώς επανατοποθετούσε, αρκετά δύσκολα εξαιτίας των καλυμμένων χεριών της το ενημερωμένο δελτίο στην ειδική φόρμα πάνω στο κρεβάτι. ''Ακόμα εδώ είστε;''

''Μ.. Μάλιστα!'' απάντησε κάπως αμήχανα εκείνη. Λες και είχε πιαστεί εξ απήνης.

''Δε ήταν απαραίτητο να παραμείνετε και κατά τη διάρκεια της νευρολογικής εκτίμησης''.

''Ναι, έχετε δίκιο! Φεύγω… Φεύγω αμέσως!'' είπε καθώς άρχισε να προχωράει προς το ειδικό αποδυτήριο για να απομακρύνει την επιπρόσθετη επένδυση.

Με αυτή την φράση, η Κλειώ τάχθηκε σε άτακτη αλλά ζωηρή υποχώρηση, λες και με κάποιο μαγικό τρόπο το σώμα της είχε διαγράψει με μιας τις προηγούμενες εξαντλητικές ώρες.

Ο χρόνος πέρασε πολύ γρήγορα. Συγκεκριμένα, δύο εβδομάδες είχαν περάσει. 15 ημέρες στενότατης παρακολούθησης.

Ένα δεκαπενθήμερο κατά το οποίο, η Κωνσταντίνα είχε μεταφερθεί από τον υποθάλαμο 4 της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας στον τρίτο θάλαμο της Υπομονάδας. Αυτή η μεταφορά κρίθηκε αναγκαία μιας και τα ζωτικά σημεία της έδιναν την εικόνα για μια συγκρατημένη σταθεροποίηση και η παραμονή της μέσα στο… ιδιαίτερο εκείνο περιβάλλον είχε κριθεί εν δυνάμει και επικίνδυνη μιας και ο κίνδυνος κάποιας απροσδόκητης ενδονοσοκομειακής μόλυνσης γινόταν πιθανός. Ιδίως όταν το ανοσοποιητικό της σύστημα ήταν τόσο εξαντλημένο μετά από τη τιτάνια μάχη που είχε δώσει.

Η Υπομονάδα ήταν ένα τμήμα, που είχε υποστεί την ανάλογη αναδιοργάνωση έτσι ώστε να μπορεί να ανταπεξέλθει αυτές τις ιδιαίτερες συνθήκες, όπως ακριβώς είχε συμβεί και με το υπόλοιπο νοσοκομείο από τον καιρό που ξέσπασε το Δεύτερο Κύμα. Η Υπομονάδα με λίγα λόγια είχε γίνει ένας χώρος φροντίδας για τα αυξανόμενης επικινδυνότητας περιστατικά, είτε βρίσκονται κοντά στη διασωλήνωση, είτε βρίσκονται στο δρόμο της ανάρρωσης. Μέσα σε αυτό ο προαναφερόμενος κίνδυνος ήταν ένα κλικ πιο περιορισμένος με την έννοια ότι εκεί, οι ασθενείς πέρα από τις περαιτέρω διαδικασίες ως προς την οριστική τους σταθεροποίηση μάθαιναν σιγά, σιγά να επανακτούν την αυτονομία τους μετά την επιτυχημένη πρώτη έγερση.

Η Κωνσταντίνα αφού είχε επανακτήσει την επαφή της με το περιβάλλον στο 100% και είχε εναρμονιστεί, σε ψυχολογικό επίπεδο, με αυτές τις τρομακτικές εμπειρίες που βίωσε και που συνέχιζε να βιώνει, ξεκίνησε τον δικό της προσωπικό αγώνα, μέσα στην Υπομονάδα έχοντας σα πρωτεύοντες στόχους την αποκατάσταση της και την επανάκτηση της αυτονομίας της με τη βοήθεια των φυσιοθεραπευτών οι οποίοι είχαν θεσπίσει ένα πλάνο για την ενδυνάμωση των άκων και της αναπνευστικής της λειτουργίας και με την συνεργασία μεταξύ γιατρών και νοσηλευτικού προσωπικού ως προς το υπόλοιπο σκέλος του θεραπευτικού της πλάνου. Στη συνέχεια, αν όλα έβαιναν κατ' ευχήν και δεν παρουσιαζόταν κάποια απρόσκλητη και ανεπιθύμητη παρέκκλιση, θα μεταφερόταν σε μια, δύο το πολύ βδομάδες στην Πνευμονολογική Κλινική για τα απαραίτητα ''τελειώματα''.

Αυτό που δεν γνώριζε όμως η μαχήτρια της ζωής ήταν ότι αυτός ο αγώνας της παρακολουθόταν από έναν θεατή, κρυμμένο από την αντίληψή της κάπου στα ''παρασκήνια''.

Η Κλειώ βρισκόταν εκεί κάθε μέρα. Αφού σχόλαγε, περνούσε πάντα από εκεί και καθόταν για κάνα τέταρτο και διακριτικά τη κοιτούσε. Πότε την πετύχαινε να κοιμάται, πότε να κάνει τις συνεδρίες της με τον φυσιοθεραπευτή. Την πετύχαινε σε διάφορες φάσεις αυτής της νεοσύστατης καθημερινότητας αλλά πάντα έδινε διακριτικά το παρών και χάριζε στον εαυτό της ένα χαμόγελο αλλά και σε εκείνη ένα ψιθυριστό μπράβο σε κάθε βελτίωση και με κάθε επιτυχημένη προσπάθεια να σταθεί όρθια χωρίς κάποια υποστηρικτική βοήθεια.

Η κοπέλα γνώριζε γιατί βρισκόταν εκεί και για ποιο λόγο χαιρόταν με κάθε επιτυχία που κατάφερνε η Κατερίνα στη μάχη της προς την επανάκτηση της ζωής της. Στον αντίποδα λυπόταν και μάλιστα αρκετά όταν διαπίστωνε ότι αυτή η θλίψη που είχε εμφανιστεί από το διάστημα της εξόδου της από τη Μονάδα δεν έλεγε να σβηστεί από το πρόσωπό της Ο λόγος για αυτές τις επισκέψεις ταν ένα μικρό μυστικό που δεν το είχε πει σε κανέναν.

Ήταν το μικρό της μυστικό.

Εκείνη τη νύχτα ήταν πολύ μουντή, πολύ ήσυχη. Θα έλεγε κανείς μαρτυρική για τη θαμώνα του θαλάμου 3.

Η Κωνσταντίνα είχε τα μάτια της ορθάνοικτα και κοιτούσε το σκοτεινό ταβάνι, κυκλωμένη από αυτή την αποπνικτική σιωπή. Μια σιωπή η οποία έσπαγε μόνο από τους ήχους που προέρχονταν από τα μόνιτορ καταγραφής ζωτικών σημείων των διπλανών θαλάμων. Η αγανάκτηση έμοιαζε με ένα φίδι, με ένα βόα που με μια βασανιστική άνεση ερπόταν μέσα της και τυλιγόταν γύρω από το ίδιο της το εγώ, ένιωθε τις αντοχές της να την εγκαταλείπουν λίγο-λίγο και η απόγνωση να τη κατακλύζει.

Τα αναφιλητά και τα ξεφυσήματα γίνονταν ολοένα και πιο συχνά κάθε φορά που σήκωνε το κεφάλι και αντίκριζε αυτή τη μοναξιά και η προοπτική του ότι θα έπρεπε να την ανεχθεί για ακόμα τρεις ημέρες λίγο πριν πάρει εξιτήριο και μεταφερθεί σε κάποια κλινική όπου ποιός ήξερε τι βασανιστήρια την περίμεναν εκεί, έδινε σε αυτό το φρικτό ερπετό την δύναμη, τη τροφή θα έλεγε κανείς, για να συνεχίσει το έργο του.

Όμως… η σιωπή είχε παραμερίσει μια ιδέα και το άκουσμα μιας μελωδικά γλυκιάς φωνής, επικάλεσε το όνομά της.

‘’Κ. Κωνσταντίνα;’’

Ξαφνιασμένη , η γυναίκα σήκωσε το κεφάλι και στήριξε το θώρακά της με τους αγκώνες έτσι ώστε να αποκτήσει μια καλή οπτική και εντοπίσει τον ιδιοκτήτη αυτής της φωνής. Μια σκιώδης φιγούρα στεκόταν στην είσοδο του θάλαμο και με διστακτικότητα πλησίαζε προς το εσωτερικό.

‘’Ποιός… Ποια είναι εκεί;’’ ρώτησε με μια ιδέα φόβου. ‘’Καλλιόπη; Εσύ… Εσύ είσαι;’’

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, το πρόσωπο της φιγούρας φωτίστηκε από το πενιχρό φως που αναδυόταν από τον λαμπτήρα νυχτός που άναψε η Κωνσταντίνα πατώντας το διακόπτη που βρισκόταν ακριβώς πάνω από το κεφάλι της, δίπλα από τη συσκευή κλήσης του νοσηλευτικού προσωπικού. Το διάγραμμά ενός γλυκού χαμόγελου αποκαλύφθηκε, καλά κρυμμένο κάτω από τη μάσκα και πίσω από τη προστατευτική προσωπίδα.

‘’Ποια είστε δεσποινίς;’’ ρώτησε ξαφνιασμένη η ασθενής. ‘’Είστε και εσείς νοσηλεύτρια που δουλεύει εδώ; Δεν… Δεν σας έχω ξαναδεί’’.

Το λευκό της νοσηλευτικής περιβολής που αντανακλούσε το φως καθησύχασε μια ιδέα τη ταλαιπωρημένη γυναίκα.

‘’Με… Με λένε Κλειώ’’ απάντησε η κοπέλα κάπως μαζεμένα. ‘’Με λένε Κλειώ Καρτάτου. Είμαι νοσηλεύτρια αλλά δουλεύω στη Μονάδα’’.

‘’Στη Μονάδα;’’ Απόρησε η γυναίκα. ‘’Και…’’

‘’Μην ανησυχείτε, έχω πάρει τις απαραίτητες προφυλάξεις πριν έρθω εδώ και θα φροντίσω να…’’

‘’Όχι-όχι! Δεν εννοούσα αυτό. Θέλω να πω…’’ Το φλεβοκεντημένο χέρι χάιδεψε απαλά το μέτωπό της στη προσπάθεια να επανασυντονιστεί και να σχηματίσει τις κατάλληλες λέξεις έτσι ώστε να εκφράσει αυτό που είχε κατά νου.

‘’Μη κουράζεστε!’’ αναπήδησε η Κλειώ ελαφρώς αναστατωμένη από τη προσπάθεια της Κωνσταντίνας και από τη δυσφορία. ‘’Ήρθα να δω πως είστε και θα φύγω αμέσως’’.

Με βιαστικές κινήσεις σχεδόν πανικοβλημένη, η νοσηλεύτρια έκανε να βγει από το θάλαμο όταν ξαφνικά ένα απρόσμενο λεκτικό εμπόδιο γαργάλησε την ακοή της παρόλο που τα αυτιά ήταν καλά καλυμμένα από το σκούφο προστασίας.

‘’Όχι!’’

Η κοπέλα όντως σταμάτησε και γύρισε το βλέμμα της προς τη γυναίκα. Ήταν ξαφνιασμένη και αναρωτιόταν ποια θα ήταν η εξέλιξη.

‘’Δεν θέλετε να φύγω;’’

‘’Όχι… Δηλαδή αν δεν επείγει και πρέπει να επιστρέψετε στο πόστο σας… Θα ήθελα να μείνετε λίγο!’’ ψιθύρισε σχεδόν ικετευτικά. ‘’Νιώθω μοναξιά. Το μόνο που ακούω είναι τα μπιμπ από τα μηχανήματα, το μόνο που κοιτάζω είναι αυτό το

αφόρητο σκοτάδι!'' αναφώνησε και άπλωσε το χέρι της κάνοντας νόημα στη νοσηλεύτρια να πλησιάσει.

Η Κλειώ ευφράνθηκε όταν κατάλαβε ότι δεν είχε υποπέσει σε κάποιο σφάλμα με τη παρουσία της. Είχε μερικά λεπτά στη διάθεσή της μιας και ήταν το διάλλειμα και έτσι και αλλιώς, τα πράγματα στη Μονάδα ήταν σχετικά ήσυχα, οπότε μπορούσε να κάτσει για κάνα δύο λεπτά μαζί με της.

''Πως αισθάνεστε;'' ρώτησε δειλά καθώς στάθηκε ακριβώς απέναντι της.

Η Κωνσταντίνα ανοιγόκλεισε κουρασμένη τα βλέφαρά της και μέσα από το σφύριγμα που προκαλούσε η ροή του οξυγόνου στη μάσκα, ένας αναστεναγμός ήχησε.

''Υποθέτω ότι δε θα πρέπει να παραπονιέμαι'' απάντησε ξέπνοα. ''Οι γιατροί νομίζουν ότι είμαι στην άγνοια σχετικά με την… εμπειρία μου και ψιθυρίζουν σε μια σχετικά μακρινή απόσταση κατά τη διάρκεια της ημερήσιας επίσκεψής τους αλλά.. δόξα τω Θεώ, ακούω ακόμα αρκετά καλά''.

''Δηλαδή ξέρετε ότι…''

''Ότι βρισκόμουν σε καταστολή και σε μηχανική υποστήριξη; Αυτό που εσείς οι νέοι ονομάζετε off;''

Η Κλειώ κατένευσε ενοχικά. Η Κωνσταντίνα στη θέα της ''βρεγμένης γάτας'' κατάφερε να χαχανίσει.

''Πιο πολύ με ενοχλούν όλα αυτά τα σωληνάκια με τα οποία είμαι συνδεδεμένη παρά για το γεγονός ότι για κάποιες ημέρες ήμουν… ας το πούμε έτσι… εκτός, κορίτσι μου''.

Η Κλειώ δεν έδωσε κάποια απάντηση. Το μόνο που κατάφερε να επιτρέψει στον εαυτό της να κάνει ήταν να κοιτάξει για λίγα δευτερόλεπτα το πάτωμα λίγο πριν επαναφέρει την ασθενή στο οπτικό της πεδίο.

''Υπάρχει κάτι που με απασχολεί ιδιαίτερα, από τότε που επανήλθα''.

''Ποιο είναι αυτό;''

''Η… Η Καλλιόπη!''

''Η Καλλιόπη;''

''Ναι. Είναι… είναι η εγγονή μου. Ποτέ δε κατάφερα να μάθω αν είναι καλά, και εκείνη και η κόρη μου με το γαμπρό μου. Αν κόλλησαν και εκείνοι'' .

Η νοσηλεύτρια έμεινε στήλη άλατος. Ώστε αυτή ήταν η Καλλιόπη. Η μικρή εγγονή της. Το δύο φορές παιδί της όπως θα έλεγε κάποιος στην ηλικία της.

Για μια στιγμή αναρωτήθηκε. Αναρωτήθηκε αν κάποιος από τα κοσμικά κλιμάκια είχε σκαρώσει αυτό το περίεργο σενάριο με την ίδια ως τη κεντρική πρωταγωνίστρια.

‘’Όλα έγιναν πολύ γρήγορα’’ συνέχισε η εύθραυστη γυναίκα. ‘’Πότε με έπιασε η δύσπνοια και όλα τα υπόλοιπα συμπτώματα, πότε ήρθε το ασθενοφόρο και πως ήρθα στο νοσοκομείο…’’ Μια μικρή παύση μεσολάβησε έτσι ώστε να ξεκουραστεί λίγο η αναπνοή της. ‘’Και αυτοί οι γιατροί… Δεν μου λένε τίποτα. Μόνο ένα ξερό όλα είναι καλά… Βιαστικά, φευγαλέα’’.

‘’Οι γιατροί τρέχουν και δε φτάνουν! Μπορεί η κατάσταση στο νοσοκομείο να βελτιώνεται, μέρα με την ημέρα αλλά θα περάσει πολύς καιρός μέχρι να…’’

‘’Ναι… Ναι καταλαβαίνω. Δεν τους κατηγόρησα, προς Θεού. Απλά… Θα ήθελα να μάθω αν είναι καλά όλοι στο σπίτι… Ειδικά η μικρούλα μου. Της έχω τόση αδυναμία!’’

Μεσολάβησαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής λίγο πριν η Κλειώ αρχίσει και πάλι να μιλάει.

‘’Από όσο μπορώ να ξέρω, δεν εισήχθησαν στο νοσοκομείο. Αυτό το ξέρω γιατί είναι το μόνο νοσοκομείο στη περιοχή που δέχεται μόνο περιστατικά με…’’

‘’Ναι, αυτό το κατάλαβα! Και δεν σου κρύβω ότι αυτό με καθησυχάζει μια ιδέα’’.

‘’Αλλά;’’

Η Κωνσταντίνα αναστέναξε εκ νέου. Γύρισε το βλέμμα της προς σε μια τυχαία κατεύθυνση για ελάχιστα δευτερόλεπτα και μετά επανέφερε την εικόνα της επισκέπτριας της στο οπτικό της πεδίο.

‘’Θα… Θα ήθελα να τους μιλήσω’’ πρόφερε με τρεμάμενη φωνή. Θέλω να μιλήσω με τη Καλλιόπη μου! Μου… Μου λείπει!’’

Η Κλειώ πτερύγισε τα βλέφαρά της και βυθίστηκε στη σκέψη της. Μια ιδέα άρχιζε να σχηματίζεται. Ο ήχος που προερχόταν από το κινητό της καθώς η λειτουργία ηχητικής ειδοποίησης την προειδοποιούσε ότι ο διαθέσιμος χρόνος της άρχιζε να εκπνέει, την ανάγκασε να τη σπρώξει σε κάποια γωνιά στο πίσω μέρος

του κεφαλιού της.

‘’Πρέπει να φύγω, κ Κωνσταντίνα μου’’ της είπα ξέπνοα. ‘’Το διάλλειμα μου τελειώνει σε λίγο και πρέπει να επιστρέψω στο τμήμα’’.

‘’ Να, καταλαβαίνω’’ ξεφύσησε απογοητευμένη η κατάκοιτη ασθενής.

‘’Μην σας παίρνει από κάτω!’’ πρόλαβε να της πει καθώς πορευόταν προς το διάδρομο που ένωνε του θαλάμους της Υπομονάδας. ‘’Θα περάσω πάλι το μεσημέρι!’’

‘’Το μεσημέρι;’’

‘’Ναι, λίγο πριν αναλάβω μεσημεριανή βάρδια!’’

‘’Γιατί να το κάνεις αυτό;’’

‘’Θα δείτε! Για την ώρα σας καληνυχτίζω… Εννοώ σας καλημερίζω… Ε, ξέρετε τι θέλω να πω!’’

Η Κωνσταντίνα κοίταζε απορημένα καθώς αυτή η τελευταία κωμική λογοδιάρροια κατάφερνε και δυναμίτιζε μια ιδέα τη άσχημη της διάθεση. Αναρωτήθηκε ωστόσο τι ακριβώς ήθελε να πει και τι ακριβώς είχε βάλει στο νου της. Της φαινόταν καλό κορίτσι, δεν τη ξεγελούσε το ένστικτό της. Λίγο αφελής, η προσέγγισή της κάπως… ατσούμπαλη αλλά σίγουρα διέθετε τις καλύτερες προθέσεις!

Η ώρα είχε σημάνει 12 η ώρα. Ο Ήλιος έριχνε ανελέητα τις καυτές του ακτίνες εκτοξεύοντας τον υδράργυρο στους 38 βαθμούς Κελσίου και δοκίμαζε αφιεδώς αντοχές ανεξαιρέτως. Η ζέστη ήταν υπολογίσιμη και καθιστούσε τις μετακινήσεις ακόμα πιο δύσκολες. Εκείνη όμως δε νοιαζόταν που περπατούσε κάτω από το λιοπύρι και με τη μάσκα να δυσχεράνεις τη κατάσταση. Μια σκέψη άνθιζε μέσα στο λογισμό της, μια προοπτική, ένα μελλοντικό γεγονός τη γέμιζε με παιδικό ενθουσιασμό, αρκετό έτσι ώστε να παραβλέψει το ιδρωμένο μέρος που κάλυπτε σχεδόν ολοκληρωτικά η μάσκα που φορούσε.

Μια σειρά από κρεμασμένες εφημερίδες, στο στατό ενός περιπτέρου το οποίο προσπερνούσε, κέντρισε την προσοχή της.

Οι μεγάλοι μαύροι τίτλοι στα πρωτοσέλιδα χάριζαν ακόμα περισσότερη δύναμη. Φράσεις όπως ‘’Σημαντική Μείωση του Ιικού Φορτίου στα Λύματα’’ και ‘’Μείωση των Κρουσμάτων σε Πανελλήνιο Επίπεδο’’ επιβεβαίωναν ότι επιτέλους το

πρόγραμμα Ελευθερία είχε αρχίσει να αποδίδει καρπούς.

Ποιος ήξερε; Ίσως κάπου παρακάτω να διάβαζε και τη φράση… ''Τέλος στις Μάσκες''.

Η Κωνσταντίνα κοίταζε τον γαλανό ουρανό που ορθωνόταν πάνω από τις κορυφές των δέντρων του προαυλίου από το παράθυρο. Ένιωθε το απαλό χάδι της δροσιάς που χάριζε απλόχερα το κλιματιστικό του θαλάμου και ευχαριστούσε που είχε τουλάχιστον αυτή την μικρή πολυτέλεια κάθε φορά που τολμούσε να φανταστεί το κολαστήριο που ήταν υποχρεωμένοι να υφίστανται οι ''ελεύθεροι'' που κυκλοφορούσαν έξω. Ξαφνικά, τα αυτιά της άκουσαν μια γνώριμη λαλιστή φωνή.

''Κ. Κωνσταντίνα, καλησπέρااااα!''

Η επικαλούμενη γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε την Κλειώ που για μια ακόμα φορά, ντυμένη σαν εργαζόμενη σε εργοστάσιο διαχείρισης ραδιενεργών αποβλήτων, στεκόταν στη πόρτα του θαλάμου της. Παρόλο που της είχε μιλήσει μόλις μια φορά στο πρόσφατο παρελθόν, την είχε αναγνωρίσει αμέσως. Στα χέρια κρατούσε κάτι. Έμοιαζε σαν να ήταν ένα κινητό, από αυτά της τελευταίας γενιάς, μόνο που ήταν πιο μεγάλο σε μέγεθος.

''Καλώς την'' της είπε ξερά, σχεδόν μηχανικά. ''Κάνει ζέστη έξω;''

''Πάρα πολύ!'' απάντησε ενθουσιώδης. '' Έβγαλα βέβαια τη μπέμπελη! Εσύ πως αισθάνεσαι;''

''Πάνω-κάτω, μια από τα ίδια'' της είπε κάπως ενοχλημένη την ίδια ώρα που της έδειχνε με το δείκτη της την μάσκα venturi η οποία βρισκόταν ακόμα προσαρτημένη καλά στο πρόσωπό της.

''Εννοώ από ψυχολογική άποψη''.

''Θέλω να πιστεύω ότι είμαι λίγο καλύτερα, ιδίως όταν ακούω ότι εκεί έξω έχει έναν ανυπόφορο καύσωνα'' χασκογέλασε. ''Ποτέ δε συμπάθησα τη πολλή ζέστη!''

Οι δύο γυναίκες χαχάνισαν για λίγα δευτερόλεπτα. Η πρώτη που σταμάτησε να γελάει ήταν η Κλειώ καθώς προέκτεινε τα χέρια της, σαν να ήθελε να προσφέρει στη ασθενή τη περίεργη συσκευή που κρατούσε τόση ώρα.

Η Κωνσταντίνα το κοίταξε με εμφανείς δόσεις καχυποψίας.

''Τι είναι αυτό;'' Ρώτησε.

Η Κλειώ αναστέναξε, έμοιαζε σαν να ήθελε να προετοιμαστεί ψυχολογικά, λίγο πριν ομολογήσει τη μεγάλη της σκανταλιά.

‘’Εμ…. να’’ κατάφερε να προφέρει. ‘’Εχθές, λίγο πριν σχολάσω, πήρα το τηλέφωνο της κόρης σας που υπήρχε στο φάκελό σας’’.

‘’Και;’’

‘’Πήρα τηλέφωνο!’’

Η Κωνσταντίνα ανασηκώθηκε απότομα και έμεινε καθιστή στο κρεβάτι.

‘’Είναι;’’

‘’Είναι όλοι μια χαρά!’’ την καθησύχασε. ‘’Μη σηκώνεστε έτσι απότομα από το κρεβάτι γιατί θα ζαλιστείτε! Είχαν κολλήσει φυσικά αλλά το πέρασαν όλοι πολύ πιο ήπια από εσάς. Είναι όλοι μια χαρά, σας διαβεβαιώνω!’’

Η γυναίκα συμβιβάστηκε με τη σύσταση της κοπέλας και με ήπιες κινήσεις ξάπλωσε στο μαξιλάρι.

‘’Τότε… Τότε γιατί μοιάζεις σαν να θέλεις να εξομολογηθείς ;’’

‘’Ε, ναι… Κοίταξα τα προσωπικά σας δεδομένα και τα χρησιμοποίησα χωρίς να το ξέρετε. Μόνο ο θεράπων γιατρός έχει το δικαίωμα να κάνει κάτι τέτοιο για να έρχεται σε επικοινωνία με το συγγενικό περιβάλλον και να ενημερώνει για τη πορεία του εκάστοτε ασθενή’’.

‘’Α, έτσι, ε;’’

‘’Ναι! Σας παρακαλώ, μη το πείτε στη προϊσταμένη μου γιατί θα με κρεμάσει ανάποδα!’’

‘’Δεν πρόκειται να πω τίποτα! ‘’ τη διαβεβαίωσε κλείνοντας κάπως πιο εύθυμα το μάτι έτσι ώστε να απαλλαχθεί η Κλειώ από το άγχος της. ‘’Μου ορκίζεσαι πάντως ότι είναι καλά;’’

‘’Μα και βέβαια! Και μπορώ να σας το αποδείξω!’’ είπε η Κλειώ καθώς πατούσε σε διάφορα σημεία την οθόνη της συσκευής που κρατούσε. ‘’Αυτό είναι το τάμπλετ μου. Το έφερα γιατί μια γνωστή σας, έστειλε ένα βίντεο στο email που έδωσα στη κόρη σας!’’

‘’Μια γνωστή; Η κόρη μου… Η… Βαρβάρα μου έστειλε βίντεο;’’ ξαφνιάστηκε η Κωνσταντίνα.

‘’Όχι… Όχι η Βαρβάρα, Κάποια άλλη’’ διόρθωσε η Κλειώ καθώς πατούσε την

οθόνη για μια τελευταία φορά. Το χαμόγελο που προϊδεαζόταν μέσω των συσπάσεων των μυών που φαίνονταν μαρτυρούσε ότι το βίντεο ήταν έτοιμο για αναπαραγωγή.

Με προσεκτικές κινήσεις, η αρματωμένη νοσηλεύτρια γύρισε την οθόνη του τάμπλετ προς το πρόσωπο της Κωνσταντίνας. Ευθύς αμέσως, εκείνη βούρκωσε και ένα πολύ όμορφο χαμόγελο σχηματίστηκε στα σκασμένα χείλια της.

Μια μελωδική φωνή, τόσο οικεία για εκείνη, που τόσο της είχε λείψει όλες αυτές τις βδομάδες ακούστηκε από τα ηχεία της συσκευής και έστελνε θερμές και εγκάρδιες ευχές.

Η Κλειώ, βουρκωμένη, ευφράνθηκε από το θέαμα και ένιωσε ότι κάπου εκεί ψηλά, η δική της γιαγιά, εκείνη που δεν είχε καταφέρει να αποχαιρετήσει όταν είχε έρθει η στερνή της ώρα, ένιωθε κύματα περηφάνιας για την εγγονή της. Ίσως να ήθελε πολύ δουλειά για να γίνει μια τέλεια νοσηλεύτρια, είχε όμως μια υπέροχη καρδιά, το καλύτερο θεμέλιο για μια πραγματικά εκπληκτική νοσηλευτική καριέρα.

Οι μέρες πέρασαν ήρεμα. Η Κωνσταντίνα, ως δια μαγείας είχε παρουσιάσει μια τάχιστη βελτίωση, σαν κάτι να είχε επαναφορτίσει της μπαταρίες της. Οι επισκέψεις της Κλειώς και οι συζητήσεις τους δεν σταμάτησαν ακόμα και όταν η Κωνσταντίνα μεταφέρθηκε στη κλινική. Μάλιστα είχε δεχθεί να βγει και φωτογραφία από το κινητό της Κωνσταντίνας που επιτέλους το είχε στη κατοχή της μετά από βδομάδες.

Πολύ σύντομα πήρε εξιτήριο και επέστρεψε στην οικογένειά της. Χωρίς όμως να πει τίποτα στη νοσηλεύτρια που της είχε αναπτερώσει το ηθικό. Έγινε ξαφνικά, μια μέρα, μετά από απόφαση των γιατρών.

Η ευλογημένη πτώση των επιδημιολογικών δεικτών άρχισε επιτέλους να κάνει αισθητή τη παρουσία της και η μείωση των εισαγωγών μαρτυρούσε την επικείμενη δειλή επαναφορά του νοσοκομείου σε Γενικό Νοσοκομείο που εξυπηρετεί όλα τα περιστατικά. Μάλιστα το Υπουργείο Υγείας είχε συστήσει και τη παύση της χρήσης των μασκών σε ανοιχτά μέρη χωρίς πολυκοσμία.

Τώρα το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγη υπευθυνότητα και λίγη τύχη και όλα ίσως να άνηκαν στο παρελθόν.

Η Κλειώ μόλις είχε βγει από τη πύλη του ιδρύματος και πορευόταν προς τη

πιάτσα με τα ταξί. Ήταν κουρασμένη ως συνήθως και μέσα της μια μικρή πικρία κέντριζε το λογισμό της. Η θέα των περαστικών που δεν φορούσαν τη μάσκα αναπτέρωσε το ηθικό της. Η κανονικότητα άρχιζε πια και τυπικά να επανέρχεται. Σύντομα, η ματιά της ελκύστηκε από τη θέα ενός ξανθού κοριτσιού που στεκόταν λίγο πιο έξω, προς τη πιάτσα των ταξί. Τα μακριά μαλλιά της ανέμιζαν υποταγμένα στο ελαφρύ ζεστό αεράκι. Αυτό που τράβαγε τη προσοχή όμως ήταν αυτά τα καταπράσινα, ελαφρώς αμυγδαλωτά χαριτωμένα ματάκια της που δέσποζαν πάνω ακριβώς από τη χαριτωμένη ροζ μάσκα που φορούσε.

Η κοπελίτσα τη πρόσεξε και άρχιζε να τη πλησιάζει. Έμοιαζε λες και την περίμενε. Πολύ σύντομα στάθηκε σε μια απόσταση δύο μέτρων μακριά. Το βλέμμα της σπινθηροβόλησε τη παιδική της αθωότητα. Η Κλειώ έμεινε στήλη άλατος, πιασμένη εξ απήνης εξαιτίας αυτής της απροσδόκητης προσέγγισης.

‘’Καλησπέρα σας’’ ευχήθηκε με απτή σχεδόν γλυκύτητα το κορίτσι.

‘’Καλημέρα και σε εσένα’’ απάντησε άγαρμπα εκείνη. ‘’Χρειάζεσαι κάτι; Θέλεις κάποια βοήθεια; Αν θέλεις να μπεις στο νοσοκομείο όμως δεν μπορείς…’’

‘’Δεν θέλω να μπω στο νοσοκομείο και ξέρω ακριβώς τι θέλω από εσάς!’’

Η νοσηλεύτρια κοντοστάθηκε ακίνητη υποταγμένη σε αυτό το αλλόκοσμο αίσθημα που ξαφνικά την είχε κατακλύσει.

‘’σας αναγνώρισα αμέσως ξέρετε!’’ συνέχισε η ξανθομαλλούσα.

‘’Εμένα; Αναγνωρίσατε εμένα;’’

‘’Και βέβαια. Είστε η Κλειώ, η Κλειώ Καρτάτου, σωστά;’’

‘’Ναι εγώ είμαι αλλά..’’

‘’ Η γιαγιά μου έδειξε τη φωτογραφία που σας είχε βγάλει εκείνη την ημέρα στη κλινική. Μου μίλησε με τα καλύτερα λόγια για σας. Μου είπε ότι της χαρίσατε το πιο όμορφο το πιο δυνατό φάρμακο που θα μπορούσε κάποιος υγειονομικός να δώσει σε κάποιον που είναι πολύ αδύναμος για να φροντίσει τον εαυτό του’’.

Ξαφνικά τα κομμάτια αυτού του απροσδόκητου πάζλ άρχισαν να μπαίνουν στη θέση τους. Μόνο μια ασθενής την είχε βγάλει φωτογραφία το πρόσφατο διάστημα.

‘’Η Κ. Κωνσταντίνα! Δηλαδή εσύ είσαι η…’’

‘’Η Καλλιόπη!’’

‘’Ω, Καλλιόπη μου! Επιτέλους σε γνωρίζω και χαίρομαι πολύ για αυτό!’’ λάλησε η Κλειώ έχοντας βρει το πολυπόθητο πάτημα. ‘’ Πόσες φορές μου έλεγε για σένα η…’’

‘’Ναι, είμαι σίγουρη!’’ χαχάνισε το κοριτσάκι χαριτωμένα. ‘’Ελπίζω να έλεγε μόνο τα καλά βέβαια!’’

Δυό εγκάρδια χαχανητά ξεχύθηκαν στον αέρα. Το ένα όμως σταμάτησε κάπως απότομα.

‘’Η Κ. Κωνσταντίνα είναι καλά;’’

‘’Μια χαρά! Κάνει τις φυσιοθεραπείες και ακολουθεί το θεραπευτικό πλάνο και έχει βελτιωθεί πάρα πολύ. Βέβαια δεν μπορεί να γευτεί και να η όσφρησή της δεν έχει επανέλθει’’.

‘’Ναι.. Θα αργήσουν κομματάκι αυτά’’ συμπλήρωσε η νοσηλεύτρια δήθεν σκεφτική. ‘’Και τότε… Δε καταλαβαίνω… γιατί… Γιατί είσαι εδώ;’’

Η Καλλιόπη κατέβασε τη μάσκα αποκαλύπτοντας ένα άκρως γοητευτικό χαμόγελο το οποίο αποκάλυπτε τη κατάλευκη οδοντοστοιχία της κοπέλας. Η Κλειώ θα ορκιζόταν ότι δεν είχε δει ποτέ της πιο όμορφο χαμόγελο. Βασικά είχε πολύ καιρό να δει χαμόγελο και αυτό ίσως έπαιζε κάποιο ρόλο.

Τότε η αμήχανη σιωπή έσπασε ξανά από τη φωνή της κοπέλας η οποία εκφώνησε εμφανέστατα μέσα από τη καρδιά της, μια φράση που πολύ ήθελε να ακούει η ταλαιπωρημένη Νοσηλεύτρια και μάλιστα συχνά γιατί αυτή η φράση, ως δια μαγείας φόρτιζε τις μπαταρίες της με ενέργεια και την ίδια με απίστευτή θέληση.

Μια φράση που όλοι όσοι ναυλώνουν ένα νοσοκομείο το οποίο μάλιστα επιστρατεύεται να λάβει μέρος σε μια δύσκολη μάχη ενάντια ενός αόρατου εχθρού θα ήθελαν να ακούνε λίγο ποιο συχνά.

Σε ευχαριστώ!

Thank you!

Τσαρούχας Ανδρέας

Τσαρούχας Θάνος

Τέλος Covid - 19

Ο Τσαρούχας Ανδρέας είναι 5 ετών, μαθητής προνήπιου και οι δραστηριότητες και τα χόμπι του είναι χειροτεχνίες, ζωγραφική, πάζλ, ποδήλατο, bowling, τρέξιμο και ποδόσφαιρο.

Ο Τσαρούχας Θάνος είναι 8 ετών, μαθητής Γ' τάξης Δημοτικού και μιλάει Αγγλικά. Οι δραστηριότητες και τα χόμπι του είναι ζωγραφική, χειροτεχνίες, taekwondo, τρέξιμο, ποδήλατο, bowling, ποδόσφαιρο και μπάσκετ.

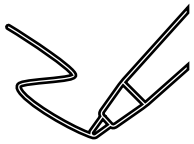

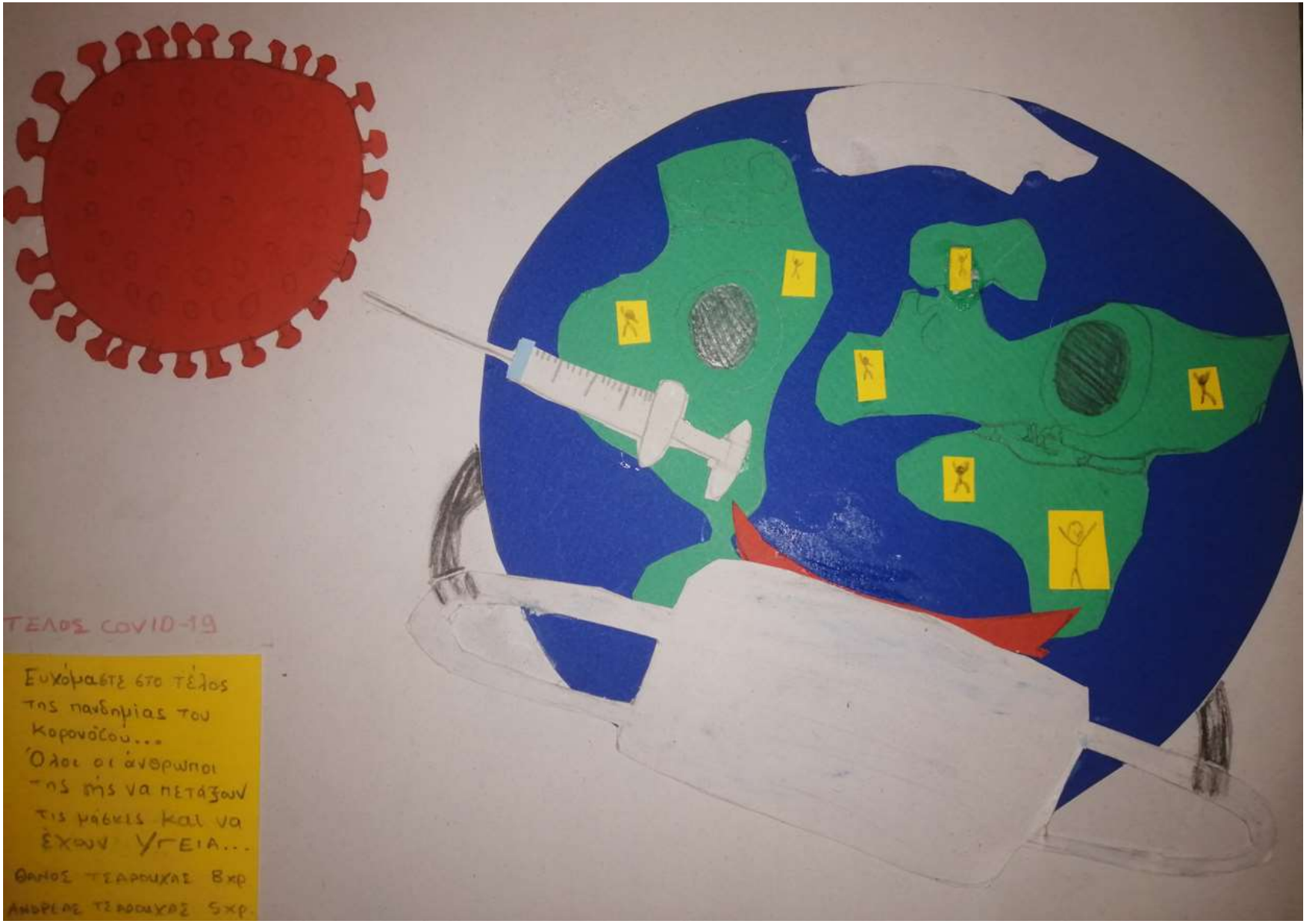
ΤΕΛΟΣ COVID-19
Ευχόμαστε στο τέλος
της πανδημίας του
κορονοϊού...
Όλοι οι άνθρωποι
της γής να πετάξουν
τις μάσκες και να
έχουν ΥΓΕΙΑ...
ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ 8χρ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ 5χρ.

Φασιλάκη Ολυμπιάδα

Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν

Η Ολυμπιάδα Φασιλάκη είναι καθηγήτρια Αγγλικών και μητέρα δύο αγοριών. Έχει ξεκινήσει να ασχολείται με το NLP coaching και να εμψυχώνει τους μαθητές της, σύμφωνα με τις αρχές του Νευρογλωσσικού Προγραμματισμού . Έχει οργανώσει αρκετές ομιλίες με πανεπιστημιακούς καθηγητές και παρουσιάσεις βιβλίων στην πόλη της. Συμμετείχε στην προώθηση προγραμμάτων σε θέματα Ψυχικής και Κοινοτικής Υγείας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Επίσης υπήρξε συντονίστρια για την πόλη της Καλαμάτας στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα Ενδυνάμωσης και Συμβουλευτικής του Πανεπιστημίου Αιγαίου καθώς και συντονίστρια στα προγράμματα της Ακαδημίας των Πολιτών.

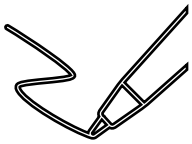

Μάιος 2020. Αρχίζει σιγά σιγά μια επιστροφή στην κανονικότητα με το άνοιγμα των εμπορικών καταστημάτων και των καταστημάτων προσωπικής υγιεινής(κομμωτήρια, κέντρα αισθητικής) .Η μάσκα εξακολουθεί να είναι υποχρεωτική στους κλειστούς χώρους. Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν να προσφέρουν απλόχερα την ομορφιά και το μεγαλείο της φύσης.

Ιούνιος 2020. Τον Ιούνιο ανοίγουν τα σύνορα και οι πρώτοι ταξιδιώτες κάνουν δειλά δειλά την εμφάνισή τους. Αυστηρά μέτρα, έλεγχοι, αυτοπεριορισμός και ανάγκη για λίγες στιγμές χαλάρωσης μετά από την πολύμηνη καραντίνα. Ο ήλιος, η θέα του απέραντου γαλάζιου, η γεύση του θαλασσινού αλατιού μα και τα καταπράσινα δροσερά δάση, ανάσα για όλους μας.

Νοέμβριος 2020. Τα κρούσματα αυξάνονται και κάπως έτσι μπαίνουμε στο δεύτερο lockdown. Το 13033 μπαίνει ξανά στη ζωή μας. Περιορισμός κυκλοφορίας, άγχος, άρνηση και αντιδράσεις για τις μάσκες, απομόνωση, μοναξιά που άλλοι την βλέπουν ανυπόφορη και άλλοι ως ευκαιρία για μια βαθύτερη ενδοσκόπηση και γνωριμία με τον εαυτό που είναι το θεμέλιο της πραγματικά επιτυχημένης προσωπικής και επαγγελματικής ζωής.

Φεβρουάριος 2021. Μας χαμογελά η άνοιξη με τις ανθισμένες αμυγδαλιές με τα κάτασπρα και ροζ λουλούδια τους.

Απρίλιος 2021. Διαφορετικό και τούτο το Πάσχα. Ανοιχτές εκκλησίες, χωρίς περιφορά ο επιτάφιος. Από τη Σταύρωση του Χριστού μας και το θάνατο στην Ανάσταση και το πέρασμα στη ζωή. Πάσχα, ημέρα γιορτής και χαράς. Οι κατακόκκινες παπαρούνες, οι αγνοί άσπροι κρίνοι και οι ανθισμένες μωβ πασχαλιές στολίζουν αρμονικά την πλάση. Ταυτόχρονα μια άλλη γειτονιά της γης μας η μακρινή Ινδία, χτυπιέται αλύπητα από την covid -19. Μυρίζει θάνατος παντού.. Κάποιοι από τους φίλους μου αρρωσταίνουν … Ανάβω ένα κεράκι για εκείνους, εκείνοι προσεύχονται για τη δική μου υγεία.. Γιατί όλοι οι άνθρωποι σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, έχουμε τις ίδιες πανανθρώπινες αξίες, τις ίδιες ανάγκες και μοιραζόμαστε τις ίδιες αγωνίες, τους ίδιους φόβους. Συγκινήθηκα όταν μου έγραψαν ότι εκτός από τα ενθαρρυντικά λόγια, τα πολύχρωμα λουλούδια της ελπίδας, τους βοήθησαν να ξανακερδίσουν τη δύναμή τους..

Μάιος 2024. Μάιος, η χαρά των λουλουδιών. Πλησιάζει σιγά σιγά το καλοκαιράκι, ανεβαίνει η θερμοκρασία. Καθώς αποθηκεύω τα χειμερινά ρούχα, βρίσκω στην τσέπη του μπλε σακακιού μου με τα χρυσά κουμπιά μία χειρουργική μάσκα ξεχασμένη. Αχ… συλλογίζομαι, πέρασαν κιόλας 4 χρόνια από την πανδημία που άλλαξε τις ζωές μας τόσο απρόσμενα.

Τέσσερα δύσκολα χρόνια με μία κανονικότητα που άργησε να έρθει.. που έφερε αλλαγές και νέα δεδομένα. Πλέον ανακαλύφθηκαν νέα φάρμακα και τα εμβόλια βελτιώθηκαν. Ο ιός έγινε ενδημικός , όπως η κοινή γρίπη. Οι μάσκες βγήκαν, όμως, οι άνθρωποι φοβόμασταν στην αρχή να αγκαλιαστούμε, να έρθουμε κοντά ο ένας στον άλλο, υπήρχε άγχος, στρες και καχυποψία. . Η τηλεργασία ήρθε για να μείνει με τα θετικά και τα αρνητικά της.

Η επόμενη μέρα όμως μας βρήκε πιο σοφούς. Γυρίσαμε πίσω στις αξίες μας και μάθαμε πλέον να εκτιμάμε και να βρίσκουμε την ομορφιά στο απλό, το όμορφο, το καθημερινό, στο χαμόγελο, σε μία κούπα ζεστό μυρωδάτο καφέ και μια βόλτα στη θάλασσα παρέα με ανθρώπους που αγαπάμε. Βιώσαμε την ανάγκη της επιστροφής κοντά στη φύση, το σεβασμό που οφείλαμε να δείξουμε στο περιβάλλον, το σπίτι μας. Θυμάμαι το μικρό μου γιο, μαθητή, να αναρωτιέται «Γιατί καταστρέφετε τη φύση μας; Τι θα μείνει για εμάς;» Μάθαμε, επίσης, να βοηθάμε ό ένας τον άλλον. Η αλληλοβοήθεια ήταν αυτή που πραγματικά μας βοήθησε να βγούμε από την πανδημία. Οι γιατροί μας και το νοσηλευτικό προσωπικό στα νοσοκομεία ακούραστα εργάζονταν ατέλειωτες ώρες, δούλεψαν σκληρά για να σώσουν όσο πιο πολλούς συνανθρώπους μας μπορούσαν, όχι πάντα με όλα τα μέσα. Σπουδαίοι επιστήμονες και πάνω από όλα άνθρωποι με την ίδρυση της γραμμής ψυχοκοινωνικής υποστήριξης 10306, πρόσφεραν ψυχολογική βοήθεια σε όσους την είχαν ανάγκη ή που νοσούσαν από την covid -19. Νέοι άνθρωποι πρόσφεραν χέρι βοηθείας σε ηλικιωμένους συνανθρώπους μας στις καθημερινές τους ανάγκες για ψώνια, έτσι ώστε να μην εκτίθενται εκείνοι. «Εάν όλοι βοηθήσουν στο να κρατήσουμε τον ουρανό, τότε ούτε ένας δε θα κουραστεί» Askhari Johnson Hodari.

Ακουμπισμένο στο ράφι της βιβλιοθήκης το άλμπουμ με τις φωτογραφίες μου.. τα λουλούδια που τόσο πολύ αγαπώ. . Πολύχρωμα λουλούδια, κόκκινα, κίτρινα, ρόζ, γαλάζια σε ένα καταπράσινο φόντο μας μαγεύουν τις αισθήσεις.

Καθώς ξεφυλλίζω το άλμπουμ στέκομαι στα πανέμορφα πολύχρωμα τριαντάφυλλα που έχουν και αγκάθια όμως. Έτσι και η ζωή μας γέμισε αγκάθια και πόνο. Όμως, τα καταφέραμε βγήκαμε πιο δυνατοί από την πανδημία. Κάποτε αναρωτιόμουν πώς μπορούσα να βοηθήσω εμένα και τους άλλους ανθρώπους κατά τη διάρκεια της καραντίνας. Τώρα ξέρω ότι μπόρεσα να δώσω χαρά, να μεταδώσω τις ομορφιές της Ελλάδας μας μέσα από τα λουλούδια της ελπίδας.. .Αξία ανεκτίμητη το χαμόγελο στο πρόσωπο αγαπημένων μου ανθρώπων, που τους πρόσφεραν οι φωτογραφίες των λουλουδιών με τις ποικίλες αποχρώσεις, που συμβολίζουν για εκείνους την ομορφιά της ζωής με τις ποικίλες εκφάνσεις της.

Κλείνοντας το άλμπουμ με τις φωτογραφίες, ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλο, για τα αγαπημένα μου πρόσωπα και όλους εκείνους που έφυγαν κατά τη διάρκεια της πανδημίας..

Ατενίζοντας την επόμενη μέρα μέσα από τα μάτια των δύο μικρών παιδιών

που συμβολίζουν για όλους μας την ελπίδα για το αύριο πιασμένα χέρι χέρι, κρατάμε το θάρρος και τον ενθουσιασμό τους και νιώθουμε ήδη την χαρά χαραγμένη στο πρόσωπο των παππούδων και των γιαγιάδων που αγκαλιάζουν ελεύθεροι πια, τα εγγόνια τους που τόσο πολύ στερήθηκαν.

Φιλίππου Φίλιππος

Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη

Ο Φίλιππος Α. Φιλίππου γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο χωριό Ορούντα στην Κύπρο. Αποφοιτώντας από το λύκειο υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία. Φοίτησε στη Νοσηλευτική Σχολή Κύπρου στον κλάδο ψυχικής υγείας αποκτώντας δίπλωμα ψυχιατρικής νοσηλευτικής. Στη συνέχεια φοίτησε στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου παίρνοντας πτυχίο ψυχιατρικής νοσηλευτικής, συνέχισε στο Ανοικτό πανεπιστήμιο Κύπρου αποκτώντας μεταπτυχιακό στη Διοίκηση μονάδων υγείας. Ακολούθησε η απόκτηση δεύτερου μεταπτυχιακού στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας στην ψυχική υγεία με υποτροφία από το οποίο αποφοίτησε με άριστα κατακτώντας παράλληλα και το σχετικό αριστείο του Πανεπιστημίου. Τώρα μετά από την εξασφάλιση μιας καινούργιας υποτροφίας φοιτά στο πανεπιστήμιο City University για την απόκτηση του τρίτου μεταπτυχιακού στην Δημόσια Διοίκηση. Είναι επίσης κλινικός εκπαιδευτής φοιτητών Νοσηλευτικής. Εργάζεται στις υπηρεσίες ψυχικής υγείας από το 2002.

Έχει ασχοληθεί με όλα τα είδη γραφής. Αρκετά έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικές ιστοσελίδες, ενώ άλλα έχουν συμπεριληφθεί σε διάφορες ανθολογίες. Έχει τιμηθεί με αρκετά βραβεία και επαίνους σε διάφορους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς σε Ελλάδα και Κύπρο. Από τον Σεπτέμβριο του 2017 κυκλοφορά από τον εκδοτικό οίκο της Ελλάδας Συμπαντικές διαδρομές το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «30 ιστορίες Χίλιες εικόνες» με 30 διηγήματα με θεματολογία ψυχικές ασθένειες και εξαρτήσεις. Ενώ από τον Σεπτέμβριο του 2018 κυκλοφορεί και το δεύτερο του βιβλίο «40 Ιστορίες χίλιες εικόνες» στο οποίο περιλαμβάνονται 40 διηγήματα με την ίδια θεματολογία όπως και στο πρώτο. Ακολούθησε το 2019 το

βιβλίο «Ιστορική διαδρομή της ψυχικής νόσου στην Κύπρου» και πρόσφατα κυκλοφόρησε το τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «11+1 Ιστορίες Χίλιες Εικόνες». Είναι αρθρογράφος σε εβδομαδιαία εφημερίδα διατηρώντας την στήλη «Ιστορία της ψυχιατρικής και γενικής νοσηλευτικής».

Είναι παντρεμένος και έχει μια κόρη.

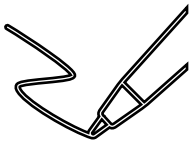

Είχα φτάσει στο λιμάνι του Πειραιά. Ήθελα το καλοκαίρι αυτό να γνωρίσω μέσα από τα νησιά μας τον πολιτισμό μας, να απολαύσουμε και να ζήσουμε όσα μας στέρησε όλο αυτό το χρονικό διάστημα η Covid-19 να την ξορκίσω και την πετάξω μέσα στο βυθό της θάλασσας, να θαφτή και να ξεχαστεί μια και καλή για πάντα αφήνονταν μας να επιστρέψουμε επιτέλους στην ομαλότητα μας.

Το πλοίο ξεκίνησε! Πρώτος σταθμός ο αργοσαρωνικός και συγκεκριμένα οι Σπέτσες! Θαύμασα τα αρχοντικά του 1821 και το σπίτι της Μπουμπουλίνας και ένιωσα την ιστορία τους να με αγκαλιάζει. Το επόμενο πρωί τράβηξα για Κρήτη. Γεύτηκα την εξαίρετη κουζίνα και την φιλοξενία της. «Στην Κρήτη ο Δίας μεταμφιεσμένος σε ταύρο έφερε την Ευρώπη για να ζήσει τον ερώτα του μαζί της» μου λέει ο εστιάτορας δείχνοντάς μου ένα Ελληνικό 2ευρό όπου εικονιζόταν το τι μου είχε αναφέρει προηγουμένως προσθέτοντας μου «είναι ο αρχαιότερος πολιτισμός της ευρωπαϊκής ηπείρου».

Η συνέχεια με βρίσκει στα Δωδεκάνησα κάνοντας αρχή από την Ρόδο. Σημείο αναφοράς η παλιά πόλη. Μετέπειτα περνώ στην Κω πατρίδα του πατέρα της ιατρικής Ιπποκράτη. Θαύμασα την αρχαία πόλη και το ασκληπιείο. Λίγο αργότερα χαιρετώ τη Λέρο που κατά την μυθολογία ήταν το νησί της Άρτεμης θεάς του κυνηγιού. Τελευταίος προορισμός η Πάτμος γνωστή ως νησί της αποκάλυψης. Εδώ ο Ιωάννης μαθητής του Χριστού έγραψε την αποκάλυψη.

Επόμενος σταθμός οι Κυκλάδες. «Η μυθολογία αναφέρει ότι είναι δημιούργημα του Ποσειδώνα ο οποίος μεταμόρφωσε σε νησίδες τις νύμφες Κυκλάδες όταν αυτές προκάλεσαν την οργή του» με κατατοπίζει ένας καθηγητής ιστορίας με τον οποίο συνταξίδευα. «Καλωσόρισες στην Ανάφη» με καλωσορίζει ένας μεσήλικας άντρας «με διαταγή του Απόλλωνα ανεφάνει από το βυθό του Αιγαίου για να προσφέρει καταφύγιο στους Αργοναύτες» μου πρόσθετη με χαμόγελο. Το ίδιο απόγευμα βρίσκομαι στην Νιος κρατώντας ένα χάρτη προσπαθώντας να προσανατολιστώ ακούοντας από πίσω μου μια φωνή να μου λέει «σύμφωνα με την παράδοση ήταν πατρίδα της μητέρα του Ομήρου αλλά και τόπος ταφής του μεγάλου επικού ποιητή» κτυπώντας μου απαλά την πλάτη. Κλείνοντας τον κύκλο στις Κυκλάδες περνώ από την Δήλο, «εδώ η Λητώ γέννησε τον Απόλλωνα και την Άρτεμη καταδιωκόμενη από την Ήρα» άκουγα με προσοχή την

ξεναγό να ενημερώνει τους τουρίστες.

«Οδυσσέα, ξύπνα αργήσαμε! Φεύγουμε για διακοπές! Η Ιθάκη και το Ιόνιο πέλαγος μας περιμένει». Ακούω την φωνή της Πηνελόπης, της δική μου Πηνελόπης. Στο μυαλό μου έρχεται ένας άλλος Οδυσσέας και μια άλλη Πηνελόπη από το νησί σύμβολο της νοσταλγίας για την πατρίδα. Το ταξίδι για την Ιθάκη είναι μια περιπέτεια σίγουρα όχι όπως αυτή του πολυμήχανου Οδυσσέα αλλά μιας σύγχρονης περιπέτειας που ζήσαμε μέχρι τώρα στην χώρα μας αλλά και Παγκόσμια αυτής την Covid-19.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι! Ανοίγω το παράθυρο! Το φως φωτίζει το δωμάτιο ενώ ένα ανάλαφρο αεράκι εισέρχεται διαπερνόντας το σώμα μου. Απέναντι βλέπω τον ιερό βράχο της Ακρόπολης με την γαλανόλευκη. «Υπάρχει ακόμα χρόνος, είμαστε ζωντανοί δεν έχουμε φτάσει στο πάτο είμαστε εδώ!» φωνάζω από το ανοικτό παράθυρο. Από τον δρόμο ακούω τη δική μου Πηνελόπη χαμογελώντας και κουνώντας το χέρι της να λέει «σαν βγεις στο πηγαιμό για την Ιθάκη…» Ενώ εγώ πιο ενθαρρυμένος και με όση φωνή έχω, κοιτώντας ξανά το βράχο της ακρόπολης ,βροντοφωνάζω « Αχ Ελλάδα σα αγαπώ και βαθιά σε ευχαριστώ….»

Φυτάκης Αργύρης

Ζεστά καλοκαίρια
(Ένα διήγημα για την post – covid εποχή)

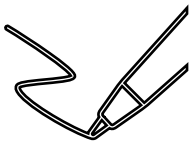

«Δύο η ώρα το πλοίο φεύγει. Αν θέλουμε να βρούμε καλή θέση στο κατάστρωμα, θα έπρεπε να φύγουμε από χθες». Η φωνή της Μόνικα περνούσε διαπεραστική μέσα από το θυροτηλέφωνο. «Τουλάχιστον, ας φροντίσουμε να μην χάσουμε το δρομολόγιο όπως την προηγούμενη φορά».

Πίσω απ' την κλειστή πόρτα του διαμερίσματός μας επικρατούσε ένα μικρό χάος από πεταμένα ρούχα και παπούτσια, στοίβες με άπλυτα πιάτα και μουσική στη διαπασών, λες και ο θεσμός των καλοκαιρινών διακοπών επέστρεψε πιο φορτσάτος από ποτέ. Ο Σάκης μάταια πάλευε να κλείσει τη βαλίτσα του που, εκτός από το μικρό της μέγεθος και το μεγάλο περιεχόμενο, ήταν αναγκασμένη να φιλοξενήσει τα εφτά διαφορετικά είδη μαγιό που τελευταία στιγμή έφτασαν τελευταία στιγμή με το πρωινό κούριερ, όλα τους χρωματιστά με ειδυλλιακά τυπώματα από εξωτικές παραλίες, ηλιοκαμένους φοίνικες και καλειδοσκοπικές φέτες καρπουζιού.

«Μα γιατί να χρειάζεται κανείς εφτά διαφορετικά μαγιό για μόλις τρεις μέρες;»ρώτησα εγώ, φροντίζοντας να διπλοτσεκάρω την ώρα αναχώρησης των εισιτηρίων, κάτι το οποίο ήμουν σίγουρος ότι ευχόταν η Μόνικα να κάνω, μέσα από το μεστωμένο παμπρίζ του αυτοκινήτου της στην πυλωτή της πολυκατοικίας.

«Δηλαδή σε κάθε βουτιά θα πετάγεσαι στο αντίσκηνο να βάζεις ένα διαφορετικό τύπωμα και να επιστρέφεις;»

«Δεν ξέρεις, ρε, μπορεί να του τα σκίσει κάποια τουρίστρια», απάντησε ο Γιώργος μέσα από το μπάνιο.

«Ναι γιατί αυτό είναι πολύ φυσιολογικό πράγμα που συμβαίνει στις παραλίες», προσπάθησα να συνεχίσω την ειρωνεία, αλλά σύντομα προσγειώθηκα και πάλι στην πραγματικότητα, όταν ο Γιώργος μου έδωσε μια χαρωπή κεφαλιά.

«Ελπίζω να έπλυνες τα χέρια σου», γύρισα απότομα προς τα πίσω κι έπιασα συνειρμικά το κεφάλι μου».

«Με σαπούνι φραγκοστάφυλο», γέλασε εκείνος. Ο Σάκης είχε καταφέρει τελικά να σφραγίσει τη βαλίτσα του, αφού κάθισε ολόκληρος επάνω της. Έκλεισα το ραδιόφωνο τη στιγμή που το θυροτηλέφωνο χτύπησε ξανά.

«Το ξέρουμε, Μόνικα, κατεβαίνουμε!», ούρλιαξε ο Σάκης.

*

Στο δρόμο για το λιμάνι, ένα απαλό αεράκι ανακάτευε την καυτή σκόνη που

ανάβλυζε από την άσφαλτο. Το κλιματιστικό της Μόνικας είχε χαλάσει εδώ και δυο χρόνια, πριν ακόμη απ' την πρώτη καραντίνα, κι εκείνη δεν πήγε ούτε καν να το κοιτάξει. Στριμωγμένοι εμείς στο πίσω κάθισμα, ανάμεσα σε καλοκαιρινά φορέματα και ψάθινα καπέλα, μετρούσαμε αντίστροφα μέχρι την ώρα που θα μας χτυπούσε η αλμύρα της θάλασσας.

Η ουρά των αυτοκινήτων φαινόταν τεράστια κι έτσι όπως πηγαίναμε, πρώτη-δευτέρα μόνο, το μόνο σίγουρο ήταν πως όχι μόνο θέση στο κατάστρωμα δεν θα βρίσκαμε αλλά ίσα ίσα θα προλαβαίναμε να μπούμε μέσα πριν να σηκωθεί η άγκυρα. Ο ήλιος κάρφωνε τα μάτια μας στην ευθεία και τα ρούχα μας είχαν κολλήσει στα καθίσματα, λες κι όταν θα σηκωνόμασταν θα βρίσκαμε κομμάτια από τους εαυτούς μας, μικρά αποτυπώματα δέρματος πάνω στο μαύρο δέρμα του αυτοκινήτου.

«Η Ραχήλ θα μας βρει στο πλοίο», έλεγε η Φωτεινή από το μπροστινό μέρος του οχήματος την ώρα που διόρθωνε το lipstick της γυρνώντας τον καθρέφτη πορείας προς τη μεριά της.

«Φωτεινή, τι κάνεις; Δεν βλέπεις ότι οδηγώ;» Η Μόνικα είχε ήδη πάρει το γνωστό δολοφονικό της βλέμμα. Όλοι μας ξέραμε ότι αυτό ήταν το ύφος της όταν κάποιος της χαλούσε το πρόγραμμα, της έπαιρνε το φαγητό από μπροστά της ή τοποθετούσε τα πόδια του πάνω στο αντικέ τραπέζι που είχε φέρει η θεία της η Ευγενία.

«Τι τυχερή! Δεν θα φάει στη μάπα όλη τη ζέστη» συνέχισε η Φωτεινή «και την υστερική οδήγηση της Μόνικας».

«Φωτεινή!»

«Κορίτσια, κορίτσια ησυχάστε. Διακοπές πηγαίνουμε, όχι σε φεστιβάλ για το πώς μπορούμε να σπάσουμε τα νεύρα της Μόνικας», είπε ο Σάκης νομίζοντας ότι αυτό ήταν αστείο, αλλά όταν η Μόνικα γύρισε απότομα προς το μέρος του, το χαμόγελό του έμεινε εκεί.

*

Μετά τον έλεγχο των εισιτηρίων, ξεχυθήκαμε στο κατάστρωμα. Τελικά, η τύχη ήταν με το μέρος μας και η Ραχήλ είχε ήδη καταλάβει μια ολόκληρη σειρά θέσεων με τις βαλίτσες της.

«Ραχήλ, Ραχήλ, Θεέ μου, πόσος καιρός πάει;» Η Φωτεινή έτρεξε προς το μέρος της και την αγκάλιασε σφιχτά. «Φαντάζομαι τώρα επιτρέπεται αυτό ε;»

«Εννοείται πως επιτρέπεται», έκανε η Ραχήλ με ένα τεράστιο χαμόγελο να σχηματίζεται γύρω από τα καλογραμμένη χείλη της.

Το γαλάζιο του ορίζοντα φώτιζε τα βλέμματα όλων μας που μετά από τόσο καιρό καταφέραμε να βρεθούμε και να πάμε διακοπές. Το σημαντικότερο όμως ήταν ότι ήμασταν και πάλι ελεύθεροι να γευτούμε όλα αυτά που είχαμε ποθήσει και στερηθεί τόσο καιρό: την παρέα μας, τα ταξίδια μας, μια κρύα μπύρα στο χέρι κι ένα ηλιοβασίλεμα.

*

Ένας ήχος έκτακτου δελτίου ειδήσεων ακούστηκε μέσα από τα μεγάφωνα του πλοίου: *Κύριες και κύριοι, καλησπέρα σας. Διακόπτουμε την ροή του προγράμματός μας για να σας μεταφέρουμε ότι πριν από λίγο εμφανίστηκαν δεκάδες κρούσματα του νέου κορονοϊού μετά από περίπου ένα εξάμηνο που ο ιός έχει εξαφανιστεί από τη χώρα μας. Η επιτροπή των λοιμοξιολογών αποφάσισε την επιβολή αυστηρού lockdown, τύπου Wuhan, και ως εκ τούτου…*

*

Πετάχτηκα απότομα. Κοίταξα γύρω μου και όλα ήταν ήρεμα. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει, βάφοντας τον ορίζοντα σε απαλές αποχρώσεις του κόκκινου, ροζ, πορτοκαλί και κίτρινου. Οι γλάροι πετούσαν πιο χαμηλά και από τα μεγάφωνα του πλοίου έπαιζε μια ήσυχη μπαλάντα.

«Τι είναι;» με ρώτησε η Μόνικα.

«Τίποτα. Ένας χαζός εφιάλτης».

Η Μόνικα μου έδωσε μια κρύα μπύρα, μου κράτησε το χέρι και όλοι εμείς, η παρέα μας που βρέθηκε ξανά μετά από χρόνια, κοιτάζαμε το ηλιοβασίλεμα μ’ ένα απαλό αεράκι να τινάζει σιωπηλά τα πουκάμισά μας.

Χαριτάκη Αγάπη

Ο Δολοφόνος

Η Αγάπη Χαριτάκη γεννήθηκε (1994) και μεγάλωσε στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασε Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και έχει κάνει το Μεταπτυχιακό της πάνω στην Αγγλική Λογοτεχνία στο Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Τα τελευταία πέντε χρόνια διδάσκει αγγλικά σε ιδιωτικό σχολείο. Λατρεύει να διαβάζει λογοτεχνικά κείμενα ιδιαίτερα μυθιστορήματα φαντασίας, δυστοπικά και κλασσική λογοτεχνία. Ιδιαίτερη αδυναμία δείχνει στο μυθιστόρημα εγκλήματος με την Agatha Christie και τον Sir Arthur Conan Doyle να είναι το αγαπημένο της δίδυμο. Πάντα είχε την απορία πως οι συγγραφείς σκαρφίζονται αυτά που γράφουν. Έτσι αποφάσισε να βρει απάντηση στο ερώτημα της, δοκιμάζοντας το η ίδια.

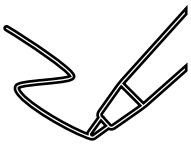

Ο δολοφόνος καραδοκεί. Είναι παντού, αόρατος. Δεν τον βλέπεις ούτε τον αισθάνεσαι. Πετάγεται μπροστά σου χωρίς προειδοποίηση, χωρίς δισταγμό. Η πρώτη είδηση της ανακοίνωσης ήρθε στη δουλειά. Τα παιδιά γέλασαν. Και εμείς το ίδιο. Υπερβολές, σκέφτηκα. Κλείνουν τα σχολεία μας είπαν. Κανείς δεν έδωσε σημασία. Οι μαθητές μου πανηγύρισαν. Εγώ, μια εβδομάδα διακοπές σκέφτηκα. Μάρτιος είναι, ένα ζεστό καφεδάκι θα είναι ότι πρέπει. Ποιος να ξέρε; Που να φανταζόμασταν πως η μια εβδομάδα ξεκούρασης θα κατέληγε σε ένα ατελείωτο μαρτύριο και πως τα χαμόγελα στα προσωπάκια των μαθητών μου που θα έχαναν το μάθημα θα έσβηναν μετά από λίγο. Κανείς δεν περίμενε τον φόβο. Κανείς στην αρχή δεν πίστεψε. Υπερβολές, λέγαμε όλοι. Στο πρώτο διάλλειμα μετά την ανακοίνωση έστειλα μήνυμα στην μαμά μου. «Αύριο το απόγευμα πάμε για καφέ», της λέω. Μετά το πέρας του μαθήματος χαιρέτησα τους μαθητές μου πειραχτικά λέγοντας «τα λέμε του χρόνου». Που να ήξερα; Που να ήξεραν και αυτά; Στο γραφείο γελούσαμε με τους συναδέλφους σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Στα δικά μας μάτια δεν συνέβαινε. Την επόμενη μέρα πήγαμε πράγματι για καφέ. Όμορφα, γλυκά, ξεκούραστα. Αυτό που δεν γνωρίζαμε ήταν πως το ρολόι μετρούσε αντίστροφα. Πως την επόμενη μέρα δεν θα βγαίναμε για καφέ. Ούτε την μεθεπόμενη. Ούτε τους επόμενους τρεις μήνες. Τόσο κράτησε η πρώτη καραντίνα για τον COVID-19. Εκείνο τον αόρατο δολοφόνο. Πρώτα έκλεισαν τα σχολεία, μετά η εστίαση και τέλος τα καταστήματα. Το σπίτι σου μετατρέπεται στη φυλακή σου. Είσαι ένας φυλακισμένος που το μόνο που σου επιτρέπεται είναι να βγεις για περπάτημα, να ξεμουδιάσεις. Και αυτό βέβαια με δικό σου ρίσκο. Εσύ παίρνεις την ευθύνη. Όχι μόνο για τον εαυτό σου αλλά και για τους γύρω σου, γονείς, φίλους, παιδιά. Ποιον να πρώτο-προστατέψεις! Πώς να βγεις έξω και να πας που; Είναι σαν να υπάρχουν παντού γύρω σου ελεύθεροι σκοπευτές που μπορεί να σε πυροβολήσουν με το μικρόβιο του ιού. Εσύ όμως δεν τους βλέπεις. Άρα δεν μπορείς να κρυφτείς. Ο εγκλεισμός μοιάζει βασανιστήριο και η διάθεση για ξεκούραση έχει φύγει προ πολλού. Πλέον το μόνο επίκαιρο θέμα είναι ο δολοφόνος. Που βρίσκεται, ποιους και πόσους κατάφερε να χτυπήσει σήμερα; Εξαπλώνεται παντού. Γίνεται ένα παγκόσμιο φαινόμενο που στρατολογεί νεοσύλλεκτους να κάνουν τη δουλειά του. Τους ονομάζει με τα γράμματα της άλφα-βήτα για να τους ξεχωρίζει. Ο «Δ», ο «Λ»

κλπ χτυπούν και άλλες κατηγορίες ανθρώπων, μικρούς, μεγάλους, ασθενείς, βρέφη. Αν είναι κάτι ο δολοφόνος αυτός, είναι οργανωτικός.

Κάθε μέρα που ξυπνάς ελπίζεις. Όταν ξαφνικά όλα σιγά, σιγά έρχονται στην κανονικότητα τους, η ελπίδα αυτή μεγαλώνει. Ο φόβος όμως παραμένει. Αρχίζεις να γίνεσαι προσεκτικός όταν είσαι έξω με κόσμο. Τώρα πια φοράς μάσκα για να προστατευτείς. Α ναι. Δεν στα είπα. Δεν σε προστατεύει. Δεν είναι ασπίδα. Είναι σαν να βρίσκεσαι στη μέση της μάχης και αντί για πανοπλία φοράς μαγιό. Αλλά δεν πειράζει. Εσύ φόρα την. Κάποιοι λένε πως βοηθάει, άλλοι όχι. Ποιος είναι ο ειδικός τελικά; Ποιον να πιστέψεις; Βάλε την εσύ και βλέπουμε. Βέβαια τώρα που τη φοράς σταματούν βασικές ικανότητες. Αυτές της ομιλίας και της ακοής. Αυτόματα χάνεται η επικοινωνία. Και να χαμογελάσεις κανείς δεν σε βλέπει. Και να μιλάς λίγοι καταλαβαίνουν τι λες. Και συ με δυσκολία ακούς τον διπλανό σου. Μήπως να μην βγούμε και να σου στείλω μήνυμα; Καλύτερα θα συνεννοηθούμε. Τι είπε η ταμίας; Πόσο είναι το πληρωτέο ποσό; Δεν ακούς. Ξαναρωτάς. Έχει και φασαρία. Πάλι δεν ακούς. Ντρέπεσαι. Δεν ξαναρωτάς. Κοιτάς την οθόνη. Επικοινωνήσαμε και σήμερα. Πληρώνεις. Της λες ευχαριστώ. Δεν απαντάει. Δεν το άκουσε. Παραιτείσαι και φεύγεις γρήγορα να μην σε πλησιάσει ο επόμενος πελάτης. Τώρα πια φοβάσαι και τη σκιά σου. Δεν θέλεις να σε πλησιάζει κανείς. Δεν σου φαίνεται πια αστείο. Δεν υπάρχει καμία υπερβολή. Φοβάσαι τον διπλανό σου, τον αδερφό σου, τον φίλο σου, τον άγνωστο. Ο φόβος απαιτεί προστασία και η προστασία κατακτάται με μίσος. Με αδιαφορία για τον διπλανό σου. Δεν σε νοιάζει κανείς μόνο εσύ. Δεν θέλεις να σε πλησιάζουν. Γίνεσαι επιθετικός και αγενής σε όποιον παραβιάσει τον κανόνα.

Χειμώνιασε και ξανά καραντίνα. Όχι συγγνώμη. Ξανά χούντα. Ξανά φυλακή. Τώρα για να βγεις έξω από το σπίτι πρέπει να πάρεις την άδεια του φύλακα-φρουρού. Στείλε μήνυμα ή γράψε ένα χαρτί. Να ξέρουμε ποιος είσαι, που πας και γιατί. Αλλιώς πλήρωσε την απερισκεψία σου. Που είναι τα χαμόγελα στα πρόσωπα των μαθητών μου; Που είναι τα πρόσωπα των μαθητών μου; Μέσα από την κάμερα όλα είναι διαφορετικά. Αλλά εσύ συνεχίζεις. Πρέπει να βγάλεις την τάξη. Πρέπει να τους δώσεις ότι μπορείς έστω και με αυτόν τον τρόπο. Τραγούδα, χόρευε, βρες βίντεο και τάξε μια φανουρόπιτα να μην χαθεί το σήμα πάλι. Κάνεις ό,τι μπορείς, τους δίνεις ό,τι μπορείς. Αυτό που δεν μπορείς να τους δώσεις είναι αυτό το

χαμόγελο που είδες τελευταία φορά. Σε γεμίζουν ερωτήσεις, έχουν απορίες για το τι θα γίνει. Μοιάζουν χαμένα. Πώς να τους πεις πως το ίδιο χαμένη είσαι και συ; Πώς να πεις ότι δεν έχεις ιδέα τι μας ξημερώνει αύριο; Ο καιρός περνά βασανιστικά. Έχεις ξεχάσει πως είναι να έρχεσαι σε επαφή με κόσμο. Τους φίλους σου δεν τους βλέπεις πια. Κάνετε βίντεο κλήση για να πείτε τα νέα που δεν έχετε. Δεν θα έρθουν τα ξαδέρφια σου φέτος για γιορτές αφού δεν μπορεί κανείς να ταξιδέψει. Είμαστε όλοι παγιδευμένοι. Τα νούμερα των θυμάτων αυξάνονται ραγδαία και πλέον τίποτα δεν είναι βέβαιο.

Σιγά-σιγά αρχίζεις να έχεις ελπίδες ξανά. Μαγαζιά ανοιγοκλείνουν, κόσμος αρχίζει να ταξιδεύει. Τα σχολεία επιτέλους ανοίγουν. Βλέπεις τους μαθητές σου αλλά κανείς δεν είναι ίδιος. Δεν άλλαξε μονάχα το ύψος και τα μαλλιά τους αλλά και το χαμόγελο τους. Σε βλέπουν και τρέχουν να σε αγκαλιάσουν. Κάπου στη διαδρομή έρχεται η συνειδητοποίηση. Φρενάρουν μήπως αποφύγουν τη μετωπική σύγκρουση. Στέκονται και σε κοιτούν με ένα βλέμμα που δεν περιγράφεται με λόγια και η καρδιά σου ραγίζει. Θέλεις να τα χαϊδέψεις, να τα πάρεις αγκαλιά και να τους πεις πως όλα θα γυρίσουν στην κανονικότητα. Θέλεις να τους πεις «δεν πειράζει αγκάλιασε με» αλλά δεν μπορείς. Δεν το ρισκάρεις. Ακόμα και όταν δεν σας βλέπει κανείς ξέρεις πως κάπου εκεί κοντά ίσως να κρύβεται αυτός ο ελεύθερος σκοπευτής και να σας σημαδεύει.

Προσπαθείς να δει το φως στην άκρη του τούνελ και να στοχαστείς πότε θα τελειώσει όλο αυτό. Όλα όμως μοιάζουν μάταια. Έχεις βαρεθεί να ακούς τα ίδια. Έχεις σιχαθεί τις θεωρίες και τις πολιτικές αντιπαραθέσεις. Το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να μπορέσουμε να αγκαλιαστούμε ξανά. Έτσι όπως κάναμε παλιά. Χωρίς σκέψη, χωρίς φόβο, χωρίς δισταγμό. Άραγε θα ξανα αγκαλιαστούμε;

Χριστογιαννάκη Κωνσταντία

Καλημέρα ζωή

Η Κωνσταντία Χριστογιαννάκη γεννήθηκε στον Βόλο στις 30/7... κάποιας χρονιάς. Ασχολείται με τη διδασκαλία Ιταλικής Γλώσσας καθώς και με μεταφράσεις λογοτεχνικών κειμένων όπως επίσης και με τη συγγραφή ποιημάτων ,διηγημάτων και παιδικών ιστοριών. Μιλάει Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά και Βουλγάρικα. Έχει πτυχίο ECDL στους υπολογιστές καθώς και Δίπλωμα Διαιτησίας στην πετοσφαίριση. Έχει επίσης τελειώσει Διοίκηση και Οργάνωση Επιχειρήσεων σε ΔΙΕΚ και έχει κάνει και κάποια σεμινάρια πάνω σε θέματα μετάφρασης δημιουργικής γραφής, δημοσιογραφίας, ψυχολογίας καθώς και κάποια μεταπτυχιακά on line μαθήματα πάνω στην ιστορία και στη μετάφραση

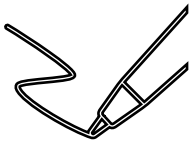

Καλημέρα ζωή!

Η Δάφνη σηκώθηκε από το κρεβάτι της με όρεξη. Σήμερα είναι μια διαφορετική ημέρα. Επιτέλους θα βγει από το νοσοκομείο μετά από 20 μέρες . Προσπαθεί να θυμηθεί τα όσα πέρασε...Η μνήμη της όμως δεν τη βοηθάει... Της είπαν μόνον ότι την είχαν βρει λιπόθυμη στο δωμάτιό της με υψηλό πυρετό. Δεν ήξεραν τι είχε κι έτσι τη μετέφεραν γρήγορα στο νοσοκομείο όπου της έγιναν οι απαραίτητες εξετάσεις και βρήκαν ότι είχε προσβληθεί από τον Κορωνοιό. Από κει και πέρα δε θυμόταν σχεδόν τίποτε. Μόνον κάτι ιατρούς και νοσοκόμες που πηγαινοερχόταν στο δωμάτιο στο οποίο την είχαν βάλει. Και ότι δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Εκεί σταματούσαν όλα. Δεν είχε άλλες εικόνες. Προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι αλλά ήταν μάταιο. Της φέρνουν το πρωινό. Ήταν ένα πλούσιο πρωινό με βούτυρο, ψωμάκι, μέλι, ένα βραστό αυγό, φρυγανιές λίγο ανθότυρο και λίγη πορτοκαλάδα. Έπρεπε να πάρει δυνάμεις. Είχε χάσει πολλά κιλά διότι δεν έτρωγε καλά. Μόνον ορό έπαιρνε όσο ήταν στην εντατική. Αυτές τις ημέρες δεν τις θυμάται. Θέλει αλλά δεν μπορεί. Σκέφτεται ότι ίσως είναι καλύτερα. Αλλά να θέλει να ξέρει τι πέρασε. Είχε περάσει στην αντίθετη όχθη; Κ αν ναι πώς ήταν; Λένε ότι πας σε έναν ωραίο κήπο...Πήγε; Πώς ήταν; Προσπαθούσε να θυμηθεί. Όμως δε μπορούσε. Σηκώθηκε απο το κρεβάτι φόρεσε τη ρόμπα της και πήγε προς το παράθυρο. Όλα ήταν αλλιώς. Η ημέρα ήταν βροχερή όμως για εκείνη ήταν ηλιόλουστη. Έτσι ένιωθε. ..ο εφιάλτης μόλις είχε περάσει! Δεν την ένοιαζε αν έβρεχε ή αν χιόνιζε. Το μόνο που ήθελε ήταν να πάει στο σπίτι της μακριά από το δωμάτιο του νοσοκομείου και τις άσπρες ποδιές των ιατρών και των νοσοκόμων. Θα φορούσε τη μάσκα της και δε θα έβγαινε έξω χωρίς αυτή. Θυμήθηκε οτι δεν ήθελε να τη φορέσει πριν αρρωστήσει. Γιατί δεν φορούσε κανείς από τους φίλους της. Και αυτό ήταν το λάθος της. Έπρεπε να περάσει όλη αυτή την ταλαιπωρία για να το καταλάβει. Τώρα όμως το κατάλαβε. Έστω και αργά. Αυτή ήταν η τιμωρία της. Αυτό ήταν το μάθημά της. Έπρεπε ν' αρρωστήσει για να το καταλάβει. Αλλά τώρα ήταν αλλιώς. Ήταν πιο ώριμη μετά από αυτή την περιπέτεια. Και θα έλεγε σε όλο τον κόσμο τι είχε περάσει και πόσο δύσκολο και επικίνδυνο ήταν για την υγεία της. Ήταν πολύ νέα -μόλις 25 ετών- και ίσως αυτό την έσωσε. Το νεαρό της ηλικίας της.

Ήταν η ώρα των ιατρών. Ξάπλωσε γρήγορα γρήγορα στο κρεβάτι.

-Πώς είμαστε σήμερα Δάφνη; Επιστρέφεις στο σπίτι σου άρα πρέπει να είσαι χαρούμενη είπε ο ιατρός που την είχε αναλάβει.

-Μια χαρά ιατρέ. Μα θα ήθελα να μου πείτε πώς ήμουν όταν με έφεραν και τι έγινε μετά γιατί δε θυμάμαι πολλά πράγματα.

-Έλα άσε τα αυτά. Τώρα πέρασαν. Δεν υπάρχει λόγος να τα θυμάσαι.

Μα θέλω ...θέλω να πω στον κόσμο την ιστορία μου και να τους δείξω πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα όταν έχεις αυτή την νόσο.

-Αν είναι έτσι να σου πω...Απ' ότι θυμάμαι ήσουν πολύ χάλια. Σ έφεραν σε ημιλιπόθυμη κατάσταση και αμέσως κάναμε τις απαραίτητες εξετάσεις. Αφού βγήκαν τα αποτελέσματα σε βάλαμε στον θάλαμο αυξημένης φροντίδας με οξυγόνο και ορούς για να γίνει η θεραπεία και να γίνεις καλά.

-Θυμάμαι μόνο ότι μ έφεραν εδώ. Μετά τίποτε!

-Λογικό εφόσον είχες υψηλό πυρετό και δεν καταλάβαινες πολλά πράγματα. Μετά ήσουν σε καταστολή για δυο εβδομάδες κ μόλις πριν λίγες μέρες συνήλθες και σε φέραμε εδώ. Σε ξαναβάλαμε για μια μέρα στο οξυγόνο και μετά ξανά εδώ . Τώρα είσαι πολύ καλύτερα αλλά είσαι ακόμη αδύναμη. Θα πρέπει να προσέχεις για έναν μήνα γιατί ο οργανισμός σου δεν έχει συνέλθει ακόμη. Έχει υποστεί μεγάλο σοκ. Θα πρέπει να τρως καλά κ να μη βγεις έξω από το σπίτι ώσπου να δυναμώσεις και φυσικά μόνον με μάσκα. Αυτό ήρθα να σου πω και να σου ευχηθώ καλή ανάρρωση και προσοχή από δω και πέρα. Γιατί ο ιός παραμονεύει τι κι αν τον πέρασες. Υπάρχουν άνθρωποι που τον έχουν περάσει δυο φορές. Άλλοι δεν τον ξεπέρασαν... Αυτό τρόμαξε λίγο τη Δάφνη που τον άκουγε με μεγάλη προσοχή.

Όταν έφυγε ο ιατρός ήρθαν οι νοσοκόμες να τη χαιρετίσουν. Όλες αυτές τις ημέρες ήταν από πάνω της και της προσέφεραν μεγάλη βοήθεια. Τη φρόντιζαν σα να ήταν δικό τους παιδί. Μετά ήρθε ο πατέρας της να την πάρει. Όλοι φορούν μάσκες. Έβαλε τα πράγματά της στο βαλιτσάκι της με τη βοήθεια του πατέρα της και έφυγαν από αυτό το λευκό και άσχημο δωμάτιο. Κατέβηκαν τις σκάλες όσο πιο γρήγορα μπορούσαν πήραν το εξιτήριο από το γραφείο κινήσεως ασθενών και βγήκαν από το νοσοκομείο. Επιτέλους τώρα αναπνέει καθαρά. Μπορούσε να μυρίσει το άρωμα των λουλουδιών κ ας ήταν βροχερός ο καιρός. Ήταν Μάρτιος! Είχε μπει τέλη

Φεβρουαρίου κ έβγαινε σχεδόν έναν μήνα μετά ... Η ζωή της είχε δώσει μια δεύτερη ευκαιρία! Όλα είναι διαφορετικά. Λίγες μέρες ακόμη υπομονή κ μετα θα βγει ξανά στη ζωή...Καλημέρα ζωή!

Χριστοφόρου Χριστόφορος

Λαθρεπιβάτης της γης: Η τελική αναμέτρηση

Ο Χριστόφορος Χριστοφόρου γεννήθηκε στη Λευκωσία και σπούδασε Παιδαγωγικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ενώ ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στην διαπολιτισμική εκπαίδευση στο Πανεπιστήμιο Κύπρου και στη Διοίκηση Επιχειρήσεων στο Cyprus International Institute of Management. Είναι παντρεμένος με δύο παιδιά. Σημαντικά ενδιαφέροντα που θα επηρεάσουν και το γράψιμό του είναι η ένταξη των μεταναστών προσφύγων και η περιβαλλοντική συνείδηση. Το παιδικό του βιβλίο που ξεχώρισε ήταν «Η βάρκα που δεν βούλιαζε» με εκδόσεις Πάργα, το οποίο κέρδισε με αυθεντικότητα πολλές καρδιές που μπήκαν στη θέση του πρόσφυγα στη βάρκα και ταξίδεψαν με τις εικόνες και τα λόγια του βιβλίου και διακρίθηκε με White Ravens 2018. Ασχολείται με κοινωνικές και περιβαλλοντικές δράσεις στον άξονα της ενεργούς πολιτότητας. Του αρέσει η κωπηλασία, η κηπουρική, το ραδιόφωνο, η δημιουργική γραφή και η επαφή με τη Φύση και τη θάλασσα. Περισσότερες πληροφορίες για το συγγραφικό του έργο στο ivarkapoudenvouliaze.com

Ο μέγας μασκοφόρος στρατηγός ήταν έτοιμος για την παγκόσμια μάχη με τον Πανδήμο. Κανείς δεν είχε δει το πρόσωπό του, αλλά όλοι ήξεραν πως ήταν ένας γενναίος βασιλιάς που ένα χρόνο μετά την παρουσία του Πανδήμου στην γη, λίγο μετά το Πάσχα, είχε συγκεντρώσει έναν τεράστιο στρατό από επιστήμονες που οπλοφορούσαν με λογής λογής εμβόλια, γιατρούς και νοσοκόμους που ήταν έτοιμοι να γεμίσουν τον ουρανό με ισχυρά αντισηπτικά και εθελοντές από 200 χώρες που φορούσαν ειδικές πανοπλίες και κρατούσαν ειδικά πολυβόλα ανίχνευσης για να εντοπίσουν τους εχθρούς. Εκεί στο νησί του Πάσχα, όπου θα γινόταν η μεγάλη αναμέτρηση, ειδικοί λαγοί έκαναν τεστ σε όλους τους πολεμιστές για να εντοπίσουν γρήγορα αν εισέβαλε μέσα τους ο Πανδήμος.

Κάτω από την σκιά των φοβερών αγαλμάτων του Πάσχα, ανάμεσα στα λουλούδια της άνοιξης κρύβονταν οι σύμμαχοι του Πανδήμου που είχαν εισβάλει ακόμη και στα πασχαλινά αυγά, μεταμφιέστηκαν σε αθώα πλάσματα της άνοιξης, σε ανυποψίαστους πολίτες και αγαπημένους ήρωες των παιδιών.

-Μεγάλε μασκοφόρε στρατηγέ, γιατί θες τόσο πολύ να ξεπαστρέψεις τον Πανδήμο; Έκανες τόσο κόπο να μαζέψεις τον στρατό αυτό και ήρθαμε στην μέση των ωκεανών, στο νησί του Πάσχα για να τον αντιμετωπίσουμε. Είπε ο εκπρόσωπος των γιατρών στην γενναίο βασιλιά.

-Κρύβομαι όπως εκείνος, θα βγάλω την μάσκα όταν αναμετρηθούμε πρόσωπο με πρόσωπο. Είπε ο μυστηριώδης μασκοφόρος και έτρεξε να ελέγξει αν τα ειδικά κουνέλια έλεγξαν όλο τον στρατό. Όσοι δεν περνούσαν το τεστ έμεναν πίσω μόνοι τους στην ειδική αίθουσα του αεροδρομίου του νησιού. Φαινόταν να ήξερε όλα τα κόλπα του Πανδήμου και να τα είχε όλα υπόψη του γιατί ήξερε πως θα περνούσε από εκεί το μεγάλο φορτίο με τα εμπορεύματα που είχε μολύνει με το πέρασμά του.

-Στρατηγέ, έχουμε συγκεντρώσει τα τεράστια πολυβόλα με τις μεγάλες δόσεις εμβολίων, έχουμε ειδοποιήσει την αεροπορία να ρίξει τις απολυμαντικές βόμβες, οι στρατιώτες με ελάχιστες εξαιρέσεις είναι στα ορύγματά τους. Απέναντι έχουμε τους εχθρούς… Έλεγε πολύ γρήγορα και με αγωνία ο υποστράτηγος Σελίμ, που ήταν έτοιμος για την μεγάλη αναμέτρηση που θα γινόταν ακριβώς η ώρα 6 το απόγευμα, λίγο πριν το μαγικό ηλιοβασίλεμα στο Νησί του Πάσχα.

-Υποστράτηγε Σελίμ, πες μου ποιους έχουμε απέναντί μας. Πέρα από τα εκατόν πρόσωπα του Πανδήμου, τις βόμβες βασιλικού ιού, τα πολυβόλα άγχους, τα καπνογόνα μολυσμένου αέρα… Είχε πολλά υπόψην του, αλλά κρύβονταν και άλλοι εχθροί…

-Είναι και μια μερίδα ανθρώπων, αυτοί που αρνούνται ότι βασιλεύει ο Πανδήμος και αρνούνται τον πόλεμο εναντίον του. Αυτοί οι αρνητές είναι εναντίον μας. Αν και ο Πανδήμος δεν θα τους χαριστεί, έτσι απροστάτευτοι που είναι στην μάχη… Είπε ο στρατηγός, έκανε έναν χαιρετισμό και πήγε να ελέγξει εκείνη την θάλασσα στρατιωτών και όπλων που είχαν μαζευτεί στο νησί του Πάσχα εκείνη την μέρα.

Όσο για το περίεργο φορτίο με τα εμπορεύματα που είχε μολύνει ο Πανδήμος, βρισκόταν ήδη στον πάτο της θάλασσας και το πρόσεχαν οι σύμμαχοι του βυθού.

Ο αρχιστράτηγος φώναξε τον υποστράτηγο Μπαχάρ να στείλει ένα απόσπασμα στους αρνητές για να τους εφοδιάσει με μάσκες και αντισηπτικά, μαζί με ένα γράμμα από τον ίδιο που τους εξηγούσε την κρισιμότητα των ωρών.

-Κατάλαβα μεγάλε στρατηγέ. Μαζί με τα πολεμοφόδια θα τους δείξω το βίντεο, στο οποίο τους εξηγούν πολλοί λοχαγοί μας γιατροί τις απώλειες των μαχών που είχαμε σε όλο τον κόσμο και την σημασία να αποτραβηχτούν στην άκρη του νησιού, στο αεροδρόμιο μαζί με τους θετικούς στον υιό. Κι αν δεν θέλουν να ακούσουν; Κι αν αρνούνται πάλι ότι υπάρχει ο Πανδήμος;

-Τότε φύγε και άσε τους να συμμετέχουν μέχρι να καταλάβουν την ώρα που χάνουν, όχι από εμάς αλλά από τον Πανδήμο.

Κι όλα ήταν έτοιμα για την μεγάλη ισχυρή αναμέτρηση του κόσμου. Τα βλέμματα δισεκατομμυρίων ανθρώπων ήταν στραμμένα στο σύνθημα του πολέμου, το οποίο θα έδινε η γηραιότερη βασίλισσα του κόσμου. Εκείνος, ο Πανδήμος, θα φορούσε την στολή του στρατηγού και για πρώτη φορά θα ήταν ο εαυτός του. Συντονισμένοι όλοι οι δέκτες σε εκείνο το μυστηριώδες νησί. Οι λιγοστοί κάτοικοί του τάχθηκαν στο πλευρό του μεγάλου αρχιστράτηγου, ο οποίος δεν είχε βγάλει την μάσκα του ούτε λεπτό, μπροστά σε κανέναν. Εξάλλου ήξερε ότι ο Πανδήμος ήταν θέμα χρόνου να τρυπώσει σε κάποιο ευάλωτο στρατιώτη. Θα υπήρχε άραγε το νησί

μετά την αναμέτρηση; Φυσικά και θα υπήρχε, απλά δεν ήξερε κανείς ποιος στρατός ήταν πιο ισχυρός. Τον τελευταίο καιρό ο Πανδήμος μεταμφιεζόταν σε άλλο, σε διαφορετικό Πανδήμο, πιο ισχυρό και άγνωστο και από πίσω του έτρεχαν να τον προφτάσουν οι λοχαγοί με τις μελέτες τους και τα νέα εμβόλια. Όμως από την άλλη ο άγνωστος αρχιστράτηγος φαινόταν να ξέρει τον Πανδήμο και τα πολλά πρόσωπά του πάρα πολύ καλά.

Ποιος αγαπά έναν πόλεμο; Και μάλιστα παγκόσμιο; Ήταν εκεί εκπρόσωποι από κάθε μεριά της γης. Όλοι ήθελαν να συμμετέχουν στην μεγάλη συμμαχία. Δεν πήγαινε άλλο. Ο Πανδήμος ήταν πανίσχυρος και μόνο όλες οι δυνάμεις μαζί ίσως μπορούσαν να κάνουν κάτι.

-Σας έχω αποδείξει και στο παρελθόν ότι χάνω την δύναμή μου μόνο προσωρινά, όσο κι αν προσπαθήσατε να με αποδυναμώσετε με εμβόλια, άλλους ιούς, φάρμακα και όπλα, εδώ είμαι πανίσχυρος απέναντί σας. Δεν φοβάστε, ότι κάποιοι από εσάς ίσως κολλήσετε; Σίγουρα εσεις από εδώ, καλοί μου σύμμαχοι αρνητές, έχετε ήδη την επιρροή μου. Βλέπετε; Υπάρχω, δεν είμαι κόλπο των ανθρώπων. Είμαι εδώ ολοζώντανος… Είπε με την γνωστή του αλαζονεία ο Πανδήμος την ώρα που είχαν όλοι τα δάκτυλα στις σκανδάλες για να ξεκινήσει ο πόλεμος. Επέλεξαν επίτηδες εκείνο το απομονωμένο νησί με τα μυστηριώδη αγάλματα την ώρα του ηλιοβασιλέματος.

Κι ενώ αρρωστούσαν ο ένας μετά τον άλλο οι αρνητές και έτρεχαν προς το αεροδρόμιο, ο στρατός του μασκοφόρου στρατηγού περίμενε το σύνθημά του, το οποίο δόθηκε και ξεχύθηκαν όλοι σε όλες τις γωνιές του νησιού, παρέα με τις ρίψεις βομβών, τους κρότους των πολυβόλων και τα ουρλιαχτά των στρατιωτών, μέχρι οι δυο αρχιστράτηγοι να συναντηθούν. Εκεί η παγκόσμια κοινή γνώμη πάγωσε γιατί ήρθε η στιγμή της αποκάλυψης. Θα μιλούσαν λίγο μεταξύ τους, ενώ οι άλλοι 99 μεταλλαγμένοι Πανδήμοι ήταν απασχολημένοι στην μάχη και θα έβγαζε την μάσκα για να δουν όλοι και ο ίδιος ο Πανδήμος ποιος ήταν.

-Πανδήμο, δέξου την δύναμη του σπαθιού μου, αφού πρώτα βγάλω αυτή την μάσκα που κρύβει εδώ και καιρό το πρόσωπό μου! Είπε και πήγε να βγάλει την μάσκα.

-Εσύ είσαι; Αδύνατο; Σε είχα ξεχάσει, γιατί είχα ξαναπάρει το όνειρό μου από

την αρχή, γιατί δεν σε είχα ανάγκη, ούτε τότε ούτε τώρα. Είπε με τρεμάμενη φωνή ο Πανδήμος.

Ο βασιλιάς Κορώνιος ήταν ο μέγας μασκοφόρος στρατηγός που ήξερε καλά τον Πανδήμο με τα εκατόν του πρόσωπα, εκείνος είχε πρωτοταξιδέψει μαζί του, εκείνος έμαθε για τα όνειρά του, εκείνος του έστειλε τον ιό της Αγάπης, εκείνος ζούσε εκεί στην άκρη της γης το δικό του όνειρο, στην Τανζουανία, αλλά αποφάσισε να έρθει αντιμέτωπος μαζί του στην τελική αναμέτρηση.

-Πανδήμο, παρέδωσε μου το σπαθί σου, ο κόσμος είναι όλος εδώ σε αυτό το νησί για να σε αντιμετωπίσει. Είναι αλήθεια πως εσύ με βοήθησες να γίνω καλύτερος, να δουλέψω με δυνατά μυαλά, να συνεργαστώ, να βρω την αγάπη και τα ουσιώδη. Σε ευχαριστώ, αλλά ήρθε η ώρα να σταματησεις! Είπε αποφασιστικά ο Κορώνιος.

-Δεν μπορώ να παραδοθώ, ούτε και να εξολοθρευτώ, αυτό το ξέρεις Κορώνιε. Τι περιμένεις να κάνω; Θέλεις να σε νικήσω τώρα μπροστά σε όλα αυτό τον κόσμο. Ούτε αυτό μπορώ να το κάνω. Θέλω να υπογράψουμε μια συμφωνία ειρήνης…
Όλοι πάγωσαν. Δεν περίμεναν ο πανίσχυρος Πανδήμος να θέλει την ειρήνη. Και πώς θα το επιτύγχαναν; Με την πράσινη ασπίδα, με τον σεβασμό στην Φύση και στους ανθρώπους, με τα σωστά μέτρα υγιεινής και τα εμβόλια;

Κι ενώ δίπλα τους οι δύο στρατοί πάλευαν με όλες τους τις δυνάμεις, οι δύο αρχηγοί υπέγραφαν την ειρήνη…

-Πανδήμο υπογράψαμε την ειρήνη, εγώ με μια υπογραφή και εσύ με εκατόν. Αυτό σημαίνει ότι όλος αυτός ο πόλεμος σταματά. Εσύ είσαι ένας αναγνωρισμένος ισχυρός Πανδήμος, με τον ανάλογο σεβασμό και οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν κοντά σου, κάνοντας όλα αυτά που έμαθαν να κάνουν, σωστά; Είπε ο Κορώνιος ενώ από τον Πανδήμο και από τον ίδιο κυλούσε ένα δάκρυ.

Αν μπορούσαν θα αγκαλιάζονταν, ή θα έκαναν χειραψία. Αντί αυτού έκαναν μια υπόκλιση και οι στρατοί τους υποχώρησαν. Οι άνθρωποι που έβλεπαν δεν ξέρω αν κατάλαβαν τι έγινε ακριβώς. Έγινε μια νίκη για όλους..

Και τι θα γίνει με την επόμενη μέρα; Αυτό έκατσαν να συζητούν για ώρες οι άνθρωποι στο αεροδρόμιο του νησιού του Πάσχα, με ή χωρίς τον Πανδήμο, έκαναν μια νέα αρχή. Πολλές ιδέες ακούστηκαν για τεχνολογίες στις οποίες θα βασίζεται η

εκπαίδευση, η εργασία, οι αγορές, οι σχέσεις των ανθρώπων σε εναλλακτικές πηγές ενέργειας, σε εξερευνήσεις και παγκόσμιες συνεργασίες που θα λύσουν και άλλα παγκόσμια προβλήματα. Εξάλλου δεν χρειάζεται κάτι να είναι τόσο ισχυρό σαν τον Πανδήμο για να το αντιμετωπίσουμε όλοι.

Ο Κορώνιος δούλευε πια στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, που δεν ήταν πια ανίσχυρος, αλλά πήρε την αξία που του έμελλε!!

Παναγιώτου Δήμητρα – Χαδουλού Άντα

Το ταξίδι που οδηγεί στην λύτρωση

POCOPHONE
SHOT ON POCOPHONE F1

Γκαραγκούνη Παυλίνα - Μπουκόρου Μαρία
(Εκπαιδευτικοί του 2ου Γυμνασίου Αλμυρού)

Η Τέχνη σε καιρούς πανδημίας
Η Τέχνη μας εμπνέει και αφυπνίζει τα συναισθήματά μας

Η Γκαραγκούνη Παυλίνα γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στην Accademia di Belle Arti Brera στο Μιλάνο. Εργάστηκε στην ΚΑ Εφορεία Αρχαιοτήτων Κυκλάδων στα Μουσεία Δήλου και Μυκόνου στη συντήρηση ψηφιδωτών καθώς και στο Εικαστικό εργαστήρι Δήμου Αλμυρού ως υπεύθυνη εικαστικός. Από το 2002 εργάζεται στη Δημόσια Εκπαίδευση ως εικαστικός εκπαιδευτικός. Λαμβάνει τακτικά μέρος σε εκθέσεις εικαστικών, σε σχολικές δράσεις καλλιτεχνικής δημιουργίας και δουλειές της έχουν βραβευτεί επανειλημμένα.

Η Μπουκόρου Μαρία γεννήθηκε στο Βόλο. Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Αλμυρού και κατόπιν συνέχισε τις σπουδές της στην Αθήνα σπουδάζοντας στο τμήμα Φιλολογίας στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Από το 2002 εργάζεται στη Δημόσια Εκπαίδευση και παράλληλα είναι συγγραφέας πολλών σχολικών βοηθημάτων από τις εκδόσεις «Σαββάλας». Ασχολείται συστηματικά με την εκπόνηση Ευρωπαϊκών προγραμμάτων Erasmus (ka1, ka2, ka3) και αποτελεί μέλος της ομάδας των Teachers4Europe, ενώ αναλαμβάνει τη διοργάνωση πολιτιστικών προγραμμάτων και δράσεων τόσο στο πλαίσιο του σχολείου όσο και της ευρύτερης κοινότητας του Δήμου Αλμυρού.

Η ψηφιακή έκθεση «*Η Τέχνη σε καιρούς πανδημίας: Η καραντίνα μας εμπνέει και αφυπνίζει τα συναισθήματά μας»* ήταν το προϊόν μιας πολύμηνης προσπάθειας των μαθητών της τρίτης τάξης, του 1ου και 2ου Γυμνασίου Αλμυρού αλλά και του Γυμνασίου Ευξεινούπολης, με σκοπό να δώσουν - στη διάρκεια της πολύμηνης καραντίνας που τους απομάκρυνε από την αλληλεπίδραση και την επικοινωνία μεταξύ τους - νόημα και αξία στον καθημερινό "εγκλεισμό" τους με την αξιοποίηση της τέχνης ως συνοδοιπόρου τους. Καθοδηγούμενοι από την καθηγήτρια των καλλιτεχνικών κ. Γκαραγκούνη Παυλίνα δημιουργούν μια σειρά από πίνακες ζωγραφικής εμπνεόμενοι από διαφορετικές μορφές τέχνης: πίνακες διάσημων δημιουργών, την τέχνη της κατασκευής κινέζικων δράκων αλλά και τα βυζαντινά ψηφιδωτά. Η ομαδική δουλειά τους μετουσιώθηκε στη συνέχεια σε ένα συλλογικό έργο με τη μορφή μιας ψηφιακής έκθεσης στη διαδραστική πλατφόρμα Wakelet από την φιλόλογο του 2ου Γυμνασίου Αλμυρού κ. Μπουκόρου Μαρία.

Οι δημιουργίες τους αφορμώνται από έργα που είναι μοναδικά στο είδος τους τα οποία και μετασχηματίζουν στις σκληρές συνθήκες της πανδημίας και τις ανα-προσαρμόζουν στο πνεύμα των ημερών. Στόχος ωστόσο των μαθητών πέρα από την ανάδειξη της αυθεντικότητας και του ταλέντου τους ήταν να λειτουργήσουν προς τους αποδέκτες τους, γονείς, καθηγητές, ευρύτερη κοινότητα, και ως μια διαρκής και δημιουργική υπόμνηση ότι ο καθένας μπορεί να *εντάξει μέσα στην ημέρα του μια μορφή τέχνης που μιλάει στην ψυχή του και αν – επιπλέον- διαθέτει ένα παλιό αλλά και ξεχασμένο ταλέντο, να το βγάλει από το χρονοντούλαπο και να το αξιοποιήσει δημιουργικά.*

Για τους νεαρούς συμμετέχοντες στην συγκεκριμένη ψηφιακή αυτή έκθεση η Τέχνη απευθύνεται σε όλους, αποτελώντας και μια διέξοδο στην εποχή μας, έχοντας την ικανότητα να συγκινεί, να εμπνέει, να εκφράζει και να κινητοποιεί την ανθρώπινη ψυχή, δίνοντας όραμα και ελπίδα για το μέλλον. Για το λόγο αυτό επέλεξαν να ασχοληθούν με καλλιτέχνες αλλά και μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης που τους βοήθησαν να αποτυπώσουν πιο έκδηλα τα συναισθήματά τους, όπως αυτά βιώθηκαν στη διάρκεια της παρούσας υγειονομικής κρίσης. Επέλεξαν γι΄ αυτό το λόγο τους ακόλουθους καλλιτέχνες:

✓ **Τον Leonardo Da Vinci** και τη διάσημη «Μόνα Λίζα» του δημιουργώντας πανδημικές “Corona Lisa”, γυναίκες χωρίς ορίζοντα, γυναίκες φοβισμένες αλλά και ικανές να ανταπεξέλθουν στις σύγχρονες δυσκολίες.

✓ **Τον Amedeo Modigliani** και τις αινιγματικές γυναικείες μορφές του προσπαθώντας να αποτυπώσουν το γιατί «τα μάτια αποτελούν αντανάκλαση του εσωτερικού μας εγώ». Οι μορφές τους είναι γυναίκες με γνήσια εσωτερική δύναμη, ακριβώς γιατί αποτελούν έμπνευση για τις δύσκολες συνθήκες της σύγχρονης πανδημίας.

✓ **Τον Henri Émile Benoît Matisse** δίνοντας στα έργα που αξιοποιούν από εκείνον τον τίτλο: *"Από το παράθυρο"* επιδιώκοντας να μιμηθούν τη συνήθεια του Γάλλου ζωγράφου να δημιουργεί κλεισμένος στον εσωτερικό του χώρο και λαμβάνοντάς έμπνευση από τις εικόνες που αποτυπώνει κοιτώντας από το παράθυρό του τη ζωή στον εξωτερικό κόσμο. Είναι μια σαφής αναλογία των συνθηκών που καθόρισαν το έργο εκείνου με τη σημερινή πανδημική κρίση και τον αναγκαστικό εγκλεισμό.

✓ **Τον Rene Magritte** για την «σουρεαλιστική» του άνεση, το παιχνίδι του με την πρόκληση και τα σύννεφα, ακριβώς γιατί αποτυπώνει την ανάγκη της αναζήτησης μιας ποιοτικότερης κατάστασης και μιας νέας αντίληψης της πραγματικότητας.

✓ **Τον Salvador Dali** για τη μοναδική ικανότητά του να ενεργοποιεί τη δύναμη του υποσυνείδητου κάνοντας τους να αντιλαμβάνονται πόση δύναμη κρύβεται πίσω από την επιφανειακή δομή των πραγμάτων, κάτι που σε συνθήκες περιορισμού χρειάζεται να ενεργοποιήσει κανείς προκειμένου να ανακαλεί εμπειρίες και ξεχασμένες μνήμες.

Επιπλέον αξιοποίησαν:

✓ Την τέχνη της κατασκευής κινέζικων δράκων και της αρχαιοελληνικής μέδουσας. Οι μορφές αυτές τερατώδεις και τρομακτικές λειτουργούν ως εκτόνωση της συσσωρευμένης έντασης των ημερών και ως τρόπος υπέρβασης του φόβου μέσα από μια δημιουργική δράση.

✓ Την τέχνη του βυζαντινού ψηφιδωτού, γιατί αποτελεί μια καθόλα αγχολυτική δραστηριότητα, απαραίτητη για την πιο εύκολη ενατένιση της παρούσας υγειονομικής κρίσης.

Το link για να περιηγηθεί κανείς στην ψηφιακή αυτή έκθεση είναι το ακόλουθο:
https://wakelet.com/wake/SMolyOQI1qHhvXGZ0tpR9/edit

Ενδεικτικά κάποια έργα που περιλαμβάνονται στην ψηφιακή έκθεση

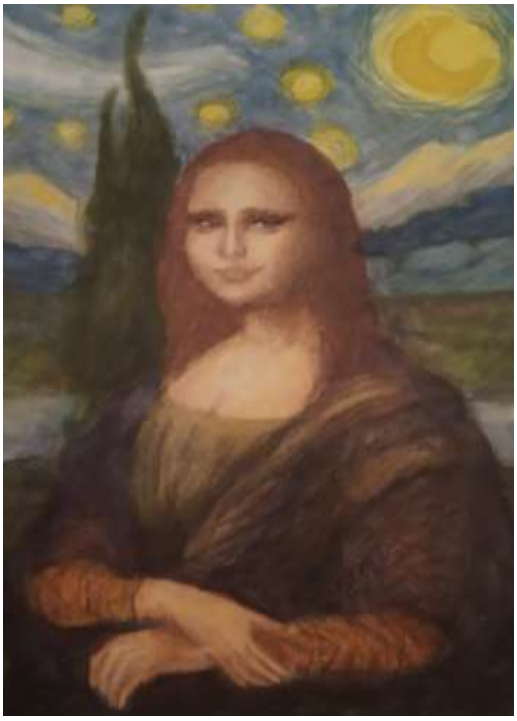

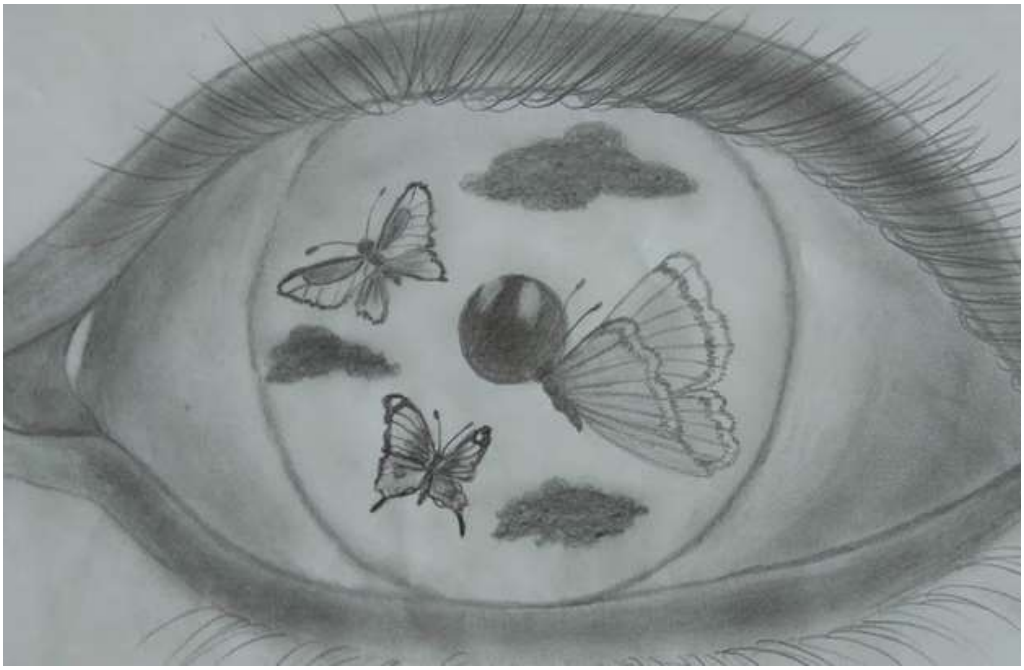

36ο Δημοτικό
Α2 τμήμα
Πετάμε τις μάσκες για να φανεί το χαμόγελό μας

https://www.youtube.com/watch?v=6ESFq2lDGhI

Δασκάλα: Στέλλα Δαλανίκα

Δασκάλα Παράλληλης Στήριξης: Ελένη Βαφέα

Σχολική Νοσηλεύτρια: Δήμητρα Σιαχπαζίδου

Οι μαθητές

Βαλιάκου Δήμητρα

Γαρυφαλλοπούλου Ελένη

Γερακίδης Ιωάννης Ραφαήλ

Γεωργιάδη Παρασκευή Αφροδίτη

Γουδουλάκης Βησσαρίων Παναγιώτης

Δαμασιώτη Χρυσοβαλάντω Αθανασία

Ηλιάδης Πέτρος

Καλέλ Μπρετάν

Λαζαρίδη Δέσποινα

Μητσιμπόνα Κωνσταντίνα

Μποχώρης Βασίλειος

Παναγιώτου Φανή

Παντόπουλος Δημήτριος

Παπασταύρου Μελίνα Μαρία

Παπασταύρου Παναγιώτης

Ρόπι Ιωάννα

Σιώμου Μαρία Ελισάβετ

Χιουσολλάρι Αρμάντο

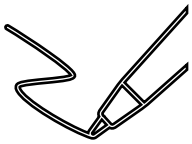

ΠΕΤΑΜΕ ΤΙΣ ΜΑΣΚΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΝΕΙ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΜΑΣ

σχολείο

Δέσποινα

χρυσία

Γιάννης

Πορτοκάλι

ΕΛΕΝΑ

Ιωάννα

Περιεχόμενα

Πρόλογος από Καθηγητή Γουργουλιάνη Ι. Κωνσταντίνο 5
Πρόλογος από Αναπληρωτή Καθηγητή Ζαρογιάννη Σωτήριο 6
Πρόλογος από Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Μάλλη Φωτεινή 9

Εισαγωγή από Λαμπρόπουλο Χ. Ιωάννη 10

Ονόματα συγγραφέων, ποιητών, αρθρογράφων και καλλιτεχνών ενοτήτων eBook 13
Μωσαϊκό τίτλων από Κυμπρικτσή Χαρά 20

Η πάντα απρόσμενη ημέρα
Άγνωστος καλλιτέχνης 21
Και τώρα τι;
Άγνωστος συγγραφέας 33
Όλα όσα είχε κ' έχασε
Αλογοσκούφι Κασσάνδρα 46
Ο Νικόλας e-κπαιδεύεται
Αλογοσκούφι Κασσάνδρα 48
Αναμνήσεις κόβιντ
Αντωναράκη Δέσποινα 51
Αναμέτρηση με τον Covid 19
Ατέση Κυρατσώ 59
Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του
Βαϊρλή Δήμητρα 61
Στιγμές -της- Ελπίδας, Άνοιξη 2020 – Άνοιξη 2021
Βασιλείου Σωτηρούλα 65
Το τέλος του κορονοϊού
Βέη Νεφέλη 75
Ο Τρίτος
Βλάχος Γεώργιος – Νικόλαος 79

Μια ημέρα μετά…
Βούλγαρη Φωτεινή 82
Η συγγνώμη της άνοιξης
Βούλγαρη Φωτεινή 86
Η επόμενη ημέρα
Γάλλης Κωνσταντίνος 89
Η επόμενη μέρα
Γερογιάννης Γιάννης 105
Ο Κορονοϊός και η λοίμωξη
Γεωργούση Πετρίνα 114
Στο τρίγωνο του θανάτου της
Γιοβανούλης Νικόλαος 119
Ημερολόγιο Πανδημίας – Το τραύμα της επόμενης μέρας
Γκατζάρα Θεοδοσία 124
Οδεύοντας προς την έξοδο
Γκατζάρα Θεοδοσία 132
Covid – 19
Γκιλίρη Φωτεινή 134
Με ενοχλεί αφόρητα
Δαμιανού Κλειώ 137
Τα φώτα της πόλης
Δαμιανού Κλειώ 141
Μια πινελιά κόκκινου
Δραγούνη Βασιλική 143
Πρώτοι Έσονται Έσχατοι
Θανοπούλου Κλεοπάτρα 148
Εγώ η Υγεία
Θάνου Αγγελική 153
Όταν «Όλα» Τέλειωσαν
Ευθυμιάδη Ελπίδα 158
Μετα(ξε)μπερδέματα

Ζέλου Παναγιώτα 160

Επιστροφή

Θεοδωρίδου Παναγιώτα 169

Next day (Επόμενη μέρα)

Θεοδωροπούλου Λεύκη 171

Άνθρωπος και Ανθρωπάκος

Ιακωβίδου Ελισάβετ 175

Η επόμενη μέρα

Ιωάννου Σωκράτης, Covid – 19 188

Η αγκαλιά

Καζάνα Αικατερίνη 191

Εν λευco

Καλογεροπούλου Μαρία 193

Το φως θα παραμείνει ανοιχτό – The light will stay on!

Κανάκη Μαρία 195

Λογοτεχνία στα χρόνια του Covid

Καπαρδέλη Ευτυχία 202

Αγωνιώντας για την πανδημία

Καραγιάννη Ειρήνη 207

Ο έρωτας στην μετά Covid – 19 εποχή

Καραπέτρου Ελένη 223

Αποχαιρετιστήριο γράμμα

Καρλή Βάσω 227

Ο Ρήγας μας εμπνέει

Κέντρο Κοινότητας Ρήγα Φεραίου 230

Ταξιδεύοντας υπό περιορισμό

Κερούλης Νίκος 236

Το ταξίδι μου με το Χ¨αρρυ Πότερ και η επόμενη ημέρα

Κερούλης Νίκος 238

Ο Κορωνοϊός έφυγε

Κεσίδου Αλεξία 243

Η επόμενη μέρα: Πιο φωτεινή, πιο τυχερή, όλοι ξανά μαζί
Κινδύνη Ελένη 245
Για όλους εκείνους
Κίτσου Ελένη 247
Το δέντρο που πέταγε πάνω από στεριές και θάλασσες
Κοέν Αβραάμ 252
Τα αποτυπώματα μιας πανδημικής κρίσης
Κολιού Αντιγόνη 255
Ξεπάγωμα
Κολίτση Μαρία 259
Η Ζωή, η ελπίδα και η Υπομονή
Κορτσίνογλου Ανθούλα 267
Διέξοδος
Κουτρουμπάς Παύλος 270
Το σχολείο είναι κοινωνικός χώρος όχι διαδικτυακός
Κυμπρικτσή Χαρά 273
Cryogenetic
Κυριακίδη Μαρία 280
Uninvited quest – Depression
Λάγιου Αρετή 282
Ο Covid – 19 , η κλιματική αλλαγή και ο οικοφασισμός
Λαδάς Ιωάννης 284
Τα όνειρα και το ξημέρωμα
Λαμπρόπουλος Χ. Γιάννης 297
Μην ανησυχείς πιά
Λεοντοπούλου Ευαγγελία 300
Μην ανησυχείς πιά
Λουκά Άϊντα 302
Μια μέρα
Λουκαδάκου Ελένη 304
…

Λούφα Ελεάννα 306

Χαμένος σ' έναν απελπισμένο πλανήτη

Λυγκώνη Χρυσούλα 309

Η επόμενη μέρα από τον Covid – 19

Μακρή Νικολέττα 311

ΜΑ ΓΙΑ ΦΙ

Μακρυδάκη Ειρήνη 314

Μια άλλη ζωή, τον 21ο αιώνα ξεκινά μετά από τον Covid – 19, μια καινούργια ζωή γεννιέται ξανά

Μανιατάκου Ελένη 322

Νοσηρές αποστάσεις

Μαντζίκος Κωνσταντίνος 336

Τα ευκόλως κεκτημένα απολεσθέντα

Μαντζίκος Κωνσταντίνος 339

Love is … in the Skype, Έρωτας μέσω Skype στην εποχή του Covid – 19

Μαργαριτίδου Στελίνα 351

Η Μάσκα

Μαυρουδή – Μούλιου Λένα 358

Ήγγικεν η ώρα

Μόρφου Έλλη 365

Η πρώτη ακτίνα του λυκαυγούς

Μουστάκας Αχιλλέας 370

Ισχυρή σύσταση 508 (Το χρονικό μιας δυστοπίας)

Μπαλτατζή Άννα 378

Αγκαλιά

Μπαρμπούτση Ελευθερία 393

Ο Γκαβογιάννης

Μπεκιάρης Σταμάτιος 395

…

Μπίτσιος Αθανάσιος 409

…

Μπίτσιος Αθανάσιος 411

…

Μπίτσιος Αθανάσιος 412

…

Μπίτσιος Αθανάσιος 413

Εν αναμονή …

Μπότσαρη Φανή 414

Post – Covid Building

Μποτσίδου Πετρούλα 421

Γόρδιος δεσμός

Μωυσίδου Μαρία – Ελένη 423

Φίμωτρο, Σαν πρόβατο στη σφαγή, 25η ημέρα Καραντίνας

Μωυσίδου Μαρία – Ελένη 427

Η αφίσα

Νομικού Σταυρούλα 433

Επιτέλους τέλος!

Ολυμπίου Μαρία 435

Με άλλα μάτια

Παλαιολόγου Χριστίνα 439

Σχεδιασμένοι εν υπνώσει

Παπαδάκη Αντωνία 448

Η μετάβαση σε μια νέα ζωή με καλύτερες συνθήκες επιβίωσης

Παπαδόπουλος Ανέστης 452

Χωρίς μάσκα

Παπαδόπουλος Γεώργιος 454

Μαζί και πάλι

Παπαδόπουλος Τάσος 457

Homo patrator

Παπανικολάου Μαρίνα 459

Η Νίκη του Κορονοϊού

Παπαντωνίου Άννα 461

To You From 3 Years Ago…
Περαντζάκη Ασημίνα 463
Καραντινοεφηβεία και όχι μόνο
Ρασούλης Νίκος 465
Απόσταση ασφαλείας
Ρογγίτης Δημήτριος – Νικόλαος 476
Κορονωϊός
Ρουμελιώτη Μαρία 478
Η επόμενη μέρα για τον Covid – 19
Σάλτα Ευφραιμία 479
Ανοσία
Σεργίου Αντώνης 482
Ο εφιάλτης στο Δρόμο με τις Μάσκες
Σιδηροπούλου Χαρίση Εμμανουέλα 484
Ξημερώνει …
Σπυρόπουλος Σπύρος 489
…
Στεργιάδου Στέλλα 491
The end of the invension
Σφυρίδης Κωνσταντίνος 493
Ο άγνωστος εχθρός
Τζουβάρα Θεοδώρα 495
Το μαύρο Ροτβάιλερ και ο Προμηθέας
Τζωρτζακάκη Κατερίνα 501
Καραντίνα 2001, πρωινό Κυριακής
Τζωρτζακάκη Κατερίνα 509
Η φράση που ήθελε ν' ακούσει!
Τσαμπάνης Μηνάς 511
Τέλος Covid – 19
Τσαρούχας Ανδρέας 529
Τέλος Covid – 19

Τσαρούχας Θάνος 529

Τα λουλούδια της ελπίδας συνεχίζουν

Φασιλάκη Ολυμπιάδα 531

Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη

Φιλίππου Φίλιππος 542

Ζεστά καλοκαίρια (Ένα διήγημα για την post – covid εποχή)

Φυτάκης Αργύρης 546

Ο Δολοφόνος

Χαριτάκη Αγάπη 550

Καλημέρα ζωή

Χριστογιαννάκη Κωνσταντίνα 554

Λαθρεπιβάτης της γης: Η τελική αναμέτρηση

Χριστοφόρου Χριστόφορος 558

Το ταξίδι που οδηγεί στην λύτρωση

Παναγιώτου Δήμητρα – Χαδουλού Άντα 564

Η τέχνη σε καιρούς πανδημίας, Η Τέχνη μας εμπνέει και αφυπνίζει τα συναισθήματά μας

1ο – 2ο Γυμνάσιο Αλμυρου – Γυμνάσιο Ευξεινούπολης, 566

Γκαραγκούνη Παυλίνα

Μπουκόρου Μαρία

36ο Δημοτικό 573

Δαλανίκα Στέλλα

Βαφέα Ελένη

Σιαχπατζίδου Δήμητρα

Βαλιάκου Δήμητρα

Γαρυφαλλοπούλου Ελένη

Γερακίδης Ιωάννης Ραφαήλ

Γεωργιάδη Παρασκευή Αφροδίτη

Γουδουλάκης Βησσαρίων Παναγιώτης

Δαμασιώτη Χρυσοβαλάντω Αθανασία

Ηλιάδης Πέτρος

Καλέλ Μπρετάν

Λαζαρίδη Δέσποινα

Μητσιμπόνα Κωνσταντίνα

Μποχώρης Βασίλειος

Παναγιώτου Φανή

Πανταζόπουλος Δημήτριος

Παπασταύρου Μελίνα Μαρία

Παπασταύρου Παναγιώτης

Ρόπι Ιωάννα

Σιώμου Μαρία Ελισάβετ

Χιουσολλάρι Αρμάντο

Περιεχόμενα 578

ISBN 978-960-99647-5-3